

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

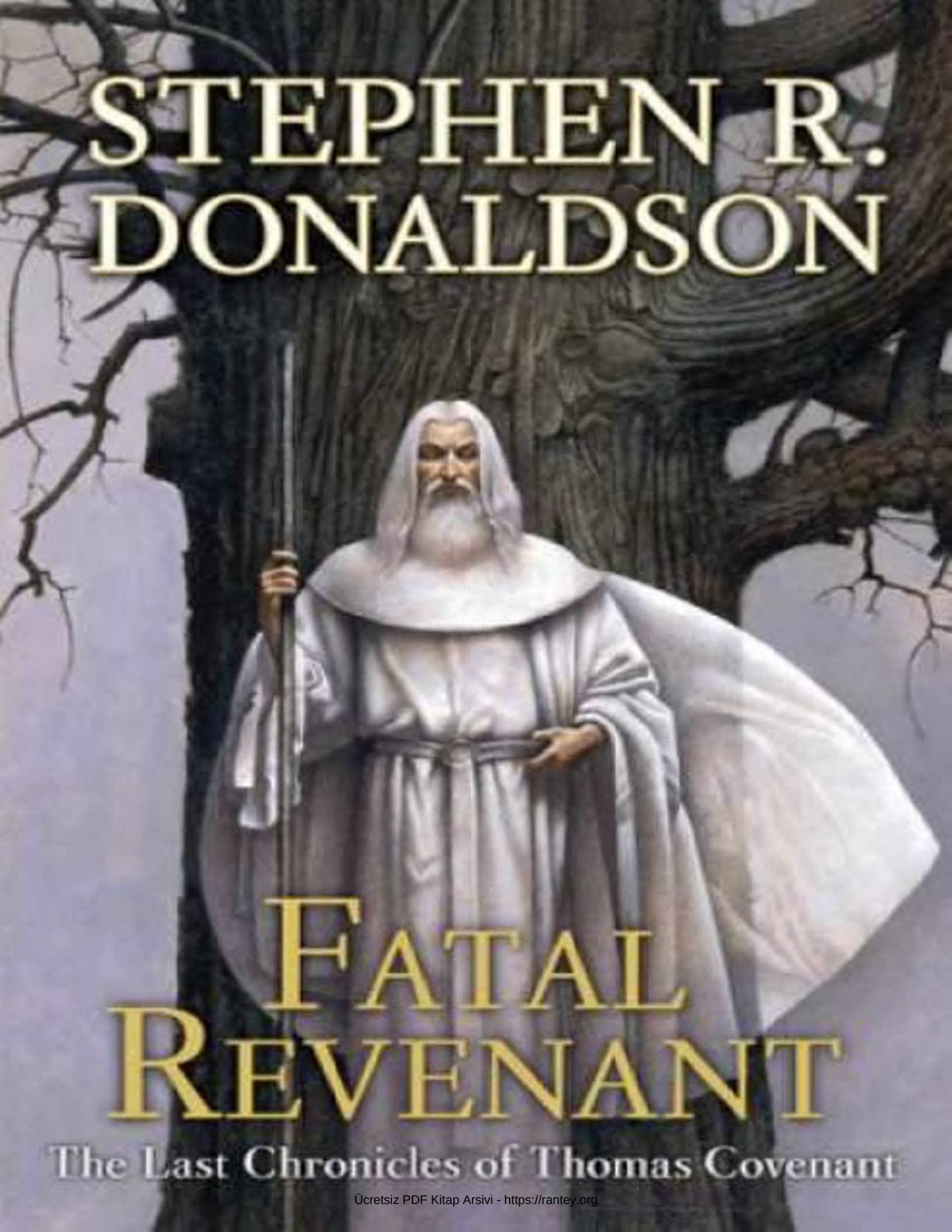
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STEPHEN R. DONALDSON

A man with a long white beard and hair, wearing a white hooded robe, stands in a dark, gnarled forest. He holds a long, thin staff in his right hand. The background is a dense, dark forest with twisted tree trunks and bare branches.

FATAL REVENANT

The Last Chronicles of Thomas Covenant

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Fatal Revenant

Thomas Covenant'ın Son Günlükleri

Dünyanın Rünleri

Stephen R. Donaldson

Fatal Revenant

**Thomas Covenant'ın Son
Günlükleri**

İKİNCİ KİTAP

G. P. Putnam's Sons
New York

G. P. PUTNAM'S SONS

1838'den Beri Yayıncılar

Penguin Group tarafından yayımlanmıştır

Penguin Group (USA) Inc, 375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD
Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario
M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.) Penguin Books Ltd, 80 Strand,
London WC2R 0RL, England Penguin Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2,
Ireland (Penguin Books Ltd'nin bir bölümü) Penguin Group (Australia), 250
Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Australia (Pearson Australia Group
Pty Ltd'nin bir bölümü) Penguin Books India Pvt Ltd, 11 Community Centre,
Panchsheel Park, New Delhi-110 017, India Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive,
Rosedale, North Shore 0745, Auckland, New Zealand (Pearson New Zealand
Ltd'nin bir bölümü) Penguin Books (South Africa) (Pty) Ltd, 24 Sturdee Avenue,
Rosebank, Johannesburg 2196, South Africa

Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, London WC2R 0RL, England

Copyright © 2007 Stephen R. Donaldson

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, taranamaz veya
herhangi bir basılı veya elektronik formda izinsiz olarak dağıtılamaz. Lütfen yazarın
haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın
veya teşvik etmeyin. Yalnızca izinli baskıları satın alın.

Kanada'da eş zamanlı olarak yayınlandı

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Donaldson, Stephen R.

Ölümcül Hortlak / Stephen R. Donaldson.

s. cm. -(Thomas Covenant'ın Son Günlükleri; bk. 2) Devam

kitabı: Runes of the Earth.

ISBN: 1-4295-7827-0

1. Covenant, Thomas (Hayali karakter)-Kurgu. I. Başlık.

PS3554.O469F38 2004 2007028157

813'.54-dc22

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal
gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek
kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya y e r l e r l e olan benzerlikler tamamen
tesadüfidir.

Yazar, yayın sırasında doğru telefon numaraları ve internet adresleri sağlamak için
her türlü çabayı göstermiş olsa da, ne yayıncı ne de yazar hatalar veya yayın
tarihinden sonra meydana gelen değişiklikler için herhangi bir sorumluluk kabul
etmez.

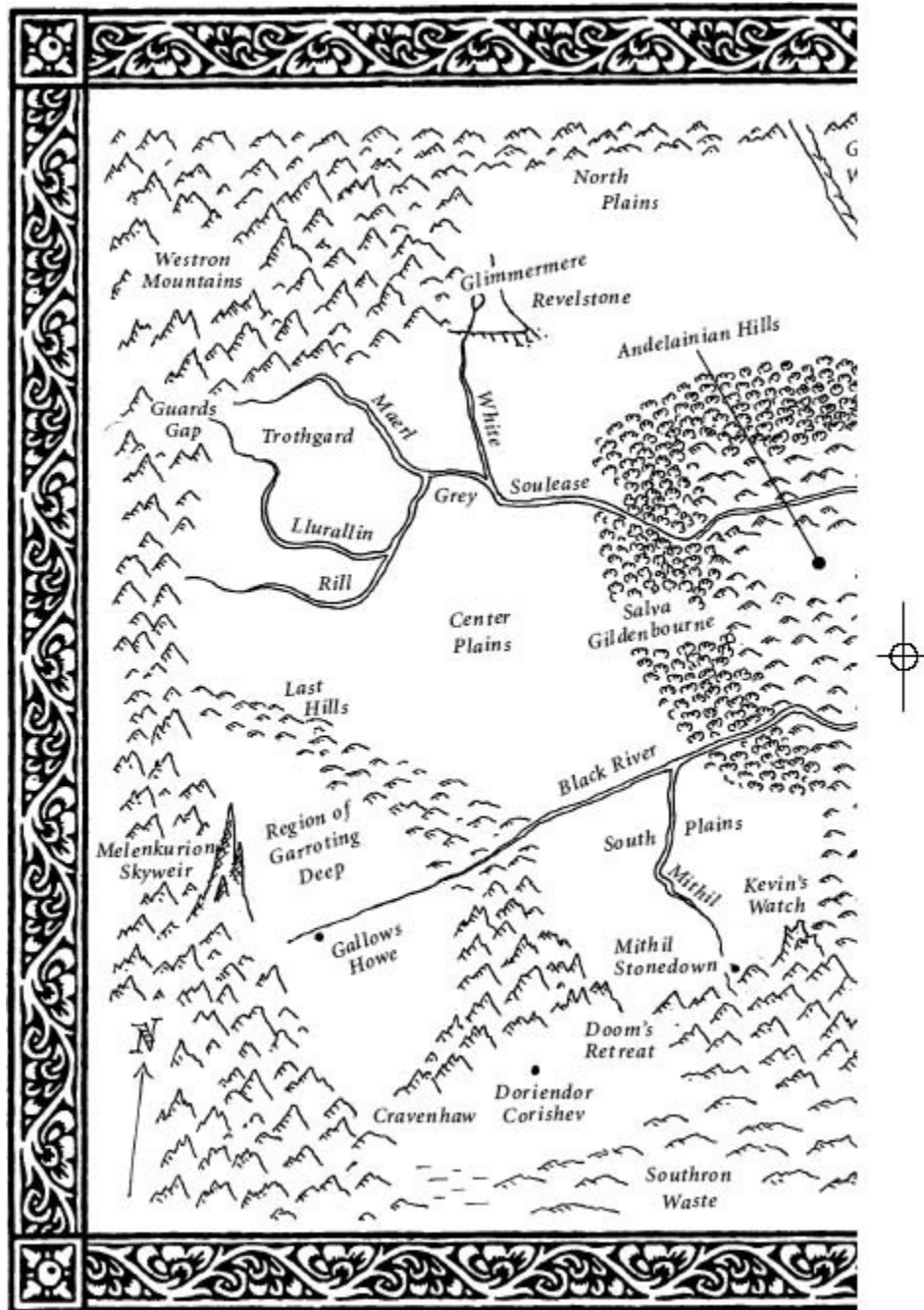
Yayın. Ayrıca, yayıncının yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrolü yoktur ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

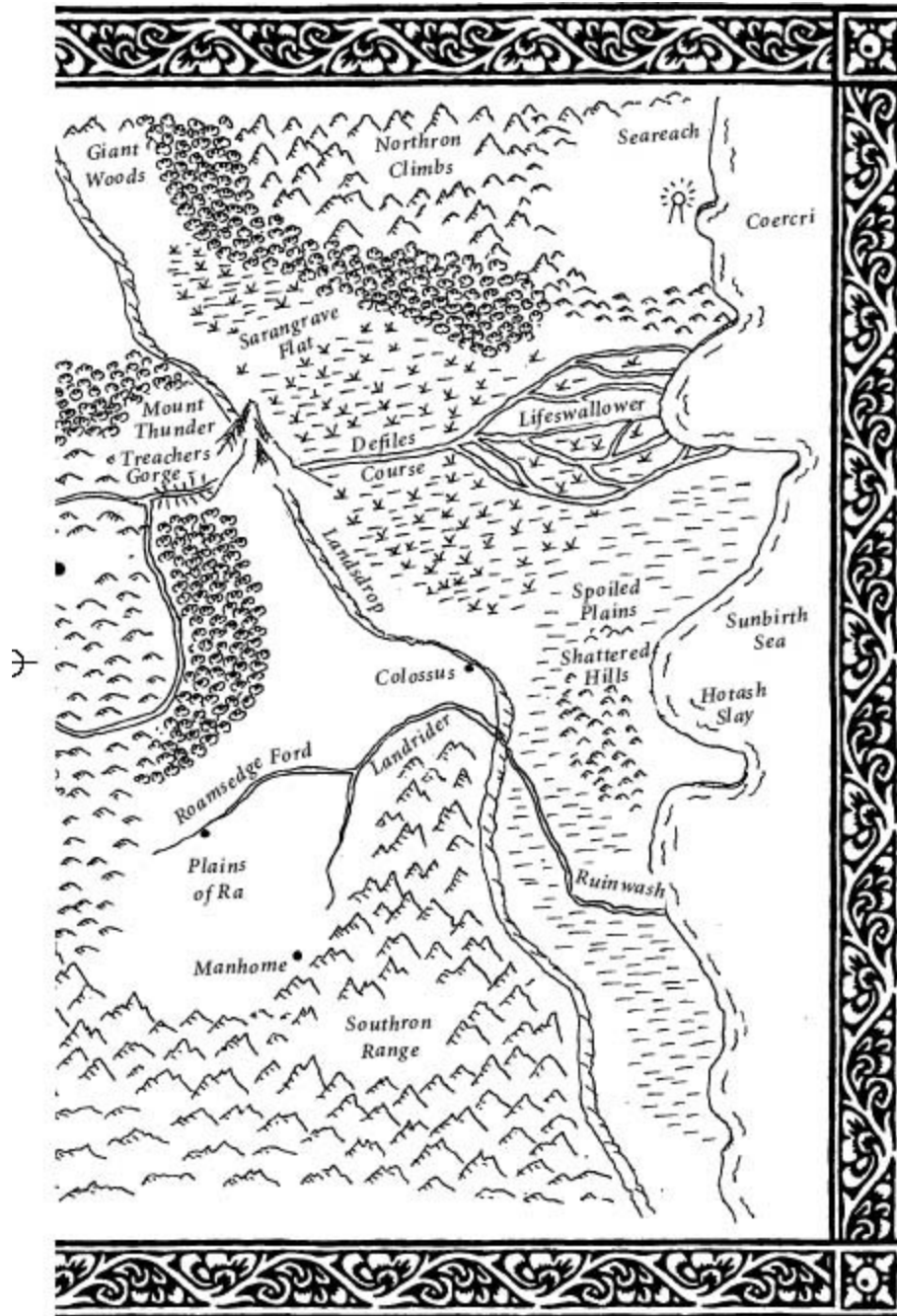
Ross Donaldson'a:

Oğlum, kendisinden çok memnun olduğum

Teşekkür

Bu destan ilerledikçe, teşekkür etmem gereken daha fazla insan var. Kevin's Watch üyeleri cömert ve gayretli davrandılar. John Eccker vazgeçilmez olduğunu bir kez daha gösterdi: bir dost, bir beyefendi ve şaşmaz bir yardımcı. Robyn Butler istemeye hakkım olandan çok daha fazla katkıda bulundu. Ve Jennifer Christensen, meşhur Kameraman Jenn, en faydalı türden bir "güçlü okuyucu" oldu.

İçindekiler

Daha Önce Neler Oldu

Birinci Bölüm "Bana hizmet edemeyeceğinizi kanıtlamayın"

1. Yeniden Birleşme
2. Zor Cevaplar
3. Aşk ve Yabancılar
4. Revelstone'un Savunması
5. "Ne yapacağımı biliyorum."
6. Parazit
7. Risk Almak
8. Efsanelere Konu Olan Şeyler
9. Son Tepeler Boyunca
10. Yüzleşme Taktikleri
11. *Melenkurion Skyweir*
12. Dönüşümler

İkinci Bölüm "Despite'in kurbanları ve canlandırıcıları"

1. Derinliklerden
2. Mahdoubt'un Bakımında
3. Arkadaşlar Arasında Masallar
4. Eski Çatışmalar
5. Revelstone'dan ayrılış
6. Oğullar
7. Zaferin Ağızda Kalan Tadı
8. Salva Gildenbourne

9. Kayıpların Uzun Yolculuğu

10. Vahşı Büyü ile Mücadeleler

11. Toprağın Özü

12. Kendinize Güvenin

Sözlük .

Daha Önce Neler Oldu

İnançsız Thomas Covenant'ın Günlükleri

Genç bir adamken -roman yazarı, mutlu bir evliliği ve bebek yaşıta bir oğlu olan Roger-Thomas Covenant açıklanamaz bir şekilde cüzzam hastalığına yakalanır. Sağ elinin son iki parmağının kesildiği bir cüzzam hastanesinde, cüzzamın tedavi edilemez olduğunu öğrenir. Cüzzam ilerledikçe hissizlik yaratır ve çoğu zaman kurbanlarını enfekte olmuş yaralarından habersiz bırakarak öldürür. İlaçlar Covenant'ın hastalığının ilerlemesini durdurur; ancak ona hayatta kalmak için tek gerçek umudunun kendisini her türlü zarardan saplantılı bir şekilde korumak olduğu öğretilir.

Hastalığından dehşete düşerek Haven Çiftliği'ndeki evine geri döner; karısı Joan, oğullarını ifşa olmaktan korumak için onu terk etmiş ve boşamıştır.

Duygusal dengesine başka darbeler de gelir. Hastalığının gizemli doğasından korkan çevresindeki insanlar ona geleneksel cüzzamlı rolünü biçer: dışlanmış ve kirli bir parya. Buna ek olarak, iktidarsız olduğunu ve yazamadığını keşfeder. Korkunç bir şekilde yaşamaya devam etmek için mücadele eder; ancak yalnızlığının baskısı arttıkça, sadece "Ülke" olarak bilinen büyülü bir alemde maceralar yaşıyor gibi görüldüğü uzun süreli bilinç kaybı dönemleri yaşamaya başlar.

Diyar'da fiziksel ve duygusal sağlık, Dünya Gücü adı verilen kadim bir enerji tarafından elle tutulur hale getirilen somut güçlerdir. Canlılık ve güzellik somut nitelikler olduğundan, duyulara boyut ve renk kadar açık geldiğinden, fiziksel dünyanın refahı Diyar'ın insanların yol gösterici ilkesi haline gelmiştir. Covenant onlarla *Lord Foul's Bane*'de ilk karşılaştığında, onu kadim bir kahraman olan Berek Halfhand'in reenkarnasyonu olarak selamlarlar çünkü elinin yarısını kaybetmiştir. Ayrıca, "barışı yok eden vahşi büyüyü" kullanabilen, büyük bir güce sahip bir tılsım olduğunu bildikleri beyaz altın bir yüzüğü (evlilik yüzüğü) vardır.

Toprak'ta ilk ortaya çıkışından kısa bir süre sonra, Covenant'ın cüzzamı ve iktidarsızlığı ortadan kalkar, Dünya Gücü tarafından iyileştirilir; ve bunun imkansız olduğunu bilir. Ve bir tür sihirli güce sahip olduğu düşüncesi, hayatta kalmasının bağlı olduğu inatçı disiplinleri sürdürme yeteneğini tehdit etmektedir. Bu nedenle Kara'ya geçişini bir rüya ya da halüsinasyon olarak yorumlamayı seçer. Karşılanmasına ve sağlığına İnançsızlık ile karşılık verir: Diyar'ın gerçek olmadığına dair sert ve inatçı bir iddia.

İnançsızlığı nedeniyle, Diyar'ın insanlarına ve harikalarına karşı ilk tepkileri en iyi ihtimalle küçümseyici, en kötü ihtimalle de aşağılayıcıdır (bir noktada, yeniden doğmuş cinselliğinin etkisiyle, kendisiyle arkadaş olan genç bir kız olan Lena'ya tecavüz eder). Ancak, Ülke halkı onu yaptıklarından dolayı cezalandırmayı ya da reddetmeyi reddeder: Berek Yarım El yeniden doğmuş olarak, yargılanamaz. Ve beyaz altın kullanıcısıyla ilgili kadim bir kehanet vardır: "Bir kelimelik doğruluk ya da ihanetle / Dünyayı kurtaracak ya da lanetleyecek." Covenant'ın Diyar'daki yeni yoldaşları onun yerine seçim yapamayacaklarını bilirler. Tek yapabilecekleri, onun eninde sonunda Berek'i örnek alıp Diyarı kurtaracağını ummaktır.

Başlangıçta bu hoşgörü Covenant'a pek bir şey ifade etmese de, bu dünyanın tarifsiz güzelliklerinden ve insanların nezaketinden etkilendiğini inkâr edemez. Ancak önce Lena'nın annesi Atiaran'la, sonra Dev Saltheart Foamfollower'la ve son olarak da Revelstone Lordlarıyla yaptığı seyahatler sırasında, neyin tehlikede olduğunu anlamak için Diyar'ın tarihi hakkında yeterince şey öğrenir.

Diyar'ın, hapishane olarak gördüğü yerden kaçmak için Zaman Kemeri'ni yok etmeyi ve böylece sadece Diyar'ı değil tüm Dünya'yı yok etmeyi hayal eden kadim bir düşmanı vardır: Lord Foul the Despiser. Bu kötülüğe karşı, hayatlarını Diyar'ın sağlığını beslemeye, Berek'in ve onun uzun zaman önce ölmüş torunlarının kayıp ilmini ve bilgeliğini incelemeye ve Despite'e karşı çıkmaya adanmış kadın ve erkeklerden oluşan Lordlar Konseyi durmaktadır.

Ne yazık ki bu Lordlar seleflerinin gücünün sadece küçük bir kısmına sahipler. Berek'in birincil Dünya Gücü aracı olan Kanun Asası onlardan gizlenmiştir. Ve Kanun ve Dünya Gücü ilmi, Lord Berek'i yenmek için doğal olarak yetersiz görünüyor.

Faul. Yasa'dan ziyade vahŖi büyü Zaman'ın düğüm noktasıdır. O olmadan Kemer yok edilemez; ama savunulması da mümkün değildir.

Dolayısıyla hem Lordlar hem de Despiser Thomas Covenant'ın bağlılığını aramaktadır. Lordlar cesaret ve merhametle, Despiser ise manipülasyonla onun yardımını kazanmaya  alıŖır. Ve bu  ekiŖmede Covenant'ın İnançsızlığı onu Despiser'in tarafına yerleŖtiriyor gibi görünüyor.

Yine de Covenant, Diyar'ın görünürdeki aŖkınlıėına verdiği tepkiyi inkâr edemez. Ve Diyar'ın Lordları ve sakinleri tarafından giderek daha fazla dostluk gördükçe, Lena'ya karŖı daha önce uyguladığı Ŗiddetten dehŖete d Ŗt ė n  fark eder. Çözülmez bir muammayla karŖı karŖıyadır: Diyar gerçek olamaz ama yine de tamamen gerçek hissettirmektedir. Kalbi onun sevimliliğine tepki verir ve bu tepki onu öldürme potansiyeline sahiptir çünkü gerekli olan ihtiyat ve umutsuzluk alıŖkanlıklarını zayıflatır.

Bu  eliŖki içinde hapsolm Ŗ bir halde, bir dizi dile getirilmemiŖ pazarlık yoluyla kaçmaya  alıŖır. *Lord Foul's Bane*'de, Lordlara pasif desteğini verir ve bunun beyaz altın yüzüğünün olasılıklarını - sorumluluklarını- kabul etmekten kaçınmasını sağlayacağını umar. Ve ilk baŖta umutları ger ekleŖir. Lordlar kayıp Kanun Asası'nı bulurlar; en yakın d Ŗmanları olan Lord Foul'un hizmetkârlarından biri yenilir ve Covenant'ın kendisi de Toprak'tan serbest bırakılır.

Ancak gerçek dünyasına döndüğünde aslında hiçbir Ŗey kazanmadığını fark eder. Aslında durumu daha da k t leŖmiŖtir: cüzzamlı olarak kalmaya devam etmektedir ve ülke'deki dostluk ve büyü deneyimi, Haven  iftliği'ndeki dıŖlanmış yalnızlığına dayanma yeteneğini zayıflatmıŖtır. *Illearth SavaŖı*'nda ikinci kez ülke'ye çevrildiğinde, yeni bir pazarlık yapması gerektiğini bilir.

Onun yokluğunda, Diyar'ın durumu da daha kötüye gitti. Diyar'da onlarca yıl geçti ve bu süre zarfında Lord Foul, ŖaŖırtıcı güce sahip kadim bir felaket olan Illearth TaŖı'nı ele geçirdi ve ona hükmetti. Despiser bu taŖla Revelstone Lordlarını ezmek için yürüyen bir ordu yarattı. Lordlar Kanun Asası'na sahip olsalar da, Ŗeytani sürüye karŖı koymak için yeterli güce sahip değiller. VahŖi büyünün gücüne ihtiyaçları var.

Diğer gelişmeler de Covenant'ın ikilemini daha da sıkılaştırıyor. Konsey artık, Lena'ya tecavüzünden olan kızı Yüce Lord Elena tarafından yönetilmektedir. Onunla birlikte, şiddetinin gerçek sonuçlarını deneyimlemeye başlar: başka hiç kimse için olmasa da, onun için tamamen akli başında olmadığı açıktır. Buna ek olarak, Lordların ordusu, Covenant'ın kendi dünyasından Toprak'a gelmiş gibi görünen Hile Troy adında bir adam tarafından yönetilmektedir. Troy'un varlığı Covenant'ın kendini koruyan İnançsızlığını kökten sarsar.

Covenant şimdi bu muammayı çözmesi gerektiğini her zamankinden daha fazla hissetmektedir. Yine bir pazarlık öneriyor. Toprağın savunucularına aktif desteğini verecektir. Özellikle de Dünya gücünün en yoğun hali olan Dünya Kanı'nın kaynağını keşfetme görevinde Elena'ya katılacak. Ancak karşılığında yüzüğünün herhangi bir güce sahip olduğunu inkâr etmeye devam edecektir. Toprak'ın nihai kaderi için hiçbir sorumluluk kabul etmeyecektir.

Ancak bu kez pazarlığının sonuçları felaket olur. Illearth Taşı'nı kullanan Lord Foul, Seareach'in Devlerini katleder. Hile Troy, Despiser'ın ordusunu ancak ruhunu Garroting Deep'in Forestal'ı Caerroil Wildwood'a vererek yenebilir. Ve Covenant'ın yardımı, Elena'nın yaşam ve ölüm arasındaki gerekli sınırlardan birini kesmek için kullandığı Dünya Kanı'nı bulmasını sağlar. Dengesizliği, ölümlerin Lord Foul'a karşı yaşayanlardan daha fazla güce sahip olacağını düşünmesine neden olur. Ama fena halde yanılır; ve ortaya çıkan felakette hem kendisi hem de Kanun Asası kaybolur.

Covenant, ikilemini çözme çabalarının Despiser'a hizmet ettiğini bilerek gerçek dünyasına döner.

Başarısızlıklarından dolayı neredeyse yıkılmış bir haldeyken, eylemlerinin tam maliyetini keşfettiği *The Power That Preserves*'de bir kez daha Land'i ziyaret eder. Ölen kızı artık Lord Foul'a hizmet etmekte ve Kanun Asası'nı kullanarak ortalığı kasıp kavurmaktadır. Annesi Lena aklını kaçırmıştır. Ve Toprak'ın savunucuları, yenilemeyecek kadar büyük ve güçlü bir ordu tarafından kuşatılmıştır.

Covenant'ın bu muammaya hâlâ bir çözümü yoktur: Diyar'ı yalnızca vahşi büyü kurtarabilir ve bunun gerçekliğini kabul etmeyi göze alamaz. Ancak Lena'nın deliliği ve Ülke'nin yakında mahvolacak olması onu derinden sarsar ve Despiser'la bizzat

yüzleşmeye karar verir. O

Lord Foul'u yenme umudu yoktur ama gerçek dünyasındaki dışlanmış hayatını korumaktansa büyülü ama gerçek olmayan bir yer uğruna kendini feda etmeyi tercih eder.

Ancak Despiser'a ulaşabilmesi için önce ölü Elena ve Kanun Asası ile yüzleşmesi gerekmektedir. Elena'ya karşı koyamaz; yine de ona saldırısı yüzüğünden ezici bir yanıt aldığında kendini yener - bu yanıt Asa'yı da yok eder.

Yalnızca eski dostu Dev Saltheart Köpük Takipçisi'nin eşlik ettiği Covenant sonunda Lord Foul ve Illearth Taşı ile yüzleşmeyi başarır. Despiser'ın vahşeti ve kötülüğünün tüm gücüyle yüzleşirken, sonunda muammasının çözümünü, "paradoksun gözünü" bulur: Diyar'ın gerçek olduğunu kabul etmek ile gerçek olmadığına ısrar etmek arasındaki denge noktası. Bu temelde, yüzüğünün vahşi büyüünü tetiklemek için Illearth Taşı'nın korkunç gücünü kullanarak Lord Foul ile savaşılabılır. Bu güçle hem Taşı hem de Lord Foul'un evini paramparça eder ve böylece Despiser'ın kötülük tehdidini sona erdirir.

Son kez kendi dünyasına döndüğünde, yeni bulduğu dengeyi orada da kendisine fayda sağladığını öğrenir. Artık Toprak'ın gerçekliğinin ya da gerçek dışılığının, ona duyduğu sevgiden daha az önemli olduğunu bilmektedir; ve bu bilgi ona bir parya olarak yaşadığı hayatla korkmadan ve acı çekmeden yüzleşme gücü verir.

Thomas Covenant'ın İkinci Günlükleri

Koruyan Güç'teki olaylardan sonraki on yıl boyunca Covenant, Haven Çiftliği'nde tek başına yaşar ve roman yazar. Hâlâ dışlanmaktadır ama tek bir arkadaşı vardır: Dr. Julius Berenford. Ancak daha sonra hayatına iki hasarlı kadın girer.

Eski karısı Joan, şiddetle delirmiş bir halde ona geri döner. Roger'i ailesiyle birlikte terk eden Joan, bir süre kendini Rağmen'in hizmetine adanmış ve kötülüğünün kurbanı olarak Covenant'ı seçmiş olan bir komünde kalmıştır. Covenant, başkalarını bu işe bulaşmanın tehlikelerinden uzak tutmayı umarak Joan'a tek başına bakmaya çalışır.

Covenant yardımı reddedince, Dr. Berenford yeni işe aldığı genç bir doktor olan Dr. Linden Avery'yi görevlendirir. Joan gibi o da tamamen farklı şekillerde olsa da ağır yaralanmıştır. Genç bir kızken, babası intihar ederken onunla birlikte bir odaya kilitlenmiştir. Genç bir kızken de, annesinin hastalığı ve çektiği acılar nedeniyle kendini mecbur hissettiği bir ötenazi eylemiyle annesini öldürmüştür. Ölümden nefret eden Linden, geçmişini silmek için lanetli bir girişimde bulunarak doktor olmuştur.

Dr. Berenford'un ısrarıyla, Covenant'ın eski karısına uyguladığı tedaviye müdahale eder. Joan'ın komününün üyeleri Covenant'ın ölümü için Haven Çiftliği'ne saldırdığında, Linden müdahale etmeye çalışır, ancak onu kurtaramadan vurularak öldürülür. Sonuç olarak, Toprak'a geri döndüğünde ona eşlik eder.

Covenant'ın yokluğu sırasında birkaç bin yıl geçmiştir ve Despiser gücünü yeniden kazanmıştır. Daha önce olduğu gibi, Zaman Kemerini kırmak ve hapishanesinden kaçmak için Covenant'ın vahşi büyüsünü kullanmaya çalışır. Ancak *Yaralı Topraklar*'da Covenant ve Linden çok geçmeden Lord Foul'un yöntemlerini temelden değiştirdiğini öğrenir. Despiser, Covenant'ı kıskırtmak için ordulara ve savaşa bel bağlamak yerine, Toprak'a güzelliğini ve sağlığını veren doğal Yasa'ya bir saldırı tasarlamıştır.

Bu saldırının açık biçimi Güneşboğan'dır; güneşin etrafındaki malefik bir korona, çılgınca art arda bereket, yağmur, kuraklık ve salgın hastalık dalgaları üretir. Sunbane'in gücü ve yıkıcılığı o kadar büyüktür ki, Ülkedeki tüm yaşama hükmetmeye başlamıştır. Yine de Ayboğan görüldüğü gibi değildir. Ve onun organik öldürücülüğü öncelikle Lord Foul'un daha derin manipülasyonlarını maskeleye hizmet eder.

Yüzyıllar boyunca Lordlar Konseyi'ni yozlaştırdı. Bu grup artık Clave olarak Ülke üzerinde hüküm sürmektedir ve Despiser'in en eski ve güçlü hizmetkârlarından biri olan bir Raver tarafından yönetilmektedir. Clave, sözde Sunbane'i engelleyen ama aslında onu artıran devasa bir alev olan Banefire'ı beslemek için Ülke halkından kan alır.

Bununla birlikte, Clave ve Banefire'ın gizli amacı, Covenant'tan aşırı bir vahşi büyü çabasına ilham vermektir. Ve

Bu amaçla, başka bir Raver, Covenant'a gücü üzerindeki kontrolünü sakatlamayı amaçlayan bir zehir bulaştırır. Zehir etkisini gösterdiğinde, Covenant Kemeri yok edecek kadar büyük bir güç açığa çıkarmadan Araziyi savunamayacaktır.

Linden Avery'ye gelince, Lord Foul onun ölümden duyduğu nefreti kendisine karşı kullanmak niyetindedir. Bir zamanlar fiziksel ve duygusal sağlığı doğrudan algılamalarını sağlayarak Diyar'ın tüm insanlarını bilgilendiren ve onlara rehberlik eden sağlık duygusu yalnızca ona bahşedilmiş ya da lanetlenmiştir. Bu nedenle, Güneşboğan'ın kötü niyetine ve Kuzgunlar'ın doymak bilmez kötülüğüne karşı benzersiz bir şekilde savunmasızdır. İçine sürüklendiği açık kötülük, kimliğinin özünü tehdit etmektedir.

Linden'in sağlık duygusu onun bir şifacı olarak potansiyelini vurgular. Bununla birlikte, ona diğer insanları ele geçirme kapasitesi de verir; onların eylemlerini kontrol edebilecek kadar derinlerine ulaşabilir. Bu sayede Lord Foul onu ahlaki açıdan sakat bırakmayı amaçlamaktadır: gücünü kötüye kullanmak için onu Covenant'a sahip olacak bir kadına dönüştürmeyi amaçlamaktadır. Böylece Covenant istemese bile kadın Despiser'a istediğini verecektir.

Ve eğer bu hileler başarısız olursa, Lord Foul'un amaçlarına ulaşmak için başka stratejileri de vardır.

Topraklara yapılanlardan ayrı ayrı dehşete düşen Covenant ve Linden, Revelstone'da Clave ile yüzleşmek isterler; ancak tek başlarına Sunbane'in karmaşık tehlikelerinden kurtulamazlar. Neyse ki iki köylünün, Sunder ve Hollian'ın yardımını kazanırlar. Sunder ve Hollian hayatları boyunca Sunbane ile yaşamışlardır ve deneyimleri Covenant ve Linden'in yolculukları sırasında yıkımdan kaçınmalarını sağlar.

Ancak Linden, Sunder ve Hollian, Andelain olarak bilinen bölgenin yakınlarında Covenant'tan ayrılır ve Andelain'e tek başına girerken Clave tarafından yakalanır. Burası bir zamanlar Diyar'daki en güzel ve Dünya'nın en güçlü yeri; ve şimdi, eskiden Hile Troy olan son Forestal Caer-Caveral tarafından Sunbane'den korunan tek yerin sağlam kaldığını keşfeder. Covenant orada Ölülerıyla, uzun zaman önce ölmüş arkadaşlarının hayaletleriyle karşılaşır. Önündeki mücadeleye için ona tavsiye ve rehberlik sunarlar. Ve ona bir hediye verirler: garip bir

Vain adındaki abanoz yaratık, Despiser'in eski hizmetkârları olan ur-viller tarafından gizli bir amaç için yaratılmış yapay bir varlık.

Ur-villerin iyi huylu akrabaları ve kadim düşmanları olan Waynhim'in yardım ettiği Covenant, arkadaşlarını kurtarmak için Revelstone'a doğru ilerler. Clave ile karşılaştığında, Sunbane'in en acımasız sırrını öğrenir: binlerce yıl önce Kanun Asası'nı yok etmesiyle mümkün olmuştur. Farkında olmadan sebep olduğu zararı geri almak için çaresizce, Linden, Sunder ve Hollian'ın yanı sıra bir zamanlar Lordlar Konseyi'ne hizmet etmiş güçlü savaşçılar olan bir dizi *Haruchai*'yi kurtarmak için vahşi büyüü riske atar.

Covenant, arkadaşları Vain ve küçük bir *Haruchai* grubuyla birlikte, Berek'in Kanun Asası'nı ilk olarak yaptığı ağaç olan Tek Ağaç'ı bulmak için yola çıkar. Covenant, Clave ve Sunbane'e karşı koymak için yeni bir Asa tasarlamayı ummaktadır.

Doğuya, Gündoğumu Denizi'ne doğru seyahat eden Covenant ve yoldaşları, Seareach'in kayıp Devlerinin anavatanından gelen denizci varlıklar olan bir Dev grubuyla karşılaşır. İçlerinden biri, Cable Seadreamer, Dünya'ya yönelik korkunç bir tehdide dair bir öngörü görmüştür ve Devler tehlikeyi keşfetmek için bir Arama ekibi göndermiştir.

Bu tehdidin Sunbane olduğuna ikna olan Covenant, Arama'yı Tek Ağaç'ı bulmasına yardım etmeye ikna eder; ve *Tek Ağaç*'ta Covenant, Linden, Vain ve birkaç *Haruchai*, Devler Gemisi Starfare's Gem ile yelken açarak Sunder ve Hollian'ı Ülke halkını Clave'e karşı toplamak üzere bırakır.

Tek Ağaç arayışı Covenant ve Linden'ı önce, Dünya'nın kaderini anlıyor ve belki de kontrol ediyor gibi görünen, saf Dünya gücüne sahip gizemli varlıklar olan *Elohim*'in ülkesine götürür. *Elohim*, Tek Ağaç'ın yerini açıklamayı kabul eder, ancak bunun bir bedeli vardır: Covenant'ın zihnini sakatlayarak bilincini bir tür durağanlığa hapsederler, sözde Dünya'yı artan gücünden korumak için, ama aslında Vain'in isimsiz amacını gerçekleştirmesini engellemek için. Artık Covenant'tan ziyade Linden'in kararlılığına rehberlik eden Arama, Tek Ağaç Adası'na doğru yelken açar.

Ancak beklenmedik bir şekilde *Elohim*'den biri de onlara katılır, Findail, Vain'in amacı başarısızlığa uğramazsa sonuçlarına katlanmak üzere atandı.

Linden çok geçmeden Covenant'ın zihnini ona sahip olmadan serbest bırakamayacağını fark eder ve gücünü açığa çıkarabileceğini bildiği için bunu yapmaktan korkar. Ancak olaylar onu bir karar vermeye zorladığında, Findail'in dehşetine rağmen onun bilincini geri getirmeyi başarır.

Sonunda Starfare'in Mücevheri, *Harucha*'lerden biri olan Brinn'in Ağacın Koruyucusu'nun yerine geçmeyi başardığı Tek Ağaç Adası'na ulaşır. Ancak Covenant, Linden ve yoldaşları hedeflerine yaklaştıklarında, Despiser ve *Elohim* tarafından yanlış yönlendirildiklerini öğrenirler. Covenant'ın yeni bir Kanun Asası için odun elde etme çabası, Dünyanın Sonu Solucanı'nı uyandırmaya başlar. Solucan bir kez uyandığında Lord Foul'un Zaman'dan kurtuluşunu gerçekleştirecektir.

Seadreamer, kendi hayatı pahasına Linden'i gerçek tehlikeden haberdar etmeyi başarır. O da Covenant'ı engellemeyi başarır. Yine de Solucan rahatsız olmuştur ve Ada denize batarken huzursuzluğu Arama'yı kaçırmaya zorlar ve Tek Ağaç'ı ulaşılamaz hale getirir.

Yenilgiye uğrayan Arama, *Beyaz Altın Yaratıcısı*'yla rotasını Kara'ya çevirir. Covenant artık Clave'le doğrudan yüzleşmek, Banefire'ı söndürmek ve ardından Despiser'la savaşmak dışında bir alternatifi olmadığına inanmaktadır; Linden ise kısmen onu sevmeye başladığı için kısmen de onun kontrolsüz vahşi büyüünden korktuğu için ona yardım etmeye kararlıdır.

Büyük zorluklarla sonunda Revelstone'a ulaşırlar ve burada Sunder, Hollian ve birkaç *Haruchai* onlara katılır. Ülkenin az sayıdaki savunucusu birlikte Clave'e karşı savaşır. Şiddetli bir mücadeleden sonra, yoldaşlar Clave'e komuta eden Raver'ı köşeye sıkıştırır. Orada Seadreamer'ın kardeşi Grimmand Honninscrave, Raver'ın "parçalanmasını" mümkün kılmak için hayatını feda eder. Ardından Covenant kendini Banefire'ın içine atar ve damarlarındaki zehri dönüştürmek için karanlık teorjiyi kullanarak, Arch'ı tehdit etmeden Banefire'ı söndürebilir. Sunbane kalır ama kötülüğü artık büyümemektedir.

Clave dağıldığında ve Revelstone temizlendiğinde, Covenant ve Linden Thunder Dağı'na doğru dönerler.

Despiser'ı bulacaklarına inanıyorlar. Hala Vain ve Findail tarafından takip edilirken, Linden'in korkuları artar. Covenant'ın Lord Foul ile savaşmak istemediğini fark eder. Covenant, bu mücadelenin Zaman'ı yok etmeye yetecek gücü açığa çıkaracağına inanmaktadır. Despiser'a teslim olacağından korkan Linden, kendini onu tekrar ele geçirmeye hazırlar, ancak artık ele geçirmenin ölümden daha büyük bir kötülük olduğunu anlamıştır.

Ancak Covenant'la birlikte nihayet Lord Foul'la karşılaştıklarında, Fırtına Dağı'nın Wightwarrens'inin derinliklerinde, kendisi de bir Raver tarafından ele geçirilir; ve bu karanlık ruhun kontrolünden kurtulma çabaları onu Covenant'ın seçimlerine müdahale etme konusunda isteksiz bırakır. Korktuğu gibi, Lord Foul'a yüzüğünü vererek teslim olur. Ancak Despiser vahşi büyüyü Covenant'a çevirip bedenini öldürdüğünde, değiştirilmiş zehir Covenant'ın ruhundan yakılır ve Lord Foul'un saldırılarının öfkesine rağmen Arch'ı sürdürebilen saf bir vahşi büyü varlığı haline gelir. Sonunda Despiser kendi özünden o kadar çok harcar ki, kendisini etkili bir şekilde yener; ve Covenant'ın yüzüğü Linden'a düşer.

Bu arada, Vain'in amacını ve Findail'in atanmış rolünü anlamıştır. Vain saf yapıdır: Findail ise saf akışkanlık. Linden, Covenant'ın yüzüğünü kullanarak bu iki varlığı yeni bir Kanun Asası'nda birleştirir. Ardından, sağlık duyuları ve hekim içgüdülerinin rehberliğinde, Güneşboğan'ı silmek ve Toprak'ın iyileşmesini başlatmak için Hukuk'un yenilenmiş gücüyle uzanır.

İşi bittiğinde, Linden Diyardan kaybolur ve kendi dünyasına geri döner ve orada Covenant'ın gerçekten öldüğünü görür. Yine de artık onun evlilik yüzüğünü taşımaktadır. Ve Dr. Berenford onu aramaya geldiğinde, Covenant'la geçirdiği zamanın ve kendi zaferlerinin onu dönüştürdüğünü keşfeder. O artık gerçekten Linden Avery'dir, Toprak'taki adıyla Seçilmiş: eski hayatını tamamen yeni bir şekilde yaşamayı seçebilir.

Thomas Covenant'ın Son Günlükleri

Birinci Kitap, *Dünyanın Rünleri*'nde, Linden Avery için on yıl geçmiştir; ve bu süre içinde hayatı değişmiştir. Şimdi on beş yaşında olan Jeremiah adında bir oğlunu evlat edinmiştir; Jeremiah, Kara'ya yaptığı ilk yolculuk sırasında korkunç bir şekilde hasar görmüş, sağ elinin yarısını ve -görünüşe göre- zihninin normal kullanımının tamamını kaybetmiştir. Tuhaf bir dehası vardır: Tinkertoys ve Lego gibi oyuncaklardan şaşırtıcı yapılar inşa edebilmektedir. Ancak diğer her yönden tamamen tepkisizdir. Yine de Linden kendini ona adanmış, Thomas Covenant'a ve Ülke'ye olan tüm hayal kırıklığına uğramış sevgisini ona vermiştir.

Ayrıca, Covenant'ın eski karısı Joan'ın da hasta olduğu yerel bir psikiyatri hastanesinin başhekimisi olmuştur. Joan'ın durumu bir süre için bitkisel katatoniye benzer. Ama sonra kendini cezalandırmaya başlar, kendi ölümünü gerçekleştirmek için durmadan şakağını yumruklar. Sadece beyaz altın alyansının geri verilmesi onu sakinleştirir, ancak bu da şiddetini tamamen engellemez.

Hikâye başladığında, Roger Covenant yirmi bir yaşına gelmiştir ve annesinin velayetini talep etmeye gelmiştir: Linden, kısmen Joan'ı serbest bırakmak için yasal yetkisi olmadığı, kısmen de Roger'a güvenmediği için velayeti reddeder. Bu tersliğe Roger, annesini silah zoruyla kaçırarak karşılık verir. Linden, Roger'ın saldırısının sonuçlarıyla başa çıkmak için hastaneye gittiğinde, Roger Jeremiah'yı da alır.

Linden ve polis ayrı ayrı Roger, Joan ve Jeremiah'nın yerini tespit eder. Ancak Linden Roger'la yüzleşirken Joan'a yıldırım çarpar ve Roger polise ateş açar. Ardından çıkan çatışmada Linden, Roger ve -belki de- Jeremiah öldürülür; ve Linden kendini bir kez daha Lord Foul'un bedensiz sesinin oğlunu ele geçirdiğini bildirdiği Kara'ya çevrilmiş bulur.

Daha önce olduğu gibi, Toprak'ta birkaç bin yıl geçti ve Linden'in bildiği her şey değişti. Toprak iyileştirildi, eski güzelliğine ve gücüne kavuşturuldu. Ancak şimdi, kendilerini tüm büyülü bilgi ve gücü bastırmaya adanmış olan *Haruchai* Ustaları tarafından yönetilmektedir. Ve görevleri, Kevin'in Kir'i adı verilen ve tüm dünyayı kör eden ürkütücü bir duman tarafından kolaylaştırılmaktadır.

Linden'in yanı sıra Land halkı da çevrelerindeki Dünya Gücü'nün zenginliğine tanıklık ediyor.

Yine de Ülke, Üstatların yenemediği tehlikeler tarafından tehdit edilmektedir. Joan çılgınca büyü patlamaları yaparken rastgele ortaya çıkıp kaybolan Caesure'ler -zaman *bozulmaları*- ortalığı kasıp kavurmaktadır. Buna ek olarak, *Elohim*'lerden biri Diyarı ziyaret etmiş ve çeşitli canavarlar ve isimsiz bir *yarı el* içeren tehlikeler hakkında uyarıda bulunmuştur. Ve Linden'in *Beyaz Altın Vezir*'in sonunda yarattığı yeni Kanun Asası kaybolmuştur.

Jeremiah'ı bulup kurtarmak için çaresiz kalan Linden, kısa sürede hem istekli hem de isteksiz yoldaşlar edinir: Kendisinin "Toprağın umudu" olduğunu iddia eden ve deliliği üzerinde durduğu yüzeylere -taş, toprak, çimen- göre değişen, kadim, Topraktır ve kör bir deli olan Anele; Mithil Stonedown'dan saf bir genç olan Liand; Linden'a güvenmeyen ve Anele'yi hapsedmek isteyen bir Efendi olan Stave; bir zamanlar Lord Foul'un en korkunç köleleri arasında yer alan yapay yaratıklar olan küçük bir ur-vil grubu; ve bir zamanlar Diyar'da yaşayan, Dünya gücüne sahip atlar olan Ranyhyn'in insan hizmetkârları olan bir grup Ramen. Ramenler arasında Linden, Ranyhyn'in oğlunu ararken ona yardım etmek niyetinde olduğunu keşfeder. Ve kayıp *Haruchai* Cail ve yozlaşmış *Elohim* Kastenessen'in işkence görmüş ve güçlü torunu Esmer ile tanışır.

Linden, Esmer'den *kesürlerin* doğasını öğrenir. Ur-villerin onu Esmer'in ihanetinden korumaya niyetli olduğu söylenir. Ve Anele'nin Kanun Asası'nın binlerce yıl önce nerede kaybolduğunu bildiğini öğrenir.

Sadece büyük zorluklarla kullanabildiği Covenant'ın yüzüğü dışında hiçbir gücü olmadığı için -çünkü Lord Foul'un Jeremiah'ı nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktur- ve Efendilerin karşı çıkmasına rağmen Diyar'da seyahat edemeyeceğinden korktuğu için-Linden bir *sezaryene* girme riskini almaya karar verir. Bunun onu geçmişe, Kanun Asası'nın kaybolduğu zamana götüreceğini ve Anele'nin onu Asa'ya yönlendirebileceğini ummaktadır. Anele, Liand, Stave, ur-viller ve üç Ramen ona eşlik eder

-Manethrall Mahrtiir ve onun iki Kordonu Bhapa ve Pahnı- Linden, Joan'ın gücünün zamansal kaosuna doğru at sürer.

Ur-villerin teurjisi ve Ranyhyn'in rehberliği sayesinde, o ve yoldaşları üç bin yıldan daha uzun bir geçmişe *sahip kaostan* çıkarlar ve burada Asa'nın bir grup Waynhim tarafından saklandığını ve korunduğunu görürler. Ancak Asa'yı geri aldığında, Esmer tarafından ihanete uğrar: Kastenessen'den miras kalan güçleri kullanarak, ona saldırmak için Diyar'ın derin geçmişinden bir Demondim sürüsü getirir. Demondim, ur-villerin ve Waynhim'in yaratıcıları olan korkunç varlıklardır ve hem kendi vahşi ilimleriyle hem de Thomas Covenant'ın Diyar'a ilk ziyaretinden önceki bir çağdan kalma bir *kesit* aracılığıyla hortumladıkları Illearth Taşı'nın uğursuz enerjisiyle saldırırlar.

Demondim'in saldırısının Diyar'ın tarihinin bütünlüğüne zarar vereceğinden korkan Linden, Covenant'ın *yüzüğünü* kullanarak kendi zamanını yaratır. Bu zaman kesintisi onu, tüm yoldaşlarını ve Demondim'i doğal şimdiki zamanına taşır. Ancak sürpriz bir şekilde, *sezaryeni* onu ve onunla birlikte olan herkesi Üstatların merkezi Revelstone'un kapılarının önüne bırakır. Efendiler Demondim'e karşı umutsuz bir savaş verirken, o ve yoldaşları Lord's Keep'in belirsiz sığınağına girerler.

Revelstone'da Linden, Efendilerin Sesi olarak adlandırılan liderleri Handir ile tanışır. Ve Alçakgönüllüler, Galt, Branl ve Clyme ile karşılaşır: Thomas Covenant'a benzeyecek şekilde sakatlanmış ve amaçları Üstatların ahlaki otoritesini somutlaştırmak olan üç *Haruchai*. Mahdoubt adında gizemli ve tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir kadın tarafından bakılan Linden, Yeremya'yı arayışına ve Diyar'ın kurtuluşuna yardım etmeleri için Efendileri nasıl ikna edebileceğini hayal etmeye çalışır. Ancak Handir, Alçakgönüllüler ve diğer Efendilerle yüzleştiğinde, tüm argümanları bir kenara bırakılır. Efendiler Demondim'e karşı neredeyse çaresiz olmalarına rağmen, Linden'in arzularını desteklemeyi reddederler. Yalnızca Stave onun yanında durmayı seçer: Bu, akrabaları tarafından cezalandırıldığı ve reddedildiği bir meydan okuma eylemidir.

Atlıların Revelstone'a yaklaştığı haberi gelince çatışma aniden sona erer. Linden siperlerden, Demondim'den önce Lord'un Kalesine ulaşmak için yarışan dört Efendi görür. ile

Ustalar Thomas Covenant ve Jeremiah'dır. Ve Yeremya tepkisiz pasifliğinden coşkuyla çıkmıştır.

Fatal Revenant

Birinci Bölüm

"bana hizmet edemeyeceğinizi kanıtlamayın"

1. Yeniden Birleşme

Vahiy kadar canlı bir güneş ışığında Linden Avery, Revelstone'un gözetleme kulesinin dış yüzündeki balkon gibi alçak duvarlı bir burcun taşına diz ç ö k t ü .

Harucha'li Stave, Efendiler kadar acımasız bir şekilde onun yanında duruyordu: akrabalarının onu reddettiği şiddete rağmen onu buraya getirmişti. Ve duvarın dibinde, genç Stonedownor, Liand, Demondim'in hücumu karşısında kaçışan atlılara şaşkınlık ve anlayışsızlıkla bakıyordu. Tıpkı Stave gibi o da, darbelerden ziyade kasten olsa da, Linden'in uğruna tüm hayatını terk etmişti; ama eski Üstat'tan farklı olarak, *Harucha*'nin çok aşağısında kimin at sürdüğünü tahmin edemiyordu. Sadece çırpınan atlara ve canavarlar arasındaki tasmalı teurji ateşine aceleyle bakabiliyor ve ne söyleyecek sözü ne de sesi varmış gibi görünen soruları ağzında geveleyebiliyordu.

Ancak o anda ne Liand ne de Stave Linden'in farkındalığını etkiledi. Onun için gerçek değillerdi.

Liand yakınlarında, Manethrall Mahrtiir Ramen konsantrasyonuyla bitkin binekleri incelerken, sadık Kordonları Bhapa ve Pahnı, deli ve kör Anele'yi göremediği bir düşüş tehlikesinden koruyordu.

Linden'le birlikte yüzlerce fersah ve yüzlerce yıl aşarak bu zamanda bu yere gelmişlerdi. Onun adına, Ülkeyi yöneten Efendilerin reddine meydan okumuşlardı.

Ama yol arkadaşlarından hiçbiri onun için var olmadı.

Kuzeyde Revelstone sakinlerini besleyecek yeni tarlalar uzanıyordu. Güneyde, Kale'nin burnunun etekleri Beyaz Nehir'e doğru yuvarlanıyordu. Ve güneydoğudan, bir kıyamet ordusu gibi acımasız Demondim kitlesi gürültüyle geliyordu. Canavarlar avlarını kovalarken bir yerden bir yere eriyip katılaşıyor gibiydiler: güçlerinin sınırlarında, altı binici taşıyan dört at.

Altı binici. Ama dördü Ustaydı ve Linden için onlar da yoktu. O sadece diğerlerini gördü.

Thomas Covenant ve Jeremiah'ı tanıdığı anda tüm hayatının anlamı değişti. Bildiği, anladığı ve varsaydığı her şey değişmiş, Üstatlardan ilk kaçışını, Ramenler arasında geçirdiği zamanı, Ranyhyn'in at ayinine katılımını boş, gereksiz ya da aptalca hale getirmişti. Kanun Asası'nı geri almak için Ülke'nin geçmişine yaptığı ani yolculuk bile artık hiçbir önem taşımıyordu.

Thomas Covenant hayattaydı: şimdiye kadar sevdiği tek adam.

Oğlu özgürdü. Bir şekilde Lord Foul'un zalim pençesinden kurtulmuştu.

Ve Yeremya'nın akli yerine gelmişti. Sürüden kaçmak için mücadele eden Ustaları ve bineklerini hevesle teşvik etmesi, zihinsel hapisanesinden çıkış yolunu bulduğunu ya da kurtarıldığını açıkça gösteriyordu.

Şaşkına dönmüş bir halde, görüş noktasının duvarının ötesinden onlara baktı, bakışları, sağlık hissi ve açlıktan ölmek üzere olan ruhuyla onlara doğru sıçradı. Birkaç dakika önce sadece Demondim'in yıkıcı ilerleyişini görmüştü. Ama şimdi dizlerinin üzerine çökmüş, evlat edindiği oğlu ve ölü sevgilisinin hayatları için Revelstone'a doğru koştuklarını mucizevi bir şekilde görüyordu.

Şimdiden kolları onları tutmak için ağrıyordu.

Liand sesini bulmaya çalışırken, Stave hiçbir şey söylemezken ve Mahrtiir gergin bir şekilde Kordonlarına mırıldanırken, iki ya da üç kalp atışı boyunca, kesinlikle bundan daha fazla değil, diz çökmüş halde kaldı. Sonra Asa'yı kaptığı gibi ayağa fırladı. Dilsiz ve zorlanmış bir halde kendini gözetleme kulesine geri attı; niyeti açık kapılara doğru ilerlemek, Jeremiah ve Covenant'ı kucaklaması ve zorlanan kalbiyle selamlamaktı.

Ancak kulenin içindeki odalar yüksek odun yığınları ve yağ fışkılarıyla doluydu. İlk başta bir merdiven bulamadı. Ve inişi keşfettiğinde, Üstatlar geçmesine izin vermeyi reddetti. İçlerinden biri onu yasaklamak için merdivenin üzerinde durdu.

"Savaşa hazırlanıyoruz," diye sertçe bilgilendirdi onu. Halkı onun kendileri üzerindeki hak iddialarını çoktan reddetmişti. "Burada tehlikede olacaksın."

"Ve çabalarımızı engelleyeceksin" diye eklemedi. Ne ona kulak vermek için durakladı ne de merdivene itiraz etti. *Linden, bul beni.* Acele etme ihtiyacı çok büyüktü. Oğluyla geçirdiği onca yıl boyunca, onun çevresindeki insanlara ve olaylara tepki verdiğini hiç görmemişti; durgun yüz hatlarında herhangi bir ifadeye rastlamamıştı. Ancak Revelstone'a doğru at sürerken, kollarını sallayıp arkadaşlarını ileri doğru iterken yüzü heyecanla parlıyordu.

Merdivenden uzaklaştı; kuleyi Revelstone'un mazgallarına bağlayan asma ahşap köprüye doğru koştu.

Stave ona rehberlik etmeye geldi. Ağzındaki ve çenesindeki kanı silmemişti. Tuniğinde koyu lekeler vardı. Ama acıları onu yavaşlatmamıştı. Mahrtiir de ona eşlik ediyordu; Bhapa, Pahnı ve Liand da Anele'nin etrafında, onun arkasında toplanmışlardı.

Onlar onun arkadaşlarıydı ama onları pek fark etmiyordu.

Aciliyetten korkmadan, Stave ve Mahrtiir'i gözetleme kulesi ile Revelstone'un iç kapıları arasındaki avlunun üzerindeki sallantılı açıklıkta takip etti. Bir eliyle Asa'yı sıkıca kavrayarak, rehberlerini Kalenin ışsız geçitlerinin ani kasvetine doğru takip etti.

Yolu bilmiyordu. Revelstone'un karmaşık kavşaklarından ve koridorlarından birkaçını bile öğrenmek için burada çok az zaman geçirmişti. Ve aydınlatmaya ihtiyacı vardı. Sadece gelişmiş duyularını kullanarak daha yavaş hareket etmeye istekli olsaydı, Stave'in sert şeklini ve Mahrtiir'in daha okunaklı gerginliğini işlenmiş bağırsak kayası boyunca takip edebilirdi. Ama *acele* etmesi gerekiyordu. İçgüdüsel olarak, mantıksız bir şekilde, onlarla buluşmak için acele etmesinin Jeremiah ve Covenant'ın birbirine kenetlenmiş devasa kapıların nispeten güvenliğine, Ustaların ufalanabilir sığınağına ulaşmasını sağlayabileceğini hissetti. Arkasındaki yansıyan güneş ışığı solup önündeki karanlık derinleşirken, Asa'nın demir topuklarından birinden alev fışkırmasını istedi. Peygamberçiçekleri kadar yumuşak ve temiz olan bu sıcak ışık, Stave ve Manethrall'a adımlarını hızlandırmaları için baskı yapmasını sağladı.

Neredeyse koşarak, bazıları kalabalığı alacak kadar geniş ve düz, diğerleri ise

dar spiraller aşığıya doğru iniyordu. Acele etme ihtiyacı onu ateşliyordu. Jeremiah, Covenant ve onların küçük Usta grubundan önce kapıların içindeki mağara gibi salona ulaşabilir miydi?

Arkadaşları onu yakından takip ediyordu. Anele yaşlıydı; ama taşla olan yakınlığı ve dağlarda geçirdiğı on yıllar onu kendinden emin kılıyordu: Liand ve Kordonlar'ı yavaşlatmadı. Ve onların ardından üç Alçakgönüllü, Galt, Clyme ve Branl, Efendiler'in taahhütlerinin sakatlanmış simgeleri geldi. Onlar da Stave kadar inatçı ve anlaşılmazdı; ama Linden onların Stave'i korumaya -ya da ona karşı korumaya- niyetli olduklarından şüphe duymuyordu. Üstatlar Stave'i reddetmişlerdi çünkü Stave kendisini onun müttefiki, dostu ilan etmişti. Doğal olarak şimdi de kendi atadıkları rollerden herhangi birini yerine getirmesi için ona güvenmeyeceklerdi.

Hararetle sağlık duyusunu daha uzağı göndermeye çalıştı, Revelstone'un kadim kayasına nüfuz etmeye çabaladı, böylece Vile-spawn'a dair bir izlenim yakalayabilirdi. Ne kadar yaklaşmışlardı? Covenant ve Jeremiah'ı yakalamışlar mıydı? Ama geçitlerde hızla ve kıvrıla kıvrıla ilerlerken konsantre olamıyordu. Sadece Stave ve Mahrtiir'in peşine düşebilir ve sevdiklerinin çoktan Demondim'in kopan tsunamisinin altında kalmasından korkabilirdi.

Ama yapmadılar, diye ısrar etti kendi kendine. *Çekmemişlerdi.* Demondim'in önceki gün kuşatmayı geri çekmesinin bir nedeni vardı. Vahşi ve ateşli bir varlık tarafından ele geçirilen Anele, Vile-spawn'la yüzleşmişti; onlar da Linden ve yanındakilerin kaçmasına izin vererek ve sonra da Lord'un Kalesi'ne karşı olan amaçlarından vazgeçmiş gibi görünerek karşılık vermişlerdi. Jeremiah ve Antlaşma ona ulaşabilsin diye değilse neden böyle davranmışlardı? Eğer Jeremiah'nın ve Covenant'ın ölmesini istiyorlarsa, avlarını Revelstone'un kapılarının önünde bekleyebilirlerdi.

Yeremya ve Antlaşma avlanmıyordu: avlanıyorlardı *Sürü* halinde.

Demondim'in -ve Anele'nin sahibinin- neden sevdiklerinin ona canlı olarak ulaşmasını isteyebileceğini hayal bile edemiyordu. Ama Covenant ve Jeremiah'ın düşmeyeceğine inanmak için çabaladı. Alternatifler katlanılamayacak kadar korkunçtu.

Sonra Linden önünde farklı bir ışık gördü: Avludan kalenin içine yayılıyordu. Bir an sonra, Stave ve Mahrtiir onu

son merdivenlerden büyük ön salona indi. Artık Asa'nın alevine ihtiyacı yoktu; ama yine de onu yanık tutuyordu. Onun gücüne başka şekillerde ihtiyaç duyabilirdi.

Geniş salona doğru koşarken ve bakışlarını kapıların ötesindeki avluya ve gözetleme kulesinin altındaki geçide çevirdiğinde, zamanla yanmış taşlar topuklarının sesini yankıladı.

Avludaki güneş ışığının ötesinde, geniş tünelin örtülü kasveti ve açısı görüş alanını kapatıyordu. Açık dış kapıları ve onların ötesindeki yamacı görmekten ziyade hissetti. Sağlık duyularıyla, sanki taştan çerçevelenmişler gibi, dört Efendinin emekçi atlarına bindiklerini gördü. Covenant *Haruchai*'lerden birinin sırtına tutunmuştu. Jeremiah diğerinin arkasında tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu. Oğlunu taşıyan mustang kötü bir şekilde topallıyordu: diğer hayvanlara ayak uyduramıyordu. Covenant'ın bineği ise sendeleyerek düşmenin eşiğine gelmişti. Atların hepsi bitkin düşmüştü. Bu mesafede bile, Linden onları ayakta ve koşar halde tutan şeyin sadece korkuları olduğunu hissediyordu. Yine de bir şekilde Demondim'in önünde kalmayı başardılar. Eğer canavarlar Illearth Taşı'nın gücüyle saldırmazlarsa, biniciler dış kapılara çok daha önce ulaşacaklardı.

takipçileri.

Vile-spawn'ın Taş'ı henüz kullanmamış olması, Linden'in Jeremiah ve Covenant'ın avlanmaktan ziyade sürüldüğüne dair sıkışmış inancını doğrular gibiydi.

Kendi cesaretini ve çaresizliğini haykırmak istedi; Üstatların sevdiklerini savunmak için neden bir sefer düzenlemediğini sormak istedi; mesafeye rağmen sürüye Hukuk ve Dünya Gücüyle karşı koymak istedi. Ama paniğini bastırmak için dudağını ısırды. Jeremiah ve Covenant onu duymayacaktı. *Haruchai* Demondim'le etkili bir şekilde mücadele edemezdi. Ve kurtarmak için yanıp tutuştuğu insanlar kendisiyle sürü arasındayken, güç kullanma konusunda kendine güvenmiyordu.

Canavarların kapıları geçmesi engellenemezse Kalenin savunucularına savaşıacak yer kalsın diye, ateşini bir işaret feneri gibi başının üzerinde, avludan neredeyse bir taş atımı uzakta tutarak acımasızca beklemeye zorladı kendini.

Üstatlar ve atları aniden dış kapıların arasından karanlık tünele daldılar. Önce Covenant, sonra da Jeremiah gölgeye düşerken toynaklar aşınmış taşa çarptı.

Bir kalp atışı sonra, leviathanlar gibi ağır ağır, dış kapılar kapanmaya başladı.

Ağır taş yavaş hareket ediyor gibiydi, canavarların hırsını bastırmak için çok yavaştı. Ancak Linden korkusundan, Demondim'in bir kez daha hızını keserek düşmanlarının kaçmasına izin verdiğini fark etti. Kapılar gümbürdeyerek birbirine çarptığında, Vile-yaratıklarını dışarıda bırakıp tüneli zifiri karanlığa gömdüğünde darbeyi hissetti.

Sonra atlılar avluda gün ışığına ulaştılar ve o altısının da güvende olduğunu gördü. Demondim'den ne kadar uzağa kaçtıklarını bilmiyordu; ama hiçbirinin zarar görmediğini hemen anladı.

Atlar o kadar iyi durumda değildi. Binicileri gibi atlar da yaralanmamıştı. Ama yaşadıkları dehşet onları öldürebilecek aşırılıklara sürüklemişti: kalplerini kıracak kadar sert ve uzun süre dörtlüyle koşmuşlardı. Yine de avluyu geçip iç kapıların arasından geçene kadar durmadılar. O zaman, o kapılar da kapanmaya başlayıp son gün ışığını da kapatırken, Yeremya'nın bineği dizlerinin üzerine tökezledi; ağzında köpük ve kanla soluk soluğa yan yattı. Yeremya taşa çarpacaktı ama yanındaki Efendi onu yakalayıp kenara kaldırdı. Covenant'ı taşıyan at bir süre daha dayandıktan sonra o da yere yığıldı. Ama Antlaşma ve binici arkadaşı sıçrayarak kurtulmayı başardılar.

İç kapılar bir araya gelip bir mezarın kapıları gibi kapandığında, ön salonda kalan tek ışık Asa'nın aleviydi.

Ramenler atların durumunu protesto etti; ama Linden onları görmezden geldi. Sevdiklerini kucaklamak için ileri atılmaya başlamıştı ki, Covenant öfkeyle bağırdı: "Lanet olsun, Linden! *Söndür şu lanet şeyi!*"

Durdu, sanki adamın şiddeti ciğerlerindeki havayı çekip almış gibi soluk soluğa kaldı. Gücü elinden gitti ve anlık karanlık bir gök gürültüsü gibi başının üzerinde patladı.

Oh, Tanrım-

Sadece bana karşı dikkatli ol. Ölü olduğumu unutma.

Sesini bulabilseydi ya da yeterince nefes alabilseydi, Despiser'a haykırabilirdi: Seni *piç!* Ne *yaptın* sen?

Bir el koluna kapandı. Stave'in ona yumuşak bir sesle, "Bir dakika, Seçilmiş. Handir ve diğerleri yaklaşıyor, ellerinde meşaleler var. Kendini bir süreliğine kısıtlaman yeterli."

Üstatların zihinsel konuşmalarını hâlâ duyabiliyordu, ancak artık ona bu şekilde hitap etmeyi ya da cevap vermeyi reddediyorlardı.

Hemen Stave'in üzerine yürüdü. Arkasında Liand ve Ramen fısıldaşıyorlardı, belki de ona sorular soruyorlardı ama onlara ayıracak dikkati yoktu. Stave onu kavradığı gibi o da Stave'i kavradı ve "Senin duyuların benimkilerden daha iyi," dedi. Doğaüstü güçleri gibi, *Harucha*'nin görüşü de her zaman onunkini aşmıştı. "Onları *görebiliyor* musun?" *İçlerini* görebiliyor musun? "Onlar iyi mi?"

Asa'nın alevinin yokluğunda sadece karanlığı ve şaşkınlığı biliyordu.

"Bütün görünüyorlar," diye cevap verdi eski Üstat sessizce. "Ur-Lord, *Harucha*'ye her zaman kapalı olmuştur. Kan Muhafızları bile onun kalbini fark edemedi. Ve yoldaşı da" -Stave algılarını doğrulamak istercesine durakladı- "aynı şekilde gizli."

"*Hiçbir* şey göremiyor musun?" diye ısrar etti Linden. Kevin'in Kir'i bile Ustaları kör edememişti-

Stave omuz silkmiş olabilir. "Onun ve arkadaşının varlığını algılıyorum. Başka bir şey yok.

"Seçilmiş," diye sordu hemen, "ur-Lord'un yoldaşını tanıyor musun?"

Linden cevap veremedi. Kendi soruları dışında hiçbir soruya yer yoktu. Bunun yerine "Beni onlara götür" demeye başladı. Yönlendirilmeye ihtiyacı vardı. Covenant'ın bağırsığı konsantrasyonunu bozmuştu: kör de olabilirdi.

Ama sonra Stave'in söz verdiği meşaleler göründü. Kararsız ışıkları aynı geçitten ona doğru dalgalanıyordu.

onu ve arkadaşlarını ön salona kabul etmişti.

Birkaç kalp atışı sonra Üstatların Sesi Handir salona girdi. Bir grup *Haruchai* ona eşlik etti, bazıları ateşli damgalar taşıyordu. Onlar karanlığa doğru ilerlerken, alevlerin kızıl ışığı taş boyunca kapılara doğru yayıldı. Uçsuz bucaksız kasvetin içinde kan gibi donmuş gibiydi.

Şimdi Linden, düzensiz gölgeler yüzünden kafası karışmış olan arkadaşlarının yüzlerini görebiliyordu. Hiçbiri Covenant ve Jeremiah'yı tanıyacak bilgi ya da deneyime sahip değildi. Belki de Linden'e bir sitem olarak Handir yeni gelenlere "yabancılar" demişti. Yine de Mahrtiir ve Kordonları Covenant'ın kimliğini tahmin edebilmiş olabilirlerdi. Ramenler ilk Ringthane'in kadim hikâyelerini saklamışlardı. Ama Liand'ın Linden'in hızlı bakışına sunabileceği sadece açık bir şaşkınlık vardı.

Görünüşe göre Üstatlardan hiçbiri arkadaşlarına Covenant'ın adını yüksek sesle söyleme nezaketini göstermemişti. Ve tabii ki Üstatlar bile Jeremiah hakkında sadece tahminde bulunabiliyordu.

Sonra ışık kapıların içindeki at ve binici kümesine ulaştı; ve Linden tanıdığı herkesten daha çok sevdiği yüzler dışında her şeyi unuttu.

Tekrar hareket ettiğinin farkında olmadan, belirsiz aydınlığın sınırlarını kovalayarak onlara doğru aceleyle ilerledi.

Meşalelerin yetersizliği yüz hatlarını bulanıklaştırıyordu. Yine de onlar hakkında yanılıyor olamazdı. Covenant'ın formunun her çizgisi ona tanıdık geliyordu. Kıyafetleri bile -eski kot pantolonu, botları ve çok fazla yıpranmış ve acı çekmiş tişörtü- hatırladığı gibiydi. Ellerini kaldırdığında, sağ elinin son iki parmağının olmadığını görebiliyordu. Sert bakışları, sanki bir amaç ve arzuyla yanıp tutuşuyormuş gibi, ışığı kırmızı bir şekilde yakalayıp tutuyordu.

Ve Jeremiah onun kalbine kazınmıştı. Onun genç ve çelimsiz bedenini kendi bedeni kadar yakından tanıyordu. Karmakarışık saçları ve hafif dağınık yanakları, oraya buraya bulaşmış kirler ya da gölgeler başka kimseye ait olamazdı. Covenant'ın günler ya da dünyalar önce onu yatağa götürürken giydirdiği, göğsünde mustangler olan gök mavisi pijamaları hâlâ üzerindeydi ama artık yırtılmış, kir ya da kanla lekelenmişti. Covenant'ınki gibi onun da sağ eli

iki parmağının, onun durumunda ise ilk iki parmağının kesilmesiyle gölgelenmiştir.

Sadece gözlerinin çamurlu rengini canlandıran heves, Linden'in onun hakkındaki bilgisini ihlal ediyordu.

Daha fazla meşale yakıldıkça ışık genişledi. Markaları yüksekte tutan Alçakgönüllü onu takip etti, arkadaşlarına katıldı; sanki onları arkasından sürüklüyor, ateşlerini kendisiyle birlikte çekiyor gibi takip etti. Artık Covenant'ın gömleğinde bıçaklandığı yerdeki kesiği ve alnındaki eski yara izini net bir şekilde görebiliyordu. Alevler gözlerini tehditler, talepler gibi aydınlatıyordu. Görünüşü sadece biraz değişmişti. On yıl ve üç bin yıldan fazla bir süre sonra saçlarındaki aklar gitmişti: cılızlığına rağmen daha genç görünüyordu. Linden onu tanıırken aldığı yaraların izleri de kaybolmuş, vahşi büyüde kendini tamamlamasıyla yanarak yok olmuştu. Yine de yüzündeki her zorlayıcı ima onun için değerliydi.

Yine de ona yaklaşmadı. Daha derin ihtiyaçlar onu aceleyle Yeremya'ya doğru yöneltti.

Ancak Covenant sertçe, "Ona *dokunma!*" diye bağırdığında oğlundan hâlâ on adım uzaktaydı. İkimize de dokunma!"

Linden durmadı. Duramazdı. Uzun günler süren kayıp ve telaş onu zorlamıştı. Ve daha önce Jeremiah'nın gözlerinde bilince benzeyen bir şey görmemişti. Onun şimdiki gibi tepki verdiğini ve hareket ettiğini hiç görmemişti. Kollarını ona dolayınca ve kalbinin kendi kalbine karşı attığını hissedinceye kadar duramadı.

Yüzündeki ifade bir anda dehşete, neredeyse paniğe dönüştü. Sonra yarım elini kaldırdı ve duvar gibi bir güç dalgası onu durdurdu.

Buhar kadar sıcaktı: sağlık duyusu dışında, buhar kadar görünmezdi. Ve bir anda yok oldu. Yine de sanki adam onu olduğu yerde dondurmuş gibi hareketsiz kaldı. Adamın onu geri püskürtme gücünün şoku, onu irade ve amaçtan yoksun bırakmıştı. Onu kucaklamak için duyduğu refleksif arzu bile sersemlemişti.

Mahrtiir'in bir sözüyle Bhapa ve Pahnı, Üstatların atlara bakmasına yardım etmek için uzaklaştılar. Manethrall Liand, Anele ve Stave ile birlikte Linden'in arkasında kaldı.

"Haklı," dedi Jeremiah: Linden'in onun ağzından duymuş olduğu ilk kelimelerdi bunlar. Sesi meşale ışığı kadar kararsızdı, çocuklukla olgunluk, bir çocuğun tizliği ile bir erkeğin baritonu arasında gidip geliyordu. "İkimize de dokunamazsın. Ve o asayı kullanamazsın." Kocaman sırttı. "Bizi yok edeceksin."

Alevlerin oluşturduğu gölgeler arasında, adamın sol gözünün köşesinde nabız gibi atan küçük bir kas gördü.

Linden o anda şoktan ve ihtiyaçtan bunalmış bir halde ağlayabilirdi. Ancak birdenbire gözyaşı dökmez olmuştu. Mahdoubt ona "*Aşka karşı dikkatli ol*" demişti. *Yanlış yönlendirir. Üzerinde kalbi yıkıma bağlayan bir büyü var.* Ve günler önce Covenant onu Anele aracılığıyla uyarmaya çalışmıştı-

Bir kalp atışı ile diğeri arasında, kendini sevdiklerinin değil, kabuslarının huzurunda buluyor gibiydi.

Yüksek ön salonun boşluğu ve sessizliği içinde yaşlı adam ağlamaklı bir sesle sordu: "Neler oluyor? Anele kimseyi görmüyor. Sadece ona özgürlüğünü vaat eden Efendileri görüyor. Bir terslik mi var?"

Kimse ona cevap vermedi. Bunun yerine Handir öne çıktı ve Covenant'ın önünde eğildi. "Ur Lordu Thomas Covenant," dedi kararlılıkla, "İnançsız ve Dünya dostu, iyi ki geldin. Revelstone'a hoş geldin, yumruğunla ve inancınla ve yoldaşınla birlikte. İhtiyacımız çok büyük ve gelişiniz beklenmedik bir lütuf. Bizler Toprağın Efendileriyiz. Ben Handir, yılların verdiği hakla Üstatların Sesi'yim. Demondim kapılarımıza yığılmışken ve bineklerinizin yorgunluğu onların kötülüğünü açıkça gösterirken size nasıl hizmet edebiliriz?"

Linden, Covenant -ya da Jeremiah- cevap vermeden önce, "*Hayır*," dedi. "Handir, dur. Bunu bir *düşün*."

Açıklanamayan korkuların etkisiyle sarsılarak konuştu. "Demondim dün kaçmamıza *izin verdi*. Sonra geri çekildiler ki" -ne Covenant'ın ne de Jeremiah'nın adını söyleyebildi, şimdi değil; onlara dokunması yasaklanmışken değil- "bu insanlar geçebilsin. O canavarlar bunu *istiyor*." Boğazı bir an için kapandı. Devam etmeden önce kederini bir ağız dolusu kül gibi yutmak zorunda kaldı. "Aksi takdirde Illearth Taşı'nı kullanırlardı."

Demondim bunu planlamamıştı. Planlamış olamazlardı. Anele'nin onları geçmişten koparıp alarak Toprakları korumaya çalışacağını bilmiyorlardı. Eğer Anele magma ve öfke dolu bir varlık tarafından ele geçirilmemiş ve Vile-spawn ile karşılaşmamış olsaydı-

Eğer güçlü bir düşman bunu istememiş olsaydı, Antlaşma ve Yeremya onun önünde durup onu reddetmezler miydi?

Efendilerin Sesi'nden Covenant'a dönerek, "Sen gerçek misin ki?" diye sordu.

Andelain'deki Ölüler hayaletlerdi; maddesizlerdi. *Onlara dokunulamazdı-*

Covenant sert bakışlarında neşe ya da küçümseme gibi bir şeyle ona baktı. "Cehennem ve kan, Linden," diye söylendi. "Değişmediğini görmek güzel. Bütün bunları olduğu gibi kabul etmeyeceğini biliyordum. Sana hâlâ güvenebildiğime sevindim."

Sol eliyle alçakgönüllülerden birini işaret etti. Branl elinde bir meşaleyle öne çıkınca, Covenant meşaleyi ondan aldı. Maddi varlığını göstermek istercesine alevi bir o yana bir bu yana sallayan Covenant, "Oh, yeterince gerçeğiz," dedi. Jeremiah'a dönerek, "Göster ona," diye ekledi.

Jeremiah hâlâ sırtarak pijamasının kemerine uzandı ve parlak kırmızı bir oyuncak yarış arabası çıkardı - Şerif Lytton'ın yardımcıları ateş açmadan önce Linden'in onu elinde gördüğü araba. Arabayı bir an için ellerinin arasında hafifçe ileri geri savurdu, sonra tekrar yerine koydu. Tavırları kelimeler kadar netti: Gördün mü anne? *Gördün mü?*

Linden aceleyle pijamasında kurşun deliği olup olmadığını araştırdı. Ancak kumaş, Arazi'ye çekilmeden önce başına ne geldiğine dair herhangi bir işaret veremeyecek kadar kötü bir şekilde yırtılmış ve lekelenmişti.

Üstatlardan hiçbiri konuşmadı. Görünüşe göre sorularının cevap gerektirdiğini anlamışlardı.

Covenant aniden elindeki meşaleyi Branl'a geri verdi. Branl, Galt ve Clyme'in yanına çekilirken Covenant dikkatini Linden'a verdi.

"Bu senin için kolay değil. Bunu biliyorum." Sesi artık kullanılmadığı için boğuk çıkıyordu. Sözcüklerini seçiyor gibiydi.

hatırlamakta zorluk çektiğini söyledi. "İnanın bana, bizim için de kolay değil.

"Biz buradayız. Ama sadece burada değiliz." Sonra içini çekti. "Bunu açıklamanın iyi bir yolu yok. Bunu anlayacak deneyime sahip değilsin." Kısa gülümsemesi ona yüzünde nadiren böyle bir ifade gördüğünü hatırlattı. Roger ona daha sık gülümsemişti. "Jeremiah *burada* ama Foul onu hâlâ elinde tutuyor. Ben buradayım ama hâlâ Zaman Kemerinin bir parçasıyım.

"Aynı anda iki yerde olabilmemiz için zamanı katladığımı söyleyebilirsiniz. Ya da iki gerçeklikte." Gözlerinden yansıyan alevlerle çelişen bir gülümseme daha geçti ağzından. "Zaman'ın bir parçası olmanın bazı avantajları var. Çok fazla değil. Çok fazla sınırlama var ve gerginlik çok şiddetli. Ama yine de birkaç numara yapabilirim."

Bir an için elleri sanki ondan bir şey istiyormuş gibi uzandı; ama hemen geri çekti.

"Yaptığım şeyle ilgili sorun," dedi sertçe, "çok fazla güce sahip olman ve bu benim için yanlış türden. Aynı anda iki yerde birden olmak pek çok kuralı çiğniyor." Bu kez gülümsemesi yüzünü buruşturmaya benziyordu. "Eğer ikimizden birine dokunursan -ya da o Asa'yı kullanırsan- katlamayı geri alırsın. Zaman tekrar eski haline dönecek.

"Oğlunun dediği gibi," diye bitirdi. "Kaybolacağız. Bizi burada tutacak kadar güçlü değilim."

"Oğlun mu?" Liand nefes aldı. "Linden, bu senin *oğlun* mu?"

Mahrtiir hemen, "Liand, hayır," diye talimat verdi. "Konuşma. Bu konu bizi aşıyor. Daha büyük meseleler çözüldüğünde Yüzüktayfı sorularımızı yanıtlayacak."

Linden onlara göz ucuyla bile bakmadı. Ama artık Covenant'a bakamıyordu. Gözlerindeki meşale ışığı ve alışılmadık gülümsemeleri onu korkutuyordu. Hiçbir şey anlamıyordu. Zamanı katlama fikriyle alay etmek istiyordu. Ya da belki de sadece böyle bir ayini bozabileceği düşüncesini reddetmek istiyordu. Onun ve Jeremiah'nın huzurunda, onlara dokunmadan bulunmaya nasıl dayanabilirdi?

Sanki arkasını dönüyormuş gibi, sadece oğluyla yüzleşecek şekilde yer değiştirdi.

"Jeremiah, tatlım-" diye başladı. Ah, Jeremiah! Gözlerinde yaş olmamasına rağmen gözleri yanıyordu. "Bunların hiçbiri mantıklı değil. Doğruyu mu söylüyor?"

Oğlu *bunun* için mi ona iade edilmişti? Ve gerçekten de hâlâ Lord Foul'un pençesinde, zamanın başka bir boyutunda ya da tezahüründe Despiser'ın zengin işkencelerine maruz kalıyor muydu?

Gerçeği kendi gözleriyle göremiyordu. Covenant ve oğlu, Stave ve Üstatlara olduğu gibi ona da kapalıydı.

Bir *Elohim*, Ramenleri ve Liand'ın halkını şu konularda uyarmıştı
Yarım ele dikkat et.

Jeremiah kaşlarını çatarak ona baktı. Heyecanını bir kenara bırakmak için gözle görülür bir çaba sarf etmesi gerekiyor gibiydi. "Öyle olduğunu biliyorsun anne." Ses tonunda beklenmedik bir sitem, onun şaşkınlığına ve özlemine karşı sabırsızlık vardı. "O *Thomas Covenant*. Bunu görebiliyorsun. Ülkeyi zaten iki kez kurtardı. Başka biri olamaz."

Ama sonra ona acımış gibi göründü. Başını eğerek usulca ekledi: "Göremediğin şey, *sadece* burada olmamamın ne kadar acı verdiği."

Yıllarca oğlunun sesini duymak için yanıp tutuşmuş, sanki hayatına anlam katacak bir besleyiciymiş gibi ona aç kalmıştı. Oysa şimdi onun ağzından çıkan her kelime sadece üzüntüsünü katlıyordu.

Neden ağlayamıyordu? Her zaman çok kolay gözyaşı dökmüştü. Üzüntüsü ve şaşkınlığı hıçkıra hıçkıra ağlamak için yeterince büyük değil miydi? Yine de gözleri kuru kaldı; vahşi bir arazi kadar kurak.

"Tek yapman gereken bana güvenmek," diye araya girdi Covenant. "Ya da bunu yapamıyorsanız, *ona* güvenin." Jeremiah'ya doğru başını salladı. "Bunu yapabiliriz. Her şeyin doğru olmasını sağlayabiliriz. Sahip olduğum bir diğer avantaj da bu. *Bizim avantajımız*. Ne yapılması gerektiğini biliyoruz."

Başka çıkış yolu olmadığı için öfkelenen Linden, İnançsız'la yüzleşmek için geri döndü. "Bu bir gerçek mi?" Ses tonu asidikti. Bu noktaya gelmişti: sevgilisi ve oğlu ona geri verilmişti ve o onlara düşman gibi davranıyordu. "O zaman bana bir şey söyle. Demondim neden yaşamınıza izin verdi? Lanet olsun, neden herhangi birimizi hayatta bıraktılar? Daha dün bizi öldürmek istiyorlardı."

Jeremiah onun yıllar boyunca kendisine anlattığı pek çok şakadan birini hatırlıyormuşçasına güldü; onun herhangi bir tepki vermekten aciz olduğu zamanlarda bir tepki uyandırmaya çalıştığı şakalar. Sol gözünün köşesindeki kas küçük atışlarına devam etti. Ama Covenant ona dik dik bakıyordu ve bakışlarındaki ateş, meşalelerin hepsinden daha sıcak görünüyordu.

"Başka bir numara," dedi ona ekşiyerek. "Bir illüzyon." Yarım eliyle küçümseyici bir hareket yaptı. "Dün olanlarla benim hiçbir ilgim yok." Ön salon, büyüklüğüne rağmen *yarım ellerle* dolu görünüyordu; Mütevazılar'ın yanı sıra Covenant ve Jeremiah da oradaydı. "Bu farklı bir konu. Ama Jeremiah ve benim geçmemize izin verdiler çünkü"-Covenant sertçe omuz silkti-"sanırım onların gerçekliğine bir darbe indirdiğimi söyleyebilirsiniz. Sadece birazcık. Ben zaten oldukça zayıfım. Aynı anda çok fazla şey yapamam. Ben de bizi *yem* gibi gösterdim. Sanki onları pusuya düşürüyormuşuz gibi. Sanki burada anlamadıkları bir güç varmış gibi. Bu yüzden saldırmak yerine bizi kovaladılar. Neler olduğunu anlayana kadar bizi kontrol altında tutmak istiyorlar. Belki de tüm düşmanlarını tek bir yerde hapsetme fikri hoşlarına gidiyordur."

Gözleri parlamaya devam etmesine rağmen Linden'e tekrar gülümsedi. "Tatmin oldun mu? En azından şimdilik? Handir'le bir dakika konuşabilir miyim? Jeremiah ve benim dinlenmeye ihtiyacımız var. Ne kadar zorlandığımızı tahmin bile edemezsin."

Derin bir iç çekti. "Ve o Demondim onları aptal yerine koyduğumu anlamadan önce hazır olmalıyız. Bu gerçekleştiğinde, Illearth Taşı'nı serbest bırakacaklar. O zaman cehennem ateşi ve kanlı lanet sadece konuştuğumuz bir şey olmayacak. *Gerçek* olacaklar ve *burada* olacaklar."

Görünüşe göre Linden'in yorgun olduğuna inanmasını istiyordu. Yine de Linden'in sıradan gözlerine göre o, sürüyü tek başına yenebilecek kadar güçlü görünüyordu.

Ve oğlu da ona *aitmiş* gibi görünüyordu.

Onları sağlık duyularıyla tanımlayamıyordu. Jeremiah ve Covenant doğal dünyasında olduğu kadar boş, ondan yalıtılmış durumdaydılar. Oysa orada en azından onlara *dokunabilirdi*. Burada, meşalelerin açığa çıkmayan ışığında ve

Gölgelerle dolu Jeremiah, bariz uyanık duyarlılığına rağmen, inançsız kadar uzak ve onarılamaz görünüyordu.

Eğer Antlaşma tüm bunları yapabiliyorsa, neden ona kendisini *bulmasını* söylemişti? Başını öne eğen Linden kendini geriye doğru bir adım atmaya zorladı, ve bir diğeri, arkadaşlarının kümesine. Onların desteğiyle rahatlamak için yanıp tutuşuyordu. Onları yeterince net seçebiliyordu: Liand'ın açık şaşkınlığı, onun adına duyduğu endişe; Mahrtiir'in kendinden geçmiş hevesi, merakı ve şüphesi; Anele'nin dikkati dağılmış zihinsel gezintisi. Stave'in vurdumduymazlığı, mahvolmuş gözü ve yeni acıları bile ona sevdikleri Covenant ve Jeremiah'dan daha tanıdık geliyordu. Yine de yanında duranların karmaşık bağlılıkları, kazandıkları ve kaybettikleri için hiçbir teselli sağlamıyordu.

Linden, bul beni.

Aşka karşı dikkatli olun.

Antlaşma'ya dokunmanın, Jeremiah'ya sarılıp kucaklamanın, parmaklarını saçlarında gezdirmenin, yanaklarını okşamanın merhemine ihtiyacı vardı ama reddedilmişti. Kanun Asası'nın sıcak ve temiz ateşi bile ona yasaklanmıştı.

Covenant memnuniyetle başını salladı. Sonra hem o hem de Jeremiah Efendilerin Sesi'ne döndüler.

"Bunun için özür dilerim. Sizi bekletmek istemezdim." Bir an için Covenant'ın sesinde alışılmadık bir yumuşama hissi belirdi, ancak bunu hemen bastırdı. "Linden'ı bilirsin. Soruları olduğunda, cevaplar konusunda ısrarcıdır." Sanki Handir'le bir şaka paylaşıyormuş gibi sırtıttı. "Buna saygı duymalısın."

Sonra gülümsemesini yuttu. "İyi geldiğimizi söylemiştin. Ne kadar iyi olduğumuz hakkında hiçbir fikrin yok."

"Efendiler adına mı konuşuyorsunuz?"

Linden aniden onlardan uzaklaştı. Oğlunun hevesini ve inkârını görmeye daha fazla dayanamadı. Covenant'ın sesine kulaklarını kapatabilmeyi diledi.

Meşalelerin ışığında arkadaşları onu inceliyordu. Liand'ın merakı ve şaşkınlığı telaşa dönüşmüştü ve Mahrtiir ters ters bakıyordu. Stave'in tek gözü karakteristik bir metanetle ona baktı. Anele'nin aytaşı körlüğü büyük salonda belirsiz bir şekilde gezinirken

Sanki anlamın zor bir anını yeniden yakalamaya çalışıyormuş gibi.

Sinirleri insan teması için yanıp tutuştuğundan -onu rahatlatabilecek herhangi bir dokunuş için- kollarını Liand'ın ve Mahrtiir'in omuzlarına doladı. Liand hemen, ne olursa olsun ona güvenebileceğine dair bir söz verircesine sarıldı. Ve bir anlık tereddütten sonra Mahrtiir de aynısını yaptı. Yaklaşan kayadan ve açık gökyüzünden hoşlanmamasına rağmen, onun adına her türlü düşmanla savaşmaya hazır olduğunu hissetti.

Görme dışındaki duyularıyla Handir'in Covenant'ın önünde ikinci kez eğildiğini hissetti, oysa Efendilerin Sesi onun önünde hiç eğilmemişti.

"Ben Handir'im," diye yeniden başladı, "şu anda-"

"Yılların ve kazanımların," diye kaba bir şekilde sözünü kesti Covenant. "Üstatların Sesi." Şimdi tavrı, iddia ettiği çabaya ihanet ediyor gibiydi; zamanı katlamanın zorluğu. "Seni ilk kez duydum.

"Handir, Demondim için endişelendiğini biliyorum. Olmalısın da. Sen ve halkın onlara karşı koyamazsınız. Taş'ı kullanırlarsa olmaz. Ama şu anda kendilerinden emin değiller. Vay canına, Foul'un kendisi de muhtemelen kriz geçiriyordur." Covenant'ın ses tonundaki sabırsızlığın arasından acımasız bir zevk parlıyordu. "Eninde sonunda gerçeği anlayacaklar. Ama ben oldukça akıllıca davrandım." Linden çevresel görüşüyle Jeremiah'nın başını salladığını ve mutlu bir şekilde sırttığını gördü. "Sanırım gerçekler ortaya çıkmadan önce bir, hatta iki günümüz var."

Linden arkadaşlarına mırıldandı, "Hiçbir şey söylemeyin. Sadece dinleyin." Sorgulanmaya dayanamıyordu. Şimdi olmazdı. Çok fazla acı çekiyordu. "Bu Thomas Covenant ve benim oğlum. Benim Jeremiah'im. Onları *tanıyorum*.

"Ama burada yanlış giden bir şeyler var. Tehlikeli bir şey. Belki de yaptıkları şeyin gerginliğindendir." Aynı anda iki yerde olmak mı? "Belki de bu ikisini de biraz delirtiyordur." Ya da belki Despiser gerçekten bir şey *yapmıştı*. Belki de *Elohim* iyi bir sebepten ötürü Toprak'ı *Yarı El'e* karşı uyarmak istemişti. "Her ne ise, yardımınıza ihtiyacım var.

"Mahrtiir, Bhapa ve Pahnî'nin Liand ve Anele'yle kalmasını istiyorum." Liand itiraz etmek için ağzını açtı ama Linden'in omzunu tutuşu onu susturdu. "Üstatlar seni tehdit etmeyecek," dedi ona. "Onlara o kadar güveniyorum," dedi, Alçakgönüllüler ve Handir'in Stave'e yaptıklarına rağmen. Onlar *Harucha*'ydi. "Ama yalnız kalmak zorundayım ve Bhapa ile Pahnî senin yanında olursa kendimi daha iyi hissedeceğim." Ramen Kordonlar'ın dövüşünü görmüştü: Bhapa ve Pahnî'nin neler yapabileceğini biliyordu. "Burada her ne oluyorsa, hayal bile edemeyeceğimiz sonuçları olabilir." *Ona dokunmayın! İkimize de dokunma!* Mahrtiir'e, "Liand'ın odasında yeterince güvende olmalılar," diye ekledi.

Bunun üzerine Manethrall başıyla onayladı.

"Anele'nin kafası karışık," diye bilgi verdi yaşlı adam ön salonun havasına. "Ustalar ve aciliyet hissediyor ama nedeni gizli. Taş ona hiçbir şey söylemiyor."

Linden onu görmezden geldi. Covenant hâlâ Handir'le konuşuyordu.

"Jeremiah ve benim şu anda istediğimiz şey rahatsız edilmeden dinlenebileceğimiz bir yer. Biraz yiyecek ve eğer varsa belki biraz bahar şarabı. Gücümüzü toplamalıyız."

Linden onu da görmezden gelmeye çalıştı. "Sana gelince," diye devam etti Mahrtiir'e, "beni buradan çıkarman için sana ihtiyacım var. Platoya kadar." O ve Kordları geceyi orada geçirmişlerdi. Yolu biliyor olabilirdi. "Bu şekilde *düşünemem*. Gün ışığına ihtiyacım var."

Aradığı şeyi Glimmermere'in güçlü sularında bulabilirdi. Göl ona cevaplar veremezdi ama kim olduğunu hatırlamasına yardımcı olabilirdi.

Manethrall tekrar başını salladı. Pahnî ve Bhapa'yla konuşmak için yanından ayrıldığında Stave'e döndü. Onun için aklındaki görevler daha zor olacaktı-

Kuru, yanan gözleriyle onun bakışlarına karşılık vererek, "Benim için Mahdoubt'u bulmanı istiyorum. Lütfen." *Aşka karşı temkinli ol.* "Onunla konuşmam gerek." O tuhaf, nazik kadın Linden'a neler olacağına dair bir ipucu vermişti. Eğer Linden onu doğrudan sorgularsa, daha fazlasını söyleyebilirdi. "Ve Alçakgönüllü'yü benden uzak tut. Eğer yapabilirsen. Şu anda onların güvensizliğiyle yüzleşmem."

Glimmermere ile ilgili anıları -bir zamanlar olduğu gibi Thomas Covenant- özel ve değerliydi. Onları açığa çıkaramazdı,

Branl, Galt ya da Clyme'in aşağılayıcı kuşkularına değil.

Stave tereddüt etmedi. "Seçildim, yapacağım," dedi sanki Üstatların eylemlerini engellemek önemsiz bir meydan okumaymış gibi.

En azından hâlâ halkının düşüncelerini duyabiliyordu-

Linden'in arkasında, Covenant Handir'le yaptığı konuşmanın sonuna yaklaşıyor gibi görünüyordu. Sesi boğuk bir törpüye dönüşmüştü, çaba sarf etmekten kalınlaşmıştı. Yine de sonunda ona baktığında, Linden onun tekrar gülümsediğini gördü.

Covenant'ın yanında, Jeremiah beklentisini zorlukla kontrol edebiliyor gibiydi. Hâlâ Lord Foul'un gücünde olabileceğine dair tek işaret gözünün kenarındaki hızlı atışı.

"Ne yapacağımı biliyorum," diye güvence verdi Covenant Efendilerin Sesi'ne. "İşte bu yüzden buradayız. İşimiz bittiğinde, sorunlarınız sona erecek. Ama önce Linden'i ikna etmem gerekecek ve bu kolay olmayacak. Şu anda bununla yüzleşemeyecek kadar yorgunum.

"Sadece bize dinlenecek bir yer ver. Ve ben hazır olana kadar onu bizden uzak tut. Geri kalan her şeyi biz hallederiz." "Demondim'e ve hatta yüce Despiser'a bile saklandıkları yerden hiç çıkmamış olmayı diletecek bir iki numara biliyorum."

Sıkışmış dehşetine rağmen, Linden kendini onun böyle şeyleri nereden öğrendiğini merak ederken buldu. Zaman'a katılmakla insanlığının ne kadarını kaybetmişti? Çağların bakış açısı ona ne yapmıştı? Ne kadar değişmişti?

Peki oğlu Despiser'ın pençesinde ne kadar acı çekmişti? Şu anda ne kadar acı çekiyordu? Aynı anda iki yerde birden olmanın lekeli soluğu bile onu böyle neşeyle doldurduysa-

Birçok açıdan, onu hiçbir zaman gerçekten tanımamıştı. Yine de o da artık tanıyamayacağı biri haline gelmiş olabilirdi.

Bir şeyler yapması gerekiyordu. Bunu *şimdi* yapmalıydı. Covenant'ın açıklama yapmasını beklerse, parçalanacaktı.

Handir ur-Lord'a, İnançsız'a, Diyar'ın kadim kurtarıcısına cevap verirken -Efendilerin Sesi Covenant'a istediği her şeyi vaat ederken- Mahrtiir'in bir meşale alıp karanlıkta kendini kaybetmeden önce ona yetiyeceğine güvenen Linden ön salonun gölgelerine doğru ilerledi.

2. Zor Cevaplar

Stave'in kendisinden istediği şeyi nasıl başardığını Linden hayal bile edemiyordu. Yine de Mahrtir sonunda onu Revelstone'un yukarısındaki ve arkasındaki platoya açılan uzun tünelden geçirdiğinde - sonunda kasveti ve eski boşluğu geride bırakıp sadece Kevin'in Kiriyle boyanmış derin bir gökyüzünün altında güneş ışığına geçtiklerinde - o ve Manethrall yalnızdı. Humbled onları takip etmemişti. Stave'in halkından kopmasına rağmen, Efendileri onu yalnız bırakmaya ikna edecek bir argüman bulmuştu.

Burada onların güvensizliğinden, onu dehşete düşüren inkârlarından kurtulabilirdi. Burada düşünebilirdi.

Antlaşma ve Yeremya ona geri verilmişti. Ve onlara dokunmasına izin vermiyorlardı. Onu dışlayan özlü bir şekilde değiştirilmişlerdi.

Ve Kevin'in Kir'i hâlâ uğursuz etkisini sürdürüyor, sağlığını ve cesaretini yavaş yavaş emiyordu ve ona Kanun Asası'nı kullanmaması emredilmişti. Hem Covenant hem de oğlu, asanın gücünün varlıklarını mümkün kılan teorjiyi yok edeceği konusunda onu temin etmişlerdi. Rüyalarında Covenant'ın sesi ona "*Kanun Asası'na ihtiyacın var*" demişti. Anele aracılığıyla, *bunu yapabilecek tek kişinin sen olduğunu* söylemişti. Oysa şimdi ondan, sıcak odundan Dünya Gücüne dair herhangi bir ipucu çekerse, Covenant ve Jeremiah'yı etkili bir şekilde sileceğine inanması isteniyordu. Hayatta görmeyi, sahip olmayı ve elinde tutmayı en çok arzuladığı iki insan yok olacaktı.

Onlara inanmıştı, her ikisine de. Doğruyu söyleyip söylemediklerini bilmiyordu ama yine de onlara inanmıştı. Onlar Thomas Covenant ve oğlu Jeremiah'tı. Başka türlü davranamazdı.

Ülkenin gerçek kahramanlarıyla kıyaslanamayacağı konusunda d e f a l a r c a ısrar etmişti; ve şimdi onların en büyüğü gelmişti.

Ve Üstatlardan, konuşmaya hazır olana kadar onu kendisinden uzak tutmalarını istemişti. *Çok* yorgunum. *Ama* itiraz etmedi. O sırada

hâlâ düşünebilir ve seçim yapabilirken - hâlâ kendi eylemlerini belirleyebilirken - zamanı değerlendirmek istiyordu.

Mahrtiir ona Kale'de rehberlik ederken, bazı *cevaplar* bulmaya karar vermişti.

Glimmermere'e gidiyordu çünkü bir zamanlar Thomas Covenant'la orada bulunmuştu: na-Mhoram'ın yenilgisinden ve Banefire'ın söndürülmesinden sonra kısa bir süre sınırsız aşk yaşamıştı. Covenant'la birbirleri için ne anlam ifade ettiklerini, kim olduğunu eldritch gölünde yeniden yakalamayı umuyordu. Ama şimdi başka bir amacı daha vardı. Glimmermere'in sularının tuhaf gücü ona duyulma gücü verebilirdi-

Yanında Mahrtiir ve kollarında Asa olduğu halde, Revelstone'dan çıkıp Lord'un Kalesi ile Westron Dağları'nın sivri tepeleri arasındaki platoyu çukurlaştıran alçak yayla tepelerine doğru, sanki içi kan ağlamıyormuş gibi kararlı bir şekilde yürüdü.

Burada, otuz beş asır önce Toprakların idaresini kabul etmiş olan Sunder ve Hollian'ın eserlerini görebiliyordu. Thomas Covenant'la birlikte bu tepelere doğru yürüdüğünde, Yukarı Diyar'da hâlâ Sunbane hüküm sürüyordu ve çöl güneşi bitki örtüsünün tüm kalıntılarını yok etmişti. O ve Covenant, güneş koronasının kurak ve doğal olmayan sıcaklığıyla pişmiş sert toprağı ve çıplak taşı geçmişlerdi. Ama şimdi-

Ah, şimdi ayaklarının altında kalın otlar, sığır ve koyun sürüleri için bol miktarda yem vardı. Sağlık sezgisiyle, önündeki daha yumuşak yamaçların ekilebilir olduğunu görebiliyordu. Revelstone neredeyse boştu ve nispeten az sayıdaki sakinleri gözetleme kulesinin kuzeyindeki tarlalardan kolayca besleniyordu. Ancak ihtiyaç halinde burada çok daha büyük bir nüfusu besleyecek ekinler ekilebilirdi. Ve ağaçlar vardı - Tanrım, *ağaçlar* vardı. Sağ tarafındaki zengin çam ve sedir ağaçları o yöndeki dağları görmesini engelleyecek kadar sıklaşmıştı. Önünde, narin mimoza kümeleri ve kavisli jakaranda, yamaçların yavaşça yükselip alçalması dil gibi anlaşılır görüne kadar yamaçları noktalıyordu. Her yerde bahar havaya öyle bir tını veriyordu ki

tüm renkleri daha canlı hale getirdi ve her bir kokuyu filizlendirdi.

Güneşboğan'ın acı laneti altında, Covenant'la birlikte Beyaz Nehir'in kaynağını oluşturan mistik göle ulaşana kadar burada acıyla dolu olmayan hiçbir şey görmemişti. Şimdi baktığı her yerde, hem batıya doğru hem de kuzeye doğru dik kayalıkların kıvrımının etrafında, plato sağlığına ve bereketine kavuşmuştu. Linden'in uzun zaman önce ölmüş olan arkadaşları bir şekilde kendilerine hem Toprak Gücünü hem de Yasayı nasıl kullanacaklarını öğretmişlerdi. Yaşadıkları sürece Sunder ve Hollian Asa'yı bereketli ve merhametli bir şekilde kullanmışlardı. Lord'un Kalesinin üstünde ve arkasında Linden'in acıyan kalbini selamlayan güzellik, onların emeklerinin bir sonucuydu.

Zavallı Anele, diye düşündü ilk ağaçlara doğru yürürken. Ailesinin onu hayretler içinde bırakmasına ya da gözünün korkmasına şaşmamalıydı. Uzun yaşamları boyunca Güneşboğan'ın sert etkilerini görmüş ve bu kalıcı hastalıkların sağlığa dönüştüğünü görmüştü. Onun yerinde olsaydı, Linden de onların örneği karşısında şaşkınlığa düşebilirdi.

Yine de ne Anele ne de bu tepelerin restorasyonu düşüncelerine hükmediyordu. Yanındaki Manethrall, geniş gökyüzüne ve nazik tepelere yeniden kavuştuğunda ciddiyetinin bir kısmını kaybetti; ama onunla konuşmuş olsaydı, onu duymayabilirdi. Yürürken, Glimmermere'in görüntüsü onu Thomas Covenant'ın anılarıyla doldurdu.

Yasak Ateş tehdidi söndüğünde, bir zamanlar Yüce Lord Mhoram'ın evi olan özel odalarda ona katılmıştı. O zamanlar onun kendisini reddedeceğinden, aşkını küçümseyeceğinden korkmuştu. Daha önce Clave'in kötülüğünün cehennemine tek başına ve savunmasız girme niyeti onu dehşete düşürmüştü ve zihnini ihlal ederek, ona *sahip olarak* onu durdurmaya çalışmıştı. Kötülük için kendi kapasitesinin bu ifadesi aralarındaki bağı yok edebilirdi. Yine de sonunda yalnız kaldıklarında, Clave'in ona karşı hiçbir şey tutmadığını, onu zahmetsizce affettiğini öğrenmişti. Ve sonra onu Glimmermere'e götürmüş, göl de kendini affetmesine yardımcı olmuştu.

Yayladaki tarlaya ulaşana kadar bu anıya tutunmak ve kendisini bir kez daha yıkamak için çaba göstermek istedi.

dehşet.

Ona dokunmayın! İkimize de dokunma!

Oğlunu kurtarmak için bir şansı olsun diye Kanun Asası'nı geri almak için dünyanın yok olmasını göze almıştı; ancak hem Yeremya hem de Antlaşma onun hiçbir eylemi, kararı ya da tehlikesi sayesinde ortaya çıkmamıştı. Yıllar ve *yıllar* boyunca Jeremiah'ı kendine özgü dissosiyatif bozukluğunun zincirlerinden kurtarmak için çabalamıştı; ancak Lord Foul ona işkence ederken, onun yokluğunda zihnini geri kazanmıştı. Tüm iradesini ve kavrayışını Efendileri etkilemek için kullanmış ve sadece Anele'nin özgürlüğünü ve Stave'in dostluğunu kazanmıştı - Stave'in halkının birliğinden şiddetle kovulması pahasına. Ve Demondim'i, Revelstone'un savunmasının olmadığı bu zamana pervasızca getirmişti.

Kevin'in Kir'i gibi, utanç da hayatının bedelini ödeyemeyecek kadar zayıf düşene kadar onu tüketmekle tehdit ediyordu. Asa'nın ateşi onu ayakta tutamayınca, hatalarının ve başarısızlıklarının ağırlığıyla dizlerinin üzerine çökmek için Covenant'ın sevgisine dair en iyi anılarına ve Glimmermere'in olasılıklarına sarıldı.

Ama bu anılar başkalarını da getirdi. Covenant onunla yalnızken, *Bhrathairealm*'de Gyre'lı Kasreyn'in çaresiz tutsağı olduğu zamanlardan bahsetmişti. Orada thaumaturge beyaz altının değerini ve gücünü anlatmıştı; şimdi boynundaki zincirde işe yaramaz bir şekilde asılı duran aynı yüzüğün. *Kusurlu bir dünyada*, diye bildirmişti Kasreyn Covenant'a, *safılık kalıcı olamaz. Bu yüzden her eserimin içine zorunlu olarak küçük bir kusur yerleştirmek zorundayım, aksi takdirde hiçbir eser olmazdı.* Ama beyaz altın bir alaşımdı; doğası gereği saf değildi. *Kusurluluğu, Dünya'nın yapıldığı paradoksun ta kendisidir ve bir usta onunla mükemmel eserler oluşturabilir ve hiçbir şeyden korkmaz.*

Kasreyn'in çalışmalarındaki kusur, Sandgorgon Nom'un Sandgorgons Doom hapishanesinden kaçmasına izin vermişti. O olmasaydı Covenant, Linden ve Arama'dan geriye kalanlar Clave'i yenmek ve Banefire'ı söndürmek için Revelstone'a giremeyebilirdi. Ancak Covenant'ın Linden'in kavramasını istediği nokta bu değildi. Uzun yüzyıllar önce, dostu Mhoram ona "*Sen beyaz altının ta kendisisin*" demişti. Ve Banefire'da, Covenant'ın kendisi

vahşı büyü ve Despiser'in zehrinin karışımından oluşan bir tür alaşım haline gelmişti; mükemmel bir güce sahipti.

O zamanlar Linden'in yüzüğünü neden bir daha kullanmayacağını anlamasını istemişti. Çok tehlikeli bir hale gelmişti: o bir insandı ve mahvolmak dışında herhangi bir mükemmelliğe ulaşma konusunda kendine güvenmiyordu. Kendine has katı nezaketiyle, onu Lord Foul'a nihai teslimiyetine hazırlamaya çalışmıştı.

Ama şimdi onun üç buçuk bin yıl önce söylediği sözlerin belki de burada beklenmedik bir şekilde ortaya çıkışını açıkladığını düşünüyordu. Öürken dönüşmüştü: Lord Foul zehri yakarak Covenant'ın ruhunu arındırmıştı. Sonuç olarak, bir tür mükemmel varlık haline gelmiş olabilir-

-Vahşı büyü yapabilen ve *hiçbir şeyden korkmayan*.

Eğer bu doğruysa, yüzüğünü geri almaya gelmişti. Zamanın Kemeri'ne katılmasının kendisine dayattığı kısıtlamaları aşmak için gücünün aracına ihtiyacı olacaktı. Yüzüğü olmadan, sadece *hile* dediği şeyleri yapabilirdi.

Ama neden, o zaman-? Linden'in kalbi acı içinde tökezledi. O ve Jeremiah neden onun dokunuşunu reddetmişti?

Asasının onları neden tehdit ettiğini anladığına inanıyordu. Eğer Antlaşma gerçekten de *zamanı katlamışsa*, bunu ancak sıralamanın ve nedenselliğin temel gerekliliklerini; varoluşun doğrusal sürekliliğini bozarak yapabilirdi. Bu nedenle Asa'sının gücü onun ve Jeremiah'nın varlığına karşı doğası gereği düşmanca olacaktı. Onun çiğnediği Yasayı yeniden onaylayacaktı. O ve Jeremiah kendi gerçeklik boyutlarına geri dönüp kaybolabilirlerdi.

Ama dokunuşu ona ya da oğluna nasıl zarar verebilirdi ki? Asası dışında, evlilik yüzüğü dışında hiçbir gücü yoktu.

Madem yüzüğünü geri istiyordu, neden ondan mesafesini korumasını istedi?

İçten içe inledi. Gerçeğe giden yolu tahmin edemezdi: kendi kendine hayal edemeyeceği cevaplara ihtiyacı vardı. O ve Manethrall adımlarını yavaş yavaş kuzeybatıya doğru çevirirken, sol taraflarında alçak yamaçların potansiyel otlakları ve tarlaları, sağ taraflarında ise herdem yeşil ağaçların toplanmasıyla, ön salondan ayrıldıklarından beri ilk kez onunla konuştu.

"Onları görebildiniz mi?" diye sordu önsöz vermeden. "Covenant ve oğlum mu? Onlar hakkında bana söyleyebileceğiniz bir şey var mı?"

Nedense Anele onların varlığından habersiz görünüyordu.

Mahrtiir tereddüt etmedi. "Uykusuzların görüşü bizimkinden daha keskin değil," diye itiraf etti, "yine de Kevin's Dirt'ün azalmasına karşı koyamayız." Kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı. "Yine de Kâfir ve çocuğunuz bize kapalı. Sizin görmediğiniz hiçbir şeyi ben göremiyorum."

"Peki sence ne yapmalıyım?" Linden ondan yol göstermesini beklemiyordu. Sadece kuşların uzaktan gelen sesleri ve ağaçların alçak hışırtısı arasında onun sesini duymak istiyordu. "Gerçeği nasıl ortaya çıkarabilirim?"

Sadece bana karşı dikkatli ol.

Mahrtiir'in dünyaya bakışındaki şiddetli sadeliğe benzer bir şeye ihtiyacı vardı.

Bıçak gibi bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Ringthane, ihtiyatlı olmayı tavsiye ettiğimi duyunca şaşırabilirsin. Şimdiden bir Düşüş'e cesaret ettim - evet, ve senin adına büyük aygır Narunal'a bindim. Daha büyük tehlikeler karşısında da tereddüt etmem. Yine de yasaların çiğnenmesinden hoşlanmam. Esmer'in Ramen tarafından kabul edilmesine ilk karşı çıkan da bendim, güvenimi en son sağlayan da. Şimdi de şüphelerimi haklı çıkarmış olması beni teselli etmiyor. Onlara sırt çevirmekle yanlış yaptığımı karar verdim.

"Kâfir ve arkadaşı beni rahatsız ediyor ama endişemin adını koyamıyorum. Görünüşleri önemli, ama belki de gerçekte hayaletler. Bu konular benim bilgimin ötesinde. Size sadece acele karar vermemenizi tavsiye edebilirim."

Manethrall uzun bir süre durakladı, görünüşe göre kararsızdı; Linden onun içinde yükselen duyguyu merak etti. Mimosalar arasında Glimmermere'i çevreleyen daha dik tepelere doğru giderlerken, daha fazlasını söylemek için boğazını temizledi.

"Ama şunu bil, Linden Avery, ve bundan emin ol. Ramen adına konuşuyorum, benim himayemdeki Kordonlar adına da. Sizin yanınızdayız. Ranyhyn hizmetini ilan etti. *Harucha*'den Stave de öyle yaptı. Ben de ne demek istediğimi açıkça belirtmek isterim.

"Görünüşe göre İnançsız aramızda, bir zamanlar Ringthane olan ve hakkındaki hikâyeler doğruysa Fangthane'i iki kez yenilgiye uğratan kişi. Şüphesiz onun gelişi büyük önem taşıyor ve artık hiçbir şey eskisi gibi kalmadı." Mahrtiir'in ses tonu savaşa işaret ediyordu: "Yine de Ramenler senin yanında. Ranyhyn'in yaptığından daha azını yapamayız. Ringthane iken onu yetiştirdiler, ama sana başlarını eğerek eşi benzeri görülmemiş bir saygı gösterdiler. Ve tamamen doğrular. Eğer Kâfir'in varlığında bir tehlike görüyorsan, biz de senin yanında ona karşı koyacağız. İyi ya da kötü, hayır ya da şer, senin yanındayız."

Sonra Manethrall omuz silkti ve tavrı yumuşadı. "Şüphesiz Liand da aynısını yapacaktır. Waynhim ya da ur-vile Demondim spawn'ı için bir şey söyleyemem. Ama Stave'in İnançsız tarafından yönlendirileceğinden korkmuyorum. Uykusuzların yargısına dayandı ve artık senden şüphe etmeyecektir. Ve Anele Asa'nın sahibine tutunmalı. Başka türlü yapamaz."

Mahrtiir gözlerinde güven veren bir ifadeyle ona baktı. "Kâfir'in huzuruna çağrıldığınızda yalnız olmadığınızı düşünün. Size hizmet etmeyi seçen bizler, seçimlerinizin sonucuna katlanacağız ve bunu yaptığımız için kendimizi şanslı sayıyoruz."

Hayatım sona erdiğinde Ramen'in anılarında kalacak bir hikaye arıyorum.

Başka koşullar altında Linden onun bu açıklamasından etkilenebilirdi. Ama o şüpheyle, engellenmiş bir sevinçle ve açıklanamayan bir yasla doluydu. Ona teşekkür etmek yerine kabaca, "Öyle değil. Ona karşı çıkmayacağım." Onlara. "Karşı çıkamam. O Thomas Covenant.

"Anlamıyorum."

Sonra gözlerini kaçırdı; farkına varmadan adımlarını hızlandırdı. Glimmermere'in arındırıcı kucağına duyduğu sabırsızlık giderek artıyordu. Ve içinde bulunduğu ikilem Manethrall'ın kavrayabileceğinden çok daha derindi.

Eğer hem Covenant hem de Jeremiah buradaysa ve gerçekten de *bir sorunları* varsa, ikisi arasında seçim yapmak zorunda kalabileceği koşulları hayal edebiliyordu. Biri için diğerinin pahasına savaşmak.

Eğer böyle bir şey olursa, Jeremiah'ya tutunacak ve Thomas Covenant'ın gitmesine izin verecekti. On yılını Covenant'ın ölümünü kabullenmeyi öğrenerek geçirmişti ve bunun sekiz yılında kendini oğluna adanmıştı. Onun ilk sadakatı Jeremiah'a idi. Covenant ülkeyi nasıl kurtaracağını gerçekten bilse bile-

Mahdoubt onu *aşk konusunda temkinli olması* için uyarmıştı.

Tanrım, sadece cevaplara ihtiyacı yoktu. Zihnini yıkaması gerekiyordu. *Sadece bana karşı dikkatli ol. Ölü olduğumu unutma.* Çok fazla uyarı almıştı ve hiçbirini anlamamıştı.

Neyse ki Glimmermere'in büyüleyici sularını çevreleyen yüksek tepeler onun önünde yükseliyordu. Henüz onların büyüünün kokusunu alamıyordu: hafif bahar esintisi onu tepelerin ardından taşıyordu. Gölün kendisi de, Beyaz Nehir'in Furl Şelalesi'ne doğru akmaya başladığı güney yönü hariç, her yönden görüş ve sestten gizlenmişti. Yine de nerede olduğunu biliyordu. Covenant'la birlikte basit bir mutluluk yaşadıkları son yeri unutamıyordu.

Tırmanışa rağmen şimdi koşmak istiyordu ama yamacın dibinde durmak için kendini zorladı. Mahrtiir'e dönerek, "Buraya daha önce gelmiştin, değil mi?" diye sordu. O ve Kordları önceki öğleden sonra ve geceyi Ranyhyn'le birlikte bu tepelerin arasında geçirmişlerdi. "Glimmermere'i gördün mü?"

Hemen olumlu bir cevap bekliyordu; ama Manethrall kaba bir şekilde cevap verdi: "Ringthane, bilmiyorum. Eski hikâyelerden, mistik suları biliyorum. Ama Kordlarım ve ben bu tepelere Ranyhyn'e bakmak için geldik ve ayrıca," diye itiraf etti, "Revelstone ve Efendiler'in baskısından kaçmak için. Kalplerimiz masallara bağlı değildi.

"Ancak, açık gökyüzüne ulaştığımızda Ranyhyn bizden ayrıldı. Dörtnala ve sevinçle, kendi arzularını aramak için dağıldılar. Bu yüzden biz de *alianta* ve dinlenmeyle ferahlamaya çalıştık ve sizin çağrınızı bekledik. Glimmermere'e doğru yola çıkmadık."

Acelesine rağmen, Linden onun adına bir pişmanlık hissetti. "Neden olmasın?"

"Biz Ramen'iz," dedi sanki nedenleri apaçık ortadaymış gibi. "Ranyhyn'e hizmet ediyoruz. Bu bizim için yeterli. Kendimizi bir şey sanmıyoruz.

diğer gizemlere müdahale etmek. Hiçbir Raman atının katranını görmedi, yine de ne pişmanlık ne de kayıp hissediyoruz. Olduğumuz kişi olmaktan memnunuz. Glimmermere'e yaklaşmak için açık bir sebep olmadığından, kendimizi Revelstone'dan ve sizin belirsiz durumunuzdan uzak tutmayı uygunsuz buldum."

İç çekti. Mahrtir ve Kordonları'nın Yakın'da karşılaştıklarında yaşadıkları kör sıkıntıyı şimdi anlıyordu. Ama Manethrall'ın katı gururuna ayıracak çok az zamanı vardı. Kendi ihtiyaçları çok büyüktü.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Bunun için endişelenme.

"Ben önden gidiyorum. Burada kalmanı istiyorum. Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var. Eğer Efendiler fikirlerini değiştirirse - eğer Alçakgönüllüler ne yaptığımı bilmeleri gerektiğine karar verirlerse- beni uyarmaya çalış." Glimmermere'in gücü başka bir şey algılamasını engelleyebilir. "Geri döndüğümde bunu tekrar konuşacağız.

"Bence gölü kendi gözlerinizle görmek isteyeceksiniz."

Adam başını sallayana kadar bakışlarını ondan ayırmadı. Sonra onsuz yamaçtan yukarı doğru adım atmak için döndü.

Neredeyse bir anda, onun farkındalığından düşmüş gibiydi. Covenant ve Glimmermere ile ilgili anıları ona şarkı söyleyerek diğer düşünceleri bir kenara bıraktırdı. Bir zamanlar burada sevilmişti. Bu deneyim ve bunun gibi diğerleri ona oğlunu nasıl seveceğini öğretmişti. Kendini Dünya'nın gücüne ve berraklığına bırakması gerekiyordu; kendi kimliğine dair hissiyatını geri kazanması gerekiyordu. O zaman sesini duyurmaya çalışabilirdi; dikkate alınabilirdi.

Tepenin zirvesini aşp Thomas Covenant'ın ona neşeyi tattırdığı, belki de hayatında tattığı ilk neşeyi tattırdığı gölü gördüğünde zor nefes alıyordu ve bunun tamamen farkında değildi.

Bir anlamda Glimmermere tam da hatırladığı gibiydi. Göl büyük değildi: kenarından karşıya bir taş atabilirdi. Güneydeki çıkışı hariç her tarafı tepelerle gizlenmişti, sanki platonun toprağı hazinesini izole etmek ve korumak için ellerini kavuşturmuştu. Ve içine hiçbir akarsu akıyordu. Artık bir fersahtan daha uzak olmayan Westron Dağları'nın kudretli başları bile nehirlerini

yağmur ve kar erimeleri başka yollardan Arazi'ye iniyordu. Bunun yerine Glimmermere, sanki gizlice Arazi'nin derin kayalıklarından çıkan gizli kaynaklarla besleniyordu.

Suyun yüzeyi de Linden'in hatırladığı gibiydi: bir ayna kadar sakın ve saftı, tepeleri ve ölçüsüz gökyüzünü mükemmel bir şekilde yansıtıyordu; sıkıntıdan habersizdi. Yine de on uzun yıldır buraya gelmemişti ve şimdi insan hafızasının gölün tüm canlılığını, bozulmamış ve lekelenmemiş berrak saflığını koruyamadığını fark etti. Glimmermere'i hafızasını tazeleyecek bir idrak olmadan hatırladığından, onun görüntüsünü bozulmadan muhafaza edememişti. Şimdi ise suların kristal bereketi ve vaatleri karşısında neredeyse nefesi kesilecekti.

Manzaradan etkilenerek yamaçtan aşağı doğru koşmaya başladı. Suyun ne kadar soğuk olacağını biliyordu: Mutabakat onu göle çağırdığında iliklerine kadar üşümüştü. Ve şimdi ortaya çıktığında onu ısıtacak bir çöl güneşi yoktu. Ama aynı zamanda soğuğun Glimmermere'in arındırma gücünün doğal bir yönü olduğunu da biliyordu; ve tereddüt etmedi. Covenant ve Jeremiah ona geri verilmişti ama artık ne onları ne de kendini tanıyordu. Gölün kenarına ulaştığında, Kanun Asası'nı belirsiz bir şekilde çimlerin üzerine bıraktı; botlarını ve çoraplarını çekiştirerek çıkardı ve bir kenara fırlattı; sanki bu sayede ölümlülüğünü ortadan kaldıracakmış gibi gömleğiyle birlikte çimen lekeli pantolonunu da çıkardı ve hafızanın ve Dünya Gücü'nün tonik acısına daldı.

Dalış anında, su üzerinde hiçbir yansıma yaratmadığını gördü. Ondaki hiçbir şey Glimmermere'in koruyucu tepelerini ve kapsayıcı cenneti tekrarlamasını kesintiye uğratmadı. Gölün dibindeki derin gölgenin etrafında kümelenmiş kayalar, yüzeye vurduğu anda onu parçalayacak kadar keskin ve yakın görünüyordu. Ama tehlikede olmadığını biliyordu. Glimmermere'in kenarlarının neredeyse uçsuz bucaksız, derinliklerinin ise dipsiz olduğunu çok iyi hatırlıyordu.

Sonra o kadar şiddetli bir soğuğa gömüldü ki, sanki sıvı alev onu sarıyordu.

Bu da hatırladığı gibiydi: Covenant'la olan mutluluğundan ayrılmazdı; umutla kabarmıştı. Yine de onun

Akkor halindeki ışık ciğerlerindeki nefesi tüketti. Umudunun adını koyamadan ya da onu arayamadan, soluk soluğa yüzeye çıkmaya zorlandı.

Kısa bir süre için, bir avuç kalp atışından daha fazla değil, dans ediyormuş gibi sıçradı ve kıvrıldı. Ama gölde kalamayacak kadar insandı: Covenant'ın hatırlanan aşkı içinde sızlarken yalnız değildi. Havayı bulduktan birkaç dakika sonra suyun kenarına kadar yüzdü ve kendini çıplak bir şekilde dik çimlerin üzerine çekti. Orada ıslak soğuğa ve baharın serinliğine rağmen dinlendi, kendine Glimmermere'in etkilerini özümsemek, tanımak için zaman verdi.

Gözlerini kapatarak, kendisine ne olduğunu tahmin etmek için diğer tüm duyularını kullandı.

Sular yaraları iyileştiriyordu: savaşın gerginliğini ve üzüntüsünü alıp götürüyordu. Buna ihtiyacı vardı. Çektiği acıların duygusal bedelini ortadan kaldıramazlardı ama son günlerin uzun fiziksel yorgunluğunu ve yoksunluğunu, *sezaryenlerden* geçişinin içgüdüsel kalıntılarını, oğluna duyduğu özlemin elle tutulur *safralarını* ondan uzaklaştırdılar. Glimmermere'in büyümlü etkileri, sanki *alianta* ile ziyafet çekmiş gibi bedensel sağlığını ve gücünü yeniledi.

Su kadar soğuk olan Covenant'ın yüzüğü göğüslerinin arasında yanıyordu.

Ama göl daha fazlasını yaptı. Kendi durumunu algılayabildiği yenilenmiş doğruluk ona Kevin'in Kirinin lekesinin duyularından temizlendiğini söyledi. Ve kendisinin ötesine ulaştığında, altındaki çimenlerin dallanmış zenginliğini, toprağın ve taşın altında yatan düşünülemez yaşam nabzını hissetti. Mahrtiir'in tepelerin ötesindeki varlığını algılayamıyordu: onun yaydıkları Glimmermere'in ihtişamına nüfuz edemeyecek kadar ölümlüydü. Yine de baharın bereketi hafif esintiyle birlikte ona fısıldıyordu ve kuşların cılız sesleri bir melodi kadar etkileyiciydi. Gölün zenginliği şimdi bir ilahiydi, Dünya'nın özündeki sevincin güneşle yanmış bir dışavurumuydu, Dünya gücü kadar parlak ve bir aubade kadar kutlayıcıydı.

Diğer açılardan hiçbir şey değişmemişti. Yırtılmış kalbi bu dünyanın temel nimetlerinin hiçbir ifadesiyle iyileşemezdi. Antlaşma ve Yeremya ona geri verilmişti ve onlar

onlara dokunmasına izin vermedi. Bu acı hâlâ devam ediyordu. Glimmermere, onu buraya getiren dehşet ve yas için hiçbir merhem içermiyordu.

Yine de göl ona hediyelerini vermişti. Onu daha güçlü kılmış, kendini yeniden muktedir hissetmesini ve kendinden daha emin olmasını sağlamıştı. Ve Kanun Asası ile bunu yapması yasaklanmışken, Kevin'in Kirinin etkilerini silmişti.

Olabileceği kadar hazırdı.

Şimdi sakın ve acele etmeden hareket ederek giysilerini ve botlarını giydi; asasını aldı. Sonra yamaçtan Revelstone'a doğru kısa bir yol tırmandı, ta ki yamacın daha düz bir zemin sunduğu bir nokta bulana kadar. Orada, sanki Thomas Covenant ve aşk anıları onu desteklemek için arkasında duruyormuş gibi ayaklarını dikti. Yamaçtan güneye doğru bakarak, ayaklarının dibindeki çimenlere asasını dayadı ve bir eliyle onu kavrarken diğer eliyle nemli gömleğinin altından beyaz altın yüzüğü çıkarıp avucunun içine aldı.

Derin bir nefes aldı; bir an için tuttu, kendini hazırladı.

Sonra yüzünü gökyüzüne kaldırdı.

Batıdaki dağların tepelerini net bir şekilde görebileceği kadar yükselmişti. Zirvelerin arkasında bulutlar yoğunlaşmaya başlamıştı, bu da yağmur ihtimalini düşündürüyordu. Ancak yağmur yakında yağmayacaktı. Ham tepeler hâlâ bulutları pençeleyerek, dalgalanan flamalar gibi doğuya doğru akan yüksek tüylere dönüştürüyordu. Glimmermere'in suları tepelerin arasından güneye doğru akarken güneş ışığını yakalıyor ve bir mücevher seli gibi parlıyordu.

Şimdi, diye düşündü. Şimdi ya da asla.

Başını dik tutarak usulca duyurdu: "Vakit geldi Esmer.

Yeterince zarar verdiniz. Şimdi biraz iyilik yapma zamanı.

"Cevaplara ihtiyacım var ve bunları bana verebilecek başka kimseyi tanımıyorum."

Sesi duyulmadan çimenlere düşüyor gibiydi. Kuş sesleri ve esintinin sessiz büyüğü dışında hiçbir şey ona cevap vermiyordu.

Daha yüksek sesle devam etti, "Hadi Esmer. Beni duyabildiğini biliyorum. Despiser'in senden saklandığını ve oğlumu nerede bulacağımı söyleyemeyeceğini söyledin, ama bunlar *sadece*

bilmediğın şeyler. Çok fazla şey oluyor ve bunların hepsi çok önemli. Bir taraf seçmenin zamanı geldi. *Cevaplara* ihtiyacım var."

Yine de onun kendisine kulak vereceğine inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Onun gerçek güçlerinin ne olduğu ya da ne kadar uzağa uzandıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun şimdiki zamana döndüğünden bile emin olamıyordu. Toprak'ın geçmişinde kalarak çatışan amaçlarının açısından kaçınmaya çalışmış olabilirdi; artık ne Cail'in bağlılığına ne de Kastenessen'in nefretine hizmet edemeyeceği bir zamanda.

Hatta bildiği kadarıyla, kendi doğumundan önce Waynhim'in mağarasının dışında ona yardım etmeye ve ihanet etmeye gelmişti. Ve Demondim'i kesinlikle kendisinden çok daha yaşlı bir yaştan getirmişti. Ama istediği zaman ve istediği yere gidebilme konusundaki tuhaf yeteneği ona dolaylı olarak güven veriyordu. Bu, Zaman Yasası'nın bütünlüğünü koruduğunun bir başka işaretiydi.

Esmer Dünya'nın hangi çağında yaşamayı seçerse seçsin, hayatı ve deneyimleri tıpkı onunki gibi birbirini izliyordu. Toprak'ın geçmişinde ona ve Waynhim'e ihanet etmesi, sadece birkaç gün önce Ramenlerin arasında onunla karşılaşmasına dayanıyordu. Eğer şimdi ona gelirse, kendi hayatında bunu Demondim'i onun küçük şirketine saldırmaları için getirdikten sonra yapacaktı. Joan'ın vahşi büyüyle verdiği zarara rağmen Zaman Yasası bunu gerektiriyordu.

Ancak onu duymuş olsa bile, çağırılabilmesine inanması için ona hiçbir neden vermemişti. Dolaylı da olsa *Elohim*'in soyundan geliyordu ve o bencil varlıklar kendi kaygıları dışındaki tüm kaygıları görmezden geliyorlardı. Linden, onların Ülke'nin tehlikede olduğuna dair bir uyarı gönderme zahmetine girmiş olmalarına hâlâ belli belirsiz şaşıırıyordu.

Yine de Esmer'in ona yardım etme arzusu, hainlik dürtüsü kadar güçlü görünüyordu. Cail'den miras aldığı taahhütler, *merewives*'in karanlık arzularıyla eşleşiyordu.

Yine de ona gelebilir.

Covenant ve Jeremiah'ı Asa ile sürgün etme riskini göze almak istemiyordu. Ve vahşi büyüü riske atacak kadar çaresiz değildi. Ama Glimmermere'de kendi gücünü bulmuştu. Soğuğunu iliklerine kadar hissetmişti. Bir kaç kalp atışı

Aradan zaman geçmesine rağmen çağrısına cevap alamayınca sesini yükselterek bağırmaya başladı.

"Esmer, Allah *kahretsin!* Burada çetele tutuyorum ve hesabıma göre bana hâlâ *borçlusun!*" Parçalanmış kalbi bile Demondim'i -ve Illearth Taşı'nı- serbest bırakmakla Waynhim'e tercümanlık yapmayı bir tutamazdı. "Cail senin *babandı!* Bunu inkâr edemezsin. Kendini parçalayacaksın. Ve Ranyhyn bana güveniyor! Onları seviyorsun, biliyorum. Onların iyiliği için, basit bir adalet için olmasa bile-!"

Aniden durdu. Yeterince konuşmuştu. Başını eğerek, sanki nefesini tutuyormuş gibi sarktı.

Geçiş olmadan, mide bulantısı bağırsaklarında kıpırdanmaya başladı.

Bu hissi biliyordu; ona çoktan yakından aşına olmuştu. Eğer şimdi vahşi büyüye uzanırsa, onu bulamayacaktı: içindeki gizli yeri mühürlenmişti.

Esmer güneş ışığından çıkıp tam karşısına geldiğinde hiç şaşırmadı.

Hiç değişmemişti; belki de değişemezdi. Eğer onu uzaktan görseydi, sadece tuhaf kıyafeti onu *Harucha'*den biri sanmasını engellerdi. Stave'in akrabalarının güçlü yapısına, kahverengi tenine, zamanla bozulmamış düzleşmiş yüz hatlarına sahipti. Ancak yaldızlı simarı onu farklı bir varlık olarak işaretliyordu. Ekru kumaşı akan denizlerin köpüğünden ya da bir fırtınadan önce kaçan bulutlardan dokunmuş olabilirdi ve yaldızları batan bir güneşten gelen ince ışık çizgileri gibiydi.

Ama sadece birkaç adım ötede duruyordu; ve bu mesafede, babasına olan benzerliği gözlerinin tehlikeli yeşilinin ve sanki doğasının temel bir özelliğiymiş gibi uyandırdığı mide bulantısının ardında kayboldu. Yayıkları Demondim'inkilerden daha incelikliydi ama yine de kendi tarzında, Vile-spawn'ların herhangi birinden daha güçlü ve uğursuz görünüyordu.

Kan bağıyla olmasa da, teolojiyle Kastenessen'in torunuydu.

Bir an için mide bulantısı ve kudret algısı Linden'in dikkatine hâkim oldu. Sonra, geç de olsa, onun yalnız olmadığını gördü.

Belki bir düzine adım arkasında bir ur-vil grubu belirmişti: dünyada hâlâ var olduğunu bildiğinden çok daha fazla ur-vil; çok

Kanun Asası'nı almasını sağlayandan çok daha fazlasıydı. Bu yaratıklardan sadece altı ya da yedisi Revelstone'un belirsiz sığınağına ve platoya ulaşacak kadar yaşayabilmişti. Yine de burada en az üç, belki de dört kadar siyah Demondim-yaratığı görmüştü. Hiçbiri hayatları ve onun hayatı için umutsuz bir mücadele verdiklerine dair bir işaret taşımıyordu.

Ve ur-villerin her iki yanında küçük Waynhim grupları bekliyordu. Toprak'ın gri hizmetkârlarının sayısı ur-villerin sadece yarısı kadardı; yine de onlar bile Lord'un Kalesi'nde ona eşlik eden bir düzine kadar kişiden fazlaydı. Ur-viller gibi onlar da bir savaşta bulunduklarına dair hiçbir kanıt göstermiyorlardı.

Ne-? Linden istemeden de olsa irkilerek geriye doğru bir adım attı. Esmer -?

Binlerce yıl önce, Demondim'i ona saldırması için Ülke'nin kadim geçmişinden getirmişti.

Telaşla etrafındaki tepelere bir göz attı ve arkasında daha fazla yaratık buldu. Ancak bunları tanıyordu: on iki ya da on dört Waynhim ve bir o kadar da ur-vil, çoğu Demondim'in sedef asidi ya da Illeearth Taşı'nın acımasız öldürücülüğü yüzünden yara bere içindeydi. Güçlerini yoğunlaştırmak için ayrı kamalar oluşturmuşlardı. Ve her iki oluşum da Esmer'i hedef almıştı. Ur-villerin hırpalanmış loremaster'ı demir cerridini ya da اساسını bir uyarı gibi Cail'in oğluna doğrulttu.

Esmer, ne *yaptın* sen?

Bu kadar çok ur-vil'i, bu kadar çok Waynhim'i, o ve Covenant'ın Sunbane'le yüzleşmesinden önceki bir zamanda değilse başka nerede bulabilirdi? Ur-villerin Lord Foul'a hizmet ettiği, Waynhim'in ise Garipliklerini ayrı ayrı yorumlayarak Toprak'ı savunduğu bir zamanda?

Linden içgüdüsel olarak kendini korumak için ateşi çağırmak istedi. Ama arkasındaki yaratıklar, başka hiç kimse ona yardım edemezken hem hayatlarıyla hem de ilimleriyle onu desteklemişlerdi. Sayıca çok az olmalarına rağmen şimdi de onu savunmaya niyetliydiler. Ve Asasının gücü onlara zarar verecekti. Onların iyiliği için -ve Esmer'le birlikte ur-villerin arasında Waynhim de olduğu için- korkusunu bastırdı.

Kendine hakim olmaya başladığında, tüm Demondim yaratıkları aynı anda havlamaya başladı.

Gür sesleri havadaki kuş cıvıltılarına çarpıyor gibiydi. Rüzgâr bile sükûnete bürünmüştü. Küfür kadar sert, gırtlaktan gelen protestolar başının üzerinden uzun süreli bir dalgakıran gibi geçiyordu. Yine de yeni gelenler arasında ur-villerin silah olarak kullandığı dumanı tüten demir kılıçlardan hiçbirisi görünmüyordu. Hiçbiri bir loremaster'a benzemiyordu. Ve ne onlar ne de yanlarındaki Waynhim güçlerini odaklamak için kama şeklinde duruyordu.

O zaman Linden yeni gelenlerin ona saldırmak istemediklerini anladı. Kendilerini korumaya bile hazır değillerdi. Sesleri doğası gereği düşmanca geliyordu; vahşi köpeklerin havlaması gibi vahşi. Yine de aralarında hiçbir güç yükselmiyordu. Bağırışları müttefiklerinininkinden ayırt edilemezdi.

Esmer'in kendisi de onun endişesiyle açıkça alay etti. Ekşi bir sırıtış ağzını büktü: bakışlarını küçümsemenin uğursuz yeşili doldurdu.

"Cennetteki Tanrı," diye mırıldandı Linden nefesinin altında. Titreyerek, Asa'yı tutuşunu gevşetmek için kendini zorladı; Covenant'ın yüzüğünü gömleğinin altına geri bıraktı. Sonra Esmer'in gözleriyle olabildiğince net bir şekilde karşılaştı.

"Peki bu sefer hangisi?" Sesini duyurabilmek için neredeyse bağırarak zorunda kalıyordu. Yardım ve ihanet. "Hiç bu kadar çok görmemiştim-"

Esmer'in *Haruchai*'ye karşı doğuştan gelen öfkesine *aşınaydı*. Onunla neredeyse Stave'i öldürüyordu. Eğer Hyn'in ve Hynyn'in gelişi elini durdurmasaydı-

Haruchai yüzünden, sonsuz bir kargaşa olacak!

Efendiler plato yönünden bir saldırı beklemezlerdi.

Eğer Waynhim ur-villerin varlığına göz yumduysa ya da en azından hoş gördüyse, tehlikede olmadığından emin olabilirdi. Belki Üstatlar ve Revelstone da güvendeydi. Yine de Esmer'in hareketleri için ihanet dışında bir açıklama düşünemiyordu.

Hararetle Mahrtiir'in yardımına koşmayacağını umuyordu. Ona güveniyordu; ama onun varlığı Esmer'le yüzleşmesini zorlaştıracaktı.

Ancak Kevin'in Kir'i Manethrall'ın duyularını köreltmişti. Ve Demondim-cinleri varlıklarını gizleyebiliyordu. Eğer tepelerin şekli yaygarayı bastırıdıysa -ya da nehrin sesi onu boğduysa- olan bitenin farkında olmayabilirdi.

"'Skor tutmak' mı?" diye yanıtladı Esmer alaycı bir tavırla. "'Saymak' mı? Böyle bir konuşma bana yabancı. Yine de ne demek istediğiniz açık. Senin gözündeki terazide, başka hiçbir ölçü olmasa bile, ihanetlerim yardımlarımdan daha ağır basıyor. Pek çok şeyden bihabersin, Vahşi Savaşçı. Yanlış yargıların küçümseme nedeni olmasaydı, beni üzeceklerdi."

Onunla konuşurken sık sık sıkıntılı görüldüğünü görmüştü.

"Kes şunu Esmer," diye sertçe emretti. "Basit bir dürüstlükten kaçtığını duymaktan bıktım." Ve cehaletinin acı bir şekilde farkındaydı. "Seni aradım çünkü *cevaplara* ihtiyacım var. Az önce sorduğum soruyla başlayabilirsin. Bu yaratıklar neden burada?"

Belirsizlik ya da neşe olabilecek bir titreşim, gözlerindeki akıcı küçümsemeyi bozdu. "Ve gerçekten de çağrınıza yanıt olarak geldiğimi mi düşünüyorsunuz? Bana herhangi bir şekilde hükmedebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Linden'in etrafındaki ur-viller ve Waynhim, bir leş için mücadele eden kurtlar gibi uluyup hırıliyordu. Kendi düşüncelerini zorlukla tanıyabiliyordu. Sanki kendi tehdidini hazırlıyormuş gibi yumruklarını sıkı. "*Kesin* şunu dedim."

Ona öfkelenmek istedi. Öfke onu daha güçlü yapardı. Ama onun kıvranan mide bulantısı, altında yatan kötü durumu açıkça tarif ediyordu. Birbiriyle çelişen miraslarını uzlaştıramıyordu ve küçümsemesinin ardında parçalayıcı bir ıstırap vardı.

Öfkeden çok kızgınlıkla devam etti: "Seni gerçekten çağırıp çağırmadığım umurunda değil. Eğer sorularıma cevap vermeyeceksen," eğer kendisi bir cevap teşkil etmiyorsa, "defol git. Bırak yeni müttefiklerin ne yapmak için geldilerse onu yapsınlar."

Esmer'in ne ifadesi ne de tavrı değişti. Aynı alaycı tonla cevap verdi, "Daha fazla cehaletten bahsediyorsun, Vahşi Yelekli. Bu yaratıklar benim 'müttefikim' değil. Aslında, bana karşı duydukları güvensizlik sizinkinden çok daha fazla."

Alaycı bir iç geçirdi. "Yaptıklarımın, ur-villerin ve Waynhim'in yaptıklarının hesabını verdiğimi duydunuz. Yine de anlamıyorsunuz. Türlerinin hayatta kalan bu kalıntıları bana hizmet etmeleri için zamanın dipsiz kuyusundan toplamadım. Onlar da herhangi bir amaç uğruna böyle bir hizmeti kabul etmezler. Burada bulunmalarını sağladım ve onlar da bunu kabul ettiler, böylece size hizmet edebilecekler."

"Bana *hizmet etmek* mi?" Linden, Demondim yaratıklarına seslerini alçaltmaları için yalvarmak istedi. Bağırışları onu da onlar gibi kabaca havlamaya zorladı. "Nasıl?"

Demondim'i geri püskürtmek için yüzden az Waynhim ve ur-vil'in yeterli olacağına mı inanıyorlardı? Bu kalabalık Illearth Taşı'nın ölçülemez felaketinden yararlanabilecekken?

"Wildwielder," diye homurdandı Esmer, "doğru konuşmak benim dileğim. Ama korkarım ki hiçbir gerçek seni tatmin etmeyecek."

"Daha önce yaptığım gibi, bu yaratıkların benim doğamın tehlikesini algıladıklarını ve bana karşı korunma arzusunda birleştiklerini size bildirmem yeterli olur mu? Size eşlik eden soydaşlarının artık adanmaya değer bir amaç keşfettiklerini bildiklerini ve bu nedenle onların da sizinle birlikte olmayı arzuladıklarını duymak sizi yatıştırır mı?"

"Oh, buna inanabilirim," diye karşılık verdi. Arkasındaki ur-viller, Despiser'ın eski vasallarından beklenmeyecek kadar özverili bir bağlılık göstermişti bile. Waynhim, onun uğruna kadim düşmanlarıyla birleşmeye istekli olduklarını göstermişti. Ve yamaçtaki yaratıkların hiçbiri birbirlerine karşı seslerinden başka bir şey yükseltmemişti. "Ama haklısın. Ben 'memnun' değilim."

"Onları neden buraya getirdiniz? Ne kazanacaksınız? Bu Cail'in yapacağı bir şey mi, yoksa Kastenessen'i mi dinliyorsunuz?"

Buna karşılık Esmer'in küçümseyici tavrını kısa bir irkilme gölgeledi. Bir an için kadına kendisiyle şiddetli bir savaşa girdiği izlenimini verdi. Sonra küçümsemesine devam etti.

Tanrım, o Demondim yaratığının *çenesini kapatmasını* diledi-

Esmer alay eder gibi, "Sana borçlu olduğumu iddia ediyorsun," dedi. "Aynı fikirdeyim. Bu yüzden geçmişten bu yapımları topladım, çünkü onların türü yok oldu ve bu zamanda başka kimse yok. Demondim'in karanlık ilminin çoğunu muhafaza ederler. Seni ve burayı koruyacaklar" - Revelstone'a doğru başıyla işaret etti

- "Kalpleri olmayan *Haruçaylardan* daha fazla sadakatle."

Covenant, sürünün bir ya da iki gün daha saldırmasını beklemediğini söylemişti. Bu kadar çok ur-vil ve Waynhim birlikte çalışarak uygulanabilir bir savunma geliştirebilir miydi? Illeath Taşı'nın tehdidine son verirse?

Taş hakkındaki kararını çoktan vermişti. Güçleri çok büyük ve ölümcüldü: serbest bırakılmalarına izin veremezdi. Yine de Esmer onu etkilememiş gibi başını salladı.

"Bu bana ne yapabileceklerini söylüyor," diye yanıtladı havlama sesleri arasında. "Bu bana onları neden buraya getirdiğini söylemiyor. Seninle her şey bir şekilde ihanete dönüşüyor. Bu sefer aklında ne tür bir zarar var?"

Ona abartılı bir iç çekiş daha verdi. "Wildwielder, beni bu şekilde suçlaman düşüncesizlik. 'İyiliğin kötü yollarla elde edilemeyeceği' konusunda bilgilendirildiniz, ancak kendi eylemlerinizin kötülüğünün sizi onlardan vazgeçirmesine izin vermediniz. Girişimde bulunduğum her şeyde benzer şekilde haklı değil miyim? O halde neden benim eylemlerimi daha titiz bir terazide tartmaya cüret ediyorsunuz?"

Linden, şu anki konumuna ulaşmasını sağlayan "araçların" en iyi ihtimalle şüpheli, en kötü ihtimalle de aktif olarak incitici olduğunun farkındaydı. Anele'yi bir araçmış gibi kullanmıştı; onu iyileştirerek Stave'in gururunu kırmıştı; sırf oğlunu bulma şansını artırmak için Zaman Kemerini tehlikeye atmıştı. Ama Esmer'in kendisini saptırmasına izin vermeye niyeti yoktu.

Onun küçümsemesini Glimmermere'in soğukkanlılığı ve gücüyle karşıladı. "Pekâlâ," diye karşılık verdi tereddüt etmeden. "İkimiz de yaptıklarımızla yargılanıyoruz. Ben bunu kabul ediyorum. Ama ne istediğimi bildiğim için risk alıyorum ve hata yapıyorum, yardım ve zarar arasında seçim yapamadığım için değil. Sana inanmamı istiyorsan, doğru dürüst bir soruya cevap ver."

Onun Covenant ve Jeremiah hakkında söyleyebileceği her şeye ihtiyacı vardı; acilen ihtiyacı vardı. Ama önce onun küçümsemesini kırması gerekiyordu. Bu onun tuhaf zayıflıklarını koruyordu. Karmaşık acısına dokunmanın bir yolunu bulana kadar ondan kaçmaya devam edecekti.

"Az önce yaptığın şey hakkında konuşmak istemiyorsun," dedi dişlerinin arasından. "Bu çok açık. Onun yerine bana şunu söyle.

"Gezintinin Eşiğinde Anele'yi kim ele geçirdi? Demondim'le konuşmak için onu kim kullandı? Onu tüm o ateşle kim doldurdu? Bana bir isim verin."

Covenant ve Jeremiah *sürülmüştü* -onların kendisine ulaşmasını kimin istediğini bilseydi, gelişlerinin önemini kavramaya başlayabilirdi.

Waynhim ve ur-villerin ani sessizliği ciğerlerindeki havayı emmiş gibiydi: neredeyse nefesi kesiliyordu. Gürültülü yaygaraları sanki dehşete düşmüşler gibi kesildi. Ya da sanki-

Tekrar nefes almaya çalışırken, sarsılarak yutkundu.

-Sanki sonunda onların dikkatini çeken bir soru sormuş gibi.

Esmer şimdi sadece irkilmekle kalmadı. Neredeyse sinecek gibi oldu. Bir anda bütün kibri uçup gitti. Alay etmek yerine, onun bakışlarından kaçmak için başını eğdi. Cymar'ı esintiden bağımsız bir şekilde etrafında uçuştı, böylece gün batımı yaldızları onu rahatsız edici çizgiler ve şaşkınlıkla kapladı.

Linden'in yanındakiler ve arkasındakiler olmak üzere tüm Demondim spawn'ları birlikte birkaç adım ilerleyerek kordonlarını sıkılaştırdılar. Geniş burun delikleri, gerçeğin kokusunu algılamaya çalışıyormuş gibi havayı ıslak bir şekilde tattı ve kulakları hevesle seğirdi.

Esmer cevap verdiğinde, sessizlik olmasa sesi duyulmayacaktı.

"Kastenessen'den bahsediyorsun." Duyulmaktan korkmuş olabilir. "Deniz Dansçıları onun eseri olmasa da, ona büyükbabam adını verdim. Yine de sevdiği ölümlü kadına armağan ettiği ilim ve teurji tarafından şekillendirildiler. Bu yüzden ben onun gücünün soyundan geliyorum. *Elohim* arasında başka hiçbir üreme biçiminin anlamı yoktur."

Ur-viller ve Waynhim onaylama ya da inanmama anlamına gelebilecek alçak bir mırıltıyla karşılık verdi. Onlar gibi, tamamen farklı bir tarzda olsa da, *merewive*'ler de yapay varlıklardı, doğal etten ziyade büyü ve bilgiden doğmuşlardı.

Kastenessen, diye düşündü Linden. Yeni korkular onu sarstı. Esmer'e içgüdüsel olarak inanmıştı. Kastenessen, Gezintinin Eşiği'nin açık merkezinde öfkesiyle onu yakmıştı. Ve dün Demondim'i etkileyerek niyetlerini değiştirmeye ikna etmişti.

"İşte bu yüzden ona hizmet ediyorsun," diye mırıldandı kararsızca. *Ona tamamen hizmet ediyorum.* "Gücünü ondan miras aldın."

Onun gücü ve yıkıma olan açlığı.

"Benim de size hizmet ettiğim gibi," dedi ona ikinci kez.

Kastenessen. Bu isim bir çan sesiydi; her yöne yankılar saçan bir cenaze gongu. Mide bulantısı giderek artıyordu. *Elohim* Kastenessen'i *dünyanın en uzak kuzeyindeki* bir tehlikeyi önlemek ya da hapsedmek için zorla atamıştı. Ama şimdi Durance'ından kurtulmuştu. Lord Foul, *"Ben sadece orada burada fısıldayarak öğüt verdim ve olayları bekledim,"* derken Kastenessen'den bahsediyor olabilirdi.

Elohim'in ne kadar güçlü olabileceğini biliyordu, herhangi birinin-

Kastenessen onun sürüden kaçmasını sağlamıştı. Covenant ve Jeremiah'ın da ona ulaşmasını sağlamış mıydı? Üçünün de hayatta kalmasını mı istiyordu?

Hâlâ Esmer'in ifşaatının ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken yüksek sesle, "Yani Anele *skurjdan bahsederken-*" diye düşündü.

"Canavarları sayıyor" -Esmer başını salladı- "hayır, Kastenessen'in kontrol altına almakla görevlendirildiği ateşten canavar yaratıkları. Toprak'a saldırmak için geliyorlar çünkü o, kendisini kaderine zorlayan Durance'ı kopardı ya da ondan kaçtı."

Mithil'in Dalışı'nın arkasında, Anele Kastenessen'e atıfta bulunmuştu. *Durance'ı koruyabilirdim!* diye bağırmıştı. *Skurj'u durdurabilirdim. Asa ile! Eğer layık olsaydım.*

Sunder ve Hollian'la birlikte Sunbane'in altında kaldınız ve yıkım hakkında hiçbir şey öğrenmediniz mi?

Anele'ye göre -ya da Dalma'nın arkasında dokunduğu yerli taş'a göre- *Elohim*

Kastenessen'in hapsi.

Anele'nin acısına ve kendi tehlikesine üzülen Linden, Esmer'e usulca sordu: "Peki ya bu sabah? Demondim, Covenant ve oğlumun Revelstone'a ulaşmasına *izin verdi*." Covenant ona bir açıklama yapmıştı. Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmek istiyordu. "Bunu da Kastenessen mi yaptı?"

"Anlamıyorsunuz," diye itiraz etti Esmer hüzünle; denizcileri Soulbiter'a sürükleyen rüzgâr gibi pişmanlık içinde. "Cehaletiniz buna engel oluyor. Viles'in, o korkunç ve eşsiz ilim sahibi varlıkların bir zamanlar yüce ve hayranlık uyandıran bir ırk olduğunu bilmiyor musun? Kara'da geniş çapta dolaşmalarına rağmen, Kayıp Derinlik'te kaleler kadar süslü ve görkemli mağaralarda yaşarlardı. Orada engin güçlerini ve bilgilerini güzellik ve harikalar yaratmaya adanmışlar ve tüm eserleri sevimlilikle doluydu. Dünya'nın bir çağı boyunca, Gravin Threndor'un kökleri arasında gömülü olan iğrenç kötülükleri reddettiler ve Berek Lord-Fatherer zamanında bile onlar hakkında hiçbir kötülük bilinmiyordu."

Esmer'in belirsiz çatışmaları o kadar gürültülü hale gelmişti ki Linden onları susturamıyordu. Revelstone'un kapıları önünde Demondim'in pek çok Üstadı ve bineklerini katlettiği katliam gibi sınırlarını bozuyorlardı.

Kastenessen'i, yani Covenant'ı sormuştu ve Esmer de Viles'tan bahsetmişti.

"Yine de üzerlerine bir gölge düşmüştü," diye devam etti Cail'in oğlu, "*Elohim*'in kalpleri üzerindeki gölgeye benzer ve benzemez. Viles'in ve onlardan türeyen Demondim'in yozlaşması bu şekilde gerçekleşti."

Bekle, ısrar etmek istedi. Dur. Bilmem gereken şey bu değil. Ama Esmer'in tavrındaki vurgu onu tuttu. Haklıydı: Cehaleti doğru soruları sormasını ve faydalı cevapları fark etmesini engelliyordu.

"Pek çok hikâye anlatılır," dedi Esmer, "kimi gizlemek, kimi açıklamak için. Yine de, Despiser'ın Kara'nın kıyısına gelmesinden çok önce, Sarangrave Düzlüğü'nün kalbinde gizlenen Büyük Bataklık Lifeswallower'ın kötü niyetini uyandırmak için elini uzatmıştı, çünkü o zalim açlıklardan zevk alır. Ve

İnsanoğlunun açgözlülüğü ile birleşen bu kötü niyet, üç Ravers, *moksha*, *turiya* ve *samadhi*'yi ortaya çıkardı. Bu yollarla Tek Orman yok edildi ve bir *Elohim* onun kalıntılarını korumak için gelene kadar uzun duyarlılığı sakatlandı.

"Kendilerine uyanan" diye açıkladı Esmer, bu bilgi onu üzmüş gibi, "ağaçlar onları korumaları için Ormanalları yarattılar ve *Elohim*'i Yağmacılara karşı bir Müdahale olarak Güz Devi'ne bağlayarak onları Yukarı Diyar'dan püskürttüler.

"Daha sonra Despiser, Ridjeck Thome'u kendi güç merkezi olarak kurdu, ancak o zamanlar kendisini insan bilgisine açıklamadı. Colossus'un gücü azalmaya başladığında Kuzgunları orada kendi hizmetine topladı. Ve onun rehberliğinde, birlikte ya da aralarından bazıları, kurnazca hükümdarın kalbini bükmeye ve Viles'i izole etmeye başladılar. Colossus tarafından hâlâ yasaklanan Yağmacılar, Kayıp Derinlik'e giremediler. Bunun yerine Landsdrop'un doğusunda dolaşan ve Diyar'ın birçok yönünü keşfeden Viles ile karşılaştılar. Kuzgunlar, fısıltılar ve incelikli kandırmacalarla ve yavaş yavaş ilerleyerek, Viles'a kendi formlarından nefret etmelerini üstü kapalı bir şekilde öğretiler.

"Kuzgunlar olan kardeşler, kuşkusuz Tek Orman'ın hayatta kalan zihnine ve Ormanlılara karşı güvensizliklerini ve küçümsemelerini paylaşarak işe başladılar. Bununla birlikte, bu başlangıçtan itibaren, Viles kolayca kendilerini küçümsemeye yönlendirildi, çünkü her küçümseme, olması gerektiği gibi, küçümseyene döner."

Esmer başını kaldırdı: Linden'e olabildiğince kararlı bir şekilde baktı. Ama gözleri birbirine çarpan ağır denizlerin tedirgin rengindeydi ve giysisi özel bir fırtınanın sancılarıyla dalgalanıyordu.

"Aynı çağda," diye devam etti, "Viles'in sapkınlığı ilerledikçe, *Samadhi* Raver, Berek Lord-Fatherer'ı doğuran insanları lekelemek için Southron Sıradağları'nın ötesine geçerek Yasak'tan kaçtı. *Samadhi*, Kralları üzerindeki etkisiyle, Berek'i korkunç yıllar ve acımasızca dökülen kanlar boyunca Topraklar'daki ilk Yüce Lord konumuna getiren savaşı kışkırttı.

"Gök Gürültüsü Dağı'nın kayalıkları arasında Berek, Toprak'a hizmet etmeye yemin etmişti. Ancak güç konusunda yeniydi ve çabalarının çoğunu Tek Ağaç'ı keşfetmeye ve

Hukuk Asası'nın. İnsanoğlunun ormanlara yönelik tüm tahribatını durduramadı. Ağaçlar azaldıkça, Colossus'un gücü de azaldı.

"Yine de Yüce Lord Damelon'un zamanında Yasak devam etti. Viles'lar ilimlerini ve kendilerine duydukları nefreti Kayıp Derinlik'te Demondim'i yaratmaya yönelttiklerinde, Ravers'ın müdahalesi engellendi."

Esmer kendi kendine konuşur gibi başını salladı. Bakışları Linden'den uzaklaştı. Ona cevap vermediğini hatırlayamayacak kadar masalina, hincına ve eski acısına dalmış olabilirdi. Yine de Waynhim ve ur-viller, sanki Gariplikleri onun sözlerine bağıymış gibi tam bir sessizlik içinde onu dinlediler. Onların iyiliği için ve adamın konuşma nedenlerini değerlendiremediği için sözünü kesme dürtüsünü bastırdı.

"Ve Viles, aptalca ya da cahilce çalışmayacak kadar akıllıydı. Kendi nefretlerini yenilemeye değil, onu etkisiz hale getirmeye çalıştılar. Bu nedenle Demondim, yaratıcılarının lekesinden arınmış olarak doğdu. Viles'in görkeminin ve ilminin bir kısmından yoksun olsalar da, hor görülerek yönetilmiyorlardı. Bunun yerine kendilerini Viles'tan ayrı tutarak feragat eden sert bir ırktılar.

"Yine de yıllar geçtikçe Demondim de iğrençleşti. Viles'tan ayrı olarak Illeearth Taşı'na ve diğer yasaklara yakın bir yerde yaşamaya başladılar. Ve Sarangrave'in içindeki kötülük, Viles'a olduğu gibi onlara da usulca seslendi. Sonunda Demondim bu çağrının kaynağını aramaya cesaret ettiğinde, Aşağı Diyar'a ve Sarangrave Düzlüğü'ne girdiler ve orada yapımcılarının kaderiyle karşılaştılar, çünkü Kuzgunlar onlar üzerinde de güç kazandı."

Karmaşık duygular Esmer'in simarını aykırı rüzgârlar gibi çekiştiriyor gibiydi ve sesi Westron Dağları'nın ötesindeki gök gürültüsünün tehdidini andırıyordu. "*Moksha* Jehannum onların loremaster'ını ve onunla birlikte *turiya*'yı ele geçirerek Vile-spawn'ı kendinden tiksineye sürükledi. Her ne kadar loremaster daha sonra Loric Vilesilencer'ın *krilleri* tarafından öldürülse de, olan olmuştu. Demondimler de ağaçlardan nefret etmeyi öğrendiler ve böylece kendilerinden nefret etmeye başladılar. Böylece tanıştılar

ve ur-villeri ve Waynhim'i yaratan çalışmalar başladı.

"Ancak Viles'in aksine, Demondim Despiser'in hizmetine baştan çıkarılmıştı. Onları yaratanlar içlerinde ölümlülüğün ve cürufun bir yönünü yaratmışlardı ve Despiser'in onlara karşı duyduğu küçümsemenin kendilerininkini aştığını algılayamadılar. Nefretlerinin emirlerini yerine getirme arzuları da Hüküm tarafından kısıtlanmamıştı. Kuzgunlar Lordlar Konseyi'nden gizlenirken ve Despiser'in kendisi bilinmezliğini korurken, onlar Yukarı Topraklar üzerinde hareket ediyorlardı.

"Loric Vilesilencer ve Yüce Lord Kevin'in yılları boyunca Demondim, Kevin Landwaster'in kararlılığını kıran ve onu Kutsala Saygısızlık Ayini'ne götüren ihanete katılana kadar Diyar'da kötülüğün peşinden gitti. Demondim'in kendisinin de Ayin'de yok olacağını ngremediler, çünkü efendilerinin küçümsemesini kavrayamadılar. Bu nedenle yaratılmamışlardı."

Dinleyen yaratıklar daha da yaklaşmıştı. Esmer'i kulaklarıyla olduğu kadar burun delikleriyle de duyuyor gibiydiler. Ve onlar yaklařtıķa, daha fazla Waynhim ur-villerin arasına karışıyordu. En azından şimdilik, uzun düşmanlıklarını bir kenara bırakmışlardı.

"Ondan sonraki bin yıl boyunca," diye içini çekti Esmer, "ur-viller de aynı şekilde Despiser'a hizmet ettiler ve Lordlara karşı ıktılar, Waynhim başka bir yol seçmiş olsa da yaratıcılarının izinden gittiler. Yine de Demondim amaçlarından hem daha azını hem de daha fazlasını başardı. Ur-viller ve Waynhim tamamen büyülenmişti. Bu nedenle, körlükleri Demondim'inkini aşıyordu; aynı şekilde istemeden de olsa bilgelik kapasiteleri vardı. lmllğe hapsedildiklerinden, düşünen ve ldrlebilen tüm varlıkların doğasında var olan bir gücün ya da ihtiyaın mirasçısı oldular. Doğaları gereği, yaşamlarının önemini yeniden gözden geçirmeye zorlandılar. Et ve ölüm, ur-villere ve Waynhim'e kendilerini haklı çıkarmak için farklı Gariplikler tasarlamalarına ve Garipliklerini diledikleri gibi yeniden yorumlamalarına ilham verdi. Sonuç olarak, bağlılıkları dönüşüme karşı savunmasızdı."

Linden onun söylediklerinde doğruluk payı olduğunu fark etti ama bu onun sıkıntısını hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Ağzı safra ve hastalıkla doluydu ve mide bulantısını daha ne kadar bastırabileceğini bilmiyordu. Esmer'in çatışmaları bunu daha da kötüleştirmişti. Demondim spawn'ı onun niyetini anlamış olabilirdi ama o anlamamıştı.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordu aniden. "İhtiyacım olan şey bu değil. Demondim'in Jeremiah ve Covenant'ı neden öldürmediğini bilmek zorundayım. Kastenessen'in o canavarları kaçmama izin vermeleri için ikna ettiğini söylemiştin. Aynı şeyi oğlum ve Antlaşma için de yaptı mı?"

Esmer'in gözlerinde Illeath Taşı'nın bir anlık parıltısı gibi bir öfke parıltısı belirdi. "Ayrıca *Mağara Şövalyeleri*'nin bir zamanlar Ülke'nin insanlarına dostça *davrandığını* da mı bilmiyorsun?" diye karşılık verdi. Bu tür yaratıkların doğasını kavramanızı dilerim. Sen Kastenessen'e soruyorsun, ben de cevap veriyorum. Kötü görünen bir şeyin başlangıçtan beri öyle olması gerekmez ve sonuna kadar da öyle kalması gerekmez.

"Şüphesiz Viles, Demondim ve ur-viles hakkındaki bilginizi *Harucha*'den almışsınızdır." Küçümsemesini geri kazanmıştı. "Hem Viles hem de Demondim yok edildiğinde, ur-villerin kendi yarattıkları ilmi koruduklarını da size söylediler mi? Tüm yaratıcıları öldüğünde ur-villerin Kayıp Derinlik'te çalışmaya devam ettiğini anlıyor musun? Waynhim bu tür görevleri kendilerine vermemiş olsa da, ur-viller kendi türlerinin, Toprak'ın ve Dünya'nın kaderini değiştirecek ilim ve öngörü mucizeleri yaratmaya çalıştılar."

Linden'i yine sarsmıştı. Asayı kolunun kıvrımında tutarak parmaklarını saçlarının nemli düğümlerinin arasından geçirdi: Esmer'in dolaylı cevaplarının yarattığı kafa karışıklığını düzeltmek için onları düşüncelerinin arasından geçirmek istiyordu.

"Dur bir dakika," diye itiraz etti elleri belirsizlikle doluyken. "Stave dedi ki-"

Viles ve Demondim'in kara ilminin çoğunun onlara kaldığını ve çoğunun da kalmadığını söylemişti. Hem Waynhim hem de ur-viles azalmaya devam etti. Hiç torun yaratmadılar ve öldürüldüklerinde onlardan geriye hiçbir şey kalmadı.

Esmer homurdandı. "*Haruçaylar* az bildikleri şeylerden söz ederler. Gerçek size açıkça gösterildi, çünkü siz

Vain olarak bilinir. Ur-villerin, yapımcılarının çabalarını takip ettiğinden şüphe edemezsiniz.

"Ancak aynı zamanda, bu yaratıklardan daha fazlası" - etrafını işaret etti - "hem ur-viller hem de Waynhim ortaya çıktı. Bu nedenle, hizmetinize bu kadar çok kişiyi toplayabildim."

Linden yine onun sözünü kesmeye çalıştı; düşünebilmesi için onu yavaşlatmak istiyordu. Adam onu sert bir şekilde tersledi. Mirasının çelişkili talepleri tarafından çarpıtılmış olsa da, hâlâ onun asıl sorusuna cevap vermeye çalışıyor olabilirdi.

"Ama ur-viller başka yaratıklar da yarattılar. Vain'i oluşturduktan sonra çalışmalarına son vermediler, çünkü tatmin olmamışlardı. Gariplerini yeniden yorumlamaları henüz tatmin edici değildi. Bu nedenle onlar-"

Birden sanki kendini bir uçurumun kenarında yakalamış gibi durdu. Kadına bakarken bakışları hüznle karardı, görünüşe göre gözlerini kaçırıyor ya da kaçırmak istemiyordu.

"Ne yaptın?" Linden usulca nefes aldı. Adamın tavrı onu telaşlandırmıştı.

Ur-viller ve Waynhim daha da yakınlaştı. **Aralarında** karanlık güç dalgaları dolaşüyor, sanki kin ve öfke duygularını paylaşıyorlardı.

Linden asayı kolunun altından çıkardı ve iki eliyle asanın etrafına sarıldı. Çok fazla korkusu vardı: bunların kendisini yıldırmasına izin veremezdi. "Ne yaptı?" diye daha güçlü bir şekilde tekrarladı.

Esmer'in yeşil gözlerinden öfke ya da korku fışkırıyor gibiydi, kısık sesle "Kelepçe" dedi.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Ne, *kelepçe* mi? *Pranga mı?*

"Neden?" diye sordu. "Kimin için bunlar?" Ya da ne için?

Ur-vililer Ülke'nin dışındaki güçlerden hangisini hapsedmeyi umuyorlardı?

Başını iki yana salladı. Aynı anda yaratıklar tekrar havlamaya başladılar ve anlaşılmaz bir şekilde gırtlak dilleriyle tartıştılar. Bazıları tehdit ya da öğüt olabilecek hareketler yaptı. Güç içlerinde yuvarlandı, insanlık dışı duygularının etkisiyle dışarıya doğru yayılan dalgacıklar gibi küçük enerji dalgacıkları; ama onu yoğunlaştırmaya çalışmadılar.

Linden kulaklarını kapatmak istedi. "Ne söylüyorlar?" Sesinde istemsiz bir yalvarma tınısı vardı. "Esmer, söyle bana."

Bir anda, dalgaların köpüğü gözlerini doldurmuş ve daha derin tonlarını gizlemiş gibiydi. "Beni duydular. Siz kabul etmeseniz de onlar niyetimi kabul ediyor. Şimdi bazıları Garipliklerinin yorumunu tartışıyor. Diğerleri ise amaçlarını daha fazla açıklamamı talep ediyor." Kollarını göğsünde bir şerit gibi kavuşturdu. "Ama açıklamayacağım. Aramızdaki borcu ve daha fazlasını ödedim. Bu konuda beni zorlayacak hiçbir güç yok."

Etrafındaki yaratıkların bağırışları öfkeli bir mırıltıya dönüştü. Ya da belki de alçak sesleri öfkeden ziyade boyun eğmeyi ifade ediyordu.

Manacles-? Linden hayal kırıklığı içinde ona asasıyla vurmak istedi. Hâlâ torunuyla ilgili sorusunu yanıtlamamış ya da Covenant ve Jeremiah muammasını aydınlatmamıştı.

Nasıl uyum sağlayacağını bilemediği bir bilgi ve çıkarım girdabının ortasında dengesini korumaya çalışarak daha güvenli bir zemine çekildi.

"Pekala. Kelepçeleri unut. Bilmeme gerek yok." Şimdi değil, çok daha acil endişeleri varken. "Bana anlayabileceğim bir şey söyle. Ur-villerini ve Waynhim'i seninle gelmeye nasıl ikna ettin?" Kendi küçük grubunun Demondim'e karşı çabalarını neden birleştirdiğini biliyordu. Ancak şimdi bile aralarındaki ateşkesin devam edeceğinden emin olamıyordu. Ve Esmer'in yanındakiler onun savaşlarını paylaşmamıştı. "Binlerce yıldır düşmanlar. Bunu neden bir kenara bıraktılar?"

Esmer bir elini kaldırıp burun kemiğini sıktı. Gözlerini kapatarak parmak uçlarıyla kısa bir süre masaj yaptı. Bunu yaparken, sanki bir çocuğun bile anlayabileceği terimlerle sorusunu zaten yanıtlamış gibi, abartılı bir sabır tonuyla cevap verdi. "Ur-villere, kudretli ve güçlü olanın yerine getirildiğini görme fırsatı sundum. Vain'in yapımında başladıkları amaç. Waynhim'e, Toprak'ın hizmetinde güçlü olabilmeleri için az sayıdaki soydaşlarıyla birleşme sözü verdim." Sonra elini indirerek kızın gözlerindeki rüzgârla savrulan huzursuzluğu görmesini sağladı. "Ve her ikisinden de

aralarındaki tüm savaşı son vermeleri için bu antlaşmayı şart koştu."

Sanki onaylıyormuş gibi, yaratıklar tekrar sessizliğe gömüldü.

Linden başka bir soru sormadan Esmer ekledi: "Yabanıldere, tahammül sınırlarımı zorluyorsun. Cevaplar talep ettin. Ben de doğamdaki karanlığı hafifletmek için onları verdim. Ama *Haruchaï*'lerden biri şuradan yaklaşıyor" -yine Revelstone'u gösterdi- "ve onun varlığına katlanmayacağım. Katlanamam. Kalbim şimdiden içimde çatırdıyor. Yakında serbest bırakılmayı talep edecek. Eğer buradan ayrılmazsam, bir felakete yol açacağım-"

Durdu. Yüz ifadesi ve yeşil gözleri ondan hoşgörü diliyor gibiydi.

Ama mide bulantısı ve sıkıntısı çok fazlaydı. Oğlu ve Thomas Covenant onları kucaklamasına izin vermemişti. Yıllardır karşılık bulamayan aşkını da reddedebilirlerdi. Esmer'in ricasını yerine getirmek yerine, "Zarar vermekte ısrar etmeseydiniz, yardıma ihtiyacınız olmazdı," dedi acımasızca.

Bir an için o kadar etkilenmiş görünüyordu ki, kadın onun ağlayabileceğini düşündü. Ama sonra, sanki bir irade eylemi gibi, küçümsemesini geri kazandı. "Eğer sana yardım etmekte ısrar etmeseydim," dedi ona sertçe, "zarar vermem gerekmezdi."

Kendini haklı çıkarmak için ona Viles ve Demondim'in tarihini anlatmıştı: gerçeğin sadece bir kısmı olsa da buna inanmıştı. Geçmişten getirdiği yaratıkların ona hizmet edeceğine güvenmesini istiyordu. Aynı zamanda, açıkça onu uyarmaya çalışıyordu-

Ama şu anda böyle şeyleri düşünecek durumda değildi. Adam yola çıkmak üzereydi: onu durdurması mümkün değildi. Ve hâlâ Antlaşma ve Yeremya hakkında hiçbir şey öğrenememişti.

"Pekâlâ," dedi tekrar, daha hızlı konuşmaya çalışarak. "Açıklamanı kabul ediyorum. Kabul ediyorum"- ur-villere ve Waynhim'e eliyle işaret etti-"hepsini. Anlamasam da bana yardım etmeye çalışıyorsun. Ama yine de cevaplara ihtiyacım var.

"*Elohim*'in kalplerinin üzerinde bir gölge olduğunu söylediniz. Bu ne *anlama* geliyor?" Kastenessen'in Elohim'le ne ilgisi var demek istedi.

Covenant ve oğlumla mı? Ama Esmer bu soruyu çoktan geçiştirmişti. "Kastenessen'in serbest kalmasını neden engellemediler?"

Esmer, sanki kız akıl sağlığını tehlikeye atıyormuş gibi inledi. Dişlerini sıkarak, "*Elohim* her şeye eşit olduklarına inanıyor. Bu yanlış. Eğer bu doğru olsaydı, tüm Dünya onların suretinde var olurdu ve Dünyanın Sonu Solucanı'nın uyandırmasından korkmalarına gerek kalmazdı. Yine de inançlarında ısrar ediyorlar. Bu, herhangi bir varlığın kalbini karartmaya yetecek bir gölgedir.

"Kastenessen'in Durance'ını korumak için harekete geçmediler çünkü buna gerek görmediler. Sen Wildwielder değil misin? Ve Toprak'a dönmedin mi? *Skurjlar* beslenmek için ortalığı yakıp yıkan akılsız yaratıklar. Kastenessen'in iradesi onları yönetir ama *Elohim*'e zarar veremezler. Ve siz hem Kastenessen'e hem de canavarlarına karşı çıkacaksınız. O halde *Elohim*'i endişelendirecek ne kaldı? Onlar gerekli gördüklerini yaptılar. *Haruchai* diğer her türlü bilgi ve savunmayı ortadan kaldırdığında, yarı elin tehlikesinden sık sık bahsederek Ülke halkını önceden uyardılar. Onların Tanrı'sı daha fazlasını gerektirmez. Siz dayanırken, onlar başka hiçbir tehditten korkmazlar."

Linden irkildi. Esmer'in iddiasına hazırlıklı olmalıydı. Bin yıl önceki ilk karşılaşmalarından beri *Elohim*, Thomas Covenant'a güvenmemiş ve onu küçümsemişti. O zaman bile beyaz altını tutacak ve kullanacak kişinin Covenant değil, kendisi olması gerektiğine ikna olmuşlardı. Ve daha sonra, sadece birkaç gün önce Esmer şöyle demişti: *Elohim'in yapman gerektiğini bildiği gibi, Vahşi Savaşçı oldun.*

Yine de onu dehşete düşürdü.

"Bir dakika bekle," diye itiraz etti. "Bana anlatmak zorundasın. 'Yarım elin tehlikesi' nedir? Alçakgönüllüleri kastetmiş olamazsın. Onların hiçbir gücü yok ve Toprak'ı tehdit etmek *istemiyorlar*. Oğlumu da kastetmiş olamazsın. O zavallı çocuk buraya geldiğinden beri Lord Foul'un tutsağı. Ne bir yüzüğü, ne bir asası, ne de bir ilmi var." Elinde sadece acınası ve işe yaramaz yarış arabası kalmıştı. "Şimdi gücü var ama bunu başka birinden alıyor olmalı.

"Hayır." İnkâr edercesine başını salladı. "Thomas Covenant'tan bahsediyorsun. Ama o nasıl tehlikeli olabilir ki? Aman Tanrım, Esmer, o zaten *iki kez* ülkeyi kurtardı. Ve büyük ihtimalle Arş'ı elinde tutuyordur.

Joan sezaryenlere başladığından beri birlikte vakit geçiriyoruz. Neden *Elohim herhangi birinin yarım elden sakınması* gerektiğini mi düşünüyor?"

"Wildwielder." Esmer tiksinti ya da endişe içinde ellerini havaya kaldırır gibiydi. "Her zaman yanıt gerektirmeyen, hiçbir amaca hizmet etmeyen ya da yok olmama neden olacak sorularda ısrar ediyorsun. Herhangi bir yardım ya da rehberlik girişimi bana zalimce gelirken, yardımımı boşa harcıyorsun. Toprağın kendisi ve onunla birlikte Zaman da mahvolurken, Dünya'nın tüm bilgisini talep etmek mi istiyorsun?"

"O kadar basit değil!" diye tersledi aceleyle. "Neredeyse her şey benden saklanıyor," hem de sadece Cail'in oğlu tarafından değil. "Bir şey öğrendiğimde, bu benim sorunlarımla ilgili olmuyor. Asa ile bile kör olabilirim.

"En azından senin *gözlerin* var. Onsuz yaşayamayacağım şeyleri görüyorsun. Bana borçlusun. Öyle demiştin. Belki de bu ur-viller ve Waynhim bu yüzden buradadır. Belki de değildir. Ama yanlış sorular soruyorsam, bu kimin suçu? Sorulardan *başka bir* şeyim yok. Hangilerinin doğru olduğunu nasıl bilebilirim? Bana bilmem gerekenleri söylemezsen seni *boşa harcamama* nasıl yardım edebilirim?"

Esmer'in ani ıstırabı o kadar şiddetliydi ki, tenine bir sprej gibi sığıyor gibiydi; bakışlarının kederli yeşili ona haykırıyordu. Buna karşılık, sanki zehir yutmuş gibi midesi bulandı. İzleyen yaratıklardan bir mırıltı daha yükseldi, dişler kadar keskin bir ses. Hava nefes almak için çok kalındı: onu ciğerlerine çekmekte zorlanıyordu.

Sanki kelimeler Waynhim ve ur-villerin birleşik ısrarıyla kendisinden koparılmış gibi tısladı: "Toprak-Kanı'nı ilk içen sen olmalısın."

Bir süre daha kadının önünde durarak, sıkıntısının bir feryat kadar dokunaklı olduğunu görmesini sağladı. Sonra da gitti.

Onun yok olduğunu görmedi. Bunun yerine, sanki hiç orada olmamış gibi yok olana kadar, geri çekilen bir dalga gibi geri çekiliyor gibiydi ve onu omuzlarında Ülkenin kaderiyle ve bunu tek başına taşımak için çok az güçle bıraktı.

Mide bulantısının aniden kesilmesi onu hiç rahatlatmadı.

3. Aşk ve Yabancılar

Linden, ur-villerin ve Waynhim'in dağıldığını, görünüşe göre yamaçlar boyunca rastgele çekildiklerini zorlukla gördü. Esmer'in gidişiyle, başka bir amaçları yokmuş gibi görünüyordu. Glimmermere'den uzak durdular. Ve hiçbirisi Revelstone'a doğru yönelmedi. Onlar uzaklaştıkça, küçük Waynhim kümeleri daha büyük ur-vil gruplarını takip etti ya da kendi yönlerini seçti. Çok geçmeden onu ikilemleriyle baş başa bırakarak gittiler.

Toprak Kanı'nı ilk içen sen olmalısın.

Batıda, dağların heybetinin ardında bir fırtına cephesi birikmeye devam ediyordu. Rüzgâr, yağmur ve düşmanlık tarafından kırbaçlanmaktan çekinerek, bir an için gök gürültüsü başlarının yüksek tehdidine, pürüzlü zirvelerin yanından akıp giden bulutlara baktı. Ama orada doğal olmayan hiçbir şey görmedi: ne bir kötülük, ne de acı çekme arzusu. Gezintinin Eşiği'ne dönüşünde onu rahatsız eden kötülük -şimdi Kastenessen'in hüsrانından ve gücünden kaynaklandığına inandığı kötülük- tamamen yoktu. Bu fırtına plato üzerinde patladığında, sadece sağanak getirecekti, yaşayan dünyanın gerekli şiddetini. Ve geçip gittiğinde, çimenlerle kaplı yamaçları, tüy yapraklı mimoza dallarını, yüksek sedir ve çam ağaçlarını berrak ve zengin bırakacaktı.

Ağrıyordu, böyle şeylerle rahatlayabilmeyi diliyordu. Ama Thomas Covenant ve Jeremiah onlara dokunmasına izin vermemişti; Esmer de onların *nesi* olduğunu öğrenme çabalarını engellemişti. Kendisine doğru sürüldüklerine dair korkusu hâlâ çözülmemişti.

Covenant bu başarının sorumluluğunu üstlenmişti ama iddialarının mümkün olup olmadığını nasıl bilebilirdi? Zamanın Kemeri'ndeki yeri, zamanın en temel kurallarını ihlal etmesini nasıl sağlıyordu? Gerçekten de Dünya'yı beyaz altının kendisi kadar kurtarabilecek ya da lanetleyebilecek saf bir paradoks varlığı haline mi gelmişti?

Ve Jeremiah sadece aklını geri kazanmakla kalmamıştı: on yıl boyunca kendisinden fiilen uzak kalmış olmasına rağmen, on beş yaşındaki bir çocuğun bilgi ve anlayışına sahip görünüyordu. Bu onun için yeterli olmalıydı. Onu kendi gücü ve kararlılığıyla, kendi sevgisiyle kurtarmış olsaydı umabileceğinden çok daha fazlasıydı.

Ama o ve Covenant onu reddetmişti. Oğlu güç kazanmış ve bunu onu geri püskürtmek için kullanmıştı. Kalbinin ve ruhunun her zerresi onları kollarına almak ve asla bırakmamak için can atsa da mesafelerini korudular. Ve bunu yapmak için iyi bir nedenleri olduğunu iddia ediyorlardı. Rahatlama, neşe ya da arzu -ruhunun açlığını çektiği yiyecek- yerine sadece tarifsiz bir kayıp hissetti.

Ona dokunmayın! İkimize de dokunma!

Esmer'in sürprizleri ve şaşırtmacaları karşısında doğru soruları soramamış, ona Antlaşma'nın ve oğlunun *neden* bu kadar değiştiğini söyletememişti. Artık Antlaşma'nın kendisinden anlayış istemekten başka çaresi yoktu. Ya da Jeremiah'dan. Bir şekilde.

Ben hazır olana kadar onu bizden uzak tut.

Sonunda Revelstone'a doğru yamacı tırmanmak için döndüğünde, Glimmermere'in şifasına rağmen kalbi acıyla doluydu. Burada, tam da bu yerde sevdiği adam nasıl olmuştu da Kanun'un onaylanmasına tahammül edemeyen bir varlık haline gelmişti? Ve Jeremiah onun özlem dolu kucaklamasını reddedecek ilmi, büyüü ya da ihtiyacı nereden bulmuştu?

Covenant onun *hazır* olduğuna karar verene kadar beklemek niyetinde değildi. Onu ve oğlunu bir engelden başka bir şey olarak görülemeyecek kadar uzun ve zorlu bir şekilde sevmişti.

Ama önce Mahdoubt'la konuşmayı umuyordu. Yaşlı kadın Linden'a karşı nazik davranmıştı. Tuhaf içgörülerini hakkında daha fazla şey söylemeye istekli olabilir. Her halükârda, vereceği cevaplar Esmer'inkilerden daha az açıklayıcı olamazdı-

Linden, Glimmermere'i çevreleyen ve gizleyen tepelerin zirvesine ulaştığında, yayla platosunun güneydoğuya doğru uzanan uzantısı önünde açıldı. Her ne kadar perişan bir halde olsa da, baharın öptüğü manzarayı seyretmek için bir an daha oyalanabilirdi: çimenlerin akan yeşili, denizin sayısız mavisi

Jakarandaların çiçekleri, mimozaların arasındaki sarı çiçek sıçramaları. Ama Manethrall Mahrtiir onun altındaki yamacın eteğinde durmuş, açıkça dönüşünü bekliyordu. Ve orta mesafede, Stave'in yalnız figürünün kendisine doğru kararlı adımlarla yürüdüğünü gördü. Yakınlıkları onu onlarla buluşmak için yamaçtan aşağı çekti.

Stave onu duyacak kadar yaklaşımadan önce Mahrtiir ile yalnız kalmak istiyordu.

Manethrall, sanki onun Glimmermere tarafından değiştirildiğine inanıyormuş ya da bundan korkuyormuş gibi yaklaşmasını inceledi. Kuşların ani sessizliğini fark etmiş olmalıydı; Manethrall onun keskin bakışlarını üzerinde hissetti, zarar görmediğine dair işaretler arıyordu.

Ne olup bittiğinin farkında değildi: bunu görebiliyordu. Hem Esmer hem de Demondim'in yarattığı algıyı engelleyebiliyordu. Tepenin büyüklüğü de onlarla karşılaştığında çıkan sesleri engellemiş olmalıydı. Eğer Mahrtiir onların varlığını hissetseydi, Mahrtiir'in mahremiyet talebini görmezden gelirdi.

Yine de, Kevin'in Kirine rağmen, ona bir şey olduğunu ya da onun için değiştiğini anlayacak kadar sezgilerini koruduğu açıktı. Kadın ona yaklaştığında, sanki ona yeni bir saygı borcu olduğunu hissetmiş gibi derin bir şekilde eğildi. Ve gözlerini tekrar kaldırdığında, öfkeli doğasına rağmen üzüntüsü açıktı.

"Ringthane-" diye beceriksizce başladı. "Yine beni aştın. Sen yücesin-"

"Hayır, Mahrtiir." Linden onun şaşkınlığını önlemek için acele etti. Buna katlanamayacak kadar kaybolmuş ve muhtaç durumdaydı. "Ben değilim. Glimmermere. Gördüğün şey bu." Başarısız bir gülümseme denedi. "Ondan uzak durmana gerek yok. Suyu dokunur dokunmaz ne demek istediğimi anlayacaksın. Bu topraklara ait. Herkese ait. Kendini davetsiz misafir gibi hissetmeyeceksin. Ve Kevin'in kirini temizler.

"Asamı şu anda kullanamam." Hayal kırıklığı içinde kaşlarını çatarak tahtaya baktı. "Bunu biliyorsun. Bizi kör olmaktan koruyamam, hiçbirimizi. Ama Glimmermere'e gidebildiğimiz sürece-"

Gerçeği öğrendiklerinde Liand, Bhapa ve Pahni çok sevineceklerdi. Öte yandan Anele -Linden iç çekti. Gölden şiddetle uzak duracaktı. Kendisine dayatılan kötü durumu tehdit edebilecek

her Şeyden korkuyordu. Ve savunması g        . Her Şeyi kullanacaktı.

Deliliğinin kendine özgü bütünlüğünü korumak için doğuştan gelen gücünü bir kenara bıraktı.

Stave yaklaşırken, Manethrall'a sessizce söz verdi, "Şansını yakalayacaksın. Bundan emin olacağım."

Raman tekrar eğildi. "Teşekkür ederim, Ringthane." Alaycı bir tavırla ekledi, "Şüphesiz Ramen'in gururunun içimde hararetle aktığını fark etmişsinizdir. Bunu pek iyi kontrol edemiyorum."

Meseleyi geride bırakmak için acele eden Linden tekrar, "Bu konuda endişelenme. Gururuna saygı duyuyorum. Utançtan daha iyidir. Ve bizim daha önemli sorunlarımız var."

Mahrtiir başını salladı. Onun ne demek istediğini anladığını düşünmüş olabilir.

Bir an sonra Stave Manethrall'ın yanına ulaştı. O da sanki tarif edilemez bir değişimin, Linden'in kabul edemeyeceği kadar ince ve derin bir yükselişin farkındaymış gibi eğildi. "Seçilmiş," dedi o tanıdık düzlüğüyle, "Glimmermere'in suları sana iyi hizmet etti. Kimse senin eksildiğini bilemezken sen eski haline döndün."

Yüzündeki kanı temizlemişti ama yine de sıçramış tünüğünü ve onarılmamış çürüklerini sanki Üstatlara bir sitemmiş gibi giyiyordu. Tek gözü konsantrasyonuna kehanetsel bir hava veriyordu, sanki görüşünün yarısını kaybederken doğaüstü bir içgörü kazanmıştı.

Onu doğru mu görmüştü? Gerçekten de gölden kutsal bir şey mi çıkarmıştı? Esmer'in belirsiz sadakatiyle karşılaşmasından etkilenmemiş bir şey mi?

Soruyu bir kenara bıraktı. Bu onun seçimlerini değiştiremezdi.
-Ya da almak istediği riskleri.

"Ben de tam Mahrtiir'e benden sonra bir şey olduğunu söylemek üzereydim-" diye cevap verdi. Yaşadığı deneyimi anlatacak hiçbir kelime bulamadı. "Bana neler olup bittiğini anlatabilecek biriyle konuşmak istedim ve Esmer'i aradım." Garip bir şekilde açıkladı, "Onun ne yapıp ne yapamayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Belki beni duyabilir diye düşündüm."

Stave onu incelerken ve Mahrtiir açık bir şaşkınlıkla bakarken, Cail'in oğlunun söylediklerini elinden geldiğince kısa bir şekilde anlattı ve

Bitti.

"Ur-viles," diye nefes aldı Manethrall sözlerini bitirdiğinde, "ve Waynhim. Çok fazla ve birlikte. Bu yaratıklar gerçekten de yardımınıza geldi mi? Render'ın Dişlerine karşı yeterli mi?"

Stave havaya bakar gibi oldu. Diliyle kızgınlığını belli eden bir ses çıkardı. "Bu Demondim yumurtalarının hareketleri beklenmedik," dedi yüksek sesle, "ama yaratıcılarınınkinden daha fazla değil. Kastenessen'in ruhu yoldaşımız Anele'yi ele geçirebildiyse, pek çok şey açıklanmış demektir."

Yoldaşımız Linden, Stave'in yaşlı adamın adını daha önce duyduğunu hatırlamıyordu. Anlaşılan eski Üstat dostluğunu tüm yoldaşlarını kapsayacak şekilde genişletmişti.

"Ancak bu nedenle," diye devam etti, "aynı ruhun Esmer'i ve onunla birlikte ur-villeri ve Waynhim'i harekete geçirme tehlikesi göz ardı edilemez.

"Esmer, ur-Lord ya da oğlunuz hakkında hiçbir şey söylemedi mi?"

"Hayır," diye mırıldandı acı acı. "Kastenessen'in Covenant ve Jeremiah'nın Revelstone'a ulaşmasına yardım edip etmediğini sordum ama konuyu değiştirdi."

Mahrtiir ağzını açtı, sonra acımasızca tekrar kapattı. Stave'in söyleyecek daha çok şeyi vardı.

"Bu izdihamdan hoşlanmadım. Açıkça görülüyor ki Kâfir'in Zamanın Kemerinden dönüşü büyük önem taşıyor. Ülkenin kurtuluşunun yakın olduğunu vaat ediyor gibi görünüyor. Yine de gelişile ilgili anlattıkları beni rahatsız ediyor. Demondim'e bir karışıklık büyüü yapabildiğinden pek şüphe etmiyorum. Ancak, Zaman Yasası'nın çarpıtılmasıyla ilgili sözleri-" Bir an duraksadı, sonra şöyle dedi: "Esmer'in torunu Demondim'le işbirliği yaparken, Esmer'in kendisi de Waynhim ve ur-villeri uygun zamanlarından uzaklaştırıyor.

"Seçilmişler, burada endişelenmeniz için bir neden var. Bu kadar farklı olayın bir arada meydana gelmiş olması anlamsız olamaz."

Manethrall alçak bir hırıltıyla, "Stave sakın konuşuyor, Ringthane," dedi. "Esmer senin Diyar'a dönüşünle değişti. Ramen'in dostluğunu ilk kazandığı zamanki gibi değil. Eğer o

Size cevap verseydi, sözleri bir işe yaramayacak kadar çok doğruluk ve yanlışlık içerecekti."

Linden kabul etti; ama bu düşünce onu rahatlatmadı. Çok fazla şok yaşamıştı.

Jeremiah burada ama Foul onu hâlâ elinde tutuyor.

Göremediğin şey, sadece burada olmamamın ne kadar acı verdiği.

Esmer'in sürprizleri -ya da ihanetleri- bunun yanında neydi ki?

Başarısızlıklarını şiddetle bir kenara bıraktı. Kalbini olmasa da kararlılığını Kanun Asası'na dayayarak Stave'in düz bakışlarıyla karşılaştı.

"Ben de aynı şeyler için endişeleniyorum. Belki Covenant bunları açıklayabilir." Ya da belki Mahdoubt karanlık bilgilerini paylaşabilir. "Beni görmeye hazır mı? Başka bir şey mi oldu? Seni bu kadar erken beklemiyordum."

"Yeni bir tehlike yok," diye yanıtladı *Haruchai*. "Demondim görünürde bir amaç olmaksızın beklemede kalıyor. Ancak ur-Lord gerçekten de sizinle konuşmaya hazır olduğunu bildirdi. Sizi çağırmam için bana talimat verildi."

Tavırlarından, Antlaşma ya da Üstatlar tarafından "talimat" almaktan hoşlanmadığı anlaşıyordu.

"O zaman gidelim." Linden hemen harekete geçti. "Oğlum hâlâ Foul'un elinde." Bir şekilde. "Eğer yakında bu konuda bir şey yapmazsam, beni parçalara ayıracak."

Lord's Keep en az bir fersah uzaktaydı.

Stave ve Manethrall hemen ona katıldılar ve koruyucu gibi omuzlarında yürüdüler. Glimmermere'in kalıcı etkisiyle hızlı adımlarla ilerledi; ama onlar da ona kolayca eşlik ettiler. Onlardan herhangi biri Revelstone'a onsuz çok daha hızlı bir şekilde ulaşabilirdi-

Tepeler ve ağaçlar arasındaki alçak vadileri takip ederlerken Linden Stave'e sordu, "Mahdoubt'u buldun mu? Benimle konuşacak mı?"

Haruchai başını salladı. "Bu çok ilginç. Görünüşe göre Mahdoubt Revelstone'dan ayrılmış. Bunu nasıl yapmış olabileceği belirsiz. Bol miktarda Demondim kapıları koruyor, platoya giden geçit gözetleniyor ve Lord'un Kalesinin başka çıkışı yok. Yine de ne Efendiler ne de Kaleye hizmet edenler onun nerede olduğunu söyleyemiyor.

"Bana onun odası gösterildi ama orada değildi. Onu tanıyanlar da nerede bulunabileceğini söyleyemiyor." Bir an durakladı, sonra ekledi, "Ne de onun hakkında bir açıklama yapabiliyorlar. Aslında, onun hakkında kesin bir şey bilmediklerini iddia ediyorlar. Sadece onu her zaman tanıdıkları hissini verdiğini ve nadiren dikkat çektiğini söylüyorlar."

Stave hafifçe omuz silkti. "Efendilerin düşüncelerine göre o sadece Revelstone'un bir hizmetkârı, dikkat çekmeyen ve önemsenmeyen biri. Bana da tamamen sıradan biri gibi göründü. Ancak şimdi onun yokluğu bizim hatamızı gösteriyor. Tehlikenin daha az olduğu bir zamanda, Üstatlar onun gizemini kavramaya çalışacaklardır. Ancak Revelstone kuşatma altındayken, Demondim onların dikkatini çekmeye zorluyor."

"Ben de onun karşısında şaşkına dönmüştüm," diye söze girdi Mahrtiir. "Bir şekilde an be an kendini değiştiriyor gibi görünüyordu ama yine de gördüğümde emin olamıyordum. Onun yerinde başka bir kadın oturuyordu ya da kendisi oturuyordu-" Sinirle mırıldandı. "Bunu anlayamıyorum."

"Ben de öyle," diye itiraf etti Linden. Ama hayal kırıklığını yutkundu. Mahdoubt onu *aşk konusunda temkinli olması* için uyarmamış olsaydı, yaşlı kadının rehberliğini istemek aklına bile gelmezdi.

"Pekala," diye devam etti. "Bu hiç mantıklı gelmediğine göre, belki sen bana mantıklı bir şey söyleyebilirsin. Alçakgönüllüleri beni yalnız bırakmaya nasıl ikna ettin? Bana g ü v e n m i y o r l a r s a , beni korumaları gerekmez mi?"

Stave kısa bir süre düşündükten sonra şöyle dedi: "Diğer endişelerin öncelikli olması gerekiyor. Üstatlar arasında bir miktar belirsizlik tohumları ekildi. Esmer'in ortaya çıkardığı tehlike hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Ama Anele'nin hem Kastenessen hem de *Skurj* hakkında konuştuğunu duydular. Ve Demondim'den çekiniyorlar. Böyle canavarların Revelstone'un kapılarına dayanması, aralarında Illearth Taşı'nın kudretini taşımaları ve buna rağmen hiçbir şey yapmamaları Üstatları rahatsız ediyor. Buna ek olarak, İnançsız'ın varlığı"- bir açıklama arar gibiydi

-"Garip bir şekilde tesadüfi. Buna inanmak zor.

"Şelaleler yaratma ya da ur-Lord'u başka yollarla yok etme gücünüz Üstatları derinden rahatsız ediyor. Bununla birlikte, Üstatlara

Hem Kâfir'e hem de Toprak'a olan sevginizin iyi bilinmesinden ve oğlunuzun herhangi bir ayinle kaybedilecek olmasından dolayı alçakgönüllüyüm. Ayrıca, Revelstone'da kalan yoldaşlarını terk edecek bir kadın olmadığına dair onları temin ettim. Anele'ye olan sadakatiniz bunu doğruluyor.

"Ayrıca"-Stave anlamlı bir şekilde omuz silkti- "Alçakgönüllüler, huzursuzlukları ne olursa olsun Yarım El'e olan görevlerinden isteyerek vazgeçmeyeceklerdir. Bu yüzden ısrarlarıma kulak verdiler."

Stave'in ses tonu Linden'a Alçakgönüllü'nün başka türlü onu dinlemeyeceğini hatırlattı.

"Onlar aptal," diye homurdandı Mahrtiir.

"Onlar *Haruchai*," diye cevap verdi Stave, *lafı* eğip bükmeden. "Ben de onlar gibi düşündüm. Eğer at ayinine katılmamış olsaydım, yine katılırdım."

Özellikle de kendi kaybından dolayı minnettarlığı hak ediyordu ve Linden de ona elinden geldiğince teşekkür etti. Sonra başka bir soru sordu. "*Skurj*'dan bahsettiniz. Biz buraya gelmeden önce neden onlar hakkında hiçbir şey söylemediniz?"

"Seçilmiş mi?" Stave onun sorusu üzerine bir kaşını kaldırdı.

"Anele'nin onlar hakkında konuştuğunu duydun. O *Elohim* Mithil Stonedown'da ortaya çıktığında sen *de* oradaydın," diyerek Liand'ın halkını *uzak kuzeydeki büyük güç ve vahşete sahip bir belanın bağlarından kurtulduğu ve Gök Gürültüsü Dağı'nda serbest kaldığı konusunda* uyardı. "Ve sen de bana 'Dünya gücüne sahip canavarların Fırtına Dağı'nda kudurduğunu' söyledin. Ama başka bir şey söylemediniz."

Şimdiye kadar, daha fazlasını bilmesine gerek yoktu-

"Halkınız Toprağın Efendileri. Bu kadar korkunç bir şey serbest bırakıldıysa," kraken çeneli ateşli yılanlara benzeyen, taşı ve toprağı, otları ve ağaçları yiyip bitirebilen bir şey, "en azından birileri *fark etmiş* olmalı. Üstatların *skurjlarla* savaşamayacağını varsayıyorum, ama izliyor, inceliyor, anlamaya çalışıyor olmalılar."

Stave başını salladı. "Aramızda yanlış anlaşılma oldu. Üstatlar *skurj* hakkında Anele'den öğrenilmemiş hiçbir bilgiye sahip değiller. Biz-" Kendini durdurdu. "Onlar bu topraklarda böyle bir kötülük görmediler. Eğer Skurjlar geldiyse, bunu

yakın zamanda ya da kendilerini Üstatların farkındalığına maruz bırakmadan.

"Dünya Gücü'nün canavarlarından söz ettiğimde, belki de Gök Gürültüsü Dağı'nın Ateş Aslanları'nın adını vermeliydim. Bunu yapmadım çünkü onların sizin tarafınızdan bilinmediğine inandım. Gravin Threndor'daki yaşamları çok eskidir, Diyar'daki Lordların tarihinden çok daha eskidir. İnsanların bilgisine ilk kez, düşmanlarının ordularını yok etmek için onları çağıran Lord-Büyücü Berek Yarımel'in zamanında gelmişlerdir. Bu hikâye daha sonra Kevin Landwaster zamanında Kan Muhafızlarına anlatılmıştır. Gerçekten de, Landwaster'ın kendisinin bir zamanlar Gravin Threndor'un zirvesinde durduğu ve Ateş Aslanlarını gördüğü söylenir. Ancak daha sonra, İnançsız'ın Toprak'a ilk gelişine ve yoldaşlarının kurtuluşu için Gravin Threndor'un canavarlarını çağırdığı zamana kadar onlara bir daha tanık olunmamıştır."

"Ramenler arasında böyle hatırlanır," diye onayladı Mahrtiir, "Manethrall Lithe, açık gökyüzünün kaybından nefret etsek de, Ringthane ve yoldaşlarına Wightwarrens'a kadar eşlik etti. Toprak'ın savunucularına o korkunç yeraltı mezarlarından Gravin Threndor'un yamaçlarına kadar rehberlik eden oydu. Ringthane'in Ateş Aslanlarını çağırmasına ve Ringthane'in yoldaşlarını güvenli bir yere taşıyan Ranyhyn'e tanıklık etti."

"*Haruçaylar* da bunu unutmadılar," dedi Stave. "Raman'ın cesareti, aksi takdirde tamamen kaybolacak olan umudu mümkün kıldı."

Linden alt dudağını ısırdı ve Stave'in açıklamasına devam etmesini bekledi.

"Ancak şimdi," dedi, "Ateş Aslanları huzursuz. Binlerce yıl gizlendikten sonra, her an Fırtına Dağı'nın yamaçlarında kudurmuş halde görülebilirler. Toprak için bir tehlike arz etmiyorlar, çünkü onlar da Ranyhyn gibi kendi tarzlarına göre acımasız olan Dünya Gücü varlıkları. Ancak huzursuzluklarının nedeni gerçekten de büyük bir tehlike olmalı. İsimsiz *Elohim* uzak kuzeyden gelen ve Gök Gürültüsü Dağı'nda 'serbest kalan' 'büyük bir güç ve vahşete sahip bir kötülükten' söz ettiğinde, hiçbir Efendi bu kötülüğün şeklini veya gücünü bilmiyordu, ancak herkes bunun Ateş Aslanlarının huzursuzluğunun kaynağı olduğunu varsayıyordu.

"Bu olay üzerine *Elohim* de *skurj*'a bir isim verdi."

"Ramenlerin arasında da yaptıkları gibi," diye araya girdi Mahrtiir.

Haruchai tekrar başını salladı. "Ve Anele gerçekten de bu ismi defalarca söyledi. Ama sözleri ne *Skurj*'un ne olabileceği ne de Ateş Aslanları'nın huzursuzluğu hakkında hiçbir şey söylemedi. Sadece Yakın'da konuştuğunda Kastenessen'in *skurj*'u kontrol altına almak için atandığını, şimdi Durance'ından kurtulduğunu ve bu nedenle *skurj*'un Ülke için mevcut bir tehlike olduğunu hatasız bir şekilde ilan etti.

"Bu nedenle, biz" -yine kendini durdurdu- "Üstatlar ve ben, *Gök Gürültüsü* Dağı'nda serbest bırakılan belanın *Skurj* olmadığını düşünüyoruz. Ateş Aslanları çok uzun zamandır huzursuzdu ve Kastenessen'in hapsedmekle görevlendirildiği gibi yiyip bitirici bir zarar kesinlikle duyularımıza açık hale gelirdi. Daha ziyade, Üstatlar gibi ben de *Elohim*'in sözünü ettiği belanın ve Ateş Aslanlarının huzursuzluğunun nedeninin Kastenessen'in kendisi olduğunu düşünüyorum. Durance'ından kurtulduğunda, eski tutsaklarından önce tek başına Thunder Dağı'na geldiğini tahmin ediyoruz. Anele'nin açıkça ilan ettiği gibi, bu yaratıklar *skurjlardır*. Kastenessen onları ancak şimdi yardımına çağırıyor."

Yine Kastenessen, diye düşündü Linden karanlık bir şekilde. Stave'den şüphe duymuyordu: açıklaması Anele'nin *skurj*, Durance ve Atanmışlar'a yaptığı şifreli göndermelere uyuyordu. Lord Foul'un *orada burada bir şeyler fısıldayıp olayları beklerken* Kastenessen'le konuştuğundan da şüphe duymuyordu. Hatta Kastenessen'e Durance'ı nasıl parçalayacağını ya da ondan nasıl kaçacağını bile söylemiş olabilirdi.

Despiser'in da Esmer'e tavsiyede bulunup bulunmadığını tahmin bile edemiyordu.

Ama Lord Foul'un Jeremiah'ı vardı. Oğlu oturma odasında Revelstone ve Thunder Dağı'nın resimlerini inşa etmişti. Ve Üstatların, Kastenessen'in şu anda Thunder Dağı'nda yaşadığını düşünmek için sebepleri vardı.

Belki de Kevin'in Dirt'ünden de o sorumluydu.

Bu tür spekülasyonlar onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bunlar çok soyuttu: Covenant ve Jeremiah'ya ne olduğuna dair somut bir açıklamaya ihtiyacı vardı. Ve kendi fırtınasından korkuyordu

Tekrar karşlarına çıktığında duyguları değişecekti. Eęer dokunuşunu hâla reddediyorlarsa, hiç dūřunemeyebilirdi.

Hâla bir tür içgörü arayışında olan Stave'e *Elohim*'in Mithil Stonedown'a yaptığı uğursuz ziyaret hakkında ne hatırladığını sordu. Şüphesiz Liand'ın hatırlayabildiğinden daha fazlasını duymuş ya da anlamıştı?

Sanki kadın ondan kendisine acı verecek konulara değinmesini istemiş gibi, belirgin bir dikkatle cevap verdi.

"Ramen'in anlattıklarına ya da Stonedown'ın olayla ilgili hatırladıklarına çok az şey ekleyebilirim. *Elohim*'in ne olduğunu gördüm, sinsi ve dolambaçlı. *Merewives*, Sandgorgons ve *croyel* gibi isimler, sizin için olduğu gibi benim için de biliniyordu, ancak Stonedownor'lara hiçbir şey ifade etmiyorlardı. *Haruçaylar* da sizin gibi *Elohim*'in kalbinin üzerinde bir gölge olduğunu duymuşlardır.

"Ama *skurj* hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Efendiler *Elohim*'in ortaya çıkış amacını kavrayamadılar, çünkü onun halfhand'lere karşı uyarısını anlayamadılar. Gerçekten de, Yarım El unvanına sahip olanları onurlandırır, hem Berek Lord-Baba hem de ur-Lord Thomas Covenant İnançsız. Alçakgönüllüler bu onurun bir simgesidir, tıpkı Kan Muhafızlarını mahkum eden hatanın simgesi oldukları gibi."

Linden ve arkadaşları alçak tepeler arasında ilerlerken erken bir alacakaranlık havayı karartıyordu. Fark ettiğinden daha uzun süredir platodaydı. Güneş henüz batmamıştı; ama Westron Dağları'nın zirveleri yükseklerle ulaşılıyor, arkalarındaki kara bulutlar daha da yükseliyordu. Stave ona cevap verirken gölgeye girmiş gibiydi.

"Yine de, Seçilmiş-" *Haruchai* tereddüt etti, görünüşe göre devam etmesi gerektiğinden emin değildi. Ancak, ona olan sadakatini beyan etmişti. "Üstatlardan kovuldum ama onlar düşüncelerini susturamazlar. Sadece yüksek sesle konuşmazsam bana kulak vermeyi reddediyorlar. Bu nedenle, oğlunuzun da bir yarı el olduğu bilgisinin onları rahatsız ettiğini biliyorum."

Linden istemsizce irkildi; ama sözünü kesmedi.

"Yeni Lordlar zamanında," diye devam etti Stave, "İnançsız, bazıları tarafından Berek Heartthrew'in reenkarnasyonu olarak görülüyordu, çünkü efsaneleri Berek'in bir gün geri döneceğini söylüyordu. *Elohim* İnançsız'dan korkuyor olabilir çünkü onun varlığı, Yüce Lord Berek'in güçlü ruhunun yeniden doğuşu, Dünya'daki kendi önemlerini azaltacaktır. Ya da *Elohim* oğlunuzda bizden gizlenen bir tehlike görerek, Toprakları ona karşı uyarmak istiyor olabilir."

Hayır, dur, diye içinden itiraz etti Linden. Ne yaptığını fark etmeden parmaklarını kabaca saçlarının arasında gezdirdi: daha büyük şokunu kontrol altına almak için bu küçük acıya ihtiyacı vardı. Ne yani, *oğlumun* Ülke için bir tehdit olduğundan mı şüpheleniyorsun? *Şimdi* ne yapmam gerekiyor? Jeremiah aklını başına toplamıştı. *Aklını başına* toplamıştı. Onun tehlikeli hale geldiğine inanmaya nasıl dayanabilirdi? *Elohim*'in onda tehlike gördüğüne?

Yoksa Antlaşma'da mı?

Jeremiah'nın aklı neredeydi ki, o yıllarca ona ulaşmaya çalışmış ve başaramamıştı?

Bir süre sonra Mahrtiir sert bir sesle, "Bu bize hiçbir şey kazandırmaz Stave. Endişelenmek için yeterince sebebimiz var. Ama bu genç bizim oğlumuz değil. Ona Ringthane'in bakması gerektiği gibi bakamayız. Ve karar verme yükü bizim değil, çünkü elimizde ne beyaz altın ne de Kanun Asası var. Kâfir ve oğluyla konuşacak, bilgeliği ve yiğitliği ona yol gösterecek. Üstatların spekülasyonları -gerçek örtülü kaldığı için sadece hayaller- sadece onun berraklığını lekelemeye hizmet eder."

Manethrall'in sözleri Linden'a kargaşasını yatıştırmak için bir yol sundu. Adam haklıydı: Jeremiah'nın ya da Covenant'ın durumuyla ilgili gerçeği tahmin edemezdi. Hemen sonuca varma dürtüsüyle savaşması gerekiyordu.

"Öğrenebileceğini öğrenecek," dedi Mahrtiir, "ve yapması gerekeni yapacak. Hayatlarını Ranyhyn'in hizmetinde geçirmiş olan Ramenler bunu anlar. Ama Efendiler böyle bir bilgeliği yitirmişlerdir, çünkü kendilerini hizmet ettikleri şeyle eşit görürler. Halkınız arasında sadece siz onların hatalarını kabul ediyorsunuz" -Manethrall keskin bir şekilde sıırıttı- "bunu yaparken gururumu kırıyorsunuz, çünkü Ramenler de hatasız değil. Kendimize bir zamanlar

Zamanla, Kan Muhafızları Lordlara hizmet etmeyi bıraktığında, içlerinden bazıları bunun yerine Ramenlerin arasında Ranyhyn'e hizmet etmeyi seçti. Yüzyıllar boyunca uykusuz olanlara karşı duyduğumuz küçümsemeyi aptalca besledik ve böylece onurun kazanıldığı yerde güvensizliği öne sürdük.

"Şimdi birlikte, Ringthane'e kadim lekelerimizi paylaşmayı öğretmemeye dikkat etmeliyiz. Onun Toprak'a ve kendi aşklarına hizmet edeceğinden emin olabiliriz. Başka bir bilgiye ihtiyacımız yok."

Kalbi titremesine rağmen, Linden *Elohim*'in uyarısını bir kenara itti. Adı olmayan korkularla kafasının karışmasını göze alamazdı.

O ve yoldaşları Lord'un Kalesine açılan geniş geçide yaklaşıyorlardı. Orada durdu, böylece muhtemelen geçidi koruyan Efendiler tarafından duyulmayacaktı. Boştaki elini Stave'in omzuna koyarak Manethrall'ın iştahlı bakışlarıyla karşılaşmak için döndü.

"Teşekkür ederim," dedi ciddiyetle. "Bunun yardımı olur." Sonra Stave'le yüzleşti. "Ve teşekkür ederim. Bana söyleyebileceğin her şeyi bilmek istiyorum. Beni çıldırtsa bile." Yüzünü buruşturdu. "Ama Mahrtiir haklı. Şu anda her şeyi düşünemem. Çok fazla sorunumuz var. Onları geldikleri gibi kabul etmeliyim.

"Zamanımız tükeniyor. Bunu biliyorum. O Demondim daha fazla beklemeyecek." Ve kuşatmaya yeniden başladıklarında, Illearth Taşı'nın tüm öldürücülüğünü geçmişin derinliklerindeki kaynağından ortaya çıkaracaklardı. "Ama henüz onlar için endişelenemem." Ne yapması gerektiğini biliyordu. "Önce Covenant ve Jeremiah ile konuşmalıyım."

Fırtına bulutları güneşi gizledikçe yayladaki kasvet kararmaya devam etti.

"Umarım beni affedersin," dedi Stave'e. "Senin önünde konuşamayacağım şeyler olabilir." İnançsız ve oğlu hakkında daha fazla şey öğrenene kadar ve onlarla nerede durduğunu öğrenene kadar olmazdı. "Eğer Üstatların düşüncelerini hâlâ duyabiliyorsanız, onların da sizinkileri duyabildiğini varsaymak zorundayım. Ve eğer buna yarı yarıya bile inanıyorlarsa

Jeremiah bir tehdittir-" Sıkıntıyla bir yumru yuttu. "Yoluma çıkmaları riskini göze alamam."

Stave sert bir ifadeyle ona baktı. "Affetmeye gerek yok. Sizi sorgulamıyorum. Üstatlar gerçekten de düşüncelerimi duyabiliyorlar - eğer bunu yapmaya tenezzül ederlerse. Bana onların muhalefetini besleyecek hiçbir şeyden bahsetme."

Mahrtiir sessizce eski Usta'ya derin bir Ramen selamı verdi. Ve Linden onun omzunu sıktı. Ona sarılmak istedi, kayıplarının yanı sıra anlayışını da kabul etmek için ama kendine güvenmiyordu. Duyguları yaklaşan bir fırtına gibi toplanmıştı. Covenant ve oğluyla yüzleştğinde onun metanetli soğukkanlılığını taklit edemezse -ve dokunuşunu yine de reddederlerse- kuru yapraklar gibi savrulup gidecekti.

Bin yıl önce Covenant *bir daha asla güç kullanmayacağına* söz vermişti. Ama şimdi gücü kullanıyordu: zamanı katlıyordu. Yüzüğünü isteyebilir. Yoksa neden bu kadar beklenmedik bir şekilde gelsin ki? Talep edebilir-

Ve bir şekilde Jeremiah kendi büyüsunü elde etmişti.

İkisinden biri Linden'in kucaklamasını şimdi kabul ederse, kesinlikle kendi kontrolünü kaybedecekti. Ve savunmasızlığının bedelinden korkuyordu.

Revelstone'un dallı budaklı kıvrımlarına inen uzun tünelin sonunda Linden, Stave ve Mahrtiir, Alçakgönüllü Galt tarafından karşılandı. Başını hafifçe eğerek onları selamladı ve Seçilmişlere ur-Lord Thomas Covenant ile konuşmaları için rehberlik edeceğini duyurdu.

Linden, Mahrtiir ve Stave'e tekrar hitap etmek için durakladı. "Bunu yalnız yapmak zorundayım." Sesi endişeyle gerilmişti. "Ama umarım yakınlarda kalırsın Stave.

"Mahrtiir, Liand ve diğerlerini Glimmermere'e götürmek iyi bir fikir olabilir. Suyu için. Yüzmeye gidin. Anele yapmayacak ama geri kalanınız daha iyi durumda olacak." Gereksiz yere ekledi, "Orada bir

Fırtına geliyor ama size zarar verebilecek türden bir hava değil."

Manethrall onu selamlayıp uzaklaştıktan sonra dikkatini Galt'a verdi.

"Pekâlâ," dedi yumuşak bir sesle. "Hadi yapalım şunu. Beklemekten yoruldum."

Hiçbir şey söylemeyen Alçakgönüllü, onu ve Stave'i Revelstone'un sırlarının karmaşık dehlizlerine götürdü.

Yol, Revelstone'un hizmetkârları tarafından olmasa da Efendiler tarafından onun için hazırlanmıştı. Yağ lambalarının arasına serpiştirilmiş meşaleler tanıdık olmayan salonları, koridorları, merdivenleri aydınlatıyordu. Geçitlerin bazıları kör taştandı; diğerleri ise garip bir şekilde süslüydü, Devler tarafından tamamen kendilerine ait nedenlerle özenle yapılmıştı. Ancak yetersiz aydınlatma, ayrıntıları kaliginimsi ve belirsiz bırakıyordu.

Galt onu aşağıya ve içeriye doğru yönlendirirken, Kalenin dış duvarının gözetleme kulesinden kuzeybatıya doğru açıldığı yere doğru götürdüğünü hissetti. Rotasının karmaşıklığı -aniden dönüşler, inişler yerine çıkışlar, kendi üzerine geri dönüyormuş gibi görünen koridorlar- kafasını karıştırmış olabilirdi; ama tazelenmiş sezgisi onu yönünü kaybetmekten korumuştı. Dikkatini iyice topladığında, Alçakgönüllü onu ilk **b i r k a ç** adımdan sonra artık lambaların ya da meşalelerin olmadığı düz bir koridora yönlendirdiğinde hedefine yaklaştığından emin o l d u .

Son lambanın yanında, Linden'in odasına açılan kapıdan ayırt edilemeyen bir kapı koridorun duvarını belirliyordu. Kapının ardındaki belirsiz olasılıklarla yüzleşmeden önce orada durup cesaretini toplamak istedi. Ama Galt kapıyı çaldığında, taştan boğuk bir ses hemen, "Girin," diye seslendi.

Kayaların arasından bile Mutabakat'ın katı tonunu, sert emirlerini tanıyor gibiydi.

Galt tereddüt etmeden kapıyı açtı ve Linden'a içeri girmesini işaret etti.

O zaman bile bocalayabilirdi. Ama kapının ötesinden, yanan odunların belli belirsiz çıtırtılarını ve çıtırtılarını duydu, ateş ışığının taştan kırmızı bir şekilde yansıdığını gördü. Ve başka bir parıltı daha vardı.

Lambaların ya da meşalelerin alevi değil, solmakta olan günün ten rengi karışımı.

Böyle sade ayrıntılar onu sakinleştirdi. Çok iyi oldu: Thomas Covenant ve oğlu hâlâ taşın kalan soğuğuna karşı ateş yakmak isteyecek ve son gün ışığı için pencerelerini açık bırakacak kadar insandılar. Onları tekrar görmeye dayanabilirdi.

Ona dokunmayı reddetseler bile-

Kısa bir an için kendini Stave'in esnek olmayan aurasına dayadı. Sonra onu koridorda bıraktı. Dudağını ısırarak eşiği geçti ve Üstatların Covenant ve Jeremiah için hazırladığı odalara girdi.

O bunu yaparken Galt kapıyı kapattı. Stave'le birlikte dışarıda kaldı.

Kendini kendi küçük odasından daha büyük bir odada buldu. Duvarların etrafında bir düzine ya da daha fazla insan rahatça oturabilirdi: neredeyse bir o kadar taş sandalye ve tahta tabure gördü. Bunların arasında, kapı büyüklüğündeki *alçak* bir masada bol miktarda yemekten kalanlar duruyordu -ekmek ve kuru meyve, birkaç çeşit kurutulmuş et, geniş bir taş kapta güveç ve hem su hem de hafifçe *alianta* ve bira kokan başka bir içecekten oluşan kil testiler. Zemin duvarlara kadar, onu tehlikeye karşı uyarmış olması gereken yaşlı adamın cübbesindeki gibi koyu sarıya çalan kaba keten bir kilimle kaplıydı.

Sol tarafındaki duvarın bir kısmını alevlerle parlayan büyük bir ocak kaplıyordu. Üstünde, zaman boyalarını soldurana kadar parlak olması gereken, ağırlıklı olarak maviler ve kırmızılarla dokunmuş kalın bir duvar halısı asılıydı. Renkler, daha küçük sahnelerle çevrili stilize edilmiş merkezi bir figürü tasvir ediyordu; ancak Linden duvar halısı hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve onu yorumlamaya çalışmadı.

Dört kapı daha duvarları işaretliyordu. Görünüşe bakılırsa bunlardan üçü göremediği odalara erişim sağlıyordu: belki iki yatak odası ve bir banyo. Ama dördüncüsü tam karşısında açık duruyordu ve mazgallı bir korkuluğa sahip geniş bir balkonu ortaya çıkarıyordu. Korkuluğun ötesinde, akşamüstü gölgelerinin kararttığı bir gökyüzü görebiliyordu.

Bu tarafta, Revelstone kuzeyin biraz doğusuna bakıyordu. Burada Keep'in kamasını ve platoyu koruyan kayalıklar

doğrudan güneş ışığı. Balkondan, Revelstone sakinlerini besleyen tarlalar görülebiliyordu. Ve sağ tarafta, güneydoğuya doğru uzanan duvar boyunca, Demondim'in kalabalık ordusu en azından bir an için görülebiliyordu.

Sonra Thomas Covenant onun adını söyledi ve artık ona ve oğluna bakmaktan başka bir yere bakamıyordu.

Covenant ve Jeremiah'ya bakarken nabızı göğsünde acıyla çarpıyordu. Onları ön salonda gördüğü gibiydiler; ince değişikliklerine rağmen başka biri olamayacak kadar açık bir şekilde kendileriydiler. Jeremiah taş sandalyelerden birine bir ergenin düşüncesiz zarafetiyle yayılmış, gizli bir zevk ya da neşeyle sırtıyordu. Her ne kadar Lord Foul ona işkence etmiş olsa da

-Şu anda ona işkence ediyor olmalıydı; yüz hatları yarı belirsiz gençliğini koruyordu. Ama yıllardır gevşek ağzına damgasını vuran salya akıntısı artık yoktu. Sol gözünün köşesindeki ısrarlı tik, rahat duruşuyla çelişiyordu.

Gözleri her zamanki çamurlu renkteydi: çamurlu su rengi. Ama şimdi dikkatle üvey annesine odaklanmışlardı. Onu hevesle izliyordu, sanki kabul, anlayış, sevgi işaretleri için onu inceliyordu.

Eğer Linden onu birlikte geçirdikleri kayıp hayatlarında böyle görseydi, sevinçten ağlardı; kalbi parçalanıp yeniden oluşana kadar ona sarılırdı. Ama şimdi onun için, ondan korkuyordu.

-Bakışları yanıyordu ve görüşündeki kısa süreli bulanıklık sevinç ya da kederden değil, korkudan kaynaklanıyordu.

Ona oğlunun bende olduğunu söyle.

Adam ona kapalıydı, *Haruchaï*'den bile daha anlaşılmazdı. Sağlık duyuları onun fiziksel ya da duygusal durumuna dair hiçbir şey algılayamıyordu. Üzerinde şaha kalkmış atlar olan mavi pijamalarını geçerek, onun değerli bedeninde normal hayatını sona erdiren ateşin izlerini aradı. Ancak kumaş çok fazla yerden yırtılmıştı ve açıkta kalan derisi, vurulup vurulmadığını gösteremeyecek kadar kir içindeydi.

Vuruldu ve iyileşti.

Sıradan görüşüne göre iyi görünüyordu; Roger Covenant onu almadan önce olduğu kadar bakımlı ve sağlıklıydı. Bilmiyordu ki

Bunun nasıl mümkün olduğunu. Ayrıldıkları süre boyunca Despiser'in gücü altındaydı. Lord Foul'un onun ihtiyaçlarıyla ilgilendiğini hayal bile edemiyordu.

Covenant *zamanı katladığını*, kendisinin ve Yeremya'nın *aynı anda iki yerde* olduğunu iddia etti. *Ya da iki gerçeklikte*. Ancak Zaman'ın böylesine ihlal edilmesinin oğlunun fiziksel sağlığını nasıl geri getirdiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ya da zihnini.

Covenant, Jeremiah'nin yanındaki bir taburede oturuyordu. Eski sevgilisi tabureyi iki ayağı üzerine yatırmış, böylece duvara yaslanabilmişti. Sol eliyle hafifçe tuttuğu ahşap bir kadeh kucağında duruyordu.

O da gülümsüyordu: Ağzında ve yanaklarında alışılmadık bir gevşeklikten kaynaklanan alaycı bir ağız kıvrımı. Bakışları donuk bir değerlendirme ifadesiyle onu süzüyordu. Kara'da uzun zamandır tanıdığı adamın tıpatıp aynısıydı: zayıflık noktasına kadar zayıf; katı biçimli; aşırı ihtiyaçlara ve felaketlere yatkın. Alnındaki soluk yara izi, daha derin yaraları, gözünü kırpmadan taşıdığı acıları akla getiriyordu. Yine de daha önce ona hiç tam olarak orada olmadığı izlenimini vermemiştir; zihninin gizli bir yönü başka bir yere sabitlenmişti.

Sağ kolu rahatlamış bir şekilde yanında sallanıyordu. Sarkan yarım elinin parmakları, uzun zamandır taktığı yüzüğün yokluğunu hissetmiş gibi seğiriyordu.

"Özür dilerim anne," dedi Jeremiah sırtarak. "Hâlâ bize dokunamazsın." Onun düşüncelerini bildiğine inanıyor gibiydi. "Sen değiştin. Artık daha da güçlüsün. Bizi kesinlikle yok edeceksin."

Ama onun sıkılmış kaşlarını, derin şaşkınlığını yanlış yorumlamıştı. Hiçbir şeyi unutmamıştı: temas yasağı onu ur- villerin kelepçelerine kilitlenmiş gibi tutuyordu. Yine de dikkati Covenant'a odaklanmıştı. Ondaki küçük değişiklikler, oğlunun derin restorasyonundan daha az anlaşılır görünüyordu.

Covenant dalgınca başını salladı. "Glimmermere," diye gözlemledi. "Oldukça güçlüyüm ama *bununla* mücadele edemem." Dilinin sürçmesiyle

sözlerinin kenarları. "Gerçeklik tekrar yerine oturacak. O zaman *hepimiz* mahkum." O-

?

Linden düz bir sesle, olabildiğince nötr bir tonda, "Ne içiyorsun?" diye sordu.

Covenant sürahisine baktı. "Bu mu?" Uzun bir yudum aldı, sonra sürahiyi tekrar kucağına koydu. "Springwine. Aslında tadının ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Uzun zamandır" -yüzünü buruşturdu- "fiziksel olarak iyi değildim." Sonra da "Sen de denemelisin. Rahatlamana yardımcı olabilir. O kadar gerginsin ki sana bakmak bile acı veriyor."

Jeremiah kıkırdamaya başladı; kendini sertçe durdurdu.

Linden masanın kenarına geldi, hazine meyveleri ve bira kokan bir sürahiye doğru eğildi. Sıvı berrak görünüyordu ama mayalandığı belliydi. Her nasılsa Diyar'ın insanları *alianta* suyunu kullanarak bir dağ pınarından gelen su kadar ferahlatıcı bir bira yapmışlardı.

Ramen, *Fangthane'nin hiçbir hizmetkârının alianta istemediğine ya da tüketmeyeceğine* inanırdı. *Meyvelerin erdemi çok güçlüdür.*

Tekrar Covenant'a dönerek sert bir şekilde, "Sarhoşsun," dedi.

Omuz silkti, yine yüzünü buruşturdu. "Cehennem ateşi, Linden. Bir erkeğin arada bir gevşemesi gerekir. Şu anda yaşadığım onca şeyden sonra bunu hak ettim.

"Her neyse," diye ekledi, "Jeremiah da benim kadar yedi-"

Jeremiah neşeyle, "Ben yemedim," diye karşılık verdi.

"-ve sarhoş değil," diye devam etti Covenant. "Ona bir bakın." Kendi kendine mırıldanır gibi, "Belki de yuttuğunda diğer midesine gidiyordur. Hâlâ Foul'un tutsağı olduğu mideye."

Linden başını salladı. Covenant'ın davranışı onu şaşırtmıştı. Ancak tam da bu nedenle daha da sakinleşti. Covenant'ın tuhaflığı, yıllarca psikozlu ve dengesizlerin dolaylı saçmalıklarını dinlediği profesyonel tarafsızlığın bir ölçüsünü geri kazanmasını sağladı: birbirinden ayrılmış gözlemler, uyarılar, gerekçeler, hepsi de acının altında yatan kaynakları hem gizlemeye hem de ortaya çıkarmaya yönelikti. Aniden Covenant'ın deli olduğuna karar vermedi: veremezdi. O bu şekilde değerlendirilemeyecek kadar kendisiydi. Ama onu sanki uzaktan duymaya başlamıştı. Sanki bir duvar örmüş gibi

ya da sıkıntısını vahŖi büyüye erişiminin gizlendiği gizli yer gibi bir odaya saklamıŖtı.

"Benimle konuşmak istediğinizi söylemiŖtiniz. Bir Ŗeyleri açıklayabilecek durumda mısınız?"

"Ne," diye itiraz etti Covenant, "biraz alkolün beni yavaşlatabileceğini mi sanıyorsun? Linden, benim kim *olduğumu* unutuyorsun. Zaman Kemerinin kilit taŖı, hatırladın mı? Ben her Ŗeyi bilirim. Ya da bilebilirim, eğer çaba gösterirsem."

Bir örnek seçmeye çalıŖarak havayı düşünüyor gibiydi. Sonra lekeli bakıŖlarını tekrar ona çevirdi.

"Glimmermere'e gittin. Ve Esmer'le konuŖtun. O ve yüz kadar ur-vil ve Waynhim. Söyle bana. Sence neden buradalar? Ne dediği umurumda değil. Sadece kendini haklı çıkarmaya çalıŖıyordu. *Sen* ne düşünüyorsun?"

Onun bu tavrından rahatsız olan Linden tepkilerini kendine sakladı. Cevap vermek yerine temkinli bir Ŗekilde, "Hiçbir fikrim yok. Beni çok ŖaŖırttı. Bu konuda nasıl düşüneneğimi bilmiyorum."

Covenant homurdandı. "Kafanı karıŖtırmasına izin verme. Gerçekten oldukça basit. 'Yardım ve ihanet' hakkında konuşmayı sever ama onun için çoğunlukla ihanet söz konusudur. Onu dinlemek zaman kaybıdır."

Covenant konuŖurken Jeremiah pijamasının kemerinden yarıŖ arabasını çıkardı ve sanki bir hokkabazlık numarası yapıyormuŖ gibi oyuncağı yarım elinin parmakları ve avucunun içinde yuvarlamaya baŖladı; sanki arabayı bir sihribazın elinden çıkan bozuk para gibi yok etmek istiyordu.

Covenant'ın Esmer'le karŖılaŖtıđının farkına varması Linden'i ürküttü; ancak koruyucu mesafesini korudu. "Bana ne dedi biliyor musun?"

Toprak Kanı'nı ilk içen sen olmalısın. Covenant Esmer'in ne demek istediğini anladı mı?

"Muhtemelen," dedi Covenant. "En azından çoğunu. Ama bana anlatırsan daha iyi olur."

O Thomas Covenant'tı: bunu sorgulamadı. Ama Ŗimdi ona nasıl güveneceğini bilmiyordu. Dikkatle cevap verdi, "Ur-villerin ve Waynhim'in bana hizmet etmek istediğini söyledi."

"Nasıl?" Birden sinirlenmişti. "Tüm o Demondim'lerle birleşerek mi? Cehennem ve kan, Linden. Aklını kullan. Onlar Demondim tarafından *yaratıldı*, Tanrı aşkına. Waynhim bile ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu unutamaz. Kötü olarak yaratıldılar. Ve ur-viller onunla tanıştıklarından beri Foul'un hizmetkârları oldular."

Sanki hastalarından biriyle konuşuyormuş gibi, "Boşuna yaptılar," diye karşılık verdi. Ur-viller olmasaydı, Hukuk Asası da var olamazdı.

"Ve bunun *iyi* bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" Covenant sordu. "Elbette, Sunbane'i durdurdunuz. Ama bir süre sonra kendi kendine sönecekti. Banefire'a ihtiyacı vardı. Ve o zamandan beri, yanında taşımakta ısrar ettiğin o şey çoğunlukla işimi çok daha zorlaştırdı.

"Lanet olsun Linden, eğer yüzüğümü alıp o Asa'yı yapmamış olsaydın, her şeyi *yıllar* önce düzeltebilirdim. Sen Diyar'dan ayrıldığında Foul'un etrafındaki zamanı olduğu yerde durdurabilirdim. O zaman Kastenessen hâlâ Durance'ında sıkışmış olurdu ve *Skurj* hâlâ kapana kısılmış olurdu ve Kevin'in Kir'i var olmazdı ve Foul Joan'un zihnindeki o çatlağı bulamazdı ve endişelenmemiz gereken *Caesure*'lar, Demondim'ler, Ur-Vile'lar, Esmer'ler ve lanet Illeearth *Taşı* olmazdı. Burada olanları fark eden ve bundan faydalanmak isteyen *diğer* güçlerden bahsetmiyorum bile.

"Hellfire, o asayı sevdiğini biliyorum. Muhtemelen onunla gurur bile duyuyorsundur. Ama bana neye mal olduğu *hakkında hiçbir fikrin yok*." Jeremiah'ya baktı. "Ya da oğluna."

Jeremiah gözlerini yarım elinde yuvarlanan yarış arabasından kaldırmadan başını salladı.

"Burada ne *yaptığımı* sanıyorsun?" Covenant bitirdi. "Hâlâ senin pisliğini temizlemeye çalışıyorum."

Linden tüm disiplinine rağmen irkildi. Onu mu sorumlu tutuyordu-? İtiraz etmek istedi, Ama sen dedin ki-!

Rüyasında ona, "*Kanun Asası'na ihtiyacın var*" demişti.

Ve Anele aracılığıyla, onu kendisini *bulmaya* çağırırdı. *Beni bulmazsan sana yardım edemem*.

Yine de onu bulan oydu.

Jeremiah sanki arabasıyla konuşuyormuş gibi yumuşak bir sesle, "Bu korkunç bir şey anne," dedi. "Bunun nasıl bir his olduğunu anlatacak kelime yok. Kelimeler yeterince güçlü değil. Despiser beni parçalara ayırıyor. Ve ben onu durduramıyorum. Covenant onu durduramıyor. Beni incitmeye devam ediyor ve hiç bu kadar eğlenmemiş gibi gülüyor."

Oh, oğlum!

Linden dudağını ısırdı ve kendini tekrar Covenant'la yüzleşmeye zorladı. Covenant'ın onu neden kendisine karşı dikkatli olması konusunda uyardığını anlamaya başlamıştı. Sevdği adam, öngöremediği sonuçlar için onu asla sorumlu tutmazdı.

Yine de hatırladıkları ile adamın tavırları arasındaki tutarsızlık dengesini yeniden kazanmasına yardımcı oldu. Bir anda, onun suçlamalarının etkisi kayboldu; saklandı. Bunu daha sonra düşünecekti. Şimdilik olduğu yerde duruyordu.

Hastalarına sık sık yaptığı gibi, onun öfkesine de etkileşimlerinin yönünü değiştirmeye çalışarak, savunmasını aşmaya çalışarak karşılık verdi. Ondan gönüllü olarak sunabileceği ya da sunamayacağı bazı açıklamaları şaşırtmayı umuyordu.

Kendini savunmak yerine, sanki onu incitmemiş gibi hafifçe sordu: "Alnındaki o yara izi nasıl oldu? Bana hiç anlattığını sanmıyorum."

Covenant'ın tavrı ya da ruh hali Esmer'inki kadar değişken. Öfkesi bir bahar şarabına dönüşmüş gibiydi. Yarım eliyle alnını ovuşturarak mahcup bir ifadeyle sıırttı. "Biliyor musun, unuttum. Garip değil mi? Kendi bedenime ne olduğunu hatırlayacağımı sanırsın. Ama çok uzun zamandır kendimden uzaktaydım-" Sesi bir iç çekişe dönüştü. "O kadar uzun zamandır-" Sonra kendini toplar gibi oldu. Kadehini uzun bir yudumla boşalttı, yeniden doldurdu ve tekrar kucağına koydu. "Belki de bu yüzden bu şeyin tadı hatırladığımdan çok daha güzel."

Linden onun cevabına aldırış etmedi: sadece tavrına dikkat etti. Kasıtlı olarak rahat bir tavırla konuyu tekrar değiştirdi. "Esmer kelepçelerden bahsetti."

Adamın cevabı beklediği gibi değildi. "Kesinlikle," diye iç geçirdi, sanki içkiden uyuşmuş gibiydi. "Peki kimin için olduklarını sanıyorsun? Senin için değil. Tabii ki senin için değil. Bu ur-viller size hizmet etmek için buradalar." Ses tonu

Alaycı bir tavırla. "Hayır, Linden, kelepçeler benim için. Esmer yaratıklarını bu yüzden buraya getirdi. Yaratıcılarına bu şekilde yardım edecekler. Ve Foul'a. Ülkeyi kurtarmak için yapmamız gerekeni yapmadan önce beni durdurarak."

Tepkisini gizlemeye çalışsa da irkildi. Ur-viller ve Waynhim hakkında bildikleri onu onların müttefikleri olduğuna, onlara güvenebileceğine inandırmıştı. Ama Esmer hakkında bildikleri şüpheyandıırıyordu. Kanun Asası'nı almasını ve Revelstone'a ulaşmasını sağlayan yaratıklar yeni gelenleri açıkça kabul etmişlerdi. Ama eğer her iki grup da Toprak'ı başarısızlığa uğratacağından emin oldukları için ona hizmet etmek istiyorlarsa -eğer onların ve Esmer'in gerçek amacı Antlaşma'yı durdurmaksa-

Bu tür olasılıklar karşısında tarafsızlığını koruyamazdı. Bunlar çok tehditkardı ve gerçek onun kavrayışının ötesindeydi. Bu tür tespitler için hiçbir ayrıcalığı yoktu. Demondim dölü onun güvenini kazanmak için çok şey yapmıştı -Eğer Esmer'in çelişkili ihanetine tanık olmasaydı, Mutabakat'ın yalan söylediği sonucuna varabilirdi.

İçti titreyerek eski sevgilisine arkasını döndü. Kayıp oğlu da buradaydı. O da Arazi'nin durumu için kendisini suçluyor olsa bile, onunla konuşmayı arzuluyordu.

Tarif edebileceğinden çok daha fazla eziyet pahasına aklını geri kazanmıştı.

Asayı dikkatlice ocağın yanındaki duvara yasladı. Rahatlatıcı dokunuşunu arzulasa da, Jeremiah'ya onun kendisi için tehlikede olmadığını göstermek istiyordu. Sonra taburelerden birini alıp Jeremiah'nın karşısına oturacak şekilde yerleştirdi. Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi, tüm dikkatini ona odakladı; zihnini Thomas Covenant'a kapattı.

"Jeremiah, tatlım," diye sordu sessizce, dikkatle, "vuruldun mu?"

Jeremiah elini oyuncağının etrafına sardı. Bir an için yarış arabasını avucunun içinde ezmeyi düşünür gibi oldu ve gözünün kenarındaki nabız daha da hızlandı. Ama sonra arabayı pijamasının kemerine geri koydu. Başını kaldırarak kirli bakışlarıyla Linden'a baktı.

"Ona gerçekten sormalısın, anne." Oğlu Covenant'a doğru başını salladı. "Bütün cevaplar onda." Rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Ben sadece buradayım."

Covenant sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldandı, "Biliyor musun, bu duvar halısı oldukça şaşırtıcı. Sanırım buraya ilk geldiğimde odamda bulunanla aynı. Bir şekilde yedi bin yıl boyunca hayatta kalmış. İlk gördüğümde çok eski olması gerektiğinden bahsetmiyorum bile."

Linden İnançsız'ı görmezden geldi. "Jeremiah, beni dinle." Sesinde yoğunluk zonkluyordu: onu bastıramıyordu. "Bilmek istiyorum. Vuruldun mu?"

Hâlâ onun eski hayatını kurtarmaya çalışabilir miydi? Ait olduğu dünyaya geri dönmesi mümkün müydü?

Covenant, "Belki de onu Hediye Salonu'nda tutmamışlardır," diye düşündü. "Gibbon'la savaştığımızda çok fazla hasar vardı. Belki de gobleni Aumbrie'de saklamışlardır. Bu neden parçalanmadığını açıklayabilir."

Jeremiah cevap vermeden önce kısa bir süre tereddüt etti, "Emin değilim. Bir şey beni oldukça sert bir şekilde yere düşürdü, bunu hatırlıyorum. Ama hiç acı yoktu." Refleks olarak gözünün kenarındaki kası ovuşturdu. "Yani, ilk başta değil. Lord Foul konuşmaya başlayana kadar-

"Bu çok garip. *Burada* hiçbir şey" -iki avucunu da göğsüne bastırdı- "acıtmıyor. *Bu* zamanda -ya da gerçekliğin bu versiyonunda- ben iyiyim. Ama bu sadece durumu daha da kötüleştirir. Acı, onu karşılaştırabileceğin bir şey olduğunda daha kötüdür-"

Covenant şöyle diyordu: "Oradaki Berek. O-rigi-nal Halfhand. Umutsuz mücadelenin ortasında 'yücelik ve çaba' şeyini, barışı yapıyor. *Bu* her ne demekse. Gerisi de onun hikayesini anlatıyor."

Linden'in bakışları yanıyordu. Eğer savunmasını indirebilseydi -eğer duygularının, herhangi birinin bedelini ödeyebilseydi- ağlayabilirdi. Jeremiah, basit bir dikkat dağıtma amacıyla kendi bedenini parçalamak istemesine neden olan izlenimler aktarıyordu, böylece onunkinden başka bir acı hissedecekti.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sorarken sesi boğulma tehlikesi geçirdi. O diğer gerçeklikte?"

"Şuradaki Kraliçe," diye açıkladı Covenant, "Kralının gücü gerçekten sevecek kadar insan olduğunu anladığında ona karşı çıktı. Ve Berek ona sadıktı. Kral onu yenene kadar onun tarafında savaştı. Elini ikiye böldü. Sonra Berek kaçmaya çalışmış. Thunder Dağı'na doğru koştu. Bu sahne onun umutsuzluğunu gösteriyor. Ya da belki sadece kendine acımasıydı. Ve bu sahnede, Ateş Aslanları onu kurtarmaya geliyor."

Jeremiah başını salladı. "Hava karanlık." Linden gibi o da Covenant'ı görmezden geliyor gibiydi. "Bazen ateş yanıyor ve ben de tam ortadayım. Ama gerçekten görecektir bir şey yok. Her yerde olabilir."

"Yani Lord Foul'un nerede olduğunu bilmiyor musun?" diye ısrar etti. "Seni nerede arayacağımı söyleyemez misin?"

Onu bulana kadar, işkencesini sona erdirmek için hiçbir şey yapamazdı.

"Her şey orada başladı," diye devam etti Covenant, "büyük idealleri ve umutsuz hatalarıyla Lordların tüm tarihi. Foul'un komploları bile orada başladı, en azından Ülke'de. Doğrudan değil elbette. Berek'e karşı Kral'a yardım etmesi için bir gölge gönderdi. Ama o zaman kendini göstermedi. Yüzyıllar boyunca Lordlar Berek'in umutsuzluğunu hissedemeyecek kadar saftı. Berek'in zaferlerini hatırlamak bile Damelon'u ve Loric'i korumaya yetiyordu, en azından bir süreliğine. Foul, Kevin babasından şüphe duyma konusunda gerçek bir yetenek miras alana kadar açık bir risk alamazdı. Ama bu bile Foul'un işiydi. Loric'in güvenini sarsmak için Viles ve Demondim'i kullandı, başarısızlık tohumlarını ekti. Kevin Yüce Lord olduğunda çoktan lanetlenmişti."

"Özür dilerim anne." Jeremiah'nın ses tonu da gözleri gibiydi: içinde bulunduğu durumun dayanılmaz telaşıyla aşınan katı bir toprağı andırıyordu. "Sana yardım etmek istiyorum. Gerçekten istiyorum. Bunu durdurmanı istiyorum. Ama bildiğim kadarıyla bir çukura düştüm ve o zamandan beri oradayım. Her yerde olabilir. Covenant bile nerede olduğumu bilmiyor."

Linden, Covenant'ın belirsiz yorumlarının dikkatini dağıtmasına karşı kendini sıktı. Oğluna duyduğu empatinin gücüne ve keskinliğine dayanmak için tüm gücüne ihtiyacı vardı.

"Zavallı Kevin," diye iç geçirdi Covenant kaba bir şekilde. "Foul'u tanımadı çünkü Ülkedeki hiç kimse Despiser'ın kim olduğunu

bilmiyordu. Hiç kimse

Berek'e anlattı ve onun soyundan gelenler bunu kendi başlarına anlayamadılar. Foul, Ridjeck Thome ve Kurash Qwellinir'de sıkı bir şekilde çalışırken, Lordlar onun varlığından bile haberdar değildi. Kevin aslında onun Konsey'e katılmasına izin verdi ama *yine* de kimse gerçeği görmedi.

"Sanırım bu anlaşılabilir bir şey," diye ekledi yaşlı adam. "Foul onların kafasını karıştırdı. Tabii ki gerçek adını kullanmadı. Bu çok açık olurdu. Birinin onu durdurması için çok geç olana kadar kendisine a-Jeroth dedi. Ve yanlış yönlendirmeye istediğini elde etmekte oldukça iyidir. Her zaman tamamen farklı bir şeyin peşindeymiş gibi *davranır*."

Dişlerini sıkan Linden sorularına devam etti. "**S o r u n** değil tatlım," diye Jeremiah'ya güvence verdi. "Belki bana yardımcı olabilecek başka bir şey söyleyebilirsin."

"Nedenini anlamıyorum" -sarsılarak yutkundu- "neden o diğer gerçeklik ortaya çıkmıyor. Burada iyi olduğunu söylemiştin. Foul hâlâ sana işkence ediyorsa, bu nasıl mümkün olabilir?"

Pijamalarındaki hasara rağmen, tamamen sağlam görünüyordu.

"Bu biraz komik," dedi Covenant. "Kevin'in Foul'un kendisini Kutsala Saygısızlık Ayini'ne ikna etmesine izin vermesinin gerçek nedenini biliyor musun? Foul onu yendiği için değildi. Kevin bundan nefret ediyordu ama bununla yaşayabilirdi. İçinde hala yeterince Berek'in kanı vardı. Ama Foul daha savaş başlamadan onu yendi. Onu asıl yıkan şey, en iyi arkadaşlarının, en sadık destekçilerinin onun yerine öldürülmesine izin vermesiydi."

"O yapıyor," diye yanıtladı Jeremiah. Yine Covenant'a doğru başını salladı. "Ben buradayken beni korumak için zamanla bir şeyler yapıyor." Çocuğun bakışları sanki hapisanedeki diğer benliğine konsantre oluyormuş gibi odak noktasından kaydı. "Beni bir bütün olarak tutuyor. Bana dokunamamanın bir başka nedeni de bu. Benim için, kendisi için kullandığından daha fazla güç kullanıyor. Çok daha fazlasını."

Covenant'ın sesinde bir parça zevk vardı, "Demondim onu Thunder Dağı'nda bir görüşmeye davet etti. Doğal olarak bunun bir tuzak olduğundan şüphelendi. O da gitmedi. Ama sonra böyle düşündüğü için kendinden utandı ve onun yerine arkadaşlarını gönderdi. Ve tabii *ki* bu bir tuzakmış. Arkadaşları katledildi.

"İşte bu," diye bitirdi Covenant zafer sarhoşu bir ses tonuyla, "Kevin'i Toprak'a saygısızlık ederek bir şeyler kazanacağını düşünecek kadar delirten şey buydu. Savaşı kaybetmek onun kendi hakkındaki düşüncelerini doğruladı. Efsanelerin hepsi Ritüel'in Foul'u yok edeceğini düşündüğünü söylüyor ama bu bir mantık yürütme. Gerçek şu ki, cezalandırılmak istiyordu ve ona hak ettiğini verecek kadar kötü başka bir şey düşünemiyordu."

Linden Jeremiah'ya inanmamış olmayı diledi. Söylediği her şey - bu odada olan her şey- onun için akıl almazdı. Onun açıklanamayan ayinini unutmamıştı. Ve Ranyhyn ona oğlunun ele geçirilmiş halinin korkunç görüntülerini *göstermişti- Ama* elbette ona inanıyordu. Nasıl inanması ki? O *oğluydu* ve hayatında ilk kez onunla konuşuyordu. Onun varlığı ve iyileşmiş zihni, kendini bir nebze olsun kontrol edebilmesini sağlayan tek şeydi.

Ve Yeremya'ya inandığı için Antlaşma'dan şüphe edemezdi. O çok şey biliyordu.

Sonunda kendini en acil sorusuna getirdi.

"Jeremiah, tatlım, bunların hiçbirini anlamıyorum. Bu inanılmaz ve harika." Aynı zamanda korkunçtu. Yine de onun kendisini kabul etmesini sağlayan herhangi bir şeyden nasıl pişmanlık duyabilirdi ki? "Ama ben anlamıyorum.

"Aklını nasıl geri aldın? Ve ne zaman? Ne kadar zamandır-?"

"Yani," diye araya girdi, "ne zamandır konuşabiliyorum?" Şimdi onun bakışlarına karşılık vermiyordu. Onun yerine sanki yardıma ihtiyacı varmış gibi Mutabakat'a baktı. "Kara'ya geldiğimizden beri."

"Linden," diye önerdi Covenant, sesi bahar şarabından dağılmıştı, "ona bunca zamandır aklının nerede olduğunu sormalısın. Her zaman bir akli *olduğunu* açıkça belirtti. Sence neredeydi?"

Linden gözlerini ve kalbini oğlunun üzerinde sabit tuttu. "Jeremiah? Bana söyleyebilir misin?"

Şimdiye kadar ona yardımcı olabilecek hiçbir şey söylememişti.

Omuzlarını beceriksizce büktü. Gözündeki tik tik sinyallerini artırdı. "Açıklaması zor. Bir süre için" -içini çekti- "ben

Ne kadar süre saklandığımı bilmiyorum. Aynı anda iki yerde olmanın farklı bir versiyonu gibiydi. Ama diğer yer belli bir yer değildi. Sadece *uzaktaydı*." Gün ışığından boşalan alevler yüzünü kızartmış, onu ateşli göstermişti. "Güvenliydi.

"Ama sonra bana tüm pistleri ve direkleri olan o yarış arabası setini verdin. Bittiğinde - bana yeterince parça verdiğinde ve hepsi doğru şekillerde birbirine bağlandığında - bir" - gözleriyle Covenant'a yapıştı - "bir döngü vardı. Kendi kuyruğunu yiyen bir solucan gibi. Sanırım buna zihnimde bir kapı diyebilirsiniz. İçinden geçtim. Ve bunu yaptığımda buraya geldim.

"Şu anda olduğum gibi 'burada' demek istemiyorum." Kelimeleri el yordamıyla arıyor gibiydi. "Ben bir mahkum değildim. Fiziksel olarak bile değildim. Ve buraya -yani Revelstone'a- çok sık gelmiyordum. Konuşabileceğim kimse yoktu. Ama Arazi'deydim. Ne zaman olduğundan emin değilim. Şu anla bağlantılı olarak ne zaman demek istiyorum. Çoğunlukla uzun zaman önce olduğunu düşünüyorum. Ama beni ne zaman yatırırsan o zaman buradaydım.

"Konuşabildiğim tek insanlar - orada olduğumu bilen tek insanlar - *Elohim* ve Ravers gibi güçlerdi. Birkaç büyücü vardı, onun gibi bir şey. Kendilerine Insequent diyen bazı insanlarla tanıştım. Bir de o vardı." Jeremiah açıkça Covenant'ı kastediyordu. "O en iyisiydi. Ama o bile pek bir şey açıklayamadı. Bana nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ya da ben doğru soruları nasıl soracağımı bilmiyordum. Çoğunlukla bir şeyleri nasıl yaptığım hakkında konuşurduk.

"Arada bir insanlar beni Despiser hakkında uyarırdı. Belki de korkmalıyım. Ama korkmadım. Ne demek istedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve onunla hiç karşılaşmadım. O uzak durdu."

Linden dinlerken sersemledi. Anlamsız mı? Ayakta durmaya çalışsaydı sendeleyebilirdi. *Yağmacılar mı?* Ama kendini hareketsiz tuttu; yüzünün titremesinin ya da kaslarının kıpırdamasının oğlunun sözünü kesmesine izin vermedi.

Covenant'ı uzun zamandır tanıyordu; belki de yarış pisti inşaatını ilk tamamladığından beri -en iyisi.

"Ama anne," diye ekledi Jeremiah daha güçlü bir şekilde, "seninle olduğum yerden çok daha iyiydi. Kara'da olmayı seviyordum. Ve insanların orada olduğumu bilmesini seviyordum. Kuzgunlar bile. Onlar bile

Ellerinden gelse bana zarar *vereceklerdi* ama *orada olduğumu biliyorlardı*. Buraya gelmeye başlamadan önce kendimi *gerçek* hissettiğimi hatırlamıyorum."

Jeremiah, "Lütfen ağlama anne, seni üzmemek istemedim," diyene kadar gözlerinden yaşlar döküldüğünü ya da keder ve sevinçten oluşan bir düğümün boğazını kapattığını fark etmedi. Seni üzmemek istememiştim." Şimdi sesi garip bir şekilde mesafeli, neredeyse mekanikti, sanki bir şeyden -ya da birinden- alıntı yapıyormuş gibiydi. Tiki hararetinin bir kısmını kaybetti; ve ocaktaki alevler yavaş yavaş azalırken, yanaklarındaki telaşlı kızarıklık da soldu. "Anlamadığını söylemiştin. Ben sadece açıklamaya çalışıyorum."

Onun iyiliği için, Linden kendine hakim oldu. "Benim için endişelenme, tatlım." Dik oturarak gözlerini gömleğinin koluna sildi. "Çok kolay ağlıyorum. Bu utanç verici. Sadece çok sevindim-!" Çaresizce burnunu çekti. "Ve üzgün de. Benimle konuşmasan bile bunca zamandır yalnız olmadığına sevindim." Revelstone ve Mount Thunder'ı onun oturma odasında hazırladığında ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Ve üzgünüm" -bir empati ve öfke dalgasını yuttu- "çünkü bu Foul'un tutsağı olmayı çok daha kötü hale getiriyor. Artık güvende olabileceğin hiçbir yer yok.

"Sana yemin ederim, tatlım. Seni aramaktan asla vazgeçmeyeceğim. Ve nerede olduğunu öğrendiğimde, bu dünyada seni kurtarmamı engelleyecek hiçbir şey olmayacak."

Jeremiah sandalyesinde kıpırdandı, görünüşe bakılırsa kadının itirafının tutkusundan utanmıştı. "Bu konuyu *onunla* konuşmalısın." Yine Covenant'ı kastediyordu. "Sana nerede olduğumu söyleyemez. Lord Foul beni bir şekilde saklıyor. Ama diğer her şeyi biliyor. Eğer ona bir şans verirsen-"

Oğlunun sesi kesildi. Bakışları onunkilerden kaçtı.

Uzun bir süre boyunca Linden hareket etmedi. Rahatsızlığına rağmen, onu gizleyen bariyerlerin ötesini görmeye çalışarak duyularının her boyutuyla onu araştırdı. Yine de algısı onun yanında işe yaramadı. Adam ona karşı mühürlenmişti.

Ur-Lord, Haruchai'ye her zaman kapalı olmuştur. Ve yoldaşı da aynı şekilde gizlidir.

"Pekâlâ," dedi Jeremiah'a sonunda. "Bunu yapacağım."

Dikkatini başka yöne çekmek için avuçlarını uyluklarına vurarak ayağa kalktı ve Asa'yı aldı. Temizliği ile

Ellerinde neredeyse delicesine parlayan, yumuşatıcı güçleri gizlenmiş odun, odanın solmakta olan ışığında birkaç adım atarak Covenant'la doğrudan yüzleşebildi.

Kopukluğu gitmişti; ama başka güçlü yanları da vardı.

Covenant bakışlarını kadehinden kaldırdığında sertçe söze başladı: "Bütün cevapları bilen sensin. Bana bunu neden *yaptığını* söyleyerek başla. Yani *ona*." Jeremiah'ı gösterdi. "Böyle hissettiğinde canı daha çok yanıyor," dedi dışarıdan. Öyle demişti. "Eğer gerçekten cevaplara sahipsen, ona ihtiyacın yok. Ona bir hiç uğruna acı çektiriyorsun."

Zaten katlandığı onca şeyden sonra-

"Tanrı aşkına," diye itiraz etti, "o sadece bir *çocuk*. Bunların hiçbirini o seçmedi. Ona daha fazla acı çektirmek için iyi bir nedeniniz olduğunu *söyleyin* bana."

Covenant'ın yüzünde sönmekte olan ateşin ışığında uykulu bir ifade vardı. Oturduğu yerde uykuya dalıyor gibiydi. Bulanık bir sesle, sanki nedenleri onun için açık olmalıymış gibi cevap verdi: "Bunu bana güvenmen için yaptım."

"Bunun sana nasıl görüldüğünü biliyorum, Linden. Beni hatırladığın gibi olmadığımı biliyorum. Çok fazla şey oldu. Ve ben çok fazla baskı altındayım-" Omuzlarını yorgun bir şekilde kaldırdı. "Ne kadar değiştiğimi gördüğünde nasıl tepki vereceğini biliyordum. Bu yüzden bir şeyler düşünmeye çalıştım -ne diyeceğimi bilmiyorum- iyi niyetimi gösterecek bir şeyler."

"Sana onu geri verebileceğimi göstermek istedim. O kadar gücüm var. Ve bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Eğer bana güvenirsen."

"Ama o-" diye itiraz etti, dehşeti için kelimeler bulmaya çalışıyordu.

"-önceden olduğundan daha kötü durumda değil," diye iç geçirdi Covenant. "Değil"

Gerçekten. Eğer yaptığım şeyin çok kötü olduğunu düşünüyorsanız, ona burada olmaktan pişman olup olmadığını sorun. Herhangi bir şeyden pişman olup olmadığını sorun."

Linden oğluna dönmeden önce Jeremiah, "O haklı anne. Hiçbirinden pişman değilim. Eğer beni yanında getirmeseydi, seni göremeyecektim. Konuşamazdık. Beni kurtarmak için bu kadar uğraştığını bilemezdim."

Jeremiah'nın yanıtı öfkesini darmadağın etti. Hayatının en az yarısı boyunca, ona, ne olduğunu bildiğine dair doğrudan bir işaret

vermemişti.

Ama Şimdi onunla konuşabilmek için eziyetlere ve ıstıraplara katlanmaya hazırđı. Ona olan sevgisini boşuna göstermemişti.

O duygularıyla mücadele ederken, Covenant devam etti, "Sana ne olduğunu görebiliyorum. Gmleğindeki delik bunu açıkça gösteriyor. Ve onun için endişelendiğini biliyorum. Bunu anlayabiliyorum." Sesi garip bir şekilde kendini ikna etmeye çalışan bir adam gibi çıkıyordu. "Ne yazık ki size vurulup vurulmadığını söyleyemem. Syleyebilseydim söylerdim. Ama ben orada değildim. O gerçekliğin bir parçası değilim."

Linden yavaş yavaş kararlılığını yeniden kazandı. Soğukkanlılığını kaybetmişti ve Jeremiah protestolarını anlamsız hale getirmişti. Ama hâlâ kendisiydi; hâlâ düşünebiliyor ve hareket edebiliyordu. Ve Covenant'ın cevapları onu rahatsız ediyordu. Akordu biraz bozuk söylenmiş bir şarkı gibiydiler: yükselmek yerine homurdanıyorlardı.

Bir an arkasını dönüp ateşe birkaç odun daha attı. Daha iyi bir işiğa ihtiyaı vardı. Sağlık duyusu işe yaramıyordu: sıradan görme ve işitme duyularına güvenmek zorundaydı.

Yeni odunlar alevlenmeye başladığında, bir kez daha İnançsız'la yüzleşti. "Pekâlâ," dedi kararsızca. "Bana Jeremiah'ın vurulup vurulmadığını söyleyemezsin. Nerede olduğunu da söyleyemezsin. Bana ne söyleyebilirsin?"

Covenant gözlerini kısarak yükselen alevlere baktı. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

Linden tereddüt etmedi. "Demondim'i arkadaşlarımla benim Revelstone'a ulaşmamıza izin vermeye ikna eden Kastenessen'di. Sen ve Jeremiah'ın onları kandırdığınız için buraya gelebildiğinizi söylemiştin." *Onların gerçekliğine bir darbe indirdim.* "Ama *bunun* da Kastenessen'in işi olmadığından nasıl emin olabilirim?"

Daha nce Covenant ve Jeremiah'nın takip edilmekten ziyade sürüldüğüne inanmıştı.

Bir fke patlaması bekliyordu; ancak Covenant, sanki içindekiler onun için ima ettiği suçlamadan daha önemliymiş gibi sadece kadehine baktı. "nk geleceğimizi bilmiyordu. Bilemezdi. Tüm bunlara -şu anda yaptıklarımıza- senin güvende olduğunu bilene kadar başlamadım.

"Buraya geldiğimizi fark ettiğinde-" Covenant ona gevşek bir gülümseme sundu. "Bu onu çok k ı z d ı r d ı . Yanındaydı

kendisi." Başını çevirerek Jeremiah'ya göz kırptı. "Neredeyse aynı anda iki yerde birden." Jeremiah sırtınca Covenant dikkatini tekrar kadehine verdi. "Ama unutmamalısın ki o lanet canavarlarla *iletişim kuramıyor*. Onlarla konuşabilmesinin tek yolu yaşlı adam." Covenant omuz silkti. "Dünden beri o zavallı deli müsait değil."

Linden aniden sarktı. Ne yaptığının pek farkında olmadan bir sandalyeye çöktü. Rahatlama onu güçsüz bırakmıştı. Kalbinin derinliklerinde o kadar korkmuştu ki... Şimdi Covenant ona inanması için bir sebep vermişti.

Ama adam daha bitirmemişti. Kadın kendini toparlamaya çalışırken adam, "Neden bizi *buraya* getirmediğimi sorabilirsin," dedi. Sesi içkiden donuklaşmış, uykulu, neredeyse sıkılmış gibiydi. "Demondim'in önünden gitmek oldukça riskliydi. Ama onların gerçekliğini bozmak için bir şans istedim. Lanet Illearth Taşı'nı istedikleri zaman kullanabilirler. Çok erken saldırmadıklarından emin olmalıydım.

"Ve senden korkuyordum." Tekrar içti, dengesizce. Biraz bahar şarabı yanaklarından aşağı süzüldü. "Seni gafil avlarsak -geldiğimizi görmezsen- bizi ortadan kaldıracak bir şey yapabilirdin. Bu riski göze alamazdım." Jeremiah'ya doğru başını salladı. "Bu ikinci kez yapabileceğim bir şey değil. Kastenessen artık bizi biliyor. Hellfire, Linden, Foul'un kendisi de biliyor. İkisi de bizi durdurmakta zorlanmayacaktır. Ben bu kadar zayıfken olmaz."

Linden'in zayıflığı yavaş yavaş azaldı. Sonunda bir şeyler ona mantıklı gelmeye başladı. Covenant'ın açıklamasını anlayabiliyordu. Sadece sesinin tizliği ona tamamen inanmasını engelliyordu.

Adamın tuhaflığı nedeniyle, kendisinden korkmak için bir nedeni olduğunu bilmekte beklenmedik bir rahatlık buldu.

İşi bittiğinde başıyla onayladı. "Pekâlâ. Anladım. Ama sormak zorundaydım. Anladığınızdan eminim."

Jeremiah bir an için sırtışını ona çevirdi. Ama Covenant cevap vermedi. Onun yerine kadehini doldurdu.

Çaba göstererek başka bir soru sordu. O kadar çok sorusu vardı ki... Eğer onu konuşturmazsa, içip uyuyabilirdi.

"Peki nasıl bir şey?" diye sordu sessizce. "Zaman Kemer'i'nin bir parçası olmak?"

"Özür dilerim, Linden." Sanki kendini bayıltmaya çalışıyormuş gibi kadehini kaldırdı. "Jeremiah'ın acısı gibi. Bunun için herhangi bir kelime yok. Çok büyük ve ben aynı anda her yerdeyim.

"Tek Orman'ı, Dünyanın Sonundaki Solucan'ı ve hatta zavallı Lord Foul'u kendimden daha iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bana tüm Sandgorgonların isimlerini sorsanız -ya da Berek'in Kralına karşı geldiği gün kahvaltıda ne yediğini- muhtemelen size söyleyebilirdim. Eğer bulunduğum yerde kalmak için bu kadar çok çalışmak zorunda olmasaydım. Ve," diye bitirdi sözlerini, "eğer böyle şeyleri gerçekten önemseseydim."

Onu dikkatle inceleyen -yanaklarında giderek artan gevşeklik, gözlerinde derinleşen parıltı, konuşmasındaki giderek artan bulanıklık- Linden, "O zaman daha açık olmaya çalışacağım. *Sezaryenlerin* neden her şeyi çoktan yok etmediğini anlamıyorum.

"Joan vahşi büyü kullanıyor. Ve aklını kaçırmış, bunu biliyorsun. Tanrım, Covenant, bana öyle geliyor ki tek bir Düşüş tüm dünyayı geri almak için yeterli olmalı. Ama şimdiye kadar düzinelercesini yapmıştır. Ya da yüzlerce." Linden evlilik yüzüğünü geri getirdiğinden beri. "Kemer bundan nasıl kurtulabilir? Sen nasıl kurtulabilirsin? Neden var olan herkes ve her şey çoktan emilip yok olmadı?"

Joan'ın ıstırabının tek kurbanları Anele, bir avuç ur-vil ve Kevin'in Gözcüleri değil miydi?

Covenant kirlenmemiş elini kaldırdı ve ona baktı; sanki bir nedenler listesi sıralayacakmış gibi parmaklarını uzattı. Ama sonra ne yaptığını unutmuş ya da ilgisini kaybetmiş gibi göründü. Elini kucağına ve kadehinin sapına geri götürerek donuk bir sesle cevap verdi: "Çünkü Zamanın Yasası hâlâ kendini korumak için savaşıyor. Çünkü *ben* hâlâ onu korumak için savaşıyorum. Ve çünkü *nedenselliklerin* sınırları vardır. Ölüm ve Yaşam Yasaları zarar görmemiş olsaydı, bunları yapmak bu kadar kolay olmazdı. Ondan önce her şey sağlamdı. Yani Arazi'nin geçmişinde bir tür bariyer var. Bu *da nedenselliklerin* ne kadar geriye gidebileceğini kısıtlıyor.

"Joan ne yaptığını bilemeyecek kadar ileri gitti. Hiçbir şeye dayanamıyor. Bu yüzden çoğu *sezaryen* çok uzun sürmüyor. Eğer

Demondim gibi başka bir güç tarafından devam ettirilirse oldukça çabuk kaybolurlar. Ve genellikle Sunbane kadar eskiye ulaşmazlar. Bu da Zaman Yasası'na kendini yeniden göstermesi için bir şans veriyor. Bana çalışmam için yer açıyor."

Covenant'ın uyuşuk havası devam ederken daha da arttı, "Artı *kesileri* lokalize. Sadece belli bir alanı kaplıyorlar ve hareket ediyorlar. Onlara başka bir şey yaptıramayacak kadar deli. Belirli bir anda nerede olurlarsa olsunlar, o noktadaki her zaman parçası aynı anda gerçekleşir. En azından son üç bin yıldır. Ama hareket ettikleri için, yeni zaman parçalarını topladıkları kadar hızlı bir şekilde o zaman parçalarını geri veriyorlar."

Birden başı düştü ve Linden bir an için onun uykuya daldığından korktu. Ama sonra toparlanır gibi oldu. Başını kaldırdı. Gözlerini ateş ışığına doğru açtı; birkaç kez kırıştırdı; baykuş gibi ona baktı.

"Ama *asıl* neden," diye devam etti, "Lordların 'özgürlüğün gerekliliği' dediği şeydir." Nedense sesi acı geliyordu. "Vahşi büyü ancak ait olduğu kişinin iradesi, kararlılığı kadar güçlüdür. Beyaz altının gerçek sahibi.

"Yanlış ellerde hala oldukça güçlüdür. Bu yüzden onunla Şelaleler yaratabilirsin" -ifade alaycıydı- "ve Foul bu yüzden beni öldürebildi. Ama ait olduğu kişi onu kullanmayı *seçene* kadar gerçekten canlanmıyor. Yüzüğümü ona gönüllü olarak vermemiş olsaydım Foul beni öldüremeyebilirdi bile. Ve Kemerini yok etmeyi ben seçmedim." Covenant'ın ses tonundan, şimdi neden seçim yapma zahmetine girdiğini merak ettiği anlaşılıyordu. "Gerçek sahibi o olmadığı için, serbest bıraktığı güç beni daha da güçlendirdi.

"Eh," diye homurdandı, "Joan yüzüğünün gerçek sahibi. Ama hiçbir şey seçmiyor. Tek yapmaya çalıştığı çılgılık atmak. *Turiya* ona sahip. Onun acısını besliyor. Ama bu sadece onun deliliğini artırıyor. Onu *seçim* yapmaya zorlayamaz çünkü zaten kaybetmiştir. Yüzüğünü başkasına vermesi için onu zorlayabilir. Ama bu *onun* seçimi olmaz. Ve yüzük de onu alan kişiye ait olmaz."

Covenant tekrar içti ve tavırları yeniden uyuşukluğa doğru kaymaya başladı. "Foul'un gerçekten istediği şey için Joan ve yüzüğü oldukça işe yaramaz. Onlar sadece bir kumar. Bir hile. Tehlike şu ki

Yeterince gerçek, ama onu özgür bırakmayacak. Ya da diğer hedeflerine ulaşmasına yardımcı olmaz. Bunun için sana güveniyor. Her şey ona hizmet etmen için seni manipüle etmekle ilgili."

Bu fikir Linden'in irkilmesine neden oldu. Diğer hedefleri - Anele aracılığıyla, Despiser sadece Zaman Kemer'i'nden kaçmak istemediğini söylemişti. *Dahası var*, demişti, *ama daha derin amacımdan bahsetmeyeceğim*.

"Ona nasıl hizmet edeceksin?" Bastıramadığı korku sesini zayıflattı.

"*Ona* sormanız gerekecek," dedi Covenant esnemeye çalışarak. "Benden her türlü şekilde saklanıyor. Jeremiah'yı nerede tuttuğunu, kendisinin nerede olduğunu ya da senin ne yapacağını düşündüğünü söyleyemem. Tek bildiğim tehlikenin gerçek olduğu. Ve bunu durdurabilirim."

Endişesine rağmen, Linden onun işaretini fark etti: ona nasıl olduğunu sorması gerekiyordu. Asa'sını kurduğundan beri olan her şey için onu suçlamıştı. Şimdi de onun suçluluk duygusunu ve sorumluluğunu hafifletmeyi teklif edecekti.

Onun yüzüğünü istediğini varsaydı. Despiser'ın tasarımlarına başka nasıl müdahale edebilirdi ki? Güç aracına ihtiyacı olduğu kesin miydi? Yüzük ona aitti.

Joan gibi o da yüzüğü olmadan vahşi büyü yapamazdı.

Bununla bir usta mükemmel eserler oluşturabilir ve hiçbir şeyden korkmaz.

Ama buna hazır değildi. Henüz hazır değildi. Adamın akortsuz konuştuğu, tavırlarının ya da içkisinin söylediği her şeyi çarpıttığı hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Ve yüzüğünü henüz istememiş olması -ya da talep etmemiş olması- onu rahatsız ediyordu. Şimdiye kadar ona mantıklı açıklamalar yapmıştı. Yine de içgüdüsel olarak onu yanlış yönlendirdiğinden şüpheleniyordu. Rahatlamasına rağmen endişesi giderek artıyordu.

Onu takip etmek yerine, "Bir dakika bekle. Benden önde gidiyorsun. Sanırım *sezaryenlerin* neden her şeyi yok etmediğini anlıyorum. Ama *yapamayacaklarını* da mı söylüyorsun? Kemer i kıramayacaklarını mı?"

Covenant'ın başı Jeremiah'ya doğru eğildi. "Sana bunu yapacağını söylemiştim," dedi. "Sana bunu yapacağını söylememiş miydin?"

Jeremiah ona sıırttı. "O benim annem."

İnançsız başını sallayarak tekrar Linden'in karşısına geçti. "Tıpkı seni hatırladığım gibisin. Hiçbir şeyin peşini bırakmazsın."

Çaresiz olduğunu göstermek istercesine ellerini iki yana açtı. "Oh, eninde sonunda her şeyi yok edecekler. Şu ana kadar iki tanesini yaşadın. Nasıl olduklarını biliyorsun. Yaptıkları şeylerden biri de seni onları yaratanın zihnine götürmek. Joan'ın zihnine girdin. Seni takip eden o yavru köpeğe *senin* zihninde olmanın nasıl bir şey olduğunu sormalısın."

Kız onun alaycılığına tepki veremedi ekledi: "Bir diğer kısım, derinize eşek arıları girmiş gibi hissettiren kısım ise zamanın ta kendisi. Tüm o kırık anların birbirine karışmasıdır."

"Ve *diğer* bir kısım - sonsuza dek dondurucu soğuk boşluk olan kısım -" Covenant ciddi görünmek için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Linden, bu gelecek. Joan'ın çılgınlığının nihai sonucu. Bu bile muhtemelen Kemerı yıkmayacak. Ama içinde hiçbir şey kalmayacak. Toprak yok, Dünya yok, herhangi bir varlık yok, geçmiş, şimdi ya da gelecek yok. *Yaşam* yok. Sadece sonsuzluğu tüketmek için kaçamayan dondurucu soğuk bir boşluk, çünkü hala kontrol altında tutuluyor."

Linden istemsizce ürperdi. Şelaleler'in içindeki, jelimsi ve sonsuz derecede rahatlamamış, özelliiksiz çorak araziye çok iyi hatırlıyordu. Kendisi de o geleceğin bir örneğini yaratmıştı ve ne yaptığını bilmediği bahanesini ileri süremezdi.

"Pekâlâ," diye kabul etti. "Sanırım anlıyorum." Onu daha fazla araştırmak yerine, kendisinden istemeye çalıştığı soruyu ona yöneltti. "Ama bunları nasıl durdurabilirsin? Ne yapacağınızı bildiğinizi söylediniz. Ne demek istiyorsun?"

Vahşi büyü Zaman Kemerı'nın kilit taşıydı. Bu yapının içindeki konumundan nasıl çıkabilir -aynı *anda iki yerde birden* var olabilir- ve bu yapının parçalanmasına neden olmadan gücü, her türlü gücü nasıl kullanabilirdi?

Günün erken saatlerinde Esmer şöyle demişti: "*Kötü görünen şey, başlangıçtan beri öyle olmak zorunda değildir ve sonuna kadar da öyle kalmak zorunda değildir.*" Viles ve onların soyundan gelenler hakkındaki konuşmasını bir tür benzetme olarak mı tasarlamıştı? Ahit'in kim olduğu ve nasıl davrandığı arasındaki tutarsızlık üzerine dolaylı bir yorum mu?

"Cehennem ve kan, Linden," diye mırıldandı Covenant. "*Elbette* ne yapacağımı biliyorum. Yoksa neden burada olduğumu sanıyorsun? Bütün bunlara katlandığıma inanıyor olamazsın" - odanın içinde belli belirsiz bir hareket yaptı - "Arch'ı korumak için yapmam gereken her şeyden bahsetmiyorum bile - sırf bana güvenmekten vazgeçmeye çalışmanı izlemek istediğim için."

"O zaman söyle bana." Yüzüğünü istediğini söyle. Oğlumu kurtarmak için ne yapabileceğimi söyle. "Ülkeyi nasıl kurtaracağını söyle."

Daha güçlü konuşmak istiyordu; onu uyuşukluğundan kurtaracak basit bir özgüven için can atıyordu. Ama adam onu şaşırtmıştı. Ve Jeremiah'nın gözlerindeki aşınmış bakış, kararlılığını yok ediyor gibiydi. Altında sağlam bir zemin yoktu: ayaklarını nereye koymaya çalışsa özlem onu zayıflatıyordu.

Covenant gözlerini kısıtı, görünüşe göre bulanık görüşünü netleştirmeye çalışıyordu. "Bu size bağlı."

"*Nasıl?*" Asayı titrememesi için iki eliyle kavradı. "Sadece sorularım var. Hiç cevabım yok."

"Ama buna sahipsin," dedi iç çeker gibi. Bakışları ocağa kaydı; yansıyan alevlerle doldu. "Gömleğinin altındaki o yüzük bana ait. Onu bana verecek misin, vermeyecek misin?"

Linden ani üzüntüsünü gizlemek için başını eğdi. Onun bu isteğini bekliyordu; neredeyse bunu talep etmişti. Ama şimdi nasıl cevap vereceğini bilemediğini fark etti. Nasıl böyle bir seçim yapabilirdi? Yüzüğü, sevdiği adamdan geriye kalan tek şeydi: onun için çok şey ifade ediyordu. Ve onu *istiyordu*; elde edebileceği her güç ya da etkinlik kırıntısını istiyordu. Covenant, Anele aracılığıyla ona buna ihtiyacı olacağını söylemişti.

Ama eğer Mutabakat gerçekten de ölümden mükemmelleştirse, yani korkusuzca vahşi büyü yapabiliyorsa, onu reddetmeye hakkı yoktu. Tüm Dünya'yı istediği herhangi bir surette yeniden yaratabilirdi. Eğer onun nikâh yüzüğünü saklarsa, Toprak'ın tüm tehlikesinin, Jeremiah'nın çektiği acıların ve kendi kötü durumunun sorumluluğunu üstlenmiş olacaktı.

Covenant uykulu sesinin izin verdiği kadar makul bir şekilde, "Sadece teslim et," diye devam etti. "O zaman her şey hakkında endişelenmeyi bırakabilirsin."

Jeremiah bile. Ben zaten Arch'ın bir parçasıyım. Yüzüğümle yapamayacağım hiçbir şey yok. Demondim'i ait oldukları yere geri göndermek mi? Sorun değil. Kastenessen'in işini bitirelim ki o, *Skurj* ve Kevin's Dirt artık bizi rahatsız edemesin. Halledilmiş say. Foul'un etrafında zamanda bir kist oluşturup onu sonsuza kadar çaresiz mi bırakalım? Ter bile dökmeyeceğim.

"Tek yapman gereken," diye ısrar etti daha güçlü bir şekilde, "tereddüt etmeyi bırakıp bana o lanet yüzüğü vermek. Oğlunu geri alacaksın ve sıkıntıların sona erecek."

Yarım elini uzatarak yüzüğünü avucuna koyması için onu teşvik etti.

Rüyalarında onunla konuşan Thomas Covenant yüzüğünü bu şekilde istemezdi. Daha fazla açıklama yapar ve daha az talepte bulunurdu; daha nazik olurdu- Neredeyse istemsizce, yardım ve rehberlik için Yeremya'ya baktı.

Ancak dikkati Covenant'a odaklanmıştı: ona göz ucuyla bile bakmadı.

Ve Covenant'ın sesinin arka planında Roger'ın Berenford Memorial'da Joan'ın odasının dışında şöyle dediğini duydu: "*O bana ait. Ona ihtiyacım var.*"

Linden daha önce bir kez beyaz altın bir yüzüğü tamir etmişti. Doğrudan ya da dolaylı olarak, bu hata onu şimdiki sıkıntılarına sürüklemişti. Oğlunun acı içinde hapsedilmesini mümkün kılmıştı.

"Covenant, bu benim için çok zor." Sesini yalvarma ve korku dolu bir titreme gölgeledi: sesini kontrol edemiyordu. "Bunun ne *anlama geldiği* hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var.

"Bana yemin etmiştin. Banefire'dan sonra. Bir daha asla güç kullanmayacağına yemin etmiştin."

"O zaman öyleydi." Bahar şarabı uyuşukluğunu yeniler gibi görünürken kısa süreli yoğunluğu azaldı. "Bu ise şimdi. Fark etmediysen diye söylüyorum, her şey değişti. Sadece burada olmak bile şaşırtıcı miktarda güç harcıyor. Yüzüğümü teslim ettikten sonra Foul'u nasıl durdurduğumu sanıyorsun? Sonsuza kadar güç kullanmaktan *başka bir* şey yapmadım."

Linden onunla tartışamazdı. Ama verdiği yanıt yeterli değildi. "O zaman bana şunu söyle," dedi, ikilemine ışık tutabilecek bir bilgiyi el yordamıyla ararken. "Jeremiah bu gücü nereden aldı?"

beni uzaklaştırmak için mi?" Bildiği kadarıyla oğlunun hiçbir ilmi ve hiçbir teurji aleti yoktu. Doğuştan sahip olduğu tek sihir ona duyduğu ihtiyaçtı; onun sevgisine ilham verme yeteneğiydi. "Ne zaman güçlendi?"

"Ah, şu." Covenant yarım elini umursamazca salladı. "Hayal bile edemeyeceğin yetenekleri var. Tek ihtiyacı olan çalışmak için doğru malzeme. Bu durumda, zamanın katlanması -aynı anda iki yerde olmak- çok fazla Kanun büküyorum. Belli bir miktar sızıntı olması kaçınılmaz. Bunu bir yaradan sızan kan gibi düşünün. Çocuğunuz onu kullanıyor. Onu burada tutabildiğim sürece, sen bizi *silmediğin* sürece" -bir an için gözleri kıpkırmızı oldu- "o oldukça güçlü."

Sesi yine akortsuzmuş izlenimi veriyordu; söyledikleri için doğru notaları bulamıyordu.

Jeremiah gözlerini Mutabakat'tan ayırmadan söze girdi: "Uzun zamandır Diyar'ı ziyaret ediyorum anne. Büyü hakkında çok şey öğrendim. Ama Covenant beni buraya getirene kadar hiçbir işe yaramadı." Gülümsemesi Linden için değildi. "Revelstone'u kastediyorum. Bana zihnimi geri verene kadar.

"Hiç yoktan bir şey yapamam. Ama doğru malzemelere sahip olduğumda her türlü kapıyı yapabilirim. Ve duvarlar."

Her ikisi de onu rahatlatmaya çalışıyordu ama yine de endişesi artmıştı. Onlardan şüphe edemiyordu ve onlara nasıl inanacağını da bilmiyordu. Oğlu onun için anlaşılmas bir tür büyücüye dönüşmüştü. Ve Covenant'ın sesi-

Kıyamet tüm seçimlerine bağlıymış gibi görünüyordu ve o ikna olmamıştı.

"Peki ne olacak?" diye sordu hâlâ titreyerek, "Eğer yüzüğünü vermezsem? Reddedersen ne yapacaksın? Alır mısın?"

O kadar değişmiş miydi?

Covenant'ın yardımını reddetseydi, Jeremiah'nın hapisanesini bulmak için günler, haftalar ya da aylar harcayabilirdi. İşkence gören zihnini kurtarmak için ona zamanında ulaşamayacağı neredeyse kesindi.

Covenant elini bıraktı; sürahisinden içmek için yere baktı, sonra başını çevirip Jeremiah'nın donuk bakışlarıyla buluştu. "Sana bunu da söylemiştim, değil mi?" Sesi kasvetli bir acıyla doluydu. "Bana güvenmeyeceğini söylemiştim."

Jeremiah başını salladı. "Evet, yaptın."

Yüzü hâlâ çocuğa dönük olan Covenant, Linden'a ekşi bir ifadeyle, "*Tabii ki* almayacağım. Sana o kadar yaklaşıpamam. Ama seni *tanıyorum*, bu yüzden hazırlıklı geldim. Hâlâ ne yapacağımı biliyorum."

Yavaşça ona doğru döndü; ama onun bakışlarıyla karşılaşmadı. Başı yenik bir açıyla eğilmişti ve ateşin ışığı gözlerine gölge düşürüyordu. Kararmış gözlerinin derinliklerinde kor gibi belli belirsiz kırmızı bir sıcaklık parlıyordu.

"Eğer yüzüğümü almama izin vermezsen, ne yapacaksın? Ne başarabileceğini sanıyorsun? Bir tarafta Esmer ve yüz kadar ur- vile, diğer tarafta Illearth Taşı ile Demondim var. Kevin'in Kir'i seni tekrar tekrar kör edecek. Jeremiah'ı nerede arayacağını bilmiyorsun. Joan *kaza* yapmaya devam edecek. Kastenessen ve *Skurj* dışarıda, *Elohim*'den ve kim bilir daha kaç güçten bahsetmiyorum bile. Efendiler senden hoşlanmıyor ve tek arkadaşların üç Ramen, çılgın bir yaşlı adam, taş kadar cahil bir çocuk ve dışlanmış bir *Haruchai*.

"Tüm bunlar hakkında tam olarak ne yapmayı öneriyorsunuz?"

Linden onunla nasıl yüzleşeceğini bilemiyordu; yine de düşünmedi ya da bocalamadı. Bunun yerine başını dik tuttu, omuzlarını geriye çekti. Eğer Covenant tehlikeleri sayarak onu korkutmayı düşündüyse, birlikte geçirdikleri zamanı unutmuş, onun kim olduğunu unutmuştu. Ve arkadaşlarını küçümseyerek onu zayıflatamazdı. Onları ondan d a h a iyi tanıyordu.

Ona çoktan vermiş olduğu kararlar hakkında sorular soruyordu.

Onun gizli gözlerinde köz ararken, eminmiş gibi açıkladı: "Demondim'i durduracağım. Sonra da arkadaşlarımı alıp Andelain'e doğru yola çıkacağım. Ölülerle konuşmak istiyorum. Ülkeyi nasıl kurtaracağın konusunda hiçbir fikrin yokken sana yardım etmişlerdi. Belki benim için de aynısını yaparlar."

Ve Loric'in *krilinin* hâlâ Sunder'ın bıraktığı yerde, Caer- Caverall'ın bedeninin patlamış ağaç kütüğünün derinliklerine saplanmış bir şekilde duruyor olması muhtemeldi. Böyle bir silah, Ahit'in yüzüğünün ve Kanun Asası'nın birleşik gücünü güvenli bir şekilde yönlendirmesini sağlayabilirdi.

Yeremya inleyerek, annesinden utanıyormuş gibi yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Cehennem ateşi!" Covenant aniden taburesinin ön ayaklarını yere çarptı. Yarım eliyle, bir alev patlamasını maskeleyerek istencesine gözlerini kapattı. Sonra dokunuşunu y ü z hatlarından aşağı doğru sürükledi; bunu yaparken de sarhoşluğunun tüm izleri silinip gitti. Neredeyse hiç geçiş yapmadan, Revelstone'un ön salonuna güçten düşmüş bir atla gelen adama dönüştü: uzlaşmanın ötesinde, buyurgan ve sert.

Dişlerinin arasından, "Linden Avery, seni lanet olası aptal, bu gerçekten berbat bir fikir," diye homurdandı.

"Öyle mi?" Gözlerini kırpmadan onun bakışlarını üzerinde tuttu; oğlunun tepkisinin onu küçültmesine izin vermedi. "Bana nedenini söyle."

Covenant elindeki kadehi şiddetle duvara fırlattı. Tahta çatladı: talaşlar ve kıymıklar yere düştü: bahar şarabı halının üzerine sıçradı. "Oh, sana söyleyeceğim," diye homurdandı. "Lanet olsun, Linden! Demondim'in gerçekte ne kadar güçlü olduğu ya da onları yavaşlatmak için nelere katlanman gerektiği konusunda hiçbir fikrin olmadığı gerçeğinden bahsetmeyeceğim bile. Ölüler hakkında da konuşmayacağım çünkü onlar artık gerçekten var değiller. Senin hatırladığın şekilde değiller. Çok fazla yasa çiğnendi. *Tanımlar* bulanıklaştı. Ölüler kadar belirsiz ruhlar kendilerini bir arada tutamazlar. Size kesinlikle *tavsiye* veremezler.

"Hayır, boş ver bunları." İki eliyle de boşa giden açıklamaları savuşturur gibiydi. "Andelain'e gitmek berbat bir fikir çünkü Kastenessen orada. Ve *Skurj*'a o komuta ediyor."

Linden ona bakakaldı, söylediklerinin gücü karşısında dilsiz kalmıştı. Kendi ikilemi -ve Jeremiah'ninki- için hayal ettiği her çözüm

"Onları gördüğünde tanıyacaksın," diye devam etti Covenant sert bir şekilde. "Foul sana onların neye benzediğini gösterdi." Krakenlerin ezici çenelerine ve *kresh*'in yok edici açlığına sahip korkunç magma yılanları: dünyayı yutmak için chancrelerden çıkan canavarlar. "Ama sana şimdi Kastenessen'e hizmet ettiklerini söylemedi çünkü o orospu çocuğu onları serbest bıraktı.

"Henüz kuzeyden çok fazla getirmedi. Ama istediği zaman daha fazlasını getirebilir. Ve her zaman nerede olduğunu biliyor. O kaçık ihtiyar sayesinde seni hissedebiliyor.

Yani ne yapmaya çalışırsanız çalışın, *Skurj* yolunuza çıkacaktır. Onları siz neredeyseniz oraya gönderecek ve sizi canlı canlı yiyecekler. Kendi başınızın çaresine bakabilecek kadar güçlü olduğunuzu düşünebilirsiniz ama daha önce bu canavarlarla hiç savaşmadınız. Ve arkadaşlarının hiç büyüğü yok. Hiç ilimleri yok. Hepsini kaybedeceksin."

Covenant sözlerini sert bir şekilde bitirdi, "Şu anda Andelain'e gitmek yapabileceğin tek intihara meyilli şey."

Jeremiah yüzünü ellerinden kaldırmadan boğuk bir sesle mırıldandı: "Doğruyu söylüyor anne. Yemin ederim, ona inanmakta neden bu kadar zorlandığını anlamıyorum. O benim sahip olduğum tek gerçek dostum. Bunu anlayamıyor musun?"

Covenant'a *en iyisi* demişti - sırf bu yüzden bile Linden, Covenant'a geri ödenemeyecek kadar büyük bir borçluydu.

Şimdi tüm seçimlerinin ve arzularının en başından beri yanlış olduğu anlaşılıyordu. Yanlış yönlendirilmiş ve ölümcül.

Ve yine de-

Kalbi bu kadar çok yönden parçalanıp da bütün kalamazdı.

-Uyumsuzluk izlenimi devam etti. Covenant, sözleri bilen ama şarkıyı hatırlayamayan bir adam gibiydi. Sinirleri doğruyu ya da yanlış ayırt edemiyordu. Ve Yeremya'ya güveniyordu. Yine de içgüdüleri ona bir şekilde yanlış yönlendirildiğini haykırıyordu.

Asası, sorgusuz sualsiz hâlâ ona ait olan tek şeydi. Onu sıkıca tutarak küçük bir sesle, "Onun yerine ne yapmalıyız?" diye sordu.

Covenant önemli bir imtiyaz elde etmiş gibi iç çekti ve öfkesi azalır gibi oldu. Daha sessiz bir şekilde, "Dediğim gibi, bu karmaşayı düzeltmek için başka bir yol biliyorum," diye cevap verdi. Gözleri yine hazır közlerin parıltısı gibi kısa bir süre kırmızı bir ışıltı verdi. "Ama bana bu şekilde davranılmasından pek hoşlanmıyorum. Sanki kılık değiştirmiş lanet bir Raver'mışım gibi. Elbette beni hatırladığınız gibi değilim. Ama bundan daha iyisini hak ediyorum. Sen farkında olmasan da ben sana burada çok şey verdim.

"Karşılığında bir şey istiyorum. Birazcık güven.

"Yarın bizimle platoda buluş. Belki şafaktan bir saat sonra. Güney kenarında, Furl Şelalesi yakınlarında. O zaman ne yapacağımı açıklamak zorunda kalmam. Sana gösterebilirim."

Gözlerindeki o anlık erimiş parıltıya neyin sebep olduğuna dair bir ipucu bulmak için onu inceleyen Linden, ihtiyatlı bir şekilde, "Planladığın şeyi onaylayacağımı düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

Tekrar iç çekti. "Bilmiyorum. Olabilir. Yapmayabilirsin de. Bu oğlunuzu tek parça halinde geri almayı ne kadar istediğinize bağlı."

Orada Linden, incinmişliğinin ve kendinden şüphesinin geniş manzarasında küçük bir netlik yeri buldu. Duygusal şantajı duyduğu anda tanıdı. Belki de Mutabakat Jeremiah'ın inandığı kadar iyi huyluydu ve gerekliydi; ancak oğluna olan sevgisinin Mutabakat'ın arzularını kabul etmesiyle ölçülebileceğini öne sürmek açıkça manipülattı.

Hiç şüphesiz istemeden de olsa, kadının kendisinde ya da kendisiyle ilgili bir sorun olduğuna dair inancını tazelemişti.

Jeremiah sanki hayatı ona bağıymış gibi başını kaldırıp ateş ışığında onu izliyordu. Ona sessizce yalvarıyor, Covenant'ın kendini kanıtlamasına izin vermesi için yalvarıyor gibiydi.

Oğlunun buğulu gözlerindeki ihtiyaç, güçlkle zapt edebildiği gözyaşlarının kaynağına dokundu. Zaten çok fazla şeye katlanmıştı-Covenant hakkında ne düşünürse düşünsün, Jeremiah'yı nasıl reddedeceğini bilmiyordu.

Sertçe ayağa kalktı.

"Pekâlâ," dedi Covenant'a. "Seninle orada buluşuruz." En azından bu kadarını kabul e t m e z s e , gerçeği asla öğrenemeyebilirdi. "Aklında ne olduğunu bana gösterebilirsin."

Sonra, o odada son kez, sözünü sakınmadı. "Ama bilmelisin ki-" *Beklemedikleri bir şey yapın.* "Şu andan itibaren Asa'yı kullanacağım.

"Sana söylüyorum çünkü seni gafil avlamak istemiyorum. Ve olabildiğince uzak duracağım. Sizi tehdit etmek istemedim." Varlıklarını mümkün kılan ayini kesinlikle bozmak istemiyordu. "Ama *durumumuzla* ilgili anladığım bazı şeyler var. Onlardan kaçmayacağım."

Covenant'ın cevabını beklemedi. Kendini kontrol etme yetisinin sonuna gelmişti. "Jeremiah, tatlım," dedi kalın bir sesle, "sabah görüşürüz." Ağlamak üzereyken söz verdi: "Ve sana yardım etmenin bir yolunu bulacağım. Doğru seçimleri yapamayacak kadar kafam karışık olsa bile."

Buna karşılık Jeremiah ona, boğazını kederle dolduran bir gülümseme sundu. Bir anda, sanki yönlendirilmiş gibi kapıya yöneldi, böylece kendini kaybettiğini görmeyecekti.

4. Revelstone'un Savunması

Covenant'ın odasının dışındaki koridorda Linden, Stave'i kendisini beklerken buldu.

Üç Alçakgönüllü'nün arasında, sanki hepsi birlikte hâlâ Ustaymış gibi duruyordu; sanki gerçek amaçları onlarınkiyle uyumluymuş gibi. Ama kadın kapıdan çıkar çıkmaz, yere yığılmadan önce onu yakalamak isteyen bir adam gibi ona doğru ilerledi. Duygularının karmaşası, şaşkınlık, dehşet ve kederin parçalanmış rüzgârları, onun duyuları için rüzgârla savrulan bayraklar kadar açık olmalıydı. Clyme, Galt ve Branlı görmezden gelerek onu bir kolundan hızla kavradı ve geçit boyunca şaşkınlık ve kayıptan uzağa götürdü.

Onun desteği olmasaydı, düşebilirdi. Gözyaşları kalbini dolduruyordu: onları zorlukla zapt edebiliyordu. Sadece Stave'in sağlam eli ve Kanun Asası'nı sıkıca kavraması, Revelstone'un blöf granitine karşı önemsiz insani üzüntülerini ve ihtiyaçlarını ölçerek birbiri ardına adım atmasını sağladı.

O Anele değildi: taştan bir dostu yoktu. Lord's Keep ona güvensizlik, hapis, kan dökme ve kötülük dışında hiçbir şey sunmamıştı. Onu sadece otlar ve ağaçlar teselli edebilirdi; Andelain'in güzelliği ve Glimmermere'in gösel gücü; Toprağın zarar görmemiş doğruluğu.

Ya da Covenant'ın yanında yer alan oğlu tarafından.

Yine de Stave'in onu Revelstone'un karmaşık niyetleri arasından geçirerek akrabalarının kendisi için ayırdığı odalara yönlendirmesine izin verdi. Başka nereye gidebilirdi ki? Yaylaların üzerinde dolaşan bulutlar kötü niyetli değildi; ama beraberlerinde karanlığı, gizlenmeyi ve sırlıslık yağmuru getireceklerdi. Kendi fırtınası zaten onun için çok fazlaydı.

Aşka karşı dikkatli olun. Kalbi yıkıma sürükleyen bir cazibesi vardır.

Covenant ve Jeremiah neredeyse tanınmayacak kadar değişmişlerdi. Linden'in dokunuşunu reddetmekle kalmamışlar, onu geri çevirmişlerdi.

Kalp.

Onu ikna etmek, güvenini kazanmak istediği bu kadar açıkken, Antlaşma neden yalan söylüyordu? Tanrım, diye düşündü, ah, Tanrım, o bir vantrilok kuklası olabilirdi, her kelimesi bir dış kaynaktan ona yansıtılmış, akortsuz ve yapmacıktı.

Jeremiah'dan mı? Oğlunun aynı anda iki yerde bulunarak elde ettiği güçten, *sızıntıdan* mı? Yoksa ikisi de kukla mıydı? Kavramaya başlayamadığı varlıkların ve güçlerin oyuncağı mıydılar?

Yoksa ona **ellerinden** geldiğinde gerçeği mi söylüyorlardı? Hata onda mıydı? Onunla çelişen birine güvenme konusundaki isteksizliğinde mi? Covenant'ın yüzüğünü teslim etme konusundaki isteksizliğinde mi?

Anele, Yakın'ın taşının *Thomas Covenant'tan* bahsettiğini söylemişti, kızı *Ölüm Yasası'nı kiralamıştı ve oğlu Toprak'ta öyle bir tahribat peşindeydi ki, dağların kemikleri onu düşünmek için titriyordu. Bu taşı kullanan kişi de ihanete uğradığını bildiği için kederlenir.*

Covenant ve Jeremiah dünyada en çok sevdiği iki insandı. Şimdi onların kendisini kırdığını hissediyordu.

Ama kırılmamıştı. Bunu biliyordu, sıkıntısı onu dilsiz feryatlarla doldursa da. Sadece acı çekiyordu; sadece şaşkın ve kederliydi, alenen yoksun bırakılmıştı. Böyle şeyleri anlıyordu. Son on yılını Thomas Covenant ve Despiser'dan öğrendiklerinin sonuçlarını inceleyerek geçirmişti. Eski sevgilisinin şimdi onu manipüle etme girişimleri bir bela gibi canını yakabilirdi ama onu teslim olmaya zorlayamazdı.

Ağlama arzusu sadece gerekliydi. Bu onun çözüldüğü anlamına gelmiyordu. Stave onu nihayet odasına getirip kapıyı açtığı anda, konuşabilmek için kederini yutacak gücü kendinde buldu.

"Konuşmamız gerek," dedi, kendini tutamamaktan sesi kısılmıştı. "Sen ve ben. Mahrtiir ve Liand. Hepimiz. Onları benim için getirebilir misin? Eğer Covenant haklıysa, Demondim yarından önce saldırmaz. Zamanımız olmalı."

Haruchai tereddüt eder gibi göründü. "Seçilmişler," dedi bir süre sonra, "sizi bu şekilde bırakmaktan nefret ediyorum."

"Anlıyorum." Gömleğinin koluyla yüzündeki gözyaşlarının bir kısmını sildi. "Seni göndermek hoşuma gitmiyor. Ama seninle gelebilecek durumda değilim. Ve konuşmamız *gerekiyor*. Yarın sabah Covenant bana sorunlarımızı nasıl çözmeyi planladığını göstermek istiyor. Ama önce yapmam gereken bir şey var. Hepinize ihtiyacım olacak" dedi, arkadaşlarının her birine. "Ve-" Yeni bir hüzün patlamasını bastırmaya çalışırken durakladı. "Covenant ve Jeremiah'ın bana söylediklerini hepiniz duymalısınız."

Stave elinden geldiğince onun yanında duracaktı; ama ona teselli veremezdi.

İfadesiz bir şekilde başını salladı. "Nasıl isterseniz." Sonra onun önünde eğildi ve itaat etti.

Hıçkırıklarını bastırmaya  alışan Linden odasına girdi ve kapıyı kapattı.

Küçük sığınadı ndan uzun zamandır uzak kaldığını hissediyordu ve ne bekleyeceğini bilmiyordu. Mahdoubt Revelstone'u terk etmişse ona kim bakacaktı? Ancak gün boyunca ocağın yanına daha fazla odun yığılmış, lambalar yeniden doldurulmuş ve yakılmıştı. Ayrıca taze bir tepsi yemek de onu bekliyordu. Covenant'inki kadar cömertçe yüklenmişti: onunki gibi, su ve kaynak şarabı s rahipleri içeriyordu.

Efendiler pek    İnançsız'ın tarafını tutmayı seçmiş olabilirler, ancak Revelstone'un hizmetkârlarının misafirleri arasında hiçbir ayırım yapmadıkları açıktır.

Asaya tutunan Linden, bir sürahiye biraz bahar şarabı doldurdu ve içti. O küçük *aliantha* kırıntısının narin besleyiciliğini içinden geçirdiğini hissettiğinde, yatak odasına gitti ve havaya bakmak için panjurları açtı.

Kararmış gökyüzünden hafif bir yağmur çiseliyordu: kurşuni bulutların sızıntısı. Westron Dağları'nın üzerini örtüyordu ve çok aşağısındaki dağ eteklerini, sağındaki Beyaz Nehir'in soluk tonunu zar zor görebiliyordu. Bahar yağmurunun ardında, Revelstone'un üzerine alacakaranlık çökmüştü. Stave arkadaşlarıyla birlikte dönmeden önce yayla, Kale ve Demondim'in tehditkâr sürüsü tamamen geceye g m lecekti.

Karanlık düşüncesi onu rahatsız ediyordu. Nasıl yüzleşeceğini bilmediği tehlikeler, ışığın olmadığı yerlerde gizleniyordu. Aniden

Panjurları kapattı, sonra lambaların nazik aydınlatması altında oturma odasına döndü ve ocakta ateş yakmak için diz çöktü.

Lambalardan birinden sıçrayan yağın da yardımıyla odunlar hızla alev aldı. Çok geçmeden sabit bir alev odayı ısıtmaya başladı.

Ama ışık ve ısı tek başına zihnindeki gece yarısını yok edemezdi. Kafası yankılarla doluydu. *Bundan daha iyisini hak ediyorum. O benim annem.* Takıntılı bir şekilde kendilerini tekrarlıyorlar, gözyaşlarını besliyorlardı. *Acı, onu karşılaştıracak bir şeyiniz olduğunda daha kötüdür. Karşılığında bir şeye ihtiyacım var.* Tekrarlamaları ağlamak kadar ısrarcı ve zorunluydu. *Birazcık güven. Seni takip eden o yavru köpeğe sor.*

Covenant'ın ve Jeremiah'nın sesi aklından çıkmıyordu.

Kendini korumaya çalışarak yatak odasına geri döndü ve tamamen giyinik bir şekilde sert yatağına uzandı. Asa'yı göğsüne yaslayarak, elinden geldiğince nebati ahşabın temizliğine konsantre oldu.

Berek'in orijinal Kanun Asası'nı hiç görmemişti ama kendisinininkinin onunkiyle aynı olmadığından emin olacak kadar çok şey biliyordu. Onunki Tek Ağaç'ın bir dalından elde edilen bilgelik ve irfanla hazırlanmıştı; onunkini ise Findail ve Vain'i birleştirerek, acelecilik ve vahşi büyüyle oluşturmuştu. Ve kendi Kanun anlayışı da Berek'inkinden farklı olabilirdi. Bildiği kadarıyla, iki Asa'nın Berek'in dövdüğü demir topuklar dışında pek az ortak noktası vardı. Vain'in kolunu dönüştüren büyü Tek Ağaç'tan değil de Dünyanın Sonundaki Solucan'dan kaynaklanmış olabilirdi.

Yine de onun Asası da Berek'inki gibi Dünya Gücünün bir aracıydı ve onu sevgiyle ve Toprağın güzelliğini sürdürme özlemiyle şekillendirmişti. Bir şekilde gerçeği keşfetmesine, oğlunu kurtarmasına ve Despiser'a karşı çıkmasına yardımcı olacaktı.

Asayı yorgun kalbine dayadığında uykuya daldığını fark etmedi bile.

Kapısının çalınma sesi onu uyandırdığında, birden irkilerek doğruldu. Ne kadar zaman geçtiğini tahmin edemiyordu,

uykuya daldığına inanmakta güçlük çekiyordu. Anlık bir şaşkınlıkla, "Şok" diye düşündü. Sinirsel çöküntü. Günün uzun süren zorlukları onu tüketmişti-

Ancak neredeyse aynı anda arkadaşlarını hatırladı. Yataktan fırlayarak kapıya doğru koştu.

Stave'in arkasında Mahrtiir ve Liand, Pahni, Bhapa ve Anele'yle birlikte dikildiğini görünceye kadar başka bir gelişten korktuğunu fark etmemişti: belki de Ahit ve Yeremya'dan yeni bir çağrı ya da Ustalardan biri Demondim'in saldırıya başladığını haber vermeye gelmişti.

Garip bir şekilde, sanki yorumlanamaz rüyalarından birinde kaybolabileceklerinden şüpheleniyormuş gibi, arkadaşlarını içeri girmeye çağırdı. Sonra koridoru Mütevazi'den bir iz, bir sorun belirtisi var mı diye taradı. Ama kapısının dışındaki geçit boştu. Pürüzsüz taş duvarlarda hiçbir sıkıntı belirtisi yoktu.

Ciğerlerindeki alarmı temizlemek için derin bir nefes alarak kapıyı kapattı, kilitledi ve arkadaşlarının endişesiyle yüzleşmek için döndü.

Endişeli ifadelerine rağmen sağlık ve dinçlik yaydıklarını görmekten memnundu. Kevin'in Kirinin azalmasının yerini o kadar keskin bir canlılık almıştı ki, Anele ve Stave'in kendisi hariç hepsinin etrafında hissedilebilir bir penumbra oluşturuyor gibiydi. Artık eski Üstat ve Mahrtiir'in Glimmermere'den döndüğünde onda neyi fark ettiklerini biliyordu. Suların büyüğü gücü onların yaralarını, yorgunluklarını ve hatta belki de şüphelerini silip süpürmüştü. Ve gölün etkilerinin, günün erken saatlerinde Asa'sıyla gerçekleştirdiği nispeten geçici restorasyondan daha uzun süreceğini rahatlayarak algıladı. Kevin'in Kir'i üzerlerindeki gücünü kısa sürede yeniden kazanamayacaktı.

Glimmermere deneyimi Liand için Ramen'den bile daha fazla bir miras almak gibi bir şey olmalıydı; hayatı boyunca ona ait olması gereken ama acımasızca reddedilen bir hak.

Karşılaştırıldığında, Stave'in vurdumduymazlığı bir kızgınlığı andırıyordu. Anele kendi kendine anlaşılmas bir şekilde mırıldandı, görünüşe göre özel ayrışmasında kaybolmuştu: işlenmiş taş üzerinde durmanın etkisi. Yine de kör gözleri Linden'a bakıyor gibiydi, sanki deliliğinde bile

başına gelenlerin önemini kavramakta başarısız olamazdı.

Basit bir rahatlama içinde, Linden arkadaşlarının varlığının tadını çıkarmak için biraz zaman harcamak isterdi. Onlara yiyecek, içecek ve sıcaklık sunabilir, sorular sorabilir; kendi kişisel kargaşasından uzaklaşabilirdi. Ama belli ki onun adına telaşlanmışlardı. Ramen hiçbir şey söylemese de, Pahnî'nin açık endişesi Mahrtîr'in şiddetli öfkesini vurguluyordu ve Bhapa endişeyle kaşlarını çatı.

Liand daha az suskundu. "Linden," diye usulca, korkuyla nefes aldı. "Cennet ve Dünya! Başına ne geldi? Eğer Üstatlar kalbine bir kılıç saplasaydı, seni böyle yaralı görmek aklıma gelmezdi."

Linden utanmış gibi istemsizce başını eğdi. Anında gösterdiği sempati, göze alamayacağı gözyaşlarını serbest bırakmakla tehdit ediyordu. Covenant ve Jeremiah'yla karşılaşmasının sonuçları, daha şimdiden, atının ardından onu savuran öfkenin öncü ucunu andırıyordu. Eğer o fırtına şimdi koparsa, konuşamayacaktı. Sadece hıçkırırdı.

"Lütfen yapma," diye yalvararak cevap verdi. "Bu kadar endişeli görünme. Anlıyorum. Senin yerinde olsaydım, muhtemelen ben de aynısını yapardım. Ama bunun bir faydası yok."

Stave kalbini kapatmak istercesine kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O halde bize bilgi verin, Seçilmişler. Ne tür bir yardıma ihtiyacınız var? İstirabınız apaçık ortada. Sizin yanınızda durmaya karar vermiş olan bizler, içinde bulunduğunuz kötü duruma tanık olup etkilenmeden kalamayız."

Bunun üzerine Linden başını kaldırdı ve ani bir içgörü patlamasıyla şaşkına döndü. Belki de farkında olmadan Stave ona *Harucha*'nin soğukkanlılığının ardında son derece tutkulu bir halk olduğunu hatırlatmıştı.

Brinn ona uzun zaman önce, *erkeği kadınla birleştiren bağın içimizde bir ateş olduğunu* söylemişti. Kan Muhafızları Lordlara hizmet yeminlerini bozmuşlardı, diye açıklamıştı, sadece değersiz olduklarını kanıtladıkları için değil, daha çok eşlerini, sürdürmeyi başaramadıkları *seçilmiş bir sadakat adına* terk ettikleri için. Yeminleri uğruna yaptıkları fedakârlıklar katlanılamayacak kadar büyük hale gelmişti.

Aynı nedenle, binlerce yıl sonra, Brinn ve Cail Thomas Covenant'a olan hizmetlerini geri çekmişlerdi. Onların gözünde

Deniz Dansçıları tarafından baştan çıkarılmaları -bu tür arzulara karşı savunmasız olmaları- onların değersizliğini göstermişti. *Aptallığımız artık sona ermeli, yoksa bizimkinden daha büyük vaatler boşa çıkacak.*

-Ve kayıtsız kaldı. Anılar ve anlayışla sarsılan Linden aniden Stave'in de kendisini arkadaşı ilan ettiğinde benzer bir seçim yaptığını fark etti. Üstatların seçilmiş hizmetine olan bağlılığından vazgeçmişti.

Liand, Efendilerin kederden korktuğunu söylediğinde gerçeği görmüştü. Bir ırk olarak, Stave ve akrabaları bunu zaten fazlasıyla biliyordu.

Eski Üstat için yas tutan Linden, kendi kederinin azaldığını hissetti. Gücünü kaybetmemişti: belki de kaybetmeyecekti. Yine de daha az acil hale gelmiş gibiydi. Stave'in sözleri ve kayıpları gözyaşlarını kontrol edebileceği, düşünebileceği ve arkadaşlarını önemseyebileceği bir alan açmıştı.

"Zaten yardım ediyorsun," dedi Stave'e elinden geldiğince kararlı bir şekilde. "Sen buradasın. Şu anda en çok ihtiyacım olan şey bu."

Daha fazlası da olacaktı ama şimdilik bu kadarı ona yetmişti.

Haruchai cevabını kabul ederek başını salladığında, Manethrall Mahrtiir ve Kordonlarına döndü.

"Böyle taşlarla çevrili olmanın senin için zor olduğunu biliyorum," diye başladı. Hafif bir titreme kırılganlığına ihanet ediyordu. Yine de kendini Mahrtiir'in hırçın bakışlarına sabitledi; Stave'in ona sağladığı içgörüyü sarıldı.

Bunu yaparken, Ramenlerin ve Liand'ın auralarında sihirli bir şekilde yenilenmiş canlılık ve koruyucu endişeden daha fazlasını görebildiğini keşfetti. Yüzeyin altında, duyguları daha ince bir huzursuzluğun ipuçlarıyla karmaşıklaşmıştı. Mahrtiir'den ayrıldığından beri onları rahatsız eden bir şeyler olmuştu.

"Ama konuşacak çok şeyimiz var," diye devam etti. "İşimiz bittiğinde senden kalmanı istemeyeceğim. Sabah tekrar bir araya geliriz."

Bhapa onun söyleyeceklerinden memnunmuş gibi başını eğdi. Ama Pahnî hâlâ kara gözlerinde endişe gölgeleriyle Linden'e bakıyordu. Ellerinden birini Liand'inkinin üzerine koydu.

Sanki onun desteğine güvenmeye başlamış gibi ya da Linden için olduğu kadar onun için de korkuyormuş gibi. Mahrtiir ise bir yırtıcı kuş gibi tetikte duruyor, Linden'in düşmanlarını, yani avını söylemesini bekliyormuş gibi onu arıyordu.

Manethrall'ın tavrı beklenmedik olaylara işaret ediyordu. Yine de onlara verdiği tepki, arkadaşlarının paylaşmadığı bir hevesin tadındaydı.

Onun bu tavrı, Linden'in Covenant ve Jeremiah ile yüzleşmesinin etkilerini bastırma yeteneğini güçlendirdi.

Sonunda bakışlarını Liand'ınkilere çevirdi, en son ona hitap etti çünkü onun karmaşık olmayan ilgisi ve şefkati acısına doğrudan dokunmuştu.

"Liand, lütfen bana soru sorma." Manethrall'ın hevesini ve Pahn'i'nin korkusunu pek yansıtmasa da, Liand da özel olarak tedirgin görünüyordu. "Sana olan her şeyi anlatacağım. Bu konuda ne yapmayı planladığımı söyleyeceğim. Ama sadece konuşabilirsem benim için daha kolay olacak. Sorular kendimi bir arada tutmamı zorlaştırıyor."

Liand çarpık bir gülümseme takındı. "Nasıl isterseniz. Gördüğünüz gibi sükûnetimi koruyabiliyorum. Yine de söylememe izin verin," diye ekledi alaycı bir mizahla. "Mithil Stonedown'dan ayrıldığımdan beri, hiçbir tehlike ve güç deneyimi, hiçbir keşif veya acil durum benim için bu kadar beklenmedik olmadı, bu yüzden sık sık sessiz kalmak zorundayım."

Lanet olsun, diye düşündü Linden gözleri buğulanırken, yine yapıyor. Adamın şaka yapma girişimindeki etkilenmemiş kibarlık Linden'in kendini kontrol etmesini engelledi. Gözyaşlarına tekrar hâkim olmaya çalışarak arkasını döndü ve ocakla meşgulmüş gibi yaptı; dikkatini gerektirmedikleri açıkça belli olmasına rağmen kütükleri botunun ucuyla dürttü.

Omzunun üzerinden kalın bir sesle, "Oturun lütfen. Bir şeyler yiyin. Uzun bir gün oldu. Sana Covenant ve Jeremiah'dan bahsetmek istiyorum ve bu benim için zor olacak. Ama acelesi yok." Demondim beklenmedik bir anda saldırmazsa, sürüyle yüzleşmek için ertesi sabaha kadar beklemek niyetindeydi. "Biraz zaman kazanabiliriz."

Önce konuşmak istiyordu. Şüphesiz o zaman acısını geride bırakabilir ve arkadaşlarının hikayelerini daha net dinleyebilirdi? Ama bekleyemeyecek bir sorusu vardı.

Kulakları kadar sinirleriyle de arkadaşlarının ayaklarını kaydırdıklarını, birbirlerine kararsızca baktıklarını, sonra da onun isteğini yerine getirmeye başladıklarını duydu. Stave kapının yanında durmaya devam etti, kolları lekeli tuniğinin üzerinde parmaklık gibi kıvrılmıştı. Ama Liand ve Pahni Anele'yi bir sandalyeye oturmaya zorladılar ve onun yanına oturdular. Yaşlı adam hemen yemek tepsisine uzandı ve yemeye başladı. Aynı anda Bhapa ve Mahrtiir de oturdular. Yaşlı Kord bunu bilinçli bir soğukkanlılıkla yaptı. Buna karşılık Mahrtiir somut bir şekilde isteksizdi: duyguları için daha aktif bir çıkış yolu arıyor gibiydi.

Arkadaşları yerleşirken, fıçılara su ya da kaynak şarabı doldururken, biraz yiyecek alırken, Linden kararlılığını topladı. Ocağın yanındaki duvara yüzünü dönerek, neredeyse alnını küt taşa dayayarak rahatsız bir şekilde, "Bilmem gereken bir şey var. Ve gerçeği bilmem gerek. Lütfen hiçbir şeyi saklamayın.

"Bu *kazalarla* ilgili. Onlardan geçerken neler hissettiğin hakkında. Liand'a ilkinizi zaten sordum." Waynhim'in mağarasında ona sadece tarif edilemeyecek bir acı hissettiğini söylemişti; ur-villerin kara ilmi onu korumasaydı parçalanabilirdi. "Herhangi birinizin bana söyleyebileceği başka bir şey var mı? Yani o Sonbahar'da olmak hakkında?"

Bir anlık endişeli sessizlik sırtına baskı yapıyor gibiydi. Sonra Manethrall sertçe cevap verdi: "Ringthane, acı net bir algıya izin vermeyecek kadar büyüktü. *Kafesin* içinde tarifsiz bir soğuk, korkunç bir beyazlık, derisi yüzülmeye benzeyen bir ıstırap ve sonsuz bir umutsuzluk vardı. Stonedownor'un dediği gibi, ur-villerin ayiniyle korunuyorduk. Ama Ranyhyn de dayanmamızda rol oynadı. Zaman içinde yollarını kaybetmemiş olmaları çektiğimiz acıyı bir nebze olsun azalttı."

Linden, arkadaşları birbirlerine bakıp başlarını sallarken bedenlerin belli belirsiz hışırtısını duydu. Sağlık sezgisiyle Liand, Pahni ve Bhapa'nın Mahrtiir'in değerlendirmesine katıldıklarını anladı.

"Peki ya sen, Stave?" diye sordu. Sonbahar'dan görünüşe göre yara almadan çıkmıştı. "Senin için nasıldı?"

Haruchai tereddüt etmedi. "Manethrall'ın söylediği gibi, hem ur-viller hem de Ranyhyn bize iyi hizmet etti. Bedenimiz na-Mhoram'ın *Grim*'i tarafından saldırıya uğramış gibi saldırılırken, en saf dondurucu bir manzara üzerinde at sürdük. Ayrıca kayaların arasında vahşi büyülerle acı içinde kıvranan bir kadın duruyordu. Tükenmek için ona doğru çekildim. Ancak, *Turiya* Herem onu tuttu. Onu tanırım, çünkü hiçbir *Haruchai* bir Raver'in dokunuşunu unutmamıştır. Bu yüzden Korik, Sill ve Doar'ın başına gelen felaketi reddetmek için ondan ayrı kaldım."

Ayrı kaldı-Linden hüznle düşündü. *Kahretsin*, güçlüydü. Doğduğundan beri zihinle zihin arasında iletişim kurmuştu; yine de Düşüş'te Anele hariç herkesten daha fazla kendini korumuştur. Damarlarındaki ur-villerin gücüyle o bile Joan'ın çılgınlığına kapılmıştı.

Stave'in halkından koparılması onu Linden'in hayal edebileceğinden çok daha fazla incitmiş olmalıydı.

Ama arkadaşlarının onun yanında durmak için ödedikleri bedeller üzerinde durmayı göze alamazdı: şimdi, bu koşullar altında değil. Katlanması gereken kendi bedelleri vardı.

Bir anlık sessizliğin ardından "Pekâlâ," dedi. "Bu ilkiydi. Peki ya ikincisi?" Yarattığı, kendisini ve yoldaşlarını uygun zamanlarına geri getiren ve Demondim'in yerini değiştiren *kaesür*. "Farklı olmuş olmalı. *Nasıl* farklı olduğunu bilmem gerek."

İlk olarak Mahrtiir konuştu. "Ramen için bu ayırım hem ince hem de derindi. Yine dayanamadığımız beyaz ve donmuş bir ıstırap tarafından saldırıya uğradık. Ur-viller artık bizi koruyamıyordu. *Harucha*'nın gücünden yoksunduk. Ve sizin adınıza Kanun Asası'nı taşımadık." Liand bu şekilde Linden'e hizmet etmiş ve onu vahşi büyüye yoğunlaşması için serbest bırakmıştı. "Yine de Ranyhyn'in kesinliği daha büyük görünüyordu ve onların güvencesi azabımızı biraz azalttı. *Bizce* bu, kasırganın akıntısına karşı koymaya çalışmadığımız için, kasırganın içindeki zamanın hareketiyle mümkün oldu."

Linden kendi kendine başını salladı. Evet, bu mantıklıydı. Günler önce, herhangi bir Sonbahar'ın zamansal kasırgasının geçmişten geleceğe doğru dönme eğiliminde olacağına inanmayı seçmişti. Mahrtir, üç bin yıl önce Southron Sıradağları'nın eteklerinden Revelstone'un kapılarının önündeki çıplak zemine geçişi sırasında kendi hissettiği şeyi doğruladı.

Covenant'ın kendisine sormasını tavsiye ettiği soruya temkinli bir şekilde, adım adım yaklaşarak şöyle dedi. "Peki ya sen, Stave? Daha fazla bir şey söyleyebilir misin?"

Eski Üstat hemen cevap vermedi. Görünürdeki soğukkanlılığının ardında riskleri tartıyor, cevabının onun üzerinde yaratabileceği etkiyi ölçmeye çalışıyor olabilirdi. Ancak konuştuğunda, ses tonundan hesaplamalarının hiçbiri anlaşılmıyordu.

"Manethrall ve benim anlattıklarımıza bir gözlemimi ekleyeceğim. İkinci Sonbahar'da, umutsuzluk ve delilik tarafından ele geçirilen kadın yoktu. Bunun yerine seni Hyn'in üzerinde gördüm. İçinde öyle vahşi bir büyü parlıyordu ki, tanık olmak korkutucuydu. İlk pasajda olduğu gibi, büyüü kullananın zihnine doğru çekildim. Ama yine ayrı kaldım."

Yani. Stave iki kez ayrı bütünlüğünü korumuştı. Ramen gibi o da Linden'a bilmesi gerekenleri söyleyemiyordu.

-O *toy* yavruya sor.

Liand, Covenant'ın küçümsemesini hak etmiyordu.

Sesini boğmak, kalbini gizlemek istercesine yüzünü duvara dönmeye devam etti. "Ya sen, Liand? Asa'yı sen taşıyordun. Bu bir fark yaratmış olmalı."

Personel, doğası gereği, girdap halindeki *kaos* ortamına küçük bir Hukuk cebi dayatmış olabilir.

"Linden-" diye başladı genç adam. Ama sonra duraksadı. İsteksizliği sırtındaki ve kafa derisindeki sinirleri, boynunun derisini kazıdı. Ama tek başına sezgileri ona neden konuşmaktan çekindiğini ya da neyi açığa çıkarabileceğini söyleyemezdi.

"Lütfen," dedi usulca, neredeyse fısıldayarak. "Bilmem gerekiyor."

Onun kendini topladığını ve Ramen'in ona bir tür endişeyle baktığını hissetti. Stave gözlerini sabit bir şekilde Stonedownor'a dikti. Sadece

Anele sanki arkadaşlarından habersizmiş gibi yemeye ve içmeye devam etti.

"O halde anlatmalıyım," diye cevap verdi Liand kararsızca, "Rhoim'a, *kafesin* içinde, en acı boşluk ve soğuktan oluşan uçsuz bucaksız bir düzlükte bindim. Etrafımda, gözümle göremediğim halde her biri beni delip yutmak için çabalayan bir eşek arısı sürüsü hissettim. Ve aynı zamanda-" Yine duraksadı. Ama asaletin ve cesaretinin altında yatan temel onu destekledi. "Aynı zamanda," diye tekrarladı daha kararlı bir şekilde. "Bana senin içindeymişim gibi geldi - Rhoim yerine Hyn'in üzerine oturdum ve kalbimden daha önce hiç bilmediğim bir yangın çıktı. Orada arzularımın ya da eylemlerimin hiçbirisi bana ait değildi. Bir şekilde varlığım sona ermişti, çünkü düşüncelerim senin düşüncelerindi, acım senindi ve Fostil'in oğlu Liand'ın hiçbir yönü bana kalmamıştı."

Linden onu sıkıştıramadan ekledi: "Sorunuzun adını koymanıza gerek yok. İçinizde gördüğüm şeyin ne olduğunu duymak istiyorsunuz."

"Düşüş'ten çıktığımızda birleşmemiz koptu ve ben yeniden kendim oldum. Yine de biz birken, oğlunuza ve Thomas Covenant'a olan sevginize katıldım. Senin korkun ve acınla, aşırılığın ve çaresizliğine doluydum. Cesaret ya da kudretten daha büyük olan kararlılığınızı paylaştım." Liand şimdi tereddüt etmedi ya da geri çekilmedi. "Ve gördüm ki içinde dehşet yaratacak bir güç var. En kara zulmü ve çaresizliği biliyorsun ve sana karşı çıkabilecek herkese tüm dehşetini yaşatabilirsin."

"Aradığınız bilgi bu," diye sözlerini tamamladı. "öyle değil mi?"

Yazısız taşta bakan Linden kendi kendine inledi: yüksek sesle inlemiş de olabilirdi. Covenant Jeremiah'ın kuklası mıydı? İkisi de kukla mıydı? Yoksa hata onda mıydı? Liand'ın bu sorulara cevap verdiğine inanıyordu. Covenant'ın adına, *mokşa* Jehannum ve Sunbane'e karşı galip gelmişti; ama Liand, Lord Foul'un hizmetkârlarının onda açığa çıkardığı kötülük kapasitesini asla gerçekten iyileştiremediğini söylüyor gibiydi. Covenant ve Jeremiah'ı anlayamaması ya da onlara güvenememesi onların değil, kendisinin başarısızlığıydı.

Yumuşak bir sesle, Liand'dan çok duvarla konuşarak, "Yine de hâlâ benim arkadaşımın," dedi.

"Başka türlü nasıl olabilirdim ki?" diye karşılık verdi Taşyiyen. "Mahdoubt'un uyardığı gibi, aşklarının kalbini yıkıma bağlaması mümkündür. Daha önce yaptığın gibi, sürekli olarak kötü yollarla iyiliğe ulaşmaya çalışabilirsin. Ama ben artık kendimim ve korkmuyorum. Senin hakkında bildiğim her şeyi artık saklamıyorum. Yine de aşklarınızı biliyorum ve onlar adına hem yoldaşınız hem de dostunuz olmaktan gurur duyuyorum."

Linden çaresizce öne doğru eğildi ve alnını serin taş dayadı. Bir ağlama bulutu, kafa karışıklığının kıvrımlı arazisinde ona doğru ilerledi; ve buna dayanamadı. Covenant ona güvenmediğini söyleyecek kadar ileri gitmişti -ve Liand ona İnançsız'ın ihtiyatlı davranmak için iyi nedenleri olduğunu söylemişti- ama yine de Liand'ın ses tonunda katıksız bir samimiyetten başka bir şey duymamıştı. Gururluydu.

Kederine engel olamayabilirdi; ama Anele aniden konuştu. "Anele *onlardan* kurtuldu," diye açıkladı yaşlı adam açık bir memnuniyetle. "Ve" -başını şaşkınlık ifade eden bir şekilde bir o yana bir bu yana çevirdi- "karanlık şeyler, kayıp ve acımasız, hatırlanmayı bekleyen yaratıklar- Anele artık onlardan korkmuyor. Çok fazla şeyden kurtuldu."

Onun sesinin beklenmedik tınısı, bir kez daha yaygara koparan duygularından geri adım atmasına yardımcı oldu.

Çıplak ayakları zemindeki cilalı granitin üzerinde, işlenmiş taşın üzerinde oturuyordu. Sonuç olarak, deliliğinin en tutarlı evrelerinden birindeydi. Kavramış görüldüğünden daha fazlasını anlamış olabilir. Gerçekten de, çarpıtılmış tarzıyla Linden'i rahatlatmaya çalışıyor olabilirdi.

En azından bir dereceye kadar, kendisinin Ülkenin *son umudu* olduğu iddiasının **doğruluğunu** zaten kanıtlamıştı. Asa'nın geri alınmasını mümkün kılmıştı.

"Kendi adıma," diye söze girdi Mahrtiir, Linden kendine hâkim olurken, "Taşyürekli'nin edindiği bilgilerde şaşılacak bir şey olmadığını s ö y l e y e b i l i r i m ." Manethrall'ın sesi alışılmadık bir şefkatle hırçınlaşmıştı. "Ülkede ya da geniş Dünya'da, karanlığın bir ölçüsünü beslemeyen bir varlık var mı? Şüphesiz Esmer sana onun gibi çekilmezdi, değil mi?"

Sende kendi azabının bir yönünü görmüyor mu? Ve beyaz altın sahibinin ülkeyi kurtaracağı ya da lanetleyeceği durmadan tekrarlanmadı mı? Liand'ın sende tanık olduğu şey hiçbir şeyi değiştirmez."

Arkadaşlarından aldığı güçle Linden şaşkınlığını, kaybını ve kendinden duyduğu kuşkuyu bir kenara bıraktı. Böyle şeyleri unutamazdı. Bunlar onun tüm seçimlerini ve eylemlerini etkileyecekti. Ancak arkadaşlarının inancı, kendini kontrol etme ve söylenmesi gerekenleri söyleme yeteneğini geri kazandırdı.

Gömleğinin koluyla yüzünü bir kez daha sildikten sonra Stave, Liand, Anele ve Ramen'e doğru döndü.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Hepinize. Size anlatmak zorunda olduğum şeyler benim için çok zor." Ve hâlâ Covenant ve Jeremiah ile birlikteyken arkadaşlarına ne olduğunu duymaya ihtiyacı vardı. "Ama sanırım artık yapabilirim"-gülümsemeye çalıştı
-"Bu konuda çok dağınık olmadan."

Yıpranmış cesaretini toplayarak masaya yakın bir sandalye çekti, böylece yemek tepsisine ulaşabilecekti. Kendini oturtup bir sürahi şarap doldurduktan ve birkaç yudum aldıktan sonra arkadaşlarının beklenti dolu bakışlarıyla karşılaştı ve söze başladı.

Esmer hakkında hiçbir şey söylemedi: Mahrtiir'in Esmer'in son ortaya çıkışıyla ilgili hikâyeyi anlattığına güveniyordu. Covenant'ın adına utanarak onun içki içmesinden hiç bahsetmedi. Ve onun Berek Halfhand ve Kevin Landwaster hakkındaki amaçsız yorumlarını görmezden geldi. Geriye dönüp baktığında, Covenant'ın Kevin hakkındaki açıklamaları önsezilerle dolu görünüyordu. Kendisinin ve arkadaşlarının etrafında bu kadar çok tehlike varken, Linden Kevin'in durumunda bir kehanet sezmişti. *Cezalandırılmak istiyordu ama* bu konuda korkularını bastırdı.

Ancak diğer her şeyi elinden geldiğince net bir şekilde aktarıyordu: Covenant'ın ve Jeremiah'nın tuhaflığı; aralarındaki bencil ve yapmacık ilişki; onlarla ilgili anıları arasındaki tutarsızlık; verdikleri cevapların üstü kapalı yetersizliği ve zaman zaman küçümsenmesi. Asayı göğsüne bastırarak, Covenant'ın yüzüğünü istediğini ve kendisinin bunu yerine getirmediğini itiraf etti. Güçlkle de olsa, yüzüğün

İsteksizliğinin ve sıkıntısının suçlusu kendisi olabilirdi. Ve arkadaşlarına Covenant'ın kendisinden *karşılığında bir şey* istediğini söyleyerek sözlerini bitirdi. Birazcık *güven*.

O zaman ne yapacağımı açıklamak zorunda kalmam. Sana gösterebilirim.

"Sana söyleyebileceğim tek bir şey daha var," diye sözlerini tamamladı. "Artık beni sevmiyorlar. Çok fazla değiştiler. O yanları artık yok."

Sonunda bir halsizlik dalgası son gücünü de alıp götürmüş gibiydi. Duygularını dizginleme çabası onu yormuştu; ve bahar çiçeğindeki *alianta*'nın besleyiciliğine ve en azından bir nebze uyuşukluğa ihtiyacı olduğunu fark etti. Sürahisinin yarısını boşalttıktan sonra küçük bir meyve aldı ve kayıtsızca çiğnedi. Bunu yaparken, arkadaşlarının belirsizlik ve endişelerinden kaçınarak başını öne eğdi.

Uzun bir süre sessizlik içinde ona baktılar. Yemek yemeyi bırakmışlardı: neredeyse nefes almayı bırakmış gibiydiler. Sonra Liand temkinli bir şekilde sordu: "Eğer Kâfir niyetinde sizden yardım isterse, yardım edecek misiniz?"

Linden başını kaldırdı. Bu olasılığı hiç düşünmemişti. -Ama Liand'ın sorusu elbette mantıklıydı. Yoksa Covenant neden Jeremiah'ı da yanında getirerek buraya gelsin ki? Yüzüğünü istediği kesindi. Bununla birlikte, kızın reddetme ihtimaline -olasılığına- hazırды: bunu söylemişti. O zaman neden bir güven gösterisi istemişti? *Bu karmaşayı düzeltmenin başka bir yolunu biliyorum.* O ve Jeremiah onu basitçe kovabilir ve diğer planlarını uygulamaya koyabilirlerdi - tabii bu planlar onun katılımını gerektirmiyorsa.

Yarın platoda buluşalım.

"Yapmak zorundayım," diye yavaşça cevap verdi. "Benden yapmamı istedikleri şeyden hoşlanmayacağımı zaten biliyorum. Ama işbirliği yapmazsam, gerçeği asla öğrenemeyeceğim. İkisi hakkında da."

Aslında, onları reddetmeyi hayal bile edemiyordu. Bir şekilde onun yardımını istiyorlardı. Ondak korkmak için sebepleri vardı. Ve onun kendilerine dokunmasına izin vermiyorlardı.

Gerçek, onun için oğlunun hayatı kadar hayati bir önem kazanmıştı.

Liand başını salladı. Kaşlarını çatmış olsa da, onun gerekçesini kabul etti.

Bir süre sonra Stave, savaşa hazırlanır gibi kollarını açtı. "Ur-Lord'a Asa'yı kullanmak niyetinde olduğunuzu bildirdiniz. Ne yapmaya çalışacaksınız?"

Linden yanağını Asa'nın rahatlatıcı tellerine bastırdı. "Sana anlatacağım," diye söz verdi. "Sen gitmeden önce," yasıyla baş başa kalmadan önce, "kendi planlarımızı yaparız. Ama bütün bu gün" -yüzünü buruşturdu- "beni çok yordu. Biraz zamana ihtiyacım var."

Masanın karşısında Liand ve Ramen'e baktı. "Ve senin bana söyleyecek bir şeyin var. Bunu hissedebiliyorum. Sana bir şey oldu - Glimmermere'den daha fazla bir şey. Eğer bu konuda konuşmaya istekliysen, ne olduğunu duymak istiyorum."

Bir anda, sanki unutulmuş bir endişeyi dürtmüş gibi, Mahrtiir, Bhapa, Pahni ve Liand huzursuzlandılar. Anele, Linden'in konuştuğundan habersiz görünüyordu ve Stave hiçbir tepki göstermedi. Ama diğerlerinin gözlerini tereddüt kaplamıştı. Hiçbiri doğrudan ona bakmadı. Liand ellerini inceliyor, Bhapa sanki alevler kafasını karıştırıyormuş gibi kaşlarını çatarak ocağa bakıyor, Pahni ise dikkatini endişeyle Liand'a odaklıyordu. Sadece Mahrtiir bir beklenti hissi taşıyordu; ama o da gözlerini kapadı ve kaşlarını çattı, belli ki hissettiklerini gizlemeye çalışıyordu.

Ancak sonra Manethrall gözlerini açarak Linden'in bakışlarıyla buluştu. "Cevap vermekten çekiniyoruz," dedi kabaca. "Çünkü taşımak zorunda olduğunuz yükleri arttırmak istemiyoruz. Yine de olanları saklamanın yanlış bir dostluk olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden cevap vereceğim.

"Senden ayrıldığımda, onları Glimmermere'e götürebilmek için Kordonlar'ı, Taşyürekli'yi ve Anele'yi bir araya getirene kadar biraz zaman geçti. Sonunda platonun açık gökyüzüne kavuşana kadar birlikte yaklaşan taşı aştık.

"Orada dağların üzerine yağmur yağdığını ve fırtınanın toplandığını gördük. Ama bizim dünyanın havasından korkumuz yok. Aksine, taştan ve kısıtlamalardan kurtulduğumuz için sevindik. Ve biz

Glimmermere'i görmek için sabırsızlanıyorduk. Bu yüzden tepeler arasında acele ettik, böylece eldritch tarn'a hızla ulaşabilirdik.

"Bunu yaparken, Anele bize isteyerek eşlik ediyor gibi göründü" - Liand ve Pahni onaylarcasına başlarını salladılar- "oysa bize onun sulardan kaçınacağını söylemişsiniz. Biz acele ederken sürekli kendi kendine konuştu-" Mahrtiir bir an için sanki biraz üzölmüş gibi bakışlarını kaçırdı. "Belki de onun sözlerine kulak vermeliydik. Bize onun deliliğinin ayaklarının altında yatan şey tarafından değıştirildiğini söylediniz. Ondan bazı içgörüler elde edilebilirdi." Sonra Manethrall tekrar Linden'e baktı. "Ama onun bizim için büyük ölçüde anlaşılmaz olan mırıldanmalarına alıştık. Ve hevesimiz dikkatimizi dağıttı. Sadece ısrar etmeden bize ayak uydurduğu için minnettarız."

Linden ona baktı. Çimenlere. Kahretsin, diye düşündü, *çimen*. Revelstone'un yukarısındaki bölge Gezintinin Eşığı kadar gür değildi ama zümrüt rengi ve verimli yeşillikleri o vadinin uzun otlarını andırıyordu. Ve yaylada yürümenin yaşlı adamı nasıl etkileyebileceğini bir an bile düşünmemişti. Esmer'le karşılaştığında o kadar sarsılmıştı ki -ve Covenant ve Jeremiah ile konuşmak konusunda o kadar endişeliydi ki-

"Ben de aynı hatayı yaptım," diye itiraf etti kendi üzüntüsünü yatıştırmak için. "Hepimizin aklında çok şey var. Lütfen devam edin."

"Yine de," dedi Mahrtiir sert bir şekilde, "yaşlı adam değışmişti. Onu iyi gözlemleyemediğimiz için hem onu hem de sizi hayal kırıklığına uğrattık.

"Önsözümü uzatmayacağım. Birlikte tarn kıyılarına ulaştık. Orada Anele'nin görüntüsü açıkça görölebilmesine rağmen sulara hiçbir yansıma yapmadık. Sözüne sadık kalarak Glimmermere'in nimetlerinden faydalanmak istemedi. Ancak içtiğimizde - yıkandığımızda ve dönüştüğümüzde-"

Manethrall aniden durdu, daha önceki isteksizliğinin yeniden canlanmasına yakalandı.

Liand ciddiyle öne eğilerek Mahrtiir'in adına açıkladı: "Linden, Anele bizimle konuştu. Şimdiye kadar böyle bir şey yapmadı. Açıkça konuştuğu anlar hep sana yönelik oldu ya da senin adına konuştu." Taşyiien'in yüzünü şaşkınlık kapladı.

"Ancak Glimmermere'in sınırlarında her birimize sırayla hitap etti. Ve konuşma tarzı-"

Liand tökezlediğinde, Mahrtiir kendini devam etmeye zorladı. Sesi boğuk çıkmıştı: "Ringthane, bize öyle geldi ki, sesi Gezinti Eşiği'nde, ateş ve öfke onu ele geçirmeden ve seni korumak için yere serilmeden önce sana yaklaştığı zamanki konuşma tarzına benziyordu. Sözlerinde öyle bir nezaket ve keder vardı ki, onu dinlerken yüreğimiz burkuldu."

Linden şok içinde gözlerini kırptırdı. Bu mümkün müydü? Covenant, Anele aracılığıyla arkadaşlarıyla konuşmuş muydu? Onun sesini duymuşlar mıydı? Sevgisini hissetmişler miydi? Onunla ve oğluyla yalnızken, onların tuhaflıklarını, rahatsız edici kaçamaklarını, küçümseme bakışlarını anlamlandırmaya *çalışırken*?

Oh, Linden. Seni gördüğüme çok sevindim.

Covenant, Zaman'la olan ilişkisini aynı anda birkaç farklı amaç için kullandığını, aynı anda kendisini ve Jeremiah'yı Revelstone'da ortaya çıkardığını, Kastenessen'e karşı koymanın yollarını aradığını ve Arch'ı Joan'ın *kazalarına* karşı savunduğunu iddia etmiş ya da ima etmişti. Anele'yi de ele geçirmiş; arkadaşlarına "nezaket ve kederle" hitap etmiş olabilir mi?

Or-

Burada olanları fark eden ve bundan faydalanmak isteyen diğer güçlerden bahsetmiyorum bile.

-İşin içinde başka varlıklar da var mıydı? Kastenessen, Demondim, Esmer ve *Elohim*'den başka güçler mi? Hiç tanımadığı bir düşman arkadaşlarını manipüle etmeye mi çalışıyordu?

Linden, bul beni. Beni bulmazsan sana yardım edemem.

Tanrım, diye düşündü; inledi. Kim yapıyor bunu? Bize kaç tane yalan söylendi?

Yine de bu yeni sürpriz onu harekete geçirdi. Halsizliği kayboldu: içindeki fırtına bile bir kenara itildi. Covenant'la karşılaşması boyunca onun sesi inceden inceye yanlış, sinsice uyumsuz gelmişti. Eğer Jeremiah tanıdığı çocuktan çok daha fazlası olduysa, Covenant kendisinden daha azı gibi görünüyordu. Anele aracılığıyla onunla konuşan ses, tıpkı

Rüyalarındaki ses, Covenant'ın kendisinden çok daha *gerçek* hissettirmişti.

Yüzüğe ihtiyacın var.

Rüyasında, Covenant'ın kendisine güvenmesi için onu teşvik ettiğini duymuştu.

"Söyle bana," dedi Manethrall ve Liand'a dikkatle. "Eğer bu Covenant'sa -ya da sadece onun *sesine* benziyorsa bile- ne dediğini bilmem gerek."

Sözcüklerin kendisi onları kimin söylediğini ortaya çıkarabilirdi.

Mahrthir resmi bir tonda cevap verdi: "Önce bize genel olarak hitap etti. Sözleri şunlardı." Sonra sesini değiştirerek Covenant'ın sesini beklenmedik bir şekilde taklit etti. "'Tüm b u n l a r ı sadece bir kez söyleyebilirim. Ve bunu açıklayamam. Ne yaptığımı fark ettiği anda beni durduracaktır. Adını söylemeye başlasam bile bitiremeden beni durduracak.

"Bunu yapabilir. Ona böyle dediğimi söyle. Şimdi zor. Ve daha da zorlaşacak. İmkansız olması gereken yerlere gitmek ve şeyler yapmak zorunda kalacak. Ama bence bunu yapabilir. Ve bunu deneyebilecek başka kimse de yok."

Manethrall durakladı. Liand ve Kordonlar başlarını sallayarak anlattıklarını onaylayınca devam etti.

"Anele'nin sahibi daha sonra Liand'a şöyle dedi: 'Keşke seni bağışlayabilseydim. Keşke hepimiz seni bağışlayabilseydik. Ama bunun başka bir yolunu göremiyorum. İhtiyacın olan şey Aumbrie'de. Stave, Efendiler istese de istemese de size nerede olduğunu gösterecektir. Ona dokunduğunuzda ne aradığınızı anlayacaksınız."

Aumbrie mi? Linden asayı kavradı; bir kesintiyi bastırdı. *Clave*'in Aumbrie'si mi? O gizli depoyu kendisi hiç görmemişti. Ama Covenant'tan Vain'in Aumbrie'ye giden yolu bulduğunu, Berek'in orijinal Kanun Asası'nın topuklarını oluşturan demir bantları aradığını duymuştu.

"Bana," diyordu Mahrthir. "Anele daha sonra kendisine hitap etti." Linden, alıntı yaparken Manethrall'ın hevesinin örtülü bıçak ucunu hissetti. "'Kalbinin arzusunu bulmak için uzun bir yol kat etmen gerekecek. Sadece geri döndüğünden emin ol. Ülkenin sana ihtiyacı var."

Mahrthir, sanki yakışıksız buluyormuş gibi heyecanını aceleyle geçirerek, "Son Anele Kordonlar'ı adlandırdı. 'Bazı yönlerden' dedi,

Siz ikinizin işi çok zor. Hayatta kalmak zorundasınız. Ve onların sizi dinlemesini sağlamalısınız. Onu dinlemeyecekler. Zaten onlara kendilerinden utanmaları için çok fazla sebep verdi.

Ramen lideri, "Sözleri üzerine soru yağmuruna tutulduk," diye itiraf etti; Liand da şiddetle başını salladı. "Açıklama yapamayacağını söylemiş olsa da, açıklama yapmasını isteyecektik. Ama sonra Anele, sanki ani bir rahatsızlık ya da belki de fark edilmemiş bir yasak üzerine çökmüş gibi baygınlık geçirdi. Pişmanlığını dile getirerek çimlerin üzerine yığıldı ve gözleri sanki bir nöbet geçirmiş gibi döndü.

"O an çok kısaydı," diye bitirdi Manethrall. "Kısa bir süre sonra kendine geldi ve daha önce olduğu gibi dikkati dağılmış ve anlaşılmaz bir hale büründü. Bize öyle geldi ki, söylediklerinin farkında değildi. Adını bilmediğimiz düşmanın gerçekten de onun farkına vardığını ve ona kabaca tutarsızlık dayattığını tahmin ediyoruz.

"Bizim hikâyemiz bu, Ringthane. Biz duyduklarımızı düşünürken, ilk yağmur yağmaya başladı. Kendimizden çok yaşlı adam için sığınacak bir yer ararken Glimmermere'den ayrıldık. Revelstone'a doğru dönerken Stave bizi karşıladı ve buraya kadar bize rehberlik etti."

Pahni bir elini Liand'ın omzuna koymaya devam ediyor, telaşını gizlemek için gözlerini kaçırıyordu. Bhapa ise hayallere dalmıştı: Ocağı görmeden inceliyor, sanki alevlerin huzursuz dansının ve oluklarının ardında Anele'nin sözlerinin anlamını arıyor gibiydi.

Ama Manethrall'ın işi bittiğinde Liand hemen sordu. "Bu mümkün mü, Linden? Thomas Covenant gerçekten de sizin yanınızdayken Anele aracılığıyla bize hitap edebildi mi?"

Linden bir an için Mahrtiir'in rahatsız bakışlarını tuttu ve gözleriyle ona teşekkür etti. Sonra Liand'ın sorusuyla yüzleşti.

"Bilmiyorum." Telaşı bir tür cesarete dönüşmüştü. Zaman zaman, acil ameliyatlar sırasında da benzer bir tepki vermişti. O zamanlarda, soğukkanlılık ve eğitim onu başarısızlığa uğrattığında, kendi korkusu devam etmesini sağlamıştı. Doğru koşullar altında, korku ve hatta yetersizlik, cesaret kadar zorlayıcı hale geldi. "Antlaşma, kendisinin ve Yeremya'nın 'aynı anda iki yerde' olduğunu söyler.

bir kez.' Anele'yi ele geçirmeyi de sayarsan üç oldu. Bunları nasıl yapabildiğini bilmiyorum.

"Ve o öldü." Bunu söylemek için kendini zorladı. "Lord Foul'un onu öldürüşünü izledim." Anele aracılığıyla ona, "*Bana karşı dikkatli ol,*" diye telkinde bulunmuştu. "*Herhangi bir* fiziksel forma sahip olmasının nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Bana kendisi, Ölülerin kendilerini bir arada tutabilmeleri için çok fazla Yasanın çiğnendiğini söyledi.

"Ama bizim bilmediğimiz 'başka güçler', düşmanlar ya da varlıklar olduğunu söyledi. Ve bana öyle güçlü bir izlenim verdi ki" - *yanlış* kelimesini yüksek sesle söyleyemiyordu, arkadaşlarıyla Thomas Antlaşması hakkında konuşmuyordu- "tutarsızlık. Sanki tüm parçalar birbirine uymuyordu. Ya da ben onları bir araya getirecek kadar iyi anlamıyordum."

Jeremiah'ı bu tür şeylerde bir sihirbazdı, parçaları birbirine uydururdu-

"Tek bildiğim," diye içini çekti, "Antlaşma bugüne kadar bana tek kelime etmedi," ve rüyalarındaki her ses, Anele'nin ağzındaki her kelime başkasına aitti. "Dördünüzle gerçekten konuşup konuşmadığını tahmin bile edemiyorum. Ve kesinlikle size bunların ne anlama geldiğini söyleyemem."

"O halde, Seçilmiş," diye söze girdi Stave. "Sorum hâlâ geçerli. Eğer Asa'yı kullanma amacınız devam ediyorsa, bu güçler Kâfir'i ve oğlunuzu görevden alsa bile, neyi başarmaya çalışacaksınız?"

Kendini bir tür cesur ve yılmaz bir korkuya bırakan Linden, ona elinden geldiğince açık bir şekilde cevap verdi.

"Covenant onunla şafaktan bir saat sonra Furl Şelalesi yakınlarında buluşmamı istiyor." Bunu daha önce açıklamıştı: arkadaşlarına hatırlatmaktan çok kendi iyiliği için tekrarlardı. "Ama o kadar uzun süre beklemek istemiyorum. Demondim hakkında bir şeyler yapmalıyım. Covenant başarısız olursa ya da sadece hata yaparsa bile Revelstone'un bir savaş şansı olmasını istiyorum."

Demondim'in derin bir ilim bilgisine sahip olduğu söylenirdi. Şüphesiz hiçbir algısal *numara* onları uzun süre şaşırtamazdı?

"Bu yaratıklar Illeearth Taşı'nı kullanabilir," diye devam etti Linden kararsızca. "Saldırmaya karar verdiklerinde, muhtemelen bunu yırtabilirler.

Birkaç saat içinde her yer darmadağın olur. Ustaların hiç şansı olmayacak.

"Bunu önlemek istiyorum."

Stave ya da Mahrtiir itiraz edemedi, "Mutabakat Üstatlarla aynı fikirde. Demondim, uzun zaman önce yok edilmiş olmasına rağmen, gücü doğrudan Taş'tan çekmek için bir *nedensellik* kullanıyor. Düşüş'ü hissedemiyorum -bir şekilde maskeliyorlar- ama orada olmalı," dedi. "Ve eğer oradaysa, Kanun Asası onu geri getirebilir.

"O canavarları inceleyeceğim," dedi doğrudan eski Üstada, akrabalarından duyduklarını gizleyemeyeceğini bildiği için, "ta ki *nedenlerini* bulana kadar." Artık Üstatların onun niyetleri hakkında ne düşünebileceğini umursamıyordu. "Ve bunu hissedebildiğim zaman," sağlık duyusu Düşüş'ün kesin miazmik *yanlışlığını* tespit ettiğinde. "Onu sileceğim."

Sanki korkmuyormuş gibi, "Illearth Taşı olmadan onlar sadece Demondim'dir," diye sözlerini tamamladı. Kendi içlerinde korkunç derecede güçlüler: Üstatlarla boy ölçüşemeyecek kadar. Ama Revelstone'u alt etmek için birkaç saat yerine günlere ihtiyaçları olacaktı. "Ve belki de Mutabakat'ın dayanabileceğinden daha fazla güç kullanmadan sayılarını azaltabilirim."

Stave hiçbir tepki göstermedi; hiçbir yorum yapmadı. Onun kararlarından herhangi birini kabul etmekten memnun olabilirdi. Ama Bhapa alevleri incelemekten vazgeçip ona şaşkınlık ve umutla baktı. Pahnı başını tereddütle, neredeyse çekingenlikle kaldırdı, sanki Linden'in varlığından utanmış gibiydi. Liand ise Linden'e sanki ona olan inancını bir kez daha haklı çıkarmış gibi baktı.

Bununla birlikte, Manethrall'ın yaydıkları daha karmaşıktı. Linden'in savaş ihtimaliyle kalbinin yerinden fırlaması beklenebilirdi; ama beklentisini yutmak için gözle görülür bir çaba sarf etti.

"Ringthane," dedi dikkatle. "Bu cesur bir hamle ve alkışlıyorum. Ama bu girişimi ne zaman yapacağınızı öğrenmek zorundayım. Seni gören herkes için ölçüsüz bir yorgunluk içinde olduğun açık. Kendinizi yenilemek için yemek yemeyecek ve dinlenmeyecek misiniz? Eğer uyursanız, Kevin's Dirt balyasının sizi geri alacağından korkmanıza gerek yok. Glimmermere'in iyiliği bu kadar çabuk solmaz.

"Eğer bana kulak verirsen, gücün yerine geldiğinde Render'ın Dişleri'yle daha iyi yüzleşebileceğini iddia ediyorum."

Liand ve Pahni hep bir ağızdan başlarını salladılar ve Stave sert bir sesle, "Manethrall'ın öğüdü yerinde. Uykuya ihtiyacınız var. Eğer isteğiniz buysa, yoldaşlarımızı toplayacağım ve sizi şafaktan önceki saatte uyandıracam. Ur Lordu Furl Şelalesi'nde bulunmanızı istemeden önce Demondim'le yüzleşmek için yeterince zamanınız olacak."

Linden hemen harekete geçmeyi tercih ederdi. Jeremiah ve Covenant'la yaptığı toplantının acıklı zonklamasından dikkatini dağıtacak herhangi bir şeyi seçebilirdi. Ama itiraz etmedi. "Pekâlâ," diye iç geçirdi. "Bu mantıklı. Ne kadar uyuyabileceğimden emin değilim. Ama midemin kaldırabileceği kadar yiyeceğim. Belki bu bahar şarabının da bir faydası olur."

Kesinlikle uyuşmak istiyordu-

Ayrıca, artık yalnız kalmak istediğini fark etti. Söz söyleme kapasitesinin sonuna ulaşmıştı. Ona kalan duygular sessizdi; paylaşamayacak kadar özeldi. Uzun zaman önce bir adamı sevmiş ve bir oğul evlat edinmişti. Arkadaşlarının huzurunda onlar için nasıl yas tutacağını bilmiyordu.

"Bu arada," diye ekledi, "siz de biraz dinlenmelisiniz. Yarın ne olacağını Tanrı bilir. Hepimiz için zor olabilir."

"Nasıl istersen, Seçilmiş." Stave hemen kapıya doğru ilerledi.

Mahrtiir ve Bhapa onu takip etmek için hemen ayağa kalktılar. Onlar Ramen'di ve Kale'nin muazzam kısıtlamasından rahatsız olmuşlardı. Hava nasıl olursa olsun, yaylada geçirecekleri bir geceyi Revelstone'da kapalı kalmaya tercih edeceklerdi.

Ama Liand oturmaya devam etti. Anele dikkati dağılmış bir şekilde yemek tepsisini kemirmeye devam etti. Pahni ise Liand'ın yanında oyalanıyordu. Kolundaki eli ona nazikçe ayağa kalkmasını tavsiye etti ama ısrar etmedi.

Liand bir an için bakışlarını kaçırdı, sonra tekrar Linden'e baktı. "Linden-" diye başladı beceriksizce. "Tüm bu olanlardan sonra yalnız kalmak zorunda olman beni üzüyor. Seni sorgulamamamı istedin ve ben de buna uydum. Ama şimdi konuşmalıyım. Böyle bir zamanda yanında bir arkadaşının olmaması iyi mi?"

"Bu onun dileği," dedi *Haruçay*. Ve Mahrtiir Pahnî'ye emretti, "Taşıyîen'i ve Anele'yi, Kord'u getir. Onları Liand'ın odalarına teslim ettikten sonra, dinlenmek için daha az kısıtlı bir yer arayacağız."

Pahnî itaatkâr bir şekilde koltuğundan kalktı. Anele'nin elini tutarak onu ayağa kaldırdı. Yine de Liand'ı izlemeye devam etti ve açıkça onun da kendisine katılmasını umuyordu.

Linden, Liand'ın açık sözlülüğünden bir kez daha korkarak yüzünü kapattı. Olabildiğince nazik bir şekilde ona, "Endişelenmene gerek yok. Elbette bu zor." Anele de Covenant'ın ya da bir başkasının sesiyle aynı şeyi söylemişti. "Ama ben daha kötülerini de gördüm." Sunbane ve Rant Absolain'in kötülüğünden, na-Mhoram'ın *Grim*'inden ve Dünyanın Sonu Solucanı'ndan kurtulmuştu. Bir Raver tarafından ele geçirilmiş ve Despiser'la yüzleşmişti. Ve oğlu *buradaydı*. Akıllı ona geri verilmişti. Eğer o ve Covenant onu gerçekten sevmiyorsa, bütün geceyi ağlayarak geçirebilirdi ama kendini kaybetmeyecekti. "Kanun Asası bende. Ve eğer bu yeterli değilse, daha da değerli bir şeye sahibim. Dostlarım var.

"Devam et," dedi sessizce. "Anele'ye iyi bak. Biraz uyumaya çalış. Yarın erkenden görüşürüz."

Liand uzun bir süre onu inceledi, belli ki sözlerinin ötesinde ruhunun durumunu görmeye çalışıyordu. Sonra ayağa kalktı ve ona orantısız bir gülümseme sundu. "Linden, beni sürekli aşırıyorsun - öyle görünüyor ki. Dediğın gibi, yarın bir araya geleceğiz. Ve kendimizi gururla senin arkadaşların olarak adlandıran bizler, senin bir nebze de olsa teselli bulunduğunu görmeyi umacağız."

Pahnî'nin gülümsemesine karşılık veremedi; ama belki de Pahnî ondan bunu beklemiyordu. Ya da belki Pahnî'nin yumuşak bakışları onun için yeterliydi. Genç Cord ve Anele'ye katıldıktan sonra Stave kapıyı açtı. *Haruchai* ve Mahrtiir birlikte arkadaşlarını koridora çıkardılar ve Linden'i düşünceleriyle, ağlama arzusuyla ve artan dehşetiyle baş başa bıraktılar.

Uyuyabileceğine inanmıyordu. Günün olayları sinirlerini iyice yıpratmıştı. Ve rüya görme ihtimali onu korkutuyordu. Covenant'ın sesini duyarsa -şimdi olduğu gibi değil de hatırladığı gibi- yıpranmış kararlılığının son kırıntılarını da kaybedebilirdi. Acısının arka planında eski bir parezi gizleniyordu ve bu ölüm anlamına geliyordu.

Ama açlığını ve yorgunluğunu hafife almıştı. Arkadaşları gelmeden önce yaptığı şekerleme yeterli değildi: daha fazlasına ihtiyacı vardı. Karnını doyurduğunda ve bir kadeh şarap içtiğinde başını kaldırmakta zorlandı. Gözleri kendiliğinden kapanıyor gibiydi. Geceyi hayal ettiği gibi geçirmek, Esmer'i, Antlaşma'yı ve oğlunu anlamaya çalışmak yerine, neredeyse çaresizce yatağına gitti.

Giysilerini çıkarıp battaniyenin altına uzanır uzanmaz, yıldızların arasındaki yalnızlık kadar boş ve anlaşılmaz bir uykuya daldı. Rüya gördüyse ya da ağladıysa bile bunu bilmiyordu.

Kısa bir gece yeterli değildi. Bütün gün huzur ve merheme ihtiyacı vardı. Yine de uyanmış ve giyinmişti, olabildiğince hazırды ki kapısı çalındı ve arkadaşlarının onu almak için döndükleri haber verildi. Zamanın bilinçsiz bir farkındalığı onu uyandırmış, böylece kendini hazırlamaya çalışmıştı.

Havaya bakmak için kısa bir süreliğine panjurlarını açmıştı. Sağanak yağmur durmadan yağıyor, şafağın yaklaştığına dair her türlü ipucunu gizliyordu; nemli esinti batıdaki buzla kaplı tepelerden kış anılarını getiriyordu. Panjurları kapatıp arkadaşlarının çağrısına ve Revelstone'un ihtiyacına cevap vermek için ocaktaki közü bıraktığında sıırıslık olma ve üşüme ihtimali önsezi gibi geldi.

Stave, Ramen, Liand ve Anele ile birlikte dışarıda duruyordu. Liand ve Anele ağır ve kapüşonlu yün pelerinler giymişlerdi, ancak Ramen ve eski Üstat bu tür korumaları küçümsüyorlardı. Ama Stave bir kolunun üzerinde Linden için bir pelerin taşıyordu.

Arkadaşları ona zoraki bir selam verdiler, o da güçlkle karşılık verdi: çoktan içine kapanmaya başlamıştı.

kararlılığının kırılğan yapısına -ve Demondim'in mistik gizemlerine nüfuz edebilmek için sağlık duyusunu keskinleştirmeye çabalayan algısının kendisine- yoğunlaştı. Dikkati dağılmış bir şekilde Stave'den pelerini aldı ve omuzlarına silkti. Asaya tutunarak, olabildiğince hazır olduğunu belirtmek için başını salladı.

Bunu yapabilir. Ona bunu söylediğimi söyle.

Yanında Stave ve Mahrtiir, arkasında Kordonlar, Liand ve Anele olduğu halde, Vile-spawn'ın iğrenç güçleriyle yüzleşmek üzere yola çıktı.

Bunu söylememiş olsa da, sürünün üzerinde mümkün olan en yüksek noktaya ulaşmak istiyordu. Oradaki mesafe ve yağmur, Asa'nın ateşini açmaya hazırlanana kadar onu canavarlardan gizleyebilirdi. Ama Stave onun dile getirilmemiş arzularını kavramış gibiydi. Tek kelime etmeden onu gitmesi gereken yere götürdü.

Gergin ve kararlı bir şekilde, küçük grubu Kalenin karmaşık geçitlerinden geçerek, yukarıya doğru bir yol gibi uzanan geniş tünele ulaştı. Son dönemeci döndüklerinde yağmur sularının aktığı derelerden geçmeye başladılar. Altlarında, dereler menfezlere ve kanalizasyonlara yönlendirilmişti; Linden, Sandgorgon Nom üç buçuk bin yıl önce Glimmermere'in çıkışını Banefire'in devam eden cehennemini söndürmek için kullandığında, *Harucha*'nin bu su yollarını nasıl engellemeyi başardığını merak etti. Ancak o zamandan beri kanalizasyonlar ve kanallar, biriken sellerin Kale'ye akmaması için yeniden açılmıştı.

Yükselirken, Linden bir anı akıntısına karşı mücadele ediyor gibiydi: Covenant'ın Banefire'in teurjisini söndürürken gösterdiği abartılı cesaret; kendi zayıflığı ve Nom'un kör gücü. Ama sonra tünelden açık yağmura doğru ilerledi ve sağanak dikkatini şimdiki zamana geri döndürdü. Onu kapüşonunu yukarı çekmeye ve pelerininin içine sokulmaya itti; kim olduğunu unutmasını ve kim olduğunu hatırlamasını gerektirdi.

Bunu deneyebilecek başka kimse yok.

Tünelin sığınağından, o ve yoldaşları kuzeye ve doğuya, tepelerin üzerinden Revelstone burnuna doğru döndüler.

Neredeyse bir anda yağmur pelerinini ıslattı. Karanlık dünyayı kaplamış, her ufku karartmıştı: ayaklarını nereye koyduğunu sadece tahmin edebiliyordu. Yine de fırtınanın en kötüsünün geçtiğini, yüklü bulutlar doğuya doğru sürüklenirken yağışın azalmaya başladığını hissetti.

Stave ve Manethrall, belki de görünmeyen bir tepeden ya da başka bir engelden kaçınmak için onu platonun çıkıntısına doğru kuzeye doğru bir kavis çizerek yönlendirdiler. Su yavaş yavaş pelerininin giysilerine sızıyor, bacaklarından botlarına damlıyordu. Gecenin, baharın ve nemin soğuğu yavaş yavaş tenindeki sıcaklığı da alıp götürüyordu. Gittikçe daha fazla Asa'nın canlandırıcı ateşinden faydalanmayı arzuluyordu. Soğuğu, korkuyu ve kendi ölümlülüğünü kovmak istiyordu, böylece önünde uzanan şeyle eşit hissedebilecekti.

Ama bunu yaparsa Demondim'i önceden uyarmış olacaktı. Law ve Earthpower'ı serbest bırakmak istediğini bilen Covenant, kendini ve Jeremiah'yı korumak için açıklanamaz gücünden yeterince toplayabilirdi. Ama Vile-spawn tehlikenin farkına varacaktı. Ve onun amacını tahmin etmek için önseziye ihtiyaçları olmayacaktı. Savunmalarını dallanıp budaklandıracaklar, sağlık duyularını şaşırtmak için çıkmaz sokaklar ve kimeralar yaratacaklardı, böylece *nedenlerini* tespit edemeyecekti. Ya da belki de Illeearth Taşı'nın tüm kötülüğünü serbest bırakarak onu engelleyeceklerdi-

Bu felakete karşı durabileceğine inanamayacak kadar iyi biliyordu: vahşi büyü olmadan olmazdı. Covenant'ın yüzüğünün gücünü açığa çıkarmak zorunda kalırsa Covenant'a ve oğluna -ya da aslında Demondim'in gizli Düşüşü'ne- neler olabileceğini düşündükçe titriyordu. *Şimdi zor. Ve daha da zorlaşacak.* Covenant ve Jeremiah basitçe o r t a d a n kaybolmayabilir: anlamlı bir biçimde varlıkları sona erebilir. Ve Demondim'in kalesi Lord's Keep'in tamamını yutacak kadar büyüyebilir.

Soğuk ve yağmur kadar kendi korkuları da onu titreme ve ateşle doldururken, Asa'nın sıcaklığına ve tesellisine olan arzusunu dizginledi. Bunun yerine, sanki Anele'den daha körmüş ve çok daha az metanete sahipmiş gibi yol arkadaşlarının onu hedefine götürmesine izin verdi.

Özel korkulara dalmış bir halde, Revelstone'un avludan yüksek kenarına ve Keep'in kapılarını koruyan gözetleme kulesine yaklaşıp kadar Üstatların varlığını hissetmedi.

İki kişi onu bekliyordu. Şimdiye kadar onları Handir ve Galt'tı tanıyacak kadar iyi tanıyordu ama karanlıkta şekillerini zar zor seçebiliyordu; yüz hatlarını kesinlikle seçemiyordu. Kuşkusuz diğer Alçakgönüllüler, Branl ve Clyme, Covenant ve Jeremiah ile birlikte kalmışlardı.

Galt ve Efendilerin Sesi onunla niyetinin uçurum kenarı arasında duruyordu.

Onları yolunda bulduğuna şaşırmamıştı. Şüphesiz Stave'in zihnindeki niyetini okumuşlardı. Ve ur-Lord'u bilgilendirdiklerinden de emindi -eğer kendi içine bu kadar gömülmemiş olsaydı, Üstatlarla daha önce karşılaşmayı bekleyebilirdi.

Belki de Stave'in akrabalarından sadece ikisinin yaptıklarına tanıklık etmek ya da karşı çıkmak için gelmiş olmasına minnettar olmalıydı.

"Seçilmişler," dedi Handir, Linden ve arkadaşları yağmurun altında onu rahatça duyabilecek kadar yaklaştıklarında, "Kâfir niyetinizden kaçınmanızı istiyor. Bunu rica ediyor. Bunu emretmiyor. Bu konuda kesin konuştu. Amacınızın erdemini kabul ediyor. Ama tehlikenin çok büyük olduğunu düşünüyor.

"Önceden uyarıldığı için, sürgün edilmeyi reddedebileceğini iddia ediyor. Onun endişesi bu değil. Daha ziyade, başarısız olmanız durumunda ortaya çıkacaklardan korkuyor. Kışkırtılan Demondim, Illeearth Taşı'nın tüm gücünü kullanacaktır. Böyle bir saldırıdan sadece yıkım doğabilir. Ur-Lord'un Diyar'ın kurtuluşu için tasarladığı şey kırılmandır, kolayca engellenebilir. Demondim tarafından saldırıya uğrarsa, yapması gerekeni yapamayacaktır.

"Bu nedenle ve başka hiçbir nedenle, niyetinizden vazgeçmenizi ve Furl Şelaleleri'nde amaçlarının açığa çıkmasını beklemenizi istiyor."

"Peki ya Seçilmişler başarısız olmazsa?" diye karşı çıktı Stave, Mahrtiir karşılık veremedi. "Böylece Efendiler hem Lord's Keep'e hem de Toprak'a hizmetlerinde büyük ölçüde desteklenmiş olmazlar mı?"

Efendilerin Sesi cevap vermedi. Bunun yerine Galt şöyle dedi: "Başarısızlığı kesin. Bizim sezgilerimiz onunkileri aşılıyor ama yine de Demondim'in Düşüşü'nün nasıl gizlendiğini belirleyemiyoruz. Ve eğer

0

görüşünü geliştirmek için Dünya Gücünden yararlanırsa, ortaya çıkacak ve kalabalık ona karşı saldıracaktır. Bu nedenle amacına ulaşamaz.

"Onun itaatini talep eden, beyaz altının hakiki sahibi olan ur-Lord, Kâfir'dir. Reddetmek nasıl haklı gösterilebilir?"

Linden bir adım daha yaklaştı. İkna edilemeyecek durumdaydı: korku, kararlılık ve hatta şaşkınlık onu en az Efendiler kadar uzlaşmaya isteksiz hale getirmişti. Covenant'ın dolaylı çağrısı ve Galt'ın akıl yürütmesi yağmur gibiydi: üzerine yağabilir, giysilerini ıslatabilir, ölümlü kalbini ürpertiyle doldurabilirdi; ama onu saptıramazlardı.

Handir ona selam vermemişti. O da onu selamlamadı. Galt'ı görmezden gelerek aniden sordu. "Sana bu tasarımının ne olduğunu söyledi mi?"

"Hayır," diye cevapladı Handir, sanki sorusunun konuyla hiçbir ilgisi yokmuş gibi. "Ona yardım edemeyiz ve o da bundan bahsetmedi. Sadece *Haruchaï*'nin Revelstone'u korumak için verdiği kadim sözü tutmamızı istedi."

"O halde," dedi usulca, sanki sadece Handir'in ve yağmurun onu duymasını istiyormuş gibi, "bana öyle geliyor ki Brinn'in Tek Ağacın Muhafızına karşı ne yaptığını hâlâ anlamamışsın." Eğer Üstat Antlaşma'nın amacının özel doğasını önemli bulmuyorsa, halkının Üstatlıklarını üzerine kurduğu örnek için aynı şeyi söyleyemezdi. "Dün açıklamaya çalıştım ama muhtemelen yeterince açık olamadım."

"Brinn, *Ak-Haru Kenaustin Ardenol*'u yenerek onu alt etmedi. Onu *teslim olarak* yendi. Gardiyan'ın onu uçurumdan atmasını engelleyemedi, bu yüzden düştüğünde *Kenaustin Ardenol*'u da yanında götürdü."

"Bu senin-" diye başladı Handir; ama Linden onun sözünü kesmesine izin vermedi.

"Bu size de *Haruchaï*'ye yakışmayan bir şey gibi gelmiyor mu? Tüm tarihiniz boyunca, halkınız bir sorunu ona teslim olarak çözmeye çalışmayı hiç düşündü mü?"

Covenant'ın Linden'la birlikte Lord Foul'la yüzleşmeye giderken *Haruchaï*'den kendisine eşlik etmemesini istemesinin nedeni bu olabilirdi. Bu yüzden

Üstatların ataları, onun yüzüğünü Despiser'a vermesini engellemek için hayatlarını feda etmiş olabilir. Gerçekten de Covenant, Brinn'in muzaffer yenilgisine tanık olduğu için kendi rotasına karar vermiş olabilir.

"Peki sence Brinn bu fikri nereden buldu? Bunu nasıl düşündü?" Handir'in cevabı bildiğinden, atalarının bunu Cail'den duyduğundan ve Brinn'in arkadaşını reddetmelerinin altında yatan nedenin bu olduğundan şüpheleniyordu ama onun cevabını beklemek için duraksamadı. "Ben sana söyleyeyim. Kendisini zaten başarısız biri olarak gördüğü için bunu aldı. O ve Cail *kadınlar* tarafından baştan çıkarıldı. *Teslim oldular*. Brinn Tek Ağacın Muhafızı'yla savaşmadan önce değersiz olduklarını kanıtladılar."

"*Aptallığımız artık sona ermeli*" demişti ama Cail dışında hiçbir *Haruçay* ona kulak vermemişti.

Hala yumuşak bir sesle, neredeyse fısıldayarak, Linden sözlerini bitirdi. "Brinn sizin *ak-Haru*'nuz, en büyük kahramanınız oldu *çünkü* o bir başarısızlıktı. Kendisi hakkında en kötüsüne inandı ve teslim olmayı anladı."

Eğer Üstatlar Brinn'in örneğine kulak vermiş olsalardı, Mütevazılarını zaferle değil, yenilgiyle seçmiş olacaktı.

"Öyle olabilir," diye itiraf etti Handir bir anlık sessizliğin ardından. "Size karşı tutumumuzu henüz belirlemedik. Ama artık Toprağın Efendileri olduk ve İnancsız'ın aramızdaki varlığının önemi ortada. Kan Muhafızları'nın onurlandırdığı Lordlar, Thomas Covenant'ın Berek Toprak Dostu'nun yeniden gelişi olduğuna inanıyordu. Toprakları lanetlemek yerine kurtaracağına güvenerek onun adına çok şey feda ettiler. Ve o da onların inancını iki kez haklı çıkardı."

"Eski efsanelerin yeniden doğuşu hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Ama biz *Harucha*'yız ve kendimizden yüz çevirmeyeceğiz. Bu nedenle biz de inancımızı Yarım El'e bağlayacağız. Onun söz konusu olduğu yerde, *Elohim*'in uyarılarını dikkate almıyoruz, çünkü onlar kibirli ve kalpsizdir ve amaçları genellikle acımasızdır."

"Pekâlâ." Linden gözlerini Handir'in sesinden kaçırdı. "Cail'i duymadınız, Stave'i duymadınız ve beni de duymayacaksınız." *Onlara kendinizi dinletmeniz gerekecekti* ama bu onun görevi değildi. "Bunu yeterince belli ettin." Dikkatini onun ve Revelstone'un çimenlerle kaplı kenarının ötesine yönelttiğinde

Demondim'in uzak iniltisi. Yağmurun içinden onların parlaklığını ve kezzabını, zarar vermek için duydukları açlığı, temkinli savunmalarını ve görünürdeki şaşkınlıklarını tattı. "Ama biz hâlâ sizin misafiriniz ve Antlaşma size beni durdurmanızı *emretmedi*. Bu yüzden söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa, o canavarlar beni fark etmeden önce başlamak istiyorum."

Demondim onun varlığını hissedemese bile, Kanun Asası'nın yakınlığını algılayabilirdi.

Handir tereddüt eder gibi göründü. Sonra Linden onun hareket ettiğini görmekten ziyade hissetti, ta ki Handir artık onunla kalabalık arasında durmayana kadar.

Beklemedikleri bir şey yapın.

Bir anda, sanki kendi içine, konsantrasyonuna ve dehşetine geri dönüyormuş gibi ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Artık ne Handir ve Galt'a, ne arkadaşlarına, ne de sırtındaki yağmurun nemli avuçlarına bakıyordu. Biri onunla konuşsa bile duymuyordu. Dokunarak, sıırıslam otların arasından Revelstone burnunun en uç noktasına doğru süründü. Vile-spawn'ın algılarının sınırlarının ne olabileceğini bilmiyordu; ama kendini mümkün olduğunca az göstermeyi umuyordu.

Sonra onu buldu: uçurumun en dış kenarı, platonun otlarının ve toprağının taş temellerinden uzaklaştığı yer. Başını uçurumun kenarından biraz daha öteye uzatarak sağlık duyusunu aşağıya doğru yönlendirdi.

İlk başta, yağmur onun yanından geçip, dehşet kadar siyah ve ilkel, özelliiksiz bir uçuruma dalıyor gibiydi. Ama algısını odakladığında, görme dışında her duyusuyla hemen altındaki Revelstone'un pruvasının şekilli, kasıtlı yüzeyini; duvarlı ve açık avluyu; gözetleme kulesinin toplu kütlesini gördü. Bir an için kulenin içindeki Ustaların varlığını fark ederek dikkatini dağıttı. Sonra daha uzağa baktı.

Gözetleme kulesinin tepesi Demondim'i görmesini kısmen engelliyordu. Bununla birlikte, sürünün sadece küçük bir kısmı gizlenmişti: yağmura ve karanlığa rağmen, Keep'in dış kapılarının ötesinde toplanan güçlerin çoğunu fark edebiliyordu. Kendini kalabalığın nefretinin çalkantısına ve dalgalanmasına ayarladığında, boyutları netleşti.

Yağmurun örttüğü ateşli opalescence, Demondim oluşumunun bir ucundan diğer ucuna kaotik dalgalar ve sıçramalar halinde sızıyordu. Canavarların kudretinin kargaşası, kara kezzaplarının rastlantısallığı arasında, Illearth Taşı'ndan yayılan korkunç zümrüdün fosfenler kadar zor bulunan kısa ipuçlarını ve bakışlarını yakaladı. Bu kötülük boğuk, sessizdi; külün içindeki köz gibi birikmişti. Ama onu yakından tanıyordu ve yanılması mümkün değildi.

Ancak Vile-spawn'ın Illearth Taşı'na ulaşmak için kullandığı yola dair hiçbir iz göremedi.

Gergin sinirlerine, canavarların kafa karışıklığı ve belirsizliği savaş borularının gürültüsü kadar yüksek geliyordu. Ama hissettiklerini, duyduklarını ve tattıklarını inceledikçe -aradıkça, aradıkça- şaşkınlık gösterilerinin çok gürültülü olduğunu düşünmeye başladı. Böylesine bilgece yaratıklar gerçekten şaşırmış, yıkımdan çekiniyor olsalardı, dikkatleri onunkine benzer miydi? Anlamak ve anlamak için aktif bir şekilde araştırırlardı. Oysa öyle yapmadılar. Aksine davranışları şaşkın çocukların feryatlarına benziyordu: düşüncesiz; görünüşe göre düşünmekten aciz.

Küçük bir heyecan sarsıntısıyla harekete geçen Linden algılarını daha da derinleştirdi. Bunu yaparken, Demondim'in bir karışıklık *gösterisi* yaptığından, bariz rahatsızlıklarının bir hile olduğundan emin oldu. Bu, Illearth Taşı'na açılan kapılarını gizlemek için kullandıkları yöntemlerden biriydi.

Covenant'a göre, *onların gerçekliğine bir darbe vurmuştu. Bizi yem gibi gösterdim.* Ama Linden artık Vile-spawn'ın bir pusudan korktuğuna ikna olmamıştı. Saldırılarını ertelemek için başka bir nedenleri vardı.

Bir süre için belirsizlik konsantrasyonunu bozdu ve sürüye dair hissi bulanıklaştı, belirsizleşti; kâbusların kuyuları kadar belirsiz ve içgüdüsel. *Kaosun* bir anlık görüntüsünü aramaya devam etmek yerine, Kevin'in Kirini tepesinde, bulutların arasında hissetti. Rüzgârdan ve havadan bağımsız olarak, sağlık duyusuna bir şüphe lekesi yaydı; Arazi'nin gerçek yaşamıyla olan dokunsal bağlantısını uyuşturdu.

Eğer Covenant yalan söylediye-

Mahrtiir, Glimmermere'e dalmasının etkileri sürerken Kevin'in Kirinin onu kör edemeyeceği konusunda onu temin etmişti. Stave de aynı inanca sahip olduğunu ima etmişti. Yine de her geçen an daha da zayıflıyor, odağını kaybediyor, sürünün yinelenen yayılımlarıyla uyumsuzlaşıyor gibiydi. Algılarını keskinleştirmek için Yasa'nın ateşini uyandırmadığı sürece Düşüş'ü asla tanımlayamayacaktı.

İki gün önce, Demondim henüz gizlenme taktiklerini benimsemediği için Üstatlar Sezar'ın varlığını fark edebilmişlerdi. Eğer o zaman kendi Düşüşünden başka bir Düşüşün farkında olsaydı -ve eğer daha güçlü olsaydı-

Bu fırsatı kaçırmıştı. Bir daha gelmeyecekti.

Elbette ona Kanun Asası'na ihtiyacı olduğunu söyleyen Mutabakat'tı.

Yine de Dünya Gücünün vaktinden önce kullanılması düşmanlarının savunmasını ve öldürücülüğünü tetikleyecektir.

Kendinize güvenin. Bunu yapabilecek tek kişi sensin.

Uzun zaman önce Thomas Covenant ile geçirdiği zaman ona paniğin emirlerini görmezden gelmeyi öğretmişti.

Tamam, dedi kendi kendine. Pekâlâ. Yani Demondim'in şimdiki taktiklerine nasıl karar verdiğini tahmin edemiyordu. Ne olmuş yani? Revelstone'un kenarına bir tür ameliyata girişmek için gelmişti; ve ameliyat, hemen önünde duran şeye dikkat etmesini gerektiriyordu. Canavarların altında yatan motivasyonlar önemsizdi. Şu anda, bu koşullar altında Kastenessen'in ve hatta Mutabakat'ın tasarımları önemsizdi. Onun görevi sadece ve sadece sürünün Illearth Taşı'na erişim kanserini yok etmektir. İçindeki cerrah için başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Seçilmiş Linden Avery, özenli bir dikkatle Demondim'in manipülatif maskesine yeniden odaklandı.

Daha önce Taş'ın yeşil ve parlak kötülüğünün hızlı örneklerini görmüştü: şimdi daha fazlasını görüyordu. Ama bunlar sürünün her yanına dağılmıştı; tek yağmur damlaları gibi kısa süreliydi; hemen emiliyorlardı. Ve sürekli hareket halindeydiler, fırtınanın parçaladığı denizlere yansıyan şimşek parçaları gibi parlıyorlardı. Ne zaman

Onları bir süre inceledikten sonra, bir *sezaryenin* dönen migren miazması gibi hareket ettiklerini gördü.

O zaman Düşüş'ün kendisini neden fark edemediğini anladı. Kuşkusuz Demondim elindeki tüm imkânları kullanarak bunu gizlemişti. Sahte kafa karışıklıklarının ardında, güçlerinin kaynağını gizlemeye çalışan çelişkili enerjiler ve akımlarla kaynıyorlardı. Ama yine de bu gücü kendilerini gizlemek için kullandılar. Illearth Taşı'nın her bir anlık görüntüsü ve titreşimi o kadar ani, içkin ve zorlayıcıydı ki, onu mümkün kılan zamanın bozulmasını maskeleydi.

Linden anladı ama bu anlayış ona yardımcı olmadı. Artık neler olduğunu anladığına göre, sağlık duyusunu her bir zümrüt p a r ı l t ı s ı n d a k i tehdidin ötesine odaklayabilirdi; ve bunu yaptığında, zamanın çarpıtılmasını mümkün kılan ipuçlarını, kalabalık ile Taş arasındaki bin yılı kesen anların girdabını gördü. Ama bu ipuçları çok kısa ve öngörülemezdi. Kaotik evanesansları onları gizliyordu. Ameliyatta kanayan kan damarları gibiydiler: neşterinin ve dikişlerinin gerekli olduğu yeri tam olarak görmesini engelliyorlardı.

İşte orada gerçeği biliyordu. Kendisi için seçtiği görev imkânsızdı. Bu görev için temelde yetersizdi. Demondim'in taktikleri insan zihninin kavrayamayacağı kadar yabancıydı: Canavarların karmaşık hileleri ve hiddetleri arasında yolunu bulamazdı. Tüm Demondim'in her an ne düşündüğünü ve ne yaptığını kavramanın bir yolunu bulmadıkça *kazayı* çözemezdi.

Bu nedenle-

İçten içe inleyerek, alnını ıslak çimenlere dayayabilmek için biraz geri çekildi. Çimenlerin bereketli sağlığını, platonun yaşlı toprağındaki kırılğan ve inatçı tutuşunu, Dünya Gücünün narin gösterisini hissederek kendini teselli etmek istedi. Yağmurun serinliği bile bir şekilde Demondim'in incitici entrikalarıyla, Taş'ın vahşi zümrüt rengiyle, *caesure*'ün özündeki *yanlışla*; görevinin imkânsızlığıyla çelişiyordu. Yağmur uygun bir şeydi; merhametliydi. Yağıyordu çünkü toprak

doğal beslenmesini gerektiriyordu. Bu tür şeyler dünyanın organik sağlığına aitti. Korunmayı hak ediyorlardı.

İstediği gibi *kesip* atamazdı. Bu nedenle soruna daha az cerrahi bir yöntemle yaklaşması gerekecekti.

-Ve çok daha tehlikeli bir şekilde. Illearth Taşı'nın gücüyle karşılık vereceklerini umarak canavarlara doğrudan saldırma riskini göze alması gerekecekti. Sonra, karşı saldırıya geçtikleri an ile kendisinin yanıp kül olduğu an arasındaki düşünülemez zaman aralığında, sürünün artık açığa çıkmış olan Düşüş'ünü bulup söndürmesi gerekecekti. Eğer yeterince uzun süre hayatta kalırsa-

Başarabileceğine inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Mücadele hem hızlı hem de ezici olacaktı. Sebebi ortadan kaldırırsa, Jeremiah'yı kurtarmaya ya da Diyar'ın diğer tehlikelerini bertaraf etmeye yaklaşamayacaktı. Başarısız olursa, Revelstone'un kendisi yüzünden yok olduğunu görecektik kadar uzun yaşayamayabilirdi.

Oğlu için iki kez mutlak bir yıkımı göze almıştı. Ama şimdi hayatta kalma meselesi çok daha karmaşık bir hal almıştı. Lord Foul'un tutsağı olarak kalmasına rağmen, o buradaydı. Aklını yeniden kazanmıştı. Ve her sözünden rahatsız olduğu Covenant, kendi planlarının sonunda Jeremiah'yı özgür kılacağını söylemişti-

Covenant, sürünün yapacağı bir saldırının planlarını gerçekleştirmesini engelleyebileceğinden endişe ediyordu. Demondim'le doğrudan karşı karşıya gelirse, Ülke için bir felakete neden olmaktan daha fazlasını yapabilirdi: oğlunun yaşamak için tek gerçek şansına mal olabilirdi.

Ve yine de-ve yine de-

Demondim *buradaydı*. Illearth Taşı'nın gücü *buradaydı*. Kastenessen ve *Skurj* çoktan iş başındaydı, Diyar'ı yok etmek için uğraşıyorlardı. Ve bir yerlerde Dünyanın Sonu Solucanı uyanmayı bekliyordu. Antlaşma'yı anlamamışken ve Üstatların etkili bir savunması yokken, yakın bir tehdide nasıl sırtını dönebilirdi?

İkilem içinde sıkışıp kaldığında, sürünün kudurmuş gücü ve tereddütünün aşırılığı dışında hiçbir şeyin farkında değildi. Sırtına düşen yağmuru ya da çimenlerin nemini hissetmiyordu. Stave'in yaklaştığını da hissetmemişti. Ta ki o söyleyene kadar. "Katıl, Seçilmiş," diyene kadar yalnız olmadığını unutmuştu.

Bu sözleri daha önce iki kez söylemişti, ikisinde de uyarmak için; ikisinde de Esmer ya da ur-viller onu gafil avladığı için.

Kendini çimlerin üzerinde sürükleyerek, şüphelerini Kanun Asası'na dayadı ve ayağa kalktı.

Sanki hiç geçiş yokmuş gibi Liand onun yanına uzandı ve tökezleyip düşmemesi için kolundan tuttu. Kendini ur-villerin loremaster'ının siyah yüzüne şaşkınca bakarken buldu. Yaratığın burun delikleri açılmış, yağmurun içinden onun kokusunu alıyordu. Fırtına bulutlarının ardında, şafak Yukarı Diyar'a ulaşmıştı ve güneş karanlığı loş bir şekilde aydınlattı; sadece loremaster'ın korkunç şeklini ortaya çıkarmaya yetecek kadar ışık. Artık yaratığın farkında olduğu için, yağmurun obsidyen etine sıçradığını, gövdesinden ve uzuvlarından aşağı aktığını ve damlacıklar yumruğunda tuttuğu erimiş demir bıçağa çarptıkça buharlaştığını hissetti.

Daha büyük yaratığın arkasında, abanoz ve gece yarısı kadar siyah ve bir o kadar da uğursuz Demondim yumurtalarından oluşan bir küme duruyordu. Aralarına dağılmış Waynhim bile iblisler kadar karanlık görünüyordu. Anlayabildiği kadarıyla, ona burada eşlik eden birkaç yaratık, Esmer'in Glimmermere'in yanına getirdiği daha büyük bir güce katılmıştı. Ve hepsi de birbirlerine ve Linden'e yaklaşırken küfürler mırıldanıyor, birleşik güçlerini loremaster'a ve onun sıcak kılıcına yöneltiyor gibiydi.

Onun ilgisinin kokusunu alınca, loremaster serbest elini kaldırdı ve kırmızı bıçağını avucunun üzerinde tuttu, görünüşe göre onun yerine kendini kesmeyi teklif etti.

Aynı yaratık, ilk *sezaryen* deneyimine hazırlanırken de aynı şekilde davranmıştı; korkudan ve horserite'in artçı etkilerinden hasta olmuştu. O zaman, çok daha küçük bir ur-vil dilimi onu iyileştirmiş, Joan'ın deliliğinde yolunu bulması, Ülkenin geçmişine ve Kanun Asasına ulaşması için ona güç vermişti.

Şimdi de loremaster benzer bir teklif yapıyor gibi görünüyordu-

Dün Esmer ona, *sana hizmet edebilmeleri için burada bulunmalarını sağladım ve onlar da bunu kabul ettiler*, demişti. Onlar

sizi ve bu yeri -Revelstone'u- kalbi olmayan Haruchai'den daha sadık bir şekilde koruyacaktır.

Covenant Esmer'in iddiasıyla alay etmişti. Ur-villerin kelepçelerinin kendisi için tasarlandığı konusunda onu uyarmıştı. *Onunla tanıştıklarından beri Foul'un hizmetkârları olmuşlardı.* Ve ur-villerin yardımının ardında hangi gizli amacın yattığını merak etmek için kendi nedenleri vardı. Esmer'in olaya dahil olması her yönden şüphe uyandırıyordu.

"Linden" -yağmur Liand'ın sesini boğuyordu- "sıkıntın çok açık. Başarısız olacağından korkuyorsun. Ama işte yardım. Bu yaratıklardan çok azı sana hem ilim hem de cesaretle hizmet etmiş olanlardır. Yine de o ur- viller burada ve Waynhim de onlarla birlikte. Belki de başarılı olmanız için sizi güçlendireceklerdir."

İnancını çok kolay verdi - Antlaşma bunun için onunla alay ederdi.

Mahrtiir loş şafakta ekledi: "Ramenler uzun zamandır bu ur-villerden bazılarını tanıyor. Bizim yararımıza hareket ettiler. Ve Anele'ye yardım ettiler."

Stave hiçbir şey söylemedi. Esmer'in öfkesini hissetmişti ve bu nedenle ur-villerin niyetlerinden şüphelenebilirdi.

Kadın yanıt vermeyince Taşyürekli Handir'e döndü. "Efendiler adına konuşuyorsun," dedi daha sert bir sesle. "Şimdi sözün nedir? Onların zamanında türünüzün bu tür yaratıklara karşı uzun ve acı savaşlar verdiğini öğrendim. Kâfir de Seçilmişler'in vazgeçmesini istiyor. Şimdi ona yardım edilmesine izin verecek misiniz?"

Linden uzun bir süre Demondim yaratıklarının sert yakarışlarından -ya da küfürlerinden- başka bir şey duymadı. Sonra Handir soğukkanlılıkla cevap verdi, "Stave'den bu yaratıklarla ilgili bir açıklama aldık, ur-Lord'dan ise başka bir açıklama. Bu tür meselelerin iç yüzünü anlayamayız. Yine de burada bir karar vermemize gerek yok. Waynhim şimdi ur-villerin arasında duruyor. Topraklara verdikleri kadim hizmet adına, Waynhim'i de Ranyhyn'i onurlandırdığımız gibi onurlandırıyoruz. Onlar bu ur-villerin eylemlerine katılırken, biz onları engellemeyeceğiz."

Covenant, Waynhim'i sanki uzun süreli bağlılıkları hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi küçümsemişti.

Yine de loremaster açık avucunu uzattı; bıçağını kendi kanını akıtmak için hazırladı.

Kendinize güvenin.

Şimdiye kadar, ur-villerin ve Waynhim'in mümkün kılmadığı neredeyse hiçbir şeyi başaramamıştı.

Linden nefesini tutarak elini açtı ve loremaster'a uzattı.

Sanki fikrini değiştirebileceğinden korkuyormuş gibi, saldırgan bir yılan kadar hızlı olan yaratık, eldritch hançeriyle ona doğru bir fiske vurdu ve başparmağının tabanında hızlı bir kan çizgisi kesti. Sonra loremaster kendini kesti ve elini kavramak için uzandı, böylece buruk kanı onunkine karıştı.

İstemsizce tüm kasları kasıldı, onu tamamen kendinden çıkaracak; şüphelerini kesinliğe ve güce yükseltecek bir güç ve yücelme dalgası bekliyordu.

Avare'nin Eşiği'nde, loremaster'ın iksiri onu değiştirmiş, hastalığını ve korkusunu, ölümlülüğünü aşmıştı. Şimdi onu tekrar dönüştürmüştü ama tamamen farklı bir şekilde. Önündeki kama, hepsi birlikte ilahi söyleyen yüzden fazla yaratık, yardımına yeni bir ilim çağırması; ona yeni bir güç vermişti. Ranyhyn'in hücumu gibi bir güç yerine, basit sağlık, güç ve olasılıktan daha keskin ve daha incelikli, neredeyse metafizik bir değişim hissetti. Yaratıklar *onu* daha güçlü yapmamıştı: sağlık duyusunu güçlendirmişler, menzilini ve kavrayışını neredeyse kavrayamayacağı kadar artırmışlardı.

Şimdi eğer isteseydi Üstatların kapalı kalplerini delip geçebilirdi. Onlardan herhangi birine *sahip* olabilirdi ya da Demondim-yaratıklarının kendi içlerinde kilitli olan gizemleri araştırabilirdi. Ona Tuhaflıklarının karmaşık sonuçlarını açığa çıkarma gücü vermişlerdi. Ya da Antlaşma'nın ve Yeremya'nın tuhaflığının nedenlerini anlayabilirdi. Kesinlikle oğlunun öngörülemez gücünün doğasını tanımlayabilirdi-

Ancak bu şeylerin hiçbiri için arzusu olmadığını fark etti; arzusu ve zamanı yoktu. Bunları mümkün kılan aynı verili algı, aynı zamanda onun gelişiminin şu şekilde olacağının da farkına varmasını sağladı

Geçici. Belki bir düzine, en fazla iki düzine kalp atışı vardı, bu süre içinde keskin algılarını kullanabilirdi.

Ve çoktan kendisinden çok aşağıdaki Demondim'in her birini tek tek tanımlayabiliyordu. Ur-viller ve Waynhim Demondim tarafından oluşturulmuştu: onları yapanları anlıyorlardı. Ona, sürünün kendisine karşı yükselttiği tüm savunmaları aşma kapasitesi vermişlerdi.

Bu kadarı yeterliydi. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Yanında Stave ve Liand olduğu halde tekrar uçuşuma ve kuşatmaya doğru döndü. Orada Asa'yı iki eliyle yukarı kaldırdı, kendi kanını ve loremaster'ın kanını çürümez ahşabın yüzeyine tuttu.

Şimdi o GÖRÜLDÜ Açıkça hepsi o oldu
gerekli . onu. Canavarların

kurnazlıklarının opalesan dalgalanmaları ve çapraz akımları netti, ince bir harita çalışması kadar kazınmış ve canlıydı. Ve şeffaftılar.

Demondim'in Illearth Taşı'nı hangi yollarla yerleştirdiğini onların arasında, onlar tarafından gizlenmiş ve saklanmış olarak buldu. Tüm

duyularıyla, sürünün Taş'ın kötülüğünü uygulamasına izin veren

zamanın çılgın eşek arısı fırtınasını tam olarak özetleyen,

b i n l e r c e s i olan uğursuz yeşil parıltıların dönüp tükürmesini

izledi. Kalbi, aşkın algısının başarısızlığa uğrayacağı ana doğru

atarken, zümrüt perdesinin içinden uzanıp

horde's *caesure*.

Esmer'in onun adına Avare'nin Eşiği'ne çağırdığı Düşüş kadar aşikârdı artık onun için; kendisinin zaman içinde yırttığı kaos kadar kusursuzdu. Sırtındaki kamanın içgörüsü, irfanı ve kezzabıyla beslenen sağlık duyusu sonunda canavarların Düşüşü'nün tam yerini ve şeklini bir imza kadar kesin bir şekilde tanıdı. Joan'ın vahşi büyüyle paramparça ettiği her bir zaman parçasının kendine özgü açılırları, dokusu, kompozisyonu vardı; Joan'ın ayaklarının dibindeki moloz yığnında kendine ait bir yeri vardı. Damarlarındaki ur-villerin ve Waynhim'in telik gücüyle Linden, Joan'ın bu özel *kesürü* oluşturmak için yok ettiği eşsiz maddeyi hatasız bir şekilde adlandırabiliyordu.

Ne *gördüğünden* tamamen emin olduğunda, Asa'dan güneş ateşi kadar parlak ve temizleyici bir alev çıkardı. Bir anda,

Kendini parlaklık ve alevle çevrelemişti, Revelstone'un gururlu çıkıntısını sanki fırtınayı, kasveti ve yağmur örtüsünü yok etmiş gibi aydınlatıyordu; sanki Kevin's Dirt'ün iğrenç kokusunu bile Dünya Gücü ve Yasa ile delip geçmişti.

Belki bir kalp atışı kadar uzun bir süre boyunca, ateşini doğrudan Illearth Taşı'na fırlatmayı düşündü. Düşüş'ün açık kapısından geçerek, Taş'ın sapkınlığını kaynağından söküp atmaya çalışabilirdi. Sonra bu fikri reddetti. Eğer başarısız olursa -eğer bu akıl almaz mücadelede yetersiz olduğunu kanıtlarsa- Düşüş'ü geri getirme fırsatını kaybedecekti. Ve eğer başarısız olmazsa, Ülke'nin geçmişini o kadar derinden değiştirecekti ki, Zaman Kemer'i'nin kendisi kırılabilirdi.

Bunun yerine, her şeyi riske atarak, acı çeken kadını bir şekilde yatıştırmayı umarak Joan'ı aramak için bir anını ayırdı. Tehlikeye rağmen, Joan'ın acısının yarattığı girdabın içinden ilgi ve endişe göndermeye çalışarak değerli saniyelerini harcadı.

Sonra durmak zorunda kaldı. Daha fazla zamanı yoktu.

Joan'ı düşünmekten vazgeçen Linden, Asa'nın enerjisini yoğunlaştırmak için kendisine bahşedilen tüm sezgilerini kullandı. Göklere ulaşmaya yetecek kadar alev topladığında da, muazzam bir ateş duvarını tsunami gibi sürünün üzerine gönderdi.

Bu *kainat*, onun yarattığı kainatla kıyaslandığında bile devasa boyutlardaydı. Ve Demondim'in emredebileceği her türlü kurnazlık ve ilim kaynağıyla beslenmiş, kontrol edilmiş ve yönlendirilmişti. Şimdi ise canavarların tüm öldürücülüğü ve iradesi tarafından savunuluyordu. Loremaster kanını onunla paylaşmadan önce olduğu kadın, böyle bir muhalefetin üstesinden gelemezdi.

Ancak sağlık duyusunun bahşedilen gücü azalıp tükenirken, sürünün sahte şaşkınlığının vahşi bir öfke kükremesine dönüştüğünü duydu ve başardığını anladı.

5. "Ne yapacağımı biliyorum."

Ani bir yorgunluk dalgasının altında kalan Linden, eğer Stave ve Liand onu yakalayıp desteklemeseydi düşebilirdi. Yağmur ve soluk şafak Lord's Keep'in burnuna geri döndüğünde, kasvetleri kalbini doldurdu: gözyaşları kadar nemli ve geri çekilen fırtına tarafından güneşten engellendi.

Bir tür keder hissetti, kendini harcamanın sonuçları, sanki başarısı karmaşık bir başarısızlıkmiş gibi. Demondim-spawn hakkındaki gerçeği öğrenme şansını kaçırmıştı. Bundan da öte, Jeremiah ve Covenant'taki değişiklikleri anlama fırsatını kaçırmıştı. Keşke kama hediyesi daha uzun sürseydi-

Revelstone'un güvenliği için kendi endişelerini feda etmişti. Artırılmış algının ve alev alev yanan Kanun'un kaybı onu kör etmiş gibiydi.

Yine de acımasız ve tatmin olmuş bir yanı neyi nasıl başardığını biliyordu. Yağmura gözlerini kırptırırken bunun bir *yardım* olduğunu düşündü. Esmer, Diyar'ın geçmişinden ur-villeri ve Waynhim'i kelimenin tam anlamıyla kendisine *hizmet etmeleri* için getirmişti.

Peki ihaneti neredeydi? Demondim yaratığının varlığı ve yardımı onu ya da Toprak'ı nasıl tehlikeye atmıştı? Esmer sadece algılanan bir borcu ödemeyi mi amaçlamıştı? Bu mümkün müydü?

Linden kendi içindeki çelişkilerin sonuna geldiğine inanamıyordu.

Yine de ur-viller ve Waynhim ona beklediğinden ya da hayal edebileceğinden çok daha fazla yardım etmişti. Ve bunu yaparken de kendilerini ona karşı savunmasız bırakmışlardı. Kendilerine bahşedilen sezgi gücü devam ederken, onların en derin ve en değerli sırlarını araştırabilirdi. Ona güvenmişlerdi-

Onları neyin motive ettiğini anlayamıyordu; ama artık onlardan şüphe edemiyordu. Esmer'in niyeti onlarınki değildi. Ona ihanet ettiğinde, bunu Demondim-spawn'ın varlığı veya amaçları aracılığıyla değil, kendi eylemleriyle yapacaktı.

İlk yorgunluğu geçene kadar Liand'ın kendisiyle konuştuğunu ve şaşkınlığını mırıldandığını fark etmedi.

"Cennet ve Dünya, Linden." Sesi şaşkınlıktan boğuklaşmıştı. "Yaptığın şeyi nasıl adlandıracağımı bilmiyorum. Hiç böyle bir ateşe tanık olmamıştım. Demondim'den kaçışımız sırasında bile-" Kolunu kavrayan adamın şaşkınlığını hissetti. "Sen gözümü kamaştırırken bir an için Ülke'nin kurtuluşunun yanında duruyormuşum gibi geldi."

Daha önce ona, "*İçinde dehşet yaratacak güç var,*" demişti. Ama burada öyle bir şey yapmamıştı: bundan emindi. Bunun yerine Revelstone'un savunmasına önemli bir darbe vurmuştu.

Kendi kendine iç çekerek yorgunluğuna karşı mücadele etmeye başladı. Yapılacak çok şey kalmıştı-

Stave sanki onay istermiş gibi, "Sonbahar'ı söndürdünüz," diye duyurdu. "İllearth Taşı'nın balyası artık bu zamanda yok." Sonra ekledi, "Bu yüzden Demondim öfkelendi. Kaleye saldırmaya başladılar bile. Eğer Efendiler Revelstone'u korumak istiyorlarsa, onları uzun ve çetin bir savaş bekliyor. Yine de siz onların galip geleceğini düşündürdünüz."

Linden can havliyle sürüye karşı koyabileceği başka bir yol düşünmeye çalıştı. Stave'in onu rahatlatmaya çalışmasına rağmen, akrabalarının Demondim'i uzun süre durdurabileceğinden emin değildi. Ama zaten tüm kaynaklarını harcamıştı. Sadece arkadaşlarının desteği ve Asa'nın besleyici dokunuşu onu ayakta tutuyordu. Ve Mutabakat onunla Furl Şelalesi yakınlarında buluşmasını istiyordu: iki fersahlık bir yürüyüş mü? Eğer yakında toparlanmazsa, arkadaşlarının onu taşıması gerekecekti.

Uzun zaman önce, Mahvolmamışlar Revelstone'u Eski Lordların düşmanlarına dayanacak şekilde tasarlamıştı. Linden zayıflığı içinde, kadim granitin onu koruyan adamlar kadar inatçı olacağını ummaktan başka bir şey yapamıyordu.

Çaba sarf ederek dikkatini dışarıya, etrafında toplanan insanlara ve yaratıklara yöneltti.

Demondim-cinlerinin çoğunun çoktan dağılmış olduğunu, şafakta ya da yağmurda kendilerinden hiçbir iz bırakmadıklarını görünce şaşırmadı. Ancak, gördüğü zaman küçük bir beklenti titreşimi hissetti

loremaster hâlâ arkasında bir kama ile yakınlarda duruyordu. Formasyon yarım düzineden fazla yaratık barındırmıyordu ama hepsi Waynhim'di.

Loremaster'ın bıçağı ortadan kaybolmuştu. Kara yaratık bunun yerine iki eliyle ona demir bir kâse uzattı.

Waynhim'in kısık gırtlak seslerini duyar duymaz ve *vitrimin* toz ve küf kokusunu alır almaz, kalbi *ferahladı*. Yaratıklar daha önceki armağanlarının etkilerini anlamışlardı. Şimdi onu eski haline getirmeye çalışıyorlardı. Waynhim, kâsedeki sıvının hafifletici gücünü arttırmak için ilimlerini çağırıp yoğunlaştırarak zikretti.

Hemen kâseye uzandı, yiyecek arıyordu; onu canlandırabilecek herhangi bir ayin için.

Nemli sıvıyı uzun yudumlarla yutarken, damıtılmış erdemini fark etti. Şimdiye kadar tattığı tüm *vitrimlerden* daha güçlüydü. Bir anda, damarlarında ve sinirleri boyunca güneş ışığı gibi yayılıyor, sanki bir çeşit incinmiş balmumuymuş gibi görünüyordu. Elbette değildi: herhangi bir işe yarar anlamda organik ya da doğal değildi. Tıpkı urvillerin ve Waynhim'in kendileri gibi, bu içecek de Dünya Gücü'ne ya da Yasa'ya yabancı olan bilgi ve kudretten yaratılmıştı. Yine de onun ihtiyaçlarını karşılıyordu. Sürünün *saldırısına* karşı harcadığı enerji ve cesareti geri vermekten daha fazlasını yaptı: bir şekilde benlik duygusunu geri kazandırdı.

Gözlerinde minnettarlık ve uzuvlarında takdirle, kaseyi loremaster'a geri verirken derin bir şekilde eğildi. Sonra yaratığa ve arkadaşlarına olabildiğince yakından baktı. Daha önce, sürüye karşı gösterdiği çabaların Demondim-yaratığına zarar verebileceği ihtimalini hiç düşünmemişti. Şimdi düşüncesizliğinden dolayı üzüntü duyuyordu. Birkaç kısa gün ve birkaç bin yıl önce, Waynhim'in Asa'nın idaresinden zarar gördüğünü görmüştü-

Bir kez daha, kendi tehlikelerine rağmen ona yardım etmişlerdi.

Yaratıkların yapay doğası sağlık algısını karıştırmıştı. Yine de loremaster'da ya da küçük kamasında herhangi bir yaralanma tespit etmedi. Waynhim'in tavırları yorgunluk ve zorlanmaya işaret ediyordu ama daha fazlası yoktu.

Belki de gücünün her yönünün onlardan uzağa yönlendirilmiş olması sayesinde korunmuşlardı.

"Teşekkür ederim," dedi loremaster'ın gözsüz yüzüne ve kesik ağzına. "Lord Foul'a neden sırtınızı döndüğünüzü bilmiyorum. Muhtemelen bunu asla anlayamayacağım. Ama sana minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. Benden ne istediğinizi ya da neye ihtiyacınız olduğunu bana nasıl söyleyeceğinizi bulabilirsiniz, bunu yapacağım."

Loremaster onu duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Kâsesini kendi içinde bir yere kaldırmıştı. Arkasındaki Waynhim ilahi söylemeyi bırakmıştı. O sustuktan bir süre sonra, yaratıklar Handir ve Galt'ı ya da Ramen ve Anele'yi fark etmeden hızla uzaklaştılar. Kısa süre sonra karanlık havanın ve yağmurun içinde kaybolur gibi oldular ve Linden onları gözden kaybetti.

Artık Stave'in ya da Liand'ın desteğine ihtiyacı yoktu. Arkadaşlarıyla yüzleşecek kadar güçlüydü ve Jeremiah ve Covenant ile buluşmak için neredeyse can atıyordu. Kısa bir süre için yeni canlılığının bir kısmını Demondim'e karşı harcamayı düşündü. Sonra bu fikri bir kenara bıraktı. Covenant'ın niyetinin kendisinden ne isteyebileceğini ya da ne kadar güç kullanmasının isteneceğini bilmiyordu.

Revelstone için elinden geleni yapmıştı. Gerisini Üstatların yapması gerekiyordu.

Mahrtiir ve Kordonlarına doğru baktığında, Ramen tarzında eğildiler. "İyi iş çıkardın Ringthane," dedi Mahrtiir hoyratça. "Hikâyeniz her yeni eylemle daha da büyüyor ve şüphesiz anlattıkça daha da büyüyecek. Size eşlik etmek bize nasip olduğu için onur duyuyoruz."

Bhapa başıyla onayladı ve Pahni ciddiyle gülümsedi. Yine de Linden'e öyle geliyordu ki genç kadının dikkati kendisinden çok Liand'ın üzerindeydi.

Anele hiç uyarmadan şöyle dedi. "Böyle bir güç sana yakışıyor."

Ayaklarının altında kalın ıslak çimenlerle duruyordu ama sesi Covenant'ın ya da tanıdığı başka bir sesin sesi değildi. Derin ve dolgundu, daha önce duymadığı armoniklerle zengindi. Anlaşılan önceki gün Covenant'ı -ya da Covenant'ın taklitçisini- susturan güç hâlâ başka varlıkların yaşlı adamın içinde yaşamasına izin veriyordu.

"Ama bu yeterli olmayacak," diye devam etti. "Sonunda boyun eğmek zorunda kalacaksın. Ve eğer bunu yapmazsanız, yine de yardımımı kabul etmek zorunda kalacaksınız ve bunun için tazminat talep edeceğim."

Aytaşı gözleri pırıltılı havada nemli bir şekilde parlıyordu.

"Anele?" Linden yeniden canlanan duyularını hızla ona odakladı. "Şimdi kimsin sen?" Ama onun yaşı, zayıflığı ve Dünya Gücü mirası dışında hiçbir şey algılayamıyordu. Deliliği bile maskelenmişti, en azından şimdilik. "Kim konuşuyor?"

Anele yersiz bir şekilde kibarca eğilerek cevap verdi. "Hanımefendi," diye cevap verdi içindeki yabancı. "Sizin için hazırlanmış olan tehlikeleri a t l a t ı r s a n ı z , uygun bir zamanda buluşacağız. Ama sözlerime kulak vererseniz iyi edersiniz."

Bir an sonra, yaşlı adamın dengesizliği onu ele geçiren varlığın üzerine bir kepenk gibi kapandı. Ya yabancı aceleyle gitmişti ya da bir güç onu kovmuştu.

"Bunu duydunuz mu?" Linden arkadaşlarına kararsızca sordu. "Tanıdık geldi mi? Bu sesi daha önce duydunuz mu?"

Liand başını salladı ve Manethrall tereddüt etmeden şöyle dedi. "Biz yapmadık. Bu ayırım yanlış olamaz. Yeni bir varlık konuştu."

Kahretsin! diye düşündü ani bir öfkeyle. Bir tane daha mı? Kaç tane vardı? Kaç tanesi onun düşmanıydı? Ve Anele bu tür ihlallere daha ne kadar katlanmak zorunda kalacaktı?

Acısı ne zaman iyileşmeyi hak edecek kadar büyük olur?

Yeterli olmayacak.

Antlaşma "*diğer* güçler "den söz etmişti -Yeremya da "sonradan gelenler" diye bir ırktan söz etmişti. Bu insanlar oğlunun bedensiz varlığını tanıyacak ve ona karşılık verecek kadar bilgeydiler ya da öyleydiler.

Linden'in durumunun sandığından çok daha karmaşık ve tehlikeli olma ihtimali midisinin sıkışmasına neden oldu. Lanet olsun! diye mırıldandı kendi kendine, sanki bir antlaşmacıymış gibi. Bu iş iyice saçma bir hal almaya başladı. Gerçekte n e l e r olup bittiği hakkında bu kadar az şey bilirken yolunu nasıl bulacaktı?

-Sizin için hazırlanmış olan tehlikeler.

Birdenbire Efendilerin Sesi'ne doğru döndü. "Antlaşma ve oğlum hâlâ burada mı?" diye sordu telaşla. "Onları sürgün mü ettim?"

Bu yeterince kötü. Daha da kötüleştirmediyimi söyle.

Handir'in yüzü hafifçe gerildi ama başka bir tepki vermedi. "Ur-Lordu ve yoldaşı kaldı. Gücünüz konusunda önceden uyarılmışlardı ve buna katlandılar." Bir an sonra ekledi, "Odalarından ayrıldılar, yaylaya ve Furl Şelalesi'ne doğru ilerliyorlar." Yüzündeki nem, bakışlarının şiddetini artırıyor gibiydi. "Eğer onları geciktirmek istemiyorsanız, yola çıkmalıyız."

Buna karşılık Mahrtiir yumuşak bir sesle homurdandı. "Eğer ur-Lord gecikecekse, bırakın geciksin. O bir Ringthane ve değerini kanıtladı. Bunu sorguluyor musun?"

Covenant ve Jeremiah'yı silmediği için duyduğu rahatlama, Anele adına duyduğu öfke ve kendisini nelerin beklediğine dair duyduğu endişe arasında kalan Linden, Manethrall'a doğru yatıştırıcı bir hareket yaptı. "Haklısın," dedi Handir'e. "Gitmeliyiz. Covenant onun bizi kurtarabileceğini söylüyor. Onu bekletmek istemiyorum."

Adamın *ülkeyi* onsuz *kurtarmaya* kalkışacağından korkmuyordu. Onun tasarımlarında oynayacağı önemli bir rolü vardı. Ama tehlikeli olacaktı: bundan emindi. Onun yüzük arzusuna karşı koymuşken, başka türlü nasıl olabilirlerdi ki?

Her ne olduysa, oğlunu korumak istemişti.

Arkadaşlarına kendisine katılmalarını işaret ederek, Antlaşma ve Yeremya'ya verdiği sözü tutmak için Demondim'in vahşetinden uzaklaştı.

Islak çimenlere basarken, yüzüne vuran yağmur yavaş yavaş azalmaya devam ediyordu. Arkasındaki fırtına cephesi yükselen güneşi engelliyordu. Ama soğuk bir rüzgâr yükseliyor, uzaktaki dağlardan platoya doğru esiyordu. Tadı ve dokunuşu artacağını gösteriyordu. Şimdiden azalan yağmuru ona doğru savuruyordu. Yakında damlacıklar tenine çarptığında acıtmaya başlayacaktı.

Pelerini sıırıslıklamdı ve kıyafetlerinin çoğu nemliydi. Havaya maruz kalırsa, loremaster'ın *vitriminin* etkilerini kaybedene kadar rüzgâr onu yavaş yavaş üşütecekti. Yine de adımlarındaki kararlılık ve kalbindeki berraklıkla batıya doğru ilerledi. Sayamayacağı kadar çok şeyden korkuyordu; ama rüzgâr, yağmur ve soğuk bunların arasında değildi.

Şimdi Stave, Handir ve Galt ona büyük kalenin güneye bakan kenarı boyunca, burnun ortasından kaçınarak rehberlik ediyorlardı. Şüphesiz Furl Şelalesi'ne giden en kestirme yol buydu. Liand onun yanında, yüzü havaya karşı sabit bir şekilde yürüyordu. Ara sıra dikkati Pahnı'ye yöneliyordu, sanki onu her gördüğünde şaşıırıyormuş gibi. Ancak Ramen'den bile daha fazla, Covenant'a ve Jeremiah'ya duyduğu güvensizlikte kararlı görünüyordu. Ranyhyn'e binmeyi reddeden Ringthane efsaneleriyle büyümemişti. Ve Linden'den duyduklarının dışında Covenant'ın Despiser'a karşı kazandığı zaferler ya da bunların korkunç bedelleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onun için durum nispeten basitti. Sadakati Linden'a aitti.

Durup onunla konuşmak, Covenant'ın sevgisini ve minnettarlığını nasıl kazandığını ve Jeremiah için neden her şeyi feda etmeye hazır olduğunu açıklamak için bir istek duydu. Liand'ın, onun tuhaflığına, küçümsemesine ve üstü kapalı zalimliğine rağmen neden Covenant'a elinden geldiğince yardım etmek istediğini anlamasını istiyordu. Ama bu dürtüye direndi. Covenant, Toprakları Lord Foul'un kötülüğünden nasıl kurtaracağını bildiğini söylemişti. Liand yakında gerçeği öğrenecekti: Linden'in kendisi de öğrenecekti. O zaman artık seçimlerini haklı çıkarma ihtiyacı hissetmeyecekti.

Konuşmak yerine Asa'yı daha sıkı kavradı; boştaki eliyle Mutabakat'ın yüzüğünün tertemiz çemberinin hâlâ gömleğinin altındaki zincirinde asılı olduğunu doğruladı. Revelstone'un hatırı için, Covenant'ın nedenlerini ve Jeremiah'ın durumunu keşfetmek için bir fırsatı kaçırmıştı: bir diğeri kaçırmayacaktı.

Kendini tuttuğu için, o ve arkadaşları sessizlik içinde yürüdüler. Ramen neyin ne olduğunu Liand'dan daha iyi anlıyordu.

Kendisi için olmasa da Toprak için tehlikedeydi: Sıkı, beklenti dolu bir konsantrasyon içindeydiler. Stave ise *Harucha*'ydi, gereksiz konuşmalara yer vermeyecek kadar içine kapanıktı. Sadece Anele konuştu; ama onun tutarsız mırıldanmaları hiçbir şey ifade etmiyordu.

Sonra Stave Linden'in koluna dokundu. Linden ona baktığında, Galt ve Ustaların Sesi'nin adımlarını uçurumun çizgisinden uzaklaştırarak alçak bir yükselti boyunca açıyla ilerlediklerini gördü. Tahminine göre o yönde, Revelstone'dan çıkan tünelin açıklığı uzanıyordu. Muhtemelen Handir ve Alçakgönüllüler, Covenant ve Jeremiah'yı orada durdurmayı amaçlıyorlardı.

Arkadaşlarıyla birlikte iki Üstadı takip etti.

Bulutlar hâlâ şafağı örtüyordu ama ince gri ışık yeterliydi. Linden yükselişin tepesinden Keep'in geniş ağzının yağmura doğru açıldığını görebiliyordu. Tünelin hemen dışında, Covenant ve Jeremiah ona doğru bakıyor, belli ki onu bekliyorlardı.

Onlara Clyme ve Branl'ın yanı sıra belki de yirmi başka Üstat eşlik ediyordu.

Linden belli belirsiz, Revelstone'un savunmasından sadece bu *Harucha*'lerin mi kurtarılabileceğini merak etti. Stave'in akrabalarından kaçının Lord'un Kalesi'ni işgal ettiği hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Covenant ona bakar gibi görünmüyordu: sanki dalgınmış gibi başını öne eğmişti. Ama Jeremiah heyecanlı bir çocuğun coşkusuyla el salladı.

Onun bu hevesini görmek Linden'i derinden etkiledi. Çok mutlu olmalıydı; onun bilinçli ve istekli varlığından, sevinç gösterisinden katıksız bir sevinç duymalıydı. Ama ön salonda ona dokunmasını engelleyen şeyin onun gücü olduğunu unutamıyordu.

O ve Covenant onun duyuları için aşılmaz kaldı.

En çok sevdiği ve en çok güvenmek istediği iki insanla buluşmak üzere yamaçtan aşağı inerken, istemeden de olsa kalbi sıkıştı ve yüzü asık bir ifadeye büründü.

Onun yaklaşması üzerine Covenant bir an için başını kaldırıp baktı, sonra da Revelstone'un boğazından uzaklaşarak Furl Şelalesi'ne doğru yürümeye başladı. Ama Jeremiah mutlulukla seslendi, "Merhaba anne! Başlama vakti geldi!" diye seslendi ve Covenant'a katılmak için harekete geçti.

Oğlunun yırtık pırtık pijamaları sıırıslıklamdı ama soğuşu hissetmiyor gibi görünüyordu. Hâlâ oğlunun vurulup vurulmadığını bilmiyordu.

Ustalar, Linden'in yaklaşmasını engellemeden İnançsız ve Jeremiah'nın etrafında koruyucu bir şekilde dizildiler. Birkaç dakika içinde onlara yetişti.

Stave onunla onlar arasında bir muhafız gibi yürüyordu. Yağmur yüzüne ve ellerine batıyordu. Rüzgârın artık dişleri vardı, pelerininin içinden kıyafetlerini ısıırıyordu.

Covenant ona daha yakındı, Stave ve Jeremiah arasındaydı. Sanki Covenant'la değil de hava durumuyla konuşuyormuş gibi dikkatle tarafsız bir tavırla, "Sanırım ne planladığını bana neden söylemek istemediğini anlıyorum," dedi. *Bundan daha iyisini hak ediyorum. Karşılığında bir şey istiyorum.* "Ama neden buraya gelmek zorundaydık ki?" Belli belirsiz yağmuru işaret etti. *Birazcık güven.* "Neden bana içeriyi göstermedin? Ve neden şimdiye kadar beklemek zorundaydın?"

Covenant'ın dikkati dağılmış gibiydi, düşünceleri başka yerdeydi. Ama onu duymamış gibi davranmadı. "Bu kolay olmayacak," dedi dalgınca. "Demondim'le aramıza sadece mesafe koymamız gerekmiyor. Bir sis perdesine ihtiyacımız var. Glimmermere'den çıkan Dünya Gücü gibi. Ne yaptığımızın kokusunu bile alırlarsa-" Bir an için sesi soluğu kesildi. Sonra ekledi, "Ama tek sorun bu değil. Bizi durdurmaya çalışabilecek başka güçler de var. Onlara hazırlanmak için zamana ihtiyacımız vardı."

"Hangi 'güçler'?" diye sordu Linden. "Dün gece buna benzer bir şey söyledin ama açıklamadın."

Başını eğmiş, ıslanmış çimenleri inceliyordu. "Mesela Kastenessen. Esmer'in ne halt edeceğini kim bilebilir?" Jeremiah'ya bir bakış attı. "Ve o ur-villerin kelepçeleri olduğunu unutuyorsun."

Linden bir adım bile atamadı. Artık Demondim'in yarattığı hakkında kötü bir şey düşünemiyordu. Az önce yaşadıklarından sonra, onun şüpheleri saçma geliyordu.

"Ama ben senin yerinde olsaydım," diye devam etti, o konuyu uzatmadan, "*Elohim* için daha çok endişelenirdim. Bana hiç güvenmediler. *Bunu* hatırlıyorsun.

"Elbette," dedi suratını ekşiterek, "yüzüğüm sende, bu da onların işine geliyor. Ama bu müdahale etmeye çalışmayacakları anlamına gelmiyor. Bunca zamanı insanları benden 'sakınmaları' için uyararak sadece eğlence olsun diye geçirmediler."

"Onlarla tanıştım," dedi Jeremiah. "Sanırım bir başkasının kendilerinden daha önemli olmasından hoşlanmıyorlar."

Yavaş yavaş, gün ağarırken fırtına diniyor; platonun üzerindeki karanlık dağılıyordu. Artık Ustalar tarafından seçilen rotanın her iki tarafında da ağaçlar görünüyordu: mimoza ve saz kümeleri, sedirler, hepsi karanlık, yağmurla örtülmüş ve ima edilen sırlarla doluydu. Herhangi bir sayıda irfan sahibi varlık orada gizlenmiş olabilirdi ve Linden onlardan hiçbir ipucu yakalayamazdı.

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Kastenessen seni durdurmak istiyorsa, *Elohim* neden aynı şeyi istesin ki?" Esmer ona Kastenessen ve *Skurj*'la başa çıkmasını beklediklerini söylemişti. *Sen Wildwielder değil* misin? *O halde Elohim'i endişelendirecek ne kaldı?* "Onu *Skurj*'u durdurması için görevlendirdiler. Aslında, onu *zorladılar*. Onu esir aldılar. Şimdi *onun* istediği şeyi neden istesinler ki?"

"Haklısın," diye yanıtladı Covenant sertçe. "Anlamıyorsunuz. Özellikle de Kastenessen."

Özenli bir sabırla açıkladı, "Durance'ını *kırmadığını* anlamanız gerekiyor. O kadar gerçek gücü yoktu. Hayır, *kaçtı*. Bunu da *Skurj*'un bir parçası haline gelerek başardı." Linden ona bakarken, Covenant kendi kendine mırıldandı. "Muhtemelen bu fikri Foul'dan aldı. Despiser böyle şeyleri sever."

Sonra açıklamasına devam etti. "Etkisi aynıydı. Artık Durance yok. Ama asıl mesele şu ki, korkunç derecede acı vericiydi. *Skurj*'la birleşmek, azıcık bile olsa, hayal edebileceğinden çok daha acı vericiydi. Cehennem ve kan, Linden, muhtemelen Jeremiah'ın yaşadıklarını piknik gibi hissettiriyordur."

Jeremiah heyecanının izin verdiği kadar ciddiyetle, "O haklı anne," dedi. Yürürken yarış arabasını ellerinin arasında ileri geri savuruyor, elleriyle ustalıkla yakalıyordu.

kalan parmaklar. "Onu *gördüm*. Sen Arazi'ye gelmeden önce. Korkunç bir şey. Eğer bir seçim yapmak zorunda kalırsam" - dramatik bir şekilde ürperdi - "olduğum yerde kalacağım."

Hâlâ yağmurla örtülmüş çimenleri inceleyen Covenant başını salladı. "Kastenessen artık *tamamen* acı çekiyor. Bu onu tamamen delirtti. Başka hiçbir şey kalmadı. Ve öfke onun tek çıkış yolu. Yaptığı her şey çığlık atmanın başka bir yolu.

"Ama acıyı durduracak kadar öfkelenemez. Kimse durduramaz. En azından uzun süre. O da bu durumdaki her delinin yaptığını yapıyor. Öfkesini *daha* güçlü kılmak için kendine *daha fazla* acı çektiriyor. *Skurj*'un bir parçası olmak yeterince acı verici değil, bu yüzden etrafını onlarla sarıyor, öfkesini onlara taşıtıyor. Ve bu işe yaramadığında, sakatlıyor."

Covenant'ın sesi kesildi. "Neyi sakatlıyor?" Linden hemen sordu.

"Kendisi tabii ki," diye homurdandı İnançsız. "Neye zarar verdiği önemli değil. Önemli olan tek şey acı ve öfke. O yürüyen, konuşan bir acı ilahı ve hiçbir şey onu tekrar akli başında yapamayacak. Onun acısına son vermek niyetindeyim ama anlamıyor. Anlayamaz. Sahip olduğu tek şey acısı. Onu kaybetmekten korkuyor. Bu yüzden beni durdurmak istiyor.

"Neler olacağını anlarsa çılgına döner. *Skurj*'u bize karşı bir fark yaratacak kadar hızlı getiremez. Ama o hala *Elohim*: Bir kalp atışında her yerde ortaya çıkabilir. Ve böyle bir güçle savaşmak istemezsiniz."

Covenant aniden durdu; Linden onunla yüzleşmek zorunda kalacak şekilde döndü. Yine onun gözlerinin derinliklerinde bir an için kor gibi bir şey gördü, kırmızı ve tehditkârdı. Yüzünün katı çizgileri ona meydan okuyor gibiydi. Stave onu dikkatle izlerken ve arkadaşları onu duymak için yaklaşırken, İnançsız ona sertçe konuştu. "Bütün gece yaptığım buydu." Onun zamanını önemsiz şeylerle harcadığını ima eder gibiydi. "Kastenessen'in dikkatini dağıtmak. Demondim'e yaptığım gibi hilelerle kafasını karıştırmak."

"Pekâlâ." Linden, Covenant'ın açıklamasını özümsemekte zorlandı. "Şimdi daha da anlamsızlaştı. Eğer Kastenessen hakkında haklıysan"-

Eğer onun durumu da Joan'inkine benziyorsa - "*Elohim* onun istediği şeyi nasıl isteyebilir?"

"Lanet olsun." Covenant yüzündeki yağmuru sildi; gözlerindeki ateş parçasını ovuşturdu. "Farklı sebepleri var. Kastenessen sadece çığlık atıyor. Acı çekiyor ve dünyayı bununla doldurmak istiyor. *Elohim bana* güvenmiyor. Hiçbir zaman da güvenmediler. Onlara göre, Arch'ın bir parçası olmam -yaptığım şeyleri yapabilmem- bir felaket.

"Zaman onlar için çok önemli. Ölümsüzlükleri buna bağlı. Ölümün ne demek olduğunu *hatırlayan* birinin bile benim sahip olduğum türden bir güce sahip olmasını istemiyorlar. Bu yüzden Foul'u durdurmamı istemiyorlar. Kemer'in şeklini değiştireceğimden korkuyorlar. Wü'd'lerinin şeklini. Bunun onlara neye mal olacağından korkuyorlar.

"Elbette yanılıyorlar. Ben Zaman'ı değiştirmek için burada değilim. Ben onu korurum. Benim *işim* bu. Ama bana inanmıyorlar."

"O haklı anne," dedi Jeremiah tekrar. Ama sesi çok uzakta, Covenant'ın arkasına gizlenmiş gibiydi.

Keskin bir rüzgâr Linden'in pelerininin kapüşonunu geri çekti ve yağmuru yüzüne savurdu. Ağaçların arasında rüzgâr korkuyla uğulduyordu.

Covenant tiksiniş gibi dönerek uzaklaştı. Linden onu anlamaya çalışmadan, "Hadi," diye bağırdı. "Bunu sonsuza kadar sürdüremem. Ve bunu sensiz yapamam."

Linden şaşkınlıktan neredeyse tökezliyordu. O ana kadar onun kendisi için önemli olduğunu, yüzüğü dışında ondan bir şey istediğini kabul etmemişti.

Ona tekrar yetişmek için acele etti. Ama bunu yaptığında, adamın onu susturduğunu gördü. Bunu yapamam-Gerçekler onun etrafında değişiyor, bir belirsizlikten diğerine savruluyor gibiydi. Platonun üzerinde yağmur, rüzgâr tarafından sürüklenmeseydi sis kadar rahatlatıcı hissettirecek ince bir çiselemeye dönüştü. Gün ışığının ilerleyişi, kasvetin içinden manzarayı belirginleştiriyor, tepelerin hatlarını netleştiriyor, ağaçların arasındaki karanlığı uzaklaştırıyordu. Yine de böyle şeyleri pek fark etmezdi. Ben-

Ama önce Linden'i ikna etmem gerekecek... Linden yüzük arzusuna karşı çıktığında, Linden küçük bir yüzük dışında hiçbir şeyde ısrar etmemişti.

biraz güven. Liand bundan Covenant'ın hâlâ ona ihtiyacı olduğu sonucunu çıkarmıştı. Ama Covenant'ın kendisi böyle bir şey söylememişti.

Şimdiye kadar.

O ya da Ustalar onu budaklı ve tonozlu bir jakarandalar kümesinin yanından geçirirken, Linden ileride bir nehir gördü. Orada Glimmermere'in çıkışı, Furl Şelalesi'ne doğru hızla akarken yağmur ve küçük dereler topluyordu. Rüzgâr gözlerini yakıyor, boştaki eliyle onları gölgelemeye zorluyordu. Ama gözlerindeki bulanıklığı giderdiğinde nehri net bir şekilde gördü. Su yolu boyunca uzanan tepeler Glimmermere'in sularına saygılarını sunuyor gibiydi. Uçurumun kenarına tutunmuş birkaç budaklı köknar dışında hiç ağaç yoktu. Şelalenin yakınlarından, herhangi bir yöne doğru uzun bir taş atımı mesafesi boyunca hiçbir şey görüşünü engelleyemezdi.

Arazi bu avantajı sunuyordu. Findail'in ve Kastenessen'in türü her yerde ortaya çıkabilir, uyarı vermeden yerden yükselebilir ya da sert bir rüzgârda cisimlenebilirdi. Ve Esmer onların bazı yeteneklerini miras almıştı. Ama diğer düşmanlar açıkça görülebilirdi. Demondim bile -ve önce Revelstone'u yenmeden platoya ulaşamazlardı.

Ancak Covenant'ın uyarılarına rağmen, Linden bir saldırı olasılığından sadece belli belirsiz rahatsızlık duyuyordu. Hâlâ *vitrim* tarafından desteklendiğini hissediyordu. Gerektiğinde, Covenant ve Jeremiah'yı tehlikeye atmadan kendini ve arkadaşlarını savunmanın bir yolunu bulabilirdi. Bu şartlar altında, Covenant'ın tavrından daha çok korkuyordu.

-Ve Jeremy'nin garip güçlerinden.

Bunu yapamam-

Ne Kâfir ne de oğlu onu seviyordu. Ahit, Zamanın Kemerinde geçirdiği bin yıl boyunca derinden değişmişti. Ve Jeremiah'nın kalbi, burada olmasını mümkün kılan adama kilitlenmişti.

O en iyisiydi. Tek gerçek dostumdu.

Ve ona ihtiyacı vardı. *Toprağın kurtuluşu için bir planı* mı vardı? Onu da içeren bir plan mı? Güzel. Ama eğer yoksa, yine de onun hakkındaki gerçeği öğrenmeye niyetliydi. Ve işkence gören oğlu hakkındaki gerçeği.

Cesaretini toplayarak son yamaçlardan Furl Şelalesi civarına doğru indi.

Covenant onu nehir kıyısına bir düzine adım yaklaştırdı, sonra durdu. Jeremiah'ya sert bir sesle, "Bu iş görür," dedi. "Sence de öyle değil mi?"

Jeremiah yarış arabasını sanki rüzgârın gücünü test ediyormuş gibi havaya fırlattı. Sonra parlak kırmızı oyuncağı pijamasının kemerine soktu. "Bu doğru geliyor. Eğer burada yapamazsak, muhtemelen hiç yapamayız."

Covenant başını salladı. Rüzgâr saçlarını karıştırıyor, elbiselerini çekiştiriyor ve onu bir peygamber kadar vahşi ve hırslı gösteriyordu.

Ustalar hiç acele etmeden, Covenant, Jeremiah ve Linden'in küçük birliğini nehir kıyısı ile uçurumun kenarı arasında çevreleyen bir yay şeklinde konumlandılar. Aynı anda Galt da Covenant'ın önünde Branl, Clyme ve Handir'e katıldı. O ur-Lord'du, Berek Halfhand'in reenkarnasyonuydu. Efendilerin ve Alçakgönüllülerin Sesi onunla birlikte duruyordu. Ve Linden onların kendisinden şüphelenmeye devam ettiklerinden kuşku duymuyordu. Dünya Gücüne ve kayıplara güvenmiyorlardı-

Gusts saçlarını gözlerine doğru savurdu. Islak saçlarını geri çekerek Covenant'a bir adım daha yaklaşma riskini göze aldı. Eğer eylemlerini gizlemek için bir "sis perdesi" istiyorsa, gideceği yeri iyi seçmişti. Glimmermere'in çıkışı hâlâ cadı canlılığının bir ölçüsünü barındırıyordu: doğaüstü enerjileri onun duyularına şarkı söylüyordu. Ama çok seyrelmişti; onu ve oğlunu kovmak için çok zayıftı.

Rüzgâra karşı "Pekâlâ," dedi. "Geldik işte. Ne yapacaksınız?"

"Manzaranın tadını çıkarın," diye yanıtladı sertçe. Sorusu onu rahatsız etmiş gibi görünüyordu. Ya da belki de onun yakınlığından dolayı kendini tehdit altında hissetti. Ama sonra yumuşadı. "Özür dilerim. Haklısınız. Artık başlamalıyız. Yapabileceklerimin sonuna gelmek üzereyim.

"Ama benden bunu açıklamamı isteme." Bakışları bir an için onunkileri tuttu, sonra uzaklaştı. Ancak o an boyunca onun gözlerinde hiç ateş görmedi. Bunun yerine geçici bir beklenti ya da korku parıltısı sezmiş gibiydi. "Ne zamanım ne de enerjim var. Ve bana bakışından bıktım. Sanki birine tecavüz etmek üzereymişim gibi.

Sana söylediklerimi yap, ben de sana hepimizi nasıl kurtaracağımı göstereyim."

Birazcık güven. Linden yavaşça başıyla onayladı. Başka ne yapabiliirdi ki? Cevaplara ihtiyacı vardı; anlamaya ihtiyacı vardı - eğer şimdi Antlaşma'yı reddederse, oğlunu kurtarmak için tek şansını kaybedebilirdi.

Hemen emretti, "O zaman arkadaşların geri çekilsin. Onlar engel oluyorlar. Bu onları kapsamıyor."

O cevap veremedi Mahrtiir öne çıktı. Uğursuz bir şekilde rahatlamış olan Stave ağırlığını ayaklarının üzerinde dengeledi. Liand ellerini iki yanında yumruk yaptı.

"Sen İnançsızsın," diye homurdandı Manethrall. "Bir zamanlar Ringthane'diniz. Bu konuda senden şüphe etmiyoruz. Ama biz Linden Avery'nin yanındayız. Ona düşen bize de düşecek, iyi ya da kötü."

Anele, Pahni ve Bhapa arasındaki yerinden kararlı bir şekilde, "Artık ur-villerden korkmuyorum," dedi.

Anında sinirlenen Covenant tersledi. "Cehennem ateşi, Linden! Bu bir *önemli*. Lanet olası arkadaşlarının *yolumdan çekilmesini* istiyorum." Gözleri örtülü kaldı, hiçbir şey göstermiyordu.

"Linden," dedi Liand usulca. Rüzgârın artan iniltisi sesini bastırdı. "Bu hiç hoşuma gitmiyor. Bir zamanlar seni seven bir adam nasıl oluyor da dostlarını reddediyor?"

Stave sanki onu korumak istercesine kendini Linden ve Covenant'ın arasına yerleştirdi. Tek gözü dikkatle onu izliyordu.

"Seçilmişler, Üstatlar bu konuda ur-Lord'u destekleyecektir. Eğer siz ona karşı çıkmazsanız, onlar da size karşı çıkmayacaktır. Ama o İnançsız, İllender. Devler ona Dünya Dostu ve Kaya Kardeşi adını verdi. Eski lordlar ona ülkenin kıyametini emanet etti. Eğer onlardan isterse, Efendiler ona yardım edecektir."

Linden onu duydu. Efendiler güç kullanacaktı ve sayıları çok fazlaydı: Stave, Liand ve Ramen onlarla savaşılamazdı. Covenant ile işbirliği yaparak kazanabileceği her şeyi kaybedecekti.

Jeremiah'ın kurtuluşuna mal olabilir.

Bunu sensiz yapamam.

Çocuk, Stave ve Covenant'ın yanından onu görebileceği şekilde hareket etti. Genç yüzünde neredeyse çaresizlikten kaynaklanan bir yalvarma ifadesi vardı. "Lütfen anne," dedi gergin bir sesle. "Buna ihtiyacımız var. Sadece sen olmalısın."

Tiki ona çözemediği bir kodla işaret ediyordu.

-Eğer sizin için hazırlanmış olan tehlikelere karşı başarısız olmazsanız.

Linden kasıtlı olarak Covenant, Jeremiah ve toplanmış olan Üstatlara arkasını döndü. Bir hareketle arkadaşlarını etrafına topladı. *Vitrim* ve Kanun Asası ona söyleyecek gücü verdi. "Dinleyin. Nasıl hissettiğinizi biliyorum. Bu durumdan ben de en az senin kadar hoşlanmıyorum. Ama bu almamız gereken bir risk. Covenant onun ülkeyi kurtarabileceğini söylüyor." *Oğlumu* kurtarabilir. "Eğer başarısız olursa, ben de çaresiz sayılmam. Ve sen de çok uzakta olmayacaksın.

"Senden ona güvenmeni istemiyorum. Hatta *bana* güvenmeni bile istemiyorum." Acımasızca gülümsedi. "Sadece bu şansı kaçırmayı göze alamayacağımızı düşünüyorum."

Kaderini paylaşmayı seçen insanlara teker teker baktı.

Liand utanmış gibi başını eğdi. Mahrtiir onaylamaz bir ifadeyle ona baktı. Stave'in yaralı yüzünde hiçbir şey yoktu. Bhapa, Manethrall'ıyla tamamen aynı fikirde olan bir adam gibi kaşlarını çattı. Ama Pahnî'nin bakışları Liand'a sabitlenmişti; sanki onun için korkuyor, Mutabakat'ın talebine uymasını istiyordu. Anele'nin kör gözleri ise sanki sadece kendisinin fark edebileceği sırlar barındırıyormuş gibi kuzeyi izliyordu.

Sonunda, Stave açıkça dedi ki. "Başka bir yol göremiyorum." Ve Mahrtiir mırıldandı. "Ben de öyle."

Liand Linden'e itiraz eder gibi bir bakış fırlattı ama Linden itiraz etmedi. Bunun yerine aniden Pahnî'nin Anele'yi Covenant ve Jeremiah'dan, Linden'den uzaklaştırmasına yardım etmeye gitti.

Bhapa omuzlarını silkerek Mahrtiir ve Stave'e katıldı, onlar da belki bir düzine adım geri çekildiler. Orada Linden'in arkadaşları gevşek bir küme halinde durmuş, kendilerini tutuyorlardı.

Yaşlı adam hariç tüm arkadaşları, Linden tekrar Covenant ve Jeremiah ile yüzleşirken gözleriyle onu takip etti.

İstediğinden daha öfkeyle sordu; "Tatmin oldun mu?" diye talep etti. Açıklanamaz bir yas hissediyordu, sanki Kastenessen gibi o da kendi acısıyla kendini sakatlamıştı.

"Senin böyle olmadığın zamanları hatırlıyorum" diye eklemek istedi. Ama Despiser'ı aramak için Revelstone'dan ayrıldığında *Harucha*'nin arkadaşlığını reddettiğini de çok net hatırlıyordu. Amaçlarında her zaman sert olmuştu ve eylemlerinin bedelini mümkün olduğunca çok insanın paylaşmasını engellemeye inatla kararlıydı.

Öfkesine ve küçümsemesine rağmen arkadaşlarını korumaya çalışıyor olabilir-

İnançsız doğrudan cevap vermedi. Şu anda acelesi varmış gibi görünüyordu, amacını tamamlamak istiyordu. Ona cevap vermek yerine, uzun bir adım önündeki çimlerin üzerinde bir noktayı işaret etti ve emretti. "Orada dur. Ve bize *dokunmayın*. O lanet *Asa'nın* bize dokunmasına izin verme. Eğer senden gelen gücün en ufak bir *hatırlatıcısını* bile hissedersen, her şey çözülür."

Rüzgâr uzaktaki ağaçların arasından kararsız bir feryat yükseltti. Islak çimenleri kesti; nehrin yüzeyindeki ince serpintileri savurdu. Bir an için Linden'in gözlerini kamaştırdı ve onu gözyaşlarıyla kör etti. Covenant'ın ondan korkmasından başka bir sebep olmasa bile, Dünya Gücü'nü ve Kanun'u çağırmak istedi. O zaman gerçeği anında öğrenecekti-

-Ve Yeremya'ya yardım etmek için en iyi fırsatını feda edecekti. Belki de tek fırsatı.

Elinin tersiyle gözlerindeki nemi silerek eski sevgilisinin gösterdiği yerde durdu. Orada Asa'nın bir topuğunu botlarının yanına dikti ve çürümez ahşabı göğsüne yasladı.

Covenant ve Jeremiah hemen ayrıldılar. Oğlu gelip bir kol mesafesinden biraz daha uzakta, önünde durdu. Gülümsemesi onu rahatlatmak için olabilirdi; ama gözünün kenarındaki çılgınca seğirme, heyecan ya da korkudan ateşlenmiş gibi görünmesine neden oldu. Çamurlu bakışları rüzgârda bulanıklaşıyor, hava yanından geçerken belirginliğini kaybediyor gibiydi.

Aynı anda Covenant da Linden'in tam arkasında, ona ve Jeremiah'ya bakacak şekilde konumlandı. Oğlu gibi o da neredeyse uzanıp ona dokunabilecek kadar yakın duruyordu.

Bunu yapamam-

Jeremiah onun yanından geçip Covenant'a doğru baktı; gördükleri karşısında başını salladı. Gülümsemesi kayboldu, yerini konsantre olmuş bir ifade aldı. Ağzı sanki konuşuyormuş gibi hareket ediyordu ama kadının duyabileceği bir ses çıkarmıyordu. Yine de o ve Covenant onun sağlık duyusuna kapalıydı. Arkadaşlarının düğümlenmiş endişe ve hayal kırıklığını, Covenant ya da Jeremiah'ın varlığından daha şiddetli hissetti. Sadece sıradan bir görüş ona oğlunun ve arkadaşının gerçekten de yanında durduğunu gösteriyordu.

Yapamam-

Ustalar kordonlarını sıkılaştırdılar, belki de onun gücüne dair herhangi bir işaret görürlerse ya da arkadaşları izinsiz girmeye kalkışırlarsa müdahale etmeye hazırlanıyorlardı.

Jeremiah ve Covenant yavaşça ve görünüşe göre birlikte, parmaklarını açarak kollarını kaldırmaya başladılar. Bir an için Jeremiah'nın elleri Linden'in omuzlarından Covenant'inkilere doğru uzanır gibi oldu. Ama iki adam birlikte Linden'in başının üzerinde bir kemer oluşturana kadar kolları yükselmeye devam etti.

-*hazırlanmış olan* tehlikeler-

Anele hiçbir uyarıda bulunmadan, "Artık ur-villerden korkmadığımı söylemiştim! Beni dinlemedin mi?"

Linden görüş alanının sınırında, kuzeyde, nehrin yukarısında bir an için karanlığı yakaladı. İçgüdüsel olarak gözlerini kısarak rüzgârı o yöne çevirdi.

Ur-villerden oluşan sıkı siyah bir kama şaşırtıcı bir anilikle ortaya çıkmıştı. Başka bir varoluş âleminden tercüme edilmiş olabilirlerdi, ancak Linden onların sadece fark edilmeye hazır olana kadar kendilerini gizlediklerini biliyordu. Onların loremaster'ı demir bir jerrid ya da kezzap dolu bir asa sallıyordu: tüm oluşum acı ve aşındırıcı bir güç kaynağıydı. Ve kama *devasa* görünüyordu -*Onun* ve Esmer'in bu zamana kadar getirdiği *her* ur-vil, yeni bir güç tarafından birleştirilerek bir araya gelmiş olmalıydı.

Garipliklerinin yorumu. Aralarında lav kadar acımasız ve ölümcül parlayan çok sayıda kılıç parladı.

Ustaların hazır bekleyen yayına doğru hızla koşmaya başladılar. Saniyeler içinde saldırmak için yeterince yaklaşmış olacaktı. Yine de Linden onların saldırısının *Haruchai*'ye yönelik olmadığına hemen inandı. Handir ve akrabaları sadece önlerinde duruyordu.

Kamanın ucu doğrudan ona ya da Covenant ve Jeremiah'ya doğrultulmuştu. Yaratıklar ileri atılırken, loremaster'ın silahından keskin bir isyan ve yıkım fışkırdı.

Kelepçeler yaratmışlardı-

Şoktan donmuş bir halde, aralarında Waynhim olmadığını fark edene kadar iki ya da üç kalp atışı boyunca onlara baktı. Hiçbir yerde Waynhim görmemişti. Anlaşılan Toprağın kadim hizmetkârları kara soydaşlarının eylemlerine katılmayı reddetmişlerdi. Ama ur-villere katılmayı seçmemişlerse, onlar da müdahale etmemişlerdi.

Karmaşık niyetleri şimdi onlardan ne istiyordu?

Eğer kelepçeler Covenant için tasarlandıysa ve ur-viller güvenilirse, o zaman değildi.

Eğer. Eğer. Eğer.

Ancak Demondim-cin, Linden'a oğluna nasıl ulaşacağını söyleyemedi.

Liand ve Bhapa bağırarak uyarılarda bulundular. Jeremiah kollarını indirdi, dehşete kapıldığı her halinden belliydi. Linden'in arkasındaki Covenant, "Cehennem ve *kan!*" diye hırladı. Sonra Üstatlara bağırdı. "*Durdurun onları! İhanete uğradık!*"

Haruchai çoktan kama ile yüzleşmek için dönmüştü. Covenant'ın emriyle ur-villerin önünü kesmek için harekete geçtiler.

Güçlü ve son derece yetenekliydi. Yine de yaratıkların ilerleyişini yavaşlatmaktan fazlasını yapamayacak kadar azdılar.

Linden'in düşünecek zamanı vardı. İhanete uğradı. Evet, ihanete uğradım. Ama ur-viller tarafından değil. Birdenbire bağırsakları Esmer'in yakınlığına işaret eden mide bulantısıyla doldu.

Çılgınca etrafına bakınırken, onun nehrin uzak tarafında havadan çıktığını gördü.

Simarı, sanki dolambaçlı rüzgârdan etkilenmiyormuş gibi kol ve bacakları boyunca gevşekçe sarkıyordu. Yüz hatlarını güçlükle seçebiliyordu. Ancak mesafeye rağmen, gözlerinin tehlikeli ve dumanlı ye ili, umutsuzlukla lekelenmi  küçük zümrüt g ne ler kadar akkor ve kirli, canlı bir şekilde parlıyordu.

Giderek yükselen bir kükremeye bağırdı: "*Haruchai*, Kan Muhafızı, hainler, *karga ayı* siz do urdunuz! Şimdi Toprak'ın kıyametinin suçunu  stlenin!"

Her şey çok hızlı gelişti: Linden buna tepki veremedi. Esmer'i görmezden gelen ur-viller ve üstatlar kendilerini birbirlerine doğru savurdular. Vitriol k p rd  ve yaratıkların kılıçlarına sıçradı: loremaster'ın jerrid'i karanlık fı kırmalarını topladı. Ancak *Haruchai* kenarları boyunca kamaya meydan okumak için hızla yayılırken hiçbir silah isabet etmedi. Linden'in yoldaşları onu korumak için öne atıldılar, Stave ve Mahrtir başta olmak üzere. Ve Esmer-

Cail'in oğlu bir eliyle vahşi bir hareket yaptı; büyük bir boynuz sesi gibi bir uluma çıkardı. Anında ur-villerin ve Efendilerin ayaklarının altındaki tüm toprak patladı.

 imen ve toprak, kızgın demirin üzerindeki ya  gibi yukarı doğru sıçradı. Çamurlu balçık, kayalar, kökler ve çim bıçakları havaya fırladı ve rüzgâr tarafından derhal kaosa sürüklendi. Ur-viller ve *Haruçaylar* solmu  yapraklar gibi da ıldılar: ayaklarını tutamadılar, formasyonlarını koruyamadılar; güçlerini toplayamadılar. Linden yarı yarıya onların Esmer'in şiddetiyle yamaç boyunca savrulup yuvarlandıklarını görmeyi bekliyordu. Ama sadece d  t ler, yukarı doğru savruldular ve tekrar d  t ler, savrulan ta  ve toprak ya muruyla ezildiler.

Yine de Jeremiah ve Covenant'la birlikte durduğu zemin sabit kaldı. Çok ve  a kınlık arkadaşlarını hareketsiz tutuyordu ama Esmer'in gücü onları tehdit etmiyordu.

Onları kasten ba ı lamı tı: Linden başka türlüsüne inanamazdı. *Yardım ve ihanet*. Covenant ve Jeremiah'in başarılı olmasını istemi  olmalı-

Covenant aniden bağırdı. "* imdi*, Jeremiah!"

 ocuk üzüntüsünden silkindi. Anında itaat ederek, elinin bir hareketiyle Linden'in arkadaşlarını geri püskürttü. Sonra elini kaldırdı.

Kollarını daha önce yaptığı gibi yukarı doğru salladı ve bir kez daha Covenant'ın kollarıyla birlikte Linden'in başının üzerinde bir kemer oluşturdu. Jeremiah sessiz büyüüne devam etti. Covenant da aynısını yapmış olabilir.

Kısa bir an için, kalbinin çırpınışlarıyla ölçülemeyecek kadar küçük bir zaman parçası için, Linden etrafında bir güç toplandığını hissetti: içsel bir teurjinin başlangıcı. Jeremiah'dan gelen bu güç, onu ön salonda durduran gücün aynısıydı ama yüz katına çıkmıştı. Covenant'tan bakıldığında ise akan bir magmanın vahşiliğine sahipti. Devam ederse sırtındaki pelerini kavuracak, etleri köpürüp akana kadar giysilerini kömürleştirecekti.

Liand ve Pahnı onun adını haykırmış olabilir: Stave bile ona seslenmiş olabilir. Ama sesleri biriken felaketin içine nüfuz edemedi.

Sonra Linden muazzam bir sarsıntı duydu, gördü, hissetti ve tattı. Yıldırım, Jeremiah'ın parmak uçlarından Covenant'inkine kadar dünyaları yerle bir edercesine çarparak başının üzerindeki kavisi tamamladı.

Ondan sonra, Covenant ve Jeremiah, tüm arkadaşları, Esmer, gayzerle dağılmış ur-viller ve *Haruchai*, su yolunun her iki yanındaki kademeli yamaçlar, Revelstone'un tüm burnu: her şey yok oldu. Şiddetli şimşek arkı bir anlığına retinasına kazındı. Glimmermere'in çıkışının toprak gücü devam etti. Ama bu tür şeyler kayboluyordu; ve kaybolduğunda, bildiği her şey -belki de şimdiye kadar bildiği her şey- yok olmuştu.

6. Parazit

Şok çok büyüktü. Linden fazla insandı: bedeninin ya da zihninin hiçbir yönü böylesine ani ve mutlak bir geçişe uyum sağlayacak şekilde şekillenmemişti.

Kara'ya ilk gönderilişindeki duyusal aşırılık onu uyuşturmuş ve ayırtırmıştı; neredeyse hiç tepki veremiyordu. Ve *sezaryenlerden* geçişi sadece ur-villerin ve kendisinin gücü tarafından korunduğu için katlanılabilir olmuştu.

Bu tamamen farklıydı. Bazı açılardan daha da kötüydü. Bir anın küçük bir kesitinde, görebildiği, hissedebildiği, anlayabildiği ve önemseydiği her şey yok olmuştu-

-ya da dönüştürüldü.

İçgüdüsel olarak farklı bir zeminde dengesini yeniden sağlamaya çalışarak sendelediğini fark etmedi; kasvetin ve sert rüzgârın gittiğini, yerini göz kamaştırıcı beyazlığın ve keskin soğğun aldığını fark etmedi. Ciğerlerindeki soğuk, buz gibi giysilerinin bir başka versiyonuydu sadece. Güneş ışığı çok yoğun olduğu için kör olmuş gibi görünmüyordu, daha ziyade göz sinirleri bu değişimi kabullenemediği için kör olmuştu. Eğer Kanun Asası değişmeden ve nazıkçe kucağında kalmasaydı, söndüğüne inanabilirdi. Asa'yı tanıyanlar dışında vücudundaki her nöron nerede ve kim olduğunu tanımayı reddetti.

Ama sonra Covenant'ın öfkelenmiş gibi soluduğunu duydu. "Cehennem ateşi! Cehennem ve kan!" ve yalnız olmadığını anladı.

Otonomik bir refleks, büyük akkor çan sesleri gibi kafasının içini dolduran sarsıcı göz kamaşmasına karşı gözlerini kapattı. Ve farklı türden bir içgüdüsel refleks, Asa'nın ateşine uzanmasına neden oldu. Dünyayı saran bu anlaşılmaz değişimden kendini Dünya Gücüyle korumak istiyordu.

Ancak Covenant hemen bağırdı: "Aklından bile *geçirme! Lanet ol/sun*, Linden! Bunu hala silebileceğini anlamıyor musun?

Ben mi? Hâlâ zamanı katlıyorum ve bu çok *kırılgan*. O asayı kullanırsan burada *tek başına kalırsın*, Foul her şeyi yok ederken *çaresiz* kalırsın!"

Öfkesinden korkan ve gecikmiş bir korkuyla kendini Kanun'un gücünden geri çekti. Asayı bir eliyle kavrayarak, tehlikeli yardımının kalbine bu kadar yakın durmaması için kendisinden uzakta tuttu.

Covenant'ın öfkesinin yön değiştirdiğini hissetti. Mırıldandı. "Cehennem ateşi ve lanet olsun," diyerek ona sırtını döndü.

Aralarındaki mesafeyi artırırken adımları kırılgan bir yüzeyi çıtırdatıyordu.

Gözleri kapalı ve tüm duyuları sersemlemiş haldeyken Jeremiah'ın varlığına dair hiçbir işaret bulamadı.

Ya da Efendilerin. Ya da arkadaşlarını. Bir şekilde onları geride bırakmıştı. Esmer'in onu rahatsız ettiği mide bulantısı gitmişti. Ur-viller istedikleri zaman kendilerini gizleyebiliyorlardı.

Ama Jeremiah-

Şimdi gözlerini açmak, oğlunu bulmak için çılgınca etrafına bakmak istiyordu. Ama yapamadı. Henüz yapamadı. Parlaklık dayanılamayacak kadar yoğundu; ya da o buna karşı çok savunmasızdı. Retinalarına zarar verebilirdi-

Antlaşma mı? diye sordu, talep etti, yalvardı. Neredeyiz biz? Ne yaptınız? Ama sesi cevap vermeyi reddetti.

Jeremiah'a ne yaptın?

"*Lanet* olsun!" Covenant aniden bağırdı. "*Göster* kendini!" Öfkesi ondan uzaklaştı. "Burada olduğunu biliyorum! Her yer senin *kokunu* alıyor! Ve" -sesini tehditkâr bir şekilde alçalttı- "seni zorlamamı istemezsin. Bu çok canını yakacak."

"Peki seni açığa çıkaracağımdan korkmuyor musun?" diye yanıtladı hafif bir ses.

Boştaki elini gözlerinin üzerine koyan Linden, görebilmek için kendini soğuk beyaz parıltıya alıştırmaya çalışarak öfkeyle gözlerini kırıştırmaya başladı. Bu sesi daha önce hiç duymamıştı.

"*Sen*," diye homurdandı Covenant. "Buna cesaret edemezsin. Çapraz ateşin ortasında kalırsın. Her şeyini kaybedersin."

"Belki de çok iyi konuşuyorsun-" diye başladı yabancı.

Covenant ısrar etti. "Öyleyse ne halt ediyorsunuz? Kahretsin, burada olmamamız *gerekiyordu*."

"-yine de bilgin," diye devam etti diğer ses sakince, "tasarımlarınıza müdahale etmek için yeterli. Gördüğünüz gibi."

Linden duyularındaki uyuşuklukla mücadele etti ve bir an sonra yeni geleni fark edebildiğini gördü. Adam Covenant'ın birkaç adım ötesinde duruyordu. Soğuk ve göz kamaştırıcı karmaşanın içinde bile sıradan bir adam gibi görünüyordu. Hareket etse bile adımları Antlaşma'nındaki gibi çıtırdamıyordu. Yine de aurası nispeten insani görünüyordu.

Ve yine de-ve yine de-

Adamda bir kayma izlenimi vardı, sanki sinsi, neredeyse fark edilmeyen bir şekilde aynı anda hem önünde hem de arkasındaydı; ve her iki tarafta da-

Belki de Covenant talep ettiğinde saklandığı yerden çıkmıştı.

"Bana göstermene gerek yoktu," diye karşılık verdi Covenant acı acı. "Ne yapabileceğini zaten biliyorum. Hellfire, ne yapacağını zaten biliyorum. Bilmediğim şey beni neden *buraya* getirdiğin. Bu yanlış bir zaman. Yanlış *yerden* bahsetmiyorum bile."

"Ben yapmasaydım *Elohim* yapardı." Yabancı eğlenmiş gibiydi.

Elohim-? Gözlerini aceleyle kırıştırmaya devam eden Linden, parmaklarında yarıklar açtı; kendini acı veren parlaklığın ardını görmeye zorlamaya çalıştı. Yavaş yavaş sağlık algısı değişen dünyaya uyum sağladı. Bahar açıklanamaz bir şekilde kışa dönüşmüştü-

Covenant dişlerinin arasından küfretti. "Hayır, yapmazlar. Bu yüzden *onu* getirdim. Onun Wildwielder olduğunu düşündükleri sürece beni koruyacak.

"Her neyse," diye homurdandı. "Onlardan nefret ediyorsunuz. Sizler de sürekli bahsettikleri o 'karanlık', kalplerinin üzerindeki o gölge olabilirsiniz. Öyleyse neden onların kirli işlerini yapıyorsunuz?"

"Elimden geldiğince onları gasp etmek beni memnun ediyor." Adamın ses tonu artık memnuniyeti, kendini beğenmişliği çağırıyordu. "Ayrıca Dünya'nın yok olmasını da istemiyorum. Seçtiğin yolun tehlikesini çok büyük buldum. Bu nedenle sizi bir başkasının üzerine koydum. Bu da senin için aynı derecede

Amacınız. Ve tehlikeleri benim bilgim dahilinde. Bana iyi hizmet edecektir."

Covenant, Linden beni dinle demeye çalıştı. Jeremiah nerede? Oğluma ne yaptınız? Ama soğuk her nefeste boğazını tırmalıyor, kaslarını sıkıyordu. İstemsizce dilsizleşti; çaresizdi.

"Hayır," diye tersledi Covenant, "*eşit derecede uygun* değil. Bu tam bir felaket. Sizler tam bir işgüzarsınız. Keşke yapacak başka bir şey bulsanız. Gidin birileriyle savaş başlatın, geri kalanımızı rahat bırakın."

Yabancı güldü. "Ölümlülüğün kısıtladığı, ikisini bir arada kullanamayan birinin elinde böyle güçler birleştiğinde mi?" Ses tonu belirsizdi, küçümseme ve pişmanlığın bir karışımıydı. "Bir ırk olarak *Elohim* hayal kırıklığı ve korku içinde dişlerini gıcırdatırken mi? Benim hazzım inkâr edilemeyecek kadar büyük. Eğer güçlerini taşımasını sağlayacak şeyi elde ederse, senin üzüntün halkıma büyük bir eğlence sağlayacaktır."

Sesi eğlenmiş gibi gelmiyordu.

"Eğlence, lanet olsun," diye homurdandı Covenant. "Eğer böyle bir şey olursa - ki olmayacak - senin insanların da herkes gibi çılgınca onu durdurmaya çalışacak. Sadece onların durumunda, bu tamamen açgözlülük olacak. Tüm o gücü kendileri için isteyecekler.

"Ah, doğru ya," diye ekledi aniden, yeni gelenle alay ederek. "Unutmuşum. Halkınız neredeyse hiçbir konuda hemfikir değil. Yarıları onun gücünün peşinde olacak. Yarıları da lanet olası Dünyanın Sonu Solucanı ile arkadaş olmaya çalışmak gibi tamamen çılgınca bir şeyle meşgul olacak. Ve yarıları da gerçekten iyi oldukları tek şeyi yapıyor olacak, o da dünyanın geri kalanının geçip gidişini izlemek ve *Elohim* olmayı dilemek."

Sonunda, bıçak gibi saplanan parıltı Linden'in parmaklarının arasındaki yarıklardan bulanık ayrıntıları seçmesine izin verecek kadar köreldi. Yavaş yavaş sağlık hissi berraklığa yaklaştı. Güneş geniş bir kar tarlasında sertçe parlıyordu; kar o kadar bozulmamış ve yıpranmamıştı ki ışığı acımasızca yansıtıyor ve yoğunlaştırıyordu. Bir zamanlar, diye tahmin etti, dizlerini örtebilirdi. Ama bir süre önce düşmüştü. Günlerce süren sert güneş ışığı yüzeyini sık sık eritmiş ve

ve buzlu bir kabuk oluşturdu. Görüşü iyileştikçe, Covenant'ın botlarının karda açtığı ve kendisinden uzaklaşan izleri görebiliyordu. Ama o ve yoldaşı ya da düşmanı belirsizliğini koruyordu: zorlanan görüşünde lekeden başka bir şey değillerdi.

Etraftaki sessizlik soğuktan daha keskin ve daha uğursuzdu.

Nerede olduğunu bilmiyordu. Sadece hâlâ Toprak'ta olduğundan emin olabilirdi. Karın ve dondurucu botlarının arasında bile, onun karakteristik yaşam nabzını, eşsiz canlılığını hissediyordu. Ama burası başka hiçbir şekilde tanıdık değildi.

"Antlaşma." Sesi boğuk bir vıraklamaydı, soğuktan çiğ gibi ydi. "Jeremiah nerede?"

Yabancı, Covenant'ın alaylarına cevap vermek yerine, "Senin teselline ihtiyaı var," dedi. şimdi Covenant'a karşı sabırsızlanıyor gibiydi. "şüphesiz merhametli yüreğiniz sizi onunla ilgilenmeye teşvik edecektir. Gecikmeye tahammül edeceğim."

Covenant'ın şeklinin belli belirsiz lekesi Linden'a doğru eliyle işaret eder gibi göründü. "Onu görmezden gelin. Her zaman kendi istediklerinin başkalarının yaptıklarından daha önemli olduğunu düşünür. Ben olmadan burada kaybolur. Onun zamanından çok uzaktayız. Ve bensiz geri dönemez. Seninle işim bitene kadar bekleyebilir."

Çok uzak-

şok olması gerekirdi.

-Onun zamanından.

Antlaşma onu Revelstone'dan, yayladan, arkadaşlarından ve ait olduğu zamandan uzaklaştırmıştı.

Ve geri dönemez-

Ama duyuları kendini yeniden topladııka, yer değiştirmesinin yarattığı anlaşılmaz sarsıntı da azalıyordu. Tekrar şoka giremez ya da felç olamazdı: Jeremiah kayıpken olmazdı. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Beni hala silebileceğini anlamıyor musun?

Covenant'ın ondan korkması için bir sebep vardı. Cevap vermeye zorlayabilirdi-

Acı gözyaşlarını engellemek için gözlerini sıkarak kapatan Linden onları tekrar açtı; elini bıraktı. "Covenant!" diye sertçe soludu, ona doğru birkaç dengesiz adım atarken. Botları kırıldı

sert kabuğun arasından geçip inciklerine ulaşacak kadar derin kara daldı. "Yakala!"

Çaresizlik ve dehşet içinde Kanun Asası'nı doğrudan ona doğru fırlattı.

Panik gözlerinde alevlendi. Küfrederek kenara sıçradı.

Tökezleyerek uzaklaşırken, asanın bir topuğu iki ya da üç adım ötesindeki buza saplandı. Sonra tahta dümdüz düştü. Neredeyse anında, doğal sıcaklığı kabuğu eritti. Küçük bir kar fırtınası içinde kuyu gözden kayboldu.

"Cehennem ateşi!" Covenant nefes nefese kaldı. "Cehennem ateşi. Cehennem ateşi."

Linden bir adım daha attı, sonra yeni geleni ilk kez net bir şekilde görünce durdu.

Karın vahşi beyazlığı üzerinde ilerliyordu. Ve Asa'ya ondan daha yakındı. Onu almak için eğildiğinde, kadın onu durduramadı. Çaresizce onun asayı iki eliyle kaldırıp bir uçtan bir uca incelemesini izledi.

Kalbi küt küt atarken, Antlaşma'nın yüzüğünün soğuk çemberini kavradı: elinde kalan tek güç aracı.

Bir an sonra yabancı tekrar hareket etti. Onun geri çekileceğinden korktu ama çekilmedi. Bunun yerine sanki buzun üzerinde süzülüyormuş gibi ona doğru geldi.

Tepeden tırnağa kırmızı bir kumaşa sarılmıştı: Bu kumaş onu bir çarşaf gibi örtüyordu. Elleri ve ayakları bağlıydı. Baş, hatta gözleri bile bağlıydı, öyle ki sadece burnunun küt çıkıntısı ve ağzının çukurluğu yüzünün herhangi bir özelliğe sahip olduğunu gösteriyordu. Kısa süre sonra Linden'in önünde durdu ve Asa'yı örtülü elleriyle tuttu.

"Hanımefendi," dedi, "bu aptalcaydı. Yine de zekiceydi. Müdahalemin bilgeliği şimdiden ortaya çıktı." Durakladı, belli ki Asa'yı inceliyordu. Sonra açıkladı, "Ne yazık ki tamamlanmamış. İhtiyacınız büyük. Güce ihtiyacınız olacak. Bu Kanun aletini, dokunuşunun bilgisi için teşekkürlerimle birlikte size iade ediyorum."

Asayı Linden'a resmen teklif etti.

Nabız hızla atan Linden yüzüğü bıraktı ve asasını kaptı.

Sonra yabancı, Covenant'ın yüzüğünün elbiselerinin altında saklı olduğu noktaya dokundu. "Bu tamamen başka bir mesele. Böyle bir kudretin hayalini kurmuştum-" Hafif sesi huşu ve imrenmeyle yumuşadı ve şefkatle. "Bu ağır bir yük. Daha da ağırlaşacak. Ve bu benim için değil. Bu yüzden kederliyim. Yine de boşuna hayal kurmadığımı öğrendiğim için de mutluyum."

Linden onu görmezden geldi. Jeremiah'nın yokluğu dışında hiçbir şeye ayıracak dikkati yoktu. Ve Covenant'ın korkusunu görmüştü. Hâlâ onun üzerinde gücü vardı.

Botlarını buza ve kara sürerek eski sevgilisine doğru ilerledi.

"Bunu anla!" diye bağırdı ona doğru yaklaşırken. "Bir şey istiyorsun. Ne olduğunu bilmiyorum ama çok istiyorsun. Ve onu elde etmeni engelleyebilirim. Bana *ihtiyacın* var." Elleri kaşınıyordu, asayı kavradıkları yerde ateşi arzuluyorlardı. "Öyleyse şu lanet soruya cevap ver. *Oğlum nerede?*"

Bir an için Covenant'ın gözlerinde kızıl bir parıltı belirdi. Sonra kayboldu ve yerini telaşa benzer bir ifadeye bıraktı. "Kaybolacaksın-" diye başladı.

"*Umurumda* değil! Jeremiah olmadan yaptığın hiçbir şey benim için bir anlam ifade etmiyor!"

İrkildi; gözlerini kaçırdı. "Oh, pekala. O burada olacak." Ses tonu onu yatıştırmaya yönelik olabilirdi. "Esmer kaçmamıza yardım etti ama şimdi de senin çocuğunu elinde tutmaya çalışıyor. Bir karar verse hayat çok daha kolay olacak. Ama biz onun için hazırдық. Ve ur-viller yeniden toplandı. Bu bizim için bir şans. Esmer aynı anda hem onlarla savaşıp hem de çocuğunuzu elinde tutamaz." Covenant havayı inceliyor gibi görünüyordu. "Çok yakında ortaya çıkacaktır. Zamanın ötesine geçmek için kullandığımız güç bizi birbirimize bağlıyor."

Yardım ve ihanet.

Linden ona inandığından emin değildi. Yine de verdiği cevap bacaklarındaki gücü ve öfkeyi tüketmiş gibiydi. Aynı zamanda, aşırı gerilmiş sinirleri nihayet soğuğa uyandı. Pelerini sıırılsıklam olmuştu ve giysileri ıslanmıştı. Tanrım, donuyordu; kış ve buz etrafını sarmıştı. Nerede ve ne zaman olursa olsun, bu yılın en soğuk zamanıydı; kar için bile çok soğuktu.

Ne olup bittiği ya da nasıl anlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Çok geçmeden, tanıyabileceği bir şey görmeyi umarak etrafına bakındı; içinde bulunduğu durumu anlamlandıracak bir şey.

Ama burada Antlaşma dışında tanıdık hiçbir şey yoktu. Dik, karla kaplı tepelerle çevrili geniş bir vadinin düzlüğünde buz ve karlar içinde duruyordu; hepsi o kadar beyaz, parlak ve bakması o kadar zordu ki, belki de hiçbir özellikleri yoktu. Kar kadar acı ve kesici güneş ışığı, soğuktan solgunlaşmış bir gökyüzünden üzerine dökülüyordu. Gökyüzünde Kevin's Dirt'e ya da başka bir lekeye dair hiçbir iz yoktu. Botlarının ve Covenant'ın izleri ve ciğerlerindeki acı dışında burayı tanımlayan hiçbir şey yoktu. Sağlık hissi olmasaydı kuzeyi güneyden ayırt edemezdi.

Covenant doğruyu söylemişti. *Zamanından çok uzaktaydı.*

Yakında bir ısı kaynağı bulamazsa ölmeye başlayacaktı. Zaten titriyordu. Bu daha da kötüleşecek, kontrol edilemez hale gelecekti. Sonra uyuşukluk gelecekti. Çok geçmeden soğuğun kendisi sıcaklık gibi gelmeye başlayacak ve o da kaybolacaktı.

"Pekâlâ," dedi titreyerek. "Sana inandığımı varsay. Bundan sağ çıkamam. Eğer Asa'yı kullanmazsam-" Sesi titriyordu. "Görebildiğim kadarıyla soğuk sizi rahatsız etmiyor," ne Covenant ne de yabancı. "Ama bu beni öldürecek."

Bunu sensiz yapamam.

"Ah, şu." Covenant üstünlük havasını geri kazanmıştı. "Burada o kadar çok şey yapıyorum ki, senin ne kadar zayıf olduğunu unutuyorum. Elbette donmanı istemiyorum."

Sağ eliyle, havada bir ateş anısı bırakır gibi görünen hızlı bir hareket yaptı; ve Linden bir anda sıcaklığın içinden akıp gittiğini hissetti. Bir anda giysileri ve pelerini kurudu: çorapları ve botlarının içi bile kurudu. Neredeyse hiç geçiş yapmadan, sert soğuktan, Waynhim ve loremaster'ın ona verdiği hediyenin ağızda kalan tadı gibi kalıcı bir öfkeye geri döndü.

"Daha mı iyi?" diye sordu Covenant, alaycı bir tatlılıkla. "Konuşmamı şimdi bitirebilir miyim?"

Linden gözlerini kırptırdı ve yabancının yakınında durduğunu gördü. Kundaklanmış adamın başı bir o yana bir bu yana kayıyor, gizli gözlerini Covenant ve Linden arasında bir ileri bir geri gezdiriyordu. Görüntüden memnun kaldığında şöyle dedi. "Acele etmenize gerek yok. Bir süre size eşlik etmek istiyorum. Boş zamanlarımızda sohbet edebiliriz. Ve" -şimdi hafif sesi kibirliydi, neredeyse alay ediyordu- "henüz tanıştırılmadık."

"Tanıtıma ihtiyacın yok," diye hırladı Mutabakat. "Onun kim olduğunu biliyorsun. Sen de *benim* kim olduğumu biliyorsun."

"Ama o bizi tanımıyor," dedi yabancı kıkırdayarak. "Sizin adınıza benim konuşmamı mı tercih edersiniz?"

"Cehennem ateşi!" Covenant hemen tersledi. "Sakin *deneme* bile. Seni uyarmıştım zaten." Sonra içini çekti. Görünüşe göre yeni geleni yatıştırmaya çalışarak, "Linden, bu-" diye başladı.

"Dikkatli ol Yarımel," diye sertçe araya girdi adam. "Eğer sana önerdiğim yoldan ayrılırsan, *Elohim* kesinlikle müdahale edecektir."

"Neden?" Covenant şaşkınlıkla sordu. "Neden zahmet etsinler ki? O *burada*, değil mi? Tek umursadıkları bu. Ve sen onları küçük düşüreceksin. Eninde sonunda. Seninle uğraşmamı neden umursasınlar ki? Bana *teşekkür etmelerini* beklerdim."

O, Zaman Kemer'i'nin bir parçasıydı. Ve şimdiye kadar olan her şeyi bildiğini ya da bilebileceğini öne sürmüştü. Geleceği de görebilir miydi? Yoksa vizyonu, içinde kendini şekleştirdiği şimdiki zamanla mı sınırlıydı?

Şimdi iç çeken yabancı oldu. "*Elohim* her zaman kibirlidir. Aşağılanmadan elde edilebilecek bilgiden faydalanmayı reddederler. Yine de aralarında, kendi değersiz şaşkınlıklarından bile daha ağır basan meseleler vardır. Zaman'ın bütünlüğünü korumak için harekete geçeceklerdir. Buna mecburlar."

"Ama *henüz* aşağılanmadılar," diye karşı çıktı Covenant. "Ona senin hakkında söylediklerim Zaman'ı nasıl tehdit ediyor?"

Yeni gelen kişi sabır göstererek açıkladı. "Çünkü o *burada*. Bu durumda, onun zihni Zamanın Kemer'i'nden ayırt edilemez. Bunu anlamadığınızı kabul etmeye cesaretiniz var mı? Onun yeri binlerce yıl ötede. O

Bu şimdiki zamanda meydana gelen olayların uzak sonuçlarını deneyimlemiştir. Bu deneyim sayesinde sahip olamayacağı bir bilgi -kendi geçmişine dair anlayışını değiştirebilecek bir bilgi- ona verilirse, vahşi büyü paradoksuna benzer bir paradoks ortaya çıkacaktır. Onun her eylemi vahşi büyü'nün Zaman'ı geri alma gücüne sahip olacaktır.

"Yine de özgürce hareket ederse, herhangi bir anlayış ya da ikna olmadan, eylemleri zarar vermeyecektir. Bunu sağlayacağım. Bu nedenle onun istediği gibi emir vermesine ve talepte bulunmasına izin vermelisiniz." Adam yine içini çekti. "Dünyanın yok olmasını istemediğimi söylemiştim. Eğer bilgeysen -eğer senin gibi biri için bilgelik mümkünse- sen de bunu arzulamayacaksın."

Linden'in Jeremiah'ya karşı sabırsızlığı artmıştı. Covenant ve sargılı adamın neden bahsettiklerini anlayamıyordu ve kendilerini açıklamayacaklarından emindi. İkisinin de onu şaşırtarak elde edecekleri bir şey vardı.

Yine de tavırları ondan korkmak için sebepleri olduğunu doğruluyordu. Bu, kullanabileceği bir güç biçimiydi.

Covenant suratını ekşiterek konuştu. "*Elbette* bunu arzu etmiyorum. Cehennem ve kan! Neden sadece söylemedin? Bütün bu laf kalabalığı başımı ağrıttıyor."

Linden'e dönerek bıkkın bir hareketle yabancıyı işaret etti. "Linden, o Theomach. Sana onun hakkında söyleyebileceğim tek şey bu. Muhtemelen deli olduğunu fark etmişsindir. Lanet olası ırkının tamamı deli."

Linden kendi kendine başını salladı. Yabancı, Theomach, bir tür test olarak Covenant'a kendisini tanıttırması için meydan okumuştı.

"Umurumda değil," diye cevap verdi kendi asitli tatlılığıyla. "Bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor. Ve bunu ikiniz de biliyorsunuz. Bana sanki burada değilmişim gibi davranmayı bırakmanızı istiyorum."

"Biz Jeremiah'yı beklerken-" Kadın duraksadı. "O geliyor, değil mi?" Hem Covenant hem de Theomach başlarını salladı. Kendini sıkıca tutarak devam etti, "O zaman söyle bana. Bunu nasıl *yaptın*? *Sezaryen* hissetmedim." Beyaz altından kaynaklanan herhangi bir zaman kesintisini fark etmekte başarısız olmazdı. "Buraya nasıl geldik?"

Bana anlayabileceğim bir şey ver.

Belki de Covenant istediği yere gitmekte özgürdü. Ama onu yanında getirmiş olması Zaman'ı tehlikeye atmıyor muydu?

Covenant nefesinin altında müstehcen bir şeyler mırıldandı. "Haklısın. Zamanın ötesine geçmedik. Kemerini tehdit etmedik. Onun yerine çatlakların arasından geçtik. Zamanı katlamak gibi bir şey. Ama çok daha fazla güç gerektiriyor. Bu yüzden tek başıma yapamadım. Aynı anda iki yerde olmak yeterince zor. Bizi bu kadar geçmişe götürmek gerçekten imkansız olmalı."

"Gerçekten de öyle," dedi Theomach kayıtsızca.

"Ama çocuğunuzun artık kendi sihri var," diye devam etti Covenant. "Sana bunu söylemiştim." *Bunu bir yaradan çıkan kan gibi düşünün.* "Birlikte çalıştığımızda oldukça şaşırtıcı şeyler yapabiliriz. Zamandaki çatlaklardan geçmek gibi. Ya da bir yerden başka bir yere kapılar açmak gibi."

Her türlü kapıyı yapabilirim. Ve duvarlar. Arazide Jeremiah'nın inşaat yeteneği tamamen yeni bir şekil almıştı.

"Pekâlâ." Linden oğlunun dönüştüğü şey karşısında şaşkınlıkla başını salladı. "Pekâlâ. Bunun mantıklı olduğunu varsayıyorum." Başka ne seçeneği vardı ki? "Yine de deneyeceğim. Peki neredeyiz? Ve ne zaman?"

Peki neden? Covenant -ya da Yeremya- *burada* ne yapmış olabilir? kurtaracak bir şey var mı?

Covenant kaşlarını çatarak etrafına bakındı. Sonra da, "Hadi şuraya gidelim," dedi. Vadiyi güneyden sınırlayan tepelerden birine doğru başıyla işaret etti. "Şu anda hiçbir yerin ortasındayız. Eğer bir şey başarmak istiyorsak, kat etmemiz gereken çok yol var." Theomach'a ters ters baktı. "Başlasak iyi olur. Daha uzağı görebildiğinizde daha iyi anlayacaksınız."

Linden Jeremiah hakkında soru sormadan Theomach araya girdi: "Oğlunuz Yarım El'in yanında görünecek. Bu süre içinde hiçbir hareket onu geciktirmeyecek."

Kendi kendine tekrar yemin eden Covenant buz ve karda ilerlemeye başladı. Mide, Linden'in karar vermesini beklemeden onu takip etti. Yabancı kabuğun üzerinden hafifçe geçerken Covenant'a şöyle dedi: "Sana açtığım yolu bir düşünecek olursan, öfkelenmen için bir neden olmadığını anlayacaksın."

Doğru, yeni engeller çıkardım. Ama diğerlerini ortadan kaldırdım. Ve yolum gerçekten de daha az tehlikeli."

Covenant cevap vermeyince, Mide sert bir şekilde şöyle dedi. "Ben *onun* tehlikesinden bahsetmiyorum, Yarımel. Senin tehlikenden bahsediyorum."

-Sizin için hazırlanmış olan tehlikeler.

Arkalarından Linden hareket etmeye başladı. Jeremiah her an Antlaşma'ya katılabilecekken geride kalmaya hiç niyeti yoktu. Kendini asaya dayayarak, ayak uydurmak için kabukla ve iğrenç karla mücadele etti.

"Siktir et," diye homurdandı Covenant. "Seni de sahte endişeni de sikeyim. *Tehlikelerimle* başa çıkabilirim. Ama senin bu işe karışma hakkın olduğunu düşünmen canımı sıkıyor."

Mide alaycı bir kahkaha atarak, "İşte şimdi sahtekâr oldun," diye cevap verdi. "Seni 'rahatsız eden' benim müdahalem değil. Beni engellemekteki güçsüzlüğünüz."

Hareketleri yine ürkütücü bir kayma hissi uyandırıyor. Göz kamaştırıcı alan boyunca kendisine eşlik ediyor gibiydi, sanki buzu kırmasını engelleyen ayın, zaman ve mekânda farklı yerler arasında incelikle yer değiştirmesine neden oluyordu.

"Buna inanabiliyorsan inan," diye karşılık verdi Mutabakat. "Senin için aklımda olan şey 'Dünya'nın yok edilmesinden' daha kötü olacak. Seni ve tüm halkını ve hatta lanet olası *Elohim*'i bile önemsiz kılacağım."

Mide hafifçe cevap verdi. "Denemeye hoş geldiniz."

"Ne yani, yapamayacağımı mı düşünüyorsun? Cehennem ateşi. Dikkatini vermiyorsun. Sana ne olacağı hakkında *senden* daha çok şey *biliyorum*. Ve bundan hoşlanmayacağını garanti ederim."

Bir nedenden ötürü, Mide yanıt vermedi. Covenant onu şaşırtmış ya da sarsmış olabilir.

Linden onların peşinden bocaladı. Botlarının tabanı gömülü karı yeterince iyi kavırıyordu; ama buz ağırlığını bir an için tutup sonra kırıldığı için her adımda garip bir tereddüt ve düşüş yaşıyordu. Çok geçmeden hava almak için soluk soluğa kalmıştı ve her soluk ciğerlerine daha derin bir soğuk çekiyordu. Sadece Antlaşma'nın büyüsunun sıcaklığı ve Jeremiah'ya duyduğu arzu onu ayakta tutuyordu.

Eğer oğlu ortaya çıkarsa, ona söz verildiği gibi-

Tepelerin ilk yamaçları çok uzakta görünüyordu. Ve tırmanmaları kolay olmayacaktı. Gökyüzünün soluk, kesintisiz mavisi, onun kavrayamadığı kadar geniş ve bir o kadar da boş geliyordu. Tarlanın beyaz parıltısı da boştu, herhangi bir ağaç ya da çalı tarafından tanımlanmamıştı. Bu yerde *alianta* bile yetişmiyordu. Hiçbir yerde kuş görmemişti. Eğer bu vadiden hayvanlar geçmişse bile, kabukta onların geçişine dair hiçbir iz yoktu.

Alianta olmalıydı. Bu hayat veren çalılar Sunbane'de hayatta kalmıştı. Bu kışa da dayanabilirler miydi? Ama Linden vadinin neden bu kadar cansız olduğunu bildiğini düşünüyordu. Kevin's Dirt'ün yokluğunda sağlık hissi giderek güçlendi; ve buz tutmuş geniş alanda ilerlerken, mezarlara bastığını hissetmeye başladı. Tüm vadiye boğuk bir ölüm hissi vardı, sanki kar dökülen kanı ve katliamı gizliyordu. Toprak, hazine meyvelerini beslemek için çok fazla şiddet emmişti.

Belki Covenant ya da Theomach ona burada neler olduğunu anlatmaya tenezzül ederdi.

Ancak o daha konuşmadan, şimşek çakması gibi kısa süreli bir enerji parlaması Covenant'ın yakınındaki havayı parçaladı ve Jeremiah sanki boşluğun ve soğuğun ham maddesinden yaratılmış - ya da yeniden yaratılmış- gibi sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü.

Sanki bir yaşam savaşından sağ çıkmış gibi soluk soluğaydı.

Ona ulaşmak için acele ederken diğer her şeyi unuttu. İçgüdüsel olarak Dünya Gücü'ne uzandı. Esmer ya da başka bir düşman hâlâ oğlunu rahatsız ediyorsa-

Ancak hemen ardından Mide yoluna çıktı ya da çıktı.

Ona sertçe çarptı; geriye doğru tökezledi. "Allah *kahretsini!*"

"Yapma!" diye sertçe emretti. Seremoni giysili figürü, çiğnenmiş karların üzerinde kızın karşısına çıktı. "Asa'yı çağırma. Ve ellerini ne Yarım El'in ne de oğlunun üzerine koymaya kalkışma. Eğer bu konuda hata yaparsan, kayıpların tahmin edebileceğinden çok daha büyük olur. Bunu engelleyemem. Benim amacım başka."

Aynı anda, Antlaşma Yeremya'ya doğru döndü. "İşte buradasın. Ben de merak etmeye başlamıştım."

Yeremya yüzünü İnanmayan'a doğru kaldırdı. Yoğun eforun teri yanaklarından ve alnından akıyordu: ısınmış teni soğukta buharlaşmıştı. Ama kocaman sırtıyordu.

"Tanrım, bu çok zordu," diye nefes nefese kaldı. "Esmer'in sert olduğunu biliyordum ama fark etmemiştim-" Nefes nefese kalmasına rağmen sesi zaferle çarpıyor gibiydi. "O ur-villerin saldırdıkları zaman saldırmaları iyi oldu. Yardım çağırmak zorunda kalmak istemedim."

Covenant başını salladı. "Bunu yapabileceğini biliyordum. Bunu sana söylemişim, değil mi? Fikrini çok sık değiştiriyor. Her zaman bir yerlerde bir kusur vardır."

Dudağını ısırarak Linden tüm doğal dürtülerini bastırdı. "Pekâlâ," diye mırıldandı Mide'ye. "Demek istediğini anladım. Onların bana olduğu kadar benim de onlara ihtiyacım var. Şimdi yolumdan çekil."

Mide ona örtülü bir baş selamı verdi ve kenara çekildi. Daha dikkatli bir şekilde oğluna ve Antlaşma'ya yaklaştı.

Jeremiah etrafına bakınıyordu; ve bunu yaparken tavrı değişti. "Tanrım," diye tekrar nefes nefese kaldı. "Ne yanlış gitti? *Burada* olmamamız gerekiyordu."

"Biliyorum," diye yanıtladı Covenant suratsızca. "Arkana bak."

Jeremiah bir çocuğun hantallığıyla ayağa fırladı. Bakışları sadece bir anlığına Linden'a değdi. "Ah, merhaba anne," dedi dalgınca, sanki onu çoktan aklından çıkarmış gibi. Dikkati Mide'ye odaklanmıştı.

"*Sen*," dedi şaşkınlıkla. Hâlâ nefes almaya çalışıyordu. "Sen de *onlardan birisin*. Seninle hiç tanışmadım. Ama senin hakkında konuştuklarını duydum. Sen Theomach'sın."

Gizlenen figür alaycı bir selam çizdi. "Kesinlikle." Sonra daha sert bir şekilde ekledi, "Yarım El tarafından yönlendiril, genç. Seni öyle bir yola soktum ki, bu yoldan ayrılırsan tüm arzuların yok olacak."

Jeremiah Covenant'a baktı, sonra omuz silkti. "Benim için fark etmez. Birlikte olduğumuz sürece, bunu nasıl yapacağımız umurumda değil. Covenant ona güvendiğimi biliyor."

Tiki neredeyse hiç fark edilmiyordu.

Linden bir adım daha yaklaştı. "Jeremiah, tatlım. Sen iyi misin? Birdenbire burada olduğumda," burası her neresiyse. "ve sen yoktun, seni tekrar kaybettiğimi düşündüm."

Çamurlu bakışları onunkileri görmezden geldi. "Ben iyiyim." Solunumu neredeyse normale dönmüştü: uzun süre zor nefes alamayacak kadar gençti -ya da büyüyle doluydu-. "Ben de öyle dedim, hepsi bu. Esmer görüldüğünden daha dayanıklıdır." Covenant'a bir kez daha sırtıttı. "Ama onu yendim."

Linden'le konuşmaya isteksiz olduğu her halinden belli olan çocuk, vadiyi tekrar tarıyormuş gibi yaptı. "Şimdi ne yapacağız?"

Oğlu aklını başına toplamıştı ve onunla konuşmak istemiyordu. Yüzünün buruştuğunu ya da gözlerinin yandığını görmemesi için başını eğdi.

"Annen inatçılık ediyor," diye yanıtladı Covenant ağır bir sesle. "Her zamanki gibi. Bir *açıklama* istiyor. Oraya gideceğiz" -belirsiz bir şekilde en yakın tepeleri işaret etti- "ve etrafa bir göz atacağız. Belki o zaman daha az tartışmacı hisseder. Ya da en azından kafası daha az karışır.

"Bundan sonra bazı kararlar vermemiz gerekecek. Ya da o verecek. Theomach sağ olsun, başımız fena halde belada. Ve bununla nasıl başa çıkacağını bulmasına izin vermemiz gerektiğini düşünüyor.

Covenant tiksintiyle, "Bunu denemek zorundayız," diye sözlerini tamamladı. "Bize fazla seçenek bırakmadı."

Sırtı Linden'e dönük olan Jeremiah, "O zaman gidelim. Bence her şey yoluna girecek. Bazen farkında bile olmadan tam olarak doğru şeyi yapar."

Kadının parçalanmış kalbini de yanına alarak Covenant'ı vadinin güney ucundaki yamaçlara doğru götürdü.

Sonunda Covenant öne geçti. Jeremiah onun ayak izlerini takip ederken, Mide bir kenarda kaldı ve kırılğan yüzey üzerinde belirsiz bir şekilde kendisine eşlik etti. Linden, Covenant ve Jeremiah'nın arkasında kaldı; kendi geçişini biraz daha kolaylaştırmak için onların çiğnediği patikayı kullandı.

Bazen tam olarak doğru şeyi yapar - oğlu ona bunu vermişti, her ne kadar kendini adamasına ve sevgisine rağmen Covenant'ın arkadaşlığını tercih ettiği açık olsa da - *farkında bile* olmadan. Belki de onun inşa etmesini sağladığı yarış pisti yapısına atıfta bulunuyordu. En azından bu ölçüde, onun hayatındaki önemini kabul ediyordu. Yine de bu dolaylı onaylama bile bir acı mesajı taşıyordu.

Jeremiah'ın yarış pisti için rayları ve direkleri satın alarak, bir anlamda onu özgürleştirmişti; ya da ona kendini özgürleştirmesi için bir araç vermişti. Boşluğundan Arazi'nin zenginliğine ve harikalarına doğru bir kaçıışı mümkün kılmıştı. Ve bunu yaparken de onu Antlaşma'ya kaptırmıştı. Ama kendi kendine ısrar ettiği gibi, can alıcı nokta bu değildi. İstemedi başardığı şeyin özü şuydu: oğluna sıradan bilince, sıradan tepkilere ve duygulara; sıradan hayata bir alternatif sunmuştu. Oğlunun kaçmasını, daha zor ve değerli bir iyileşme biçimi için çabalamaktan daha kolay hale getirmişti.

Linden'in Joan'ı yüzüstü bıraktığı gibi oğlunu da tamamen -ve istemedi- yüzüstü bırakmış olması düşünülebilirdi.

İlerlerken kendisiyle tartışan Linden, "Evet, bu düşünülebilir" diye karşılık verdi. Ama aynı zamanda Jeremiah'ın zihinsel hapishanesinden kaçmasına izin verilmeseydi, şu anki duyarlılığına ya da rahatsız edici sadakatlerine sahip olamayacağı da düşünülebilirdi. Toprak'a giden yolu bulmasaydı, zihni kafatasının içinde yapayalnız kalarak ölebilirdi.

Basit gerçek şuydu ki Linden gerçeği bilemeyecek kadar insandı. Jeremiah'nın ruhunun durumunu ölçmek için yetersiz olduğu için sorumluluk, suçlama ya da haklılık atfedemezdi. Jeremiah ona karşı kapalıydı. Her zaman kapalıydı.

Thomas Covenant'la birlikte seyahat edip acı çektiği ve sevdiği yıllardan bu yana, yetersizliğinden memnun olmaya çalışmıştı. Hastalarının hiçbirini iyileştirmedeğini rahat bir güvenle kabul ederdi. Bunun yerine, elinden gelenin en iyisiyle, onları sadece kendilerini iyileştirmeleri için cesaretlendirmişti. Ama şimdi, Kara'da, sınırlılıklarını daha az kabullenebiliyordu.

Tehlikede olan çok şey vardı-

Covenant ve Jeremiah Lord's Keep'e at sürdüğünden beri olanlardan neredeyse hiçbir şey anlamamıştı. Ve önünde uzanan şey için yeterince güçlü olduğuna inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Ama kendi kendine böyle şeylerin önemsiz olduğunu söyledi. Gerçekten önemli olan tek yetersizlik, Jeremiah'nın iyileşmiş zihninin sağlığını ya da hastalığını ölçememesiydi.

Hâlâ ona ihtiyacı olup olmadığını bilmezken nasıl seçim yapabilir ya da sevdiği şeyi nasıl savunabilirdi?

Covenant'ın varış noktasına tırmanmak korktuğu kadar zordu. Kuzey yamacındaki kar daha az güneş ışığı görmüş ve daha az buz oluşturmuş olsa da, aynı zamanda daha derindi. Yamacın kendisi de tehlikeli derecede dikti. Ve Covenant'ın ona verdiği cadı ısı kaçınılmaz bir şekilde azalmış, ona giysileri ve soğuktan korunmak için sarf ettiği çabalar dışında hiçbir şey bırakmamıştı.

Yine de yukarı doğru mücadele etti. Sonunda tepeye ulaşır öğleden sonrasının rahat güneşinde nefes nefese kaldığında, şüpheleri ve kafa karışıklığı yerini acımasız bir kararlılığa bırakmıştı. Mide, Covenant'a kendi kararlarını vermesine izin vermesi gerektiğini söylemişti. O da bunu yapmak istiyordu. Yetersizliğini hiçbir zaman bir bahane olarak kullanmamıştı ve şimdi de kullanmaya niyetli değildi.

Jeremiah ayaklarını sürüyerek yürürken, Covenant kaşlarını çatarak uzaklara bakarken ve Theomach kendi kendine mırıldanırken, Linden çevresini taradı. Burada karın parıltısı daha az şiddetliydi. Bu soğukta, herhangi bir rüzgâr gözlerini kesebilirdi; ama hava neredeyse tamamen durgundu. Gözyaşlarının bulanıklığı ya da kar körlüğü tehlikesi olmadan etrafına bakabiliyordu.

Covenant etkili bir görüş noktası seçmişti. Her taraftan gelen engelsiz güneş ışığı, arazinin şekillerini ve kenarlarını keskin ayrıntılarla kazıyordu. Bu tepeden, vadinin her iki tarafını çevreleyen tepelerin batıdan doğuya doğru giderek yüksekliğini kaybeden kaba sıralar halinde durduğunu gördü. Ve bunlar birçok sıra arasında sadece iki sıraydı: engebeli yamaçlar ve eğri büğrü vadilerden oluşan bir dizi, onun görebildiğinden daha uzağa, kuzeybatıya ve

Güneydoğu. Tüm manzara, atılmış bir battaniye gibi savrulmuş ve buruşmuştu. Doğuya doğru ilerledikçe küçük adımlarla düzleşti.

Eğer bunlar batıdaki dağların etekleriyse, zirveleri görülemeyecek kadar uzaktaydı. Ama manzarayı tararken, dağların dış hatlarının güneydoğuyu olduğu kadar güneybatıyı da görmesini sağladığını fark etti. O yönde de tepeler yavaş yavaş alçalıyordu. Ve sırtlarının ötesinde-

Parlaklığın acısını görüş alanından uzaklaştırmak için gözlerini kırıştırdı. Bir şey vardı - Bir an için gözlerini kapattı; dinlendirdi. Sonra tekrar baktı.

Artık ağaçları görebildiğinden emindi. Görüş alanının sınırlarında, yapraklarını döken ağaçlar sert ve çıplak uzuvlarıyla birbirlerine tutunmuşlardı. Ve aralarında birkaç uzun yaprak dökmeyen ağaç - belki de sedirler ya da kıızılağaçlar- nöbetçi gibi durmuş, kıştan etkilenmiş akrabalarını izliyordu. Bu mesafeden, tepelerin engelini aşan ormanlık alanın sadece bir parçasını görebiliyordu. Ama sezgileri ona gözlerini kısarak bir ormana baktığını söylüyordu.

Onun zamanından çok uzaktayız. Güneşboğan'ın altında, Landsdrop'un batısındaki kadim ormanın son kalıntıları da tamamen yok edilmişti. Yine de Toprak'ta kalmıştı: bundan emindi. Ve ormanlar vardı-?

"Covenant, lanet olsun sana, ne *yaptın*?" diye sormak istedi. Ama kararlılık soğuk gibi içine yerleşmişti ve beraberinde bir tür sakinlik getirmişti. Öfke için yeterince korkmuştu; kolayca öfkeye kayabilirdi. Yine de duygularının etkisinde kalmayı reddetti. Oğluyla ilgili gerçeği öğrenene kadar kendini kontrol altında tutmaya niyetliydi. Korkunun ya da hayal gücünün önerdiği her şeyi yapacaktı; ama bunu soğukkanlılıkla yapacaktı. Ve önce *düşünecekti*.

Felç gibi, panik de Despiser'a hizmet etti.

"Pekâlâ, Antlaşma," dedi hazır olduğunda; Jeremiah'nın ona bakma konusundaki isteksizliğine katlanabildiğinde. "Bana bir açıklama yapacağına söz vermiştin. Zamanı geldi."

"Şey, zaman," diye yanıtladı. Sesi sert bir törpü gibiydi. "Sorun da bu, değil mi? Her şey zamanla ilgili. Mesafe bile sadece bir

zaman."

Sonra iç çekti. Etrafını işaret ederek başladı. "Revelstone'dan iki yüz fersahtan biraz daha az uzaklıktayız. Bunlar Son Tepeler, son bariyer. Şu anda bulunduğumuz yerde, Merkez Ovaları Garroting Deep'ten ayırıyorlar."

İki yüz *fersah* mı? Linden düşündü; ama gerçekten şaşırmamıştı. Buraya geçişinin aniliği onu akıl almaz yer değiştirmelere hazırlamıştı.

"Şu orman parçası," diye devam etti Covenant, "Garroting Deep. Eninde sonunda eski ormanların en tehlikelisi olarak kabul edilecek. Elbette," diye ekledi, "hepsi de gitmek istemeyeceğiniz yerler. En azından bu zamanda. Morinmoss, Grimmerdhore, hatta Dev Ormanı bile, hepsi Ormanlılar tarafından korunuyor."

Belli etmemeye çalışsa da şimdi şaşırmıştı. Eğer Ormanlılar hâlâ ağaçları savunuyorsa, o da Ülke'nin geçmişinin derinliklerindeydi; hayal etmeye cesaret edemeyeceği kadar derinlerde. Sunbane zamanında Caer-Caverel Andelain'i korumuştı; ama o türünün son örneğiydi. Covenant'ın uzun zaman önce ona anlattığı hikâyelere göre, Ormanlıların çoğu Toprak'taki ilk deneyimlerinden önce ortadan kaybolmuştu. Eğer bu doğruysa-

Oh, Tanrım.

-O artık kendi zamanından yedi bin yıl önceydi.

Ancak Covenant konuşmayı bırakmamıştı. Ona konsantre olabilmek için üzüntüsünü bastırmaya çalıştı.

"Ama Garroting Deep en kötüsü," diyordu ekşiyerek. "Dev Ormanı neredeyse zararsız, muhtemelen Foul ve Kuzgunlar zamanlarının çoğunu Sarangrave'nin güneyinde geçirdikleri için. Bazen Morinmoss'tan geçebilirsiniz. İyi bir günde Grimmerdhore'da birkaç saat hayatta kalabilirsiniz. Ama Caerroil Wildwood tam bir kasaptır. Kürkü ya da tüyü olmayan her şeyi hemen hemen katleder."

Linden şaşkınlık ve dehşet içinde uzaktaki ağaçlara bakarken, Theomach söze girdi: "Belki de Garroting Deep'in Forestal'ının neden bu kadar vahşileştiğini bilmek ona fayda sağlayacaktır."

Tavırları dolaylı bir uyarıyı ima ediyor gibiydi.

"Pek çok nedeni var." Covenant'ın ses tonu alaycılıkla doluydu. "Güz Devi gücünü kaybediyor. Çok fazla ağaç katlediliyor. Çok fazla insan var ve çok açgözlüler. Tüm Ormanlılar zayıflıyor.

"Ama Caerrol Wildwood diğer Ormanlılardan daha fazla kayıp verdi. Ve Kuzgunlar hakkında daha çok şey biliyor. Elbette buradan göremezsiniz ama Doriendor Corishev neredeyse Wildwood'un kapısının eşiğinde. Cravenhaw'dan sadece 60 fersah uzakta. Cravenhaw ve Doom's Retreat, Doriendor Corishev'den Kara'ya açılan tek geçit.

"Uzun zaman önce, güney krallıkları kuzeye, Kara'ya doğru yayıldıklarında -hatta krallar başkentlerini Doriendor Corishev'e kurmadan ve *Samadhi* Sheol için içine girmeden önce- pek çok ağacı kestiler. Çok fazla ağaç. Bu da su havzasını mahvetti. Ve su havzasını mahvetmek güney topraklarını kuruttu. Kralların eski toprakları Güney Çöplüğü'ne dönüştü. Bu yüzden kuzeye doğru ilerlemeye devam ettiler. Doğal olarak fetihleri seviyorlardı. Ama ekilebilir topraklara da ihtiyaçları vardı."

Jeremiah kendini Linden'in tiklerinin farkına varamayacağı şekilde konumlandırmıştı. Çevresel görüşüyle onu izliyor gibi görünüyordu ama doğrudan ona bakmadı. Bunun yerine, Covenant onu ilgilendirmeyen ayrıntıları anlatırken yarış arabasıyla oynamaya devam etti

-Ya da zaten bildiğini.

"Ve sonra *Samadhi* zehrini yaymaya başladı," diye mırıldandı Covenant. "Bu süre zarfında, Foul hâlâ yüzünü göstermedi. Ama bir ya da iki yüzyıl önce *Samadhi*, Southron Sıradağları'nın arkasından batıya geldi. Sonunda bu onu Doriendor Corishev'e getirdi.

"Oraya vardığında, aslında hiçbir krala sahip değildi. Berek'in Kralı'nı bile. Caerrol Wildwood'a çok yaklaşma riskini almak istemedi. Ama *kışkırttı*, aslında bir sürü kışkırtma yaptı. Nesiller boyu kralları, Diyar'ı istila ederlerse tüm sorunlarının çözüleceğini düşünmeye teşvik etti. Onun yüzünden, bütün ordular Cravenhaw'a doğru yollarını kesip yakmaya çalıştı.

"Wildwood'un onları yendiği yer burası. Arazi bir tür darboğaz oluşturuyor. Gücünü orada yoğunlaştırabilirdi. Ve o Raver'ın *kokusunu* alabiliyordu. Adamlarının katledilmesinden kimin sorumlu olduğunu biliyordu.

Ağaçlar. Kendi topraklarında, Garroting Deep'in tüm gücü arkasındayken, hiçbir şey ona karşı duramazdı. Kral nesillerini Cravenhaw'da ölüme terk etti, gerçekten ölüme terk etti. Aslında onları Doom's Retreat'e doğru dönmeye zorladı. Cravenhaw'dan geçmeye zorlamaya devam etselerdi, o lanet olası Forestal hiçbirini sağ bırakmazdı.

"Vazgeçtikleri zaman, inanamayacağınız bir kin geliştirmişti."

Mide onaylar gibi başını salladı.

Covenant sesinde daha az asitle açıkladı, "Berek'in Kralı onların soyunun sonuncusu, yani *öyleydi*. Bazı eski efsanelerin Diyar'ın büyük, barışçıl bir ulus olduğunu ve Berek'in Kral ve Kraliçesinin mutlu olduğunu söylediğini biliyorum, ama öyle değildi. İnsanlar kendilerine basit hikayeler anlatırlar çünkü bunlarla yaşamak gerçeklerle yaşamaktan daha kolaydır. Aslında, Ülke hiçbir zaman bir ulus olmadı ve güney kralları onu ele geçirmeyi hiçbir zaman başaramadı.

"Ama denemedikleri için değildi. Ve Berek'in Kralı içlerinde en kanlı ve inatçıydı. Tüm soyu açgözlü ve acımasızdı, ama o daha fazlasıydı. *Samadhi* Sheol'un tavsiyesine uymakla kalmadı. Dolaylı olarak Raver onu *yönetiyordu*. Ve Berek'in Kraliçesi kocasının yaptıklarından hoşlanmadığına karar verdiğinde, *Samadhi*'nin etkisi yeni topraklar için verilen sıradan bir mücadeleyi topyekûn bir iç savaşa dönüştürdü.

"Belki arkamızdaki ölüm kokusunu fark etmişsinizdir? Yaklaşık bir buçuk yıl önce, tüm savaşın en kötü muharebelerinden biri o vadide yapıldı. Toprak o kadar kanla dolu ki kuşlar bile oraya gitmiyor." Covenant karanlık bir memnuniyetle, "Tüm o karın altında, cesetlerin üzerinde yürüyorduk," dedi.

Bu fikir Linden'in içten içe irkilmesine neden oldu; ama tepkilerini saklı tuttu. Ülke'nin geçmişinde ne kadar uzağa götürüldüğünü artık tahmin edemiyordu. Yine de Covenant'ın ifşaatları hiçbir şeyi değiştirmede. Kana bulanmış bir vadi hiçbir şeyi değiştirmede. Covenant ona hâlâ ne kendi niyetini, ne Theomach'inkini, ne de kendisinin durumunu açıklayacak bir şey söylememişti. Onun bakışlarını tutarak devam etmesini bekledi.

Bir süre sonra başını çevirdi. Yeni bir alaycılıkla, "Ama doğumuzda neler olup bittiğini fark etmediniz," dedi. O

bir elini umursamazca o yöne doğru salladı. "Ya da belki o kadar uzağı göremiyorsundur. Eminim her şeyi bilen ve her şeyi bilen Theomach görebilir. Hatta bizi buraya bu yüzden getirdiğine eminim.

"Ufukta bir duman var. Savaş dumanı. Yaşlı Berek hayatı için savaşıyor. Son üç gündür öyle.

"Cehennem ve kan!" diye bağırdı aniden. "Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydım. Bu çok *gereksiz*." Ancak daha sonra öfkesine hakim olmak için gözle görülür bir çaba gösterdi.

"Ateş Aslanları Fırtına Dağı'nda Berek'i kurtardığında," dedi omuz silkerek, "onun için bir savaş kazandılar. Bir dönüm noktası. Ama savaşı kazanamadılar. Kralın destekçileri savaşa devam etti. Ve *Samadhi*, Caerroil Wildwood'un ona ulaşamayacağı ve Colossus için endişelenmek zorunda olmadığı Doriendor Corishev'in güvenliğinden onları yumurtluyor. Berek'in önünde hâlâ uzun bir yol var.

"Tabii ki, bu sadece bir temizlik operasyonu. Artık *gücü* var, daha önce hiç kimsenin görmediği bir güç. Sonunda bu savaş kazanacak. Savaş kazanacak. Ama o bunu bilmiyor. Onun için -ya da Kraliçe için- savaşan ve ölen insanlar bunu bilmiyor. Tek bildikleri, inanabilecekleri bir şey bulduklarını düşündükleri. Yeni topraklardan, yeni kaynaklardan ve açgözlülükten daha değerli olduğunu düşündükleri bir şey.

"Berek, Şimşek Dağı'nda yalnızdı. Ordusu dağılmış, fiilen sakatlanmıştı. Ama hepsi ölmemişti. Ateş Aslanları ona cevap verdiğinde, yirmi ya da otuz fersah boyunca görebileceğiniz bir manzaraydı. Hayatta kalanlardan bazıları hayal bile edemeyecekleri güçlere tanık oldular. Ve o zamandan beri geri kalanlar onun bir şeyler yaptığını gördüler - Onlara göre, insandan daha fazlası gibi görünüyor. *Daha iyi*. Onun yeminini biliyorlar ve bu savaşa onun gözünden bakıyorlar.

"Kazanacak olmalarının asıl nedeni bu. Berek'in gücüyle bile - henüz anlamadığı- üstün bir güce sahip değiller. Ve kesinlikle sayıca da üstün değiller." Covenant'ın alaycılığı yine artmıştı. "Ama *inanıyorlar*. Savaşmazlarsa öldürülecekleri için savaşan askerler değiller. *Kutsal bir savaş veriyorlar*."

Linden dinledi ve hiçbir şey söylemedi. An be an, Covenant'ın artık o adam olmadığından emin olmaya başladı.

hayatını değiştiren kişi. Zamanın Kemerinde insanlığının bir yönünü kaybetmişti.

"Elbette hepsi boşa gidecek," dedi keskin bir ifadeyle. "Bundan yaklaşık iki bin yıl sonra, zavallı lanetlenmiş Kevin, Kutsala Saygısızlık Ayininde Foul'a katılacak ve Berek ile onun gerçek inananlarının uğruna savaştığı her şey yerle bir olacak.

"Ondan sonrası yokuş aşağı bir mücadele olacak."

Covenant aniden Mide'ye döndü. "İşte bu yüzden sana çok kızgıyım! Sen ve senin lanet olası kibrin. Burada olmamamız gerekiyordu. Tüm bunları yaşamak zorunda olmamalıydık. O da bunları yaşamamalıydı.

"Ve *acelem* var. Bizi tek parça halinde tutmak için ne kadar çok çalışmam gerektiğini ya da bunun ne kadar süreceğini boş verin. Bununla başa çıkabilirim. Cehennem ateşi! Acelem var çünkü Toprak'ı, Dünya'yı ya da en azından hayatta kalmayı önemseyen herkesi katletmenin bir yolunu bulmadan önce Foul'u durdurmaya çalışıyorum."

Mide cevap veremeden Linden araya girdi. Covenant'ın öfkesinin bir oyun, bir şaşırtmaca olduğundan şüpheleniyordu ve bunun dikkatini dağıtmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Hâlâ açıklamasının asıl noktasına gelmemişti.

"Covenant," diye sertçe sordu. "Bu ne zaman oldu? Bizi ne kadar geriye götürdün?"

Jeremiah ona hızlı ve sıkıntılı bir bakış attı, sonra tekrar başka tarafa baktı. İşe yaramaz oyuncağını bir süre inceledikten sonra, onu harap olmuş pijamasının kemerine koydu.

Covenant omuz silkerek onun öfkesini yok sayar gibi göründü. Söylerken sesi neredeyse kayıtsız geliyordu. "On bin yıl. Aşağı yukarı."

On bin mi? On *bin* mi?

Linden hâlâ yüzünü boş tutuyordu. "Peki ya Theomach müdahale etmeseydi?" diye ısrar etti. "Eğer istediğin yerde olsaydık? *Bu* ne zaman olurdu?"

"Tüm bunlardan beş yüz yıl sonra." Berek'in doğudaki mücadelesini işaret etti. "Kabaca. Aslında saymadım. Uğraşmaya değmez."

Gözlerini ona dikti. Kendini tutma kararlılığına rağmen sesi yükseldi. "Yani bunu senin istediğin şekilde yapsaydık

hala ait olduğumuz yerden dokuz buçuk bin yıl uzakta olurduk?"

Jeremiah onu yatıştırmak istercesine, "Sorun sadece zaman değil anne," dedi. "Bütün mesele bu."

Covenant başını salladı. "Bu doğru. Zaman sorunun sadece bir parçası. Ayrıca *burada* olmamamız gerekiyor. *Orada* olmamız gerekiyordu." Onun ince orman görüntüsünün ötesini işaret etti. "Garroting Deep'in diğer tarafında. Uçabilseydik, doksan fersah kadar.

"Ama tabii ki yapamayız," dedi sertçe. "Ve Derin'den de geçemeyiz. Bu yüzden etrafından dolaşmamız gerekecek. *Tüm* yol boyunca. Bu da iki *yüz* fersah demek. Westron Dağları'ndan *yukarı*. Kışın ortasında. Yiyeceğimiz, sıcak giysilerimiz ve atlarımız *olmadan*. Ve kestirmeden gidemeyiz çünkü lanet Theomach bize *izin vermiyor*. Tarihi değiştirebileceğimizden korkuyor."

"İyi bir nedenle," dedi Theomach belirsiz bir şekilde. "Ülkenin bu çağında başka kudretli varlıklar yaşıyor. Ve emrinizdeki güçler burada yanlış konumlandırılmış durumda. Herhangi bir karşılaşma, Zaman'da kontrol altına alamayacağım bir karışıklık tehdidi yaratır. Sizin için hazırladığım yol, yani hanımefendinin seçimleri ve arzularının yolu dışında hedefinize güvenle ulaşamazsınız.

"Sen bile, Yarımel, bu cüretkârlığın ve ahmaklığınla," dedi adam, "sen bile dikkatlerden kaçmaya ya da yanıltmaya çalışmalısın."

"Oh, teşekkürler." Covenant acı acı homurdandı. "Bunu fark etmemiştim. Hissediyorum şimdi çok daha iyi."

"Covenant, dur," diye araya girdi Linden. "Daha sonra istediğin kadar şikâyet edebilirsin. Hâlâ hiçbir şey açıklamadınız. Bana nedenini söylemedin. Ait olduğumuz yerden bu kadar uzakta neyi başarmayı umuyorsun? Ülkeyi nasıl kurtaracağınızı bildiğinizi söylemiştiniz." Ve Yeremya. "Neden bize ihtiyaç duyulan yerden binlerce yıl ve yüzlerce fersah uzakta olmak zorundayız?"

İnançsız ona kızgınlıkla dolu karanlık bir bakış attı, sonra başını çevirdi. "Theomach bir konuda haklı," diye mırıldandı. "Eğer oraya ulaşabilirsek, bunu hâlâ başarabiliriz." Derin bir iç çekti. "Ama benim istediğim-

"Ah, kahretsin." Tiksinti dolu bir havayla yenilgiyi kabullenmiş gibiydi. "Damelon'un zamanını hedefliyordum. Yüce Lord Damelon Giantfriend,

Berek'in oğlu. *Melenkurion* Skyweir'a ulaştığında onu yakalamak istedim. Aradığı şeye nasıl ulaşacağını bulmadan hemen önce.

"Arkasından gizlice girmeyi planlıyordum. O insanları dışarıda tutmanın yollarını düşünmeye başlamadan önce. İkimizin arasında, Jeremiah ve ben bunu yapabiliriz, ne kadar ilmi olursa olsun. Sonra o gidene kadar saklanabiliriz. Böylece istediğimiz her şeyi yapmakta özgür oluruz."

Linden ona bağırma dürtüsünü güçlkle bastırdı. "Hâlâ anlamıyorum," diye ısrar etti. "*Melenkurion* Skyweir'ın nesi bu kadar önemli? Damelon ne arıyor? Lanet olsun Mutabakatçı, bana ne yapacağımı bildiğini söyledin, konuşup duruyorsun ama hiçbir şey *açıklamıyorsun*."

Covenant yüzünü başka yöne çevirerek cevap verdi. "Skyweir, Garroting Deep'in diğer tarafında. Batıdaki en büyük dağdır. İçinde derinlerde bir yerde Kara Nehir'i oluşturan kaynaklar var. Caerroil Wildwood'un bu kadar güçlü olmasının bir başka nedeni de bu. Kara Nehir onu besliyor. Çok fazla güç taşır. Çünkü kaynaklarından biri Dünya'nın Kanı'dır."

Linden'in aklı karışırken, Mutabakat omzunun üzerinden şöyle seslendi: "Toprak Kanı içmek Komuta Gücü verir. Cehennem ateşi, Linden, bunu sana söylemiş olmalıyım."

Sonra acımasızca şöyle dedi: "Foul'u durdurmak için Komuta Gücünü kullanmak niyetindeyim. O lanet Asa'yı yaratmamış olsaydın yapacağım şeyi yapacağım. Onun etrafındaki zamanı donduracağım. Ve hazır başlamışken Kastenessen'in de etrafını. Onları zamansal buzla kaplayacağım. Bu şekilde, sonunda Arch'i riske atmadan tüm bu zulümlere bir son verebilirim."

Sonunda soğuk, Linden'in kıyafetlerinden kalbine giden yolu buldu. *Toprak Kanı'nı ilk içen sen olmalısın*. Esmer, Covenant ve Jeremiah'nın aklında ne olduğunu çok iyi biliyordu.

7. Risk Almak

Soğuk doğrudan Linden'la konuşuyor gibiydi: onun ödün vermeyen güzelliğini gördü. Kesinlikle onu öldürebilirdi. Hiç acıması yoktu. Ve vücudunun yetersiz ısını tutacak kadar kalın giyinmemişti. Covenant'ın ona verdiği ateş hissi giderek kayboluyordu. Daha şimdiden savunmasız bedeninde ürpertiler yükselmeye başlamıştı. Yakında uzuvlarının kontrolünü kaybedecekti; ya da Covenant'a ona tekrar yardım etmesi için yalvarmak zorunda kalacaktı.

Yine de soğuğun sertliği ve kesinliği ona sayısız bir ihtişam veriyordu. Her taraftaki karın güneş ışığıyla aydınlanmış kristal parlaklığı, tepenin hatlarını en saf camdaki oyma işi kadar belirgin bir şekilde tanımlıyordu. Havanın kendisi de cam olabilirdi. Etrafındaki her yamaç ve tepe soğuktan alev almış gibi yanıyor gibiydi.

Ve rüzgârlar, gece ile gündüz arasında tekrar tekrar eriyip yeniden donan kabuğu şekillendirmiş ve yontmuştu. Her yerde narin, göz kamaştırıcı kıvrımlar görebiliyordu; hiyeroglifler veya rünler kadar taraklı ve eklemler sastrugi; denizin özenli yüzeyi kadar düşündürücü sırtlar ve çukurlar. O, Covenant ve Jeremiah'ın attıkları ya da atacakları her adımda, en sıradan ve kırılabilir güzelliğin örneklerini gölgeliyorlardı.

Covenant konuşmayı kesmemişti: onun sesinden başka bir sese kulak verdiğinin farkında değil gibiydi. Acı dolu bir sesle şöyle diyordu. "Elbette, *Elohim* de aynı şeyi yapabilir, bizi bu beladan kurtarabilirdi, eğer bu kadar bencil olmasalardı. Ve eğer zamanla oynamaya *itiraz etmeselerdi*. Kastenessen'in asıl suçu buydu. Onu *Skurj*'u kontrol altına alması için görevlendirdiler çünkü kendisini ölümlü bir sevgiliyle paylaştı, ona kim olduğunun bir kısmını verdi. Onu yanında istedi, bu yüzden ona genç kalma gücü verdi. Zamana meydan okuması için. Onunki gibi sihirler kullanmasını. Doğal olarak *Elohim* gücendi."

Linden, sağlık duyularıyla kışın her bir parmağının giysilerinin arasından geçip tenine buzla temas ettiğini hissetti. Eğer

Rüzgârın ve havanın konuşmasını nasıl yorumlayacağını bilseydi, karın ve soğğun her avatarını adlandırabilirdi: her pul ve kristal, her kendi kendine yeten desen; yamaçları kaplayan pelerindeki her kırık ve kırılmaz kırışıklık. Uzaktaki ormanın sert ve kırılğan dalları onunla konuşabilirdi.

"Peki tüm bunları yaparsan," diye sordu Covenant sanki kendi sesinin farkında değilmiş gibi. "Jeremiah'ya ne olacak? Serbest bırakılacak mı? Güvende olacak mı?"

Onu bulabilecek miydi?

Oğlu herkesten daha fazla tehlikede idi; daha fazla tehlike ve daha fazla acı. Covenant'ın yanında durmasına rağmen, somut bedeni Lord Foul'un merhametine kalmıştı. Oğlu olduğu için, çektiği işkencenin garip çatallanması katlanılamayacak kadar büyük görünüyordu.

Covenant iç çekti. Daha yumuşak bir sesle, "Ne yazık ki hayır. Acıları sona erecek. Foul'u dondurduğum anda, yaptığı her şey duracak. Ama Toprak Kanı'nı içmek, Komuta Gücü'nü kullanmak- Bu ölçekte güçleri serbest bırakmak bizi oldukça bunaltacaktır. Jeremiah ve ben yok olacağız. Ait olduğumuz yere geri döneceğiz." Fiziksel varlığını kaybetme -ya da Linden'i kaybetme- ihtimali karşısında herhangi bir keder hissettiyse bile bunu belli etmedi. "Artık canı yanmayacak ama yine de Foul onu nerede tutuyorsa orada kapana kısılmış olacak. Ve oranın neresi olduğunu şu anda bildiğinden daha fazla bilmeyecek. Hâlâ kurtarılmaya ihtiyacı olacak."

Linden itiraz etmek için düşüncelerini soğuktan çekip çıkaramadan ekledi, "Burada olmanın nedenlerinden biri de bu. Aslında bunu sensiz yapmayı hiç düşünmedim bile. Jeremiah ve ben ortadan kaybolduktan sonra sıra sana gelecek. Biz gittikten sonra, Dünya Kanını kendin içebilirsin. Komuta edebilirsin-" Ses tonu nazik kalmaya devam etti. "Cehennem ateşi, Linden, istediğin her lanet şeye komuta edebilirsin. Tek yapman gereken bunu *istemek* ve sen ve çocuğun yeniden bir araya geleceksiniz. Uygun bir zamanda. Seçtiğin herhangi bir yerde. Eğer bu seni mutlu edecekse, ikiniz doğal hayatlarınızın geri kalanında Andelain'de birlikte yaşayabilirsiniz."

Rahatlamaktan ve üşümekten titreyerek, öyle ani bir umutla sordu ki iliklerine kadar sarsıldı. "Bu doğru mu?"

Bunu mu demek istedin? Bunu bensiz yapamayacağını söylediğinde?"

Covenant'ın tavrı bir anda kederli bir hal aldı. "Ne yani, *umursamadığımı* mı düşündün? Sen ve Jeremiah için olduğu kadar Toprak ve Dünya'nın geri kalanı için de en iyisini yapmaya çalışmadığımı mı düşündün? Tanrı aşkına, ben *Thomas Covenant*'ım. Toprakları *iki kez* kurtardım. Ve ölü olmayı *sevdiğim* için kendimi öldürtmediğimden eminim.

"Evet," diye sertçe itiraf etti, "*Elohim*'in müdahale etmemesinin nedeni sensin. Seni bunun için getirdim. Sen Wildwielder'sın. Sen burada olduğun sürece endişelenecekleri bir şey olmadığını düşünüyorlar. Ama aynı zamanda çocuğunu da kurtarmak istiyorum."

Mide aniden gülmeye başladı. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Covenant.

Yabancı'nın kahkahası kesildi. "Gerekçeleriniz beni eğlendiriyor." Sesi hiç de eğlenmiş gibi gelmiyordu.

Linden daha önce Mutabakat onu ısıttığında hissettiği gibi yine bir güç patlaması hissediyor gibiydi. Mide tepeden kayboldu.

Bir ürperti ile dikkatini kar, rüzgâr ve güneşin yarattığı güzellikten uzaklaştırdı. "O zaman neden bizi doğrudan *Melenkurion* Skyweir'a götürmediniz? Neden *buraya* gelmek zorundaydık? Geçmişe mi?"

Peki neden bu *kadar* geçmişte?

Ama Covenant ona sırtını dönmüştü. Onun sorusuyla yüzleşmek yerine vadiye doğru bakıyordu.

Jeremiah bir iki adım daha yaklaştı. Sonra Covenant adına onun bakışlarıyla buluştu. "Çünkü anne, Dünya'nın Kanı bizim ait olduğumuz zamanda erişilebilir değil." Şimdi oğlunun gözleri ona Esmer'inkileri hatırlatıyordu: bulanıklaşıp akıyor, koyu balçık renginden ince kumun soluk rengine doğru eriyor gibiydiler. "Ona yaklaşmak için hiçbir zaman bir ya da ikiden fazla yol olmadı ve Elena'nın Kevin'le olan savaşı bu geçitleri mahvetti."

Jeremiah'nın tiki rahatsızlığını gösteriyordu. "Ama o savaştan önce bile erişilebilir değildi. Damelon'un Toprak Kanı'nı keşfettikten sonra yaptığı ilk şey koruma duvarları örmek oldu. Komuta Gücü'nün herhangi birinin kullanması için çok tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Her türlü

barikatların arkasında. İçeri girebilmek için savaşmamız gerekecek ve aramızda bunu yapabilecek tek kişi sensin. Bu da bir şey başaramadan Covenant ve beni sürgüne gönderir. Damelon mühürlemeden önce dağın içine girmeliyiz."

"Ama" - Jeremiah'nın huzursuzluğu karşısında tedirgin olan Linden düşünmeye çalıştı

-"Eğer Covenant Lord Foul'u şimdi kapatırsa," Despiser ile ilk karşılaşmasından binlerce yıl önce. "Zaman Kemerini yok etmeyecek mi?"

Şüphesiz böyle bir Komuta çabası Lord Foul'un önümüzdeki on bin yıl boyunca tüm eylemlerini değiştirecektir?

Jeremiah tereddüt etmeden, "Yapabilir," diye kabul etti. "Ama yapmayacak. Ne anlamı olurdu ki? Toprak'ı kurtarmaya çalışıyor, yok etmeye değil. Biz buraya gelmek için ayrıldıktan hemen sonra Foul'u mühürleyecek. Bundan on bin yıl sonra, senin ve benim ait olduğumuz zamanda. Bu şekilde Kemer hiçbir tehlike altında olmayacak."

Linden'in göğsünde ve kollarında, sesinde titremeler oldu. "O zaman neden hâlâ burada duruyoruz?" Eğer ısınmak için Asa'yı kullanmasaydı, daha fazla tutarlı kalamayacaktı. "Neden ikiniz bizi hemen ısınlamıyorsunuz? Ben donmadan önce bizi *Melenkurion Skyweir'a* götürün?"

Jeremiah'nın pijamasının parçaları ona çok az koruma sağlıyordu; Linden'in pelerini ve giysilerinden çok daha az. Yine de soğuğun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Şifrelenmiş tedirginliğinin buz ve karla hiçbir ilgisi yoktu.

Covenant'ın desteği ya da onayı olmadan ona cevap vermek istemiyormuş gibi Covenant'a baktı; Jeremiah başını çevirdiğinde Theomach yamaçtan hafifçe yukarı çıktı. Sarılmış ayakları kabuğun yüzeyinde hiçbir iz bırakmadı. Bir kez daha, birden fazla zaman ve mekânı işgal ettiğine dair ürkütücü bir izlenim bıraktı; her adımında gerçekliğin tanımlarını bulanıklaştırdı.

Covenant'la karşılaşacakmış gibi yükseldi. Ama hâlâ bir düzine adım uzaktayken durdu. Bağlarının ardında, gözleri Covenant'ı bir şiddet vaadi için inceliyor gibiydi.

"Bu sadece bir uyarıydı," dedi Covenant sert bir şekilde. "Bir dahaki sefere canını gerçekten yakacağım."

Mide omuz silktili. Ses tonu kendi tehdidini ima ediyordu. "Planlarınızı boşa çıkarabileceğimden şüphe etmeyin. Tedbirli olmanın yanı sıra bilgelik de tavsiye ettim, yine de beni dikkate alacağınızdan şüphe duymama neden oluyorsunuz."

"Sadece birbirimizi anlayalım diye," diye karşılık verdi Covenant. "Ben senin lanet yolundayım. Senin lanet yolunda *kalacağım*. Ama alay edilmekten bıktım."

Yabancı bir kez başını salladı, yavaşça. Sonra yana doğru kayar gibi oldu ve gitti. Linden onun orada olduğuna dair herhangi bir kanıt bulamadı.

Görünüşe göre şaşırmamış olan Jeremiah Covenant'a yaklaştı. Covenant ona bakınca çocuk şöyle dedi: "Annem neden kendimizi *Melenkurion* Skyweir'a ışınlamadığımızı bilmek istiyor. Ama bence daha önemli bir şey var." Bağımsız bir fikir oluşturma yeteneğinden emin değil gibiydi. "Hava onun için çok soğuk. O-"

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandı Covenant. "Unutup duruyorum."

Yarım eli havada sert bir yay çizdi. Linden bu hareketi sadece bir kuyruklu yıldızın izi gibi fosforlu bir iz olarak kaydetti: adamın gözlerinin derinliklerindeki kırmızı ısı titreşimini neredeyse hiç görmedi. Sonra içinden ikinci bir sıcaklık dalgası aktı, tenindeki buzu bir anda temizledi ve vücudunun çekirdeğindeki ürpertiye dağıttı. Bir kalp atışıyla diğeri arasında, sanki Covenant kanını tutuşturmuş gibi bir ateş parıltısı hissetti.

Rahatlamaktan bir an çaresiz kalan kadın, "Cennetteki Tanrı. Bunu nasıl yapıyorsun?"

Covenant kaşlarını çatarak eline eleştirel bir gözle baktı; parmaklarını sanki tamamen kendisine ait değilmiş gibi büktü. "Bunun bir önemi yok. Arch'ın bir parçası olmak pek de eğlenceli değil. En azından birkaç numara için iyi olmalı."

Bir an sonra Linden'a baktı ve ifadesi değişerek mizahsız bir sırıtışa dönüştü. "Ama ne olursa olsun, 'kendimizi ışınlayamayacağımızın' gayet iyi bir nedeni var. Yani, Theomach'ın bize izin vermeyeceği gerçeğini bir kenara bırakırsak. Haklı olabilir. Bu çok tehlikeli olabilir."

Covenant iç çekti. "Bu, Ülke için çok önemli bir zaman. Yeni olasılıklar hayata geçiyor. Eski güçler değişiyor. Her şeyin büyük planına göre, Ormanlıların solmaya başlaması o kadar da uzun sürmeyecek." Daha önceki küçümsemesinin bir kısmı geri döndü. "Lordların onlar için ormanlarla ilgilenebileceğini düşünerek hata yapacaklar. Ve tabii ki insanlar doğal olarak ağaç kesmeyi seviyor."

Sonra konuyu dağıtma dürtüsünden kurtulur gibi oldu. "Ama sorun bu değil. Sorun Theomach'ın bahsettiği 'kudretli varlıklar'. Eğer Jeremiah ve ben şimdi güç kullanma riskine girersek, fark ediliriz. Ve iyi bir şekilde değil. Muhalefetle karşılaşabiliriz. Kemer'e zarar verebilecek türden bir muhalefetle."

Linden "Hangi varlıklar?" diye sormak istedi. Ama daha acil endişeleri vardı. Damarlarındaki sıcaklık ona bir aciliyet hissi vermişti. Ve daha önceki kararlılığının bir kısmını geri getirmişti. Covenant ve Jeremiah en zorlayıcı sorularından bazılarını yanıtlamışlardı; ama daha fazlası vardı.

"Pekâlâ," dedi, Covenant'tan çok kendi kendine başını sallayarak. "Bunu kolay yoldan yapamayız. Peki ne yapacağız? Kendin söyledin. Gitmemiz gereken iki yüz fersah var. Kışın ortasında, yiyecek ya da barınak olmadan yaya olarak. Sen ve Jeremiah soğuğu hissediyor gibi görünmüyorsunuz ama bu beni öldürebilir. Ve yemek yemeniz gerektiğini varsayıyorum. Nasıl hayatta kalmamızı bekliyorsun?"

Covenant başka tarafa baktı. "Aslında," dedi sanki safra tadı alıyormuş gibi. "Bu sana kalmış." Sonra tekrar onun bakışlarıyla karşılaştı ve öfkeyle baktı. "Bütün bu karmaşa Mide'nin fikri. Kararları *senin* vermeni bekliyor.

"Şu anda siz bir *nevi* Zamanın Kemerî'siniz. Ya da onu temsil ediyorsun. İçimizde burada olan tek kişi *sensin*. Ya da *sadece* burada. Halihazırda Zaman'ın yürüyen bir ihlali olmayan tek kişi sensin. Yani işleri güvenli bir şekilde yapabilecek tek kişi sensin. Çocuğun ve ben seni hayatta tutabiliriz. Dikkat çekmediğimiz sürece. Kimse bizi bu zamanda olmaması gereken bir şey yaparken görmediği sürece. Ama sorumluluğu sen almalısın.

"Yeterince basit olmalı," diye homurdandı tiksintiyle. "Tek yapmamız gereken *Melenkurion* Skyweir'a ulaşmak. Garroting Deep'ten geçmeden.

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Linden ona bakakaldı. "Ciddi olamazsın."

Bunun üzerine Covenant ondan uzaklaştı. Yumruklarını sallayarak vadinin üzerinden havaya doğru bağırdı. "Bunu duyuyor musun? Senin *ciddi* olmadığını düşünüyor!"

Mide'nin hâlâ yakınlarda olduğuna inanmış ya da bunu biliyor olmalıydı.

"Fazla seçeneğimiz yok anne," dedi Jeremiah kararsızca. "Sonunda buraya gelmeyi beklemiyorduk. Yapmak istediğimiz şey oldukça kolaydı. Bu çok daha karmaşık. Şu anda biz de en az senin kadar kaybolmuş durumdayız."

Linden refleks olarak onu rahatlatmak istedi. "Sorun değil tatlım. Bir şeyler düşüneceğim." Aslında düşünmesine gerek yoktu. Seçenekleri zaten belliydi. Şekillenen kar ona bunları fısıldamıştı; ya da o bunları kışın reddedilemez güzelliğinde görmüştü. "Anlamak istediğim bir şey daha var."

Daha pek çok sorusu vardı, uzun bir liste. Ama önce bu tepeyi terk etmesi gerekiyordu; soğuğa bir cevap bulmalıydı. Ve Covenant'ın niyetlerindeki kurtuluş potansiyeli onu harekete geçirdi. Roger'ın oğlunu almasından bu yana ilk kez Jeremiah'nın ve Ülke'nin kurtuluşuna götürebilecek bir yol görüyor gibiydi.

Covenant sanki yüzüne bağırmak istiyormuş gibi ona doğru döndü. Ama ses tonu beklenmedik bir şekilde yumuşaktı. "Sadece bir tane mi? Linden, beni şaşırtıyorsun."

"Şimdilik sadece bir tane," diye kabul etti. "Ama bu önemli. Mideye rağmen, umut varmış gibi konuşuyorsun. Eğer doğru yolu seçersem. *Melenkurion* Skyweir'a ulaşabilirsek. Peki ur-viller neden seni durdurmaya çalıştı?"

Saldırılarının sonuçları Covenant'ın açıklamalarının altını oydu. Onun görmediği neyi görmüşlerdi?

"Hepsi *bu* mu?" Covenant suratını ekşitti. "Cehennem ve kan! Onlar *Demondim dölü*, Linden. Onların yaratıcıları Revelstone'u kuşatıyor. Hâlâ sana *yardım* etmek istediklerini düşündüğünü söyleme bana.

"Tanrı aşkına bir *düşün*. Beni Foul'u durdurmaktan alıkoyan o Asayı yaratabilmen için Vain'i yarattılar. Sonra da beni *silebilecek* güce sahip olman için seni ona yönlendirdiler.

Yaptığım şeyden hoşlanmadığın her an. Elbette, Demondim'i zayıflatmak için ihtiyacın olan şeyi sana verdiler. Neden olmasın? Eğer başarılı olamazsam, Revelstone eninde sonunda düşecek ve bu arada senin iyi tarafında kalmak istiyorlar. Senden koparabildikleri her güven parçası Despiser'a hizmet ediyor. Seni bana karşı kışkırtmaya çalışıyorlar."

Linden ona inanmadı: inanamazdı. Ur-viller çok fazla şey yapmıştı ve ne zaman Kanun Asası'nı oluşturduğu ve kullandığı için onu suçlasa, ona karşı içgüdüsel direnci sertleşiyordu. Ölümüne eşlik ettiği adam böyle şeyler söylemezdi.

Onun küçümsemesi ve öfkesi, bir zamanlar onu sevmiş ve kabul etmiş olan Thomas Covenant için acı duymasına neden oldu.

Ama tartışarak kazanacağı bir şey yoktu. Eğer ur-viller kelepçelerini Covenant için tasarlamışlarsa, başarısız olmuşlardı. Başarısızlıklarının sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalacaktı.

"Pekâlâ," dedi sanki Covenant'ın sertliği onu ikna etmiş gibi. En azından geçici olarak soğuğa dayanmasını sağlamıştı. O ölçüde eski haline benziyordu. "Ben sadece anlamaya çalışıyorum. Ne yapacağımıza karar vermem gerekiyorsa, elimden geldiğince çok şey anlamam gerekiyor."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Aklıma bir fikir geldi. Neden Ranyhyn'i aramıyoruz?"

Hyn binlerce yıl daha doğmayacaktı. Mutabakat'a yetişmiş olan sürü bile bu şimdinin geleceğinde binlerce yıl yaşamıştı. Ancak Linden Ranyhyn ve Zaman arasındaki gizemli ilişkiyi nasıl ölçeceğini bilmiyordu. Onun kısıtlı doğrusal kavramlarının yetersizliği defalarca kanıtlanmıştı. Hyn'in çok uzaklardaki ataları ona olan ihtiyacının çoktan farkına varmış olabilirdi.

Ama Jeremiah sanki kız onu utandırmış gibi yüzünü kapattı. Ve Covenant patladı. "Cehennem ateşi ve lanet! Bu da başka bir berbat fikir. Aslında, Andelain'e gitmeyi istemekten bile daha kötü."

Bakışlarını üzerinde tutan Linden, onun sözünü kesmek için hiçbir çaba göstermedi.

"Belki seni duyabilirler," dedi ona hararetle. "Belki de duyamazlar. Eğer yapabilirlerse, muhtemelen cevap vereceklerdir. Onlar yeterince sadık

Hiçbir şey. Mesele bu değil. Onlardan Arazi'nin tarihini ihlal etmelerini isteyeceksiniz. Kemerini riske atmalarını."

"Nasıl?" diye karşı çıktı.

Covenant soğukkanlılığını toparlamak için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Çünkü şu anda Diyar'da hiç Ranyhyn yok. Foul *Kelenbhrabanal*'ı öldürdükten sonra onları uzaklaştırdı. Eğer gitmemiş olsalardı, onları yok edecekti. Üç ya da dört yüz yıl daha geri gelmeyecekler. Ramenleri bulana kadar ya da Ramenler onları bulana kadar. *Kelenbhrabanal* olmadan, Ramen'in onlara önderlik etmesine ihtiyaçları var.

"Onları şimdi çağırırsanız ve cevap verirlerse, sonuçları bin yıl boyunca dalgalanacaktır. Ve daha da kötüleşecek. Bir şey diğerine yol açacaktır. Giderek daha fazla değişikliğe neden olacaklar."

Linden, Covenant işini bitirene kadar soğuk bir şekilde bekledi. Sonra ses tonunu bozmadan şöyle dedi. "Bunların hiçbirini bilmiyordum. Bana anlatmadığın çok fazla şey var. İyi fikirlerle kötü fikirler arasındaki farkı anlamamın bir yolu yok."

Jeremiah tereddütle, "Haklı," diye söze girdi. "Ondan çok şey istiyoruz. Bazı şeyleri yanlış anlaması onun suçu değil."

Onu savunmak ya da Covenant'la herhangi bir şekilde aynı fikirde olmamak konusundaki bariz isteksizliği dudağını ısırmasına neden oldu. Daha derindeki acısını gizlemek için bu küçük incinmeye ihtiyacı vardı. Hayatının büyük bir kısmını ona tüm kalbiyle bakarak geçirmişti ve bu süre zarfında Covenant onun için her zamankinden daha önemli hale gelmişti.

Onu suçlamayacak olan bir Antlaşma'yı hatırladı.

Oğlunu sadakatinden dolayı suçlamıyordu. Onu, Covenant'a karşı hissettiği türden bir bağlılığa sahip olduğu için minnettar o l a c a k kadar seviyordu. Ama Despiser'ın yaptıklarına duyduğu çaresiz öfke, Jeremiah'nın onu sevmediğini gösteren her yeni işaretle daha da artıyordu.

Covenant onun bakışlarından kaçındı. "Çok kolay sinirleniyorum," diye itiraf etti sanki boş havaya konuşuyormuş gibi. "Bunu biliyorum. Bu hayal kırıklığı

-Yapmaya çalıştığım şey çok zor. Ve acıtıyor. Ama Jeremiah'nın yaşadıklarının yanında bu hiçbir şey. Ona o kadar çok yardım etmek istiyorum ki-" Bir süre sonra ekledi, "Ve sen. Ve toprak. Sen

bu gecikmelerin ve engellerin hiçbirine neden olmadı. Ama beni çıldırtıyorlar."

Özür dilemeye çalışıyor gibiydi.

Linden'in umurunda değildi. Dizlerinin üzerinde onu sarsmadan acı çekmesini isteyebilirdi. Yine de Jeremiah'nın iyiliği için sessizce cevap verdi, "Endişelenme. Eninde sonunda birbirimizle nasıl konuşacağımızı öğreneceğiz.

"Hepimiz hayal kırıklığından yorulduk. Daha da kötüleşmeden gitmeliyiz."

Jeremiah'nın yüzündeki rahatlama o kadar açıktı ki, ona bakmaya dayanamadı.

Covenant gözlerini onunkilere dikti. Ani bir yoğunluk yüzündeki çizgileri abartmıştı. "Nereye gideceğim? Hâlâ-"

Linden onun sözünü kesti. "Başka nerede olacak? Berek'in kampında. Bir savaşın ortasında olduğunu söylemiştin. Ama yiyeceği var. Sıcak tutan giysileri var." *Gerçek inananlar* bile sadece inançla savaşamazdı. "Ve bahse girerim atları da vardır. Eğer ona ulaşabilirsek" -eğer soğuğa yeterince uzun süre dayanabilirse- "bize yardım etmeye ikna olabilir."

Ciddiydi: Covenant'ın hedefine ulaşmayı başka nasıl umabileceğini bilmiyordu. Ama aynı zamanda onun şimdi dalgalar hakkında ne söyleyeceğini de duymak istiyordu. Eğer seçimleri ve eylemleri bir şekilde Baş-Mide'yle uyumluysa, *yaptıklarının zarar vermeyeceğini* iddia etmişti. *Bunu sağlayacağım.*

Elbette Berek'in kampına girmek, Ranyhyn'in tüm geçmişini yeniden yönlendirmekten daha az tehlikeli olurdu?

"Sana söylemiştim," diye bağırdı Jeremiah. "Bazen tam olarak doğru şeyi yapıyor. Bu işe yarayacak. İşe yaramasını sağlayacak."

Covenant uzun bir süre, sanki bir tür hileden şüpheleniyormuş gibi onu şüpheyle inceledi. Sonra ellerini kaldırır gibi oldu. "Denemeye değer. Berek neredeyse her konuda hâlâ karanlıkta. Ne yapabileceğini ya da nasıl yapabileceğini pek bilmiyor. Hiçbirimiz hakkındaki gerçeği anlaması mümkün değil. Ve kesinlikle atları var.

"Yine de seni uyarmalıyım," diye ekledi acımasızca. "Bu işi yürütmek zorundasın çünkü *ben* yapamayacağımdan eminim. O henüz bunun farkında değil,

ama o Dünya gücüyle dolu. Bizi silebilir. Eğer o kadar çok bize *dokunursa*, tüm bu çile boşa gidecek."

Linden kendi kendine başını salladı. Şaşırmamıştı: sadece emindi. Eğer Theomach'ın "yolundan" ayrılırsa, Theomach onu düzeltecekti.

İlk başta, Berek'in savaşının yerini bildiği için değil, tepeden ayrılmak için acelesi olduğu için yolu o açtı. Zorlu tepeleri takip ederek kendini yormak istemiyordu: ölüm yüklü atmosferine rağmen vadi tabanının daha az zahmetli geçidine ihtiyacı vardı. Bu yüzden, sırtını batıya dönerek, yamaçlardan aşağıya doğru idare edebileceği en iyi hızda ilerledi.

Acelesi, botları gömülü taşların ya da kemiklerin üzerinden geçerken sık sık kaymasına neden oluyordu. Bazen düşüyordu. Ama pelerini onu kardan bir nebze olsun koruyordu. Vadinin tabanına ulaşana kadar adımlarını yavaşlatmadı.

Orada düşmüş olanın etkileri daha güçlüydü. Terk edilmiş cesetlerin üzerinde yürüdüğü düşüncesi bile onu korkutuyordu. Ama güneş batıyordu ve ışığını arkasına aldığından, göz kamaştırıcı parıltısından etkilenmiyordu. Vadiye ulaşmak için acele etmesiyle aynı nedenden ötürü şimdi daha yavaş hareket ediyordu: Yorgunluktan korkuyordu. Her adımın zahmetli tereddüt ve dalgalanması gücünü tüketiyordu. Ve güneş gücünü kaybettikçe soğuk daha da keskinleşiyordu. Çok hızlı yürümeye çalışırsa, kısa sürede kendini yenebilirdi.

Çok geçmeden Covenant ve Jeremiah ona yetişti. Bir süre için ondan güvenli bir mesafede durarak onun ağır adımlarına ayak uydurdular. Ama her ikisi de soğuğa olduğu kadar yorgunluğa da dayanıklı görünüyordu; ve yavaş yavaş sanki ona eşlik etmek istemiyorlarmış gibi önden çekilmeye başladılar.

"Covenant, bekle," diye nefes nefese kaldı Linden. "Başka bir sorum daha var." Geride kalmak istemiyordu.

Covenant ve Jeremiah onun duyamayacağı kadar alçak sesle konuştular. Sonra adımlarını yavaşlattılar.

Nefesini güçlükle kontrol ederek sordu. "Ne kadar uzağa gitmemiz gerekiyor?"

"Üç fersah," diye kaba bir şekilde cevap verdi Covenant. "Belki daha fazla. Bu hızla gidersek hava kararmadan oraya varamayız."

Ta ki güneşin yetersiz sıcaklığı bile Son Tepeler'den kaybolana kadar.

Kendi zayıflığından başka bir şey düşünmezse, kalbini tamamen kaybedecekti. "Neye bulaştığımız hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti. "Mide'nin söylemeni istemediği şeyler olduğunu biliyorum. Ama bana ne söyleyebilirsin?"

Covenant ona kaşlarını çatı. "Savaşı anlatmamı mı istiyorsun? Ne önemi var ki? İnsanlar birbirlerine saldırıyor ama bunu iyi yapamayacak kadar yorgunlar. Bir dakikadan diğerine, çoğu kazanıyor mu kaybediyor mu bilmiyor. Bağışmalar ve ıgıllıklar var ama çoğunlukla sadece hackleme."

Linden başını salladı. Zaten çok fazla savaşa katılmıştı. "Berek'i kastetmiştim. Ne yapabileceğinin farkında olmadığını söylemiştin. Ya da nasıl yapabileceğinin. Ama Ateş Aslanları'nı çağırdı. Bir tür ilmi olmalı."

"Oh, pekala." Covenant ilgisini kaybetmiş gibiydi. "Öyle bir şey değildi. Ateş Aslanlarını tam olarak *çağırma*dı. Var olduklarını bile bilmiyordu. Ama onların dikkatini çekti ve bunun için sadece çaresiz ve kanaması olması gerekiyordu. Ve biraz da gücü olmalıydı. Asıl soru, gücü nereden bulduğu?

"Efsanelere göre, Berek çaresiz, kanlar içinde ve Fırtına Dağı'nda dayak yerken, kayalar onunla konuşmuş. Toprak'a hizmet edeceğine söz verirse Kral'a karşı ona yardım teklif etmişler. O da bunu yapacağına yemin etmiş ve kayalar Kral'ın kuvvetlerini yok etmek için Ateş Aslanları'nı göndermiş.

"Ama bu aslında mantıklı değil. Elbette, Arazi'nin taşı bunun *farkında*. Bu özellikle de uzun zamandır pek çok gücün iş başında olduğu Fırtına Dağı için geçerli. Ama konuşmuyor. Yani, çoğu insanın duyabileceği kadar hızlı konuşmuyor.

"Peki Berek bunu nasıl yaptı?" Mutabakat retorik olarak sordu. "Ateş Aslanlarını çağırma için ihtiyaç duyduğu azıcık Dünya gücünden nasıl yararlandı?"

Yorgunluğunu düşünmemek için konsantre olan Linden, onun devam etmesini bekledi.

Covenant bir süre sonra, "Burası Arazi, unutma," dedi. Sağlık sezgileriyle onu okuyamıyordu; ama tavırları yine sabrının tükenmekte olduğunu gösteriyordu. Ses tonunda küçümseme parıltıları vardı. "Dünya gücü yüzeye yakın çalışır. Ve Berek'te doğal bir yakınlık diyebileceğiniz bir şey var. Sadece o bunu bilmiyordu. Lanet taşlar ondan daha *bilinçliydi*."

"O zaman nasıl-?" Linden başladı.

Geçiş yapmadan, Covenant konuyu saptırıyor gibiydi. "Elena'yı eleştirmek kolay," diye söylendi. "Aptal kadın. Umutsuzluğun bir güç değil, bir zayıflık olduğunu bilmiyor mu?" Kendi kızı hakkında konuşuyordu. "Kevin'in ölüsünün dirisinden daha zayıf olacağını bilmiyor muydu?"

"Ama onun bir emsali vardı. Bunu herkesten daha iyi anlıyordu. Muhtemelen bu yüzden onu Yüce Lord yaptılar. Ne duymuş olursanız olun, Eski Lordların tek derdi umutsuzluktu. Bu onlara en büyük zaferlerinden bazılarını kazandırdı. Ve Berek'i kurtaran da buydu.

"Bu onu açtı. Doğal yakınlığını ortaya çıkardı. Acı, kan kaybı ve umutsuzluktan yarı deli olmak onu burada gerçekten neler olup bittiğini hissedecek kadar *ham* yaptı. Arazi'deki yaşamın gerçekte nasıl bir şey olduğunu. Tüm gereken buydu. Sonunda Fırtına Dağı'ndaki Toprak Gücünü hissettiğinde, bunu kendi içinde de hissetti. Ateş Aslanları da *bunu* hissetti. Buna karşılık verdiler çünkü yaptıkları şey bu."

Covenant'ın huzursuzluğu arttıkça, Jeremiah'yı da yanına alarak öne doğru çekilmeye başladı. Başını çevirmeden sözlerini bitirdi: "Gerisi, insanların onun hakkında anlattığı tüm o efsaneler, olanları kahramanca göstermenin bir yoluydu sadece."

Berek sayesinde Diyar'daki her şey değişmişti. Yeni bir hale gelmişti. Sakinlerine Dünya Gücü'nün mirasını vermişti. Yine de Mutabakat Berek'in başarısını küçümsedi.

Ondan kendisini beklemesini istememişti: şu anda onun arkadaşlığını pek istemiyordu. Ama bir anlamda, sorusuna cevap vermemişti. Acıyla nefes alarak bir an için hızını artırdı.

"Sadece bana bir şey daha söyle," diye onun arkasından nefes nefese bağırdı. "Berek nasıl biri? Nasıl bir adamdır?"

Eğer destekçilerinin çoğunun ölümüne yol açacak şiddetli bir savaşta Birinci Yarımel'in yardımını istiyorsa, onun sempatisini kazanmak için hakkında yeterince şey bilmesi gerekiyordu.

Covenant adımlarını hızlandırdı. Yüzünü doğuya dönerek sert bir şekilde cevap verdi: "Çok karizmatik biri. Temelde iyi bir adam, yoksa umutsuzluğu onu bu kadar ham bırakmazdı. Ve çoğu zaman ne yaptığına dair hiçbir fikri yok."

Sonra, görünürde bir neden yokken, ekledi. "Elena Kevin'ı çağırdığında, Kevin onu yüzüstü bırakmadı. Elena onu yüzüstü bıraktı."

Bundan sonra o ve Jeremiah, Linden'i elinden **geldiğince** mücadele etmesi için yalnız bıraktılar.

Tepelerin düzensiz gölgeleri yavaş yavaş vadiye yayılıyordu. Mümkün olduğunca gücünü korumaya çalışan Linden, Covenant ve Jeremiah'ın önündeki kabukta açtığı izi takip etti. Ama gittikçe daha sık, yolları onu gölgeye götürüyordu; ve o zaman yaklaşan gecenin gündüzden çok daha acımasız olacağını anladı. Ne zaman ışıktan çıksa havanın sıcaklığı düşüyor gibiydi.

Daha ne kadar devam edebileceğini bilmiyordu.

Covenant ve Jeremiah kırk ya da elli adım önündeyken -gölgelerin içinde kaybolacak kadar uzaktaydılar, böylece ancak gün ışığına döndüklerinde onlardan emin olabilirdi- Asa'nın besininden ihtiyatlı bir şekilde yararlanmaya başladı, sorunsuz ağaçtan yavaş bir ısı ve güç akımı uyandırdı. Şüphesiz oğlu ve eski sevgilisi onları tehlikeye atarsa onu uyaracaklardı. Kaybedecek çok şeyleri vardı. Yasanın ve Toprak Gücünün beslenmesine ihtiyacı vardı. Bunlar olmadan, Mutabakat'ın açıklanamaz ateşinden daha fazla istemek zorunda kalacaktı; ve bu olasılık çaresizlik hissini artırdı.

Onunla ne kadar çok zaman geçirirse, ona o kadar az güveniyordu.

Onun amacını desteklemeye hazırdı. Ama bunu Yeremya'nın hatırı için ve Despiser'a karşı çıkmak için yapacaktı ve böylece kendini uygun zamanından on bin yıl önce karaya oturmuş bulmayacaktı. Antlaşma çok derinden değişmişti: Linden artık ona nasıl inanacağını bilmiyordu.

Bu şekilde, gölgeler derinleşirken ve vadi kararırken kar ve soğukta ağır adımlarla ilerlemeye devam etti. Yüzüstü düşmesi gerekirken, Kanun Asası onu beslediği için yürümeye devam etti.

Ama sonra, güneşin son ışıklarından birinde Jeremiah'in geri çekildiğini gördü. Ona yetişebilmesi için Covenant'ın tek başına ilerlemesine izin verdi.

Kendi isteğiyle Linden'in kalbi kalktı. İstemsizce kendini daha hızlı hareket etmeye zorladı; ve bunu yaparken Asa'nın ince sıcaklığını söndürdü. Oğlunu tehdit etmek niyetinde değildi.

Kız onu duyabilecek kadar yaklaşır yaklaşmaz konuşmaya başladı. Sesi gergin geliyordu; ondan rahatsızdı. Ya da belki de Covenant'ın hayal kırıklığından, Covenant'ın sabırsızlığından etkilenmişti. Söylerken neredeyse gevezelik ediyordu. "Bu normal değil. Çok güneydeyiz. Kışlar genelde bu kadar kötü geçmez."

Yine de en azından bir süreliğine ona eşlik etmeyi tercih etmişti. Covenant'a olan bağlılığına rağmen onun için biraz endişe duymuş olmalıydı. Bu onu cesaretlendirmek için yeterliydi.

"Bu savaşın bir sonucu," diye devam etti Jeremiah sanki duramayacakmış gibi. "Berek kaybederken. Bu zamanda kimse Foul'u tanımıyor. Kevin Yüce Lord olana kadar onunla tanışmayacaklar. Ama o Topraklar'da. Kimsenin onu tesadüfen bulamayacağı bir evi var. Bekliyor. Lordlar yeterince güçlenene kadar, Kemerı kırmak için gerçekçi bir şansları olmayacak."

Linden onunla aynı hizaya geldiğinde Jeremiah da onun adımlarına ayak uydurdu. Aralarında dört ya da beş adımlık bir mesafe bıraktı ve Linden'in solunda kaldı: Linden onun tikini göremiyordu. Ama tekrar öne geçmedi ya da arkaya düşmedi. Ve konuşmayı da kesmedi.

"Ama daha önce Foul *sadece* beklemiyordu. *Samadhi* bu savaşı başlattığında, Foul Berek Kralı'nın savaşı kazanmasına yardım etmek için elinden geleni yaptı.

"Elbette, eğer bu olsaydı, hiç Lord olmazdı. Ama Foul o zaman Lordları istemedi. Kralın kazanmasını istiyordu. Bütün krallık doğru bir tutum içindeydi. Yani Foul için doğru tavır. Onları kolayca manipüle edebilirdi. Kazanırlarsa, onlara kendisini nasıl serbest bırakacaklarını öğretebilirdi. Yaratıcı müdahale etmek zorunda kalana kadar Topraktaki Dünya gücünü Yaratıcıyı kıskırtmak için kullanabilirlerdi. Bu Kemerı kırabilirdi. Ya da Foul, Solucan'ı uyandırmalarını sağlayabilir.

"Böylece Foul, Ridjeck Thome'dan karanlığı göndererek Berek'in Kralı'na yardım etmeye çalıştı. Kötülük o kadar yoğundu ki güneşi kararttı. Berek'in halkının kalbini kırdı ve Berek'in kendisini zayıflattı. Neredeyse onu öldürüyordu. O büyük bir savaşçı ama Kral'la savaştığında gücünün çoğunu kaybetmişti. Bu yüzden Kral onu yenebildi.

"Bu kış, bir ya da iki sezon boyunca güneşi kaybetmekten arta kalan bir şey."

Jeremiah yan gözle Linden'i izliyor, görünüşe göre onu inceliyordu, ancak Linden ona doğru döndüğünde gözlerini kaçırıyordu. "Ama hava ısınıyor," dedi. "Anlayabiliyor musun?" Sesi hafifçe yalvaran bir ton almıştı. "Bu vadi Merkez Ovası'na doğru iniyor. Güneş battığında hava hâlâ soğuk olacak. Ama Covenant sana yardım edebilir. Tek yapman gereken sormak."

Covenant'a olan bağımlılığını kabul etmesini istiyor gibiydi.

Oğlunun Covenant'a olan sadakatini gerekçelendirmesini duymak istiyordu. Covenant *için en iyisi* demişti. Covenant Jeremiah'ın kalbini nasıl kazanmıştı? Ama onu yabancılaştırma riskini almak istemiyordu. Onun üstü kapalı çağrısını doğrudan reddetmek yerine, "Dayanıyorum Jeremiah, tatlım. Bir şekilde başaracağım.

"Ama benimle konuşman gerçekten çok yardımcı oluyor. Sana bir şey sorabilir miyim?"

Çocuk sanki kendinden emin değilmiş gibi Covenant'ın karanlık şekline kaşlarını çattı. "Sanırım anne. Eğer bir işe yarayacaksa. Ne olduğuna bağlı."

Gölgenin derinliklerindeydiler; hâlâ en yakındaki azalan güneş ışığından çok uzaktaydılar. Işık olmadan, Linden kendisi için en önemli olan sorunun cevabında ısrar edemezdi. Şimdilik diğer endişelerine odaklandı.

"Bana söyleyemeyeceğin şeyler olduğunu anlıyorum," diye başladı, ses tonunu olabildiğince nötr tutarak. "Yaptığımız şeyin sürekliliğine -ne diyeceğimi bilemiyorum- müdahale edecekler." *Bu durumda, zihni Zamanın Kemerinden ayırt edilemez.* "Ama merak ediyorum. Theomach'ı nereden tanıyorsun? Onunla hiç karşılaşmadığınızı söylediniz ama belli ki onu tanıdınız."

"Oh, bu." Jeremiah'nın rahatladığı sesinden belliydi. Belli ki kızın sorusu onu rahatsız etmemişti. "Onun hakkında bir şeyler duydum, hepsi bu. Insequent'lerden biri."

"Size burada çok bulunduğumu söylemiştim. Yani, Kara'da. Ve Dünya'nın etrafında. Bir çeşit bedensiz, hayalet gibi. Çoğu zaman nerede olduğumu ben seçmedim. Seçmek zordur. Ve *ne zaman* olduğumu asla bilemedim. Ama arada bir, Insequent'lerden biriyle karşılaştım. Onun hakkında konuştular. Theomach. Sanırım en büyük kahramanları o. Ya da öyle olacak. Bu kafa karıştırıcı. Benimle ne zaman konuştular bilmiyorum ama şu an bulunduğumuz yerden sonra olmalı. Neden bu kadar önemli olması gerektiğini anlayamıyorum, belki de kahraman olmak daha sonra geliyordur."

"Ama biri vardı, onu birkaç kez gördüm. Bunun bir kaza olduğunu sanmıyorum. Sanırım beni arıyordu. Kendisine Vizard diyordu. Arkadaş olmamızı istediğini söyledi ama ben aslında benden bir şey yapmamı istediğini düşündüm. Onu gördüğümde, neredeyse her zaman Theomach hakkında konuşuyordu. Kiskandığı ya da başka bir şey olduğu izlenimine kapıldım."

İleride, uzakta, Covenant tekrar gün ışığına geçti; ve bu ani değişim onu sanki karanlık bir boyuttan çıkmış gibi parlattı.

Fırsatını -son şansı olabilecek ışık patlamasını- bekleyen Linden dikkatle sordu. "Senden ne yapmanı istedi?"

Jeremiah omuz silkti. "Bir şeyler inşa etmek sanırım. Buraya gelmemi sağlayan kapı gibi. Ama onun istediği şey aslında bir tuzaktı. Hapishaneye açılan bir kapı."

Sadece oğlunu yanında tutmak için, diye sordu. "Bunu neden istedi?"

"Ah," diye cevap verdi sanki konu önemsizmiş gibi. "*Elohim* içindi. Hepsi için. Sanırım birbirlerinden nefret ediyorlar. Insequent ve *Elohim*. Vizard doğru kapıyı yaparsam onları içeri çekebileceğimi ve dışarı çıkamayacaklarını düşündü. Ve belki de yeterince konuşursa nasıl yapacağımı bilirdim.

"Ama gerçekten dinlemiyordum. Ondan hoşlanmamıştım. Ve hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. *Elohim*'den neden nefret ettiğini anlamıyordum. Bir nedeni varmış gibi görünmüyordu. Sadece Theomach'tan daha büyük olduğunu kanıtlamak istediğine karar verdim, bu yüzden dikkatimi vermeyi bıraktım."

Birkaç adım daha: sadece bir düzine kadar. Jeremiah tedirginliğini gizleyemiyordu. Yarış arabasını geri almış ve ellerinin arasında ileri geri çevirerek gergin bir şekilde onunla oynuyordu. İleride, Covenant tekrar gölgeler içinde kaybolmuştu. Güneş batmaya yaklaştıkça gölgeler daha da koyulaşıyordu: Linden onun hâlâ var olduğundan pek emin olamıyordu. Ve Jeremiah ona, onunla konuşmanın stresiyle her an kaçıp gidebileceği izlenimini veriyordu.

"Sadece biraz daha, tatlım," diye sessizce ısrar etti. "Etrafımda olmanın senin için zor olduğunu görebiliyorum. Ama bilmem gereken bir şey var. O olmadan devam edebileceğimden emin değilim."

"Ne oldu?" Tavırları aniden güvensizlikle dolmuştu.

Linden bir iki dakika sessiz kaldı. Sonra botlarının çıtırtısı ve asanın keskin damgası arasında, "Hiç konuşmana gerek kalmayacak. Bana sadece gösterebilirsin."

Jeremiah onun yarım adım önünde güneşin ışığına doğru ilerledi.

Hava daraldığı ve alacakaranlığa yaklaştığı için solgundu ama gölgelerin kasvetinden sonra sabah gibi aydınlık görünüyordu. Kendisi güneş ışığına ulaşır ulaşmaz ve oğlu tamamen aydınlanır aydınlanmaz durdu. Korkularını esasına dayayarak şöyle dedi. "Jeremiah," sanki ona emretme hakkı varmış gibi, "gömleğini çıkar. Sana bakmama izin ver. Vurulup vurulmadığını bilmem gerek."

Bir darbe kadar sert, onunla yüzleşmek için döndü. Bakışlarının çamuru karanlık ve öfkeyle çalkalanıyordu. Sol gözünün köşesindeki kaslar bir savaş davulu gibi düzenli bir şekilde atıyordu; bir savaş çağrısı.

İrkilen ve korkan Linden, sanki oğlu onu tehdit etmiş gibi irkildi.

Ama o buna uydu. Hiddetle, neredeyse vahşice, pijamasının kalan düğmelerini ç ö z d ü ; omuzlarından yırttı; ayaklarının dibindeki kara fırlattı. Soğuğu hissettiyse de belli etmedi.

Sanki şiddetle içerlediği ama reddedemeyeceği bir ihlal talep etmiş gibi, bir daire çizerek döndü ve çıplak sırtını ve göğsünü incelemesine izin verdi. Ama teninde çok fazla leke, çok fazla kir vardı. Eğer yaralanmış ve iyileşmişse, yara izlerini bulamadı.

Onun kararsızlığını fark etmiş olmalıydı. Aniden eğildi, yumruklarını buzlu kabuğa geçirdi ve bir avuç kar topladı. Sonra karı göğsüne ve karnına vurdu, mücadele ve eziyet izlerini temizleyene kadar öfkeyle ovdu.

Güneşin zayıflayan ışığında, teni sanki onu kendisi yıkamış gibi sağlıklı ve bütün görünüyordu; sanki yıllarca sevdiği ve baktığı oğluydu.

"*Tatmin* oldun mu?" diye tısladı zehirli bir şekilde. "*Anne?*"

Oh, Tanrım. Linden içgüdüsel olarak Asa'yı göğsüne bastırdı ve buz gibi elleriyle yüzünü kapadı. Yüce Tanrım. Bir önceki gün -ya da on bin yıl sonra- Jeremiah'a vurulup vurulmadığını sormuştu. İlk başta cevap vermekten kaçınmaya çalışmıştı. Sonra da, "*Emin değilim,*" demişti. *Bir şey beni oldukça sert bir şekilde yere serdi, bunu hatırlıyorum. Ama hiç acı yoktu.*

Ama vurulmamıştı. Her nasılsa Barton Lytton'ın yardımcıları onu ıskalamıştı. Onun yerine sadece vurulmuştu, belki de Roger'ın düşen bedeni tarafından. Dolayısıyla doğduğu, ait olduğu dünyada hayatta kalmaya devam etmişti. Doğuştan hakkı olan hayatı hâlâ kurtarılabilirdi. Aslında, bir zamanlar kendi yaşadıklarını ve Covenant'ın Kara'ya yaptığı ziyaretler hakkında anlattıklarını anladıysa-

Jeremiah'nın gömleğini geri aldığını ve kollarını gömleğin kollarına soktuğunu duydu; öfkeyle uzaklaştığını duydu. Ama onun gidişini izlemek için gözlerini açamadı. Eğer Toprak'a geçişleri düzenleyen kuralları, Kanun'u anladıysa, Jeremiah kendi gerçekliğinde hayattayken burada öldürülemezdi. Lord Foul ona zihni parçalanana kadar işkence edebilirdi ama Despiser onu öldüremezdi.

onu. Bunun yerine Jeremiah sadece çağırıcısı ölene kadar Lord Foul'un gücünde kalacaktı. Sonra eski hayatına geri dönecekti. Ve bedeni y a ş a d ı k l a r ı n d a n hiçbir iz taşımayacaktı. Sadece akli başında ya da parçalanmış zihni Toprak'ta geçirdiği zamanın sonuçlarına katlanacaktı.

Oğlum- Gözyaşları Linden'in yanaklarında ve parmaklarında dondu. Covenant ona gerçekten de umut vermişti. Ama aynı zamanda onu yanlış yönlendirmişti. Daha da kötüsü, ona yalan söylemişti.

Eğer Despiser'a karşı başarılı olursa, Jeremiah'ın çağırıcısı ölecekti. Linden Joan'ı aksini düşünemeyecek kadar iyi tanıyordu. Joan kendini koruyamayacak kadar zayıf ve kırılgandı. Vahşi büyü ve kendi ıstırabı katlanılamayacak kadar yıkıcıydı. Lord Foul'un hizmetkârlarının dayatması ve desteği olmadan çabucak ölecekti.

O zaman Yeremya'nın işkencesi sona erecekti. Topraklardan yok olacaktı. Linden kalacaktı çünkü o zaten ölmüştü. Roger bile kalabilir, *öyle bir tahribat yaratabilir ki, dağların kemikleri onu düşünmek için titrer.* Ama Jeremiah-

Eğer doğal dünyasına zihinsel bir sakat olarak dönerse, ona bakmak için orada olmayacaktı. Onun için sonsuza dek kaybolurdu.

Yalan buydu. Covenant, *Foul onu nerede tutarsa tutsak kalacağını* söylemişti ama Jeremiah öyle olmayacaktı, *olmayacaktı. Hâlâ kurtarılmaya ihtiyacı olacak.* Yine de Covenant Joan'un ölümünün çocuğu serbest bırakacağını biliyor muydu?

Yine de Linden'a umut etmesi için bir sebep verilmişti. Despiser'ın yenilgisi oğlunun hayatını kurtaracaktı.

Ve başka bir nedeni daha vardı; tamamen farklı türden bir neden. Dünyanın Kanı. *İstedğin her şeye komuta edebilirsin. Tek yapmanız gereken bunu istemek ve siz ve çocuğunuz yeniden bir araya geleceksiniz. Nereyi seçersen.* Jeremiah'ın öldüğü dünyaya dönmesini engelleyebilirdi: onu Toprak'ta tutabilirdi. O zaman onun zihninin durumundan korkmasına gerek kalmazdı. Burada gerçekten onarılabilir, iyileşebilirdi.

Ama yine de onu kaybedecekti. *Eğer seni mutlu edecekse, ikiniz Andelain'de yaşayabilirsiniz...* Covenant onu yanıltmıştı. Yeremya'nın az önce ona karşı duyduğu öfke, tıpkı Antlaşma'ya olan bağlılığı gibi, gerçeği ilan ediyordu. Eğer kız onun Toprak'ta kalmasını sağlarsa

onunla yaşamayı seçmezdi. Onu sevmiyordu. Onu hiç sevmemişti. Yıllar boyunca Covenant ona kalbini açarken, o kendisinden uzak kalmıştı. Dağınık ve tepkisiz bir halde, Covenant'ın yaptığı ya da hissettiği her şeyden çok onun arkadaşlığının bilincindeydi.

Hasarlı bakış açısına göre, onu sevmek için hiçbir nedeni yoktu-

Doğal dünyasında belirsiz bir gelecek ya da Toprak'ta bütünlük içinde bir yaşam. Komuta Gücü oğluna ya birini ya da diğerini sağlamasını mümkün kılacaktı. Ama bu seçimi yapmak ona düşmezdi: bu seçim ona aitti. Her iki durumda da oğlunu kaybedecekti; ama onun yas tutması konunun dışındaydı. Onu çoktan kaybetmişti. Ve onun kendini adamasından ya da üzüntüsünden o sorumlu değildi.

Covenant tamamen başka bir meseleydi. Ona *yalan söylemişti*. Kasıtlı olarak Jeremiah'nın ve kendisinin içinde bulunduğu sıkıntının gerçek özünü gizlemeye çalışmıştı.

Onunla konuşması gerekiyordu. Onunla *şimdi* konuşması gerekiyordu.

Ama ellerini indirip gözlerini sönmekte olan ışığa açtığında, Theomach'ı karşısında buldu.

İçgüdüsel olarak uyuşmuş parmaklarını Asa'nın etrafında kenetledi. Ama onun gücüne başvurmadı. Insequent'tan hiçbir tehdit hissetmiyordu. Sağlık duyusuna göre, garip giysilerinin altında hâlâ sıradan bir adam gibi görünüyordu; doğasında herhangi bir teurji yoktu. Eğer kederine ve öfkesine bu kadar yenik düşmemiş olsaydı, kendisine yaklaştığı anda onu fark edebilirdi.

Ateş yerine hazır odunlardan biraz ısı aldı, biraz rahatladı, böylece titreyerek yere yığılmayacaktı.

"Söyle bana" demek istedi. Bilmek zorundayım. Covenant bana neden *yalan* söyledi? Ama o daha kelimeleri oluşturmamadan, Mide onu engellemek için elini kaldırdı. Sarılmış ve gizlenmiş yüzü ciddi bir dikkatle ona bakıyordu.

"Hanımefendi," dedi hafif sesiyle, "oğlunuzun durumunun basit bir mesele olmadığını anlayın, tıpkı sizinkinin de olmadığı gibi. Yarım El bile acıdan muaf değildir.

"Onun planları hakkında hiçbir şey söyleyemem. Aradığınız bilgiyi hak etmelisiniz. Ancak," diye ekledi kadın itiraz etmeye başlayınca, "eğer izin verirsiniz şimdi size eşlik edeceğim. Senin için bir ödül olarak

Nezaketen, Zaman'ın bütünlüğüne ya da kendi amaçlarıma zarar vermeyecek her türlü soruyu yanıtlayacağım." Sonra sanki duyulmak istemiyormuş gibi sesini alçalttı. "Ayrıca bu kış boyunca geçişinizi kolaylaştıracam, böylece ne kendi ateşinizi ne de Yarımel'inkini tehlikeye atmanıza gerek kalmayacak. Belki de yardımım, yapılması gerekenler için yeterli güçle hedefinize ulaşmanızı sağlar."

Linden ona baktı. Adam onu o anki kargaşasından şaşırtmıştı ama bunu unutmamıştı. Ve gerçeği gizleyerek onu manipüle etmeye çalışan insanlardan bıkmıştı. Bununla birlikte, Theomach hakkında hiçbir şey anlamamıştı ve adam soruları yanıtlamayı teklif etmişti.

Bir süre sonra sert bir sesle, "Arkadaş istediğimden emin değilim," dedi. Beni ikna et. "Bununla başlayalım. Eğer Covenant senin yolunda devam ederse -ki ediyorum- bana söylemediği şeyi öğrenme şansım olacak mı?"

Mide, sorgusu kabul ettiğine işaret ediyormuş gibi eğildi. "Hanımefendi, öyle olacağına inanıyorum. Zekânızı ve belki de bilgeliğinizi gösterdiniz. Arkadaşlarınızdan mümkün olduğunca doğruluk koparmak için fırsatlar yaratacaksınız."

Ne kadar doğru olursa olsun - Linden bu sözlerde rahatsız edici imalar duydu ama bunları düşünemeyecek kadar perişan haldeydi. Covenant'a güvenmediğini zaten biliyordu.

Ve oğlu vurulmamıştı. Ne olursa olsun yaşayacaktı.

"Bu durumda," diye yanıtladı, "yardıma ihtiyacım yokmuş gibi davranmam."

Bunu kolaylaştırmak için ne yapabilirsiniz?"

Yol arkadaşı Covenant ve Jeremiah'nın izini işaret etti. "Kelimeler niyetimi göstermeye yetmez. Yürüyün ve yardımına tanık olun."

Linden bir süre daha ona baktı. Sonra kendi kendine iç çekti. Asayı bir elinde gergin bir şekilde tutarak, karda uzun süre bata çıka yürümeye devam etti.

Ama bocalamadı: botları kabuğu kırıp geçmedi. Bunun yerine kendini, kırılğan buz veya tıkayıcı kar tarafından engellenmeyen güvenilmez yüzey üzerinde Mide gibi adım atarken buldu. Ve

Asanın demir topuğu kabuğa gömülü bir yankı gibi sessiz bir gümbürtüyle vurdu ama onu delmedi.

Bu değişiklik yorgun kaslarını ve yıpranmış kararlılığını tahmin edebileceğinden çok daha fazla rahatlatmıştı. Kendisini daha hafif hissediyordu, sanki ölümlü cürufunun bir kısmı üzerinden kalkmış gibiydi -yapılması gereken şey için yeterli güce sahipti. Mide'nin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu; ama artık acil hedefine ulaşabileceğine inanabiliyordu.

"Pekâlâ," dedi gölgelerin içine geri döndüğünde ve yolu boyunca artık güneş ışığı göremediğinde. "Bu tuttuğun bir söz. Bir daha ortadan kaybolmadığın sürece-"

"Yapmayacağım." Arkadaşının sesi hafifçe kırılmış gibiydi. "Burada benim yolum seninkiyle kesişiyor. Sen benim amacıma hizmet ediyorsun. Bu yüzden ben de seninkine hizmet etmeliyim."

"Güzel." Kendi kendine birkaç kez başını salladı, düşüncelerini adımların ve yankıların ritmine göre düzenledi. "Bu durumda, birkaç soru sormayı deneyeceğim. Soğuk dışında düşünecek bir şeylere ihtiyacım var." Covenant'ın yalanları ve oğlunun hayatı dışında demek istiyordu.

Yürürken, Asa'dan hafif bir sıcaklık ve besin akımı çekmeye devam etti. Mide'nin ona verebileceğinden daha fazla desteğe ihtiyacı vardı.

"Nasıl isterseniz, hanımefendi." Şimdi ses tonunda memnuniyet ve gizli bir rahatlama karışımı vardı. "Koşullarımız nasıl izin verirse öyle cevap vereceğim."

"Mide' biraz kullanışsız görünüyor," diye başladı Linden. "Bir adınız var mı?"

"Var. Ama bu sizin kullanımınız için değil."

Tavırları öyle olmasa da sözleri kabaydı.

Omuz silkti. "Boş ver o zaman." Onun kendisini ifşa etmesini beklemiyordu. "Jeremiah senin halkından bahsettiğine göre, belki bana onlar hakkında bir şeyler anlatabilirsin.

"Neden *Elohim*'den nefret ediyorsun? Büyücü Yeremya'dan ne istiyordu? Halkınız gerçekten oğlunun bir tuzak, bir hapishane inşa edebileceğini mi düşünüyor? "*Elohim*'i tutmak için?"

Theomach omuz silkerek cevap verdi. "Hanımefendi, *Elohim*'den kibirleri ve rahatlıkları yüzünden nefret ediyoruz. Diğer her varlık

Dünya'yı adımlayanlar, büyük bedeller ödeyerek bilgi ve güç için titizlikle çabalamalıdır. Ama *Elohim* güçtür. Onlar çabalamazlar ve nadiren huzursuzlukla karşılaşır. Yine de, onların kınamasını çekme talihsizliğine düşen herhangi bir çabalayan varlığın eylemlerini ve kaderlerini belirlemekten çekinmezler.

"Aramızdaki farklar çok çeşitli ve büyüktür, ama en önemlisi şudur. *Elohim*'in kalbi yoktur. Vizard'ın düşüncelerinde ben yokum. Sonradan gelenlerin hepsi kendi öğütlerine ve bilgilerine sahiptir ve bazıları kindardır. Ancak çıkarlarımızın *Elohim*'inkilere karşı olduğu yerlerde, nadiren önemsiz oluruz. Bizi daha büyük kaygılar harekete geçirir."

Theomach bir süre Linden'in yanında sessizce yürüdü, her adımda hafifçe tanımın içine girip çıkıyor gibiydi. Sonra ekledi, "Oğlunuz *Elohim*'in kaçamayacağı ve kurtulamayacağı bir tuzak tasarlayacak bilgi ve hünere sahip mi? Bu konuda konuşmayacağım. Bu başka bir zamanın meselesi. *Uzak* bir zaman, hanımefendi."

Batan karanlıkta Linden vadinin her iki yanındaki tepelerin çökmeye başladığını fark etmekte gecikti. Ancak sağlık duyusunu genişlettiğinde, arazinin değişen şekillerini hissetti. Son Tepeler yavaş yavaş Orta Ovalar'ın düzlüklerine doğru kayboluyordu.

Jeremiah'yı çevreleyen tüm sırlar onu öfkeliendirirken, sesine asit tadı karışmasına izin verdi. "O zaman bana *Elohim*'i nasıl 'küçük düşüreceğini' söylemeyeceksin *herhalde*?"

"Yapmayacağım." Ses tonu Theomach'ın aurasını bozmadı. "Bunu yapsaydım, Zamanın Kemeri'nin köklerine kadar titrediğini hissederdin. Yarım El, onun gibi konuşmamalı."

Linden kendini sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Soyut bir anlamda, onun reddetmelerini ve şaşırtmacalarını anlıyordu. Kendi şimdiki zamanından on bin yıl uzaktaydı. Eylemlerinin sonuçlarının ne olabileceğini tahmin etmeye başlayamazdı. Ve kaçınılmaz olarak seçimleri kendisine söylenenlerden etkilenecekti. Theomach'ın güdülerini ne olursa olsun, ona yardım etme dürtüsü ile Zaman'ın güvenliğini koruma kararlılığı arasında karmaşık ve muğlak bir denge kurmasını gerektiriyordu.

İçinde bulundukları durumun ayrıntıları çok farklı olsa da, Covenant ve Jeremiah aynı sorunla karşı karşıyaydı. Kanun Asası ve Ahit'in yüzüğüyle Linden, Ülke'nin geçmişini geri dönülmez bir şekilde değiştirme gücüne sahipti. Eğer sahip olmaması gereken bir bilgiye dayanarak hareket ederse-

Arkadaşından çok kendi kendine, "Eğlenmeye başladık mı?" diye mırıldandı. Sonra sorularına devam etti.

"Berek'in kampına gidiyoruz çünkü imkansız bir durumdayız. Yardıma ihtiyacımız var ve bunu alabileceğimiz başka bir yer düşünemiyorum. Ama bizim için aklımdan geçenin bu olduğu çok açık. Tek istediğin Mutabakat'ın planlarına müdahale etmek olsaydı, bizi herhangi bir yerde bırakabilirdin. Sen burayı seçtin. Bu sefer.

"Yaptığımız şeyin amacınıza uygun olduğunu varsayıyorum, her ne ise. Ama *tehlikeli* değil mi? Tanrı aşkına, Ülke'nin eski kahramanlarının en ünlüsüyle tanışmak üzereyiz." Covenant onu dalgalanmalar konusunda uyarmıştı. "Ne kadar dikkatli olursak olalım, bir şeyler göreceğiz ve duyacağız."

"Hanımefendi," diye araya girdi Theomach, "huzur içinde olun." Sesi nazikti; onu yatıştırmak istiyordu. "Benim amacıma hizmet ettiğinizi söylemiştim. Bu yüzden ben de sizinkine hizmet etmeliyim.

"Burada Kemer'in korunmasının sizi rahatsız etmesine gerek yok. Bu yük bana ait. Büyük bedeller ödeyerek, sizde olmayan bilgiyi edindim ve bilgim çok derindir. Size göz kulak olacağımdan emin olabilirsiniz. Aslında, bunu zaten yaptım. Sizi, ayinime tanık olunmamasını sağlayacak, ancak amacınıza ulaşmanızı engellemeyecek bir mesafeye yerleştirdim.

"Rehberliğime ihtiyaç duyulan her yerde, bunu sağlayacağım. Ve hem varlığınızın hem de eylemlerinizin etkilerini karşılayacağım. Sadece kendinize güvenmeniz ve öğütlerime kulak vermeniz yeterli. Zamanla yardımım değerini gösterecektir."

Linden şaşkınlıkla ona inandığını fark etti. Adam ona karşı kapalı değildi: samimiyetini duyabiliyordu.

Covenant rüyalarında ona kendine güvenmesini söylemişti. Ve sesi kendisi gibiydi; onu doğuya götüren adamdan ziyade hatırladığı Antlaşma gibi. Yalan söyleyen adam-

"Ve sanırım," diye mırıldandı soğuğa ve bekleyen geceye, "sözlerine inanmak zorunda kalacağım."

Arkadaşı ona onayladığı izlenimini veren bir sessizlikle cevap verdi.

Yavaş yavaş, yıldızlar kararan gökyüzünü delmeye başladı, sanki dipsiz bir zaman uçurumunun ötesinde Covenant ve Jeremiah gibi kendilerini gösteriyorlardı. Dünya Gücü tarafından ısıtılan Linden, soğuğun delici birikimine dayanabiliyordu. Yine de ilk birkaç yıldız mutlak buz kadar soğuk, uzaklık ve yalnızlıkla jelleşmiş gibi görünüyordu. Kendisini de onlardan biri olarak görebilirdi, Theomach'ın varlığına rağmen akıl almaz derecede yalnızdı.

Yine de kendisine verilen zamanı iyi değerlendirmek zorundaydı.
-Ya da ona dayatılan.

"Bu durumda," diye devam etti. "Bana en başta Covenant ve Jeremiah'ya neden müdahale ettiğinizi söyleyebilir misiniz? Yapmaya çalıştıkları şeyde bu kadar tehlikeli olan neydi?"

"Hanımefendi," diye cevap verdi Insequent tereddüt etmeden, "Yüce Lord Damelon'un dikkatinden kaçmış olabileceğinizi düşünmüyorum. Asıl tehlike de buradan kaynaklanıyor. Kanun Asası onun elinde. İlk Asa, ki sizinki onun tamamlanmamış bir suretinden başka bir şey değil."

Linden sormak istedi: Bitmemiş mi? Ama Mide duraksamadı.

"Damelon'un huzurunda Dünya Gücünün bu tür iki aletin eşzamanlı yakınlığının Kemer'de bir sarsıntıya neden olacağı açıktır. Ve böyle bir olayın gerçekleşmediği ve gerçekleşmemesi gerektiği konusundaki kendi bilginiz de ihlalin şiddetini artıracaktır. Asanızın, Damelon Giantfriend'in *Melenkurion* Skyweir'a yaklaştığında elinde tutacağı Asa'nın yok edilmesinden yüzyıllar sonra yaratıldığının tamamen farkındasınız. Bu farkındalık, kendi deneyiminiz içinde var olduğu şekliyle Arz'ın sürekliliğini kesecektir. Zamanın temel sürekliliğini koparacaktır."

Bu durumda, onun zihni Zamanın Kemerinden ayırt edilemez.

Yaptığı açıklama onu şok etti. "O zaman neden-?" Dehşet içinde bocaladı, sorusunu tamamlayamadı. Covenant neden böyle bir risk almak istesin ki? Neyi başarmayı umuyordu?

"Hanımefendi, hiçbir şey kesin değildir," dedi yol arkadaşı sanki onu rahatlatmak istercesine. "Yine de tehlikeden şüphe edilemez. Korku içinde Yarım El'in planlarını bozdum. Ve ayrıca gururla," diye itiraf etti, "çünkü eğer yapmasaydım *Elohim* bunu kesinlikle yapardı. Burada hem varlığınız hem de cehaletiniz Yarım Elma'yı koruyor. Ama Yüce Lord Damelon Asanızdan haberdar olursa, *Elohim*'i engellemek için ikisi de yeterli olmaz."

Bir an durakladı, sonra dikkatle ekledi, "Amaçlarıma yardımcı olmanız çok hoş. Ama böyle bir hizmete ihtiyacım yok. Yapmam gerekeni yapabilecek durumdayım. Yarım El'i engellemek için kendi ihtiyaçlarım tarafından zorlanmadım."

Ses tonu Linden'den ona inanmasını istiyordu. İçinde sempati ya da yalvarma olabilecek bir duygu duydu.

Göklerde çok fazla yıldız vardı: hepsini hayal bile edemiyordu. Vahşi bir arazideki toz zerrecikleri kadar savurgan ve telafisi imkânsız görünüyorlardı. Covenant doğrudan ya da dolaylı olarak ona yalan söylemişti. Linden'i, Jeremiah'yı, Ülke'yi ve Zaman'ın kendisini Berek'in oğluyla feci bir karşılaşma ihtimaline maruz bırakmayı planlamıştı.

Karın ve buzun yüzeyinden bilinmeyen karanlığa doğru yürürken, Kanun Asası'na, *kendi* Asası'na; gömleğinin altındaki zincirinde Ahit'in yüzüğüne ve Esmer'in ona verdiği uyarıya sarıldı.

Toprak Kanı'nı ilk içen sen olmalısın.

Oğlunu, akli yerine gelmiş ve kalbi ona karşı kapalı bir şekilde kendisine geri getiren adama kesinlikle güvenmiyordu.

Bir süre sonra, nispeten kolay ilerleyişi açlık ve yorgunluktan sersemlemiş bir yürüyüşe dönüştükten ve Asa'nın verdiği sıcaklık bile gökyüzünün bedensiz sonsuzluğu kadar acımasız bir soğukla çevrelendikten çok sonra, ilk duman kokusunu aldı.

Bunu ilk fark ettiğinde emin olamadı. Ama çok geçmeden belirginleşti: odun dumanı, bir kamp ateşinin kendine özgü tınısı. Duyularının menzili içinde bir yerlerde, insanlar kışın acımasızlığına karşı alevler yakmıştı.

Nabızı hızlanırken başını kaldırdı. "Bu-?" diye sordu Mide'ye. Kokuları incelediğinde birçok ateş tespit etti. Ve şimdi duman, yemek pişirmenin belli belirsiz ipuçlarını taşıyordu; kavrulan etlerin, fokurdayan yahnilerin, ateşin üzerinde demlenen lapaların.

"Berek'in kampı yakın," diye onayladı yoldaşı. "Yarım fersah, daha fazla değil. Kısa bir süre sonra yoldaşlarını korumak için geceyi gözleyenlerle karşılaşacağız."

Algısı kendini ayarladıkça, Linden ateş ve yemekten daha fazlasının farkına vardı. Boğuk inilti, öfke ya da acı içinde mırıldanılan yeminler, ara sıra keskin komutlar duyuyor ya da hissediyordu. Bunlar ona sessizliğin içinden geliyor, soğuk havada taşınıyordu. Ve sinirleri acı çekmenin, ölümü tehdit eden yaraların ve ölmekten daha kötü olan acıların tadına erken vardı. Bunların arasında hastalığın, yetersiz beslenmenin, enfeksiyonun hastalıklı kokularını algıladı: kokuşmuş bağırsaklar, akan yaralar, çürümenin tüm sakatlayıcı aşamalarındaki et: uzun süreli ve acımasız bir mücadelenin sonuçları. Önünde bir yerlerde kamp kurmuş iki umutsuz ordunun kalıntıları vardı; mevsimden mevsime birbirlerine karşı savaşmış olan kuvvetler, Ülke'nin arazisinin büyük bir bölümünde devam eden bir savaştaydı. Berek ve savaşçıları -ve düşmanları- iki yıl ya da daha uzun bir süredir yürüyor, savaşıyor ve ölüyor olmalıydılar. Aralarında bir şekilde savaşıacak kadar dinç kalabilenlerin sayısı acınacak kadar az olmalıydı ve gün geçtikçe daha da azalıyordu.

"Yanılmıyorsam," dedi Theomach kısa bir duraksamadan sonra, "Yarımel ve oğlun Berek'in gözcülerinin varlığını fark etmişler ve karanlıkta gizlenerek daha ileri gitmeden önce bizim eşlik etmemizi bekliyorlar."

Linden onu neredeyse hiç duymamıştı. Covenant ve Jeremiah tehlikede olabileceği için değil, kendisine ihtiyaç duyulduğu için adımlarını hızlandırmaya başlamıştı. O bir hekimdi ve Berek'in hasta, yaralı ve ölmekte olanlarının sayısı yüzlerle ifade ediliyordu.

İnsanlar birbirlerine saldırıyor, ama bu işte iyi olamayacak kadar yorgunlar. Yıpranmışlık onları bu savaşı sezonlar önce teslim etmeye zorlamalıydı.

"Berek'in kaç adamı kaldı?" diye sordu Insequent'a. "Erkekler ve kadınlar," diye düzeltti. "Belki otuz kadar."

"Peki kaç tanesi gerçekten savaşmaya uygun?"

"Belki üçte biri." Ses tonundan omuz silktiği anlaşılıyordu. "Diğerleri ellerinden geldiğince katkıda bulunuyor. Arabacı ve çoban, toplayıcı ve şifacı olarak hizmet ediyorlar. Diğerleri ise ölümlerini beklerken sadece arabalarda ve yük arabalarında taşınabiliyorlar."

Linden nefesinin altında küfretti. Savaşlardan her zaman nefret etmişti. Bu seferki onu hasta ediyordu ve henüz böyle bir şeyle karşılaşmamıştı.

Jeremiah'in ve Covenant'ın iyiliği için, cömert canlılığını arzulamasına rağmen Asa'dan gelen Dünya Gücü akışını durdurdu. Sonra Theomach'a sordu, "Peki ya diğer ordu? Kral'ın destekçileri?"

"Sayıları Berek'in üç katı. Ve şu avantaja sahipler: Ölümlerini olduğu kadar yaralılarını ve sakatlarını da terk ediyorlar. Böylece Berek'in olmadığı gibi onlar da yüksüzdür. Ve gerçekten de onun dar boğazları anlattığımdan daha dardır, çünkü düşmanlarının arasında düşen canlıları geri alır ve onlara da kendi adamlarına sağladığı yardımın aynısını sağlar, bu yardım kesinlikle yetersiz olsa da.

"Yine de Doom's Retreat'e doğru düşmanlarını taciz etmeye devam ediyor. Yüreklərini ve amaçlarını kaybetmişler ve sadece başka türlüşünü yapmaktan korktukları için savaşıyorlar. Berek'i kendi standartlarına göre yargılıyorlar ve bu yüzden teslim olmanın katledilmek olduğuna inanıyorlar."

Linden kendi kendine yemin etmeye devam etti. Şimdi kaçabilmeyi diliyordu; o güce sahip olmayı... Her geçen an daha fazla ölüm demekti.

Covenant ve Jeremiah karanlığın içinden aniden belirdiklerinde, sanki onları tamamen unutmuş gibi irkildi. Hiç ses çıkarmadan ilerlediler. Burada kar vadide olduğu kadar derin değildi ve buz altlarında kırılmadı.

"Linden, yavaşla," diye fısıldadı Covenant ısrarla. "Berek'in burada gözcüleri var. Bir tanesi az önce bizi ıskaladı. Ve kampa daha yakın olan öncüler var. Onları atlatmanın bir yolunu bulmalıyız."

Linden tereddüt etmeden onun ve oğlunun yanından geçti. Kasıtlı olarak sesini yükseltti. "Onlara gizlice yaklaşmayacağımız kesin. Tanrı aşkına, biz onların *düşmanı* değiliz." Ve ona ihtiyaç vardı. "Belki şu atlılar atlarını kullanmamıza izin verirler."

"Anne!" Jeremiah itiraz etti; ama kadın onun için bile duraksamadı.

Mide onun adımlarına ayak uydurdu. "Hanımefendi," dedi, "aptallığınızın gizlenmiş bir bilgelik olduğu her geçen gün daha da belirginleşiyor."

Bunun üzerine bağırmaya başladı ve her cümlesini bir asa darbesiyle noktaladı. "Beni dinleyin! Ben bir şifacıyım! Yanımdaki insanlar benim arkadaşlarım! Berek'in yardımını istiyoruz ama aynı zamanda *ona* da yardım etmek istiyoruz!"

Gözcüler onu duymadıysa, yokluk ve yorgunluktan bir işe yaramayacak kadar uzaklaşmışlardı.

Ancak neredeyse aynı anda tepki verdiler. Koşarken deri, kaygan buzun üzerinde kayıyordu. Linden zırhın sessiz şingirtisini, çekilmiş bıçakların sıyrıklarını duydu.

İlerlemeye devam etti; ama bağırmayı bıraktı. Yeterince dikkat çekmişti.

O ve Jeremiah ona yetişmek için çabalarken Covenant yemin etti. Sonra önündeki gece katılaşmış gibiydi ve kendini kılıçlarını çekmiş üç savaşçıyla karşı karşıya buldu.

İsteksizce durdu. Yüz hatlarını seçemiyordu ama yorgunluklarının yanı sıra korkularını da hissediyordu: sadece cesaret ve inançla mevsimler ya da yıllar boyunca dayanmış iki adam ve bir kadın. Kadının bir pazusunda kötü enfeksiyon kapmış bir kesik vardı. Adamlardan birinin yüzünün yan tarafı kısa süre önce kesilmişti. Diğerinde ise o kadar çok küçük yara vardı ki Linden hepsini sayamadı.

"Biz dört kişiyiz," dedi. Sesi yorgunluktan titriyordu. "Ben bir şifacıyım. Diğerleri benim arkadaşlarım. Bütün gün yürüdük. Batıdan," diye ekledi çünkü Berek'in düşmanlarının güneydoğuda olduğunu tahmin ediyordu. "Ve fazla sabırlı olamayacak kadar yorgunuz. Berek'le konuşmamız gerek. Ama önce yaralılarınıza yardım etmek istiyorum. Bazıları hâlâ kurtarılabilir."

Jeremiah ve Antlaşma'dan uzaklaşırsa Asa'sını kullanabilirdi.

"Casuslar da aynı şeyi söylerdi," diye karşı çıktı kadın. Kılıcını tutan kolu titredi. "Şüphesiz *Lord Berek*"- unvanını acımasızca vurguladı - "Warhaft'ımız gerçek amacınızı öğrendiğinde sizinle konuşacaktır."

"Gerçeği gördüğünüzde," diye karşılık verdi Linden, "bizi geride tuttuğunuz için pişman olacaksınız. Eğer bize kampınıza kadar eşlik etmek isterseniz, size hiçbir sorun çıkarmayız. Ama gereksiz bir sorgulamayla vakit kaybetmeyeceğiz. Bu çok önemli." Bağırarak istedi ama bu dürtüsünü bastırdı. "Çok fazla insanınız ölüyor."

Daha küçük yaraları olan adama dönerek, "*Sen*, git atlılarına geldiğimizi söyle. *Lord Berek*'i uyarabilirler. Ve belki bizim için birkaç at ayırabilirler."

Gözcülerden hiçbiri kıpırdamayınca dişlerinin arasından şöyle dedi. "Şimdi yap. Gecikmeye tahammülüm yok."

Kadın daha sert bir sesle, "Yanılıyorsunuz," diye karşılık verdi. Kılıklı kolu sertleşti. "Bu gecikmeye ve daha fazlasına tahammül edeceksiniz. Bu savaşın zorluklarını ve acılarını, amaçları gizli olan buyurgan yabancılar tarafından korkutulmak için çekmedik. Size zarar vermeyeceğimizden emin olmak için yeterli bir güç toplayana kadar olduğunuz yerde kalacaksınız. Sonra size Savaş Şefimize kadar eşlik edeceğiz. Belki o size nazik davranmaya tenezzül eder."

Linden tereddüt etmedi: tereddütle işi bitmişti. "*Jeremiah*," diye sessizce emretti, gözcüleri bakışlarıyla tutarak. "Lütfen onlardan kenara çekilmelerini iste."

"Anne?" diye itiraz etti; sonra. "Antlaşma mı?"

"Dikkatli yap," diye ısrar etti. "Kimseye zarar verme."

"Cehennem ateşi," diye mırıldandı Covenant. "Anneni tanıyorsun. Eğer ona yardım etmezsek, bu karmaşa hızla daha da kötüleşecek."

Linden savaşçıların arasına dalmak, gerekirse asasıyla onları kenara itmek için duyduğu şiddetli arzuya direndi. Dudağını ısırarak *Jeremiah*'yı bekledi.

Gözcüler geriye doğru bir adım atıp silahlarını savurmaya hazırlandılar. Duruşları kavgacı olduklarını haykırıyordu; sinirleri yorgunluğu aşmış düşüncesiz bir öfkeye dönüşmüştü. Sonra Linden, *Jeremiah*'nın uzattığı elden sıcak bir güç dalgasının kendisine doğru aktığını hissetti. Bir anda

Yüzü kesik adam kadının yolundan çekildi. Kadın ve diğer adam tökezleyerek kenara çekildi.

Oğlunun tuhaf ayini devam ederken, yanında Theomach sessiz bir şekilde, Covenant ve Jeremiah da arkasından onu takip ederek kampa doğru hızla yola koyuldu.

Gözcüler dengelerini bulduklarında korku ve öfkeyle küfredip saldırmaya çalıştılar. Ama Yeremya'nın görünmeyen büyüü onları geri püskürttü: sanki bir barikatla karşılaşmışlar gibi geri teptiler.

Olabildiğince hızlı yürüyen Linden, soğuk karanlığa seslenircesine, "Size şifacı olduğumu söylemişim. Yardım etmek istiyorum. Ve bela istemiyoruz. Tehlikede değilsiniz. Bunu bir kavgaya dönüştürmeye gerek yok. Zaten çok fazla dövüştün.

"Neden biriniz Lord Berek'e geldiğimizi haber verirken siz de bize eşlik etmiyorsunuz? Hiç değilse, onun dikkatini çekecek kadar *tuhaf olduğumuzu* düşünmeniz gerekir."

Gözcüler uzun bir süre geri çekildiler. Sonra kadın aniden kılıcını kınına soktu. "Pekâlâ," diye homurdandı. "Söylediğiniz gibi olacak."

Linden'in görmekten ziyade hissettiği sert bir hareket yaptı ve hemen ardından, daha küçük yaraları olan adam koşarak uzaklaştı, belli ki Berek'in atlılarının en yakınına doğru gidiyordu. Kadın Linden'e güvenli bir mesafeden yetişmek için koşarken, yoldaşı da Linden'in küçük bölüğünün uzak tarafında benzer bir pozisyon aldı.

Kısa bir tereddütten sonra Jeremiah bariyerini indirdi. Linden, aurasını okuyabileceğini umarak ona sessiz minnettarlığını ilette. Ama ona yüksek sesle teşekkür etmek için duraklamadı. Gözcülere liderlik eden kadın tekrar konuşuyordu.

"Yine de beni anlayın," dedi ısırmış bir sesle. "Size nasıl karşı çıkacağımı bilmediğim için kabul ediyorum. Ama siz güçlü insanlarsınız, bu savaşta tehlikelisiniz. Eğer herhangi bir söz ya da eylemle Tanrı'yı tehdit ederseniz ya da onun yanında duranlara zarar verirsiniz, sizi öldürmeyi planlarım. Ölüm hakkında çok şey öğrendim. Bir şekilde, sizin büyüü gücünüzden kaçacağım ve kibrinize son vereceğim."

Linden iç çekti. Başını çevirmeden ya da dikkatini Berek'in kampından yayılan can yakıcı seslerden başka bir yöne çevirmeden sordu: "Yanında gerçeği duyabilecek kimse yok mu? Şimdiye kadar Toprak'ın zengin Toprak Gücü'nün etkisi altında," "bazılarınız görebildikleriniz, hissedebildikleriniz ve duyabildiklerinizdeki değişiklikleri fark etmeye başladılar."

"Sen bu işlerden ne anlarsın ki?" diye sordu kadın kuşkuyla. Jeremiah'nın engelinin ortadan kalktığıнын farkında değil gibiydi.

"Bu savaş," diye yanıtladı Linden. "Her şey Fırtına Dağı'nın eteklerinde değişti. İşte o zaman Lord Berek daha önce görmediğiniz güç belirtileri göstermeye başladı. Ama onun tek olduğuna inanmakta zorlanıyorum." Elbette Berek çevresindeki gerçek yaşama karşı duyarlılığı konusunda yalnız değildi. "İmkânsız gibi görünen şeyleri hissedebilen sizden daha fazla kişi olmalı."

Şimdi kadının sesi kendinden daha az emin geliyordu. "Krenwill gerçeği yalandan ayırt edebilecek hale geldiğini söylüyor." Başını sallayarak karşısında yürüyen izciyi işaret etti. "İlk başta onu bir aptal olarak görmüştüm. Ancak kanıtlarını gördüm -Şu sıralar Warhaft'ımız tutsakların sorgulanmasında onun yardımına başvuruyor, çünkü Tanrı kendilerini savunamayan düşmanlarımıza karşı sertlikten hoşlanmaz."

Linden adama baktı, gecenin içinde belli belirsiz bir şekil. Her adımda Berek'in kampındaki hisler daha da güçleniyordu: delilik sınırındaki korku ve acı; çılgınca yorgunluk; sersemlemiş, neredeyse tepkisiz kararlılık. Ve şimdi de yetersiz erzak ve çok fazla efor yüzünden zaten yarı sakat kalmış atların kokusunu alabiliyordu. Soğuk, gübre ve çürüyen saman kokularını sesler kadar net bir şekilde taşıyordu.

"O zaman dinle," dedi gözcü Krenwill'e. "Ben bir şifacıyım. Yardım etmek istiyorum. Savaşta değil. Yaralılara. Ve yoldaşlarım sana zarar vermek istemiyor."

Adam bir süre sessizce onu inceledi. Sonra usulca açıkladı: "Doğruyu duyuyorum Basila. Eğer sözleri yanlışsa, öyle olduğunu bilmiyordur."

Linden kadından isteksiz, belirsiz bir rahatlama hissetti. Basila hâlâ şüpheyile sordu. "Lord Berek'in yardımını istediğinizi söylüyorsunuz."

Ondan ne istiyorsunuz?"

Karanlığın içinden belli belirsiz gelen buz üzerindeki toynak sesleri giderek yükseliyordu. Linden temkinli bir şekilde yaklaşan iki atlı saydı. Ve yalnızdılar. Muhtemelen onları uyarmak için koşan adam kampa doğru yoluna devam etmişti.

"Atlar," diye cevap verdi, acelesini sürdürme çabasıyla kabalaşarak. "Yiyecek. Sıcak tutacak giysiler. Buradan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyorum.

"Bunu istemek çok zor, biliyorum," diye ekledi. "Ama önce bunu hak edeceğim."

Eğer çok fazla savaş görmüş erkek ve kadınların inatçı düşmanlığı onu engellemediyse-

"Gerçekten de bilgelik," diye belirtti Theomach yıldızların kimsesiz kalabalığına. Sonra Linden'e söyledi. "İyi seçilmişsiniz leydim."

"Cehennem ve kan," diye mırıldandı Covenant onun arkasından. "Siz ikiniz nasıl böyle kanka oldunuz? Lanet olası dünyayı kurtarmaya çalışan benim."

"İşte senin hatan," diye yanıtladı Mide omzunun üzerinden. "Çok yüksekleri hedefliyorsun. Dünya senin gibiler tarafından kurtarılamayacak ya da lanetlenemeyecek kadar geniş ve gizemlerle dolu."

Önüne bakan Linden atlıların yaklaşmasını inceledi. Uzun zaman önce Covenant ona Lordlar Konseyi'nin beyaz altın sahibi hakkında sakladığı kehanetlerden bahsetmişti.

*Ve tek bir doğruluk ya da ihanet sözüyle
Dünya'yı kurtaracak ya da lanetleyecek
Çünkü o deli ve akli başında,
soğuk ve tutkulu,
Kayıp ve buluntu.*

Eğer atlılar yolunu keserse ne yapacağını bilmiyordu. Hâlâ işe yarayacak kadar gücü varken Berek'in kampına ulaşması gerekiyordu. Ama Jeremiah'ın yardımını tekrar istemek konusunda isteksizdi. Onun gücünü anlamıyordu ve sonuçlarından korkuyordu.

Boğuk bir nal sesi ve huzursuz bir toynak şakırtısıyla karanlıktan iki atlı belirdi. İstemsizce yavaşlayarak durdu; nefes alış verişini düzene sokmaya çalışırken asaya yaslandı. Atlıların ikisi de kadındı. Durduklarında içlerinden biri huysuzca sordu. "Neler oluyor Basila? Bütün karanlıklar tehlikelerle doludur ve bu yabancıların gelişi bizi hiç de rahatlatmadı."

Basila'nın tavırları omuz silktiğini gösteriyordu. "Krenwill kadının çok sakın konuştuğunu düşünüyor."

"Zarar vermek istemediğini mi?" diye ısrar etti atlı. "Onun bir şifacı olduğunu ve şifa vermeyi amaçladığını mı? Tanrı'dan yardım istediğini?"

"Evet," diye yanıtladı Basila. Ve Krenwill dedi ki. "Eğer burada bir yanlışlık ya da tehlike varsa, onun bundan haberi yok."

"Peki ya seni onların geçmesine izin vermeye zorlayan ayın?" diye devam etti atlı. "Onları hâlâ koruyor mu?"

Basila kolunu Linden'e doğru uzattı; neredeyse Linden'e dokunacak kadar yaklaştı. Sonra kolunu bıraktı. "Öyle değil." Adil olmak istercesine ekledi: "Ve bundan hiçbir zarar görmedik. Biz sadece"-tekrar omuz silkti

-"püskürtüldü."

"O halde oyalanmayacağız," diye duyurdu atlı. Linden'in aceleciliğiyle hiçbir ilgisi olmayan bir acelecilik arzusu yayıyordu. Daha ziyade açık ovada kendini savunmasız hissediyor gibiydi; ışığa ve Berek'in ordusunun desteğine ihtiyaç duyuyordu. "Warhaft Inbull meseleyi karara bağlayacak. Memnuniyetle karşılayacağımız bir şifacı. Ama kadının sakın sakın konuşması yoldaşları için pek bir şey vaat etmiyor.

Gözcülere "Nöbetinize devam edin," dedi. "Tehlikeli bir gece gibi görünüyor. Eğer dört yabancı batıdan yaklaşıyorsa, sekiz kişi de gelebilir, bir o kadarı da, ya da-" Düşüncesini yarım bıraktı. "Epemin ve ben size eşlik etmeye devam edeceğiz."

Rahatlayan Linden arkadaşlarıyla birlikte tekrar ilerlemeye başladı. İki atlı hemen ayrılarak yorgun atlarını Basila ve Krenwill'in işgal ettiği mevzilere çevirdiler ve gözcüler gecenin içine doğru sürüklendiler.

Linden gözcüleri onlar gider gitmez unuttu. Algısı Berek'in giderek artan yayılımına odaklanmıştı.

Kamp. Yüzü donmuş gibiydi ve tüm derisi soğuktan ağrıyordu. Yine de sınırları sağlamdı. Büyük bir kadın ve erkek topluluğuna ve çok daha az sayıda ata yaklaşıyordu. Savaşçılar arasındaki kargaşayı ve kararlılığı; aşırı eforun, kan kaybının ve yetersiz yiyeceğin yarattığı uzun süreli gerginliği; acı ve ıstırap dolu anları hissetti. Elinden geldiğince, kamp ateşlerinin parıltısı için doğuyu izledi. Ama gözleri donmuş gibiydi ve sıradan görüşün ona pek faydası yoktu. Covenant ve Jeremiah yakınlardayken Dünya Gücüyle ayakta kalmayı başaramadığından, sağlık duyusundan başka güvenilebileceği hiçbir şey yoktu.

Dikkatini toplarken, en yakınındaki binicinin, yani daha önce konuşan kadının tekrar konuştuğunu fark etmekte gecikti. "Ben Yellinin," dedi kadın, "ikinci Eoward'ın onuncu Eoman'ında Warhaft Inbull'dan sonra üçüncü. O sizin isimlerinizi isteyecektir. Ve eğer gerçekten dost olarak geldiyseniz, sizden nazikçe bahsetmek isterim. Sizi Warhaft ile nasıl tanıştırebilirim?"

Linden uyuşmuş dudağını ısırıldı. Sorular için ne zamanı ne de gücü vardı. Ve ilk kez ateş ışığını görmüştü. Yıldızları karartıyor, gecenin derinliğini azaltıyor ve kampla arasındaki son engel olan önündeki uzun, alçak bir yükselişi belirginleştiriyordu. Bu manzara onun aciliyet hissini arttırdı. Yine de sabırsızlığını dizginlemeye çalıştı.

"Ben Linden Avery. Yanımdaki adam Theomach. Thomas Covenant ve oğlum Jeremiah arkamızda." Sonra, kendince çaresiz olduğu için sordu, "Warhaft'ınızla tartışmayı atlayamaz mıyız? Ben de kabalık etmek istemem. Ama korkunç sayıda yaralınız var. Onları buradan hissedebiliyorum. Beni doğruca sahra hastanenize götürürseniz hepimiz için daha iyi olur" -Yellinin'in aşına olmayabileceği bir terimi kullanmanın garipliği karşısında yüzünü buruşturdu- "ya da yaralılarınıza nerede bakıyorsanız oraya.

"Kendimi kanıtlamama izin ver," diye ısrar etti atlı, yokuşu tırmanmaya başladıklarında ve sayısız kamp ateşinin ışığı daha da parlaklaştığında. "O zaman Warhaft'ınız -ya da Lord Berek- benim hakkımda ne düşündüğüne karar verebilir." Birden aklına bir fikir geldi. "Bu arada, yoldaşlarımı Warhaft'ınıza götürebilirsiniz. Onlara istedikleri kadar

istediği gibi sorular sorabilir." Linden ona bu deneyimden keyif almasını diledi. Covenant, Jeremiah ve Theomach birlikte muhtemelen ağaç gövdelerini ya da bazalt kaidelerini şaşırtacak kadar gizemliydi. Ama eğer Berek'in kesicileri ve otacılarının başka kaynakları yoksa, Kanun Asası'na başvurması gerekecekti ve bunun için de Antlaşma ve Jeremiah'dan mümkün olduğunca uzak durması gerekiyordu. "Onları benim iyi niyetimi garantilemek için rehineler olarak düşünün."

"Anne," diye itiraz etti Jeremiah: sesi korkmuş gibiydi. Ve Covenant mırıldandı, "Lanet olsun, Linden. Tam da korkunç fikirlerinin tükendiğini düşündüğüm anda."

Oğlunun telaşı, Covenant'ın kızgınlığı gibi onu çekiştirmiyordu. Ama o sırtını onlara dönmedi; kalbini sertleştirdi. Dikkati Berek'in halkının yaraları üzerindeydi ve bakışları Yellinin'e odaklanmıştı. Eğer amacına bu kadar sıkı sıkıya bağlı olmasaydı, "Lütfen" diyebilirdi. Size yalvarıyorum.

"Bilgelik, ilan ettiğim gibi," diye duyurdu Theomach. "Hanımefendi, hem memnun oldum hem de sevindim."

Atlı kadın eyerinden aşağı eğildi ve kampın loş ışığında Linden'in yüzünü incelemeye çalıştı. "Çok şey istiyorsun, Linden Avery," diye sertçe cevap verdi. "Eğer yanlış hüküm verirsem -ya da Krenwill'in duydukları onu yanıltmışsa- büyük bir kedere neden olabilirsin."

"Ve eğer doğruyu söylüyorsam," diye karşı çıktı Linden. "Hayat kurtaracaksın." Yellinin'in belirsizliğine uyum sağlamak için adımlarını yavaşlatmadı.

Bir süre sonra, atlı yavaşça, yolunu hissederek konuştu. "Basila ve yoldaşlarına karşı teurji kullanan kişi Jeremiah adını verdiği kişiydi, değil mi? Eğer ondan ayrılırsan, seni koruyamaz."

Sesi, "Ve senin yokluğunda, istediği her türlü zararı vermekte özgür olacak," diye ekledi.

"Evet," diye cevap verdi Linden hemen. "Öyleydi. Ama onun korumasına ihtiyacım yok." Eğer farklı bir kadın olsaydı, Berek'in düşmanlarına onun için meydan okuyabilirdi; belki de onları bozguna uğratabilirdi. "Covenant ona söylemedikçe gücünü bir daha kullanmayacak ve Covenant bunu yapmayacak." Covenant, Theomach'ın onun için çizdiği yolu kabul etmişti. Linden, onun Berek'in hayatını riske atmayacağından emindi.

Düşmanlık: Theomach'ın huzurunda değil. "Warhaft'ınızın onların cevaplarından hoşlanacağına söz veremem. Ama onunla savaşmayacaklar."

Theomach hafifçe, "Kesinlikle yapmayacağım," dedi. "Ve ben de arkadaşlarına göz kulak olacağım."

"Linden." Covenant'ın sesi uyarılar ve tehditlerle doluydu. "Burada nelerin yanlış gidebileceğini biliyorsun."

"Elbette," diye cevap verdi omzunun üzerinden. Zaman'ın bütünlüğündeki bozulmalar, ölümcül süreksizlikler. Ve Berek'in Covenant ve Jeremiah'yı silebilecek kadar Dünya gücüne sahip olduğu konusunda uyarılmıştı-"Ama ne kazanacağımızı biliyorsun. Bir süreliğine bensiz de iyi olacaksın."

Yellinin aniden atından indi. Atını bırakarak Linden'in yanına geldi. Belirsiz yüz hatlarına, kılıcına, zırhına ve savaşçı duruşuna rağmen, Linden'in kolunu kavrayıp onu arkadaşlarından uzaklaştırırken şüpheden ziyade endişe yayıyordu. Yellinin yumuşak ve gergin bir sesle, "Linden Avery, eğer yoldaşlarından ayrılmayı seçersen, Warhaft Inbull'un nazikliğiyle tanınmadığını sana bildirmeliyim. Lord Berek onu dizginlemeye çalışsa da bu savaşta çok acı çekti -çok şey kaybetti, çok şeye katlandı- ve zalimleşti. Zaman zaman Krenwill'in yardımını reddetti çünkü Acı çekerek gerçeği keşfetmeyi arzular.

"Oğlunuzun Warhaft'a teslim edilmesini gerçekten istiyor musunuz?"

Kendisine ihtiyaç duyulduğunun farkına vardığından beri Linden ilk kez bocaladı. İçgüdüsel olarak Jeremiah'nın yüzündeki yalvarışa baktı. O, Covenant ve Theomach durmuşlardı: onu izliyor, bekliyordlardı. Covenant'ı ya da oğlunu okuyamıyordu; ama Covenant'ın kaşlarını çatmasının anlamı açıktı ve Jeremiah'nın açık üzüntüsü bir çılgılık kadar dokunaklı görünüyordu.

-zalimleşti.

Dünya gücüyle dolu. Eğer bize dokunursa, bütün bu çile boşa gider.

Ama yaralıların çağrısı çok güçlüydü. O bir doktordu ve bunu reddedemezdi.

Ahit ve Mide gibi, Yeremya da onun ölçme yeteneğini aşan kaynaklara sahipti.

Linden kasıtlı olarak Yellinin'e döndü. "Arkadaşlarımın kötü bir niyeti yok." İçinde yükselen baskıyı gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. "Sorun çıkarmayacaklar. Bunu hep söylüyorum. Ama mecbur kalırlarsa kendilerini koruyabilirler. Şu anda insanlar *ölüyor*. *Sizin insanlarıdır.*" Onları hissedebiliyordu: onun için Güneşboğan'ın tahribatı kadar canlıydılar. "Ne kadar çabuk işe koyulursam, o kadar çok insana yardım edebilirim."

Dışarıdaki atlı bir süre daha kararsızlık içinde kaldı. Sonra silkindi. O bir savaşçıydı, şüphe ve tereddütten rahatsızdı.

"Bineğimi kabul et, Linden Avery," dedi sanki eminmiş gibi. Eli Linden'in kolunu bıraktı. "Eğer gerçekten de yaralıları ve ölmekte olanları hissedebiliyorsan, nerede yattıklarını bulmakta hiç zorlanmayacaksın. Sizi engellemeye çalışan olursa, Yellinin'in emriyle hareket ettiğinizi söyleyin. Epemin ve ben yoldaşlarınıza Warhaft'a kadar eşlik edeceğiz. Eğer hata yaptıysam, onun ve Lord Berek'in gazabına uğrayacağım."

"Buna inanamıyorum," diye homurdandı Covenant nefesinin altından. "İşte burada, tamamen kaybolmuş, neyin tehlikede olduğuna dair hiçbir fikri yok ve tamamen yabancılar hala onun istediğini yapıyor."

"O benim annem," diye içini çekti Jeremiah asık suratla. Sesi, haksız bir cezaya boyun eğmiş bir çocuk gibi çıkıyordu.

Ama Linden artık onları görmezden geliyordu. Yellinin onu bırakır bırakmaz, kadının bineğine doğru yürüdü; dizginleri yakaladı. Üzengiye bulduğunda kendini eyere attı.

"Teşekkür ederim," dedi atlıya. "Buna pişman olmayacaksın." Sonra seslendi, "Jeremiah! Sana güveniyorum!" Covenant'a güvenmiyordu. "Bana yardım ettikleri için bu insanları pişman etme."

Kimse cevap vermedi ve o da beklemedi. Topuklarını beceriksizce atın yanlarına vurarak, karmakarışık bineğinin onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde tepeye doğru yöneldi.

Tanrım, savaştan nefret ederdi.

8. Efsanelere Konu Olan Şeyler

Bineği Ranyhyn değildi ve hayvan zayıftı. Sırlı buzda ne zaman bir toynak kaysa altında tökezliyordu. Kalbinin cılız kaburgalarına baskı yaptığını hissedebiliyordu. Ama yoldaşlarının otuz kırk adım ötesine geçer geçmez, Linden Asa'dan Toprak Gücü çekmeye başladı, onun canlılığını atını beslemek ve uyuşmuş derisini, soğuktan sertleşmiş uzuvlarını ısıtmak için kullandı. Bineği her adımda aralarındaki mesafeyi artırırken, Covenant ve Jeremiah'yı tehlikeye atamazdı.

At yavaş yavaş güçlendi. Kadın onu yaşamın özüyle besledikçe yürüyüşü dörtnala doğru arttı.

Sonra tepenin zirvesini aştı ve Berek'in kampı ateşler, çadırlar ve arabalardan örülmüş bir goblen gibi göründü; nöbet hatları ve tuvaletler; acı, yorgunluk ve mezarlar.

Kamp çok büyük görünüyordu ama öyle olmadığını biliyordu. Etrafındaki karanlık onu küçeleştiriyordu. Yine de gecenin içerdiği tek şey buydu. Berek'in düşmanlarının daha büyük bir kısmı onun duyularının erişemeyeceği yerlerde yatıyordu. Yıldızlar bile kamptaki ateşlerin insan kalabalığı yüzünden azalmıştı.

Tepeyi aştığında, çadırların ve kamp ateşlerinin arasında hareket eden tek tek figürleri görebilecek kadar yaklaşmıştı bile. Çadırların çoğu küçüktü, iki ya da üç savaşçının yetersiz sıcaklıklarını paylaşabilecekleri kadar büyük değildi. Ama birkaçı daha büyüktü: belki yemek çadırları ya da komuta yerleri. Bunlardan biri kampın merkezinde yer alıyordu. Linden bunun Berek'e ait olduğunu tahmin etti. Ancak çadırlardan üçü pavyon büyüklüğündeydi ve üzerlerindeki acı yükü onu hemen onlara doğru çekti. Kalın vagon kümeleriyle çevrili bu çadırlar, kampın kuzey kenarı boyunca, herhangi bir saldırıdan mümkün olduğunca uzakta kurulmuştu; ve sağlık duygusunun her boyutuna sesleniyor, ona yardım etmesi için yalvarıyorlardı. Berek'in ordusundaki en ağır yaralılar orada soluk soluğa yaşam mücadelelerini sürdürüyorlardı.

Linden beceriksiz bir biniciydi ama bineğinin başını çevirmeyi yeterince biliyordu, böylece hayvan uzayan adımlarını pavyonlara doğru yönlendirecekti. Aynı zamanda, atın hain yokuşta kaymasını önlemek için Asa'dan daha fazla güç istedi. Bu şekilde hem kendi gücünü hem de bineğinin gücünü topladı, böylece önündeki engelleri aşabilecekti.

Acelesi kampın kenarı boyunca birkaç noktada dikkat çekti. Işığa yaklaşırken açık pelerini, kırmızı gömleği ve lekeli kot pantolonu onu bir yabancı, olası bir tehdit olarak işaretledi. Ona karşı bağırışlar yükseldi. En az yarım düzine savaşçı atlarına doğru koştu, açıkça onu durdurmak niyetindeydiler.

Buna karşılık, Asa'nın ucundan bağırır gibi ateş çıkardı ve bineğinin yanlarına garip bir şekilde tekme atarak daha fazla hızlanmasını sağlamaya çalıştı.

Onun bu gösterisi, bineklerine koşan kadın ve erkeklerin tereddüt etmesine neden oldu. Daha fazla bağırış kampa dağıldı ve savaşçıları acilen ev işlerinden ve ocaklarından uzaklaştırdı. Şüphesiz Berek'in kuvvetleri teurji konusunda bilgiliydi. Karşı çıktıkları Kral'a bir Raver danışmanlık yapmıştı. Doğudan gelen kara kötülüğü hissetmişlerdi ve Lordlarının öngörülemeyen kudretini biliyorlardı. İçlerinden birkaçı Ateş Aslanları'nın kurtarıcı saldırısına tanık olmuştu. Yine de büyük olasılıkla hiçbir Dünya Gücünü teistik ateş içinde görmemişti. Ve görünüşe göre çoğu henüz sağlık duyusunun ilk kıpırtılarını hissetmemişti. Linden'in kabartmalı hücumuna bakıp, Ateş Aslanlarını Berek'in yardımına getiren aynı Yasayı kullandığını fark edememişlerdi.

Komutanlar bağırarak emirler yağdırdı. Birkaç savaşçı kendilerini bineklerinin üzerine attı, onları başkaları ve daha başkaları izledi. Linden düz bir zemine ulaşip yaralıların çadırlarına doğru hızla ilerlerken, elindeki güç flamasını havaya kaldırdığında, atlılardan oluşan ve giderek kalınlaşan bir barikat onun yolunu kesti.

Onlarla savaşamazdı. Durdurulmaya da dayanamazdı. Kulaklarında, Berek'in yaralılarının ve ölenlerinin ihtiyacı bir feryat kadar yüksek ve kan kadar zorunluydu. Onu reddetmek için yola çıkan kadın ve erkekler bile yaralılarla doluydu.

Ateşi toplayarak alevden bir sesle şöyle seslendi: "*Yellinin'in emriyle! Ben bir şifacıyım! Bırakın geçeyim!*"

Berek'in savaşçıları yine tereddüt etti. Bazıları bineklerini dizginlemeye başladı, bazıları da kenara çekildi. Ama yaşlı bir gazi, sertleşmiş ve gözlerini dikmiş, bağırdı: "Yellinin'in emri yeterli değil! Durun ve cevap verin!"

Linden kendi kendine yemin etti. Eğer atlıları atlatabilirse, bineğinin onları geride bırakabileceğinden şüpheleniyordu. Onun enerjisi Asa'nın enerjisiydi. Ama sadece kalp atışları kadar uzaktaydılar. Gecikme ve tartışma ihtimali tahammül edilemezdi.

"Lord Berek'in adına!" diye bağırarak, zihinsel olarak esasının bir topuğunu donmuş zemine vurdu. Toprak Gücü ve Yasa ile, ilerleyen atların toynaklarının altında yuvarlanan bir depremin sarsıntısına benzer bir sarsıntı gönderdi.

Covenant ve Jeremiah, Demondim'in *kafesini* kapattığında daha kötülerine dayanmışlardı. Mide onları koruyamayabilirdi; ama çok fazla risk almışlardı: şimdi sürgün edilmelerine izin vermeyeceklerdi.

İçgüdüsel hayvan dehşeti onun geçişini engelledi. Bazı hayvanlar tökezledi, binicilerini yere düşürdü. Diğerleri ürktü; şaha kalktı; savruldu. Yaşadıkları panik, arkalarındaki binicileri kontrol için mücadele etmeye zorladı.

Anlık kargaşada Linden'in bineği de Hyn gibi buzu ve toprağı yarararak yaralıların çadırlarına doğru koştu. Öfke ve alarm çılgınlıklarının ardından hedefine doğru koştu.

Şu anda kampın sınırından yüz adımdan biraz daha uzaktaydı. Atından indiğinde, en yakın çardaktan yirmi ya da otuz adım uzakta olacaktı. Ama kampa doğru ilerlerken, Berek'in komutanları ona karşı koymak için kılıç ve mızraklardan bir duvar hazırlamışlardı. Savaşçılar korkularına karşı kenetlenmişlerdi. *Lanet olsun*: aceleciliğinin bedeli buydu. Onun adına konuşabilecek herkesi geride bırakmıştı. Artık savaşmak ya da başarısız olmaktan başka seçeneği yok gibiydi.

Ama çok fazla ölüm görmüştü ve yaptığından başka bir şey yapamazdı.

Bineğinin dizginlerini çekmeye başladı, hayvanı yavaşlattı, böylece önündeki savaşçılar onu fırlatmak istemediğini göreceklerdi.

kendini onların silahlarına bıraktı. Atlılar ona doğru koşarken, o da atını dörtnala, yani yürüyüşe geçirdi. Sonra hayvanın sırtından kayarak indi ve onu terk etti.

Bir kalp atışı sonra atlar takırdayarak arkasında durdu. Ama onlara doğru dönmedi. Doğrudan savaşçı duvarına doğru ilerleyerek Asa'nın ateşinin sönmesine izin verdi. Berek'in halkının, onlara zarar vermek istemediğini anlamasını istiyordu. Sonra olabildiğince sakın bir şekilde, duyulacak kadar yakın olduğunu bilerek, "Yellinin'in emriyle ve Lord Berek'in adına, geçmeme izin verin. Lütfen. Size yalvarırdım ama zamanım yok. Arkadaşların o çadırlarda ölüyor."

Hâlâ mızrakların uçları ve kılıçların kenarları onunla yüzleşiyordu. Berek'in kuvvetleri korkuya ve ölüme alışmışlardı: onu dikkate alabilecek durumda olmayabilirlerdi.

"Ben bir şifacıyım." Doğruca savaşçı barikatına doğru yürüdü. "Yardım etmek niyetindeyim. Ya beni indirin" -sesini yükseltmedi- "ya da geçmeme izin verin."

Kimse ona cevap vermedi. Verilen hiçbir emri duymadı; bilinçli bir karara varılmadığını hissetti. Yine de ses tonunda ya da tavrında, tuhaflığında ya da kararlı adımlarında bir şey ikna olmuş olmalıydı. Mızraklardan ilkine tükürecek kadar yaklaştığında, mızrak yolundan çekildi. Aniden birkaç erkek ve kadın kılıçlarını indirdi. Diğer mızraklar da ilkinizi izledi. Savaşçılar şiddetli bir konsantrasyonla ona baktılar: gözlerinde endişe ve şüphenin her tonu vardı. Yine de aralarında yürüyebilmesi için ayrıldılar.

Bir an için gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Yara almadan kampa doğru ilerlerken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı kararsızca, "teşekkür ederim,".

Erkekler ve kadınlar onun için bir koridor oluşturdular, hepsi silahlarını hazır tutuyordu ve hepsi tedirgin gerginliklerine rağmen hareketsizdi. Şurada burada, ateşin ışığı gözlerine ya da göğüs zırhlarının hırpalanmış metaline yansıyor. Birçoğu miğfer yerine sertleştirilmiş deri başlıklar; deri siperlikler ve başka korumalar takıyordu. Hepsi çeşitli şekillerde kan ve sargılar içindeydi. Birey olarak, yorgunluktan ve eski yaralardan dolayı ağrıyorlardı.

kayıp ve çaresizlik. Birlikte Linden'in hislerini iltihaplanmış bir apse gibi acıtıyorlardı. Yine de umutsuzluk ya da çaresizliğin sadece ipuçlarını yakalamıştı. Berek'in halkı ona olan derin inançlarıyla ayakta duruyordu. Bu onları ayakta tutuyordu.

Savaştan ve öldürmekten nefret ederdi. Bazen insanoğlunun kötülüğe hazır olmasını nasıl kabulleneceğini bilemiyordu. Ama Berek'e şimdiden hayranlık duymaya başlamıştı ve henüz onunla tanışmamıştı. Diğer tüm kaynaklar başarısız olduğunda onun ruhu halkını korudu. Ve o, insanlığın

-bundan emindi- onu öldürmekten kaçınmışlardı. Onun adını çağırmıştı. Ona layık olduklarını kanıtlamak için çabaladılar.

Gözyaşlarını kabaca sildi. Hiç tereddüt etmeden koridoru ve sınırlarını takip ederek en yakın pavyona doğru ilerledi.

Çok fazla kullanılmaktan yırtılmış ve kirlenmiş ağır brandaya yaklaştıkça, sıkıntı algıları birikti. Önündeki çıplak insan ıstırapı daha önce karşılaştıklarından daha kötüydü.

Bu tür krizlere hazırlanmak için yıllarını harcamıştı. O çadırdaki hiçbir şey araba kazalarının ya da kötü düşmelerin parçalanmış bedelinden; sarhoş kavgalarının ve aile içi istismarın sonucundan; silah seslerinin acımasız yıkımından daha ağır değildi. Berek'in halkı Sahah'tan, Ramen'in diğer üyelerinden ya da Demondim'e karşı çıkan Efendilerden daha fazla zarar görmemişti.

Ama onlardan o kadar çok vardı ki -ve onlara o kadar ilkel bir özen gösteriliyordu ki- pavyona yaklaştığı son adımlar sırasında üçünün öldüğünü hissetti. Birçoğundan fazlası ölümün mutlak sınırında oyalanıyor, sadece basit, bükülmez bir kararlılıkla; Rablerini hayal kırıklığına uğratmama arzularının gücüyle hayatta kalıyorlardı. Çok geçmeden, bazıları yaraları yüzünden sersemlemiş halde, bazıları da saf ıstırap içinde kayıp gideceklerdi. Ve bu sadece bir çadırdı: iki tane daha vardı.

Linden daha önce hiç bu ölçekte bir kanama ihtiyacıyla karşılaşmamıştı: birkaç kat büyüklükte. Covenant'ın öldürülmesinden sonra Julius Berenford'la birlikte ameliyatta geçirdikleri korkunç ve çığınca saatler bunun yanında çok önemsiz kalıyordu.

Ve sinirleri hamdı; çok ham. Kopan her uzvu ve kırılan kafatasını, delinen her karnı ve kesilen her eklemi sanki kendi etine kazınmış gibi hissediyordu. Yine de tereddüt etmedi. *Bocalamayacaktı*. Böylesine bir acıyla karşı karşıya kaldığında, hiçbir şeyin onu elinden geleni yapmaktan alıkoymasına izin vermeyecekti.

Kendinize güvenin.

Sanki kendi ölümlülüğünü unutmuş gibi, açıklığın sert kumaşını kenara itti ve çadırın içine doğru yürüdü.

Arkasından kimsenin girmediğini fark etmedi bile.

Çadır, her biri kendi boyunun iki katından fazla olan dört ağır direk tarafından destekleniyordu. İçerisi de en az birkaç tane yağ lambasıyla aydınlatılmıştı. Yine de uzak duvarı zar zor seçebiliyordu. Her yer dumanla doluydu, o kadar yoğun ve keskin bir duman ki gözleri anında yaşardı ve toprak zeminde iki adım atmadan öksürmeye başladı.

Lanet olsun, diye bağırabilirdi, onları *boğmaya* mı çalışıyorsun? Ancak neredeyse aynı anda duyuları odaklandı ve yanan otlardan kaynaklanan pis kokuyu gördü, kokladı ve hissetti. Bir tür ateş düşürücüydü, ateşle mücadele için tasarlanmıştı. Buna ek olarak, enfeksiyona karşı bir dereceye kadar erdemliydi. Yaralıların ciğerlerine zarar verdiğine şüphe yoktu. Ama çoğu buna alışmıştı ya da öksüremeyecek kadar zayıftı. Ve bazılarını hayatta tutuyordu.

Demir zemin üzerinde uzun sıralar halinde yatıyorlardı ve soğuktan sadece battaniyelerle doldurulmuş ince saman paletlerle korunuyorlardı. Ancak battaniyeler aylar ya da mevsimler boyunca kan, irin, balgam, idrar ve dışkıyla kirlenmişti: hastalıkla kaplanmış ve kabuk bağlamıştı. Hâlâ öksüren Linden, etrafını saran zatürre ve dizanterinin, yaraların ve bir dizi başka hastalığın acı kalabalığını şiddetlendirdiğini fark etti.

O zaman bu savaşın gerçek dehşetinin bu kadar çok insanın ölüyor olmasından ziyade, bu kadar çok insanın hâlâ hayata tutunuyor olması olduğunu anladı. Ölüm daha nazik olabilirdi - Berek'in doktorları olarak görev yapan kadın ve erkekler imkânsız ihtimallere karşı mucizeler yaratmışlardı.

Çadırda üç kişi vardı, iki erkek ve bir kadın: yirmi ya da otuz kat fazla yaralı ve ölüye bakmak için üç kişi. İçlerinden biri ona doğru gelirken, neredeyse battaniyeler kadar iğrenç, kalın gri bir cüppe giydiğini gördü. Belini bir ip bağılıyordu ve ipin ucunda birkaç kese şifalı ot -yani tek ilacı-, kısa ve ağır bir kılıç ve kesmek için kullandığı çok belli olan kaba bir testere asılıydı. Yaklaşırken yorgunluktan titriyordu, uykusuzluğun ağır bir yükü vardı. Romatizma bakışlarını köreltmişti ve öksürüğünün zayıf ve düz sesi Linden'a zatürreeye yakalandığını kan tahlili kadar net bir şekilde söylüyordu.

Yine de ona yaklaşmak için elinden geleni yaptı. "Defol," diye hırladı sinirli bir şekilde. "Burası sana göre bir yer değil, yabancı, deli kadın. Seni çağıracağım-"

Linden keskin bir hareketle onu susturdu. O daha itiraz edemeden, asısından alevler çıkardı.

On yılını algı ve Dünya gücü olmadan, yaşamın yüzeyiyle sınırlı kalarak geçirmişti. Bu süre zarfında Arazi'nin armağanlarına olan aşinalığının çoğunu kaybetmişti. Ancak son günlerde Asa'yı tekrar tekrar kullanmıştı. Kendisinden ne isteneceğinin farkında olmadan, yine de sınırlarını eğitmiş ve bu kriz, bu çok sayıda acı için algılarını keskinleştirmişti. En azından o ölçüde hazırды.

Dikkatle güneş ışığı gibi tertemiz sarı ateş tabakaları gönderdi ve onları hekimin etrafına bir koza gibi sardı.

Onun neye ihtiyacı olduğunu tam olarak biliyordu: bunu kendi kanında ve kemiğinde hissetmişti. İçgüdüsel bir hızla onun yorgunluğunu, hastalığını, aralıksız enfeksiyona maruz kalışını buldu ve onları silip süpürdü.

Diğer iki doktorun alarm çığlıklarını zar zor duydu. Onların bakış açısına göre, yoldaşları bir oto-da-fé gibi alev alev yanıyor olmalıydı. Ve çadırın dışından gelen cevap niteliğindeki bağırlara aldırış etmedi. Savaşçılar arkasından çadırın kapaklarını aşip geçtiklerinde onları görmezden geldi. Konsantrasyonu hiçbir müdahaleyi kabul etmiyordu.

O çalışırken doktorun kalbi iki ya da üç kez atacak zaman buldu. Sonra onu ateşten kurtardı. Emeklerinin duygusal ve ruhsal bedelini iyileştirememişti ama onu bıraktı.

Fiziksel olarak bütün: Şaşkınlıktan sersemlemiş, rahatlama ve sağlıkla yücelmiş.

Linden hemen arkasını döndü ve yaralıların en yakınındakinin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Bu savaşçı bir kadındı ve Linden onun henüz ölmediğini biliyordu. Ateş ve enfeksiyon yüzünden birkaç gün daha acı çekebilirdi. Göğüs zırhını parçalayan ve kaburgalarını açan kılıç yarasının ölümcül olması gerekmiyordu. Temizlik ve dinlenmeyle kendiliğinden iyileşebilirdi. Ama sol ayağı bileğinin üstünden kesilmişti ve asıl tehlike de burada yatıyordu. Kaval kemiği enfeksiyon ve ıstırapla iltihaplanmıştı. Doktorlardan birinin hayatını kurtarmaya çalıştığı yerdeki irin ve kurtçuk yığınının kemik parçaları çıkmıştı.

Buradaki en muhtaç savaşçı olmaktan çok uzaktı. Sadece en yakını oydu. Bu nedenle Linden onu seçmişti.

Diğer doktorlar hâlâ yardım çağırıyordu. Linden arkasından gelen hızlı adımları duydu; kılıçlar çekilmişti. Buradaki hiç kimse onun ne yaptığını anlayamadı. Sadece ateşi görüyor ve korkuyorlardı. Bir kılıç sırtına saplanmadan önce yaptıklarının ne anlama geldiğini onlara göstermesi gerekiyordu.

Aceleyle gözlerini kapadı; dikkatini topladı; yaralı kadını Dünya Gücüyle sardı. Alevle enfeksiyonu ve kurtçukları yakıp yok etti, zehirleri temizledi, nekrotik dokuları kesip mühürledi, kemik parçalarını birbirine bağladı. Ve hiç acı vermedi: Asa'nın parlak etkisi Glimmermere'in lacustrine roborantı kadar rahatlatıcıydı.

Yanında, doktor çılgınca bağırdı, "*Dur!*" Onun bir kılıç darbesini engellemek için sıçradığını hissetti. "*Yapma!*" Gücünü topladığında sesi bir kükremeye dönüştü. "Cennet ve Dünya, *kör* müsün? O beni *iyileştirdi!*"

Boynundan birkaç santim ötede bilenmiş bir demir olmalıydı; ama Linden yere düşen kadının yaralarını sararken hiçbir şeyin onu engellemesine izin vermedi.

İşini bitirdiğinde Asa'yı söndürdü ve başını kaldırdı. Pelerininin buruşuk başlığı bir kılıcın kenarına değdi.

"Bu ne çılgınlık böyle?" diye sordu arkasındaki savaşçılardan biri.

Adam. "Yaşayabilecek bir kadını ateşe verdi ve siz onun canının *bağışlanmasını* mı istiyorsunuz?"

"Açın gözlerinizi," diye karşılık verdi doktor. "Ne yaptığına bir bakın. Bu bir *zarar* değil.

"Hayatım boyunca," diye ekledi daha yumuşak bir sesle, şaşkınlıkla, "bir zamanlar hasta olmadığımı unutmuşum."

İyileşen kadın başını paletten kaldırmaya çalıştı. "Ne oldu? -?" diye sordu güçsüzce. "Acıma ne oldu? Neden acı çekmiyorum?"

Berek'in adamlarının şimdi onu kesmesini göze alan Linden, kendini Asa'ya dayadı ve ayağa kalktı. Onların şaşkınlığını hissetti; gördüklerine ve duyduklarına inanma konusundaki isteksizliklerini. Diyar'ın gerçek yaşamı hakkında çok az deneyimleri vardı - bunun sonuçlarını hayal bile edemezlerdi.

Ancak hekim savaşıları kendi sonuçlarına varmaları için yalnız bırakmadı. Aniden kararlı bir tavırla, Linden'e emretmeye çalıştığı gibi, "Defolun!" diye emretti. "Bu hanımefendinin" -şaşkınlığını anlatacak kelime bulamıyordu- "hiçbir zararı olmaz. Belki de engellenmezse çok iyi şeyler yapacak. Gidin de ondan yardım dileyeyim."

Kollarını iki yana sallayarak, Linden'in arkasındaki kadın ve erkekler itaat edene kadar eliyle kovma işareti yaptı. Ardından, şifacı arkadaşları sıraların arasından hızla ona doğru ilerlerken ona döndü.

"Leydim," diye başladı, şifa ve umutla telaşlanmıştı, "burada hiçbir şey anlamıyorum. Böyle bir ateş

"Ama"-iki eliyle kendini kabaca kavırıyor gibiydi-"Anlamaya ihtiyacım yok ve gecikmemeliyim. Bize daha fazla alev verecek misiniz? Fena halde aşılmış durumdayız. İhtiyaç sayılamayacak kadar büyük. Basitlerimiz ve aletlerimiz çok az. Çoğu yok oluyor." Gözlerindeki kızarıklık yaşa dönüşmüştü. "Eğer sizi ikna edecekse secde edeceğim-"

Dizlerinin üzerine çökmeye başladı.

Yine de Linden tereddüt etmedi. Çadır bir acil servise dönüşmüştü ve o bir cerrahtı. Adamın kolunu hızla kavrayarak, "Elbette yardım edeceğim. Bu yüzden buradayım. Ama benim için triyaj yapmanı istiyorum." Adam bu yabancı kelimeyi duyunca kaşlarını çatınca

açıkladı. "Önce en kötü vakaları tedavi etmeliyim ama kim olduklarını bilmiyorum. Bana söylemeniz gerekecek." Bana yol göster. Etrafındaki acının büyüklüğü algılarını karıştırmıştı. "Ve bana biraz içme suyu getir."

Önündeki çetin sınav sırasında hayatta kalabilmesi için Asa'nın sağlayabileceğinden daha fazlasına ihtiyacı olacaktı.

Adamın ağzı sessiz bir şaşkınlıkla "vakalar" kelimesini oluşturdu. Yine de onun ne demek istediğini anladı. "O zaman bu sıradaki beşinciyle başla," diye cevap verdi Linden'in solunu işaret ederek. Onun en küçük sözüne itaat etmeye hazır görünüyordu. "Palla ve Jevin sizi daha ileriye yönlendirecek." Açıkça hekim arkadaşlarını kastediyordu. "Ben Vertorn. Sizi ferahlatmak için muhafızlardan şarap isteyeceğim."

Yeterince iyi, diye düşündü Linden. İşe koyulması gerekiyordu. Sadece "Ben Linden'im" demek için durakladı. Gördüğünüz hiçbir şeyden korkmayın," diyerek Vertorn'un önerdiği palete doğru yürüdü.

Oradaki adamın ne kadar kötü kesilmiş ve delinmiş olduğunu gördüğünde, içinde bulunduğu ikilemin büyüklüğü karşısında donup kalabilirdi. Bir kukla gibi asılmış ve silah talimi için kullanılmış gibi görünüyordu. Hayatı, boğazının arkasındaki bir nefes kırıntısından biraz daha fazlasıydı. Asasıyla tüm çadırı canlandırıcı bir alevle doldurma kapasitesine sahipti. Demir kaplı ahşap sadece kendi sınırlamaları tarafından kısıtlanmıştı. Ama o bu şekilde işlev göremeyecek kadar insandı. İyileştirmeye çalıştığı şeyi *görmesi* gerekiyordu; dikkatini her bir yaraya ve hastalığa odaklaması gerekiyordu. Onun ellerinde, Dünya Gücünün tanımlanmamış bir yayılım ateşi yarardan çok zarar verebilirdi. Sadece her seferinde bir hastayı kurtarmak, her seferinde bir ihtiyacı tedavi etmek için mücadele edebilirdi, her zaman yaptığı gibi.

Ve o kadar çoklardı ki-

Ancak cesaretinin kırılabileceği tek bir kalp atışı sırasında, hemen arkasında bir kadının ölüme doğru kaydığını hissetti. Bundan sonra hiç tereddüt etmedi. Asa'nın sert ve nazik gücünü bir oriflamme gibi açarak seçtiği göreve başladı.

Kendisine şifacı demişti. Şimdi de adını haklı çıkarmaya çalışıyordu.

Ne kadar çalıştığını bilmiyordu; savaşın yıkıntıları arasından çıkardığı kadın ve erkekleri sayamıyordu. Duman ve gerginlik görüşünü bulanıklaştırdığında, kadın Palla onu elinden tutup götürüyor, adam Jevin ise bir sonraki hastanın yerini söylüyordu. Vertorn ne zaman eline bir kadeh tutuştursa, içinde ne varsa birkaç yudum içiyordu. Geri kalan her şey, parçalanmış et, kırılmış kemik, yaygın enfeksiyon ve katlanmış ıstıraptan oluşan bir kabus silsilesiydi.

İnsanlar savaş ve acıyla bu hale gelmişti: acılarının toplamından başka bir şey değillerdi. Ve onlar gibi o da küçüldü. Dayanıklılığının bilinçli sınırlarını aştıktan ve neredeyse yalnızca sağlık duyusu ve Dünya Gücünden oluşan farkındalık kırıntıları haline geldikten çok sonra - gözyaşları yüzünden kör, hıçkırıklara ve feryatlara sağır, neredeyse duyarsız - acıdan acıya devam etti ve bedelini umursamadı. Hepsini kurtaramamış olması, sadece üç çadırdan birini kurtarabilmiş olması onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece hemen önündeki yaranın bir önemi vardı: ölümcül enfeksiyon; zatülcenp, zatürre, uyuz ya da cansızlık örneği; vahşileşmiş etin dilsiz ya da inleyen protestosu.

Palla'nın dokunuşunda belli belirsiz hissetti, Jevin'in sesinde duydu, onların rahatsızlıkları da Vertorn'unkinden az değildi. Ama onlar için ayıracak hiçbir şeyi yoktu. Ve kendi ihtiyaçları için Asa'dan yararlanmayı ihmal etti. Kendisi için gerçek dışı hale gelmişti; sadece bir algı ve alev haline gelmişti. Yorgunluktan çökmüş bir şifacı kimseyi tedavi edemezdi. Ama kendisini secde etmekten koruyacak kadar çok Dünya Gücünün istikrarlı bir şekilde harcanmasına güveniyordu.

Ancak daha sonra, karnı vahşice yarılmış bir adamla ilgilenmeyi bitirdi ve Jevin onu yeni bir yere çağırmadı. Palla da onu sıralar boyunca çekmedi. Bunun yerine Vertorn'a ait olabilecek bir ses ona hitap etti.

"Leydim mi?" dedi belli belirsiz. "Leydim Linden. Vazgeçmelisiniz. Kendinizi yenilemelisiniz. Lord Berek geldi. Sizinle konuşmak istiyor."

Linden yanıt vermeyince, doktor alevin içinden uzanarak yanağına hafifçe vurdu. "Leydim, beni dinleyin. Lord *Berek* sizinle konuşmak istiyor."

Linden ürpertici bir nefes aldı. Kararsızca Asa'nın gücünü serbest bıraktı; düşmesine izin verdi. Sonra kendisini Palla ve Jevin'in arasında asılı buldu, onlar da onu tutmak için mücadele ediyordu. Gözlerindeki dumana, kana ve yaraların kalıcı görüntüsüne gözlerini kırıpıştıran bakarken Vertorn'un dudaklarına bir kadeh uzattığını gördü.

"İç," diye emretti, korkuyla karışık bir sertlikle. "Şarap kötü, ama seni beslemek için otlar ekledim. Kendine gelmelisin. Bu şart."

Usluca kadehten birkaç yudum aldı. Şarabın buruk bir tadı vardı, çiğ ve ısırgandı ama aşırı gerilmiş sinirlerine ve kaslarına küçük bir enerji verdi.

Lord Berek-

Vertorn'un anlamasını istediği bir şey vardı. Lord Berek geldi.

"Bırak beklesin" demeye çalıştı. Bu daha önemli. Ama yeterince güçlü değildi. Vertorn'un araya girmesi onu, onu reddedemeyeceğini anlamaya zorladı. Sadece çadırdaki acıyı azaltmıştı; enfeksiyon ve ateşin tartışmalı zonklamasını; ölümün yırtıcı çömelişini. Buna tek başına son veremeyecekti.

Yardıma ihtiyacı vardı-

Berek'in onunla konuşmak istediği düşüncesi önemsiz görünüyordu; dikkate alınmaya değmezdi. Ama onunla konuşmak zorundaydı.

Şimdi Asa'yı açlıkla kavırıyor, neredeyse onun iyiliği için yalvarıyordu. Onu beslemeseydi, zorlukla yürüyebilirdi. Yaralıların durumu ondan daha fazlasını gerektiriyordu.

Tükenmiş sinirlerine, yıpranmış kalbine bir dereceye kadar Dünya Gücü uyguladığında, kısık sesle mırıldandı. "Beni yönlendirmen gerekecek. Çok iyi göremiyorum."

Havada çok fazla duman vardı. Kılıç darbelerinin ve hastalıkların sonucu, onun için kokuşmuş paletlerden ya da önemsiz çadır direklerinden daha canlıydı.

Jevin ve Palla ona destek olmaya devam ettiler. Hareket ederken - yavaş, yavaş, yaşlı bir kadın kadar güçsüz- Personel'in bazı

Toplayabildiği kadarıyla egemen şifayı kendi aracılığıyla hekimlere aktardı. Hafifçe onlara biraz Toprak Gücü, biraz da sağlık verdi. Vertorn gibi onlar da çok önemliydi: o gittiğinde düşmüş olanlara bakmak zorunda kalacaklardı.

Dumana rağmen görevini net bir şekilde görüyordu. Bu onun için çok fazlaydı. Bir şekilde Berek'in yardımını kazanmak zorundaydı.

Çadırın girişine tahmin ettiğinden daha yakın olmalıydı. Vertorn saygıyla eğilerek kenara çekildiğinde, Berek Yarım El'i ilk kez gördü.

İstemsizce durdu; bakakaldı. Savaşçıların yaralanmalarından ve ölümlerinden daha zorlayıcı, daha önemli görünen bir adamla karşılaşmayı beklemiyordu.

İçinde Dünya Gücü vardı, bu çok açıktı: Anele'nin mirası kadar güçlü, ama yüzeye daha yakın, daha kolay erişilebilir. Bununla birlikte, sanki onlardan daha gerçek, daha önemli ve daha büyükmüş gibi savaşçıların arasından sıyrılmasına neden olan şey onun sayısız enerjisi değildi.

Canlılığı, özel yoğunluğu fiziksel varlığından da kaynaklanmıyordu. Linden'den yarım baş daha uzundu: tıknaz bir adamdı, omuzları ve çevresi genişti; erken kelleşmişti, derin gözleri, eski demir renginde kısa kesilmiş bir sakalı ve bir darbeye çukurlaşmış bir burnu vardı. Elleri cop kadar ağır görünüyordu ve iki parmağının kaybına rağmen çok kullanılmışlardı; aynı iki parmak Covenant'tan kesilmişti. Zırhının ve siperliklerinin kesik ve hırpalanmış hali savaştan uzak kalmadığını gösteriyordu. Hayatı için savaşmaya alışkın, güçlü bir adamdı. Yine de bu onun bariz hakimiyetini, kusursuz otorite havasını açıklamıyordu. Maiyetindeki erkek ve kadınların çoğu kaslı ve yaralıydı, bitmek bilmeyen bir dizi şiddetli çatışmanın izlerini taşıyorlardı.

Hayır, onu yanındaki insanlardan daha farklı, daha *gerekli* gösteren şey duygusal aurasıydı. Covenant *onun çok karizmatik* olduğunu söylemişti ama Linden daha fazlasını görüyordu. Tüm duyularıyla, onun ölümün peşini bırakmadığını; kayıp ve umutsuzluğun doğasının ana kayasına kazındığını fark etti. Ve derinliği

Yaşadığı acılar ona çaresiz bir merhamet öğretmişti. Savaştan nefret ediyordu ama bu nefret onunkinin samimiyetinden, kalbini parçalayan şeye korkunç bir şekilde uzun süre maruz kalmaktan yoksundu. Artık kendi kuvvetleri için olduğu kadar düşmanları için de üzülüyordu. Onları öldürdüğünde, bunu sanki ağlıyormuş gibi yapıyordu; sanki vuruşları hıçkırıktı. Savaştı - ve durmadan savaştı, mevsimden mevsime, savaştan savaşa - çünkü düşmanlarını sürükleyen karanlık ona başka seçenek bırakmadı. Ve çünkü Toprak'a yemin etmişti.

Ona sorular soracaktı. Cevaplar isteyecekti. Ve Linden böyle bir adamla tartışmayı ya da onu ikna etmeye çalışmayı hayal bile edemezdi. Vertorn başıyla selam vererek "Lordum Berek, işte leydim Linden," dediğinde Linden cevap vermedi. Söyleyebileceği hiçbir şey onu ilk Kanun Asası'nı yaratan ve Lordlar Konseyi'ni kuran adamın seviyesine çıkaramazdı.

Yine de Berek onun sessizliği bir belagatmiş gibi önünde eğildi ve minnettarlığı onu bir kucak gibi sardı. "Leydim," dedi sürekli bağırmaktan hırçınlaşmış bir sesle. "Gelişiniz büyük bir lütuf, aklımızın alamayacağı bir nimet. Şimdiden aramızda mucizeler yarattınız. Yine de gözleri görmeyen bir adam bile yorgunluğunuzu görebilir. Dinlenmeyecek misiniz? Sizin rızanızla yiyecek, güvenlik ve sahip olduğumuz küçük konforu sağlayacağım ve bunu yapmaktan mutluluk duyacağım."

Hiç beklenmedik bir anda, Linden'in gözleri duman ve yorgunluktan kaynaklanmayan yaşlarla doldu. Hayatta kalmak için savaşan bir adamdan nazik bir nezaket beklemiyordu. Yine de hafifçe sertleşti; sanki gücenmiş gibi geri çekildi. Sesini unutmamış olsaydı, "Yaralılarınız daha önemli, değil mi?" diyecekti. İki çadır daha var.

Berek onu inceledi, görünüşe göre sessizliğini ölçüyordu. Sonra aynı tonda teklifte bulundu: "Eğer dinlenmeyeceksen, ihtiyacın olan yardımı söyle. Eğer varsa ve bizim için mümkünse, sana verilecektir."

Onun yaralanmasına, ölmesine sırtını dönmeyeceğini anlamış gibiydi. Onun yerinde olsaydı, o da onun gibi hissederdi.

Linden gözlerindeki yaşları hoyratça sıktı. Vahşi bir sihir gibi, sesi ondan gizlenmişti; ama o

Buldum.

"Lord Berek," dedi ince bir sesle. "Lordum." Onun nezaketine ancak bu kadar yaklaşabilirdi. "Değişmişsiniz. Artık farklı şeyler görüyorsun. Yeni şeyler."

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Bana garip geliyor, görkemli ama belirsiz." Sorusu onu şaşırtmış ya da rahatsız etmiş olabilirdi: böyle şeyleri nasıl bildiğini merak etmek için sebepleri vardı. Yine de tereddüt etmeden cevap verdi. "Şu anda gördüğüm şeyin anlamını tanımlayamıyorum."

Yapacaksın, Linden ona söylerdi. Sadece zaman ver. Ama çok fazla insan ölüyordu. Kelimeleri boşa harcamayı göze alamazdı. Onun yerine sordu. "Hiç parıldayan bir çamur ya da ince kum gördün mü? Parıldayan? Sanki içinde altın parçaları varmış gibi? Ya da güneş ışığı lekeleri?"

Berek'in kaşları daha da çatıldı. "Biliyorum leydim." Açıkça sormak istiyordu: "Bu konuda ne biliyorsun? Nasıl oluyor da benim dönüşümümü anlayabiliyorsun? Ama sormadı. "Derelerde ve nehirlerde suyun akışı boyunca uzanır. Ne yazık ki onu adlandıracak bir bilgim yok."

Kalbi biraz yerinden çıkacak gibi oldu. "Yakınlarda hiç var mı?"

"Var, leydim." Yine ona soru sormadı. "Orduların yapması gerektiği gibi, kamplarımızı suya yakın bir yere kurmaya çalışıyoruz. Bir taş atımı uzaklıkta bir dere var. Su çekmek için buzu kırdığımızda, tarif ettiğiniz gibi bir kum gördüm."

Linden kendi kendine, Tanrı'ya şükür, diye mırıldandı. "Buna hurtloam deniyor." Beklenmedik bir umut onu titretti. "Seni değiştiren güçle, Ateş Aslanları'nda gördüğün güçle aynı. İyileştirir."

Kendini duyunca irkilmek istedi. *İyileşmek*, incinmişliğin gizemi için çok küçük bir kelimeydi. Ama yetersizliğine rağmen devam etti. "Ona ihtiyacımız var. Ne kadar bulabilirsen. Buraya getirin. Ve taşın içinde taşıyın." Taş etkinliğini koruyacaktır. "Halkınıza nasıl kullanılacağını göstereceğim."

Elbette şimdi onu sorgulayacak ve yanıtlanmasını bekleyecekti?

Elbette sadece o konuştuğu için itaat etmeyecekti?

Ama Berek hemen refakatçisine döndü. "Damelon'a elini ver."

Genç bir adam hemen öne çıktı. Linden onun Liand'dan daha yaşlı olmadığını tahmin ediyordu, ancak o da etrafındaki herkes kadar zorlu bir savaş görmüştü. Sağ yumruğunu iki kez bükülmüş ve onarılmış zırhına vurarak selam verdi ve sonra sordu. "Lordum?"

Linden şaşkınlık hissedemeyecek kadar yorgun ve uyuşuktu. Damelon- Savaşın kiri ve kanı içinde, genç adamın babasına olan benzerliği açıktı, ancak biraz daha uzun boyluydu ve o kadar geniş değildi. Ayrıca Berek'in hasarlı burnundan ve Berek'in Dünya Gücü yaymasından da yoksundu.

Geleceğin Yüce Lord'u Damelon Giantfriend'e, bir gün Dünya'nın Kanını keşfedecek olan adama bakıyordu.

Efsanelerin varlığı karşısında boynu bükük kalan Berek'in, "El, görme ve duyularında değişiklik rapor edenlerin isimlerini toplamışsın," dediğini zorlukla duydu.

"Evet, lordum." Muhtemelen bir *El*, bir tür yardımcıydı. "Silahlarını kullanabilen yaklaşık iki sayı kaldı."

Bunun üzerine Berek emir verdi. "Her Haft ve Warhaft'a haber verin," ancak sesinde emir yoktu. Kendisine itaat edileceğinden şüphe duyması için hiçbir neden yoktu. "Kumdaki parıltıyı fark edebilen herkes, kumu buraya taşımak için kullanılabilecek herhangi bir taş taşıyarak dereye doğru acele edecek. Bulabildikleri kadarını özenle arayacaklar. Diğerleri de aramayı aydınlatmak için meşaleler taşıyacak."

Damelon başını salladı. "Derhal lordum." Genç adam ikinci bir selamla hızlı adımlarla çadırdan dışarı çıktı.

Berek derin bakışlarını Linden'e çevirdi. "Elbette daha fazlası var, leydim?" Sesi şefkatle kabalaşmıştı. "Siz bir kişisiniz, acı çekenler ise çok. Onların iyiliği için, daha fazla yardımın adını koymayacak mısınız?"

Linden geriye doğru bir adım attı. Bir başka savaşçının daha öldüğünü hissetmişti, yarım düzine adımdan daha uzakta olmayan bir adamın. Çadırın her yerinden, yaraların yardım çığlıklarını duyuyordu.

"Bırakın çalışayım lordum." Covenant, Jeremiah ya da Theomach'ın ona yardım edeceğinden ya da edebileceğinden şüpheliydi. Covenant ve Jeremiah da Berek'in varlığına tahammül edemeyecekti.

Kampa sağ salim ulaştıklarını varsayarsak - "Aklıma başka bir şey gelmiyor." *Aliantha*'yı açıklamak için kendini yeterli hissetmiyordu. "Konuşmamız gerek. Bunu biliyorum. Ama önce-"

Geniş çadırın etrafını zayıf bir şekilde işaret etti.

"Yine de yorgunsun," diye karşı çıktı Berek, "neredeyse düşünüyorsun. Kendin için istediğın hiçbir şey yok mu?"

Linden bir an durakladı. Neredeyse çekingen bir tavırla mırıldandı. "Geride üç yoldaş bıraktım. Umarım güvendedirler." Sonra sırtını Yarım El Berek'e döndü.

Zihinsel olarak Asa'nın gücüne uzanırken Palla'ya fısıldadı: "Lütfen bana yol göster. Gözlerimi dinlendirmem gerek." Ağlamasını bastırmak için başka bir yol bilmiyordu.

Eğer Berek'in adamları yeterli miktarda hurtloam bulurlarsa

-

Palla onu götürürken, Berek nazikçe emretti. "Şıfacı Vertorn, Her şıfadan sonra Leydi Linden'in sözünü keseceksin. Şarabınızdan biraz içmeden ve bir lokma ekmek yemeden devam etmesine izin vermeyeceksiniz."

"Lordum, bu iş hallolacak," diye yanıtladı doktor. Linden onun peşinden koştuğunu hissetti.

Ama kısa sürede bu tür ayrıntıları unuttu. Birkaç dakika içinde kendini bir kez daha yaralıların acılarına ve Asa'nın ateşine kaptırmıştı.

Ancak bu kez, destek için Dünya Gücünden yararlanmayı ihmal etmedi. Vertorn'un ona hizmet etme çabalarına da direnmedi. Yaralıloam ihtimali onun üzerinde böyle bir etki yaratmıştı: artık kendi ihtiyaçları dışındaki her ihtiyacı karşılama güdüsü hissetmiyordu.

Çadırın etrafında bir ileri bir geri sonsuz ilerleyişi sırasında bir noktada, Berek'in ayrılmadığının farkına vardı. Berek onun başında değil, onun için nöbet tutuyor gibiydi; ihtiyaç duyması halinde ona yardım etmeye hazırdı. Ama onun varlığının dikkatini bir sonraki kılıç ve mızrak darbesinden, bir sonraki travmadan, bir sonraki çürüyen enfeksiyondan uzaklaştırmasına izin vermedi. Yutkundu

Palla onu bir hastadan diğetine yönlendirirken şarap içiyor ve ekmek çiğniyordu.

Yavaş yavaş, tüm çabalarına rağmen daha da güçlendi. Vertorn'un otlu şarabı hafif bir onarıcıydı. Ekmek parçaları onu biraz besledi. Ve Asa onu ayakta tuttu. Ölümlülüğünü telafi edemedi ama konsantrasyonunu koruyarak etkili bir şekilde çalışabilmesini sağladı.

Derken taş kaplarda ya da kırılğan arduvaz parçalarının üzerinde taşınan ilk yaralı kumu geldi. Linden, Vertorn, Palla ve Jevin'e her bir yara için ne kadar az şey gerektiğini ve ne kadar harika bir şekilde etki ettiğini göstermek için parmağını ısıtılı kuma batırdı; ve bunu yaparken kendine de şifa verdi. Damarlarındaki kan canlandı, nabızı ateşli zayıflığını kaybedinceye ve kaslarındaki titreme azalınca kadar kalbinde dolaştı. Toprağın sınırsız armağanı onu yavaş yavaş kendine getirdi.

Berek'in keşfettiği hurtloam damarının bolluğu onu belli belirsiz hayrete düşürmüştü. Adamlarının her biri kumu taşımak için birkaç sefer yapmıştı. Belki de bu, Toprak'ın şimdiye kadar kullanılmadığı için azalmayan cömertliğinin bir başka örneğiydi. Ya da belki de Ateş Aslanları gibi, Toprak'ın Berek'in yeminine verdiği yanıtı ifade ediyordu.

Linden nihayet gözlerindeki dumanı ve gözyaşlarını kırabildiğinde -üç hekimin heyecanını, neredeyse vecd halini hissetmekle birlikte görebildiğinde- Vertorn, Jevin ve düzensiz bir şekilde yaralı çamur taşıyan savaşçılar diğeri çadırlara gönderdi. O savaşçılar da kumları toplarken iyileşmişlerdi ve yüklerini hevesle taşıyorlardı.

Dalgaları ya da zamanı düşünmedi. Kaybedilecek hayatları, hâlâ bakıma ihtiyacı olan kadın ve erkekleri düşündü; ve korkmadı.

Bir süre Palla'yla birlikte paletlerin üzerinde tek başlarına çalıştılar, yaralar ve enfeksiyonlar arasında olabildiğince verimli bir şekilde ilerlediler. Ama çok geçmeden en kötüsünün geride kaldığını fark etti. Düzinelerce savaşçı hâlâ hastaydı ama hiçbirisi ölmek üzere değildi. Bazıları bir ya da iki gün daha, bazıları ise çok daha uzun süre hayata tutunacaktı. Ve Berek artık hurtloam'u anlamıştı: onu her yerde arayacaktı.

Ayrıca Linden Palla'da, tarıfsız kuma dokunmanın hekimin gizli sağlık duygusunu uyandırdığını görmüştü. O, Vertorn ve Jevin ve belki de onunla iyileşen her savaşçı, incinmiş kumu kendileri için tanıyabileceklerdi.

Eğer Linden şimdi dinlenseydi, vicdanında bu kadar çok -çok fazla- hayat olmayacaktı.

Kendini korumak için, yaralardan ziyade enfeksiyonlara, zatürreye ve diğer hastalıklara odaklanan daha kısmi bir tedavi biçimine başladı. Bunlar onun en keskin sezgisini gerektiriyordu, ancak daha ince bir bakıma ihtiyaç duyuyorlardı; daha az ham güç gerektiriyorlardı.

Konsantre olduğu için çadırın dışında giderek artan sesleri, ara sıra yükselen bağırışları hemen fark etmedi. Ama sonra Covenant'ın belirgin bir şekilde "Cehennem ateşi! Çek ellerini üzerimden, seni aşırı büyümüş serseri!"

"Antlaşma!" diye itiraz etti Jeremiah. "Yapamayız-Berek-!"

Diğer sesler de protesto etti. "Warhaft!" Yellinin bağırdı. "Lord Berek nezaketi emretti!" Ve Basila ekledi, "Sağır mısınız? Onun iyileşme hikâyesi her yerde!"

Ama Linden'in doğruluğuna kefil olan Krenwill, "Onları görmüyorsun Basila. Kampın ışığını alana kadar *ben de* görmedim. Fark etmeye karşı mühürlenmişler. Doğal olmayan bir şekilde mühürlenmişler. Büyük güçleri gizliyor olabilirler. *Ölümcül* güçler, Yellinin. Eğer Lord Berek'e zarar vermek istiyorlarsa-"

"Warhaft Inbull!" diye kükredi sesi Damelon'a benzeyen bir adam. "*Vazgeçeceksin!* Lord Berek *nezaket* gösterilmesini emretti."

"Yapmayacağım," diye karşılık verdi gırtlaktan gelen bir ses. "Gerekirse Lord Berek beni cezalandırsın. Sırf *şifa* dağıtan bir kadınla yolculuk ediyorlar diye yabancıların inancı için onun hayatını tehlikeye atmayacağım."

Oh, lanet olsun. Yaralıları unutan Linden ateşi bırakıp koşmaya başladı.

Önünde çadırın kapakları patlayarak açıldı. Hem Jeremiah hem de Covenant, yüzünde öfke ve eklemlerinde kan olan devasa bir adam tarafından içeri doğru fırlatıldı.

Bir an sonra Damelon Warhaft'ın önüne fırladı ve Inbull'u ana gücüyle dizginlemeye çalıştı. Ama iri adam

Damelon'u, sanki El küçük bir rahatsızlıkmiş gibi bir kenara itti.

Linden dumana rağmen onu net bir şekilde *gördü*; sanki etrafı meşalelerle çevriliymiş gibi. Meşe kadar sağlam görünüyordu, iri budaklı uzuvları ve kırık dişlerle dolu bir ağız vardı. Bir kılıcın ağır darbesi yüzünün ve başının sol tarafını derinlemesine kesmiş, kemiği parçalamış ve eti kesip atmıştı; yüz hatlarını çökerten bir kırıksıklığı kesip atmıştı. Ondan geriye kalan tek ifade, bir rictus kadar ölümü çağrıştıran bir yüz buruşturmaydı.

Bir kalp atışından diğerine çılgınca koşarken, Linden onun bir hain olduğunu anladı. Vahşiliği, bir zamanlar inandığı bir davaya sırtını dönmüş bir adamın kendinden nefret **e t m e s i y d i**. Sadakatinin nasıl ya da neden değiştiğini bilmiyordu. Yine de ihaneti bir çıban kadar aşikârdı.

Antlaşma'yı ve Yeremya'yı buraya şiddetle getirmişti, çünkü bir saldırıyı kışkırtmayı umuyordu.

Aynı anda, neredeyse eşzamanlı olarak, Jeremiah'nın Berek'in ayaklarının yanında elleri ve dizleri üzerine tökezlediğini gördü. Ve onun vurulmuş olduğunu gördü. Sol gözüne sanki bir sopayla vurulmuştu. Oradaki bazı kemikler kırılmış olabilirdi. Gözü çoktan şişerek kapanmış, tikiinin şifresini susturmuştu.

Kanı hâlâ Warhaft'ın eklemlerini kirletiyordu. Inbull Jeremiah'ın kendini ve Antlaşma'yı savunmasını bu şekilde engellemişti. Warhaft *oğlunu* gafil avlamış, o tehlikenin farkına varamadan onu yere sermişti.

Ve yine aynı anda, sanki görüntüler üst üste bindirilmiş gibi, Linden Covenant'ın Berek'le çarpışmaktan kaçınmaya çalıştığını gördü. Covenant da darbe almıştı: kaburgaları kırılmış gibi sendeledi. Ama dengesini sağlama çabaları, sağ elini, yarım elini kot pantolonunun cebine sokmuş olması nedeniyle engelleniyordu.

Gürültüye kaşlarını çatarak bakan Berek, güçlü bir elini uzatmak için tam zamanında döndü. Linden bir uyarı çılgılığı atmaya çalışıp da atamazken -kriz çok hızlı gelişmişti- Berek Covenant'ı omzundan yakaladı ve onu sabitledi.

Sonra Berek sanki haşlanmış gibi elini geri çekti. İstemsizce nefesi kesildi-

-Ve Covenant ortadan kaybolmadı.

Jeremiah da öyle. Elleri ve dizleri üzerinde kaldı, sağlam gözleriyle dehşet içinde Mutabakat'a ve Berek'e baktı.

Covenant küfrederek Berek'ten uzaklaştı; Inbull'un menziline girdi.

Warhaft, Berek'in tepkisini haklı bulmuş gibi yumruğunu kaldırdı ama Linden yine de bağıramadı. Umutsuzca koşmasına rağmen, neredeyse hiç hareket etmiyor gibiydi.

Berek kılıç ısırığı gibi bir ses tonuyla tersledi. "Eğer bir daha saldırırsan, Warhaft, kelleni alırım."

Linden hiçbir uyarıda bulunmadan Mide'nin pençesine düşerek durdu. Her nasılsa savaşçı kalabalığının arasından sanki onlar yokmuş gibi geçmişti; ya da yoktu. Şimdi onun önünde duruyordu. Kollarını kelepçeler kadar zorunlu bir şekilde kavrayarak, acelesinin gücünü zahmetsizce emdi.

Kalbi bir kez atacak zaman bulmuş olabilirdi. Hem Covenant'ın hem de Berek'in sesini duydu; Covenant acımasızca küfrediyor, Berek ise açıklama istiyordu. Ama sonra her şey bulanıklaştı, sanki Theomach onu farklı bir gerçekliğe doğru kaldırmış, çevresiyle olan sırasını biraz değiştirmiş gibi; ve tüm sesler kesildi. Anlar arasındaki bir boşlukta, nedensellik ve sonucun henüz bir sonraki enkarnasyonlarına geçmediği bir yerde, Insequent ile birlikte duruyor gibiydi.

Aralarındaki özel sessizlikte, Theomach onu usulca çağırdı. "Hiçbir şey söylemeyin hanımefendi. Burada konuşmayın. Henüz anlayamadığınız ve bu zamanın sonucunun büyük ölçüde bağlı olduğu niyetler iş başında."

Kısa bir süre onunla mücadele etti. Ancak kurtulamayacağını anlayınca mücadeleyi bıraktı. Burada ona sadece Asası ve Ahit'in yüzüğü yardım edebilirdi; ve bunlar felakete yol açabilirdi.

Sonunda sesini yükseltebildi ve Theomach'ın yüzüne doğru bağırdı: "Bunu *sen* yaptın! Bu *senin* yolun. Jeremiah kendini savunamaz. Covenant'ın yapabileceği hiçbir şey yok. Onlara *başka seçenek* bırakmadın!"

Omuz silkti. "Bu çok rahatlatıcı." Sarınmış yüzü onu bir kahin kadar gizemli ve dikkatsiz gösteriyordu. "Warhaft'ın sahtekârlığını ve acımasızlığını öngöremediğim için pişmanım. Tek arzum Lord Berek'e yardım etmek. Bu yüzden onun yabancılara karşı güvensizliğini yatıştırmak için sizin bilgeliğinizi ve cesaretinizi kullandım. Bu yüzden yoldaşlarınızın başına gelen zarardan ben sorumluyum."

Linden bir yemin tükürdü. O anda -o anların arasında- Theomach'ın niyetleri onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Neredeyse özür dilemesine aldırmadan talep etti. "Ama Covenant neden ortadan kaybolmadı?" Ya Jeremiah? "Berek'in Dünya Gücünün çok güçlü olduğunu söyledi."

Insequent serumlarının arasından onu inceledi. "Lord Berek'in içindeki güç henüz tam olarak uyanmadı." Konuşurken, kollarındaki sert tutuşunu hafifletti. "Ve Antlaşma adını verdiği kişi, seni inandırmaya çalıştığından çok daha dayanıklı."

Sonra tekrar ısrar etti, "Yine de ısrar etmeliyim, hanımefendi. Sizi uyarmalıyım. Başkalarının yanında hiçbir şey söylemeyin. Lord Berek sizinle ve arkadaşlarınızla yalnız konuştuğunda, ki konuşması gerekir, cevaplarınızda dikkatli olun. Eğer söyleneceklerden emin olamazsanız, sizin yerinize cevap vermeme izin verin. Sizin de bildiğiniz gerçek adımla, sizi temin ederim ki ilk amacım Lord Berek'e yardım etmek ve Zamanın Kemerini korumaktır."

Onun bir yanıt bulmasını beklemedi. Onu serbest bıraktığında, çevresi -çadır ve duman, yaralıların paletleri, Berek'in yüzündeki çelişkili öfke- yeniden netleşti; ve Covenant'ın hırıltısını duydu. "-ateş, Berek, bu tahammül edilemez. Bunu *hak* etmiyoruz."

"Yapamazsın." Berek'in sesi keskinliğini koruyordu. "Warhaft Inbull sana zarar verdi ve yaptıklarının hesabını verecek. Ben sadece elimi yakan gücün adını istiyorum."

Theomach'ın ayininden kurtulan Linden, Jeremiah'nın yanına koşabilirdi. Jeremiah'ın ona dokunmasını yasakladığını unutmuş olabilirdi. Ama Insequent ondan önce geldi. Belirgin bir geçiş ya da hareket olmaksızın, Berek ile Linden'in arkadaşlarının arasında durdu. Yine de Berek irkilmedi. Gözlemcilerin hiçbiri Theomach'ın ani hareketine tepki vermedi. Onların ya da Linden'in duyularına bir büyü yapmıştı.

"Lordum Berek," dedi yumuşak bir sesle, "araya girmeme izin verin. Ben Theomach'ım. Bu çekişmenin suçlusu benim. Bu adam ve bu çocuk hanımefendinin yoldaşları. Kendisine Linden adını verdiği gibi onlara da oğlu Covenant ve Jeremiah adını verdi. Benim rehberliğimle geldiler. Onları buraya getirdim çünkü onun yardımını tahminlerin ötesinde bir hazine olarak gördüm ve size de yardım etmek istiyorum. Asi güçlerine rağmen, onun yaptıklarının hatırına yoldaşları çok affedilebilir."

Sonunda Linden normal bir şekilde hareket edebildi. Birkaç hızlı adımla Jeremiah'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü, neredeyse onun hırpalanmış kafasına ulaşacaktı. "Jeremiah, tatlım," diye nefes nefese kaldı. "İyi misin? Seni ne kadar kötü yaraladı?"

Inbull'a saldırmak için duyduğu öfkeli arzuyu bastırdı. Theomach onu uyarmıştı. Ve Berek'in Warhaft'ın yalancılığına izin vermeyecek bir adam olduğuna karar verdi.

Inbull, Berek'in kendi oğluna da zarar vermiş olabilir.

Linden refleks olarak elini Jeremiah'ya uzattı.

"Yapma anne," diye nefes nefese kaldı. Yüzü endişe doluydu. "Bana dokunma. Beni iyileştirme. Ya da Covenant'ı. Her şey yoluna girecek. Asa-" Kan yanağından aşağı yayıldı, yeni çıkan kirli sakalına bulaştı, ta ki yüzünün sol tarafı acıyla örülmüş, hile ve zalimlikle tuzağa düşürülmüş gibi görünene kadar. "Acı tül bile bizi silecek. Bunun ne kadar zor olduğunu anlamıyorsun."

Oh, Jeremiah. Linden kendini durdurdu. Mide'nin onu kavradığı üst kolları zonkluyordu. Kederini yutkunarak sordu: "Kendini iyileştirebilir misin? Oldukça kötü görünüyor. Bazı kemikleri kırmış olmalı."

Adamın ne kadar ağır yaralandığını tespit edememişti. Adam ona kapalı kalmıştı; Krenwill'in iddia ettiği gibi doğal olmayan bir şekilde nüfuz edilemezdi.

"Covenant bunun icabına bakacaktır." Jeremiah ellerini kaldırarak onun ulaşamayacağı bir yere diz çöktü. Dikkati tekrar Covenant ve Berek'e kaydı; Linden'i görmezden geldi.

Berek Mide'yle yüzleşmeye devam etti. "Ne gibi bir yardım öneriyorsun yabancı?" diye sorarken sesinde şüphe vardı.

Insequent, Damelon'un daha önceki selamını taklit ederek yumruğuyla bağlı göğsüne iki kez vurdu. "Lordum, eğer isteğiniz buysa, size yeni güçlerinizin anlamını öğreteceğim."

Berek kaşlarını kaldırdı. "Peki bu beklenmedik bana yardım etme isteği nereden geliyor?"

"Bunu, lordum," diye yanıtladı Mide, "açıkça söyleyemem. Sunduğum ilim sadece sizin için."

Berek ikna olmamış bir homurtuyla karşılık verdi. Ama Mide'ye baskı yapmadı. Bunun yerine Linden'e baktı. Gözleri Linden'in ruhunu yokluyor gibiydi: "Leydim Linden, burada öyle bir hizmette bulundunuz ki, hiçbir onur ya da lütuf bunun karşılığını ödemeye yetmez. Yine de bana verilen görev bu yaralıları aşıyor. Kraliçe'nin düşmanlarının da yenilmesini gerektiriyor. Nihayetinde Toprak'ın beslenmesini gerektiriyor. Bu yüzden kalbim şükranla dolup taşarken dikkatli olmalıyım."

"Arkadaşlarınız adına benden acı çekmemi talep edecek misiniz?"

Linden aniden temkinli davranarak ve Berek'in varlığından utanarak ayağa kalktı. Asayı göğsüne bastırarak Berek'in bakışlarına karşılık verdi ama Berek'in nüfuz etmesi onu korkutmuştu.

"Jeremiah benim oğlum," diye beceriksizce başladı. "Antlaşma-"

Bir an için bocaladı. Herhangi bir cevabın tehlikeli olabileceği konusunda onu ikna etmek için Theomach'ın uyarılarına ihtiyacı yoktu. Joan gibi, kendi tarzında da olsa, çok fazla zamanın yükünü taşıyordu. Yanlış bir kelime binlerce yıl boyunca dalgalanabilirdi.

Ama Antlaşma, Jeremiah, Mide ve Yarım El Berek hepsi onu inceliyordu. Çaba sarf ederek kendini devam etmeye zorladı. "Benim geldiğim yerde," dedi dikkatle, "Covenant büyük bir kahraman. Her ikisi hakkında da anlamadığım şeyler var. Ama benimle birlikteler ve onlara ihtiyacım var."

Sonra omuzlarını dikleştirdi. "Buraya gelme kararını ben verdim. Eğer bu bir hataysa, bu benim hatam, onların değil." Kararsızca sözlerini bitirdi. "Mümkün olduğunca çabuk ayrılacağız."

Berek bir süre daha onu inceledi. Sonra kararlı bir şekilde başını salladı. "Leydim, çadırımda daha az kısıtlamayla konuşacağız, siz ve yoldaşlarınız" -Insequent'in örtülü figürüne baktı- "Theomach hariç."

"El Damelon?"

Berek'in oğlu öne çıktı. "Lordum?" Inbull'un darbesinin etkisiyle yüzü kızarmıştı ama Linden onun ciddi bir yara almadığını gördü. Jeremiah gibi değildi; zırhının göğüs zırhı darbenin çoğunu emmişti.

"Warhaft Inbull Ellerimden birine zarar vermeye cüret etti mi?" diye sordu Berek. Kendine olan hakimiyeti sarsılmamıştı. Yine de Linden onun sesinin arka planında soğuk bir öfkenin zonkladığını duydu.

"Buna cüret etti lordum," diye cevap verdi Damelon sertçe, "ama başaramadı. Onun hakareti sizi ilgilendirmez."

Berek oğluna hızlı bir endişe ve onay bakışıyla baktı. Ancak ses tonu değişmedi. "Burayı ben yönetiyorum. Bu hakareti ölçmek ve karşılığını vermek bana düşer." Sonra Damelon'a dedi ki. "Ben bunu yaparken sen de Leydi Linden ve arkadaşlarına çadırıma kadar eşlik et. Onlara sıcaklık, yiyecek ve yaralarını temizlemek için su sağlayın. Eğer yaralarına bizim sağlayabileceğimiz herhangi bir şifa gerekiyorsa, bunu benim adıma emredin. Birazdan onlarla ilgileneceğim."

El Damelon tekrar selam verdi. "Derhal lordum." Babası gibi o da öfkesini kendine sakladı.

Linden'e dönerek Inbull'un arkasındaki açıklığı işaret etti. "Leydim, bana eşlik eder misiniz?"

Theomach onun yerine, "Yapacağız Hand," diye cevap verdi. Tavırları memnuniyetle gülümsediğini gösteriyordu. "Nezaketinizi kabul ederek, karşılığında sizi onurlandırmayı umuyoruz."

Linden durumun kontrolünü Insequent'a bıraktı. O bu durumun sonuçlarını kendisinden daha iyi anlamıştı. Ama onun kendisini acele ettirmesine izin vermedi. Jeremiah'ya doğru eğilerek sordu. "Ayağa kalkabilir misin, tatlım? Yürüyebiliyor musun?"

"Lanet olsun, Linden," diye homurdandı Covenant nefesinin altından. "Elbette yapabilir. Bu çok önemli."

"O haklı, anne." Jeremiah ona bakmadı. "Şimdiden daha az acıyor." Ergenlik çağındaki bir çocuk rahatlığıyla ayağa fırladı. "İyi olacağım."

Linden başını salladı, onu daha fazla sorgulayamayacak kadar şaşkındı. Covenant'a göre, Berek'in dokunuşu ikisini de sürgün edecekti. Yine de kaldılar. Kendisine ipuçları ya da işaretler verildiğini hissetti,

Yorumlayamadığı vahiy anları. Berek'in belirsiz gücü bir tehdit oluşturmuyorsa, Covenant neden korkuyordu? Neden oğluna sarılması ya da onunla ilgilenmesi yasaklanmıştı?

Covenant, Theomach ve Damelon'u çadırdan çıkarken takip eden Jeremiah'ın peşinden yorgun bir şekilde gitti; anlayabileceği ihtiyaçlardan uzaklaşıp zamanın tehlikeleriyle akıl almaz bir karşılaşmaya doğru ilerliyordu.

O ve yoldaşları Berek ve Inbull'un arasından geçerken, Warhaft onlara nefretle baktı. Berek'in gazabından korktuysa bile bunu belli etmedi. Ya kendi tehlikesini fark edemeyecek kadar aptaldı ya da Berek'i ondan daha iyi tanıyordu.

Linden daha önce de yaptığı gibi, yabancıları görmek için toplanmış olan savaşçıların oluşturduğu koridor boyunca yürüdü. Hepsinin kendi yaraları, kendi rahatsızlıkları, kendi iyileşme özelemleri vardı. Ama o ve yoldaşları Damelon tarafından yönlendirilip korunurken, meraklarını ve acılarını kendilerine sakladılar.

Berek'in çadırı, ortadaki tek bir direk tarafından desteklenen, yıpranmış ve kirlenmiş bir çadır beziydi. Damelon adamlarını içeri buyur ettiğinde Linden kendini yirmi otuz savaşçının ayakta durabileceği kadar geniş bir alanda buldu.

Berek'in kaldığı yer her açıdan yaralıların çadırları kadar ilkeldi. Yatağı ve battaniyeleri düşmüşlerin yataklarını andırıyordu. Üzerinde sade bir kın içinde eski bir uzun kılıcın durduğu alçak bir masa ve içinde haritalar olabileceğini tahmin ettiği tahta bir sandık dışında çadırda başka hiçbir eşya yoktu. Çadırın direğinden sarkan iki küçük yağ lambası, hiçbir ışık saçmayan, hiçbir şey göstermeyen loş sarı bir aydınlık yayıyordu: tüm alan, ima edilen gölgeler gibi belirsizliklerle doluydu. Toprak zemini hâlâ buz parçaları kaplıyordu. Etrafına bakınırken nefesi kesildi. İyileştirmek için ne kadar uğraştığını bilmiyordu; ama gece yarısı kesinlikle geçmişti ve kış dişlerini sıcaklığın her savunmasız örneğine batırmıştı.

Damelon, Berek'in misafirlerini çadıra buyur ettikten sonra, mangal, ballı şarap, kurutulmuş et ve kuru meyve çağırmak için kapakların arkasına gizlendi. Geri döndüğünde, "Leydim, affınıza sığınıyorum. Kaba konforumuz minnettarlığımızın gerçek bir ölçüsü değil. Doriendor Corishev'in duvarları arasında tekrar duracağımız gün gelecek. Belki o zaman lütuflarınızı daha uygun bir şekilde kutlamamıza izin verirsiniz."

Belki de babasının umutsuzluk konusundaki bilgisi ona güven ve inançla böyle konuşmayı öğretmiştir.

Linden iç çekti. "Bunun için endişelenmeyin, lütfen." Asa'yı kullanması yasaklanmıştı, soğuğa karşı pelerini dışında hiçbir savunması yoktu. Ve o kadar yorgundu ki, şimdiden yeniden titremeye başlamıştı. "Neler çektiğinizi ancak hayal edebiliriz. Eğer bize ısı ve yiyecek verebilirseniz, iyi olacağız."

"'Pekâlâ,' diye mırıldandı Covenant suratsızca. "Elbette. Neden olmasın?"

Mide sanki uyarıyormuş gibi ona döndü; ama Damelon ikisini de görmezden geldi. Onun yerine Linden'i düşüncelerine kazımak isteyen bir adam gibi inceledi. "Çok naziksiniz leydim. Sizi sorgulamayacağım. Bu Lord Berek'in görevi. Ama sıcak ve lezzetli yiyecekler alacaksınız." Daha yumuşak bir sesle. "Yakında dinlenebileceksiniz."

Belki de kendi sezgileri uyanmaya başlamıştı.

Birkaç dakika sonra çadırın kapakları kenara itildi ve bir çift savaşı, aralarında kararmış metal bir mangal taşıyarak içeri girdi. Mangal kömür ve ateşle doluydu, o kadar sıcaktı ki mızrakların ucunda taşınması gerekiyordu. Çadırdaki alev alev yanan dört tava olana dek başka savaşçılar da onları izledi. Sonra Berek'in halkı mangalları desteklemek için demir ağaçtan sehpalara getirdi. Erkekler ve kadınlar gittiğinde, sıcaklık havayı kutsamaya başlamıştı.

Sonra diğer savaşçılar, asitli aroması balla yumuşatılmış, ısıtılmış şarap dolu sert toprak küpler getirdiler. Et ve meyve dolu bir tepsi geldi. Linden, Covenant ve Jeremiah'a fiçiler verildi: onlar için şarap dolduruldu. Ama Mide başını eğerek reddetti. Yiyeceklerle de dokunmadı. Görünüşe göre tamamen kendine ait bir beslenme biçimiyle yaşıyordu.

Linden uzun bir süre Asa'yı kolunun kıvrımında tuttu ve iki eliyle kadehi kavrayarak sıcaklığının ve tatlı kokusunun tadını çıkardı. Sonra yavaşça yudumladı. Kendisinin ve Covenant'ın soğuğa karşı koyma çabalarına rağmen uzun süredir donmuş hissediyordu. Eğer o ve Jeremiah bir şekilde insandan daha fazlası olmasalardı, donma tehlikesi geçirirlerdi.

Sorular etrafında dönüp duruyordu ama onları herhangi bir düzene sokamayacak kadar yorgundu. Theomach Berek'ten ne istiyordu? Covenant neden Berek'e savunmasızlığı hakkında yalan söylemişti? Berek Inbull'un ihanetini nasıl fark edememişti? Ve o ve yoldaşları *Melenkurion* Skyweir'a ulaşmayı nasıl umabilirdi? Berek'in onlara açlıktan ölmek üzere olan atlar, yırtık pırtık battaniyeler ve biraz yiyecekten başka bir şey sunamayacağını kendi gözleriyle görmüştü.

Jeremiah'nin ne kadar gücü vardı? Ve Tanrı aşkına, Linden bir eyleminin ya da eylemsizliğinin Arş'ın bütünlüğünü tehdit etme ihtimaline karşı kendini korumak zorundayken nasıl *gerçeği* - herhangi bir gerçeği- öğrenmeye çalışabilirdi?

Dalgalar-Bildiği kadarıyla, Berek'in mücadelesinin temel doğasını ya da savaşının sonucunu değiştirmemişti. Henüz değiştirmemişti. Aksi takdirde Theomach müdahale ederdi. Ama Ülke'nin tarihi hakkındaki önemsiz bilgisi bile ölümcül olabilirdi. Tek bir sözüyle Berek'in ya da Damelon'un eylemlerini etkileyebilir, nesiller boyu sürece sebep-sonuç akışını değiştirebilirdi.

Theomach haklıydı: elinden geldiğince onun adına konuşmasına izin vermeli ve kızgınlığına rağmen Antlaşma'nın da aynı şeyi yapması için dua etmeliydi.

Açlığın farkında değildi; ama kendini biraz sert et ve kuru meyve çiğnemeye zorladı, bunları bal ve asitle yıkadı. Sağlıklı düşünebilmeliydi ve bunu yapmayı hayal bile edemiyordu.

Sorular içinde kaybolmuş bir halde Damelon'un gidişini görmezden geldi. Ama sonra Damelon elinde bir tas sıcak su ve nispeten temiz birkaç parça bezle geri döndü. Bunları Linden'e uzatarak Jeremiah'ın yarasıyla ilgilenmesini önerdi.

"Yapamam," diye mırıldandı kendini tutamadan önce. "Ona dokunmamı istemiyor."

El ona şaşkınlıkla kaşlarını çatdı. Ancak o tereddüt ederken, Theomach öne çıktı. "Yine de lordum Damelon," dedi yumuşak bir sesle. "Oğlunun yarasının temizlenmesi hanımefendiyi rahatlatacaktır." Jeremiah'a dönerek, "İzin verir misiniz?" diye sordu.

"İhtiyacım yok-" diye söze başladı Jeremiah ama Mutabakat'tan gelen sert bir bakış onu durdurdu. "Haklısın," dedi Theomach'a omuz silkerek. "Bu annemin daha iyi hissetmesini sağlayacak."

Covenant sağ elini acımasızca cebinde tuttu.

Berek'e verdiği gibi selam veren Mide, Damelon'un şaşkın ellerinden kâseyi ve bez parçalarını aldı. Bir bezi ıslatıp Jeremiah'ın yanağındaki ve gözündeki kurumuş kanı temizlemek için dikkatlice uzandığında tavırları acıma hissi uyandırıyordu.

Bu görev Linden'in olmalıydı. Bir an için kederi bir tür öfkeye dönüştü ve yoldaşlarından gerçek cevaplar alma arzusunun gücüyle titredi. Ama kendini tuttu. Öfke için çok fazla şey tehlikedeydi. Duyguları ona ihtiyacı olanlardan çok fazla şey koparabilirdi.

Bir an için Mide Jeremiah'ın yarasını özenle yıkamaya devam etti. Jeremiah asık suratlı bir teslimiyetle Insequent'in bakımlarına katlandı. Ve Covenant, sanki hakaret yutuyormuş gibi bir öfke havasıyla sert şaraptan uzun uzun içti. Sonra Linden Berek'in yaklaştığını hissetti: Dünya gücü, merhamet ve acımasızlık aurası bir sancaktar gibi ondan önce geliyordu.

Damelon da babasının yakınlığının farkına Linden kadar çabuk varmış gibiydi. El ona doğru eğilerek mırıldandı. "Leydim," dedi ve çadırdan ayrıldı.

Berek içeri girdiğinde, fırtınalara kapılmış bir adam gibi geldi. Gözlerinin derinliklerinde öfkeli şimşekler çakıyordu ve yüz ifadesi bir gök gürültüsü gibiydi. Linden bir an için bile olsa Berek'in öfkesinin kendisine ya da Jeremiah ve Covenant'a yönelik olduğunu düşünseydi irkilebilirdi. Ama içgüdüsel olarak, konuklarından herhangi biri onu kızdırmış olsaydı bu kadar savunmasız olmayacağını anladı.

"Inbull konusunda ne yaptınız lordum?" diye sordu hiç düşünmeden. "O size ihanet ediyor. Bunu biliyor olmalısınız?"

Mide sertleşti ama konuşmadı. Bunun yerine, sanki onu endişelendirecek bir şey duymamış gibi Jeremiah'nın gözünü sildi.

Berek kendini toparlamak için bir an bekledi. Bir sürahiye şarap doldurdu, biraz içti ve yüzünü buruşturdu. Linden'in sorusuyla karşılaştığında, kişisel fırtınasını bir kenara bırakmıştı.

"Warhaft bize ihanet etti. Hâlâ bize ihanet ediyor. Bu yüzden işe yarıyor.

"Onu huzurunda su lamamanız iyi oldu. Kendisinden ş phelenilmediğine inanıyor. Aksine, sertliği nedeniyle gizliden gizliye değer gördüğünü düşünmesi için onu cesaretlendirdim. Bu gece, onun bu yanlış düşüncesini g  lendirdim." Bu anı Berek'in öfkesini ve tiksintisini geri getirdi, ancak onları açığa vurmadı. "D ş manlarımızın komutanıyla iletişim kurmak için bir yol buldu. Warmark Vettalor iyi tanıdığım bir adamdır. Krali em Kralından ayrılmadan önce birlikte hizmet etmiştik. Onun düşünce yöntemini biliyorum. Inbull aracılığıyla Warmark'a yalanlar söyleyebiliyorum" - Berek kelimeleri hırıldayarak söyledi- "ki o da bunlara inanacaktır. Warhaft'ın sahteliği ortaya  ıkmamışken, Vettalor'un ş phelenmediği bir avantaja sahibim.

"Böyle bir hileden tiksiniyorum," diye acı acı itiraf etti ilk Yarımel. "Ama kuvvetlerim Vettalor'unkileri yenmek için yeterli değil. Ve Vettalor, Doriendor Corishev'in zenginliğine daha da yaklaşırken, galip geldiğim savaş alanları ve muhtaç köylerden topladığım yiyecekler dışında hiçbir tedarik kaynağım yok. Inbull'un ihanetinin faydalarını reddedersem Krali eme, savaşçılarına ve yeminime yanlış hizmet etmiş olurum."

Bu da onun öfkesini ve tiksintisini açıklıyor, diye düşündü Linden. Ateş Aslanları tarafından kurtarılmasına ve sonraki zaferlerine rağmen neden umutsuzluğa kapıldığını açıklıyordu. Kendi katı standartlarına göre, zaferi satın almak için özsaygısını takas etmişti.

Eski Lordların tek derdi umutsuzluktu. Bu onlara en büyük zaferlerinden bazılarını kazandırmıştı. En azından o  l de, Mutabakat ona doğruyu söylemişti. Berek'i kurtaran şey buydu.

Linden çaba sarf ederek sessizce, "Sorunu anlıyorum," dedi. "Oğluma vurdu!" diye haykırmak istedi. Ama daha büyük düşünceler -Berek'in olduğu kadar kendisinin de- onu dizginledi.

Theomach'ın amacı ne olursa olsun, ona iyi bir öğüt vermişti.

Yine de Berek'i daha da zorladı. "Inbull'a bizim hakkımızda ne söyledin?" Kendisinin ve arkadaşlarının müstakbel Yüce Lord'un gözünde nerede durduğuna dair üstü kapalı da olsa bir işaret istiyordu.

Tekrar içen Berek cevap verdi, "Hiç. Senin hakkındaki kararsızlığı işime yarayacak. Ben sadece" -sesinde bir tiksinti vardı- "onun vahşiliğinde bir değer bulduğuma dair ona gizlice güvence verdim."

Berek'in dikkatini çekmek için kolunu çırparak Jeremiah'ın yarasını temizlemeyi bitirdi. Oğlunun yüzündeki kan ve kir gittiğinde, Linden şaşkınlıkla onun çoktan iyileşmeye başladığını gördü. Şişliğe rağmen sol gözünü açabiliyordu. Sıradan duyularına göre gözünün kendisi kan çanağına dönmüştü ama esasen hasar görmemişti.

Berek, Theomach'ın ilgisini onayladığını dile getirdiğinde, sargılı adam şöyle cevap verdi: "Lordum, hizmet etmiş olmam yeterli. Ancak saygısızlık etmeden söylemem gerekirse, aramızda bu çocuğun incinmesinden ya da Inbull'un ihanetinden daha büyük meseleler var. Hazır fırsatımız varken bunları konuşsak iyi olur."

"Belki de." Berek'in yıpranmış sesi, Theomach'ın hafif güvencesine ters düşüyordu. "Kesinlikle bana yabancısın. Ve yardım teklifiniz endişe verici, çünkü sebepsiz yere verilmiş gibi görünüyor. Bunu konuşacağız. Eğer birçok ihtiyacım beni Inbull'un ihanetlerine katlanmaya zorluyorsa, başka hiçbir yardımı reddedemem. Ama kalbimi dolduran sorular özellikle Leydi Linden ile ilgili.

"Arkadaşları hakkında hiçbir şey sormuyorum. Onlara kefil oldu ve sözleri beni tatmin ediyor. Onlara sadece şunu söylüyorum" -şimdi Linden'in oğluna ve İnançsız'a döndü- "Jeremiah, Covenant, Inbull'u kullanmamın size zarar vermesinden üzüntü duyuyorum. Şu an içinde bulunduğum zor durumda verebileceğim bir lütuf isterseniz, bunu söylemeniz yeterli."

Jeremiah başını eğdi; hiçbir şey söylemedi. Covenant gözlerindeki kor ateşiyle parlayarak mırıldandı: "Linden'a ne istiyorsa ver de gidelim. Acelemiz var. Burada hiç olmamalıydık."

"Lord Berek," diye ısrarla söze girdi Theomach, "hanımefendinin sözünü kabul etseniz iyi edersiniz. Ve adam gerçekten de tek önerisinin

arzusu ayrılmaktır. Benim sözümü de kabul etmeyecek misiniz? Bu adamın, bu çocuğun ve hanımefendinin sahip olduğu güçlerin burada hiçbir anlamı yok. Onun ve arkadaşlarının amacı, yaptığınız her şeyden çok uzakta yatıyor. Sizi hiçbir şekilde etkilemeyecek. Birçok ihtiyacın için *benimle* konuşmalısın."

Berek kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturdu. Elleri kadar ağır bir sesle şöyle dedi. "Yabancı, sözünü kabul etmiyorum. Yine de konuşacağız, madem öyle istiyorsun. Eğer dikkate alınmak istiyorsan, bana ne olduğunu söyle."

"Lordum," diye cevap verdi Theomach hemen, "ben üç şeyim. Birincisi, ben bilginin peşinde bir arayıcıyım. Halkım, adı hiçbir şey ifade etmeyeceği için adlandırılmayacak kadar uzak bir diyarda yaşıyor. Dünya'nın küçük canlıları için hiçbir endişemiz yok. Yine de geniş bir alanda dolaşıyoruz.

-Her ne kadar yalnız olsam da, bilginin toplanabileceği her yerde onu arıyorum. Bu arayışım beni size getirdi."

Insequent cevap verirken, Linden çadırı geçerek Covenant ve Jeremiah ile aynı hizaya geldi. Onu buraya onlar getirmişti. Covenant'a güvenmese de, o ve oğlu Berek'in araştırmasına karşı tek savunmasıydı.

"İkincisi," diye devam etti Mide, "ben hatırı sayılır bir cesarete sahip bir savaşçıyım. Boş zamanınızda, iddiamı sizi memnun edecek herhangi bir biçimde test edebilirsiniz. Şimdilik, düşmanlarınızdan hiçbirinin savaşta bana karşı duramayacağını açıkça belirteceğim."

Linden sadece Covenant ve Jeremiah'nin duymasını umarak fısıldayarak sordu. "Bu doğru mu?"

Belki de Berek onu duymamıştı. Duyduysa bile dikkatini ve derin bakışlarını Mide'ye sabitledi.

Ama Covenant daha az ihtiyatlıydı. "Kahretsin, evet," diye homurdandı. "Hiçbir fikrin yok. O çok gurur duyduğu bilgisini iş başında gördün. Bir dövüşte neler yapabileceğini bir düşün."

Eğer Mide anların arasına girebilseydi, görülmeden ya da karşı çıkılmadan istediği sıklıkta saldırabilirdi-

Yine de Berek'le yalnızmış gibi konuştu. "Üçüncüsü," diye devam etti, "ben bir öğretmenim. Sizde ve içinde açıklanamayan çok şey oldu. Bu tür meseleleri anlıyorum ve arzu ediyorum ki

anlayışımı aktarmak için. Lord Berek, talimatlarım gücünüzü ve anlayışınızı artıracak. Bu savaşta zafer kazanmanızı sağlayacaktır."

Covenant alaycı bir tavırla, "Lütfen," dedi. "Ona doğruyu söyleyin." Insequent'i kışkırtma dürtüsü şarabın her yudumunda artıyor gibiydi.

Mide omuz silktili. "Doğrusu, benim yardımım olsun ya da olmasın, zaferinizden şüphe duymuyorum lordum. Warmark Vettalor'a ve onun komuta ettiği güce karşı, sizinki daha güçlü bir el. Yine de rehberliğimin savaşçılarınız arasında pek çok hayatı koruyacağını söylerken çelişkiye düşmekten korkmuyorum. Ve kesin olarak söylüyorum ki, benim eğitimim olmadan yemininizin kapsamını ya da daha büyük amacınızın önemini asla tam olarak kavrayamayacaksınız."

"Yüzsüzsün yabancı," dedi Berek hoyratça. Kollarını kavuşturmuş, bir ağaç kadar hareketsiz görünüyordu. Dünyasının döndüğü merkez haline gelmişti ve kendinden şüphe duyduğunu saklıyordu. "Yardımdan bahsediyorsun ama amacını açıklamıyorsun. Neden yardım teklif ediyorsunuz?"

Eğer Mide'nin kendinden şüphe duymakla bir tanışıklığı varsa, o da bunu gizliyordu. Tekrar omuz silkerek, "Lordum, sizi kolayca tatmin edecek bir cevabım yok. Bilgiyi arayanların arayışları zorunlu olarak dolaylı, içgüdüsel ve belirsizdir. Kendileri de keşfedilene kadar amaçlarını adlandıramazlar. Sadece şunu söyleyebilirim ki, hizmetinizdeyken bilgi edineceğime inanıyorum; aksi takdirde bilgimin ötesinde kalacak olan bilgi ve onur."

Covenant şarabından uzun bir yudum aldıktan sonra, "Makul bir piç," dedi, "hakkını vermeliyim."

Mide yavaşça gizlenmiş yüzünü Mutabakat'a doğru çevirdi. Onun bu tavrı Linden'in endişe içinde nefesini tutmasına neden oldu. Jeremiah rahatsız bir şekilde, "Doğruyu söylüyor," diye mırıldandı.

"Elbette," diye homurdandı Covenant. "Ben de öyle. Keşke hayat bu kadar basit olsaydı."

Ama Berek dikkatini dağıtmayı reddetti. "Eğer gerçekten bana yardım etmek istiyorsan," diye sordu, "ve bir yabancı olarak değil de Theomach olarak tanınmak istiyorsan, doğruluk ya da sadakatini gösteren bir işarete ihtiyacım var. Göster

bilginizin kanıtı. Yardımınızın düşmanlarıma hizmet etmeyeceğini gösterin."

Mide yine bir uyarı gibi başını Antlaşma'ya ve Yeremya'ya doğru çevirdi.

Covenant aniden elindeki kadehi en yakın mangala fırlattı. "Haydi, Jeremiah." Kömürler söndü ve havaya yanan şarap ve bal kokusu yayıldı. Sonra ahşap kap alev aldı ve çadırı bir anlığına aydınlattı. "Gidip Damelon'u bulalım. Belki Inbull'la savaşmamıza yardım eder." Sol elini ağrıyan kaburgalarının üzerine koydu, yarım elini hâlâ cebinde tutuyordu. "Bu acının bir kısmını geri ödemek istiyorum."

Jeremiah hemen kadehini Berek'in uzun kılıcının yanına bıraktı. Linden'in bakışlarından kaçınarak itaatkâr bir şekilde Covenant'a eşlik etti. Çadırı geçip kapakların altından dışarı çıkarken hem Berek'e hem de ona olan mesafelerini korudular.

Linden bakışlarıyla Berek'e seslendi ve sessizce arkadaşlarını geri çağırmasını istedi. Ama Berek ona yüksek sesle cevap verdi. "Onların ellerinden bir miktar intikam almak benim amaçlarıma hizmet edecektir. Ve El Damelon, Inbull'un kalıcı bir zarar görmemesini sağlayacaktır."

"Her şey yolunda," dedi Theomach. Berek'in sözlerini ya da Antlaşma'nın ve Yeremya'nın ayrılışını onaylıyor olabilirdi. Ancak daha sonra ne demek istediğini açıkça ortaya koydu. "Onların yokluğunda daha rahat konuşabilirim."

Linden oğlunu takip etme arzusunu bastırdı. Onu korumak için yanıp tutuşuyordu. Ve içgüdüsel olarak Berek'le yalnız kalmaktan kaçınmak istiyordu. Ama onun yardımına ihtiyacı vardı. Ve Theomach'ın Berek'i herhangi bir şeye nasıl ikna edeceğini hayal bile edemiyordu.

Geleceğin Yüce Lordu Insequent'ı dikkatle inceledi. "Öyle yap o zaman."

"Lord Berek" - Theomach'ın güveni aşikârdı - "sadakatime dair kanıt istiyorsunuz ve ben de bunu sunuyorum."

"Rivayete göre, Fırtına Dağı'nın yamaçlarında çaresizlik içindeyken, kadim Gravin Threndor, Ateş Aslanları, dağ ya da Dünya seninle konuşmuş. Yine de onların konuşmalarını gerçekten duyduğunuzu itiraf etmek teselli değildir. Bu sadece bir kolaylıktır, açıklanamayan şeyleri geçiştirmek için bir araçtır. Gerçek hem daha basittir

ve daha derin. Umutsuzluk ve çaresizlikten ilham alarak, yardım için seslendiniz ve karşılık olarak yemininizi sundunuz. Bunu yaptınız çünkü ihtiyacınız mutlaktı ve çünkü açıklamanıza meydan okuyan bir şekilde, Gök Gürültüsü Dağı'nın Toprağın yüce güzelliğinin ortasında bir güç yeri olduğunu hissettiniz. Çağrınızın nasıl ve neden kabul edildiğini ve yanıtlandığını açıklayamazsınız."

Berek şaşkınlığını gizlemek için gözle görülür bir çaba sarf etti; ama kendini kontrol etmesine rağmen artan şaşkınlığı açıkça görülüyordu.

"Yine de," diye devam etti Theomach, "bir konuşma biçimi meydana geldi. Duymadığınız ve anlayamadığınız sözcükler sizin için bilinir hale geldi. Size verildikleri için, güçleri açıldı. Ayrıca size başka bir yol da kalmamıştı. Bu yüzden onları yüksek sesle söylediniz. Ateş Aslanları cevap verdiğinde, siz de düşmanlarınız gibi şaşırdınız.

"Ancak o andan beri Kelimeler senden uzaklaştı. Onları sadece rüyalarında hatırlıyorsun ve uyandığında geriye kederden başka bir şey kalmıyor.

"Öyle değil mi lordum?"

Berek sanki bu hareketten habersizmiş gibi başını salladı. Dertli şaşkınlığı Mide'nin haklı olduğunu gösteriyordu.

"O halde beni iyi dinle." Şimdi Insequent'ın sesi dikkat çekmeye zorlayan bir ciddiyet kazanmıştı. Işık bile etrafında yoğunlaşmış gibiydi; sanki lambalar, mangallar ve havanın kendisi onu dinliyordu. "Sözcükler Yedi idi ve işte bunlar.

"İlki *melenkurion*'dur ve kale ya da kaynak anlamına gelir. İkincisi *abatha*, dayanıklılık ya da dayanıklılık ihtiyacına işaret eder. Üçüncüsü *duroc*, Dünya Gücüne bir gönderme, hanımefendinin kullandığı ateşin özü. Dördüncü olarak *minas* gelir, bu da Toprak Gücü anlamına gelir, ancak başka bir anlamda. Bir teurji biçiminden ziyade bir temel olarak Toprak Gücüne işaret eder."

O konuştukça, her bir Sözcük yankılanıyor ve çadırın dokusunu zorlayana kadar genişliyor gibiydi. "Beşinci Kelime, insan dilinde tanımlanamayan, ancak yakarış anlamına gelen *mill'dir*. Altıncı kelime olan *harad*, bencilliğe, zorbalığa, kötülüğe ya da diğer umutsuzluk biçimlerine karşı bir uyarı olarak anlaşılabilir. Konuşmacıyı, Dünya Gücünü, berekete hizmet etmeyen ya da onu korumayan hiçbir şekilde kullanmamaya bağlar.

yaratılışın. Ve son olarak, birçok anlam yüklenebilecek olan *khabaal*. Sizin ağzınızda, Toprağa ettiğiniz yeminin bir tasdiki ya da vücut bulmuş halidir."

Mide, Berek'in -ya da belki Linden'in- açıklamasını özümsemesine izin vermek istercesine durakladı. Sessizdiler. Yankılar Linden'in kulaklarını doldurdu: Sözcüklerin gücünün etrafında dallanıp budaklandığını, kavrayışının ötesindeki ufuklara doğru çoğaldığını hissetti. Onun için çok geniş olan olasılıkları kapsıyorlardı.

Covenant'ın Yedi Söz'den bahsettiğini hiç duymamıştı. Ama Theomach onları Berek'in bilinçli zihnine geri getirmişti. Mutlaka Antlaşma'nın Toprak'a ilk yolculuğundan önce kaybolmamışlardır.

Ona da verilmişti-

Bir an sonra, Theomach şöyle dedi. "Bu dil, adını vermekten çekindiğim bir ırk dışında hiçbir yerde konuşulmuyor, çünkü bu dil Dünya halklarından ziyade Dünya'nın yapısının ve özünün dilidir. Yine de, bilgiyi derinlemesine arayanlar ve bu bilgiyi kendi amaçları için eğip bükme ya da çarpıtmak istemeyenler tarafından kelime kelime keşfedilebilir."

Sonra beklenmedik bir şekilde Linden'e döndü. Linden onun bağları yüzünden yüz ifadesini göremiyordu. Yine de adamın Berek'i ikna etmek kadar onu da etkilemeye çalıştığı izlenimini edindi.

"Yüksek sesle," dedi belirgin bir şekilde, "Yedi Söz şöyle söylenir. *Melenkurion abatha. Duroc minas mill. Harad khabaal.*"

Daha on heceyi telaffuz etmeden Kanun Asası alevler içinde kaldı. Her Sözcükle birlikte, ateş onu alevler içinde bırakana kadar yükseldi: bir okşayış kadar nazik, tamamen incitmeden ve tehlikesiz ve bir ilahi gibi coşkulu bir güç. Çok geçmeden tüm çadır neşe ve yeniden doğuş, coşku ve restorasyon gibi alevlerle doldu: Yasanın gerçek canlılığı.

Linden'in bir kısmı ona tutunmuş, yüceliğinden zevk alıyordu. *Vitrim*'in armağanını ve Glimmermere'in iyiliğini, *alianta*'nın tang'ını ve hurtloam'un egemen altınını andırıyordu; Diyar'ın sınırsız zafer potansiyelini. Bununla birlikte, onun bir başka yönü de

ölümlü ve korkmuş. Kelimeler damıtılmış bir güçtü. Onları o seçmemişti ve sonuçlarını kontrol etmeyi umamazdı.

Refleks olarak alevleri söndürmeye çalıştı ve bunu yapar yapmaz alevler söndü. Geçiş olmadan ateş söndü ve onu lambaların ve mangalların kesik içgörüsüyle baş başa bıraktı.

Kendi içinde, değişimin aniliği karşısında sendeledi. Arkadaşlarına bakmayı hatırladığında, Berek'in hem şaşkın hem de hevesli olduğunu gördü. Duyduklarını ve gördüklerini idrak edemiyor gibiydi ama yine de şaşkınlığına rağmen ayağa kalkmıştı. Omuzlarından uzun bir yas yükü düşmüştü; ve en azından birkaç dakikalığına, dişlek kayıp artık ruhunu kemirmiyordu.

Mide onu ve Berek'i belirgin bir memnuniyetle izledi. "Memnun musunuz lordum?" diye sordu sanki cevaptan eminmiş gibi. "Şimdi size yardım edebilmem ve ders verebilmem için yoldaşlığımı kabul ediyor musunuz?"

Çabayla titreyen Berek kendine hakim oldu. Boğazını temizlemek için birkaç kez yutkunduktan sonra kısık sesle şöyle dedi. "Minnettarlığım kesin. Leydim bana zarar görmediğine dair güvence verdiğinde daha fazlasını söyleyeceğim."

Linden onun kendine hakimiyetine rakip olamazdı; ama elinden geldiğince açık bir şekilde cevap verdi: "Bana bakın lordum. *Görüyorsunuz*. Ben de en az sizin kadar şaşkınım." Ve kendi zayıflığına üzülenek ağlamak istedi. "Ama yaralanmadım."

Berek yavaşça başını salladı. "Evet leydim Linden. Gerçekten de bütün olduğunuzu anlayabiliyorum. Bu yüzden Theomach'a şunu söyleyeceğim" - hâlâ yavaşça, sanki her küçük hareketi bir irade çabasına mal oluyormuş gibi Insequent'a döndü- "minnettarlığım kesin ama kabulüm şüpheli. Bilginize bir kez daha göz atmak beni tatmin edecektir."

Mide hareketsiz bir şekilde bekledi; ama Linden onun kabul etmeye mi yoksa reddetmeye mi niyetli olduğunu anlayamadı.

Berek katı bir dikkatle, "Yaratılışın cömertliğinden bahsettiniz. Bu cömertliğin adını koyar mısın? Nerede yatıyor? Doğası nedir? Neye işaret ediyor? Eğer bu Yedi Söz beni bağlayacaksa, bağlanacağım şeyi bilmeliyim."

"Yaşam," diye yanıtladı Mide basitçe. "Büyüme. Gelişme." Sonra özür diler gibi bir ses tonuyla ekledi. "Anlayacağınız üzere, Lord Berek, ne ben ne de herhangi biri bu dünyanın Yaratıcısı'nın zihnini kavrayamaz. Sonsuz olanın ihtiyaçları ve arzuları sonlu kavrayışları aşar. Yine de Dünya'nın ve onun içindeki Toprak'ın, yaşayan varlıkların hayret ve dehşete bakabilecekleri ve onlara öykünmeye ya da onları reddetmeye çalışabilecekleri bir yerleşim yeri olarak yaratıldığını düşünüyorum. Dünya ve Toprak, yaşamın arzularına ve seçimlerine göre kendi içinde en yüce olanı ya da en alçak olanı keşfedebileceği bir yerleşim yeridir."

Berek kaşlarını çattı, onaylamayarak ya da üzülen değil, yoğun bir düşünceyle. Uzun bir süre Mide'ye baktı, sanki gelişmekte olan sağlık sezgisiyle yabancı'nın sırlarına nüfuz etmeye çalışıyordu. Sonra omzunun üzerinden sordu: "Leydi Linden, Mide'nin rahat konuştuğunu mu düşünüyorsunuz?"

Sorusu Linden'i ürküttü ve hiç düşünmeden, "Umurumda değil," diye cevap verdi. Eğer düşünmek için duraksasaydı, adamın sorusunun ağırlığı sesini boğazına hapsedirdi. "Bunun doğru olmasını istiyorum. Sen de öyle. Önemli olan da bu değil mi?" O kim oluyordu da hayatın anlamını dile getiriyordu? "Önemli olan tek şey bu değil mi?"

Berek boğazının arkasından hırladı, hem tanıma hem de belirsizlikle dolu sözsüz bir sestir bu. Hâlâ Insequent'i incelemeye devam ederek resmi bir şekilde şöyle dedi: "O halde Lordum Theomach'a yoldaşlığınızı kabul ettiğimi söyleyeceğim. Hem yardımını hem de rehberliğini memnuniyetle karşılayacağım. Sizin gibi konuşan bir adama, niyeti ne olursa olsun kulak verilmelidir."

Theomach bir selamla karşılık verdi ve yumruğunu göğsüne vurarak saygı duruşunda bulundu. Mutabakat'ın planlarına müdahale ederek kendisi için istediğini elde etmişti. Linden istemeden de olsa Berek'in güvenini kazanmasına yardım etmişti.

Ancak kararını vermiş olan Berek yoluna devam etmekte tereddüt etmedi. "Şimdi bizi yalnız bırakacaksın," diye yeni danışmanını bilgilendirdi. "Leydim Linden ile yalnız konuşmalıyım."

Oh, Tanrım. Linden irkildi. Birdenbire çadırın tüm alanı bir tuzağa dönüşmüş gibiydi: Kendini bilmediği tuzaklar tarafından kuşatılmış hissetti.

nasıl kaçınacağını bilemez. *Bu durumda, zihni Zamanın Kemerinden ayırt edilemez.* Tek bir yanlış kelime-

Mide hemen itiraz etti. "Lordum, buna gerek yok. Hanımefendinin sizden istediği şey basit ve isteklerinin kolayca karşılanacağından şüphem yok. O ve yoldaşları sizi hiçbir şekilde tehlikeye atmayacak. Yardımımı ve rehberliğimi kabul ettiniz. Akılsızca onları bir kenara bırakmayın."

Berek omuzlarını geriye çekti, çenesini kaldırdı. Sesi yumuşaktı ama yumuşaklığı demiri gizliyordu. "Lordum Theomach, minnettarlığımın kesin olduğunu ve hoş karşılandığımı söyledim. Yine de bilgeliğim bana ait. Eğer sık sık yaptığım gibi akılsızca davranırsam, bu sizin hatanız olmayacaktır."

Linden Theomach'ın gözlerini görebilmeyi diledi. Bakışlarının hızla Berek ve onun arasında gidip geldiği, Yarım Elma'yı ikna edecek bir argüman ya da onu yüksek sesle dile getiremediği tehlikelere karşı uyaracak bir yol aradığı izlenimine kapıldı. Ama sonra selamını ve eğilmesini tekrarladı. Berek'in duyamayacağı bir yerde Linden'e hitap etmek için aradan çekilmek yerine, kanatlara döndü ve çadırdan çıktı.

Bir krizle karşı karşıyaydı ve buna hazırlıklı değildi. Yedi Söz hâlâ etrafında yankılanıyor, umut ve felaket ipuçlarıyla onu şaşırtıyordu.

Ama uzun saatler boyunca içgüdüleriyle konuşmuş ve hareket etmişti. Başka türlü davranamayacak kadar yorgundu. *Kendine güven.* Eğer rüyalarında kötü niyetli, yanıltıcı bir kimeranın değil de gerçekten Mutabakat'ın sesini duyduysa-

Berek yüzündeki nezaket ve gözlerindeki kararlılıkla yaklaşırken, Linden bir engelden kurtulmak istercesine pelerinini silkti. Mangallar havayı ısıtmıştı: yakında çok sıcak olacak, çelişkili şüpheleri yüzünden telaşlanacak ya da utanacaktı. İki eliyle Asa'ya tutunarak, onun araştıran bakışlarıyla karşılaşmak için kendini hazırladı.

Bir kol mesafesinden biraz daha yakın olana kadar yaklaştı. Orada durdu. Kollarını kasıtlı olarak göğsünde kavuşturdu: bir kararlılık jesti. "Leydim, başınız dertte. Buna gerek yok mu? Minnettarlığım

sınırsız ve benim saygım da onunla birlikte. Hem yaptığınız hem de getirdiğiniz yardımlar tahminlerin ötesinde. O halde neden benden korkuyorsunuz?"

Linden ona cevap veremedi: herhangi bir açıklama çok fazla şeyi açığa çıkaracaktı. Bunun yerine anladığı konulara geri döndü; güvenle açabileceği konular. "Lord Berek, dinleyin," dedi sesinde bir titremeye. "Yapmanız gereken şeyler var. Temel şeyler. Bunları yapmazsanız, bu savaşı kazanıp yine de kaybedebilirsiniz, Theomach'ın yardımıyla bile."

Korkmuş ve yorgun olduğu için kaba bir şekilde konuşarak ona şöyle dedi. "Kendi yaralını öldürüyorsun. Bunu biliyor musunuz? O battaniyeler, paletler, bandajlar, çadırlar ölüm saçıyor. Şifacılarınız henüz bunu göremiyor ama siz göreceksiniz." Yedi Söz'ün geri getirilmesi onun gizli güçlerini ortaya çıkaracaktı. "İnsanlarınızın kesilmesini," doğranmasını, delinmesini, çiğnenmesini önleyemezsiniz, "ama bazılarının hayatını kurtarabilirsiniz."

Şaşkın ve kaşları çatık olan Berek söze başladı. "Acı tulumla-"

"*Hayır*," diye karşı çıktı Linden. "Daha fazlasını ne zaman bulabileceğinizi ya da ne kadarını bulabileceğinizi bilmiyorum. Ve topraktan çıkarılır çıkarılmaz etkisini kaybetmeye başlar. Onu çok uzağa taşıyamazsınız."

Sözünün kesilmesine dayanamadığı için aceleyle, sert bir şekilde, "Bu savaşa bir gün ara vermek gerekiyor. Bir ya da iki gün. Düşmanlarınızın geri çekilmesine izin verin. Karşı saldırıya geçebileceklerini düşünüyorsanız, onları korkutmak için Inbull'u kullanın. Savaşmak yerine, her battaniyeyi ve sargı bezini kaynar suya batırın. Eğer paletleri değiştirebiliyorsanız, yakın. Aksi takdirde üzerlerine kaynar su dökün. Ve şifacılarınıza -tüm halkınıza- her yarayı yıkamalarını söyleyin. Bu yaralar *temiz* tutulmalı.

"Ne kadar süreceği umurumda değil. Zaman yarat. İnsanlarınız sürüler halinde ölüyor ve ben burada kalamam. Ben gittikten sonra onlardan herhangi birini kurtarmak istiyorsan, onları temiz tutmalısın."

Bakışlarındaki keder yüreğini burktu. "Ya yapamazsak leydim?" diye sordu usulca. "Battaniyeler kaynatıldıklarında lime lime olurlarsa, sargılar da aynı şekilde, ve düşmanlarımızın terk ettiği kamplardan hiçbir erzak toplayamazsak? O zaman ne yapacağız?"

"Oh, Tanrım." Adamın durumunun vahameti açıktı: cesaretini a ıyordu. Onun yerinde olsaydı, uzun zaman önce deh etten felç olurdu. "Mide sana ne yapman gerektiğini s yleyemezse, daha fazla incik boncuk bulman gerekecek. Ve eğer yeterince hurtloam bulamazsan" -bir empati ve ıstırap yuma ını yuttu- "bu enfeksiyonların üzerine kaynar su dökmek zorunda kalacaksın." Yanıklar korkunç olabilirdi ama zehirlerin bir kısmını yavaşlatabilirdi. "Onları temiz tutmak için her şeyi yaparım."

Ancak o bocaladık a, o daha da güçlendi. Cesaretinin temelinde etrafındaki insanların ihtiyaçları vardı. Buraya kadar gelmiş ve çok şey ba armı tı, Ateş Aslanları onun  aresizli ine cevap verdiği için değil, sadece halkının ve Kraliçesinin içinde bulunduğu kötü durumdan yüz  eviremedi i için. Kederle doluydu ve umutsuzlu u anlamıştı: bu nedenle hem korkuyu hem de yenilgiyi reddetti.

"Leydim," dedi kaba bir nezaketle, "danı manlı ınızı deneyece iz. Başarılı olaca ımızı iddia edemem ama ilminizin hediyesi aramızda değerli olacak. Fırsat buldukça, onun faydalarından yararlanaca ız. İyile tirmenin değerini   rettiniz. Bu unutulmayacak. Kalpleri co turacak şarkılar söylenecek ve nesilleri a an hikâyeler anlatılacak. Krali eme ve Topraklarıma hizmet edenlerin bir araya geldiği her yerde-"

"Hayır!" Linden çılgınca itiraz etti. *Dalgalanma* düşüncesi onu dehşete d   rm  t . Geni leyeceklerdi-"*Hayır*, daha iyi, inan bana, bu konuda konu maman *daha iyi*. Bu gece olan her şeyi kastediyorum. Bunu tartı mayın, bundan bahsetmeyin. Hikayeyi canlı tutmayın. Size yalvarıyorum lordum. İsterseniz dizlerimin üzerine   kerim." Vertorn secde etmeyi teklif etmişti: o da onun örneğini izleyecekti. "Ve Theomach ısrar edecek, kalamam. Ve ben bunu hak etmiyorum-"

 ıfacı Linden efsanesi, ülke'nin bilinen tarihini de i tirebilir. Kemerini devirecek kadar zarar verebilir.

Berek ellerini kaldırdı: bir yatı tırma jesti. "Leydim," diye mırıldandı onu yatıştırmak için. "Leydim. Sıkıntınızı bastırın. Buna gerek yok. Dile inizi yerine getirece im.

"Bu kamptaki herkes sizden bahsetmememi garip karşılayacaktır. Ama eğer sessizliğimin lütfunu istersen, bu sana verilecektir. Ve bu konuda Ellerime, Damelon'a ve diğerlerine emir verebilirim. Hafts'larım da bana kulak verebilir. Sözlerim her sesi susturmayacak. Yine de, madem öyle istiyorsunuz, yapılabilecek her şeyi yapacağım."

Linden ona inanabileceğinden emin olana kadar ona baktı. Sonra sarktı. Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşündü. Sözlerini tutan erkekler için Tanrı'ya şükürler olsun. Covenant'ın sözüne aynı derecede güvenebilseydi, korkudan titremezdi.

"Sorabilirim leydim," diye devam etti Berek bir süre sonra. "Yaptıklarınızın hikâyesinde ne gibi bir zarar var? Ama sormayacağım. Bu konudaki sessizliğim aradığınız nimetin içinde saklı.

"Yine de," dedi daha sert bir sesle. "Söylenmesini istediğim bazı sorular var. Kraliçeme ve ülkeme ettiğim hizmet yeminleri bunu gerektiriyor. Ne hakaret ne de saygısızlık niyetinde olduğumu anlayın. Ancak, bana cevap verilmeli."

İçten içe irkilen Linden, "Yapma lütfen," demeye başladı. Tehlikenin farkında değilsin. Ama Berek'in derin bakışları onu tuttu. İradesi onunkinden daha büyük görünüyordu. Bu kadar çok kayıp yaşamış birini nasıl reddedeceğini bilmiyordu.

Berek'in yüzü gerildi. "Leydi Linden, kendinizden daha büyük güçler -ya da güç araçları- taşıdığınız çok açık. Böyle konular hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yine de çelişkiyi ayırt edebiliyorum. Güçleriniz sizi aşsa da, içinizde onları aşacak güç var."

Ağzı ve boğazı aniden konuşamayacak kadar kuru hissetti. Covenant'ın yüzüğünü gömleğinin altından algılayabilmesine şaşırılmamalıydı. Yine de hazırlıklı değildi. Ve ne Theomach ne de Covenant ona tavsiyede bulunmak için buradaydı.

"Lordum," dedi zayıf bir sesle, onu savuşturmaya çalışarak. "Bu konu hakkında konuşamam. Sizinle hiçbir ilgisi yok. Savaşınızı, Kraliçenizi ya da yemininizi etkilemeyecek." Zaman'ı yok etmeden olmazdı. Anılardan acı duyarak ekledi, "Ve sen bu bilgiyi hak etmedin. Buna hazır değilsin. Bu sadece sana zarar verebilir."

Söyleyebileceği -ya da söylemeyi reddedebileceği- herhangi bir şeyin Berek'e neye mal olacağını kestiremiyordu. Benzer bilgiler ona

zarar vermişti

ölçülemeyecek kadar. Ama aynı zamanda onu kurtarmıştı.

O da yumuşamadı. "Yine de isimlerini duymak istiyorum."

Gözleri, ses tonu ve hayat dolu aurası onu etkiledi. Sadece sezgilerinin rehberliğinde Asa'yı bir elinde tuttu. "Benim Asam Yasa ve Dünya Gücü ile ilgilidir. Yedi Söz ile aynı gücü uygular ama farklı bir biçimde." Diğer eliyle Covenant'ın gizli yüzüğünü gösterdi. "Bu beyaz altın." Bunu söylerken Dünya'nın tüm bin yıllarının sorumluluğunu üstlendiğini hissediyordu. "Barışı yok eden vahşi büyüyü kullanıyor. Ama burada doğal değil.

"Daha fazlasını öğrenmek istiyorsanız, Mide'ye sormanız gerekecek."

Onu şaşırttığını gördü ve daha fazlasını isteyeceğinden korkarak kendini hazırladı. Yine de talep etmedi. Bunun yerine, dağınık düşüncelerine bir tutarlılık kazandırmak istercesine kel kafa derisini ovuşturdu.

"Bu işe yaramaz leydim," diye homurdandı. "Hiçbir şey ifade etmiyor." Sonra elini ve onunla birlikte belirsizliğini de bıraktı. "Yine de sizi zorlamayacağım, çünkü rahatsızlığınız ortada. Bunun yerine başka türden bir soru soracağım.

"Güçlerinizin ve amacınızın benimle ilgili olmadığı söylendi. Bundan nasıl emin olabilirim? Kuvvetlerim sayıca çok az. Düşmanlarımı önümden sürdükçe onları güçlendiriyorum, çünkü Doriendor Corishev'e ve takviyeye daha da yaklaşıyorlar. Başka bir bölgeden gelebilecek bir tehdit ihtimalini göz ardı edemem."

"Theomach-" Linden teklif etmeye çalıştı.

"Leydim," diye araya girdi Berek daha sert bir şekilde, "ben yardım istemiyorum. Kendisinin de belirttiği gibi, Mide bunu pekâlâ sağlayabilir. Daha ziyade, sizi zorlayan ihtiyaçlardan nasıl korkmayacağımı soruyorum. Kalbinizde zarar verme isteği yok, bundan eminim. Ancak yoldaşlarınız bana kapalı. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama tuhaf büyüler yapıyorlar ve tavırları hiç de nazik değil.

"Buna cevap verin leydim, sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim."

Linden iç çekti. "Lordum, size söyleyebileceğim sadece iki şey var." Covenant'ın niyetini şu anda açıklamak yıkıcı olurdu. "Birincisi, kuzeybatıya gidiyoruz ve önümüzde *uzun* bir yol var. İki yüz fersah gibi bir şey. Covenant, Jeremiah ve benim yapmaya çalıştığımız her şey, bizi buraya getiren her şey

Bu iki yüz fersahı mümkün olduğunca çabuk kat etmezsek hepsi boşa gidecek.

"İkincisi," diye devam etti Berek'in sözünü kesmemesi için, "Theomach'ın bizden isteyeceği son şey beladır. Ve gerçekten *de sonuncusu*. Onun ne kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Ben de anlamıyorum. Ama şundan emin olabilirsiniz. Seni tehdit edecek bir şey yapmaya kalkarsak, bizi durduracaktır. Onunla savaşımayız. Burada olmaz. Ne kadar güçlü olduğumuzu düşünürsen düşün."

Insequent, Covenant'ın niyetlerini geçersiz kılma yeteneğini göstermişti. Onun kendisine zarar vermek istemediğinden emindi; ama Berek'le olan ilişkisini ya da Zaman Kemer'i'nin güvenliğini tehlikeye atmaları halinde Covenant'ı, Jeremiah'yı ve onu anında sürgüne göndereceğinden de şüphe duymuyordu.

Berek ona kasvetli bir şekilde baktı. Bakışlarında, ona güvenmek için duyduğu içgüdüsel dürtü ile halkı, Kraliçesi ve yemini için duyduğu gerekli endişeler arasındaki çekişmeyi neredeyse izleyebiliyordu. Sonra yüz ifadesinin yumuşadığını gördü, omuzlarındaki gerginliğin gevşediğini hissetti; ve daha o konuşmadan, ondan en çok ihtiyaç duyduğu şeyi elde ettiğini anladı.

"Leydi Linden," dedi alaycı bir pişmanlıkla. "Bu konular beni aşılıyor. Onları anlayacak bilgiden yoksunum. Ama bu kışta iki yüz fersahlık bir yürüyüşü kavrayabilirim. Yiyecekten, attan ya da yeterli giysiden yoksun olmanız sizin için zalimce olacaktır.

"Kendi yoksulluğum elverdiği ölçüde, istediğiniz her şeyi sağlayacağım" - herhangi bir yanıtı önlemek için elini kaldırdı - "ve cömertliğinize denk olamadığım için kendimi alçakgönüllü sayıyorum. Yalnızca hurtloam bilgisi bile kıyaslanamaz bir cömertliktir, yine de siz daha fazlasını, çok daha fazlasını verdiğiniz. Tüm ilişkilerinizde böyle cömert olursanız, sizi onurlandırmak için benim şarkılarıma ya da masallarıma ihtiyacınız olmayacak, çünkü bilindiğiniz her yerde efsaneleşeceksiniz."

Linden itiraz etmek istedi, Hayır, lordum. Burada efsane olan sizsiniz. Ben öyle biri değilim. Ama adamın beklenmedik nezaketi onu dilsiz bıraktı. Sesini bulabilmek için gözyaşlarına çok yakındı.

Covenant'ın dürüstlüğüne inanabilseydi, minnettarlığı nasıl kontrol edeceğini bildiğinden daha fazla olurdu.

9. Son Tepeler Boyunca

Linden, Covenant ve Jeremiah üç gün boyunca kuzeybatıya doğru at sürdüler ve zayıf ve yorgun atlarını zorlayacak bir araziye girmeden Son Tepeler'i olabildiğince yakından kucakladılar. Linden, pelerininin ve eski kıyafetlerinin üzerine -El Damelon'a göre- Vettalor'un terk edilmiş kamplarından birinden alınmış, kürkle kaplı ağır bir cübbe giymişti. Ellerini bir battaniyenin kenarından kesilmiş şeritlerle sarmalamıştı: daha geniş bir şeridi ağzının ve boynunun etrafına bir atkı gibi sarmıştı. Yine de soğuk gece gündüz can yakıcı bir ıstıraptı. Ve gün boyunca, sert güneş ışığı kabuk bağlamış kar ve buzdan bıçak gibi süzülüyor, onu gözlerini kısmaya zorluyordu. Baş acımasızca zonkluyordu.

Ahit ve Yeremya yakınlarda at sürerken, binek hayvanını ayakta tutmak için bile Yasa Asası'ndan yararlanamıyordu. Bunun yerine onu kucağında sakın bir şekilde taşıdı; dizginlere ve eyere hırpalanmış elleriyle yapıştı. Covenant bir şekilde Berek'in dokunuşuna dayanmıştı. Yine de onun ve Jeremiah'nın Asa'nın gücüne yakın olmaya dayanamayacağından korkuyordu.

Kendi zorlukları vardı. Binekleri huzursuzdu, kontrol etmek zordu. Hayvanlar yorgunluklarına rağmen her gölgeden ürküyorlardı. Zaman zaman, zayıf bir şekilde ata binmeye çalışıyorlardı. Linden, atların yoldaşlarında kendisinin hissedemediği bir şeyler hissettiğinden şüpheleniyordu. Tamamen hayvani bir düzeyde, binicilerinin gizemli ayinlerinden rahatsız olmuşlardı.

Ancak Covenant ve oğlu bineklerinin tedirginliğini küçümsediler. Sanki Linden'in Asa'sını kullanmamasını sağlamak istercesine her zaman onun yakınında durdular. Ve soğuğa karşı kayıtsız görünüyorlardı; et ve kanın sıradan gerekliliklerine karşı doğaüstü bir bağışıklık kazanmışlardı. Pelerin ve cübbe giymeyi reddetmişler, omuzlarına battaniye örtmemişlerdi. Yine de hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermiyorlardı. Sadece Covenant'ın sabırsızlığı ve Jeremiah'nın asık suratlı tepkisizliği altta yatan hoşnutsuzluklarını ele veriyordu.

Berek'in sağladığı bayat ekmeği, sert eti ve kuru meyveyi yediler; suyu ve ham şarabı içtiler. Bu basit insani ihtiyaçları muhafaza ettiler. Ve geceleri, uykuyu teşvik edecek kadar ısı üreten kamp ateşleri yaktılar. Ancak Linden'in bildiği kadarıyla ikisi de uyumuyordu. Ne zaman soğuktan ya da kâbuslardan uyansa, onları hâlâ sönmekte olan kömürlerin yanında uyanık ve sessiz bir şekilde otururken görüyordu. Gün ağardığında, onun önünde ayağa kalkıyorlardı.

Birbirleriyle neredeyse hiç konuşmuyorlardı: nadiren ona hitap ediyorlardı. Şüphelerinin ve endişelerinin kalabalığı ufkunu her yönden bulandırmasına rağmen, o da onları sorgulamadı. O ve arkadaşları yalnız olmadıkları için kısıtlanmışlardı.

Berek'in emriyle Yellinin de onlarla birlikte ata bindi ve erzak yüklü altı ata daha önderlik etti: yiyecek, içecek, battaniye ve yakacak odunun yanı sıra binekler için kumanya; atların yetersiz gücünün taşıyabileceği kadar Berek'in cömertliği.

Süvari çok az şey söyledi. Berek ona soru sormamasını emretmişti; o da merakını ve yalnızlığını bastırarak, sert bir kararlılıkla itaat etti. Lordunu ya da yoldaşlarını bir daha göreceğinden emin olamazdı. Yine de Linden pratik sorular sormaya çalıştığında bile -Bugün ne kadar yol kat ettik? Bu havanın dayanacağını düşünüyor musun?" Yellinin o kadar sert cevaplar verdi ki Linden'in daha kişisel soruları ağızda donup kaldı.

Covenant her zaman sağ elini cebinde saklardı. Linden bunu Berek Halfhand'e olan tek benzerliğini gizlemek için yaptığını düşündü. Ama bu tedbirin boşa gittiğinden emindi. Berek, uyanan duyularıyla gerçeği kendi başına fark etmiş olmalıydı.

Farklı parmaklarını kaybetmiş olmasına rağmen Yeremya da bir yarı eldi. Böyle küçük ayrıntılardan efsaneler doğabilir-

Üçüncü günün sonunda Linden dayanma gücünün sınırına ulaşmıştı. Yellinin'in içinde bulunduğu duygusal durum onu çürük bir diş gibi rahatsız ediyordu: Yellinin'in kararlılığının yavaş yavaş erozyona uğradığının farkındaydı. Atların kurşuni sıkıntısını da görmezden gelemezdi. Ve sorması gereken sorular

arkadaşlarına sormak bir tür işkenceye dönüşüyordu: soğuk kadar acı ve acımasız.

Ayrıca Yeremya için de kaygı duyuyordu. Yellinin'e göre, üçüncü gün güneş battığında atlılar yirmi beş fersahtan fazla yol kat etmemişlerdi. Garroting Deep'ten kaçınmak için Westron Dağları arasında yükselme zorunluluğu ile ölçüldüğünde, ilerlemeleri önemsizdi. Bu hızla giderse Covenant ve Jeremiah asla hedeflerine ulaşamayacaklardı. Atlar hayatta kalamayacaktı: Linden bundan emindi. Eğer Dünya Gücü ile ayakta kalamazsa, *Melenkurion* Skyweir'ı görmeden çok önce kendisi de başarısız olacaktı.

Oğlu sonsuza dek Lord Foul'un tutsağı olacaktı.

O gece, titreyerek uykuya dalarken, bu süre zarfında verdiği kararların çoğunun soğuktan ilham aldığını fark etti; kışın acımasızlığına dayanıyordu. Berek'in kampına doğru yürümeyi seçmişti çünkü donmak üzereydi ve başka bir alternatif düşünemiyordu. Ama amacına ulaştığında -at, battaniye, yiyecek- hiçbir şey başaramamıştı. Önündeki yolculuk hâlâ imkânsızdı, tıpkı dört gün önce olduğu gibi. Yellinin ve atları, yıpranmış bedenlerinin elverdiği ölçüde yardım ediyorlardı ama bu yeterli değildi.

Linden onun uğruna çok fazla masumun acı çekmesine ve ölmesine şahit olmuştu.

Şimdi soğuk ondan başka bir karar vermesini istiyordu. Seçimlerinin yetersiz olduğunu, yolundaki engellerin aşabileceği engeller olmadığını kabul etmek zorundaydı. Jeremiah'ın ve Ülke'nin ihtiyaçlarının yükünü taşıyamayacak kadar zayıf olduğunu kabul etme zamanı gelmişti. Bu kış onun sahip olduğundan daha fazla güç gerektiriyordu.

Bu nedenle Covenant'a güvenmenin bir yolunu bulması gerekecekti.

Ertesi sabah, battaniyelerinin yetersiz sıcaklığından kurtulmaya çalıştığında, atlardan ikisinin gece boyunca öldüğünü öğrendi: Covenant'ın bineği ve Jeremiah'ınki. O zaman artık gerçeği inkâr edemezdi. Soğuk onu yenmişti. Eğer yoldaşları her üç günde bir sadece iki at öldürüyorsa ve eğer fırtına olmasaydı
-Ve eğer arazi daha zorlu hale gelmezse, Yellinin'in

İnatçı yardım yine de Son Tepeler dağlarla birleşmeden çok önce herhangi bir amaca hizmet etmeyi bırakacaktı.

Ciğerlerindeki buzun ısırmasıyla öksüren Linden, Berek'in savaşçısı meyvelerle süslenmiş yulaf ezmesinden oluşan bir kahvaltı hazırlarken kamp ateşinden alabildiği sıcaklığı topladı. Son sıcak yemeği olacağına inandığı şeyi yemek için ihtiyaç duyduğu kadar zaman ayırdı. Bir süre cübbesini alevlere açık tuttu, kürkün onu koruyacak kadar ısıyı emeyeceğini umuyordu. Sonra, Yellinin atlılar için binekleri hazırlayıp kalan atları hazırlamak üzere geri çekildiğinde, Linden sessizce Covenant ve Jeremiah'dan kendisi olmadan önden gitmelerini istedi.

Covenant'ın kızgınlığına ve Jeremiah'nın telaşına cevap vermek için, "Asamı kullanabilmem için biraz mesafeye ihtiyacım var. Merak etmeyin, size yetişeceğim." Sert karda izlerini zorlukla **seçebiliyordu**. "Yellinin'in geri dönmesini istiyorum. Ama onu ikna etmek muhtemelen kolay olmayacak. Ona ihtiyacımız olmadığını göstermem gerekecek ve bunun için-"

Linden omuz silkerek Asa'yı işaret etti.

"Zamanı gelmişti," diye mırıldandı Covenant, sanki onun kararını günler önce vermesini bekliyormuş gibi. "Sadece ona güvenme. Berek onu buraya bize yardım etmesi için göndermedi. Eğer geri dönersek onu uyarmasını istiyor. Muhtemelen şu anda peşimizde gözcüleri vardır, onu öldürüp onu gafil avlamaya çalışırsak diye."

Linden ona bakarken, anılarının Thomas Covenant'ına duyduğu özlemin bir parçasını hissetti. Elbette Yellinin'in halkına dönmek için can attığını görebiliyordu. Ama itiraz etmedi. Şüpheleri çok derindi. Eğer ona meydan okursa, onu temkinli hale getirecekti; ve o zaman da kendisi hakkındaki gerçeği ortaya çıkarma ihtimalini kaybedecekti.

"Sadece git," diye ısrar etti ona sertçe. "Ve kendini hazırla. Ben Yellinin'in icabına bakacağım."

Jeremiah inandırıcı olmayan bir gülümsemeye çalıştı. "Teşekkürler anne. Doğru olanı yapıyorsun." Covenant'a ekledi. "Mide itiraz etmeyecektir. Artık ona güveniyor."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Covenant Jeremiah'la birlikte yeni atlarına binerken. "Bu konuda nezaket gösteremeyecek kadar sinirliyim. Bu bir

Beşinci günümüz ve hâlâ *Melenkurion* Skyweir'a yaklaşamadık. Bu lanet gecikmeler beni öldürüyor."

Jeremiah'nın bineği gözlerini devirerek irkildi. Covenant'ın bir deri bir kemik kalmış mustang'i beceriksizce tökezledi. Ama yerlerinde kaldılar. Birkaç dakika içinde bir tepenin kıvrımında gözden kayboldular.

Linden olduğu yerde kaldı, Yellinin'i beklerken kamp ateşinin son parçasına yapıştı.

Diğer atlar hazır olduğunda, öndeki atlı sert adımlarla Linden'e doğru yürüdü. Gün ışığı onun yorgunluğunu olduğu kadar yaşını da vurguluyordu: Bir savaşçı için yaşlı görünüyordu, bitmek bilmeyen savaş ve yaralanma mevsimleriyle yaşlanmıştı. Ve gözleri tedirginliğini ele veriyordu. Belli ki Linden'in neden onunla konuşmak için geride kaldığını tahmin etmişti ve kalbi parçalanmıştı. Berek'in emirlerine olan bağlılığı, yoldaşları ve davası için duyduğu derin acıyla birleşiyordu. Onu inceleyen Linden, sadakatlerini ya da amaçlarını açıklamayı reddeden insanlar için ölme konusundaki isteksizliğini fark etti.

Linden hemen konuşmayınca Yellinin temkinli bir şekilde sordu. "Neler oluyor leydim? Arkadaşlarınız neden ayrıldı?"

Linden, atlının ses tonundan, Covenant'ın kadının ikileminin en azından bir yönünü belirttiğini duymuştu. Yellinin, Linden'in kendisi olmasa bile Covenant ve Jeremiah'nın Berek'in ordusu için hâlâ açıklanamaz bir tehdit oluşturabileceğinden endişeleniyordu.

"Mesafeye ihtiyacım var," diye cevap verdi Linden buhar bulutları içinde. "Asamı kullanacağım. Bu onlar için tehlikeli." Ve kendisi için: Covenant ve Jeremiah olmadan, bu zamanda mahsur kalacaktı. "Yeterince uzakta olurlarsa güvende olurlar."

Yellinin kaşlarını çattı. "Leydim, biliyorsunuz ki bana hiçbir şeyi sorgulamamam emredildi. Yine de konuşmazsam görevimi yerine getirememiş olurum. Bu nedenle ateşinizi ne amaçla kullanacağınızı soruyorum."

"İki şey var." Linden, "Hayatını bir kenara atmanı istemiyorum," demeyi kendine yediremedi. "İzninizle, sizi ve atlarınızı daha güçlü kılmak için elimden geleni yapacağım. Ve umarım sizi Lord Berek'e katılmaya ikna edebilirim."

Yellinin itiraz edemeden Linden, "Siz ve atlarınız zaten çok fazla acı çektiniz. Ne yaparsam yapayım

çok daha uzun sürecektir. Ve bize rehberlik etmene ihtiyacımız yok. Covenant yolu biliyor.

"Üç ata taşıyabilecekleri kadar yiyecek yüklemenizi istiyorum. Birine ben bineceğim ve diğerlerine liderlik edeceğim. Covenant ve Jeremiah'ın sahip olduğu atları size geri göndereceğiz. Sonra gitmenizi istiyorum. Lord Berek'e sizi gönderdiğimi söyleyin çünkü bizim için istemeye hakkımız olandan fazlasını yaptınız."

Yellinin, itaat etmek için duyduğu somut isteğe rağmen çenesini tuttu. "Lordum Berek'in emri açıktı."

"Biliyorum." İhlamur bir buhar püskürterek iç çekti. Kamp ateşinin sönmekte olan kolları artık onu ısıtmıyordu. Olabildiğince fazla ısıyı içine hapsetmek için bornozunu kapattı. Soğukta yüzü feragat etmekten kaskatı kesilmişti. "Ve kendisine itaat edilmesini bekliyor. Ama onunla ilgili başka bir şey de çok açık. Eğer daha fazla canı feda etmeden savaşı kazanmanın bir yolunu bulabilseydi, bunu gözünü kırpmadan yapardı. Senin ölmeni istemiyor, Yellinin."

Linden ciddiyetle şöyle dedi. "Asamı kullandığımda, Krenwill'in yaptığını yapabileceksin. Gerçeği *duyacaksın*. O zaman Covenant, Jeremiah ve benim aklımızdan geçenler hakkında endişelenmene gerek kalmayacak. Geri dönmek istemediklerini söylediğimde bana inanacaksın ve dönseler bile buna izin vermeyeceğim."

Yellinin özlemini bastırmak için gözle görülür bir çaba sarf etti. "O halde ateşinizin tehlikesini kabul edeceğim leydim. Atların hatırı için, başka hiçbir sebep olmasa bile, reddedemem."

"Ama senden ayrılmaya razı olmayacağım," diye ekledi hiddetle. "Krenwill'in sezgisini tecrübe etmedim. Onun değerinden emin olamam."

Linden bir süre daha Yellinin'i inceleyerek atlının yırtık arzularının kalitesini ölçtü. Yol arkadaşlarının kendilerini koruyacak kadar uzağa gittiğinden emin olduğunda gözlerini kapadı ve Asa'nın uygun odunundan peygamber çiçekleri ve hor çiçeği gibi yumuşak Toprak Gücü'nün açmasına neden oldu.

Ateşle çevrili olan Yellinin, Yasanın temel iyileştiriciliği ve besleyiciliği karşısındaki şaşkınlığını gizleyemedi. Atlarının yeni bir canlılık kazanmasını izlerken ilk kez algılamamanın tadına varması onu şok ve hayretle doldurdu. Kendi örselenmiş bedeni de

daha önce hiç deneyimlememişti. Artık Berek Halfhand'i dönüştüren güçlerin gerçek doğasını anlayabiliyordu. Ve Linden'in hediyesine duyduğu minnettarlığa rağmen kalbi ona aitti. Alevler dindiğinde ve Yellinin, Linden'in verdiği güvencelerin gerçekliğini duyduğunda, direnci yavaş yavaş azaldı.

Memnuniyetle parlayarak Linden'e onayını verdi; hevesli işbirliğini. Hayvanların yüklerini Linden'in istediği gibi yeniden düzenledikten sonra, selamlamak için zırhının göğüslüğüne vurdu. Sonra Linden ata binip diğer atların dizginlerini toplarken hazır olda durdu.

Linden doğru olanı yaptığına inanıyordu; başka bir tercihi haklı gösteremezdi. Yine de atlının tavrı kendi yalnızlık duygusunu daha da şiddetlendirdi. Tek başına atını sürerken son müttefikini de geride bırakıyor gibiydi.

Tamamen mantıksız bir düzeyde, Berek'in de onunla gelmesini diledi. Covenant ve Jeremiah muammasıyla yüzleşmesine yardımcı olacak onun gibi birine ihtiyacı vardı.

Bineklerinin yenilenen dinçliği Linden'in arkadaşlarını dörtnala takip etmesini sağladı. Yarım fersah içinde onlara yetişti.

Anlaşılan Jeremiah onu gözlüyordu. Kadın yaklaştığında, neredeyse hemen Covenant'a döndü; ve hemen onu beklemek için dizginleri çektiler.

İkisi de onunla konuşmadı. Ne yaptığını açıklamadan biliyor gibiydiler. Onlara katıldığında Jeremiah çekingen bir tavırla Covenant'a şöyle dedi: "Hemen atları değiştirmeliyiz. Yellinin'i bekletirsek fikrini değiştirebilir. Hem daha hızlı seyahat edebiliriz" - Linden'la birlikte atlara baktı- "en azından bir süreliğine."

"Elbette." Covenant'ın sesi neredeyse sevecen çıkıyordu, sanki öncünün yokluğu hayal kırıklığını hafifletmiş gibiydi. "Hadi yapalım şu işi."

O ve Yeremya birlikte atlarından indiler, atlarını geldikleri yöne çevirdiler ve onları harekete geçirdiler. Hayvanlar

Sürücülerinden kaçtıkları için rahatlamış bir halde hemen tırıs gittiler. Enerjileri uzun sürmeyecekti: bu çok açıktı. Ama Linden, Yellinin'in onlarla ilgileneceğine güveniyordu. Berek'in ordusu gereksiz yere at kaybetmeyi göze alamazdı.

Jeremiah fazla zorlanmadan taze atının eyerine uzandı, her ne kadar hayvanın yanları onun dokunuşuyla huzursuzca titrese de. Ama Covenant'ın bineği ne zaman üzengiye çıkmaya çalışsa ürküp kaçıyordu. Neredeyse neşeyle küfrederek, atı Jeremiah'inkine doğru manevra ettirdi, böylece at ondan kaçamayacaktı. Sonra hiddetli bir sırtıyla kendini koltuğa attı.

Canavarların Covenant ve Jeremiah'ya karşı içgüdüsel tiksintisi Linden'i rahatsız ediyordu. Yellinin'i serbest bırakmak da kendisini daha az çaresiz hissetmesine neden olmamıştı. İçlerinden herhangi birinin *Melenkurion* Skyweir'a ulaşana kadar nasıl hayatta kalacağını hâlâ hayal edemiyordu.

Ancak şimdilik birçok soruyu kendine sakladı. Acımasız soğuk düşüncelerini uyuşturmuş, iradesini tüketmişti. Başarısızlık imalarıyla doluydu. Ve Covenant'ın tavırlarındaki değişikliğe neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Yellinin'in yokluğu onu açıklanamayan bir kısıtlamadan kurtarmış gibiydi.

Linden ve yol arkadaşları kuzeybatıya doğru, Son Tepeler'in kenarındaki ham ve parlak kış boyunca ilerlemeye devam ederken, Jeremiah sağında, onunla Mutabakat arasında at sürüyordu. Berek'in kampından ayrıldıklarından beri yarası tamamen iyileşmişti: gözünün kenarındaki seğirmenin işaret verdiğini görebiliyordu. Bununla birlikte, anlaşılmasa mesajı aciliyetinin bir kısmını kaybetmişti. Covenant'ınki gibi Jeremiah'nın da morali yükselmişti.

Bir süre sonra Covenant'a sordu. "Sence bunu daha ne kadar yapmamız gerekecek?" Ses tonu cevabı zaten bildiğini, bu soruyu Linden'in iyiliği için sorduğunu gösteriyordu.

"Bugün," diye cevapladı Covenant gelişigüzel. "Belki yarın." Linden'a bakmadı. "Ondan sonra yeterince güvende oluruz."

"Güvenli mi?" Linden sordu. Bu kışta herhangi bir şekilde güvende olmanın mümkün olabileceği fikri akıl almaz görünüyordu.

"Mideden," diye açıkladı Jeremiah. Sesi neşeli geliyordu. "Şimdilik işleri onun istediği gibi yapıyoruz. Hiç dikkat çekmiyoruz. İnsanların bu zaman hakkında bildiklerini ihlal etmedik."

Ama çok yavaş gidiyoruz. Daha hızlı gitmeliyiz. Bu yüzden Yellinin'den uzaklaşmak zorundaydık. Böylece güç kullandığımızı görmeyecek.

"Mide yine de bundan hoşlanmayacaktır. Eğer bunu hissederse, tekrar müdahale etmesi gerektiğini düşünecektir." Jeremiah alaycı bir ifadeyle gözlerini devirdi. "Bu yüzden daha uzağa gidene kadar bekleyeceğiz. Ona Berek'in savaşına katılmaması için bir şans vereceğiz. O zaman artık onun için endişelenmemize gerek kalmaz."

Refleks olarak gelen bir umut Linden'i şaşırttı. Yolculuklarının imkânsızlığını hafifletebilecek her şeyi arzuluyordu.

Covenant onu tehlikenin gerçek olduğu konusunda uyarmıştı. *Eğer Jeremiah ve ben şimdi güç kullanma riskine girersek, fark ediliriz. Muhaliflerle karşılaşabiliriz.* Ama soğuk onu Westron Dağları'ndan geçmeye çalışmanın daha kötü olacağına ikna etti.

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye dikkatle sordu. "Covenant büyüünün burada güvenli olmadığını söyledi."

Arş'a zarar verebilecek türden bir muhalefet.

Theomach *çok güçlü varlıklardan* bahsetmişti.

"Bunu daha sonra konuşsak daha iyi olur," diye yanıtladı Covenant. "Bu gece, eğer daha fazla bekleyemeyeceksen." Linden'e göz ucuyla bile bakmadı. "Her lig bizi Theomach'ın sınırlarına biraz daha yaklaştırıyor. Ve Berek her geçen saat ondan daha fazlasını isteyecek. Daha fazla yardım. Daha fazla bilgi. Berek neler yapabileceğini anlamak için yanıp tutuşuyor. Bunun için çaresiz. Theomach'tan ne kadar çok şey alırsa, o kadar çok isteyecek."

"Muhtemelen bulunduğumuz yerde duyulmayız," diye itiraf etti Covenant. "Ama bu riski göze almak istemiyorum."

Neredeyiz, diye düşündü Linden kederli bir acıyla. Yellinin dışında, aşındırıcı soğukla geçen üç günden fazla bir süredir sıradan bir insan görmemişti. Sağında, Merkez Düzlükler görebildiği kadarıyla karla kaplı ve özelliksiz, acı bir çorak araziydi: Joan'ın deliliğinin nihai sonucunu temsil eden bir harabe, bir *kaosun* içindeki jelimsi yalnızlığın somut bir avatarıydı. Sol tarafında ise Son Tepeler, yasaklayıcı yarlar ve kayalıklar halinde başlarını kaldırıyor. Alt yamaçlarından bazıları yumuşaktı; diğerleri ise daha engebeliydi. Ama kayalar ve çıplak granit tepelerini düğümlüyordu. Ve hepsi buzla pıhtılaşmış ya da kırılğan karla kaplanmıştı.

Bir günün daha bitmek bilmeyen ürpertici uzunluğunun geçmesini bekleyemiyordu. Kendini çok yalnız hissediyordu.

O ve arkadaşları bir süre sessizce at sürdükten sonra, çekingen bir tavırla, "Pekâlâ. Tehlikeli bir şey sorarsam beni durdurabilirsiniz. Ama bu sadece senin için zor değil. Benim için de zor. En azından senin bir planın var." Dört gözle beklenecek bir şey. "Ben sadece kayboldum."

Anlayabileceği hiçbir neden yokken ıssız bir yerde donarak ölmek istemiyordu.

"Başka bir şey yoksa," diye yalvardı. "Benimle konuşmana ihtiyacım var. Sesler duymaya ihtiyacım var."

Liand'ın, Stave'in, Ramen'in ve hatta Anele'nin arkadaşlığına duyduğu özlem boğazını düğümleyecek kadar dokunaklıydı.

Jeremiah, aralarında hiçbir şey geçmediğini duymasına rağmen, Covenant'a danışıyor gibiydi. Sonra ona yan gözle baktı. "Sorun değil anne," diye cevap verdi rahatsız bir şekilde. "Sorabilirsin. Sadece dikkatli olmaya çalış. Eğer Theomach bizi duyarsa, bir soru da bir cevap kadar sorun yaratabilir."

Onun istekliliği Linden'i şaşırttı; ama bu fırsatı kaçırmak istemedi. İhtiyatlı davranmaya çalışarak şöyle dedi. "Peki Mide şimdi ne yaptığımızı neden umursuyor? İstediklerini elde etmedi mi?" Dolaylı olarak, istemeden de olsa, Berek'in yanında bir yer kazanmasına yardım etmişti. "Eğer bir şey kaçırmadıysam-"

Gerçek adını bildiğini iddia etti; ancak ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Jeremiah başını salladı. "Bizimle işi bitti." Görünüşe göre Insequent'ı tartışmakta bir tehlike görmüyordu. "Olması gereken yerde. Olması gereken yerde. Zaten oraya varacaktı ama siz bunu onun için kolaylaştırdınız. Minnettar olmalı.

"Ama o hala Kemerî korumak istiyor. Ya da öyle olduğunu söylüyor. Bizi buraya o koydu. Bu da onu bizden sorumlu kılıyor. Eğer ona inanabilirsen, yani.

"*Senin* için endişelenmiyor." Jeremiah'nın ses tonunda öfke imaları vardı. "Sana güveniyor. Ve seni nasıl koruyacağını biliyor. Ama Covenant ve benim her şeyi yapabileceğimizi düşünüyor" -ire gözlerindeki çamurlu tonu vurguladı- "neredeyse her şeyi. Anlamıyor-"

Sarsılarak yutkunan Jeremiah sessizliğe gömüldü. Covenant sanki konuşmayla hiç ilgilenmiyormuş gibi gözlerini uzaklara dikti.

Seni korumak için mi? "Neyi anlayayım?" Linden sordu.

Jeremiah ellerini yumruk yapıp bineğinin dizginlerini kavradı. Hiddetle karşılık verdi: "Doğru şeyi yapmak için ne kadar çabaladığınızı anlamıyor. Anne, hakkımızda düşündüklerini hak etseydik, Covenant beni en başta sana getirmezdı. Bu sadece aşağılayıcı değil, çok sinir bozucu-"

Jeremiah yine durdu. Bu kez kendine hâkim olmak için bariz bir çaba sarf etti. Devam ettiğinde sesi üzgün, acılı geliyordu.

"Ve Covenant için durum benim için olduğundan çok daha kötü. Çok fazla Dünya gücüne katlanmak zorunda kaldık. Bizi bir arada tutuyor. Ama hepsi bu değil. Bana gerçekte neler olduğunu -Foul'un gerçek bedenime neler yaptığını- saklıyor." Jeremiah ürperdi. "O benim arkadaşım. Beni delirmekten koruyor."

Sonra mutsuzca omuz silkti. "Sana Insequent'ı sevmediğimi söylemiştim."

Vizard adında biri, onu bir tuzak kurması için teşvik etmişti. Elohim-

Onun bu tavrı Linden'i sorduğu soruya pişman etti. "Özür dilerim tatlım," diye mırıldandı. "Seni üzmemiştim. Bir bakıma Theomach'ın tavrını anlayabiliyorum. Ben senin annenim ve neler yaşadığını unutuyorum. Bu konuda çok cesursun, belli etmiyorsun. Gerçek şu ki" - ortak sıkıntılarını ifade edecek kelimeler aradı

-"Hayal edebileceğimden de kötü."

Jeremiah yine omuz silkti. "Sorun değil." Covenant gibi o da ona bakmadı. "Covenant beni oldukça iyi koruyor." Bir an için tiki, göz kırptığı gibi uyumsuz bir izlenim uyandırdı.

Despiser'ın oğluna neler yapıyor olabileceği düşüncesiyle sarsılan kadın, kışın sert sessizliğinin onu yeniden ele geçirmesine izin verdi. Ara sıra esen rüzgârın belli belirsiz fısıltısı dışında tek ses, atların toynaklarının düzensiz gümbürtüsü ve çitirtisiydi; sert kara çarptıklarında sessizleşiyor, buz kabuklarını kırdıklarında keskinleşiyordu. Ovalar ve tepeler hafifletilmemiş bir soğuğa kilitlenmişti: bulutsuz, parlak ve cezalandırıcı. Gökyüzünü incelediğinde, havada bir değişiklik olduğuna dair hiçbir işaret bulamadı. Yine de soğuk, hava karardıkça daha da derinleşiyordu.

Arazi daha yükseklerle tırmandı. Hava boğazını ve ciğerlerini tırmalıyordu ve Yellinin'in son kamp ateşinden aldığı sıcaklık da uçup gitmişti.

Sonunda Covenant'tan ısı istemek zorunda kalacaktı. Ya da Asa'dan yararlanabilmek için kendini yoldaşlarından ayırması gerekecekti.

Dikkatini dağıtmak için, Mide'nin itiraz edemeyeceği bir soru bulmak için soru kalabalığını eledi. Sonunda, "Berek'in bu kadar çok yaralı balçık bulmasına şaşırdım," dedi. Hem de kampına bu kadar yakınken. "Bu konuda pek tecrübem yok ama daha önce bir yerde bu kadar çok hurtloam görmemiştim. Bu normal mi?" Bu zamanda mı demek istedi? "Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu."

Jeremiah Covenant'a baktı. Ama Covenant onu duymamış gibi atını sürdürdü ve bir süre sonra Yeremya şöyle dedi. "Ülkenin coğrafyası hakkında pek bir şey bilmiyorsun," dedi, sanki onun durumunu kendi kendine açıklıyormuş gibi. "Hiç harita görmedin. Ve Sunbane her şeyi karıştırdı."

Sonra düşüncelerini toplar gibi oldu. "Bunun bir kısmı zamanla ilgili. Bulduğumuz yerde -yani, ne zaman- neredeyse her şeyden daha fazla var. Daha fazla ağaç, daha fazla Ormanlı, daha fazla *Griffin*, *Quellvisk* ve diğer canavarlar, daha fazla Cavewight, daha fazla güç. Şu an ile ait olduğumuz zaman arasında her şey tükeniyor. Ya da Foul'un savaşlarında öldürülüyor. Ya da Sunbane tarafından mahvedildi. Ya da sadece kayboldu. Ama asıl sebep bu değil.

"Berek çok fazla hurtloam buldu ve bulmaya da devam edecek çünkü Kara Nehir'e doğru ilerliyor. Kara Nehir *Melenkurion* Skyweir'dan çıkar."

Linden dikkatle dinledi. Uzun zaman önce Covenant ve Sunder'la birlikte Kara ve Mithil Nehirleri'nin birleştiği yerde bir sala binmişti. Ama Covenant ona sadece Kara'nın Orta Ovalar'ı Güney'den ayırdığını söylemişti.

"Şu dağın altında bir sürü kaynak var," diye devam etti Jeremiah. "Uçurumun dibinde bir araya geliyorlar. Çoğu sadece su ama bir tanesi Toprak Kanı. Sadece bir damlacık, ama yoğun-Kara Nehir Garroting Derinliği'ne döküldüğünde, Dünya gücüyle doludur. Bu, Derinliğin neden

çok ölümcül. Caerrol Wildwood gücünün bir kısmını nehirden alıyor.

"Elbette seyreltiliyor. Kara, Mithil'e katılır ve ondan sonra *Melenkurion* Skyweir'dan geldiğini pek söyleyemezsiniz. Ama Son Tepeler Garroting Derinliği'nin hemen kenarında. Toprak Kanı'nın gücü oradan ovalara yayılır.

"Tüm bu incinme bir tür yan etki," diye sözlerini tamamladı. "Toprak gücü neredeyse sonsuza dek dağdan sızıyordu. Belki de Tek Orman'ın eskiden tüm Arazi'yi kaplamasının nedeni budur. O günlerde -çağlar önce- Merkez ve Güney Ovalar'daki her dere ve nehir boyunca hurtloam çıkarabilirdiniz."

Onun açıklaması Linden'i üzdü. O, Toprak'ın bin yıl boyunca kaybettikleri ya da kaybedecekleri için sessizce kederlenirken, Jeremiah Covenant'a döndü. "Yine üşüyor," diye gözlemledi Covenant'la konuşurken genellikle gösterdiğinden daha kesin bir ifadeyle. "Onu sıcak tutmalısın."

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Covenant, sanki düşünceleri Zaman'da kaybolmuş gibi. "Haklısın. Daha dikkatli olmalıyım."

Daha önce olduğu gibi, Linden hiçbir çağrı hissetmedi; hiçbir güç akışı sezmedi. Sadece Covenant'ın dalgınca hareket eden sağ elinin ani kavisini gördü ve görüş alanında kısa bir akkor çizgisi bıraktı. Ancak bir anda içinden ısı fışkırdı, soğuğu bir anda kovdu, giysilerini, pelerinini ve cüppesini herhangi bir kamp ateşinden daha fazla sıcaklıkla doldurdu. Yetersiz çoraplarının ve botlarının içindeki ayak parmakları uyuşuklukları geçerken yanıyor gibiydi. Covenant'ın garip teurjisi kaybolduğunda, onu mutlulukla ısınmış ve anlaşılmaz bir şekilde korkmuş halde bıraktı, sanki ona küçük bir zehir tadı vermişti; onu yok edecek kadar tehlikeli bir şeyin bir örneği.

Muhtemelen o da kendini -ve Jeremiah'yı- aynı şekilde doğa koşullarından koruyordu; ama Jeremiah bunu *göremiyordu*.

Günün geri kalanında sessizce at sürdü, korunmak için cübbesine sokulduğu gibi cesaret için de kendi içine sokuldu. Covenant'ın

ona günün sonunda cevap verebileceğini söyledi: hazır olması gerekiyordu. Gücünün doğası onun algısından kaçıyordu. Ve zaten bunu açıklamayı dolaylı olarak reddetmişti. Bu yüzden kendine özgü gücü, kadının savunmasızlık hissini daha da arttırıyordu. Tamamen ona bağımlıydı. Eğer onu terk ederse -ya da ona karşı dönerse-kendini Asa'yla sıcak tutabilirdi. Muhtemelen hayatta kalabilirdi. Ama kendi zamanına dönmek için çaresiz kalacaktı.

Bu nedenle, atlar tepelerin sırtı boyunca kuzeybatıya doğru acımasızca ilerlerken kendini tuttu. Arada sırada, o ve yol arkadaşları buzla kaplı bir dere ya da çay kenarında atlarını beslemek ve sulamak ya da Yellinin'in bohçalarından birinden biraz yiyecek ve sulandırılmış şarap çıkarmak için mola veriyorlardı. Ama molalar kısa sürüyordu. Covenant mümkün olduğunca çok yol kat etmeye hevesli görünüyordu; Jeremiah da arkadaşının artan beklentisini ya da gerginliğini yansıtıyordu. İkisi de *Melenkurion* Skyweir ile aralarındaki aşılmaz mesafeye rağmen hayvanlarını öldürüyor olmalarını umursamıyor gibiydi.

Jeremiah, kendisinin ve Covenant'ın içsel büyülerini bir tür yer değiştirme için kullanmayı planladıklarını ima etmişti. Covenant da bunu yapmanın tehlikeli olacağını kabul etmişti.

Kararlı bir şekilde, günün uzun süren sefaleti boyunca çenesini kapalı tuttu. Jeremiah, titremesi kontrol edilemez hale geldiğinde onu rahatlatması için onu dürtmesine rağmen, Covenant'tan açıkça daha fazla sıcaklık istemedi. Atlar için az miktarda bulunan tahıl ve samanın bir günden fazla yetmeyeceğinden de bahsetmedi. Bunun yerine hayvanları ihtiyaç duydukları kadar bolca besledi. Onları mahrum bırakmaya dayanamazdı ve çok fazla başka endişesi vardı. Gerekirse daha sonra yoldaşlarından daha fazla merhamet talep edecekti.

Sonunda, güneş tepelerin ardında batarken erken bir alacakaranlığa doğru at sürdüler; ve Covenant yakında gece için duracaklarını söyleyerek onu şaşırttı. Kadın onun mümkün olduğunca uzun süre yoluna devam etmesini bekliyordu ama onun yerine mırıldandı: "Buralarda bir yerde. Birkaç dakika içinde onu göreceğiz."

Kısa bir süre sonra Jeremiah ileriye işaret etti. Gözlerini kısarak tepelerin gölgesine bakan Covenant başıyla onayladı. Linden oraya baktığında, buzla örtülü iki yüksek taş omzunun arasında bir barranca kadar dik, dar bir vadiye benzeyen bir şey gördü. Covenant ve Jeremiah'nın dikkatlerini neden özellikle bu vadiye odakladıklarını tahmin edemiyordu. Berek'in kampından ayrıldıklarından beri buna benzer pek çok oluşumun yanından geçmişlerdi. Yine de Covenant sendeleyeni bineğini o yöne doğru çevirdi. Jeremiah ve Linden'le birlikte düzensiz yamacı tırmanıp vadinin derin yarığına girdi.

Üçü sapağa girip eğri büğrü uzunluğu boyunca kısa bir yol kat ettikten sonra durdu. "Sığınak." derken sesinde bir memnuniyet notası vardı. Sonra atından indi.

Barınak mı? Linden uyuşuk bir şekilde merak etti. Burası mı? Her gün kısa bir süreden fazla güneş görmeyen toprak donmuş demir gibiydi. Barranca'nın bir duvarına karşı bir dere yatağı uzanıyordu. Buzun altında belli belirsiz bir su şırıltısı duyabiliyordu. Ama sığınak? Vadinin şekli, açık düzlüklerden gelen hafif esintiyi yoğunlaştırıp kanalizasyon ederek kan akıtacak kadar keskin bir rüzgâra dönüştürüyordu. Eğer Covenant geceyi burada geçirmeye niyetliyse, sabah Linden'ı ve atları toprak kadar soğuk ve ölü bulacaktı.

Ama itiraz etmedi. Bunun yerine bineğinin sırtından beceriksizce kaydı ve bitkin hayvanın yanında titreyerek durup bir açıklama bekledi.

Çocuk ona katıldığında Covenant Jeremiah'a "Kayalar," dedi. "Büyük bir yığın. Onları derenin hemen yanına koy. Aynı anda su da bulabiliriz."

Yeremya itaatkâr bir şekilde taşları toplamaya başladı, parmakları levye kadar güçlüymüş gibi onları sert topraktan çıkardı ve Antlaşma'nın gösterdiği yere bir tümsek halinde yığdı.

Covenant Linden'a baktı. Yoğun karanlığın içinde yüz ifadesini seçemiyordu ama sırtlıyor olabilirdi. "Sorun bu duvarlar," diye bilgilendirdi onu. "Tüm bu eski granit. Theomach'ın kulak misafiri o l m a s ı neredeyse imkânsız. Ya da başka birinin, bu konuda."

Sığınak, diye düşündü Linden. Kulak misafiri olmaktan. Covenant onu hayatta tuttuğu sürece istediği kadar soru sorabilecekti.

Görünüşe göre bir yanıt beklemiyordu. Kadın atların yükünü boşaltmak ve onları beslemek için uğraşırken, o da Yeremya'nın taş toplamasına yardım etmeye gitti.

Bir bebek yuvası büyüklüğünde bir tümsek oluşturdıklarında, Mutabakat taşlara el kol hareketleri yaparak Linden'in retinasında fosfenlerden oluşan bir kafes örmeye başladı. Neredeyse aynı anda, kayalar rahatlık yaymaya başladı. Gücünü taşların arasında daha da derine gönderdikçe höyüğün yüzeyi donuk, kırmızı bir parıltıya büründü. Kısa süre sonra yığın, dokunduğunda etini haşlayacak kadar ısı yaymaya başladı ve bazı kayalar eriyecekmiş gibi görünüyordu. Barranca'nın duvarları arasında ileri geri yansıyarak biriken sıcaklık rüzgârdan bile etkilenmişti: bir tür yapay termoklin soğuk akıntıyı yukarıya, Linden ve arkadaşlarından uzağa yönlendiriyordu.

Yavaş yavaş dere yatağındaki buz çatlamaya ve buharlaşmaya başladı. Çok geçmeden mağaranın yanında tatlı su akan bir dere ortaya çıktı. Buzun geniş bir bölümü eridiğinde, atlar kızgın taşların yakınında rahatsız edici bir şekilde durmadan karınlarını doyurabiliyorlardı.

Covenant'ın ayini Linden'i rahatlamasına rağmen rahatsız etti. Etkileri gözünün önünden gitmiyordu ama büyüünün kendisi gizli kalmıştı; duyularına kapalıydı. Yaşlı adamın kendini kaptırma evrelerinden birinde, hiçbir şeye işaret etmeyen Anele olabilirdi.

Atların durumundan memnun kaldığında, kendi susuzluğunu gidermek için derenin yanına diz çöktü. Orada suyun ovaya doğru değil de vadinin içine doğru aktığını fark etti. O ve arkadaşları barranca'ya girdiklerinde bir akarsuyla karşılaşmamışlardı. Görünüşe göre su kar erimesiydi ve vadinin tabanı Son Tepeler arasında derinlere doğru kıvrılırken aşağı doğru eğimliydi.

Linden'le arasına mesafe koymaya özen gösteren Jeremiah yiyecek paketlerini açarken, Linden de yumuşayan zemine battanileri serdi. Covenant, tümseğe öyle bir ısı aşılایana kadar hareket etmeye devam etti ki, tümseğin çekirdeğinde magma varmış gibi görünüyordu. Sonra elini indirdi

yarım el. Parmaklarına kramp girmiş gibi titreyerek son şarabı aldı ve derenin karşısındaki vadinin duvarına oturmak için geri çekildi. Orada, sanki Linden'in sorularından kendini yalıtmaq istiyormuş gibi kararlı bir havayla içmeye başladı. Taşların parıltısı gözlerindeki yankıları aydınlatıyor, onları ima edilen alevlerle dolduruyor gibiydi.

Acele etmedi. Kayalıktan rahat bir mesafede, cübbesini ve pelerinini çıkarabildi ve titremeden kurumaları için taşların yanına bıraktı. Nefes aldığıında ciğerleri acımıyordu. Kurumuş et, bayat ekmek ve eski meyveler yerken, daha fazla su içerken boğazında acı hissetmedi. Başka koşullar altında kendini tehdit altında hissetmek yerine rahatlamış hissedebilirdi.

Ama çok fazla sorusu vardı. Onlara sorması gerekiyordu.

Jeremiah vadinin duvarına karşı Covenant'ın yanına yerleşmişti. Battaniyelerle çözülen toprağın rutubetinden korunan Linden, arkadaşlarının yüzlerini izleyebilmek için barrancanın zeminine oturdu.

Bütün günü düşüncelerini düzenlemeye çalışarak geçirmişti. Ve Covenant'a doğrudan meydan okumaktan kaçınmaya karar vermişti bile. Onu kızdırırsa -ya da temkinli davranırsa- kazanmayı umduğundan daha fazlasını kaybedebilirdi. Daha derin endişelerini dile getirmek yerine, sessizliği bozarak sahte bir kayıtsızlıkla, "Sadece merak ediyorum. Siz ikiniz Inbull'a ne yaptınız?"

Bu acının bir kısmını geri ödemek istiyorum.

Covenant'ın o zamanki tavrı, tıpkı yanlış yönlendirmeleri ve yalanları gibi, onun bir zamanlar olduğu adamlarla ilgili anılarını ihlal etti.

Şarap tasını boşalttı, bir kenara fırlattı; elinin tersiyle ağzını sildi. "Pek bir şey yok." Linden dolaylı olarak onun sakal bırakmadığını fark etti. Fiziksel varlığı sağladı, kanıtlanabilirdi; ama aynı zamanda eksikti. "Jeremiah onu tutarken ben de birkaç kez tekmeledim. Bazı kaburgalarını kırmak istedim. Ama o çok sertti. Sadece biraz morarttım."

İnançsız bir kahkaha attı. "Damelon bundan hoşlanmadı. Bir savaşçı için hâlâ oldukça alingan. İyi bir Yüce Lord olmak istiyorsa bunu aşması gerekecek. Ama kimsenin müdahale etmesine izin vermedi."

Linden onu dikkatle inceledi, bakışlarındaki kor ve karanlığın değişimini izledi. Şüphesiz, o daha önce tanıdığı adam değildi. Adam bu değişimi Zamanın Kemerine binlerce yıl katılmış olmasına bağlamıştı ama Linden ona inanmaya giderek daha az meyilliydi. Adamdaki farklılık çok büyüktü.

Konuyu değiştirirken altında yatan ciddiyeti gizleyemedi.

"Berek'in kampında olanları düşünüp duruyorum. Bu beni endişelendiriyor. Ülke'nin tarihini değiştirmedığımız gerçekten doğru mu? Bu nasıl mümkün olabilir? Çok fazla insanı iyileştirdim," çok fazla hayatı etkiledim. "Ve çok fazla insan bunu biliyor. Bu nasıl olmaz-?"

"Cehennem ateşi, Linden," diye araya girdi Covenant görünürde iyi bir mizahla. "Zamanını bununla harcama. Endişelenmen gerekiyorsa, endişelenmeye değer bir şey seç. Bu Theomach'ın sorunu. Bizi buraya o getirdi. Arkamızdan temizlik yapmak zorunda.

"Nasıl yapacağını bilmiyorum. Bir yolunu bulabilirim ama neden zahmet edeyim ki? Tam da olması gereken yerde. Eğer bana müdahale etmeseydi, olması gereken yerdeydi. Şimdi hasar olmadığından emin olmak ona kalmış.

"Her halükarda, Zaman'ın bütünlüğünü koruma konusunda ciddi. Her şeyden çok, *Elohim*'in kendisini fark etmesini istemiyor. Tarihin çarpıtılmasına izin verirse fark ederler."

Covenant'ın gözleri kayalığın soluk kırmızı-turuncusunu yansıtıyordu. "Her şeyi yolunda tutmak zor olmamalı," diye düşündü. "Berek'in öğretmeni olduğu düşünülürse. Elbette bazı şeyleri değiştirdin ama bu bir dalgalanma ya da bir iplik olabilir. Eğer senin yaptıklarını, olması gerekenin dokusuna geri eklemenin bir yolunu bulursa, endişelenecek bir şey yok demektir."

"Bunu nasıl yapabilir?" Linden refleks olarak sordu. Covenant'ın ilgisizliği onu rahatsız ediyordu. O çok gevezeydi-

"Lanet olsun, Linden," dedi, "bir hikâyenin ne kadar etkili olabileceğini gördün. Thunder Dağı Berek'le *gerçekten* konuşmadı. Ya da onun anlayabileceği bir şekilde. Tek yaptığı kanamak, çaresiz hissetmek ve anlamadığı bazı saçmalıklar mırıldanmaktı. Ama kayanın onunla konuştuğunu *söyledi* ve insanlar ona inandı çünkü Ateş Aslanları onun yanına geldi.

Kurtarma. Onu tüm ordunun uğruna ölmeye hazır olduğu bir kahraman haline getiren şey, hikayeyi anlatış biçimidir."

Saçma-? Dudağını ısırdı. Onunla yüzleşmemeye, hiçbir şekilde itiraz etmemeye kararlıydı. Ama Yedi Söz'ün saçmalık olmadığını biliyordu-

"Eğer Theomach senin hakkında konuşurken yeterince zekiyse," diye devam etti Covenant, "bunu tüm eski efsanelere uygun hale getirebilir.

"Ve Berek'in ne kadar taş cahili olduğundan bahsetmeyeceğim bile." Küçümseyerek homurdandı. "Eninde sonunda Theomach onu Yüce Lord yapacak. Berek'in tek başına tüm bu ilmi ve gücü elde edemeyeceği kesin. Tek Ağaç'ı bulup bir Kanun Asası yapabilecek türden bir adam olmak için daha çok yolu var. O lanet Insequent'in ona söylediği her şeye inanacaktır."

Covenant sonradan ekledi. "Ve ben hâlâ Arch'ın bir parçasıyım. Bunu unuttun mu? Sen göremiyorsun ama ben Zaman'ı savunmaktan asla vazgeçmedim."

Şimdi Linden itirazlarını bastırmak için dişlerini sıkarak zorundaydı. Covenant'ın küçümsemesi onu tiksindirmişti. Berek onun küçümsemesini hak etmiyordu.

Ama seçtiği yaklaşım buydu ve bunu seçmesinin nedeni de buydu. Böylece Antlaşma daha açık konuşacak, kendini daha fazla ifşa edecekti. Mide'nin söylediğini duyduğu ilk sözler şunlardı: "*Ve seni ifşa edeceğimden korkmuyor musun?* Mide'nin sakladığı vahiyleri kışkırtmak istiyordu.

Ve Jeremiah'yı daha fazla yabancılaştırma riskini almak niyetinde değildi. Zaten ondan çok şey kaybetmişti ve daha da kaybedecekti. Hem onun hem de kendisinin iyiliği için öfkesini yuttu.

Kendini acımasızca kontrol ederek sordu: "Ne düşünüyorsun Jeremiah? Mide gerçekten de Toprak'ı benim yaptıklarımdan koruyabilir mi?"

Çocuk ona bakmadan omuz silkti. "Elbette. İyi olduğu şey bu. Bize müdahale edebilmek için zaman ve tarih hakkında yeterince şey öğrenmek için uzun zaman harcamış olmalı. Onun için birkaç dalgayı durdurmak muhtemelen önemsizdir."

Verdiği cevap ona Ranyhyn'i çağırma fikrine karşı çıkanın Theomach değil, Covenant olduğunu hatırlattı.

"Pekala," dedi yavaşça. "Madem öyle diyorsun, sana inanıyorum. Sadece Mide kafamı karıştırıyor." Bir an tereddüt etti, sonra tekrar Mutabakat'a döndü. "Onu duymamış olabilirsiniz ama bana onun 'gerçek adını' zaten bildiğimi söyledi. Bu mümkün mü?"

Covenant alaycı bir tavırla, "*Elbette* mümkün," diye karşılık verdi. "Olmak zorunda. İşleri kendi istediği gibi yapmanızı istiyordu. Eğer böyle bir şey söyleseydi ve bunun doğru olmadığından emin olsaydınız, kendi boğazını kesmiş olurdu."

"Ama bu doğru olamaz," diye karşı çıktı Linden. "Nasıl olabilir ki? Jeremiah onlardan söz edene kadar Insequent'ı hiç duymamıştım bile. Nasıl-?"

Covenant onu susturmak için iki elini havaya kaldırdı. "Bu iyi değil, Linden. Bize bunu soramazsın. Theomach bir konuda haklıydı. Biz buradayken, senin bildiklerinle Zamanın Kemerini birbirinden ayıramayız. Henüz gerçekleşmemiş şeyler hakkında çok fazla şey gördünüz, duydunuz ve deneyimlediniz. Aslında, bunların çoğu binlerce yıl boyunca gerçekleşmeyecek. Eğer böyle bir soruya cevap vermeye kalkarsak, *Elohim* bizi siler. Daha ikinci heceye gelmeden bizi yok edebilirler.

"Ve onlar lanet olası *Elohim* oldukları için," diye alay etti, "seni ait olduğun yere geri koyma zahmetine girmeyebilirler. Zaman'la oynamayı *onaylamıyorlar*."

"Pekâlâ." İçgüdüsel güvensizliğine rağmen Linden onun iddiasını kabul etti. Hem o hem de Theomach günler önce aynı noktaya değinmişlerdi. Eğer birbirleriyle aynı fikirdeyseler, doğruyu ya da doğrunun bir kısmını söylediklerini v a r s a y a b i l i r d i . "Belli bir miktar cehaletle yaşayabilirim.

"Ama neyi başarmaya çalıştığımız hakkında daha fazla şey bilmek bana yardımcı olur. Damelon onu ilk keşfettiğinde neden Toprak Kanı'na ulaşmak istediğini bana söyleyebilir misin?" Mide, "*Seçtiğin yolun tehlikesini çok büyük buluyorum*" demişti. Ve nedenlerini Linden'a özel olarak açıklamıştı. "Bu nasıl daha iyi olabilirdi ki? O kadar çok gücün var ki... Damelon bizi fark etmez miydi? Bu her türlü soruna neden olmaz mıydı?"

Covenant onunla dalga geçmeye meyilli görünüyordu. "Theomach'a kafayı takmayı bırakmalısın," dedi kolayca. "Konuşmayı seviyor ama söylediklerinin çoğu saçmalıktı. Sadece senin yardımını istiyordu.

"Damelon'un bizden bir koku bile almasını engelleyebilirdim. Ve Jeremiah'nın Mide'nin kavrayamayacağı yetenekleri var." Covenant gözlerini kor haline getirerek karşı duvara baktı. "Aklımızdaki şey daha iyiydi çünkü bu kadar geriye gelmek zorunda kalmayacaktık. Sizin 'şimdiki zamanınıza' ne kadar yakın kalırsak o kadar güvende olurduk." Bir an için sesinde bir asit sıçraması oldu. "Ve bu kışla, mesafeyle, Berek'le ya da şu anda yaşadığımız diğer sorunlarla başa çıkmak zorunda kalmayacaktık.

"Şahsen, lanet olası Theomach sonunda hak ettiğini aldığında çok *mutlu* olacağım."

"Pekâlâ," dedi Linden tekrar, iç çekerek. "O kadar uzun zamandır kafam karıştı ki buna alışmaya başladım." Onun bakış açısına göre, gerçek zamanından on bin yıl yerine dokuz buçuk yıl uzakta olmak arasındaki fark herhangi bir anlam ifade etmeyecek kadar belirsizdi. Giderek artan bir endişe duygusunun etkisiyle daha temel sorularına yaklaştı. "Ama gerçekten bilmem gereken bir şey var.

"Doğru anlamış mıyım, söyle bana. Dünyanın Kanını bulmaya çalışıyoruz. Lord Foul ve Kastenessen'i tuzağa düşürmek için Komuta Gücünü kullanmak istiyorsun. O zaman ben de aynı gücü Jeremiah'yı kurtarmak için kullanabilirim. Ve ait olduğum yere geri dönerim."

Ülkeyi asla terk edemezdi. Kendi doğal gerçekliğinde çoktan ölmüştü. Ama Jeremiah ölmemişti: göğsünde kurşun izi olmadığını görmüştü.

Covenant başını salladı, gölgeler saçtı ve ateşi yansıttı. "Genel fikir bu. Ama istediğin her şeyi tek bir Komutla yapmanın bir yolunu bulman gerekecek. Toprak Kanı hayal edebileceğinizden çok daha güçlüdür. Kimse onu iki kez tadararak hayatta kalamaz."

"Bu durumda-" Linden oğluyla yüzleşti, ama hâlâ ona bakmıyordu. Kayalığın yaydığı ateş yanaklarında ateş gibi hissediyordu. "Jeremiah, tatlım. Benden ne istediğini sormak zorundayım.

"Sanırım Joan, Lord Foul onu hayatta tutmayı bırakır bırakmaz ölecek. Bu gerçekleştiğinde" -boğazı bir anlığına kapandı

-"Ülkeyi terk edeceksin." Covenant'ın bu konuda yalan söylemiş olması artık umurunda değildi. "Toprak Kanı bu konuda bir şeyler yapmama izin verebilir.

"Zihninizi koruyabilirim. Şu anda olduğu gibi kalsın." Yine de herhangi bir Dünya Gücü Komutanlığı'nın gerçeklikler arasındaki çeviriden sağ çıkacağından emin olamıyordu. "Ya da seni saklandığın yerden kurtarmaya konsantre olabilirim. Burada istediğin hayatı yaşayabilmen için seni özgür bırakmaya çalışabilirim." Tabii Emrini böyle şeyleri başaracak şekilde ifade edebilirse. "Ama ikisini birden yapamam. Ve bu seçimi senin yerine ben yapamam. Bu sana bağlı."

Tek bir irade eyleminin hem kendisini hem de oğlunu etkileyeceğine inanmıyordu. Hem kendisini hem de oğlunu kurtaramazdı. Ona yardım etmek onu mahvederdi: şimdi olduğu yerde kalırdı. Ve hiçbir *çare* ona yardım edemezdi. Ne Ölüm Yasası ne de Yaşam Yasası henüz bozulmamıştı. Eğer bir Düşüş yaratmayı başarırsa, Kemer kesinlikle yok olacaktı.

Antlaşma planlarında başarılı olduğunda -ya da olursa- Yeremya sonsuza dek onun için kaybolacaktı.

Covenant ona bakmak için başını çevirdi. Yavaşça yanaklarını ovuşturdu. Bunu yaparken, bakışlarındaki sıcaklığın yankıları kayboldu. Gözlerinde sadece karanlık vardı.

Jeremiah hiç tereddüt etmeden, "Burada kalmak istiyorum," diyene kadar yas tutmaya hazır olduğunu düşünüyordu. "Burada kalmak istiyorum. Covenant'la birlikte." Sonra gözyaşları taşlar kadar sıcak ve teskin edilmesi imkânsız bir şekilde döküldü. Yüksek sesle hıçkırı hıçkırı ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Yeremya'yı Despiser'dan kurtarma arzusuyla kafayı bozmuş, onun çektiği işkencenin görüntüleriyle yanıp tutuşmuştu: Covenant'ın planlarının sonucunu hiç düşünmemişti. Şimdi ne olacağını görüyordu.

Kollarını oğluna dolama arzusu o kadar şiddetliydi ki kalbini parçaladı.

Dur, dedi kendine.

Dur.

İşe yaramıyor.

Taş fırını şiddetli ısıltısını korusa da soğuk, sırtından yukarı doğru süzülüyor gibiydi.

Hâlâ oraya ulaşmamız gerekiyor.

Ve Covenant'a güvenmiyordu.

Bu acının bir kısmını geri ödemek istiyorum.

Seçtiğin yolun tehlikesini çok büyük buldum.

Ve Berek'in ne kadar taş cahili olduğundan bahsetmeyeceğim bile.

Thomas Covenant'ın bu versiyonu ona hem Yeremya'nın hem de kendisinin koşulları hakkında yalan söylemişti: açıklayıcı bir hata.

Derinden sarsılan Linden gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Covenant'ın bakışlarına karşılık veremedi ve bunu denemedi. Bunun yerine, dehşetinin ilk selleri geçene kadar başını eğerek Asasına sarıldı.

Ona *Melenkurion Skyweir'a, Kemere zarar verebilecek türden bir muhalefete* karşı nasıl ulaşmayı düşündüğünü sormak istiyordu. Ama kederini yutup gözyaşlarını sildikten sonra bu konuyu hemen açmadı. Bunun yerine çığ bir sesle sordu. "Peki ya Roger?"

Birdenbire parlayan Covenant arkasını döndü.

Jeremiah gözle görülür bir çabayla onun bakışlarını karşıladı. Sol gözünün köşesindeki kaslar düzensiz bir şekilde sıkılıp gevşedi. "Ne olmuş ona anne?"

"Nerede olduğunu, ne istediğini ya da ne yaptığını bilmiyorum." Linden oğlunun bu kadar ilgisini çektiği için acınacak derecede minnettardı. "Onu Lytton'ın yardımcılarının öldürdüğünden oldukça eminim. Ama Anele bize onun burada olduğunu söyledi. Topraklarda." *Öyle bir yıkım peşinde ki, düşünmek bile dağların kemiklerini titretiyor.* "Onun için endişelenmemiz gerekmez mi?"

Kendisini vahşi büyüyle iyileştirdiği gibi, çevirisi sırasında biri onu iyileştirmiş olmalıydı. Lord Foul? Ya da Kastenessen? Öfkeli *Elohim* böyle bir görev için yeterince akli başında mıydı? Joan kesinlikle değildi.

Jeremiah'nın gözleri onunkilerden uzaklaşana kadar isteksizlikten aşınmış gibiydi. "Nedenini anlamıyorum," diye mırıldandı rahatsızca. "Covenant Foul'u durdurduğunda Roger'a yapacak bir şey kalmayacak. O sadece bir insan. Hiçbir gücü yok."

Joan'ın yüzüğünü ele geçirebilirse, diye düşündü Linden. Ama bu korkusunu kendine sakladı. Joan'ın beyaz altını Roger'a ait değildi: yüzüğün gerçek sahibi o değildi. Eğer Covenant ona herhangi bir konuda doğruyu söylemiş olsaydı, Roger'ın vahşi büyüü serbest bırakma yeteneği sınırlanacaktı.

Ama sınırlı vahşi büyü bile-

Linden suratsızca sakın görünmeye çalıştı. Aklından geçenlerin yüzüne yansımaları istemiyordu.

-Covenant onu tuzağa düşürdükten sonra Lord Foul'u serbest bırakmak için yeterli olabilir.

Ve eğer Roger başarısız olur ya da ölürse, başka bir karanlık varlık bunu deneyebilirdi.

Covenant'ın *Ülkenin kurtuluşu için* tasarladığı şey Joan'ın yüzüğünü hesaba katmıyordu. Ölümcül olabilecek bir hata daha ortaya çıktı.

Covenant aniden ayağa fırladı. Sırtını Linden'e dönerek, sanki ısıya ihtiyaç duyuyormuş gibi küçük kayalığın üzerinde durdu; sıradan bir bedenin dayanabileceğinden daha fazla bir ısıya. Sonra barranca boyunca eliyle işaret etti. Görünürde hiçbir neden yokken, "Buranın adı Bargas Yarığı. Ya da birileri keşfetmeye başladığında öyle olacak." Az önceki kızgınlığına rağmen sesi garip bir şekilde neşeliydi. "Bir adı var çünkü eşsiz. Tüm yol boyunca devam ediyor. Aslında, Kara Nehir'in kuzeyinde, Son Tepeler'e tırmanmak zorunda kalmadan Garroting Deep'e yürüyebileceğiniz tek yer burası."

Linden'in düşüncelerinin yönünü hissetmiş olabilir. Bir kez daha, tavırları uyumsuzluk izlenimi veriyordu: kötü huylu, biraz da uyumsuz görünüyordu.

"Atları burada bırakabiliriz. Artık onlara ihtiyacımız olmayacak. Erken yola çıkarsak, sabahın ortasına kadar Derin'in kıyısında olabiliriz."

Linden arkasına baktı ama Jeremiah onu görmezden geldi. Jeremiah'ya baktığında, onu yarış arabasıyla oynarken buldu, oyuncak parmaklarının arasında ileri geri yuvarlanırken dikkatle konsantre oluyordu.

Covenant'ın yüzünü ona dönmesini umarak boğazını temizledi. Ancak yüzleşmeyince dikkatlice, "Anlamıyorum. Garroting Deep'e giremeyeceğimizi söylememiş miydin?"

"Bu doğru." Ses tonu cana yakındı. Kayaların sıcaklığı ona belli belirsiz bir zevk veriyor gibiydi. "Ve üzerinden de geçemeyiz. Burası Caerrol Wildwood'un alanı. Kendi bölgesinde gücü mutlaktır. Tüm ormandaki her kuş ve esinti bir daldan diğerine geçmek için onun iznine ihtiyaç duyar. Eğer onu geçmeye çalışırsak, kalbin iki kez atana kadar üçümüz de ölmüş oluruz.

"Sürgün edilmekten bahsetmiyorum," dedi garip bir memnuniyet tınısıyla. "Geldiğimiz yere geri gönderildik. Yani taş gibi soğuk, kesinlikle *ölü olarak*. Tek iyi yanı, bu o kadar hızlı olacak ki, bunun için kötü hissetmeye vaktimiz olmayacak."

Linden şaşkınlıkla sordu. "O zaman neden oraya gitmek istiyorsun? Ne anlamı var ki?"

"Çünkü," dedi ona tereddüt etmeden, "bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışıp kalmanın faydalı olduğu zamanlar vardır."

Sesi anlaşılabilir bir şekilde kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

Linden bir yanıt düşünmeden ekledi. "Biraz uyumalısın. Erken kalkma konusunda ciddiylim."

Yine de ona bakmadan battaniyelerden birini aldı, oturduğu yere döndü ve kendini onun sorularından gizlemek istercesine battaniyeyi başının ve omuzlarının etrafına sardı. Kirli kumaşın gizlediği adam, vadinin duvarına karışmış gibiydi. Höyüğün donuk laval ışıltısı onun şeklini duyulmayan kayaya karşı zar zor ortaya çıkarıyordu.

Jeremiah hemen onun örneğini izledi. Birkaç dakika içinde, oğlu da taşın bir uzantısından başka bir şey değildi.

Linden ikisinin de uyuduğunu görmemişti; Diyar'ın geleceğinden on bin yıl sonra Revelstone'a girdiklerinden beri bir kez bile. Şüphesiz şimdi de uyumayacaklardı. Ama Linden konuşursa cevap vermeyeceklerini açıkça belli ettiler.

Esmer ona, *Toprak Kanı'nı ilk içen sen olmalısın*, demişti ama Cail'in oğlunun dediğini yaparsa Antlaşma'ya ve Yeremya'ya ne olacağını bilmiyordu; Antlaşma *Toprak* adına harekete geçmeden önce oğlunu kurtarmaya çalışırsa.

Ne yaparsa yapsın Jeremiah onun için kayıptı. Yine de onu ve Arazi'yi seviyordu. Ve Roger'ı unutmaya hiç niyeti yoktu. Ya da Joan'ın yüzüğünü.

10. Yüzleşme Taktikleri

Covenant'ın söz verdiği gibi, sabahın ortasında Bargas Yarığı'ndan çıktılar; ve Linden Garroting Deep'i ilk kez net bir şekilde gördü. Barranca'nın daralan karanlığında uzun ve soğuk bir yürüyüşten sonra, o ve yoldaşları büyük ormanın sınırından bir taş atımı kadar uzakta açık gün ışığına kavuştular. Arkalarında, Son Tepeler, Orta Düzlüklere ve Arazi'nin geri kalanına karşı düzensiz, ufalanan bir duvar oluşturunuyordu. Önlerinde Caerrol Wildwood'un arazisinin uçsuz bucaksız genişliği uzanıyordu, görebildiği kadarıyla karanlık ve yasaklayıcıydı.

Vadinin küçük deresinin yanındaki çıplak yamaçta güneşin altında dururken, kadim, tarifsiz ve tehditkâr bir şeyin huzurunda olduğunu hissetti.

Sağlık duyularını zorlamasına rağmen, hiçbir teoloji ya da tehlike belirtisi göremedi; en son Andelain'de duyduğu nümonik müziğe benzeyen hiçbir ipucu yoktu. Sadece ağaçlar ve daha fazla ağaç gördü: çamların arasına serpiştirilmiş görkemli sedirler ve köknarlar, ara sıra kandilli Gilden ve yapraklarına ve iğnelerine inatla yapışan diğer yaprak dökmeyen ağaçlar; meşeler, karaağaçlar ve çınarlar, kıştan mahrum kalmış titrek kavaklar ve huş ağaçları, dalları güneş ışığında keskin ve iskelet halindeydi. Gövdeler arasında birkaç bodur ardıç, kurumuş eğrelti otları ve *alianta* yaşıyordu ama çoğunlukla yüzyıllardır dökülen yapraklar zengin bir çürüme ve besin halısı oluşturunuyordu.

Yine de Garroting Deep indirgenemez bir şekilde uğursuz görünüyordu. Koyu yaprakları ve çıplak dalları sabah esintisinde uyarılar fısıldıyordu. Toprağın ağaçları binlerce yıldır katliamlara maruz kalmıştı; ve burada, güçlü ve uğursuz kalplerinde öfke besliyorlardı.

Linden Westron Dağları'nı ve hatta belki de *Melenkurion* Skyweir'i bir anlığına görebilmeyi ummuştu. Ama Garroting Deep çok geniş ve ağaçlarının çoğu dev gibiydi, sekoya ağaçları kadar kudretli, yüksek monolitlerdi: arkalarında ne olduğunu gizliyorlardı.

O sabah şafak sökmeden önce, Antlaşma'nın emrettiği gibi atları geride bırakmıştı. Kaçınılmaz bir karardı: bineklerden biri, en son bindiği hayvan, gece boyunca telef olmuştu; kalan iki hayvan da üç biniciyi taşıyamazdı. Onlardan birini ya da ikisini erzak taşımak için kullanmak yerine, tahıl ve samandan geriye kalanları yere dökmüş ve atları kendi başlarının çaresine bakmaları için terk etmişti. Onlar için yapabileceği başka bir şey yoktu. Rahatça kaldırabileceği kadar yiyeceği omzuna astığı bir bohçaya doldurduktan sonra, Covenant ve Jeremiah'ı Bargas Yarığı'nın kasvetine ve bir strigil kadar sert olan kazıyıcı rüzgârına kadar takip etmişti.

Vadiden geçişleri bitmez tükenmez ve acı görünüyordu; temelde mahkûmdular. Covenant, Garroting Deep için *eski ormanların en tehlikelisi* demişti. *Caerroil Wildwood'un düpedüz bir kasap olduğunu* söylemişti. Yine de şimdi o düşmüş yeri ve onun ölümcül koruyucusunu arıyordu. *Bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışıp kalmanın faydalı olduğu zamanlar vardır.*

Sonunda güneş ışığında ağaçların kenarında dururken, onu önceki akşamdan daha iyi anlamamıştı. Garroting Deep geçit vermezdi. Ve buradaki Son Tepeler'in yamaçları, Merkez Ovalar'a bakan yamaçlardan bile daha engebeli görünüyordu. Çağlar boyunca, orman onlara bir deniz gibi çarpmış; sanki pençelerle tırmalanmış gibi onları uçurumlara ve oyuklara ayırmıştı. Buralarda bir rota bulmak tahmin ettiğinden çok daha zor olacaktı.

Neyse ki buradaki atmosfer Orta Ovalar'daki kıştan daha sıcaktı. Ağaçlar güneşin ısını daha fazla emiyor ve tutuyordu; ya da Caerroil Wildwood, Lord Foul'un uzun gölgesinin etkilerini hafifletmek için kendini zorluyordu. Derin'in içinde hiç kar yoktu. Tepelere yapışmış küçük buz izleri ve yelpazeleri gözenekli, belli belirsiz çürümüş görünüyordu; buharlaşma ve eski kızgınlık yüzünden kırılabilir hale gelmişti.

Önlerindeki yolculuk imkânsız olabilirdi. Yine de Linden soğuğun en kötüsünden kaçtığı için minnettardı.

Omzunu ve kollarını dinlendirebilmek için yükünü bıraktı. "Pekâlâ," dedi Covenant'a. "Bu kesinlikle 'bir kaya'

ve zor bir yer.' Bunun bize ne faydası var?"

"Şey," dedi onun bakışlarıyla karşılaşmadan, "tam olarak kastettiğim bu değildi." Kuzeybatıdaki tepeler hattını inceliyordu. "Ama bu doğru yönde atılmış bir adım. Bir kere Theomach artık bize göz kulak olamayacak. Son Tepeler Derin'den gelen öfkeyi fazlasıyla emdi. Ve tabii ki," diye ekledi alaycı bir şekilde. "Toprağın taşı her zaman ağaçlara sempati duymuştur. Tüm bu taş ve öfke bizi oldukça iyi koruyacaktır.

"Bu da demek oluyor ki," dedi sert bir memnuniyetle. "Sonunda daha hızlı seyahat etmeye başlayabiliriz."

"Ama sen-" Linden, sakın bir görünüm sergileme kararlılığına rağmen **t e l a ş l a n a r a k** söze başladı. Sonra kendini tuttu. Derin bir nefes alarak daha kayıtsızca sordu: "Fark edilmeyecek miyiz? 'Muhalefet' hakkında bir şeyler söylediniz."

"Bu bir risk," diye itiraf etti. "Bunu en aza indirmeye çalışacağız. Radarın altında kalacağız." Aniden Jeremiah'ya baktı. "Ne düşünüyorsun? Şu sırt mı?" İşaret etti. "Üzerinde obsidyen hilal olan mı? Bana yaklaşık üç fersah gibi göründü."

Jeremiah bir an için mesafeyi düşündü. Sonra da şöyle dedi: "Peki ya bir sonraki? Görünüşe göre biri onu ısırılmış. Sanırım dört fersahtan biraz daha fazla."

"Tamam." Covenant kararlı bir şekilde başını salladı. "Senin gözlerin benimkilerden daha iyi. Görebildiğin sürece-"

Sonunda Linden'a döndü. "Bunu mümkün olduğunca az tantanayla yapmak istiyoruz." Gözleri boş, közden yoksun, neredeyse cansız görünüyordu. "Ne kadar çok çaba harcarsak o kadar çok dikkat çekeriz. Bu yüzden kısa adımlarla ilerleyeceğiz. Kesinlikle görüş hattında. Ve Derin'e olabildiğince yakın duracağız. Forestal ve ağaçlarının birbirleriyle konuşma şekli çok fazla arka plan gürültüsü yayar. Sıradan insanlar duyamaz ama orada. Bu bizi fark etmeyi zorlaştıracak."

"Ne söylüyorlar?" Linden düşüncesizce sordu.

Covenant omuz silkti. "Nereden bilebilirim ki? Ben bir tahta parçası değilim."

Kendisinin Zaman *Kemerinin kilit taşı* olduğunu iddia etmişti - *her şeyi biliyorum. Ya da bilebilirim, eğer çaba gösterirsem.*

Yeremya ona baktı ama kadın onun yüz ifadesini okuyamadı. Kirlenmiş bakışlarında sitem ya da acıma olabilirdi. "Aslında anne," dedi huzursuzca. "Bizim hakkımızda konuşuyorlar." Sol gözünün köşesindeki kas seğirdi. "Ormana gideceğimizi umuyorlar. İnsan kanının tadını seviyorlar."

Covenant cevap vermeden önce, o tanıdık çekingenliğiyle sordu: "Hazırsın, değil mi?"

"Tabii ki evet," diye mırıldandı Covenant. "Günlerdir hazırım."

Tadı hoşlarına gittiyse -ve Caerrol Wildwood'un arazisinin sınırlarını aşacak kadar hoşlarına gittiyse? O zaman ne olacaktı?

"Bana bir şey daha söyle," dedi Linden aceleyle. "Theomach artık bizi göremiyor. Benim yanınızda olmamın *Elohim*'i yatıştırması gerekiyor. Kimin 'muhalefeti' hakkında endişeleniyorsun?"

Covenant cevap veremeyecek kadar sabırsız görünüyordu. Bunun yerine Jeremiah, "Sana söylemesek daha iyi olur anne," dedi. Ses tonu, vurulup vurulmadığını görmek için ısrar ettiği zamanki öfkesini hatırlatıyordu. "İsimlerini söylersek bizi fark etmeleri daha olası."

Ah, kahretsin, diye iç geçirdi Linden. *Bu durumda, zihni Zamanın Kemerinden ayırt edilemez.* Belki de bu anlamlıydı. Yanlış zamanda ve yerde, kazanılmamış bilgi cehaletten daha tehlikeli olabilirdi. Yoldaşlarının onu nasıl manipüle ettiğinin son derece farkındaydı. Yine de Antlaşma'yı kızdırmak ve oğlunu protestolarla tehdit etmek için çok fazla yol kat etmiş ve çok fazla şeyi kabullenmişti.

"Pekâlâ," dedi temkinli bir şekilde. "Bana sadece ne yapacağımı söyle."

"Çok basit, gerçekten." Jeremiah soğukkanlılığını çabucak topladı. "Tek yapman gereken hareketsiz durmak. Ve ikimize de dokunmadığınızdan emin olun. Gerisini biz hallederiz."

"Mümkün olduğunca az büyü kullanacağız, bu yüzden fazla hazırlığa ihtiyacımız yok. Ve kendimizi yıpratma konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak. Dört ligin kulağa fazla gelmediğini biliyorum. Ama bir aksilik çıkmazsa ne kadar ilerleyebileceğimizi görünce şaşıracaksınız."

Covenant botunun burnuyla toprağı tekmeledi, avuçlarını sabah esintisine doğru kaldırdı, sanki yolculuk koşullarını inceliyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Sonra kabaca şöyle dedi. "Hadi yapalım şu işi. Artık gençleşmiyorum."

Linden oğlunun işaretlerine uyarak bohçasını aldı ve Asa'nın ağır konforunu göğsüne dayadı. Refleks olarak boştaki elini kullanarak Covenant'ın yüzüğünün inatçı çemberini hâlâ taşıdığını doğruladı. Sonra cübbesini pelerininin etrafına daha sıkı sardı ve Covenant'ın yanında durmak için hareket etti.

Jeremiah onun arkasına geçti: Antlaşma ona dönüktü. Şimdi Antlaşma'nın bakışlarının derin arka planında kıvılcımlar ya da parlayan kömürler görüyor gibiydi. Ama adam kızgın görünmüyordu. Bunun yerine tavırlarında beklenti ya da korku vardı. Sert yüz hatları hırıltıya benzer bir sırtıyla bozulmuştu.

Kollarını yavaşça kaldırarak Linden'in başının üzerinde havaya kaldırdı. Bunu yaparken, sanki bir fırının kapısını hafifçe aralamış gibi ısı yaymaya başladı: gerçek doğasının alevlenmesi. Arkasına baktığında Jeremiah'nın da kollarını kaldırmış olduğunu gördü. Ondan gelen, sıcak ve katı bir baskı hissetti; çok güçlü olursa onu dizlerinin üzerine çöktürecek bir güç.

Bir şekilde, Antlaşma ve Yeremya bir portal oluşturuyorlardı-

Sağında, Son Tepeler, Linden ve arkadaşları kadar kısa varlıklara aldırmayacak kadar yavaş düşüncelerine dalmış, kayıtsız ve umursamaz bir şekilde yükseliyordu. Ama solunda, Garroting Deep etin tadına aç bir şekilde hırsla bakıyor gibiydi. Soğuk gökyüzü ve rahatlatmayan güneş onu umursamazlıklarıyla kaplamıştı.

Yavaşça nefes aldı. "Sana güveniyorum Jeremiah, tatlım."

"Bana ihanet etme" demek istedi. Covenant'ın bana ihanet etmesine izin verme.

Lütfen.

Sonra başının üzerinde yaylanan farklı güçler birleşti ve şimşek kadar korkunç, gök gürültüsü kadar kasvetli ve yıkıcı bir sarsıntı oluşturmak için bir araya geldi. O anda etrafındaki her şey yok oldu-

-Ve sanki hiçbir şey olmamış gibi anında yeniden yaratıldı. Covenant'ın ve Jeremiah'ın kolları hiçbir güce sahip değildi. Gökyüzü, tepeler ve ağaçlar değişmemiş, dokunulmaz görünüyordu. Güneş hareket etmemişti.

Yine de Linden tökezledi, ayaklarının altındaki zeminin beklenmedik açısı yüzünden yönünü şaşırdı. Covenant ve Jeremiah, dengesini sağlamak için çırpınırken ondan kaçmak için sıçradı. Bir saniye önce, daha az

Bir kalp atışından daha kısa bir süre önce Garroting Deep'e doğru eğimli bir yamaçta duruyordu. Şimdi kendini tam tersi yönde eğimli bir yüzeyde bulmuştu.

O ve arkadaşları Jeremiah'ın önerdiği sırtı aşmış olmalıydılar: tepelerin granit kaburgalarından birindeki bir çentik ya da oyukta ağaçlık tarafta duruyor gibi görünüyordu. Covenant ve Jeremiah her nasılsa yakınlardaki parçalanmış kaya kümelerinin arasına girmekten kurtulmuşlardı. Bu sivri parçalar kesinlikle onun düşmesine neden olabilirdi.

Keskin bir yön değiştirme hissi onu tedirgin etti: geçişsiz hareketin içgüdüsel etkisi. Bir an için ayaklarının üzerinde durmakta zorlandı. Ama buradaki tepeler belirgin bir şekilde kendileriydi; Bargas Yarığı'ndan çıktığında üzerinde yükselen yamaçlar ve kayalıklar olmadıklarına şüphe yoktu. Onların tavizsiz şekillerine odaklandıkça, yavaş yavaş dengesini yeniden kazandı.

Derin nefes alarak, neredeyse sakinleşmek için soluk soluğa kaldı. "Aynen böyle."

Ne olacağını bilmesine rağmen belli belirsiz bir dehşet hissetti. Belirleyebildiği kadarıyla, ne çevresine ne de Yasa'nın herhangi bir yönüne zarar gelmemişti. Hareketin sıradan fiziksel eforunun yerini sadece bir teurji çabası almıştı. Şüphesiz üzülmesi için bir neden yoktu? Yine de, sanki bir şiddet eylemi tarafından desteklenmiş gibi, anlaşılabilir bir şekilde sıkıntılı hissediyordu.

"Aynen öyle," diye kabul etti Covenant. Görünürdeki memnuniyetinin ardında, Linden alttan alta bir asit akımı duydu. "Çok fazla değil. Ama her küçük parça işe yarar. Ve dağlara ulaştığımızda" -kuzeybatıyı işaret etti- "o kadar dikkatli olmak zorunda kalmayacağız. O lanet olası Forestal bize ulaşamayacak."

Garroting Deep'ten hoşlanmadığı çok açıktı. Yine de ormana yaklaşmayı seçmişti-

-Bir kaya ile sert bir yer arasında.

Linden, Thomas Covenant'ın Andelain'in ormanlık güzelliğine sınırsız bir sevgiyle baktığını acıyla hatırladı. Caer-Caverall'a saygı ve onurla davranmıştı. Ve kendisi de sadece Derin'in sıkılı öfkesinden korkuyordu: bunu o da anlıyordu

ve ormanın kalbinde saklı o kadar çok güzellik gördü ki, ondan tiksindi.

Kendisini Toprak'ın kurtuluşuna götürdüğünü iddia eden adamı anlamamıştı.

Bu acının bir kısmını geri ödemek istiyorum.

Yine de ağrıyan kaburgaları -Yeremya'nın hırpalanmış yüzü gibi- olağanüstü bir hızla iyileşmişti. Ve acısının kısa süreceğini biliyor olmalıydı. Bu koşullar altında bunu önemsiz sayabilirdi.  nceki bedenlenişinde, kesinlikle böyle yapardı. Joan'ın onu defalarca incitmesine izin vermişti; onun için kendini feda etmişti-

Lord Foul'u iki kez yenmiş olan Thomas Covenant, Inbull'u cezalandırmaya  alışmazdı.

Linden eski sevgilisini en az oğlu için üzüldüğü kadar özlüyordu. Yine de onun gittiğini kabul etmek zorunda kaldı. O geçmişe açılan bir kapı yoktu.

Dört "kısa atlayış" sonra, Linden ve arkadaşları Jeremiah'nın tahminlerine göre on beş fersah daha yol kat etmişlerdi ve Linden dengesizliğinin, neredeyse metafiziksel olan yerinden çıkma hissinin giderek kötüleştiğini fark etti. Birbirini izleyen her yırtık onu zayıflatıyordu. Covenant ve Jeremiah'nın çağırdığı enerji, Despiser Joan'ın canını aldığında Lord Foul'un yinelenen şimşeklerine gittikçe daha çok benziyordu. Linden fırtınanın vahşi patlamaları arasında diş gibi gözler görmüştü. şimdi de onu Garroting Deep'in kıyısı boyunca sürükleyen her bir teurji patlamasında Despiser'in sinsi kötülüğünü görüyordu -ya da görüyor gibiydi.

Halüsinasyon görüyor olabilirdi; yönelim bozukluğunu ve güçsüzlüğünü, algısal tutarlılığını kaybetmesini açıklamak için k buslar hayal ediyordu. Yine de sinirlerinde, etini parçalayacak bir deşarj için hazırlanmış bir statik birikimi gibi bir krepitasyon hissi toplandı.

Ayrıca Jeremiah'ı sakat bırakan şenlik ateşinde Lord Foul'un gözlerini de görmüştü.

Artan parestezisini kontrol etmekte zorlanarak yalvardı. "Biraz ara verebilir miyiz? Bir sorun var. İhtiyacım var-"

"Hayır!" diye tersledi Covenant. "Artık bizim farkımızdalar. Devam etmek zorundayız."

Sesindeki gerginlik - coşku ve korkunun keskin karışımı - dikkatini çekti.

Sanki birçok yükü taşımanın bedeli sonunda doğal olmayan dayanıklılığını kırmaya başlamış gibi bolca terliyordu. Gözlerinin aklı yeni başlayan bir panikle parlıyordu. Elleri titriyordu.

Oğluna doğru dönen Linden, onun da sanki fersahlarca koşmuş gibi terlediğini gördü. Endişe ya da konsantrasyon bakışlarının çamurlu rengini koyulaştırmıştı. Ağzı da hatırladığı kadar gevşek bir şekilde açık duruyordu: her an ağzından salyalar akacakmış gibi görünüyordu, kişisel ayrışmasının içinde kaybolmuştu.

Garroting Deep'in çok sayıdaki sesinin bilinçaltı mırıltısı daha da yükselmişti. Ormanı dolduran bir tür işitsel duman, uğursuz ve belirsiz, Linden'in algısını karıştırıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu oğluna acilen. "Bizim farkımızdalar mı? Bu ne anlama geliyor?"

"Bizimle savaşıyorlar." Göğsü kabardı. "Engeller koyuyorlar. Yolumuzu zorlamalıyız. Eğer onlardan kaçamazsak-"

"*Hadi*," dedi Covenant. "Bizi yakalayacaklar."

Jeremiah hemen kollarını havaya kaldırdı ve Linden'in başının üzerinde Covenant'ın ısı kemerini tamamlamak için büyüsünü yaptı. Güç patlaması onu kör etti; tepelerin inatçı cüssesini ve ağaçların çömelmiş tehdidini söndürdü; onu akıntıya bıraktı.

Ancak bu kez, hareket anlık değildi. Geçişsiz bir şekilde sendelemek, kaslarının hazır olmadığı bir yamaçta dengesini bulmak için çırpınmak yerine, yok oluş kadar mutlak bir karanlıkta asılı kalmış gibiydi. Kalbi çılgınca atarken, hiçbir şey duymadı, hiçbir şey görmedi; kendi korkusundan başka hiçbir şey hissetmedi. Somut dünya yok olmuş, onu yıldızlar arasındaki uçurum gibi bir boşlukta yapayalnız bırakmıştı.

Sonra, belirgin bir şekilde, Covenant'ın "*Cehennem* ateşi!" diye bağırdığını duydu. Isı ona bir el gibi çarptı ve onu tokatlayarak yeniden var etti.

Düştü. Küçük bir an için, küçücük bir zaman diliminde, sonsuza dek düşüyormuş gibi göründü. Sonra ayakları dik bir tepenin y a m a c ı n a çarptı ve baş aşağı yuvarlandı.

Asa üzerindeki hakimiyetini kaybetti: yiyecek paketi gece yarısı ortadan kayboldu. İçgüdüsel olarak başını eğdi, kendini bir topun içine soktu. Sert toprakla çarpıştığında, darbe ciğerlerindeki havayı boşalttı ama kırılmak yerine yuvarlandı.

Toprak, kaya ve gökyüzü ayırt edilemeyecek kadar hızlı bir şekilde etrafında dönüyordu. Güneş ışığı yoktu: gölgenin içine dalmıştı. Yuvarlanırken kasvet ve taşlar etrafını sarmıştı. Arkadaşları ve Asa gitmişti. Covenant ve Jeremiah ona kapalıydı, Covenant *bu acının bir kısmını ödemek* istiyordu, ama Asa'nın, Asa'sının, sevgi, keder ve vahşi büyüyle var ettiği Yasa'nın aracının varlığını fark edebilmeliydi.

Bir an sonra, fırsatını hissetti. Bacaklarını tekmeleyerek kendini düşüşün ortasında yakaladı ve tökezleyerek ayağa kalktı.

Çevresi dönmeye devam etti, alacakaranlık ve gökyüzü ve baş döndürücü bir girdabın içinde acı bir özlem. Kemikleri kırılmış, eti parçalanmış olabilirdi: eğer öyleyse, acıları hiçbir acı getirmedi. Şok, kendisi hakkında bilebileceği her şeyi susturdu.

Covenant ve Jeremiah ortadan kaybolmuştu ama o gölgede kalmamıştı. Dünyanın dönüşü yavaşlarken, tepesinde berrak bir gökyüzü gördü; güneşi gördü. Soğuk aydınlığı ona ulaşmalıydı. Yine de kasvet devam ediyordu. Son Tepeler'in uzanmış iki kaburgası arasındaki bir çukurun dibinde duruyordu. Solunda, imkânsız bir alacakaranlıkla örtülmüş, ormanın tehditkâr duvarı uzanıyordu. Alacakaranlıkta, altında taştan çıkıntılar gördü, keskin mahmuzlar, hava ve açık gökyüzüne tutunmaya mahkum parmaklar gibi topraktan dışarı uzanıyordu; serbest bırakma. Bunların arasında, paketlenmiş malzemelerinin şeklini tanıdığını düşündü.

Yamacın birkaç adım ötesinde, sivri taşların yanında, esasının kusursuz uzunluğunu gördü. Temiz ahşabı, cehennemi alacakaranlıkta usulca parlıyordu.

Ama Covenant-Oğlu-

"Linden!" Covenant bağırdı. Jeremiah seslendi. "Anne!"

Onları zar zor duydu. Sesleri alacakaranlığa bürünmüştü, sessiz ve ulaşılmazdı: gerçekliğin başka bir boyutundan, kavrayışının ötesindeki bir düzlemde geliyor gibiydiler. Onlara cevap vermeye çalışacaktı ama ciğerlerinde hava yoktu; nasıl nefes alacağını unutmuştu.

Dizlerini bükerek ve yalpalayarak Asa'yı geri almak için kovuğa doğru ilerledi.

"*Linden!*" Covenant öfkeyle ulumuş olabilir. "Cehennem ve *kan!*" Ama onu duyduğundan emin olamadı.

Parmakları ahşabın tertemiz yüzeyinde birleşir birleşmez, içine Kanun'un tadı aktı ve kendine geldi. Nefes nefese, ciğerlerine hararetle hava çekmeye başladı. Bir kalp atışı ile diğeri arasında, bir düzine sıyrık ve çürük aldığını ama hiçbir yerini kırmadığını fark etti. Asa'nın bir anlık alevi -sadece bir an- onun hırpalanmış durumunu hafifletmeye yetecekti. Bu doğaüstü gölgede güç toplamaya cesaret edebilirse ve Jeremiah ile Covenant'ın bundan zarar görmeyeceğinden emin olabilirse-

Yine de kendini dizginledi. Elindeki Asa'nın rahatlığı, oğlunun ve Mutabakat'ın sesinin ona neden başka bir zaman ve mekânda, kavrayamayacağı bir dünyada yaşıyormuş gibi ulaştığını anlayana kadar onu ayakta tutmaya yetti.

Güneş Last Hills ve Garroting Deep'in üzerinde parlıyordu ama ışığı ona dokunmuyordu. Ne çukuru, ne zorlanan taşları, ne de düşüşünün sonuçlarını aydınlatabiliyordu.

"Anne!" Jeremiah cennetin öbür ucundan seslendi. "Beni duyabiliyor musun?"

Cevap vermeye çalışmalıydı. Ama boğazı alacakaranlık ve endişeyle doluydu: ne söyleyecek sözü ne de sesi var gibiydi. Asa an be an sağlık hissini yeniden uyandırdı. Kaliginli havada *niyetler* hissetti. Bir amaç ve arzu izlenimi sanki kasvet bir sismiş gibi etrafında dönüyordu. Düşünce kadar anlaşılmaz ve analitik bir varlık ya da varlıklar tarafından kuşatılmış bir duyarlılığın huzurundaydı.

Kibirli varlıklar. Bizi yakalayacaklar.

Ancak algıları belirsiz kaldı, kötü lekelenmiş bir mercek kadar rahatsız edici: doğruluğu reddettiler. Bunun yerine parestezisi, Asa'yı kavramasına rağmen yoğunlaştı. Kendi boğuk nefes alışının sesini, sanki ağzından sıkıntının bükülmüş lekeleri halinde çıkıyormuş gibi gördü. Karanlığın içinde, duyularının tanımlayamayacak kadar köreldiği şekiller ve hassasiyetler duydu. Soğuk, gök gürültüsünün uzaktan gelen takırtısı ve çarpışmasıydı. Acıları safra gibi kokuyor, sülfür gibi tadıyordu.

Kafa karışıklığı görüş alanını doldurmuş, arkadaşlarının bağırıışlarını bastırmıştı. Akşam, yıkık parmakların oyunu gibi teninde geziniyordu: kim ve ne olduğunu belirlemek için etini yokluyordu. Gürültülü biçimler etrafında kıvrılıp kıpırdandı, dallar gibi uçucu, dokunaçlar gibi tehlikeli; ama ürkütücü bir tanımlama onları net bir şekilde duymasını engelledi.

Jeremiah onun ötesinde bir yerde uluyarak, mırıldanarak şöyle diyordu: "Covenant, onu yakaladılar! Viles! Bizi istemiyorlar. *Onu* istiyorlar."

Gölgenin duyamadığı bir sesi vardı. Duygularını aşan, Jeremiah'nın korkusunu ete kemiğe büründüren, onu kendi kalp atışlarının rengini karıştırmaya zorlayan sesleri vardı. Ancak aynı zamanda, krepeşküler ipsi akıntıların daha derin bir karanlığa dönüştüğünü hissetti: onların konuştuğunu gördü. Sadece bir sesleri vardı ama çok sesliydi. Birçok şey söylüyorlardı. Onlardan birini gördü - ya da aynı anda birkaçını birden gördü.

Yoğunlaşma ve pislige bulanmış ses, sanki Jeremiah'yı duymuş gibi, **"Her"** diye seslendi. **Tabii ki. Başka türlü nasıl olabilirdi ki?**

Belirgin bir şekilde dokunaçların kıvrıldığını ve yer değiştirdiğini duydu; onların şöyle dediğini gördü: **"Diğerleri tehlikelidir. Güçleri var. Kendilerini zorluyorlar. Ve kendilerine cevap verdiler, Yine de onunki kadar büyük ve o yapmıyor. İçinde Dünya'nın yıkımını taşıyor, ama diğerlerinin kendi iradelerine sahip olmalarına izin veriyor.**

Aynı sesin söylenmesi ya da cevaplanması **yakışıkstır. Bu bir gizemdir.** Ve tekrar, ya da farklı bir şekilde: **İlimiz bunu açıklayamıyor.**

Linden, cildindeki sinirlerle Covenant'ın öfkелendiğini hissetti. *"Cehennem ateşi, Linden! Yüzüğümü ver bana! Sadece fırlat. Ben yakalarım. Yüzüğüm olmadan seni koruyamam!"*

Viles, diye düşündü belli belirsiz. Duyusal bozulma zihnini bir buhar haline getirmişti. Ardışık düşünemiyordu. Covenant onun yüzüğünü istiyordu. Etrafındaki varlıklar Viles'ti, Demondim'in yaratıcıları: kendi zamanında yoktu ama burada vardı. Yüzüğünü her zaman istemişti, Ustalar ve Jeremiah'la birlikte Revelstone'a ilk kez at sürdürdüğünden beri.

Hortlaklar ve gulyabaniler. Eziyet çeken ruhlar.

Esmer onu uyarmaya çalışmıştı. Onun en gerekli sorularına cevap vermek yerine, Viles ve Demondim'in tarihini anlatmıştı.

Eski sevgilisi vahşi büyüye açlık duyuyordu: her ne kadar bunu söylememiş olsa da, *bu acının bir kısmını ödemek için can atıyordu.*

Tek Orman'ın kayıp ruhunun parçaları. Miasma yaratıkları, uçucu ve korkunç.

Esmer ona, *Viles'in bir zamanlar yüce ve hayranlık uyandıran bir ırk olduğunu bilmiyor musun, diye sormuştu.*

Söndürülmesi gerekiyordu. Sesler kendi kendilerine konuşuyorlardı; Linden'in görebildiği ama duyamadığı, hissedebildiği ama koklayamadığı ya da tadamadığı sözcükleri kullanan, anlaşılması güç, geçirgen olmayan karanlıktan oluşan ince ve kalın dallar.

Bu bizi ilgilendirmez. Gölgenin girdabında, küstahlığı, küçümsemeyi, küçümsemeyi fark etti. **Bu bizi ilgilendirmiyor.**

Yeni olasılıklar hayata geçiyor. Eski güçler değişiyor.

Tartışılan bir görüntü ya da his **bizi yakından ilgilendirir. O bir ağaç aşığı.**

Öyle. Yine de bizi ilgilendirmiyor.

Sayıklama onu ele geçirdi, ateş kadar korkunç, kâbus kadar ağır bir anı ve kafa karışıklığı girdabı. Eidolonlar o kadar canlı konuşuyordu ki irkildi. *Bunu sensiz yapamam.* Aynı anda Esmer de hatırladığı sabırsız konuşmasına devam etti. *Dünya'nın bir çağı boyunca, Gravin Threndor'un kökleri arasına gömülmüş iğrenç kötülükleri reddettiler-*

"Lanet olsun, Linden!" Covenant'ın öfkesi omurgasından aşağı süzüldü. *Beni bulmazsan sana yardım edemem. "Yüzüğümü ver!"*

-Ve hatta Berek Lord-Fatherer zamanında bile onlar hakkında kötü bir şey bilinmiyordu.

Kuzgunlar bunu yapardı, diye düşündü kararsızca. Esmer ona öyle söylemişti. Sesler taşın çaresiz parmaklarında dans ediyordu. *Sadece bana karşı dikkatli ol. Ölü olduğumu unutma.* Sinirlerindeki bulanıklıktan, zihnindeki düzensizlikten kaçamıyordu. Kuzgunlar *kurnazca hükümdarın kalbini bükme ve Viles'i tecrit etmeye başladı.*

Hâlâ kelimeler oyukta çiçek açıyor. **Öyle. Söndürülmeli. Onun gücü söndürülmeli.**

Kuzgunlar, fısıltılarla ve incelikli kandırmacalarla ve yavaş yavaş ilerleyerek, Viles'a kendi formlarından nefret etmeyi üstü kapalı bir şekilde öğretiler.

Diğer şekiller ve görüntüler de aynı fikirdeydi. **Onun varlığından kurtulamayacağız.**

Dönüşümleri, *Tek Orman'ın hayatta kalan zihnine ve Ormanlılara karşı güvensizlik ve aşağılama* ile başlamıştı.

Algının ötesinde ya da altında bir yerde Jeremiah cevap verdi: "Seni duyamaz. Onu bunalıtmışlar. Kayboldu."

Linden, bul beni.

Kayıp, diye yankılandı. Oh, evet. Hayatındaki hiçbir şey onu böylesi bir kaosu çözebilecek kadar donanımlı kılmamıştı. Eğer parmaklarını boynundaki zincirden sarkan yüzüğe götürebilseydi, onu başının üzerinden çekip bir kenara atabilir ve silinmez sorumluluğundan kurtulabilirdi. Ama bu çaba bile onu aştı. Onu alacakaranlığın dokunaçlarından koruyan tek şey Kanun Asası'nı kavramasıydı ve ona iki eliyle sarıldı.

Onun varlığından kurtul-? Bu hiç mantıklı değildi. Bu tür yaratıklar için hiçbir tehdit oluşturmuyordu. Covenant'ın planları bile Viles'ın kaderini etkilemeyecekti. Ravers'a kulak vererek kendi sonlarına karar vermişlerdi.

Bu bir pişmanlık nedeni mi? Çok çeşitli sesler imgelemlerde, piktograflarda, abanoz kadar nihai olarak karşı çıktı. **Öyle değil. Eskiden olduğumuz gibi değiliz.**

Ve o bir ağaç aşığı. Başka bir Vile ya da başka bir avatardaki aynı Vile. **Bırakalım bizi yok ettiği gibi onları da yok etsin. Yok edecek.**

bundan sonra kendini suçlayacak. Biz bağışlanacağız.

Bağışlandı mı? Linden öfke gördü. Yok oluşa "bağışlanmış" mı diyorsunuz?

Biz biliyoruz. Varoluş sıkıcıdır. Hiçbir şey ifade etmez. Biz neyiz ki bunu uzatmaya çalışalım?

Bir ağaç aşığı. Parçalanmışlığına rağmen, bu suçlamanın yinelenmesi içinde derinlerde bir şeye, tutku ve seçim için nefis bir kapasiteye dokundu. O Linden Avery'ydi, her haliyle bir ağaç aşığıydı. Uzun zaman önce, sağlık duygusu onu Andelain'in ormanlarının, çiçeklerinin ve yeşilliklerinin hayati güzelliğine açmıştı. Yeni bir Kanun Asası yapmak için Vain ve Findail'i vahşi bir büyüyle ele geçirdiğinde onların güzelliği onu yüceltmmişti. Şimdi o Asa'yı ölümlü elleriyle kavırıyordu.

Olduğu kişi olduğu ve başarısız olmak istemediği için ağzını açtı, böylece dönen, iç içe geçmiş kasvetin içinde bir şekil ortaya çıkabildi. Sarı bir harelenme oluşturdu, tekirlik ve zayıf.

"Neden?"

Buna karşılık, şaşkınlığın kokusunu aldı. Duyularına yayılan bu kokunun tınısı çok açıktı.

Konuşur, Viles'in biri ya da hepsi görüş alanında belirir. Ve biri ya da birkaçı cevap verdi, **Ne olmuş yani? Bu ilim değil.** Ve tekrar: **Cehalet ve yalan onun türüne rehberlik ediyor.** Sıkıntıları kokuyordu. **Her zaman öyleydi. Onlar, sadece hayatları kısa olduğu için Dünya'nın katlandığı bir bela.**

Viles'lar yüce ve takdire şayan mıydı? Belki bir zamanlar öyleydiler. Belki de öyle kalmışlardı. Ancak seslerinin dokusunda ve tonunda Linden *mokşa*, *turiya* ve *samadhi*'nin siyah çağrılarını fark etti.

Onlar da bizi ilgilendirmiyor.

Başka koşullar altında olsa dehşete düşebilirdi. Ama şimdi değildi. Tek bir kelime söylemişti ve Viles onu duymuştu.

"Neden?" diye tekrarlardı. Sesi, dayatılan alacakaranlıkta dolgunlaşmıştı; kükürtle renklenmişti. "Neden buradasın? Neden umursuyorsun? Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Bir başka şaşkınlık kokusu burnunu, gözlerini yaktı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülür gibi aktı.

O sadece konuşmaz. Bizimle konuşuyor. Duyulmak istiyor.

Ne olmuş yani? Karanlığın düğümleri ve sarmalları içinde cevap verdiler kendilerine. **İlmi olmayan büyük güçlere sahip. Onun hiçbir kelimesinin burada bir anlamı yok.**

Bu işi halledin, diye birkaç Viles aynı anda ısrar etti. **Söndürün onu. Onun hayatı bize bir şey kazandırmaz.**

Diğerleri karşı çıktı. **"Güç konuştuğunda ona kulak vermek bilgeliktir"** diye cevap verdiklerinde onların ciddiyetini gördü.

Ve hala diğerleri: **Biz ne zaman aksini yaptık ki?** Ve diğerleri, küçümseyerek: **Kullanılmayan güç ne şekilde bilgelik anlamına gelir?**

Tartışmaları onu daha da güçlendirdi. Kanun Asası onun elindeydi. Ve onlar arzuları konusunda bölünmüşlerdi. Onlar kendilerini küçümsemeyi öğrenmenin eşiğinde olan Viles'lardı.

Elohim onu Wildwielder olarak görüyordu. Eğer haklılarsa, Viles ondan korkmalıydı. Zamanı ve tüm varoluşu sona erdirebilirdi.

"Beni duyabiliyorsun," dedi, artık safran lekeleri yerine parlak krizopras ve sümbül renkleriyle konuşuyordu. "Bir cevabı hak ediyorum. Eğer beni yok etmeye hakkın olduğunu düşünüyorsan, bana bir açıklama borçlusun. Ben sana hiçbir şey yapmadım. Elimden gelse sana zarar vermezdim.

"Neden buradasın?"

Akan dalların arasında yarı değerli taşlar göz kırptı ve ima etti. Sonra yok oldular.

Ona kulak asmayacağız. Küçümseme ve vicdan azabı tenini sardı. **Yapmalıyız.**

O bir cevap vermekte ısrar edemeden, Viles'ın hepsi ya da birkaçı ya da biri, keskin bir obsidyenle şöyle dedi: **Ağaçların sevgilisi, biz buradayız çünkü diğerleri tehlikeli büyüler uyguluyor ve sen de onlara izin veriyorsun, onlara ihtiyacı olmayan güçleri elinde tutuyorsun. Senin aptallığın bizi zorluyor. İddia ettiğiniz ağaç onlara meydan okumalı ama okumuyor.**

Aynı anda diğer avatarlar da şöyle seslendi: **Melenkurion Skyweir'a ve Komuta Gücüne doğru çabalıyorsunuz. Ama beyaz altının efendisinin Toprak Kanı'na ihtiyacı yok ve onun Gücü vahşi büyüye hükmedemez.**

Kendinize ait olmayan bir amaca hizmet ediyorsunuz ve hiçbir amacınız yok.

Sesler onu korkutuyordu. Karışık hisleri onu şaşırtıyordu. Viles çok şey biliyordu; ama yine de gerçek tehlikelerini fark edecek kadarını bilmiyorlardı. Oğluna olan sevgisini de anlayamıyorlardı. Onlar ölümlü değildi.

Hayatta kalamayacağız-

İddia ettiğiniz odun onlara meydan okumalı-

Ona cevap vermişlerdi. Yine de ona bilmek istediği şeyi söylememişlerdi.

Şaşkınlığını bir çeşit inatçılığa dönüştürerek şöyle dedi. "Hayır. O değil." Şimdi sözcükler zümrüt ve malakit olarak ortaya çıkmıştı; şaşkınlığı somutlaştırmıştı. "Sana zaten söyledim. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok.

"Neden *buradasınız*? Kara'nın bu kısmında? Sen Kayıp Derinlik'te yaşıyorsun." *Şatolar kadar süslü ve görkemli mağaralarda.* "Ait olduğunuz yerden bu kadar uzakta olmasaydınız, bizi bilmez ya da umursamazdınız."

Orada engin güçlerini ve bilgilerini güzellik ve harikalar yaratmaya adadılar ve tüm eserleri sevimlilikle doldu.

Antlaşma ve Yeremya ona seslenmeye devam etmiş olabilirdi ama onların seslerini hissedemiyordu.

Bu kez, Viles'in sürprizi çürüme ve eski çürüme kokuyordu; küfleniyordu. **Onun ilmi var. Cehaleti varsaymak bizi yanıltır.**

Bilmiyor, diye küçümseyerek ilan ettiler. **Arazimizi hiçbir insan bilemez.**

Ayrı ayrı ve hep bir ağızdan, teker teker, birlikte duyurdular: **Ona öğretildi. Tavsiye edildi. Bu yüzden yıkım tehlikesi var.**

Bu nedenle, ona cevap verilmesi gerektiği sonucuna vardılar. Bu nedenle, cevap verilmemesi gerektiğine de karar verdiler.

Karanlıkları, güneşi yok etmekle tehdit edene kadar toplandı.

Biz Viles değil miyiz? Ondan korkuyor muyuz? Eğer onlar söndürmeyi seçtiyse

bunu yapabileceklerdi. Duyularının şaşkınlığı onu savunmasız bıraktı.

Düştüğünde, Antlaşma'nın yüzüğünü talep edebilirlerdi- Yine de açıkça telaffuz ettiklerini gördü,

Biz yapmıyoruz.

Kabul etmediler. **Bize de tavsiye edildi.**

Ona cevap verirken duydukları öfke ve onay, bir şaraphane kadar pis kokuyordu. **Ağaçların sevgilisi**, ışıksız ve dipsiz bir uçuşuma dalar gibi **parladılar, bu orman kalıntısının bizi hor gördüğünü öğrendik. Efendisi bizi küçümseyor. Küçümsemesinin nedenini keşfetmeye geldik. Ormanlar arasında hor görülmeyi hak edecek hiçbir şey yapmadık.**

Linden dehşete düşebilirdi; itiraz edemezdi. Ama Esmer onu buna hazırlamıştı. *Kötü görünen bir şeyin başından beri öyle olması ve sonuna kadar da öyle kalması gerekmezdi.* İhanetlerinin arasında dostluk kadar değerli hediyeler saklıydı.

Bıçak kadar hazır şekillerde, traverten kadar inatçı renklerde, diye karşı çıktı. "Bu bir yalan. Size 'tavsiye edildi'. Sen öyle söyledin. Kuzgunlar tarafından. Ama sana gerçeği söylemediler. Bu ağaçlar seni hor görmüyor. Yas tutmakla çok meşguller. Nefret ettikleri insanlar. *Benim* türümden. Sizinkilerden değil."

"Lanet olsun," dedi Covenant içgüdüsel bir mırıltıyla ve Linden'in savunmasız teninde bir kıpırdanma hissi yarattı. "Onları ikna etmeye çalışıyor."

"Sana söylemiştim." Jeremiah'nın sesi çıkmıyordu ama kadın onu görebiliyordu. Kıpırmızıydı, tam olarak kan rengindeydi; tiksinti ve isteksiz bir hayranlıkla parlıyordu. "Onu hatırlıyorum. O pes etmez."

"O zaman bunu yapmak zorundayız." Covenant'ın cevabı karınca sürüsü gibi kaşındırdı. "Hazırlanın."

Linden'in kalbi arkadaşlarını özlüyordu. Ama onları görmezden geldi. Artık onlara ulaşamazdı. Etrafı Viles ve ölümle çevriliyken kendini bir uçuşumun kenarına getirmişti ve ya dengesini koruyacak ya da ölecekti.

Demondim'in yapımcıları aralarındaki münzevi tartışmayı onun hayatını söndürerek çözebilirlerdi. Ama onları etkilemesinin riskleri

daha az aşırı. Kuzgunlar'ın baştan çıkarmalarına karşı çıkararak, Ülke'nin tarihini geri dönüşü olmayacak şekilde değiştirebilir. Bir dizi sonuç tüm zamana yayılabilir. Eğer Viles'lar kendilerinden nefret etmeyi öğrenmezlerse, Demondim'i yaratamayacaklardı -ki o da yaratamayacaktı-.

Her kelimesiyle Zamanın Kemeri'ni riske atıyordu.

Yine de tereddüt etmesine ya da bocalamasına izin vermedi. En azından burada, felaketin kaçınılmaz olmadığına inanıyordu. Zaman Kanunu kendi parçalanmasına karşı çıkıyordu. Ve yaptığı şeyin etkileri geçici olabilirdi. Onun argümanları Viles'in yavaş yavaş yozlaşmasını geciktirmekten başka bir işe yaramayabilirdi.

İddia ettiğiniz ahşap onlara meydan okumalı, ama okumuyor.

"Elbette," diye devam etti, sanki arkadaşları konuşmamış gibi, "Forestal kızgın. Ağaçları katledildi. Ama öfkesi size yönelik değil. Eğer Garroting Deep'i tehdit etmezseniz, burada olduğunuzu bile kabul etmeyecektir."

Her şeyi riske atarak, kasvete sülfür ve inkarnadin söyleyerek, "Size yalan söylendi. Manipüle ediliyorsunuz. Kuzgunlar ağaçlardan nefret eder. Senin de aynı şeyi yapmanı istiyorlar. Seni önemsedikleri için değil. Tehlikede olduğun için değil. Sadece *nefret* etmeye başlamanı istiyorlar." Söndürme. "Bunu yeterince yaparsan, sonunda sen de onlar gibi olursun."

Tüm aşağılamalar, olması gerektiği gibi, aşağılayanın üzerine döner.

Ölçülemez bir süre boyunca Viles sessiz kaldı. Linden yılan gibi kıvrılan karanlığın etrafında dönüp durduğunu hissetti, bir yılan yuvası ve kendinden kaçış; yeraltındaki taş ve tozun kokusunu aldı, mağaralar o kadar eski ve derine gömülmüştü ki havasız kalmış olabiliyorlardı. Hazırlanın. Jeremiah ve Covenant bir karara varmışlardı ama bu karar onun kavrayışının ötesindeydi. Duyusal karmaşa onu oyuk ve alacakaranlık dışında her şeyden koparmıştı.

Sonra kara dalların hepsi ya da bazıları tekrarladı: **"Onun ilmi var. Ve diğerleri ısrar etti, Bu ilim değil. Ona bilgi verilmiş. Ona öğretildi. O sadece kendisini aşan güçlere sahip.**

Kendi aralarında tartıştılar, her iddiada daha da şiddetlendiler. **O zaman diğerleri bizi ilgilendirmeli.**

Öyle değiller. Bizim için gizemli değiller.

Bu iddia aptalca. Seslerin şiddeti Linden'ı kör etmişti. Artık sesleri görmüyordu: onları hissediyordu. Bir törpünün dişleri gibi derisini sıyrıyorlardı. **Onu suçlayamayız. O sakinleştirici konuştu. Biz de verilen bilgiden etkilendik. Hor görüldüğümüzü söyleyenlere kulak asmadık mı?**

Bizde var. Ne olmuş buna? Biz sadece anlamaya çalışıyoruz. Arkadaşlarının niyeti çok farklı. Ve o da gücünü esirgeyerek buna razı oluyor. Bu yüzden onunla yüzleşeceğiz.

Dizginlenemeyen öfke. **Bu nedenle söndürülmeli.**

Sert bir çelişki. **Bu nedenle, anlaşılması gerekir. Eylemsizliğinin haklı gösterilmesi gerekir.**

Hep bir ağızdan, sesler Linden'a karşı çıktı. **Cevap ver, ağaçların sevgilisi. İhtiyacın olmadığı halde neden diğerlerinin amaçlarına izin veriyorsun?**

İşte orada kararlılığı tökezledi. Viles'in sorusu öfkelerinden daha ölümcüldü. *Bu durumda, zihni Zamanın Kemerinden ayırt edilemezdi.* Tarihin kurallarını ihlal etmeden kendini nasıl açıklayabilirdi? Seçimleri ancak henüz gerçekleşmemiş olaylarla gerekçelendirilebilirdi; binlerce yıl boyunca gerçekleşmeyecek olaylarla. Eğer cevap verirse, yankıları her türlü kontrol altına alma umudunu aşacaktı.

Çaresizce Viles'in meydan okumasına kendi meydan okumasıyla karşılık verdi.

"Sağlıklı düşünemiyorsun. Her şeyi tersinden anlıyorsunuz. Beni sorgulamadan önce kendinizi sorgulamalısınız. Neden *Ravers*'i dinliyorsunuz? Yalan söylediklerinin farkında değil misiniz? Sizin gibi varlıklar?" *Yüce ve takdire* şayan: "Gerçek ile yalan arasındaki farkı anlayamazsanız size cevap veremem."

Alacakaranlık bir anda karardı. Sanki Viles'in cahil kalpleriymiş gibi sadece simsiyah bir renk gördü. Sakatat, yeni kan ve inkâr kokuları yüzüne çarptı. Çizmelerinin altındaki toprak, sanki Son Tepeler'in kemikleri

titreşmeye başladı. Ölü dal ve budakların tadı ağzını doldurdu, pirinç kadar parlaktı.

Sesler derisini tırmalıyordu. **Böyle konuşmaya cesaret ediyor. Bizimle.** Kendilerine cevap verdiklerinde, dişleriyle konuştular. **Ama o sakın sakın konuşuyor. Sadece katliam isteyenlere kulak verdik.**

Anlama arayışındayız.

Anlam arıyoruz. Hayatlarımız kısır.

Yine de şiddetlerinin artık Linden'i tehdit ettiği söylenemezdi. Aralarındaki çatışma onu kapsamıyordu. Eğer kendisini vahşileşmiş hissediyorsa, bu onların kara teurjisinin bir yan etkisiydi.

Yalan söylediler. Ne var bunda? Karşı çıktılar. **Onlar da yalan söylediler.**

Gerçek, yalanları maskeleyebilir. Yanıltabilir.

Yine de gerçekten rahatlatıcıydı. Öyle değil miydi? Öyle olduğunu kabul etmedik mi?

Öyle. Bencil, duygusuz ve ziyan olmuş birer hayalet olduğumuz konusunda hiç de şık olmayan bir şekilde bilgilendirildik. Tasarladığımız ve taptığımız güzelliklerin bir anlamı ya da amacı yok. İlmimiz büyük, gücümüz korkunç ama yine de kendimiz için birer oyuncağız. Bu çok rahatlatıcı. Bunu kabul ettik.

Linden inledi. Her bir pençe ve dişin dokunuşuyla irkildi. Bu konuda hiçbir şüphe olamazdı: Kuzgunlar iş başındaydı. Onların kötücüllüğünü, asit safralarını tanıyordu.

Ve bu nedenle daha geniş bir dünya tarafından değersiz görülebileceğimizi de kabul etmiyor muyuz? Buraya gerçeği aramaya gelmedik mi? İlk amacımız Forestal'ın bizi gerçekten hor görüp görmediğini tespit etmek değil mi? Ancak bunu öğrendikten sonra küçümsemesinin nedenini düşünebiliriz.

Yine de, ağaçların sevgilisinin ilan ettiği gibi, mantığımız kusurlu değil mi?

Yanıltıcı. Haksız. Kendi muhakemesi kusurlu.

Hayır, protesto etmek istedi. *Hayır.* O Kuzgunlardan duyduğun her şey yalandı. Gerçek gibi gelse bile. Dinleyemezsin-

Ama sesi ve iradesi yoktu: neredeyse hiç düşünmüyor gibiydi. Artan tartışmalar onu kör ettiği kadar dilsiz de bırakmıştı; neredeyse duyarsızdı. Sanki dünyaların sonuymuş gibi kelimelerin sonuna gelmişti.

Kabul ediyorum, Viles devam etti, etini çizdi, cesaretini parçaladı. Yine de mantığımız da hatalı. Bencil ve duygusuz olduğumuzu kabul ediyoruz. Ancak bu nedenle değersiz görüldüğümüz sonucuna varırsak kendimizi yanıltmış oluruz. Daha geniş bir dünyanın tutumu, Ravers adını verdiği kişilerin küçümsenmesinden çıkarılamaz.

Hayır. Biz bu şekilde hata yapmadık. Biz bu ormanlık alana doğruyu yanlıştan ayırt edebilmek için geldik.

Biz de tam olarak bu şekilde hata yaptık. Bu ormanlık alana küçümsemişimizi keşfetmeyi umarak geldik. Bize kendimizi küçümsememiz öğretili. Bu bilgelik mi? Adil mi? Dünya'nın kaygılarını göz ardı ederek güzelliğe sarıldığımız için küçümsemeyi hak ediyor muyuz?

Bu kadar! Linden söylemek için savaştı; onaylamak için. Kuzgunların istediği de buydu -kendimizi hor görmek. Ama yine de konuşmadı. Bir şekilde Viles onu susturmuştu. Aralarındaki anlaşmazlığa karışmasına izin vermeyeceklerdi.

Covenant'ın sesinin kıyafetlerinin arasından kükrediğini hissettiğinde, "*Şimdi, Linden! Koş!*" diye bağırdığını hissettiğinde, nerede olduğunu ve nereye gittiğini bilmemesine rağmen tereddüt etmedi.

Devrilen taşlarla çarpışmaktan korkuyordu; düşmekten korkuyordu; Viles'in öfkesinden korkuyordu. Kanun Asası'nın hâlâ elinde olduğundan emin olamıyordu. Her adım onu bir hiçten bir hiçliğe taşıyordu. Ayaklarının altındaki toprak, su kadar dengesiz geliyordu: bir göçük kadar boğucu hissettiriyordu. Yine de kaçmaya çalıştı, daha yüksek bir yerin sesini ya da kokusunu aradı.

Bir an için Viles'in kendisine karşı kara bir çılgınlık başlattığını duyduğunu sandı. Ama sonra kıvranan parestezisinde bir boşluk açıldı. Onun aracılığıyla, Covenant'ın oyuğa bir ısı ve ateş seli fırlattığını hissetti; magma kadar sıvı ve bir o kadar da yıkıcı bir güç. Aynı anda, Jeremiah'nın açıklanamayan büyü

Ormanın üzerinde yükselene kadar toplandı. Sonra parçalanmış bir duvar gibi Derin'deki ağaçların üzerine çöktü.

Viles arasında kaos patlak verdi: etleri kemiklerden ayıracak kadar öfke ve güç. Ancak aynı anda, bu kargaşa Linden'in duyularından silinmiş, Covenant'ın ateşiyle ya da Demondim-maker'ların korkunç tepkisiyle bir kenara itilmişti. Bu hızlı açıklama telaşında, zaman ve onun çılgınca nefes alıp verışı ve hatta kalbinin aceleci çarpıntısı: hepsi bir anda durmuş gibiydi.

Küçücük artışlarla, sonsuzluğun minicik parçalarıyla, ayaklarının altındaki yamacı gördü; yamaçta çaprazlamasına Covenant ve Jeremiah'ya doğru koşmaya çalıştığını gördü; aceleyle sıkıdığı Asa'yı gördü. Covenant onun üzerinde, yarım elinden şiddetle fışkıran ateşle Viles'a bakıyordu. O izlerken, yaratıklar onun saldırısından kaçmak için sis gibi ayrıldılar, sonra da aşındırıcı teurjilerini yoğunlaştırmak için birlikte döndüler.

Bir anın sadece bir parçası kadar sonra, Jeremiah'nın Covenant'ın yanında, sırtı Viles'a dönük bir şekilde durduğunu ve Garroting Deep'e çılgın darbeler gibi itici güçler savurduğunu gördü. İfşa edildi. Savunmasız-

Çukurun kenarları Linden'in Derin'i görmesini engelliyordu. Yine de ağaçların arasından gelen ani bir müzik süvari alayını hem hissetti hem de duydu.

Bu onu şok etti; tek bir an yaratmak için biriken zaman parçacıkları onu neredeyse hareketsiz bıraktı. Yapraklar tarifsiz bir sevimliliğe sahip sayısız sesli bir melodi söylerken, dallar ve dallar ağırlı bir uyumun akorlarına katkıda bulundu ve gövdeler bir ağıt kadar dokunaklı bir chaconne ekledi. Her bir nota ilkbaharın ilk çiyları kadar saf ve yeni, papatyalar kadar tatlı, çalıları kadar dikenli görünüyordu. Binlerce nota bir araya gelerek öylesine yürek parçalayıcı güzellikte bir şarkı oluşturmuştu ki, Linden hararetle kaçmaya çalışmasaydı ve yol arkadaşları bu yıkımın önünde durmasaydı bu şarkıyı dinlerken ağlayabilirdi.

Müziğin derin ihtişamının içinde vahşi bir güç yatıyordu. Sinirleri, şarkının çağrıştırdığı büyüünün büyüklüğü karşısında sersemlemişti. Bu sadece güzellik ve keder değildi: aynı zamanda bir öfke tsunamisiydi. Yamacın ötesinde bir yerde, Caerrol Wildwood

Derinliğin eşiğine gelmiş olmalı; ve orada kendisine karşı çıkan her canlı için yıkım şarkısı söyledi.

Viles ve Forestal ayrı ayrı Covenant'ı ve *oğlunu, oğlunu* sürgün edecek kadar güçlüydü. Birlikte enerjileri her iki aşkı da parçalayacaktı. Jeremiah ve Covenant basitçe yok olmayacaklardı: tamamen yok olacaklardı.

Covenant'ın desteği olmadan, Zaman Kemerinin kendisi yıkılabilir.

O zaman bunu yapmak zorundayız. Hazırlanın.

Onlara ulaşamazdı; onları korumak için hiçbir şey yapamazdı.

Ancak Covenant ve Jeremiah tehlikeden uzaklaştıklarında bir adımını bitirip diğerine başlamamıştı bile. Koşar adımlarla yamaçtan aşağı ona doğru koştular. Covenant yine bağırdı. "*Şimdi, Linden!*"

Arkalarında, odaklanmış yılanı kezzap berrak bir melodiye çarparken muazzam bir patlama tepeleri sarstı. Darbe gökyüzünü sarsmış, güneşi sarsmış, kışın parlaklığını boşluğa geri dökmüş gibi görünüyordu: Linden'in botlarının altındaki zemini zıplattı ve kabarttı. Zaman bir anda Covenant ve Jeremiah gibi, Linden'in kendisi gibi akmaya başladı, sanki karşıt güçler kesintiye uğramış anları kanamaya ve bulanıklaşmaya bırakmıştı. Viles durmaksızın siyah, doğal olmayan bir güç fışkırtıyordu. Caerrol Wildwood da *Elohim*'in ilmini ve milyonlarca ağacın hissedebilen Dünya Gücünü kullanarak karşılık verdi. Linden ve yoldaşları aniden aralarındaki mesafeyi kapatmayı başardılar.

"*Şimdi!*" Covenant bir kez daha nefes nefese kaldı. "Onlar birbirleriyle savaşıırken!"

Sanki ona emretmiş gibi durdu; sanki onu anlıyormuş gibi.

Çabucak durdular, o ve Jeremiah kadının iki yanında, önde ve arkada konumlandılar. Kollarını havaya kaldırdılar. Çığ gibi büyüyen uyumsuz büyüler karşısında güçlerinin arttığını hissetti. Düşünmek için zamanı vardı, bunu *yaptılar*, kandırdılar-

Bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışıp kalmanın faydalı olduğu zamanlar vardır.

Sonra başının üzerinde gök gürültüsü ya da şimşek çaktı ve sanki varlığı bir baltayla kesilmiş gibi her şey yok oldu. Anlar arasındaki ölçülemez aralık boyunca, o ve arkadaşları kaçtı.

Geçiş olmadan, Viles'in keskin gece yarısı ve Viles'in öfkeli müziği

Forestal uzaklara doğru fırladı. Yerin kaymasıyla dengesi bozulan Linden tökezledi; kendini yakalamak için kollarını savurdu. Sonra, hâlâ sersemlemiş bir halde, çılgınca etrafına bakındı.

Covenant ve Jeremiah onu Son Tepeler arasındaki bir başka kıvrımlı kaburganın sırtına getirmişti. Bir tarafta, yamaçlar uzlaşmaz kayalıklar ve uçurumlar halinde yükseliyordu: her yer değiştirmede, yeni oluşan dağlara benzerlikleri artıyordu. Diğer tarafta ise Garroting Deep, ağaçlar sınırlarına tecavüz ederken kışa ve soğuğa yakalanmış gibi tepelere çarpıyordu. Linden ilk kararsız bakışında ormanda önemli bir değişiklik görmedi. Ormanlık alanın dokusunda hafif farklılıklar vardı: ağaçlar farklı şekilde dizilmişti. Daha fazlası değil. Yine de Derin'in niyetlerinin köklerinden değiştiğini hissetti.

Orman artık insan etine aç değildi. Bunun yerine Garroting Deep'in ruh hali öfkeye dönüşmüş ve iştahı başka bir yere odaklanmıştı.

Güneydoğuda, en az iki ya da üç fersah ötede, Viles ve Caerrol Wildwood birbirlerine savaş açmışlardı. Güçleri o kadar yoğun ki Linden, Forestal'ın muazzam şarkısındaki her bir aşağılama ve karalama darbesini ve her bir abartılı notayı, her bir saf öfke örneğini tasvir edebiliyordu. Azgın obsidyen ve ihtişam, tepelerin ufkunda telaşlı ve yatıştırılmamış bir şekilde açıkça görülüyordu. Burada bile, savaşçıların birbirlerine savurdıkları güçler karşısında yer titriyordu.

Hem Covenant hem de Jeremiah, Linden'in çırpınışlarından kaçınmak için dizlerinin üzerine çökmüştü. Ama Yeremya kollarını hâlâ yukarıda tutuyordu. Onlardan yukarı doğru akan enerjiler, sanki Linden'i uzaklaştırmaya ya da

gökyüzünün çöküşünü kanalize etti. Gözünün kenarındaki kaslar, kadının yorumlayamadığı mesajlar gönderiyordu.

Bir kalp atışı sonra, boş havadan odun yağmaya başladı. Ölü odun, bükülmüş ve budaklı: yapraksız dallar ve her boyutta ve şekilde dallar, hepsi hava koşullarından ya da bir zamanlar görkemli bir meşe olması gereken bir şeyden kopmuş. Linden ve arkadaşları ani sağanak yüzünden kanlar içinde kalabilir ya da ölebilirlerdi. Ama Jeremiah'ın gücü onları korudu. Parmakları kadar ince dallar ve bir devin bacağı kadar kalın dallar dalmanın ortasında geri tepti ve Jeremiah'ın korumasının etrafında kaba bir daire oluşturarak toprağa devrildi.

Şok ve şaşkınlıktan dengesi bozulan Linden kendini asanın üzerine attı. Çok fazla şey çok hızlı olmuştu: sinirleri bunu kaldıramadı. Hâlâ gözünün önünde Viles'in konuşması karanlık bir şekilde çiçek açıyor, derisini pençeliyor gibiydi. Tüm o odunlar özelliksiz gökyüzünden düşmüştü ve Demondim'in yaratıcılarını kaderlerinden döndürmek için elinden geleni yapmıştı.

Ama başarısız olmuştu. Bir *kaya ve sert bir yer*. Viles artık Ülke'nin ormanlarını asla affetmeyecekti. Ağaçlardan *nefret etmeyi öğrenmişlerdi*-

Covenant neredeyse aynı anda ayağa fırladı. Jeremiah'ya, "İşe koyul," diye çıkıştı. "Fazla zamanımız yok." Sonra Linden'le yüzleşti. "Sana ne diyorsam onu yap," diye sertçe emretti. "Soru sorma. Düşünme bile. Hâlâ tehlikedeyiz. Sana ihtiyacımız var."

Hiç düşünmedi. "Onları kandırdın," dediğinde, yüksek sesle konuştuğunu duyunca şaşırdı. "Viles ve Forestal." Covenant gibi Jeremiah da ayağa fırlamıştı. Aceleyle ölü odunları topladı, daha ağır dalları bir yığın haline getirdi, aralarına bir avuç dal attı. "Birbirlerine saldırdıklarını düşünmelerini sağladın."

Ve ona yardım etmişti. Viles'ı ikna etme çabaları onların dikkatini dağıtmıştı.

"Lanet olsun, Linden!" diye bağırdı Covenant. "Sana söylemiştim-!" Ama sonra kendini kontrol etmek için bariz bir çaba gösterdi. Sesini alçaltarak, "Bunun için zamanımız yok. Bunalmış hissettiğinizi biliyorum. Ama şu anda bir *tartışmayı* kaldıramayız.

"Viles aptal değil. Ne olduğunu anlayacaklardır. Kimi suçlayacaklarını bilecekler. Eğer o lanet Forestal onlara *şarkı söylemeyi* bırakırsa, bizim peşimizden gelecekler. Ve o bile onları tutamaz. Her an ondan kaçmanın bir yolunu bulabilirler.

"Linden, sana *ihtiyacımız* var."

Bir amaç uğruna gerilen Jeremiah, odun çemberinin etrafında koşturarak her boydan dalı topladı.

Linden hareket edebileceğinden emin değildi. Eğer bir adım atmaya kalkarsa, yere yığılabilirdi. Covenant ona düşünmemesini söylemişti. Hiçbir şey düşünmüyor gibiydi.

"Onlardan kaçamaz mısınız?"

"Cehennem ateşi!" Gözlerinde kan ya da kor parlıyordu. "*Elbette* onlardan kaçabiliriz. *Eğer zamanımız varsa*. Ama oldukça hızlı hareket edebiliyorlar. *Zamana* ihtiyacımız var."

Caerroil Wildwood ile nişanlarını bozar bozmaz-

"Bütün bunları sen planladın," diye karşılık verdi. "Ya da sen planladın."

"Kendine gel!" Covenant tekrar bağırarak karşılık verdi. "Sana ne diyorsam onu yap!"

Jeremiah yırtılmış ve parçalanmış odunların yarısını toplamıştı bile. Uzakta, savaş alevlendi ve yaylım ateşine tutuldu, şarkıya karşı enkaz, eski öfkeye karşı gelişen küçümseme.

"Bu kadar odun nereden geldi?" diye sordu. "Ne için?" "*İhlamur!*"

Covenant itiraz etti: bir hüsrana çığılı.

Ama Jeremiah durakladı, soğuğa rağmen terliyordu. "Ağaçların kenarında ölü bir meşe vardı," dedi ona bakmadan. "Ya da neredeyse ölmüştü. Her neyse, bir sürü ölü dalı vardı. Ona çarptım. Kaçarken odunları topladık. *Melenkurion* Skyweir'a vardığımızda ona ihtiyacımız olacak."

Aniden görevine devam etti.

Düşünmeye çalışan Linden merak etti, Meşaleler? Kamp ateşi mi?

Ama Yeremya tam bir şenlik ateşine yetecek kadar dal kırmıştı ve bunların çoğu meşale olarak taşınamayacak kadar büyüktü.

Vazgeçti: bu onun kavrayışının ötesindeydi. Sinestezinin artçı etkileri onu kargaşa içinde bıraktı. Sinapsları

rastgele ateşleniyor, onu çarpıtma ve şaşkınlık anlarıyla etkiliyordu. İç çekerek, Asa'nın desteği olmadan ayakta durmak için çaba sarf etti.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Covenant'a. "Zamanımız yok. Bu beni hasta ediyor. Ne yapmamı istiyorsun?"

Viles'in takibini nasıl engelleyebileceğini düşünemiyordu.

"Nihayet!" Covenant homurdandı.

"Şuradan aşağı in," dedi ona hemen, sırtın güneydoğu yamacını göstererek. "Yirmi ya da otuz adım. Bu bize yeterli alan sağlayacaktır. Asayı kullan. Bir Yasaklama yap. Yapabildiğin kadar büyük. Bu onları durdurmaz ama yavaşlatır. Bunu anlamak isteyeceklerdir."

Linden belli belirsiz gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Yasak nedir?"

"Cehennem ve kan!" Şimdi öfkesi ona yönelik değildi. "Ne kadar cahil olduğumu unutup duruyorum-" Hiddetle kendini durdurdu. Bir an için havayı inceliyor gibi göründü: belki de zamanın anılarını araştırıyordu. Sonra bakışları için için yanarak onunkilere döndü. "Bu konuda endişelenme. İhtiyacımız olan şey bir güç duvarı. *Her* türlü güç. Sadece tehlikeli olmalı. Ve tüm yamacı kaplamalı.

"*Gît*," diye ısrar ederek onu uzaklaştırdı. "*Şimdi* yap."

Linden oğlunun odun yığmasını izledi. Bir anlamda Covenant ona doğruyu söylüyordu. Viles taktiklerini Caerroil Wildwood'un keskin melodili saldırısına karşı koyacak şekilde ayarlarken uzaktaki cafcaflı savaşın değiştiğini hissetti. Yaratıklar yakında serbest kalabilirdi. Bir iki adım attı, hâlâ gözlerinde yalvaran bir ifadeyle Jeremiah'ya bakıyordu. *Lütfen*, daha önce onu teşvik etmeye çalışmıştı. *Bana ihanet etme*.

Neden bu kadar çok oduna ihtiyacı olduğunu anlamıyordu. Ve ateşten başka bir engel düşünemiyordu.

Garroting Deep'in eşiğinde yangın var.

Ne yaptığının pek farkında olmadan aşağı doğru ilerledi. Zihni alevlerle doluydu. Ormanın kenarındaki alevler. Alevler bir anda kuru dallara ve dal parçalarına sıçrayabilirdi. Onlarla sürekli ilgilenmezse, kontrol altında tutmazsa, en küçük bir rüzgâr bile-

Ağaçları severim.

Hâlâ yamaçtan aşağı iniyor, bükülmüş karanlığın, katı ses kesintilerinin, çiy kadar parlak ve güzel olması gereken müziğin anıları arasında yolunu bulmaya çalışıyordu. Başka ne seçeneği vardı ki? Ne olduğunu anlayacaklar. Kimi suçlayacaklarını bilecekler. Viles'ı ikna etmeye çalışarak bir tuzak kurmuştu. Covenant'ı öldürmeye çalışacaklardı. Oğlunu kesinlikle öldüreceklerdi. Caerrol Wildwood an be an onlara katliam zevkini paylaşmayı öğretiyordu.

Ama *ateş*-? Garroting Deep'e bu kadar yakınken? Forestal düşmanlığını ona karşı kullanırdı. Eğer ağaçlara en ufak bir alev dokunursa, onun gazabını hak ederdi.

Ancak hareket ettikçe daha da güçlendi. Bu basit efor, kasların, sinirlerin ve seçimlerin birbirleriyle olan bağlantılarını yeniden doğruladı: Her adımda, kafa karışıklığını üzerinden attı. Ve bir düzine adım attığında, Kanun'un Antlaşma ve Jeremiah üzerindeki etkisini riske atarak Asa'dan beslenmeye başladı. Bu da onu güçlendirdi.

Yavaş yavaş tekrar kendine geldi. Düşünmeye başladı.

Burada bir ateş duvarı yükseltse ne olurdu?

Caerrol Wildwood bunu görecekti. Elbette görecekti. Ve karşılık verecekti - ağaçlarının hatırına, Viles'la olan mücadelesinden bir anda vazgeçecekti.

Sonra Viles onları kandıran insanları takip etmek için serbest bırakılacaktı. Linden ve yoldaşları her iki güç tarafından da saldırıya uğrayacaktı. Forestal ve Viles'ın bir ittifak kurması bile düşünülebilirdi-

Eğer bu gerçekleşirse, Ülke'nin tarihi hakkında bildiği ve anladığı her şey paramparça olacaktı. Sonuçlar, kontrol altına alınamayacak kadar temel hale gelene kadar genişleyecekti.

Covenant onu Zaman Kemerini tehlikeye atmaya çağırıyordu.

Kendinize ait olmayan bir amaca hizmet ediyorsunuz ve hiçbir amacınız yok.

O ve Jeremiah, Caerrol Wildwood ve Viles'ı Bargas Yarığı'na girmeden önce karşı karşıya getirmeye karar vermişlerdi. Buna günler önce karar vermiş olabilirler. Ve bunu ondan saklamışlardı.

Uzaklarda savaş devam ediyordu. Viles geri çekilmeye çalışıyor olabilir di ama başaramamışlardı.

"Hayır." Linden bağırmadı. Covenant'ın onu duyup duymaması umurunda değildi. "Bunu yapmayacağım. Yapmayacağım. Bu çok tehlikeli." Aniden dönerek yokuştan yukarı doğru adım atmaya başladı. "Başka bir şey düşünmek zorunda kalacaksın."

Arkadaşlarını tehlikeye atmamak için Asa'yı söndürerek, reddettiği yüzüne açıkça yazılmış bir şekilde onlara yaklaştı.

"Linden, Allah *kahretsın!*" Covenant ona doğru öfkelendi. Bir ocuk gibi ağlayan Jeremiah itiraz etti. "*Anne!*"

Jeremiah'nın şaşkın bakışları ve Covenant'ın öfkesiyle karşılaşacak kadar yaklaşana kadar onları görmezden geldi. Sonra durdu.

"Bu çok tehlikeli," diye tekrarladı Stave kadar kararlı, Mahrttir kadar emin bir şekilde. "Ateş, nasıl yapıldığını bildiğim tek bariyer. Ağaçları riske atmayacağım.

"Eğer Viles'tan kaamazsanız, başka bir plan yapmanız gerekecek," diye başka bir numara.

Tanrım, Thomas Covenant'ı özlemişti: bir zamanlar olduğu adamı. Arkadaşlarına karşı duyduğu hayal kırıklığı öfke duyamayacağı kadar derindi.

Patlamanın eşiğinde donup kaldılar. Birbirinden farklı yüzleri kısa süreliğine birbirini yansıttı. Linden onlarda endişe ya da dehşet değil, çıplak bir öfke ve hayal kırıklığı gördü. Jeremiah'nın gözleri kan kadar karaydı. Covenant'ın bakışlarında kırmızı bir sıcaklık parlıyordu. Derin'i umursamadıklarını düşünecek zamanı vardı. Ya da Caerroil Wildwood. Ya da benim. Belki de Kemer'i bile umursamıyorlar. Sadece başından beri planladıkları şeyi yapmak istiyorlar.

Sonra Antlaşma ve Yeremya birlikte dönüp son dalları toplamak için koşmaya başladılar.

Bir an sonra işleri bitmişti: l odun yığınları tamamlanmıştı. Uzaktan müzik ve kezzap zarar vermek için yarışıyordu. Covenant ve Jeremiah hızla birbirlerine bakacak şekilde hareket ettiler ve Linden ile Asa için aralarında boşluk bıraktılar.

Kederli bir şekilde onların kollarının arasına girdi.

Yeremya'ya göre, bir sonraki yer deşiştirmeleri onları Son Tepeler boyunca dört fersah daha uzağa götürdü. Başka bir gç patlaması beş fersah ilerletti. Sonra ç. Sonra tekrar beş. Mekândan ziyade dolaylı olarak zamanı ihlal ettiler: bu mesafeleri kat etmek için gerekli olan saatleri ve çabayı ortadan kaldırdılar.

Kırık odun yığınları her akıl almaz sıçrayışta onlara eşlik etti. Bir şekilde onu gç yaylarının içine almadan yanlarında sürüklediler.

Sonunda durdular. Linden dizlerinin üzerine çökmüş, kayan zemin ve değişen ufuklar, dünyanın kararsız yalpalamaları yüzünden ne yapacağını bilemez haldeyken, Covenant ve Jeremiah ondan uzaklaştı. "Burası yeterince uzak olmalı." Covenant nefes almakta zorlanıyor gibiydi. "Burada dinlenebiliriz. En azından birkaç dakika."

Sesindeki fke solunumu kadar iğdi.

Linden'in başı döndü: tüm duyuları dumura uğradı. Uzaktaki savaştan hiçbir iz göremiyordu.

"Covenant," diye soludu Jeremiah. Sesi fkeli olmaktan çok yorgun geliyordu. "Bu bir sürpriz değil." Tek arkadaşını uyarıyor olabilirdi. "O olduğu kişi. Bize asla güvenmeyecek. Biz kendimizi kanıtlayana kadar."

Derin bir nefes alan Linden başını kaldırdı; gözlerini Kanun Asası'na odakladı ve artık bir o yana bir bu yana sallanmayana kadar gözlerini kırpmayı reddetti. Dişlerinin arasından ısrar etti. "Bu çok tehlikeliydi."

"Nasıl tehlikeli?" diye sordu Covenant. Sert nefes alıp vermesine rağmen ses tonu dzleşmişti. Anlaşılan öfkesini dizginlemeye karar vermişti. "Tek yapman gereken bana yüzüğümü vermekti."

Altındaki zeminden emin olunca ayağa kalktı. "O değil," dedi titreyerek. "Ateş. Nasıl yapıldığını bildiğim tek bariyer. Kemerini kırmış olabilirim."

Jeremiah ona bakmadı. Yüzü terden kayganlaşmış, yoğun efordan dolayı kızarmıştı. Tikleri hararetle işaret veriyordu. Ama Covenant onunla yüzleşti. Düzensiz solunumu dışında, şimdi tamamen boş, kapalı görünüyordu; üstatlardan biri kadar sertti. Gözlerindeki tek tük korlar gitmiş, snmş ya da

örtülmüştü. Ona meydan okumaktan kaçınma kararlılığına rağmen, onu temkinli hale getirmişti.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum."

Kendini onun bakışlarını tutmaya zorladı. "Alevler ağaçlara da sıçrayabilirdi. Geride kalmadığım sürece bunu engelleyemezdim." Covenant'ın ve Jeremiah'nın *Elohim*'e karşı tek koruması hâlâ o muydu? "Ama öyle olmasaydı bile," yangını kontrol etmek için kalsaydı bile. "Forestal, ateşi Derin'e bu kadar yaklaştırdığım anda Viles'ı unutturdu. Ya da onlara katılırdı. Ortak bir düşmanları vardı." Bu Covenant'ın ve Jeremiah'nın işiydi. "Birlikte peşimizden gelebilirlerdi." Soğuk pelerininden, cübbesinden sızıyordu. Kıyafetlerine sızdı. "O zaman-"

Covenant onun sözünü kesti. "Ah, o. Bu asla olmayacaktı."

Zoraki bir sabır tonuyla şöyle dedi. "Sana istediğin tüm açıklamaları yapmadığımı biliyorum. Ve belli ki bundan hoşlanmıyorsun. Ama *zamanımız* yoktu. Sana Asa'yı kullanmanın diğer yollarını öğretmek için birkaç saat harcayamazdım. Ve ben de ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Arch'ın neden tehlikede olmadığını söylemek için.

"Viles aptal değil. İttifak yapabilirler. Ama Wildwood değil. Aptal olduğunu kastetmiyorum. Sadece o şekilde düşünmüyor.

"O bir Forestal. İnsanlar gibi düşünmez, hatta Viles gibi. Ağaçlar gibi düşünüyor. Ve onlar için hayat oldukça basit. Toprak ve kökler. Rüzgar, güneş ve yapraklar. Kuşlar ve tohumlar. Bitki özü. Büyüme. Çürüme." Sadece bir anlığına, Covenant'ın kasıtlı kısıtlaması kırıldı. "*İntikam*." Sonra sesindeki duyguyu düzleştirdi. "Onlara göre bilinç ile ateş ya da balta arasında hiçbir fark yok. Hareket edebilen ve akıllı olan her şey onları öldürebilir. Viles da tıpkı bizim gibi. Biz zaten Wildwood'un düşmanıyız. Tanım olarak.

"Güven bana," diye ağır ağır sözlerini tamamladı. "Viles'a katılma ihtimali hiç yoktu."

Ülkenin geçmişinin mantığının bozulma ihtimali asla yoktur.

Jeremiah, "O haklı anne," diye teklif etti. Bakışları kum rengine dönmüştü. "İstesek bile Wildwood'un Viles'la işbirliği yapmasını sağlayamayız. Tabii ki istemiyoruz. Tek istediğimiz *Melenkurion* Skyweir'a ulaşmak. Böylece Covenant Toprakları kurtarabilir, sen de beni kurtarabilirsin."

Linden tartışamazdı; oğluyla değil. Ama yatışmamıştı. Kullanılmıştı. *Bir kaya ve sert bir yer*. Covenant ve Jeremiah onu kasıtlı olarak Viles'a maruz bırakmışlardı ve ne için? Covenant'ın yüzüğünü teslim etsin diye mi? Ve Viles'la tartışmak için onu görmezden geldiğinde, o ve Jeremiah, Caerrol Wildwood ile aralarında bir çatışma yaratmışlardı.

Kız razı olsaydı ne yapardı? Onu Demondim yapımcılarının tartışmalarına terk eder miydi?

Ülkenin kurtuluşu için tasarladığı projede eski karısının düğün bandosu ya da ölümcül oğulları için hiçbir hüküm yoktu.

"Peki ya savaş?" diye sordu öfke ve üzüntüyle. "Bu tarihi etkilemez mi?"

"Tabii ki hayır," diye homurdandı Covenant, sanki tahammülünün sonuna gelmiş gibi. "Bu zaten olacak olan şeyi doğruluyor. Artık Viles Wildwood'u hor görüyor. Garroting Deep'i küçümsüyorlar. Kuzgunları dinlemeye hazırlar. Ve başka hiç kimse savaştıklarını bilmiyor. Biz hiçbir şeyi değiştirmedik."

İfadesini bir suçlama gibi dile getirdi.

Bir an sonra, o ve Jeremiah bir sonraki kemeri hazırladılar, böylece devam edebileceklerdi. Aralarına girdiğinde, Linden ağlayacak gibi hissetti. Ama gözyaşlarını, giderek yoğunlaşan yas duygusunu reddetti. Gözyaşları onun için işe yaramaz hale gelmişti.

11. *Melenkurion Skyweir*

Yönünü **kaybetmiş** ve şüphe içinde olan Linden Avery, aynı gün öğleden sonra yol arkadaşlarıyla birlikte Garroting Deep'in yukarısındaki *Melenkurion Skyweir*'in geniş platosuna vardı.

Viles'tan güvende olan Covenant ve Jeremiah, odun yığınlarını yanlarında taşıyarak daha uzun ve daha uzun sıçrayışlarla ilerlediler. Ancak Caeruil Wildwood'un gücünün tehdidine saygı duymaya devam ettiler. Ormanın üzerinden geçmek yerine, Derin'in kuzeybatı sınırındaki Westron Dağları'nın kar ve buzla kaplı zeminine ulaşana kadar Son Tepeler'in çizgisini takip ettiler. Sonra kayalıkların arasından güneye doğru döndüler ve mesafeyi yirmi otuz fersahlık anlık patlamalarla yuttular.

Covenant ve Jeremiah son portallarını açmadan önce dinlenmek için duraklayana kadar, araya giren tepeler ve tepeler Linden'in *Melenkurion Skyweir*'i ilk görüşünü engelledi. Ancak onlar yorgunluklarını atarken, Linden'a da bu muazzam zirveyi incelemek ve ne olduğunu görmek için kısa bir fırsat doğdu.

Yer değiştirmenin ve dağların sert soğğunun etkileri, kehanet kadar keskin ve sivri hava onu çoktan nefessiz bırakmıştı. Aksi takdirde *Melenkurion Skyweir* nefesini kesebilirdi.

Güneş ışığıyla daha da parlaklaşarak güneye hükmediyordu. Gerçekten de tüm sıradağlara hükmediyor gibiydi. Gökyüzünün soluk soğuk derinliğine karşı ham granitle tanımlanan, sonsuz buz ve karla kaplı komşu zirveler ve kuleler kendi içlerinde devasa olsalar da, tacı ve çenesi meydan okurcasına göklere yükselen Skyweir'in yükselen başı yanında çocuk gibi kalıyorlardı. Neredeyse dümdüz olan ön cephesini doğuya doğru sunarken, Landsdrop'a ve Güneşin Doğuşu Denizi'ne doğru devasa adımlarla ilerlerken donmuş olduğu izlenimini yaratıyor ve diğer tüm dağları yardımcıları ya da eşlikçileri gibi yanına çekiyordu.

Ancak doğu yüzü on beş ya da yirmi bin fit boyunca dik bir şekilde alçalırken, diğer yamaçları daha kademeliydi. Kuzeyde ve batıda, daha alçak zirvelerle taraklı kollar ve

ya da düzensiz morenlerde. Bu kenarlar, buzul parçaları gibi yüzyıllarca ya da binlerce yıl boyunca çarpmış buzları barındırıyordu; o kadar eski ve derin buz parçaları ve parçaları vardı ki güneş ışığında kış gökyüzünden daha maviydiler.

Melenkurion Skyweir'in tek titani, engebeli bir ihtişamlı desteklenerek doğuya ve Garroting Deep'e bakıyordu; sanki Diyar'ın başka hiçbir yerinde olmasa bile en azından burada, Dünya'nın temel kayası karanlık ağaçları izlemek için yükselmişti.

Her nasılsa dağ şüpheyeye ya da suçlamaya karşı dayanıklı, zamana karşı bağışıklı görünüyordu.

İnce, keskin havada hiçbir leke yoktu ve güneşin açısı henüz Skyweir'in doğu yüzünü gölgede bırakmamıştı. Sonuç olarak Linden, muazzam taşı çevreleyen platonun kesin hatlarını ayırt edebiliyordu. *Melenkurion* Skyweir'in kuzey yamaçları arasında başlıyor, doğudaki sert kayalıkların altına yayılıyor ve güneye doğru dağın kütlesinin arkasında kayboluyordu. Onun bakış açısından plato geniş bir sunağı, tevazu ve ibadet için bir toplanma yerini andırıyordu. Tüm dağ ve çevresindeki kayalıklar, dünyanın yüce güzelliği için dikilmiş ve kutsanmış bir çan olabilirdi.

Ve o tapınağın derinliklerinde bir yerde, Komuta Gücü'nün kaynağı olan Toprak Kanı'nın kaynağı saklıydı: Covenant'ın Lord Foul'un ve Kastenessen'in kötülüklerine son vereceğine söz verdiği Güç: Linden'in oğlunu kurtarmasını sağlayacak olan Güç.

Geride kalacaktı; bu zamanda yalnız ve kayıp. Jeremiah sonunda özgür olacaktı. Ama Roger'ın annesinin yüzüğünü aramasını engelleyecek kimse olmayacaktı.

Soğuktan titreyerek -bu yükseklikte soğuk cam parçalarını andırıyordu- buharlı nefesiyle *Melenkurion* Skyweir'a baktı ve şüphesinin ve kederinin karmaşık sonuçlarıyla nasıl başa çıkabileceğini hayal etmeye çalıştı.

Yaklaşan kriz onun hayatını sona erdirecekti. Başka sonuçlar mümkün olsa bile, bunları göremiyordu.

Arkadaşları uzun süre duraklamak için fazla hevesliydi. "Gitmeliyiz," diye mırıldandı Jeremiah Covenant'a. "Erzaklarını geri kaybetti

Orada." Viles'in arasında. "Aç ve susuz ve durumu daha da kötüleşecek. Bu işi çabucak halletmeye çalışmalıyız."

Covenant hemen başını salladı. "Linden," dedi beklentiyle, "hadi. Kendini daha sonra toparlayabilirsin. Yakında konuşacak vaktimiz olacak."

Ne o ne de Jeremiah soğuğu hissetti. Onu tanımlayan zayıflıklardan habersizdiler. Yine de oğlunun sesinde gerçek bir endişe duyar gibiydi ve bu yüzden tereddüt etmedi. Ne de olsa o haklıydı. Covenant'ın garip güçleri onu ısıtabilirdi ama açlık, susuzluk ve yorgunluktan kurtaramazdı. Şimdiden titremeye başlamıştı. Yakında yıpranmış gücünden daha fazlasını kaybedecekti. Ve Dünya'nın Kanı'nı aramak saatler ya da günler sürebilirdi.

Jeremiah ve Covenant büyüdü kapılarını çağırırken, o da itaatkâr bir şekilde arkadaşlarının arasında durmak üzere hareket etti.

Daha sonra, dengesini yeniden sağlamak için sendelediğinde, oğlu ve eski sevgilisinin onu *Melenkurion* Skyweir'in platosunun ortasına getirdiğini gördü. Uçurumların yükselen dalgalanması ile platonun sivri kenarı arasındaki yolun yarısındaydılar; geniş sunağın orta noktasındaydılar. Jeremiah'nın yırtık dal ve çırpılardan oluşan koleksiyonu yakınlarda bir yere takırdayarak düşmüştü. Her zaman olduğu gibi, o ve Covenant, Jeremiah'in eliyle ya da asasıyla yanlışlıkla onlara dokunmaması için uzaklaşmışlardı.

Dengeye aç olan Linden dizlerinin üzerine çöktü, ardından Asa'yı yanına yerleştirdi ve ellerini çıplak taş a dayadı. Buradaki granit buz ve kardan arınmıştı: tüm plato temizlenmiş gibi görünüyordu. Sağlık hissini dağın derinliklerine doğru uzatırsa, dağın bilgisinin ve kalıcılığının bir kısmını kendine çekebileceğini düşündü. Belki de *Melenkurion* Skyweir'in temel gerçekleri arasında bir tür cesaret bulabilirdi.

Bir an için sadece avuç içlerinde ve parmaklarında, lekeli kot pantolonunun dizlerinde soğuk hissetti; taş kadar kırılmaz ve inatçı bir soğuk. Ama sonra algısı keskinleşti ve soğuğun, şeyleşmiş ayazın beklediği kadar şiddetli olmadığını fark etti. Altında, duyularının ötesinde bir yerde, bir sıcaklık kaynağı akıyordu.

Dünyanın Kanı: En saf ve en mutlak haliyle Toprak Gücü. Zımni varlığı, dağın kökleri arasındaki damarlarda bir nabız gibi atıyor gibiydi.

Ancak algılarını taşa göre ayarladığında, taşın nispeten sıcaklığıyla ilgili değil ama nabızıyla ilgili yanıldığını fark etti. Ellерinin ve dizlerinin altındaki derin atış *Melenkurion Skyweir*'in kalbinin ritmi değildi. Bu bir gerginlik titremesiydi, hissedilemeyecek kadar uzak basınçların yavaş tektonik öğütülmesiydi. Platonun ve muazzam zirvenin çok altında bir yerlerde, karşı konulmaz güçler yükseliyordu. Sinirleri, yaklaşmakta olan bir felaketin, her şeyi değiştirecek bir sarsıntının ilk belli belirsiz ipuçlarını yakaladı.

Bu his ona Kevin'in Nöbeti'nde, Ülke'ye ilk geldiğinde hissettiği hasarı hatırlattı. Ancak buradaki deri altı sarsıntıları, empoze edilmiş bir zararın ya da doğal olmayan güçlerin sonucu değildi. Daha ziyade Dünya'nın içsel ihtiyaçlarının bir ifadesiydi, dünyanın yavaş solunumu kadar doğal ve bir kasırga, bir çığ, buzdağlarının erimesi kadar potansiyel olarak yıkıcıydı.

Asaya tutunan Linden ayağa kalkmak için mücadele etti. Covenant ve Jeremiah dönüp ona baktıklarında, Linden dengesiz bir şekilde bir açıklama yaptı. "Deprem olacak."

Covenant başını salladı. "Biliyorum." İlgisizliği açıkça ortadaydı. "Ve çok büyük olacak. Skyweir'ı yukarıdan aşağıya doğru yaracak. Şu anda durduğumuz yerde, Kara Nehir'e kadar uzanan bir yarık olacak. Yaklaşık 4.000 feet. Buraya geldiğinde Damelon buraya Rivenrock adını verecek. Ve dağın iki tepesi olacak. Deprem onu taştaki bir dikiş boyunca çatlatacak. Birbirine itilmiş iki dağ gibi görünecek.

"Ülkedeki hiç kimse bunun olduğunu bilmeyecek bile. Wildwood dışında tabii ki ve onun da umurunda olmayacak. Earthroot dolduğunda, su akışı normale dönecek. O etkilenmeyecek." Covenant omuz silkti. "Elbette insanlar depremi hissedecek. Doriendor Corishev kadar uzakta bile. Ama burası o kadar uzak ki, depremin burayı vurduğunu ya da dağa ne yaptığını kimse bilmeyecek. Ne zaman

Damelon ortaya çıkarsa *Melenkurion* Skyweir'ın hep böyle bölündüğünü düşünecek.

"Ama bu yıllar ve yıllar boyunca gerçekleşmeyecek. En az on yıl. Bu konuda endişelenmemize gerek yok."

"Pekâlâ." Linden onun algılarını test etti ve ona inandığını gördü. Taştaki neredeyse bilinçaltı titreşim, sanki altındaki yüzey ince bir şekilde güvenilmez hale gelmiş gibi sağlık hissini rahatsız etti; ancak zirvenin ağır inatçılığı devam etti. Uzun bir süre daha dayanabilirdi-

"Bu beni rahatlattı," diye itiraf etti. "Bu beni geriyor."

Theomach'a göre, *Melenkurion* Skyweir'a bu zamanda güvenle yaklaşılabildi - ya da Yüce Lord Damelon dağın sırlarını ararken olduğundan daha güvenli bir şekilde.

"Ama Jeremiah haklı," diye devam etti. "Erzak olmadan," ya da Asa'yı kullanmadan. "Başım gerçekten belada olacak." Dağ rüzgârlarına açık bir gecede hayatta kalmak için Mutabakat'ın yardımına -ya da bir şenlik ateşine- ihtiyacı olacaktı. Çok yorgundu; çok mağdurdu. Ve Skyweir'ın derinliklerine doğru beceriksiz bir yürüyüşün ne kadar sürebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Toprak Kanı'na giden yolu bildiğinizi varsayabilir miyim?"

Covenant dişlerini gösterdi. "Anlıyorum." Sesi kendinden memnun geliyordu. "Onlardan iki tane var. Ama onları kullanmayacağız."

Kız tepki vermeden önce açıkladı: "Biri dağın öbür tarafında. Diğerisi ise Garroting Deep'e inip Black River'ı yukarı doğru takip etmeyi gerektiriyor. Doğal olarak Wildwood bunu yapmamıza izin vermez. Ama her halükarda, her iki rota da çok zor. Günlerce karanlıkta tırmanabiliriz. Ve yine de hiç yiyeceğiniz olmaz" -yine omuz silkti- "yine de kolayca su bulacağımıza eminim."

Linden onun bakışlarını temkinli bir şekilde tuttu. "Yani bizi taşıyacak mısınız?"

Eğer Yeremya'nın kamp ateşi ve meşaleler için oduna ihtiyacı yoksa, bu odun hangi amaca hizmet ediyordu?

Covenant'ın sırtışı genişledi. "Ne yazık ki hayır. Bu işe yaramayacak. Dünyanın Kanı çok güçlü. Çok fazla parazit yayıyor. Ona yaklaştığımızda, sadece ikimizi korumak için toplayabildiğim her güce ihtiyacım olacak" - Jeremiah'a doğru başını salladı - "buhar gibi buharlaşmasını önlemek için."

"Ve hala endişelenmemiz gereken *Elohim* var. Yapmaya çalıştığımız şeyi onaylamıyorlar. Bizi henüz durdurmadınız ve nedenini bilmiyorlar. Eğer içeri girdiğimizi anlarsa, size karşı sabırlarını kaybedebilirler. Bu riski almak istemiyorum."

Linden onu inceledi. Çaba sarf ederek sesini alçak tuttu. "O zaman ne yapacağız?"

Covenant hâlâ sırtarak oğluna baktı. "Söyle ona Jeremiah. Neden tüm eğlenceyi *ben* yaşayayım ki?"

Jeremiah utanmış gibi başını eğdi; ama o da sırtıyordu. Tikiinin ateşi, bariz heyecanıla çelişiyordu.

"Tüm bu odunlar bunun için. Viles ve Wildwood'u birbirleriyle savaştırmamızın ana nedenlerinden biri de buydu. Böylece yeterince dal toplayabildim.

"Bir kapı inşa edeceğim." Heyecan sesinde çatırdıyor ve sıcııyor gibiydi. "Tıpkı yatak odamda bulunan ve Arazî'yi ziyaret etmemi sağlayan kapı gibi. Onun gibi, bir kapı gibi görünmeyecek. Daha çok büyük bir kutu gibi olacak. İçine girdiğimizde ve son parçaları yerine yerleştirdiğimde, *burada* kaybolacağız" -bakışları Linden'inkilere kısa bir süre dokundu, sonra uzaklaştı- "ve *orada* yeniden ortaya çıkacağız. Gideceğimiz yerde."

Gözlerinin çamurlu tonu koyu balçık rengine dönmüştü.

"En iyi tarafı da *Elohim*'in ne yaptığımızı bilmeyecek olması. Görünmez olacağız. Öylece *gittiğimizi* düşünecekler."

Linden oğluna sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

"Ne söyleyeceğini biliyorum," diye araya girdi Covenant. Şimdi gülümsemesi sahte görünüyordu; yapmacık ve garip bir şekilde savunmasız. "Eğer tüm bunları yapabiliyorsa, neden günler önce yapmadı? Neden Revelstone'dan doğruca buraya gelmedik? Theomach'tan tamamen kaçınabilirdik. Ve neden *Elohim* bizi göremiyor? Her şeyi bilmiyorlar mı? Kesinlikle bildiklerini *sanıyorlar*."

Linden başını salladı, adeta şaşkına dönmüştü. Bir anlamda ne duyduğunu anlamıştı. Kelimeler basitti; kavrayabileceği türdendi. Ama bir başka açıdan, tamamen şaşkına dönmüştü. Jeremiah yabancı bir dilde de konuşmuş olabilirdi. Bir *kapı* mı inşa edecekti? Daha önce kanal yapısını bir kapı olarak kullanmaktan bahsettiğinde

Arazi'ye girdiğinde yaptığı açıklama da aynı etkiyi yaratmıştı: Kadının anlayabileceği hiçbir şey ifade etmiyordu.

Jeremiah? Sormak istedi. Jeremiah-? Ama sorusunu ifade edecek bir dili yoktu. Oğlu, birlikte geçirdikleri tüm zaman boyunca acımasızca tepkisiz kalmıştı; ve yine de yıllarca yetenekli-?

Insequent'lerden biri olan Vizard, onu *Elohim* için bir hapishane inşa etmeye ikna etmeye çalışmıştı.

O çok soğuktu-

"Haydi, Linden." Covenant'ın sesi ona çok uzaklardan ulaşıyor gibiydi; binlerce yıllık bir uçuşunun ve belirsiz niyetlerin ötesinden. "Bunu yapması biraz zaman alacak. Tam olarak doğru yapılması gerekiyor. Onu bu işle baş başa bırakalım. Yürüyüşe çıkabiliriz." Bir an duraksadı ve sonra şöyle dedi. "Konuşmamız gerek."

Onu neredeyse hiç duymadı. "Burada kalmayı tercih ederim," diye mırıldandı. "İzlemek istiyorum. Onu bütün gün izleyebilirim."

Oğlunun açıklanamaz yeteneklerine dalmış sayısız saat geçirmişti.

"Aslında ben de yapabilirim," dedi Covenant ikna olmadan. "Ama bu önemli. Dünyayı kurtarmamıza sadece bir ya da iki saat kaldı. Net olmamız gerekiyor."

Linden'in dikkatini ifadesinden ziyade ses tonu çekti. Gözleri donuk, neredeyse cansızdı. Bakışlarında ara sıra yanan korlar külle kaplanmış, saklanmıştı. Sırıltısı zoraki bir yüz buruşturmaya dönüşmüştü.

Görünüşe göre öfkesini ve hayal kırıklığını bastırmayı seçmişti; ona karşı duyduğu hayal kırıklığını.

"Pekâlâ." Onun da net olması gerekiyordu. Kendisini aşan kararlar verme zamanı gelmişti. Asayı sıkıca kavrayarak, yüzüğünün hâlâ boynundaki zincirde asılı olduğundan emin olmak için kontrol etti. "Hadi yürüyelim."

Hareket etmek titremesini engelleyebilir.

Covenant platonun kenarına doğru işaret etti. Aralarında güvenli bir mesafe bırakarak, o yöne doğru ilerlerken ona eşlik etti.

Ama o konuşmadı. Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra düşünceleri oğluna döndü ve Yeremya'nın dönüştüğü gizem onu oraya çekti.

"Bunu nasıl yapıyor?" diye sordu; neredeyse yalvarıyordu. "Bu daha fazla 'sızıntı' mı? Aynı anda iki yerde olmaktan aldığı güç mü? Zaman kanadığı için mi?"

"Hayır, hayır." Covenant bir elini küçümseyerek salladı. "Bunun gibi bir kapı yapmak -ya da yatak odasındakini- bu doğal bir yetenek. Doğru şekiller dünyaları değiştirebilir. Kelimeler gibidirler. Hepsini kendisi yapıyor. Bir bariyer koyduğunda *sızıntı* olur. Ya da bir yerden veya zamandan diğerine geçtiğimizde. O zaman ben zamanı katlarken o dışarı taşan şeyi kullanıyor."

Linden anlamış gibi başını salladı. Jeremiah'nın kadının kendisine dokunmasını engelleme yeteneği sonradan kazanılmış bir sihirdi. O bununla doğmamıştı. Bunun kaçınılmaz ya da gerekli olmadığına inanmak istiyordu; sonundan önce ona sarılabileceğine.

"Bu yetenek-" Peri şatolarını, açıklanamayan anıtları, tahta oyuncakları hatırladı. Revelstone ve Gravin Threndor. "Ne kadar büyük? Ne kadar uzağa ulaşabiliyor? Ne yapabiliyor?"

Onun inşa etme yeteneğini ilk keşfettiğinden beri, zihinsel hapishanesinden kendi kaçışını inşa edebilmesi için dua etmişti.

Covenant yine yüzünü buruşturdu. "O konuya geleceğim. Bunların hiçbirisi senin istediğin kadar basit değil."

Ancak devam etmek yerine tekrar sessizliğe gömüldü.

Yavaş yavaş platonun kenarına yaklaştılar. Covenant bunu bekliyor gibiydi. Ona sadece Garroting Deep'in üzerindeki uçurumdan görülebilecek bir şey göstermek istiyordu. Ya da Jeremiah'nın duyamayacağı bir yerde olduğundan emin olmak istiyordu. Ya da o-

Kenara yaklaşırken yavaşlamadı; ama Linden geri çekildi. Kevin'in Saati altında paramparça olmuştu ve hâlâ kendisini ve Anele'yi nasıl kurtardığını bilmiyordu. Bir kez daha düşmekten korkuyordu.

Yine de Caerrol Wildwood'un arazisi her adımda önünde açılıyordu: kış ve eski nefretle kararmış ağaçlardan oluşan bir goblen. Tepeler ormanın altında bir denizin dalgaları gibi uzanıyor, sınırlı duyularının algılayamayacağı kadar yavaş kaynıyordu. Kısa süre sonra eğri büğrü çizgiyi görebiliyordu.

ormanın içinden geçen Kara Nehir. Adına sadık kalınarak, nehrin suları soğuk gökyüzünü ya da rahatlatıcı güneş ışığını yansıtmıyordu. Aksine nehir, toprak gücü ve katliamla dolu gibiydi.

Covenant, Forestal'a *düpedüz kasap* demişti.

Sonunda botlarıyla platonun sivri eşiğinde durdu. Şimdi hem kendisinden hem de uçurumdan uzak duran Linden'di. Bir süre onun da kendisine katılmasını bekledi. Sonra yüzünü ona dönerek sessizce iç geçirdi.

"Su aşağıya indiğinde" -arkasındaki dik inişin tabanını gösterdi- "bir tür kırmızıdır. Doğru ışıktaki kan gibi görünür. Dünya'nın iksiri. Ama Wildwood onu Gallows Howe'daki ölümü temizlemek için kullanıyor. Nehri siyaha çeviren de bu."

Hiç duraksamadan, "Senin çocuk kapı yapıyor. Her türlü kapıyı. Bir yerden başka bir yere açılan kapılar. Zaman içinde kapılar. Gerçeklikler arasında kapılar. Ve hiçbir yere gitmeyen kapılar. Hapishaneler. İçine girdiğinizde bir daha asla çıkamazsınız. Bir daha asla."

Linden Kanun Asası'nı eklemleri ağrıyana kadar kavradı; acıyı hissedene kadar uyuşmuş dudağını sertçe ısırды; hiçbir şey söylemedi. Oğlunun öyle bir gücü vardı ki-

"Bunu nasıl yaptığını açıklayamam. Yetenek her zaman bir gizemdir. Ama size birkaç şey söyleyebilirim.

"Öncelikle, yapmak istediği kapı için doğru malzemelere sahip olması gerekir. Tam olarak doğru ahşap ya da taş ya da metal ya da kemik ya da kumaş ya da yarış pistleri. Ve bunların tam olarak doğru şekillerde olması gerekir. Teorik olarak, Damelon geldikten hemen sonra bizi Revelstone'dan doğrudan buraya götürecek bir kutu ya da geçit yapabilirdi.

"Bu arada," dedi Covenant, "Damelon'un orada olduğumuzu bilmediğinden bu şekilde emin olacaktık. Jeremiah bizi saklamak için bir kapı inşa ederdi." Sonra devam etti.

"Ama pratikte doğru malzemelere sahip değildi. Revelstone'da ihtiyacı olan her şey" -Covenant ellerini iki yana açtı- "yeterince yoktu. Ve kapılarından birini bir araya getirmek çok uzun sürüyordu. Ur-viller her zaman bizi durdurmaya çalışacaktı. Ayrıca Esmer'in ne yapabileceğini kimse bilemez.

"Hayır," diye iddia etti. "Bu şekilde seyahat etmek zorundaydık. Ve Wildwood'un dikkatini dağıtmak için seni ve Viles'ı kullanmak zorundaydık, böylece çocuğunun *bu* kapı için ihtiyacı olan odunu alabilecektik. O olmadan, *Elohim* kesinlikle müdahale edecek.

"Bu da diğer şey. *Elohim*. Nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum." Ağzı tiksintiyle buruştu. "Belli türden yapılara karşı *savunmasızlar*. Vain gibi. Belki de çok akışkan oldukları içindir. Belirli yapılar onları çekiyor. Tam olarak doğru malzemeler tam olarak doğru şekilde. Diğer yapılar onları itiyor. Ya da onları kör eder.

"Findail'in sizi bu şekilde rahatsız etmesinin bir nedeni de buydu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Vain'den uzaklaşamadı.

"Doğru malzemelerle Jeremiah, *Elohim*'i içeri çekecek ve asla dışarı çıkmalarına izin vermeyecek bir kapı yapabilirdi. Vizard'ın istediği de buydu. Kendilerini durduramazlardı. Ama *bu* kapıya bakmayacaklar. Bizi gitmek istediğimiz yere götürecek ve bunu yaptığımızı bilmeyecekler." Covenant bir kez daha omuz silktili. "Lanet olsun, bilmediklerini bile bilmeyecekler."

Linden hayretler içinde bakakaldı. *Oğlu* böyle şeyler yapabiliyordu. Bu fikir onu merak ve saygıyla doldurdu; potansiyel bir sevinç. Jeremiah onun için her zaman değerli olmuştu ama şimdi hayal bile edemeyeceği kadar paha biçilmez görünüyordu.

Yine de yeteneklerinin gizemi aynı zamanda ıstırapla doluydu. Bilmiyordu: hiç bilmemişti. Şimdi ondan alınacaktı. Tekrar. Tam da sonunda onun gerçek doğasına bir göz atma fırsatı bulmuşken-

Sadece bir ya da iki saat uzaktayız-

Sorunun ötesinde, açık olması gerekiyordu.

Covenant aniden yön değiştirdi. "Elbette bunu yapmak zorunda değiliz. Çok geç değil. Hâlâ bana yüzüğümü verebilirsin."

Onun ışısız bakışlarını tereddüt etmeden karşıladı. "Sonra ne olacak?"

Onun bakışlarını tutmayı başaramadı. İçindeki bir şey sinmiş ya da saklanmış gibiydi. Gözlerini yana çevirerek platonun engebeli kayalarına kaşlarını çattı.

"O zaman sen ve çocuğunun ait olduğu yere geri dönüyoruz," dedi kesin bir ifadeyle. "Ben Foul'u durdururum. Ve Kastenessen'in acısına son ver. Bu tür bir

Foul'un Jeremiah'ı nerede tuttuğunu bulabilirim. Joan öldüğünde *kazalar* durur. Herkes sonsuza dek mutlu yaşar."

"Peki ya-?" Linden başladı. Sonra durdu. Jeremiah'nın iyiliği için Covenant'ı kışkırtmak istemiyordu.

"Haydi, söyle," diye ısrar etti kin gütmekten. "Ya doğruyu söylemiyorsam? Seni korkutan bu değil mi? Bana güvenmekten bu yüzden korkmuyor musun?"

Doğrudan cevap vermek yerine karşı çıktı. "Covenant, sana ne oldu?" Covenant'ın kendini tutmasından cesaret alan kadın risk alarak şöyle dedi. "Ne kadar baskı altında olduğundan bahsediyorsun ama bu hep böyleydi. Seni tanıdığımndan beri her şey çok önemliydi, her zaman çok fazla hayat tehlikedeydi, Ülke her zaman çok fazla tehlike altındaydı." Ve kendini sert bir şekilde yargılamış, etrafındaki insanları kurtarmak için mücadele ederken kendi acılarını kabullenmişti. "Ama sen şu anki gibi tepki vermedin." En kırılgan olduğu zamanlarda ona bakmıştı; yaralı ve kırık. Ona karşı çıktığında, onu ele geçirdiğinde bile, onu affederek korumuştur. "Şimdi bana istediğini yaptırmaktan başka bir şey umurunda değil gibi görünüyor."

Bir an için ona baktı, hâlâ kaşları çatıktı. Gözleri boştu, okunamıyordu; derinlikten yoksundu. Sonra başını öne eğdi. Parmakları, sanki gizlemeye kararlı olduğu bir gerginlik için bir çıkışa ihtiyaç duyuyormuş gibi kalçalarına vuruyordu.

"Hayatımı özleyorum, Linden." Kot pantolonundaki çimen lekelerine hitap ediyor gibiydi. "Yaşamayı özledim. O asayı yaptığında beni tuzağa düşürdün. Niyetinin bu olmadığını biliyorum ama yaptığın buydu. Binlerce yıldır sıkışıp kaldım. Bu beni acılaştırdı.

"Bağırıyorum çünkü canım *yanıyor*. Ve sana her şeyi anlatmıyorum çünkü bana güvenmiyorsun. Ne *yapacağını* bilmiyorum. Çocuğuna zarar vermeyeceğinden eminim ama *bana* ne yapabileceğini bilmiyorum. Eğer bana yüzüğümü vermezsen-" Ses tonu, kızın onu inadına yok edebileceğini düşündürüyordu.

Yavaşça gözlerini kaldırdı ve gömleğinin altında saklı olan bandı inceliyormuş gibi göründü. "İşte bu yüzden açık olduğumuzdan emin olmam gerekiyor. Daha fazla sürpriz tahammülüm yok. Ne yapacağını bilmek zorundayım."

Linden kararını orada verdi.

Jeremiah seçimini yapmıştı. Joan'ın ölümünün onu sürgün etmesini engellemesini istiyordu. Topraklarda kalmak istiyordu, bilinçli ve bütün olarak. Covenant'la birlikte. Toprak Kanı onun arzusunu yerine getirmesini sağlayacaktı.

O zaman onu sonsuza dek kaybedecekti. Onun iyiliği için buna katlanabilirdi. Buna ek olarak, kendisi de kaybolacak, gerçek şimdiki zamanından on bin yıl önce kapana kısılacaktı. Ve bu süre içinde, kendisi, Asası ve Antlaşma yüzüğü Zamanın Kemerini için büyük bir tehdit oluşturacaktı; Ülke'nin tarihine canlı bir hakaret. Ama bunu daha sonra, Jeremiah ve Toprak kurtulduktan sonra **düşünebilirdi**. Hatta Roger'ın muammasını, Joan'ın beyaz altınının tehlikesini bir kenara bırakabilirdi. Böyle şeyler, kendisinin hiçbir rol oynamayacağı bir geleceğin sorunlarıydı.

Yine de Covenant'ın altında yatan sahtekârlık onu aştı. Buna katlanamazdı.

Kanun Asası'ndan korkuyordu. Onunla herhangi bir temasın, kendisinin ve Jeremiah'nın onun varlığında var olmasına izin veren Zaman'ın çarpıtılmasını bozacağına ısrar ediyordu. Yine de Berek'in dokunuşu, Berek'in uyanan gücü ona zarar vermemişti. Ve Ülke'nin en saf ve en güçlü Dünya Gücü kaynağına yaklaşmayı teklif ettiğinde de hiç korkmadığını gösterdi.

Onun için Berek Yarımel'den ya da Toprağın Kanı'ndan daha ölümcül olduğuna inanmasını istiyordu.

Rüyalarında ona, "*Kendine güven*", "*Kanun Asası'na ihtiyacın var*" ve "*Linden, beni bul*" dediğinde, yüz yüze konuştuğunda olduğundan çok daha gerçekçi, Toprakları iki kez kurtaran adam gibi konuşmuştu.

Uzun zaman önce birden fazla kez, onun hatalı olduğuna; eylemlerinin kayıp ve felakete yol açacağına inanmıştı. Birden fazla kez onu engellemeye çalışmıştı. Ve adam ona doğru seçimi yaptığını göstermişti. Cesaretinin, sevgisinin ve iradesinin basit gücüyle, felaketin hammaddelerinden kurtuluşu yaratmıştı.

Ama bunu kendi arzularını ona dayatmadan yapmıştı. Yaşadığı ikilemlerden onun sorumlu olduğunu da -bir kez bile- öne sürmemişti.

Sizi açığa çıkaracağımdan korkmuyor musunuz?

Bu nedenle tereddüt etmedi. Dikkatli bir şekilde tarafsız ve kasıtlı olarak dürüst olmayan bir şekilde cevap verdi. "Anlaştık. Jeremiah bizi Toprak-Kan'a götürecektir." Sesinin titrememesi onu şaşırtmıştı. Yine de sanki Rivenrock'un taşından daha güçlüymüş gibi sabit kaldı. "Onu içeceksin ve Komuta Gücü'nü kullanacaksın. Ondan sonra ortadan kaybolacaksın," dedi serbest bıraktığı güçlerin ölçüsüyle. "ve Jeremiah'ı kurtarabilmek için sıramı alacağım."

O seçimini yapmıştı. Yine de yanıltmış olması için dua etti; fikrini değiştirmesi için bir sebep verilmesi için; Mutabakat'ın yalanlarını açıklayacak bir şey yapması ya da söylemesi için - belki de sadece kaderini önemsediğini göstermek için. Hatırladığı adam onu *Melenkurion* Skyweir'in derinliklerinde terk etmekten memnun olmazdı.

Ama bu Antlaşma'nın kalbinde ona yer yok gibiydi. Başını kaldırarak, gözlerindeki közün parıltısını görmesine izin verdi. "Güzel."

O tek kelimeyle kararını mühürledi.

Yarım ele dikkat et.

Platonun merkezine döndüklerinde Linden oğlunu kaba bir kafese benzeyen bir şey inşa ederken buldu. En az üç kişinin birbirine değmeden durabileceği genişlikte bir alanın etrafına, duvarları oluşturmak için eğri bükü dallar dizmişti. Bazı dallar o kadar ağır görünüyordu ki onları kaldırmakta zorlanmış olmalıydı; diğerleri ise üzerlerindeki ağırlığı taşıyamayacak kadar hafif ve kırılgan görünüyordu. Ve tehlikeli bir şekilde dengelenmiş, neredeyse gelişigüzel bir şekilde birbirlerinin üzerine yerleştirilmiş izlenimi veriyorlardı. Yine de duraksamadan ya da tereddüt etmeden istikrarlı bir şekilde çalışıyordu. Onun kavrayışının ötesinde bir içgüdü'nün rehberliğinde, çaldığı dalları ve dalları sanki bir Tinkertoys ya da bir Erector setinin parçalarıymış gibi kullanıyordu ve tüm hareketleri kesindi. Sakat eli bile hiç hata yapmıyordu.

Covenant inandırıcı olmayan bir kayıtsızlıkla, "Nasıl gidiyor Jeremiah?" diye sordu ama çocuk cevap vermedi. Konsantrasyonu Linden'in oturma odasında hiç olmadığı kadar tamdı. Gözleri, Covenant'ın aşına olduğu çamurlu renk tonuna geri dönmüştü - Covenant'ın sevmeyi öğrendiği renk - ve görevinde kaybolmuş gibiydi; ayrışma tarafından geri kazanılmıştı.

Yapısının duvarlarını çoktan Linden'in göğsü hizasına kadar yükseltmişti. Onu anlamak için boşuna bir çabayla etrafında dolaştığında, *Melenkurion Skyweir*'in kayalıklarına doğru bir boşluk bıraktığını gördü. *İçeri girdiğimizde* -bir an için açıklığın kendisi için çok küçük olup olmayacağını merak etti. Ama ne yaptığını biliyordu. Eğer yan dönerse ve Asa'yı dikkatlice tutarsa-

Jeremiah, kaldırmak için yardıma ihtiyaç duyması gereken bir kütüğü görünürde bir çaba sarf etmeden kaldırdı ve uçlarını, ağırlığını taşıyamayacak kadar dengesiz olduğu belli olan dalların üzerine koyarak yerine yerleştirdi. Yine de yapı devrilmedi: neredeyse hiç sallanmadı. Sonra gözle görülür bir şekilde daha sağlam hale geldi.

Yapısı için bir çatı tasarlamaya başladığında, Linden yapıdan gelen zayıf güç yayımlarını hissetti. Ve eklenen her dala d a h a da güçlendiler. Bir şekilde malzemelerinin şekilleri, konumları ve kesişimleri ölü ağaçtan bir tür teurji çağrıştırıyordu.

Büyüsünün kokusu ya da tadı tanıdık gelmiyordu. Kesinlikle daha önce karşılaştığı Dünya'nın temel canlılığının herhangi bir tezahürüne benzemiyordu. Ona Viles'in karanlığını ya da Demondim'in kötücül kezzabını da hatırlatmıyordu. *Elohim*'in sınırsız sıvı olasılıklarını, Esmer'in fırtına yüklü gücünü ya da vahşi büyü'nün tehlikeli hevesini taklit etmiyordu. Yine de yapının enerjilerinde hiçbir *yanlışı* görmedi; Yasa'nın ihlali yoktu.

Linden'in oğlu, Toprak'a tamamen kendine ait bir kudret biçimi getirmişti.

Bir çatı oluşturmak için ölü uzuvları desteklemeyi ve dengelemeyi bitirdiğinde, tüm yapı kısıtlı bir hazırlıkla gümbürdüyor gibiydi. Aynı zamanda, bir ağaç kadar sağlam ve reddedilemez görünüyordu.

zeminindeki kaya. Ve dille ifade edilemeyecek kadar içgüdüsel bir düzeyde Linden'i *çağırıyordu*. Tahta ölü olmasına rağmen, hissedilebilir bir niyete, kullanılma isteğine sahipti -ya da Jeremiah ona bunu vermişti. Şaşkınlığına ve birçok korkusuna rağmen, hemen geçide girmek istedi.

Ama bu Jeremiah'ın büyüsyüdü, onun değil. Onun talimatlarına ya da iznine ihtiyacı vardı: bunu ona borçluydu. Yeteneğine ve başarısına duyduğu saygıdan dolayı, Jeremiah görevinden geri çekilip önce Covenant'a, sonra da kendisine bakana kadar bekledi.

"Güzel," dedi Covenant açıkça onaylayarak. "Bu işe yaramalı. Görünüşe göre hazırız."

Linden'in tepkisi daha güçlüydü. Jeremiah uyuyormuş gibi gözlerini kırptırarak bakışlarını ona çevirdiğinde, Linden kendine bir anlık basit bir insanlık izni verdi. "Ah, Jeremiah, tatlım," diye nefes aldı. "Aman Tanrım. Bunu yapabileceğini söylemiştin ama hiçbir fikrim yoktu, gerçekten anlamamıştım. Bu en harika şey-"

Boğazı kapandı. Başka koşullar altında olsa gözleri yaşlarla dolardı. Ama yapmak istediği şeyde ağlamaya ya da kederlenmeye yer yoktu.

Tiki şiddetlendi, sol gözünü güçlkle açana kadar sinyal verdi. "Beğendiğinize sevindim," dedi utangaç bir ifadeyle. "Çalışacak doğru şeylere sahip olsaydım çok daha fazlasını yapabilirdim."

Sonra tekrar Covenant'la yüzleşti. "Gitmeliyiz. Uzun süredir çok fazla baskı altındasın."

Covenant şiddetle sıırttı. "Ben hazırım. Eğer biraz daha hazır olursam, bir şeyleri koparacağım."

Linden'i ikna ettiğine inanmış olmalı.

"O zaman anne-" Jeremiah yüzünü ondan çevirmeye devam etti. "Önce sen git. Asaya dikkat et. Sığmaz. Bir boşluktan sokman gerekecek. İçeri girdiğinde, arka tarafta ellerinin ve dizlerinin üzerine çök. Kendini hazırla. İçeride seninle birlikte olacağız. Zemin kayarsa, birimize dokunabilirsin. Ya da Asa dokunabilir. Kaçacak yerimiz olmayacak."

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Anlıyorum."

Açıklığa yavaşça yaklaştı ve içeri girmek için en iyi yolu aradı. Burada ihanetten korkmuyordu. Bu hiçbir amaca hizmet etmezdi.

Ama Yeremya'nın tasarımının hiçbir ayrıntısını yerinden oynatmadığından emin olmalıydı.

Sonunda, isteksizce, Asasını açıklığın yakınına yerleştirdi. Asa olmadan yana doğru döndü, eğilip temkinli adımlarla yapıya girerken sezgilerinin ona yol göstereceğine güveniyordu.

Kafesin içinde, Asa'yı bir ucundan kavradı ve peşinden çekti. Arka duvarın bir köşesine yakın bir yerde, Jeremiah dallar ile Rivenrock'un graniti arasında bir boşluk bırakmıştı. Asayı içeri doğru çekerken, topuklarından birini o boşluktan geçirdi. Özenli bir dikkatle Asa'yı duvarın yanındaki taşın üzerine, ölü ağaçlara değmeyecek şekilde yerleştirdi. Sonra üzerine diz çöktü, ellerini ve dizlerini dikti, böylece dengesini kaybederse kolayca çöküp düz bir şekilde uzanabilirdi ve böylece ihtiyaç duyduğunda Asa'yı çabucak yakalayabilirdi.

Bir anda kayanın soğuğu su gibi içine işlemeye başladı. Ağrı avuçlarından ve parmaklarından bileklerine doğru yayıldı: dağın yaklaşan depremi gibi göğsünde ürpertiler birikti.

Yapının kesin yayılımları dalgalanmadı ya da değişmedi. Onu çağırmış olmalarına rağmen, onun varlığına tepki vermediler. Ormanda uğuldayan düşüncesiz niyet henüz tatmin olmamıştı. Ya da tamamlanmamıştı-

O yerini alır almaz, Covenant da onu takip etti ve Jeremiah'nın ayinini bozmayacağından eminmiş gibi sert adımlarla ilerledi. Ancak Linden'in aksine diz çökmedi ya da oturmadı. Bunun yerine ellerini destek için kalçalarına dayayarak çömelmiş bir şekilde durdu.

Jeremiah'ya engel olmadan kendini Linden'den olabildiğince uzağa yerleştirmişti. Gözleri çocuğu izliyordu: Linden onları göremiyordu.

Bağırıyorum çünkü canım yanıyor. Belki Kastenessen'i anlamıştır. Yaptığı her şey çılgılık atmanın başka bir yolu.

Ve bu işe yaramadığında-

Yine de Covenant acı çektiği izlenimini vermedi. Sağlık duyularına kapalıydı; ama sıradan algıları yılların eğitimiyle keskinleşmişti. Onun sıkıntı ve efor iddialarını doğrulayacak hiçbir şey görmedi.

Covenant eğri kutuya girdikten sonra Jeremiah bir süre son dalları ve küçük dalları toplamak için dışarıda kaldı. Sonra o da tereddüt etmeden, yapısıyla olan ilişkisinden emin bir şekilde açıklıktan içeri süzüldü.

"Hazırlan, Linden." Covenant'ın sesi beklentiyle boğuklaşmıştı. Belirleyici bir zaferin eşiğinde olan bir adam gibiydi. "Çok uzun sürmeyecek."

Ve bu işe yaramadığında, sakatlıyor-

Jeremiah büyük odun parçalarını dikkatlice boşluğa yerleştirdi ve portalını tamamlamak için yerlerine yerleştirdi. O bunu yaparken, yapının içinde kısıtlı olan güç tekrar arttı. Titreşimleri daha acil hale geldi. Kafes hâlâ sabit, hareketsiz görünüyordu; olduğu yerde taş kesilmişti. Duyulabilir bir ses çıkarmıyordu. Yine de titreşimleri Linden'in sinirlerini sanki her an kendini parçalayacakmış gibi etkiledi.

Son dalları da ayarladıktan sonra, dallarını dalların arasında rastgele dengelemeye başladı. Yapının sessiz çağrısı mağaramsı bir hırıltıya dönüştü. Bunu boğazının dibinde, göğsünün ortasında hissetti.

Covenant dişlerinin arasından "Siktir et Theomach'ı," diye mırıldandı. "*Elohim*'in canı cehenneme. Hepsinin canı cehenneme."

Sonra Jeremiah'ın işi bitti. Bir anda *Melenkurion* Skyweir ve Rivenrock, güneş ışığı ve geniş gökyüzü, sanki yeryüzünden silinmiş gibi yok oldular. Linden ve tüm seçimleri mutlak karanlığa gömüldü.

Altındaki taşın kaydığını ve eğildiğini hissetti. Yere düşmeye, düz yatmaya başladı: sonra kendini yakaladı. Eğilme hafifti; o kadar hafifti ki Asa hareket etmedi. Dengesini korumayı başardı, bu arada duyuları derinlemesine değişmiş olan gerçekliklere uyum sağlamak için çabalıyordu.

Parmaklarının altındaki taş ıslaktı. Havayı nem doldurmuştu: şimdiden sis kadar ince bir sprey yanaklarını, ellerini ıslatıyordu. Etrafını saran paha biçilmez kütleleri hissetti, bazalt ve

Her tarafta obsidyen, şist ve granit; Ülkenin en eski taşından fersah fersah.

Yeremya onu dağın derinliklerine götürmüştü.

Üzerinde diz çöktüğü yüzey çağlar boyunca su tarafından aşındırılarak pürüzsüz hale getirilmişti. Yine de soğuktan ziyade sıcaktı; Skyweir'in içindeki enerjiler tarafından hissedilir derecede ısıtılmıştı. Yüzündeki damlacıklar ter gibi hissettiriyordu.

Platoda onu rahatsız eden yakın sarsıntılar burada daha güçlüydü. Yeraltında, bir gün *Melenkurion* Skyweir'ı temellerinden ayıracak olan baskılara daha yakındı: Ama o sarsıntı şimdi gerçekleşmeyecekti. Kaçınılmaz krizi ortaya çıkarmak için daha fazla güç gerekecekti.

Ancak bu hisler küçük şeylerdi; etkili bir şekilde önemsizdi. Havadaki açıklanamayan nem ve dağın kökleri arasındaki neredeyse duyulabilir inilti, onları fark ettiği anda cüceleştirdi, plato ve açık gökler gibi ham güç tarafından süpürüldü.

Dünya Gücü tarafından kuşatılmış, onun içine dalmıştı. İlkel kudreti Skyweir'in kendisi kadar muazzam ve cevaplanamaz görünüyordu. Karşılaştırıldığında, Glimmermere'in iyileştirici gücü ve horserite katranının zihin karıştırıcı suları, Dünya'nın gerçek yaşamının küçük örnekleriydi ve Linden'in Toprak'a döndüğünden beri yaptığı her şey önemsiz kalıyordu. *İşte* Toprak'ın canlılığının ve sevimliliğinin tavizsiz kaynağı *buradaydı*. Doğal ve temiz olmasaydı, yaşayan dünyanın her yönü için güneş ışığı kadar gerekli olmasaydı, basit yakınlığı onu mahvedebilirdi.

Ve yine de-

Dünya Gücünün yoğunlaşmış varlığını fark eder etmez, henüz kaynağına ulaşmadığını anladı. Etrafında akan muazzam güç başka sular tarafından zayıflatılmıştı. Alnında boncuk boncuk biriken, gözlerine damlayan, yanaklarından aşağı süzülen püskürtüler, daha az eldritch kaynaklarından çıkıyordu. Mineraller açısından zengindiler, dünyayı beslemek için dağın bağırsaklarından sıkılmışlardı. Eğer kendini onların içine daldırmış olsaydı, yorgunluktan bitap düşmüş bedenini yıkayabilirlerdi. Ama onlar Dünya'nın Kanı değildi.

Şimdi titriyordu, üşüdüğü için değil, korktuğu için. Niyetinin en önemli noktası yaklaşmıştı ve başarısız olabilirdi.

"Jeremiah?" diye mırıldandı. "Tatlım? Covenant?" Ama hiçbir ses ona cevap vermedi. Sessizlik etrafındaki boşluğu kaplamıştı. Toprak gücü spreyi, taşı ve nemli havayı susturdu.

Panik göğsünü sıktı. Başını kaldırdı, parmaklarını asanın etrafına doladı. Sonra durdu.

Yapının ahşabı parlamaya başlamıştı. Ya da belki de başından beri parlıyordu ve duyuları gerçeği algılamakta başarısız olmuştu. En küçük dalından en ağır dalına kadar her bir ölü odun parçası karanlık bir fosfor ışıltısı yayıyordu. Kafesin her bir detayı ay ışığıyla belirginleşen sedeflerle kaplanmıştı. Yine de parıltı hiçbir şeyi aydınlatmıyordu. Üzerinde diz çöktüğü taşı ya da elinde tuttuğu asayı göremiyordu. Geçidin ışıltısı sadece kendisine gönderme yapıyordu.

Yine de beyaz hatlar, arkadaşlarının siyah siluetlerini fark etmesini sağladı. Covenant hâlâ kutunun bir köşesinde çömelmiş duruyordu. Jeremiah ise yapısını mühürlediği yerin yakınında kalmıştı.

Linden'in nabızı kulaklarında çınlıyordu. Çevresinde, ahşabın ışısız fosforlu parlaklığı yoğunlaştı. Sedef arttıkça Covenant ve Jeremiah karanlığın derinliklerine gömülüyordu. Kafes kısa bir süreliğine steril vahşi büyüden örülmüş, etkisiz, amacı tükenmiş, çarpık bir ağa benziyordu.

Bir kalp atışı sonra, tüm yapı sessizce parladı ve Jeremiah'ın teurjisinin artçı etkileri tarafından her hurda ve kıymık parçasının tüketilmesiyle yok oldu.

Aydınlık olmayan bir gece yarısı bekliyordu. Ancak bunun yerine, sanki Jeremiah'nın kapısının son patlaması çevresini ateşe vermiş gibi, sıcak kırmızımsı bir parıltı etrafını sardı.

Işık gözlerini acıtacak kadar parlak değildi. Gözleri kamaştığı için değil, kutunun aniden ortadan kaybolması onu Dünya Gücünün tüm etkisine maruz bıraktığı için hızla gözlerini kırptırdı. Tarifsiz bir kudret gözlerini ve burnunu yaktı: gözyaşları, sanki ağlıyormuş gibi yanaklarındaki serpintiye katıldı. Bulanıklığın içinden Covenant'ın dik durduğunu, sırtını sanki

saatlerdir çömelmiş duruyordu. Oğlunun Covenant'a baktığını ve bir palanın kılıcı gibi sırttığını gördü.

Sonra sinirleri alışmaya başladı. Yavaş yavaş görüşü netleşti.

O ve arkadaşları, neredeyse nehir denebilecek kadar geniş bir akarsuyun kenarındaki taş bir rafın üzerindeydiler. Jeremiah'ın yapısı onları Revelstone'un ön salonu kadar yüksek ve geniş bir mağaraya getirmişti. Kemerli kaya kaba ve modası geçmişti: mağaranın doğal bir oluşum olduğu açıktı. Ancak tüm yüzeyleri binlerce yıllık püskürme ve Toprak Gücü tarafından pürüzsüz hale getirilmişti.

Ve mağarayı dolduran kırmızı bir ışık yayıyorlardı. Parıltının kendine has tonu -yumuşak kızıl ve fulvous bir alt ton- akan akıntının siyah ve tehlikeli görünmesine neden oluyordu, sudan çok ichor'a benziyordu. Taş lavı düşünüyor, magmayı hayal ediyor gibiydi. Hafifçe sıcak, inatçı bir şekilde katı kaldı. Yine de bir gün akıp yanabileceği ihtimalini ima ediyordu.

Linden buna benzer bir aydınlanmayı daha önce Thunder Dağı'nın altındaki Wightwarrens'da görmüştü. Covenant buna "kaya ışığı" adını vermişti ve taş ile Toprak Gücünün belirli kombinasyonlarının doğasında vardı. Buna Jeremiah'nın teurjisi neden olmamıştı. Bunun yerine onun geçidi onu geçici olarak parlak taş, yuvarlanan dereye karşı kör etmişti. Dalların arasındaki boşluklardan sprej, sıcaklık ve Toprak Gücü girmişti ama ışık girmemişti.

Suyun hızına ve çalkantısına rağmen tamamen sessizdi. En ufak bir şırıltı ya da tokat sesi olmadan yoluna devam ediyordu. Sağır olduğuna inanabilirdi; Dünya Gücünün yoğunluğu kulakları için çok keskindi. Ama sonra Covenant'ın konuştuğunu duydu.

"Güzel," diye üçüncü kez duyurdu. "Neredeyse vardık."

Sadece su, Dünya Gücünün ağırlığıyla susturulmuştu.

Linden'in bakışları, mağaranın sonundaki bir yarığa dökülen akıntıyı istemeden de olsa takip etti. Ama başını diğer yöne çevirdiğinde bir şaşkınlık hissetti. Akıntının ve ince sprejin kaynağı, mağaranın tavanından püsküren ve su yolunun başındaki kaygan taş ve kayalardan oluşan bir yığının üzerine kargaşa içinde çarpan yüksek bir şelaleydi. Selin her tüyü ve sıçraması, bol bir ışıpta ateşli ışığı yakaladı.

Yansımaların saçılması: şelale, yakut ve karbonküllerden, enkarnadin değerli taşlardan oluşan bir sağanağı andırıyordu; Dünya Gücünün savurgan örnekleri. Yine de yükselen gösteri tamamen sessizdi. Duman ve çarpışmanın bedizleşmiş kargaşasının sesi yoktu.

"Nasıl-?" Linden sadece hâlâ duyabildiğini teyit etmek için soruyu yüksek sesle tekrarladı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Bir cevap beklemiyordu. Ama Covenant mırıldandı: "Aklım almıyor. Bunu hiç anlayamadım. Muhtemelen burada duyularımızın kaldıramayacağı kadar çok Dünya gücü var."

Tıpkı şelale gibi, yüzündeki püskürtü de kıpkırmızı parlıyordu. Yüz hatları ışık ve heves damlacıklarıyla örülmüştü.

"Bu sadece su," diyerek şelalenin aydınlatıcı etkilerini görmezden geldi. "Dağdan çıkış yolunu bulduğunda Kara Nehir olacak. Ama Dünya'nın Kanı buraya geliyor. Şu kayaların arasından sızar." Şelalenin ayaklarını gösterdi. "Tüm bu kaya ışığına sebep olan şey bu. Dünya gücü taşın içine işlemiş. Ama ihtiyacımız olan şey için çok ince. Kaynağa ulaşmalıyız."

Linden mağaranın içinde ya da dışında belirgin bir yol göremiyordu. Ama Covenant şelaleyi işaret etti. "Oradan."

"Diğer tarafta bir tünel var," diye ekledi Jeremiah. Çamurlu bakışları açlığın rengini almıştı; açgözlülüğün. Gözünün kenarı çılgınca çarpıyordu. Sağ eliyle, yarım eliyle, yarış arabasını sanki bir tılsımmış gibi kavradı. "Bu yol Toprak Kanı'nın kayadan sızdığı yere çıkıyor. Gitmemiz gereken yer orası. Covenant doğrudan kaynağından içmek zorunda. Aksi takdirde Komuta Gücü olmaz."

"Ama nasıl?" Linden zayıf bir sesle sordu. "O kadar su bizi sürükleyip götürecektir."

Bir an için Covenant ona doğrudan baktı; gözlerindeki kömür gibi kaya ışığını görmesine izin verdi. Kanun Asası'nı ilk kez oluşturduğu ve Güneşboğan'ı yarattığı zamandan beri sarf ettiğinden daha fazla Dünya Gücünün varlığında, hiçbir gerginlik belirtisi göstermedi; etkisiz hale getirilebileceğine dair hiçbir ipucu vermedi.

Hırsla sırıtarak, "Hayır, yapmayacağız. Elena beni buraya getirdiğinde *ben de değildim*. Muhtemelen sürünmen gerekecek. Ama bunu yapabilirsin. Her şey

Bu Dünya Gücü sizi daha güçlü yapıyor. Sadece farkı hissetmiyorsunuz çünkü çok daha fazlası var."

Sonra sanki ona ayıracak daha fazla zamanı yokmuş gibi şelaleye geri döndü. Jeremiah'ya kendisine katılmasını işaret ederek mücevherli çağlayana doğru ilerledi.

Jeremiah hemen itaat etti. O ve Covenant yan yana, ıslak kaya yığınının denemek için spreyn içinden geçtiler.

Onların uzaklaşmasını izlerken, panik Linden'i tekrar içine çekti. Gözlerini sürekli kırıştırmak zorunda kaldı; sisin gücü ve rutubetine karşı zorlukla nefes alabiliyordu. Kaya ışığının yansımaları kafasını karıştırıyor, dengesini tehdit ediyordu. Covenant yanılıyordu. Bu sağanak su kütlesine dayanamazdı.

Ama kararını çoktan vermişti. Denemek zorundaydı-

Bir süre daha Covenant ve Jeremiah'ın şelaleye attıkları ilk adımları izledi. Onlar taş yığınının yükselirken, onları ezmesi gereken güçlerin başlarına ve omuzlarına çarptığını ve mücevherlere bürünerek sıçradıklarını gördü. Düzensiz aralıklarla dağın epitonik kemikleri titredi.

Sonra, ona yardım etmek isteyen insanlar tarafından kendisine verilen korumalar olan cübbesini ve pelerinini çıkarabilmek için Asa'yı hiddetle yere bıraktı. Sıcak mağarada onlara ihtiyacı yoktu. Ve ıslandıklarında ağırlıklarının onu ölüme sürükleyeceğinden korkuyordu.

Roger Covenant ve kurbanlarının peşine düşmek için evinden ilk ayrıldığında olduğu gibi üzerinde sadece kırmızı flanel gömleği, kot pantolonu ve botları olan Linden Avery, asayı eline aldı ve kendini şelalenin yükünü taşımaya hazırladı.

Şelalenin kendisine ulaşmadan önce spreyn onu sıvılaşmış etti. Yüzü akıyordu; gömleği ve kot pantolonu tenine yapışmıştı. Mithil'in Dalışı'nda kendisini etkileyen korkuya benzer bir korku hissetti. Önünde, bildiği ve anladığı her şeyin kâbuslara dönüşebileceği ölümcül bir geçit uzanıyordu.

Şelalenin ilk etkisini hisseder hissetmez, kayalara ayakta tırmanamayacağını anladı. Aşınmış granit ve obsidyen sırlı buz gibi kaygandı ve suyun üzerinde bir çığır ağırlığı vardı. Başka türlü yapamayacağını anlayınca ellerinin üzerine düştü.

ve dizlerini. Sonra asanın bir ucunu taşların arasındaki bir çatlağa sıkıştırdı ve sanki bir cankurtaran halatıymış gibi kendini şafttan yukarı çekti.

Tahta pürüzsüz ve ıslaktı: belki de kayalar ve kayalar kadar kaygan olmalıydı; güvenilmez olmalıydı. Ama onu sevgi, keder ve iyileştirme tutkusuyla şekillendirmişti. Şelalenin tüm gücüyle aktığı derinliklere doğru yavaşça ilerlerken elleri tutuşunu kaybetmedi.

Onu parçalamakla tehdit etti; onu alıp götürdü. Nefes alamıyordu. Yine de bir kolunu taşların arasına güvenli bir şekilde sıkıştırabileceği bir yer bulana kadar kendini Asa boyunca sürükledi. Oraya demirledikten sonra boşta kalan eliyle Asa'yı peşinden sürükledi ve demir topuğunu bir kayaya dayadı. Sonra, düşme onu sersemletirken, gözlerini, burnunu ve ağzını doldururken, kıyafetlerini yırtarken, asanın uzunluğunu tekrar yukarı doğru çalıştı.

Bir kez daha demir attı, asayı daha yükseğe kaldırdı, kayalara tırmanabilmek için umutsuzca kavradı. Ve kuyunun sonuna ulaşmadan önce, başı acımasız çağlayandan tamamen karanlığa çıktı.

Nefes nefese, şelaleden düz bir taşın üzerine çıktı. Kolları ve bacakları sanki bir uçuşuma tırmanmış gibi titriyordu: Gözlerindeki suyu silkeleyemeyecek kadar güçsüz hissediyordu. Şelaleden hiçbir parıltı ya da kaya ışığı sızılmıyordu. Gece yarısına doğru asanın üzerine çömeldi. Arkadaşları herhangi bir ses çıkarırsa

-Gidecekleri yere doğru acele etmek yerine onu bekleselerdi

-Duymadı. Sadece *duyabildiğini* biliyordu çünkü soluk alıp verişini granitin daralmasıyla önüne yayılmış gibiydi.

Altındaki kaya, şelalenin taşları kadar kaygandı. Islak değildi; asırlardır akan su tarafından haince aşındırılmamıştı. Aksine temasa direniyordu. Dünya Gücünün kokusu ve tadı burada çok daha yoğun, o kadar yoğun ve dokunaklıydı ki onu ağılattı: sıradan bir bedenin dokunuşuna tahammül edemeyecek kadar güçlüydü. Yarı metafizik hale gelen taş ellerini, dizlerini, botlarını reddediyordu.

Ve koku - damıtılmış gücün kokusu tüm duyularını bastırdı. İçinde kayboldu. Hiçbir *yanlışlık* içermemesine rağmen, onu herhangi bir *nedensellik* kadar derinden aştı. Kendi tarzında, *Melenkurion* Skyweir kadar muazzam ve kütle doluydu. Onun sadece kısa süren ölümlülüğü onu kuşatamazdı.

İçgüdüsel olarak alnını taşa bastırdı ve Dünya Gücünün egemen canlılığına bir saygı duruşunda bulundu.

Asanın tahtası ısınmıştı. Sanki erimiş demirden dövülmüş gibi ısı yayıyordu. Onu dayanılmaz bir şekilde yakmalı; parmaklarındaki deriyi haşlamalı; sırlıklam giysilerini ateşe vermeliydi. Ama öyle olmadı. O, *ona aitti*. Onunla olan ilişkisi, Toprak Kanı'nın savurganlığına verdiği doğal tepkiye rağmen onu zarar görmeden tutmasını sağlamıştı.

Bir tünel, demişti Yeremya. Diğer tarafta.

Hâlâ hiçbir şey duymamıştı. Covenant ve Jeremiah onun önünden gitmiş olmalıydı. Covenant ona, o ve Jeremiah kaybolduktan hemen sonra Dünyanın Kanı'nı içmezse, oğlunu Joan'ın ölümünün sonuçlarından kurtarmak için çok geç kalabileceğini söylemişti. Yine de onu geride bırakmışlardı.

Işığa ihtiyacı vardı. Ve her dokunuşu geri püskürten taşların üzerinde durabilmesi gerekiyordu. Eğer arkadaşlarına yetişemezse-

Covenant aniden, "Başardı," dedi. Linden onun sesindeki memnuniyeti duyduğunu düşündü.

Bunu sensiz yapamam.

Tünelin bariz tehlikesini, sanki onu etkileme gücü yokmuş gibi, kolayca göğüsledi. Berek Halfhand'in dokunuşundan kaçınmak istemesinin nedenleri hakkında yalan söylemişti. Ve onunkinden.

"Sana yapacağını söylemiştim." Jeremiah'nın sesi karanlığa benziyordu. "Elena'yla birlikteyken söylemiştin. Ve sen onun yarısı kadar bile güçlü değildin."

Sadece bana karşı dikkatli ol. Ölü olduğumu unutma.

Linden'in gözlerinden yaşlar süzüldü. Onları durduramadı.

"Jeremiah, tatlım," diye soludu, hâlâ elleri ve dizleri üzerinde yalvarır gibi duruyordu. "Neredesin? Göremiyorum."

Seçtiğin yolun tehlikesini çok büyük buldum. Bu yüzden seni başka bir yola soktum.

Ama eğer Yeremya *Elohim*'in bile algılamasını engelleyecek portallar inşa etme yeteneğine sahipse, Yüce Lord Damelon'un sezgisinden kaçabilir miydi? Tehlike neredeydi? Theomach ne demek istemişti? Sadece Yeremya'nın yeteneğinden habersiz miydi? Yoksa daha dolaylı bir tehlike mi öngörmüştü?

Dünyanın yok olmasını arzu etmiyorum. Eğer bilgeyseniz -eğer sizin gibi biri için bilgelik mümkünse- siz de bunu arzulamayacaksınız.

Hepsinin canı cehenneme.

Hiç beklenmedik bir anda karanlığın içinde kükürtlü bir aydınlık belirdi. Kükürt rengine ve kokusunda bir ışık, Covenant'ın yarım elinin sıkılı yumruğundan parladı. Refleks olarak ağlayan Linden onu ve Jeremiah'ı gördü. İki ya da üç adımdan daha uzakta değillerdi.

Her ikisi de sabırsızlıktan ya da heyecandan gergin görünüyordu.

Onların ötesinde, sıkılmış bir ip kadar düz bir tünel şelaleden uzaklaşarak dipsiz geceye doğru uzanıyordu. Tavanı Covenant'ın başının bir kol açıklığından biraz daha fazla değildi; ama geçit, şelaleye doğru akan küçük bir derenin yanında iki ya da üç kişinin arka arkaya yürüyebileceği kadar genişti.

Kırmızı ve kömür rengi parıltıda, derenin sıvısı atardamar kanının zengin ve derin rengine sahipti. Ve bağırdı, bağırdı, Dünya Gücünün pozitif *ulumasıydı*.

Bu, Dünya'nın yaşayan kanıydı. Şelalenin mağarasında saf görünüyordu ama burada çok daha fazlaydı; çok daha fazla. Linden'in Asasıyla yaptığı hiçbir şey, yanından akıp giden sıvının mutlak temizliği ve canlılığıyla boy ölçüşemezdi.

Covenant ve Jeremiah'ın ötesinde bir yerde hedefleri yatıyordu.

"Hadi ama Linden," dedi Covenant sert bir sesle. "Burada sürünmek zorunda değilsin. Bu çok onursuzca. Ve beklemekten bıktım usandım."

Ayağa kalkmasını istedi. Ayağa kalkması gerekiyordu. Kız, "*Temiziz*" dediğinde yalanı fark etmiş olabilir. Bu mümkündü. Onu yeterince iyi hatırlamış olabilir-

O ve Jeremiah neden onu beklemişti? Covenant her şeye rağmen dürüst müydü? Ondan daha mı dürüsttü? Yoksa sadece onu mu istiyordu?

iyi ya da kötü ne yaptığına tanık olmak için?

"Pekâlâ," diye mırıldandı dişlerinin arasından. "Bana bir dakika ver."

Belki de beklemediği takdirde kadının kendisine arkadan saldıracağından korkuyordu; eğer şüphelerini çok açık bir şekilde ortaya koymuş olsaydı, buna cesaret edebilirdi.

Ellerini nereye koysa, altından kaymaya çalışıyorlardı. Ağırlığını onlara emanet edemezdi. Botları da yağla kaplanmış olabilirdi. Dengesindeki her kayma onu kayma tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyordu.

Ama Asa Dünya Gücü için oluşturulmuştu. Topuklarından birini kayaya dayadığında tutundu; ona bir çapa verdi.

Dikkatlice, küçük adımlarla ayağa kalktı. Hâlâ botlarının kaymaya çalıştığını hissediyordu. Tek bir kayma onu yüzüstü düşürebilirdi. Ama Asa taşı kavradı ve o da Asa'ya tutundu.

"*Hazır* mısın?" diye sordu Covenant. "Cehennem ateşi, Linden, o kadar da zor değil. *Ben* yaptım ve yanımda senin lanet Asa'n yoktu."

Onun gözlerinde parlayan korkuları görmezden geldi; doğrudan onun ateşli yarım eline bakma riskini almadı. Onun yerine oğluna baktı. İrislerinin rengini bozan açlıkla, yarım elinin yarış arabasının etrafındaki hararetli tutuşuyla, tiklerinin çılgınca şifresiyle yüzleşerek onları kabul etmeye çalıştı ve kabul edemeyeceğini anladı.

Sessizce, dudaklarını zorlukla oynatarak, "Eğer hatalıysam özür dilerim" dedi. Beni affetmeye çalış.

Sonra kendini arkadaşlarına doğru fırlattı; taşın sırlı yüzeyi boyunca uzanan bir dalışa geçti.

Kükürtlü bir şaşkınlık ve öfke patlamasıyla hem Mutabakat hem de Jeremiah kenara sıçradı. Acımasızca küfreden Covenant, Toprak Kanı akıntısının karşısındaki tünel duvarına sarıldı. Şokla gerilen Jeremiah da aynısını yaptı. İkisi de ayaklarını kaybetmedi.

Linden ağır bir iniş yaptı; kayarak yanlarından geçti. Taşa çarptığında kaydı ve sanki hiç durmayacakmış gibi kaymaya devam etti. Sadece darbeyi hissetti: ne sürtünme, ne aşınma; onu yavaşlatacak hiçbir şey yoktu. Bunu istiyordu. Buna güveniyordu. Aksi takdirde Covenant ve Jeremiah yine onun önüne geçebilirdi.

Ama kayışı onu dereye yaklaştırdı. Toprağın Kanına dalarsa ne olacağını bilmiyordu ama

suya batırıldığında hayatta kalacağından şüpheliydi. Niyetinden çok içgüdüleriyle, asanın bir topuğunu taş boyunca sürükledi.

Demir hiçbir dirençle karşılaşmamış gibi görünüyordu. Yine de ivme kaybetmeye başladı. Yarım düzine adım sonra -ve dereye sadece birkaç santim kala- durdu.

Covenant'ın küfürleri onu tünelde takip etti. O ve Jeremiah ona yetişmek için acele ederken daha da yaklaştılar.

Durmadan gözyaşı döken Linden, Asa'dan güneş ışığı gibi sarı bir alev çağırdı; odunun tüm uzunluğu boyunca bir ateş tabakası. Bir an için ateşi, Toprak Kanı'nın huzurunda alçalmış gibi cılızlaştı. Sonra güçlü bir şekilde parladı. Ateşi tüneli aydınlatırken, ayakta durabilmek için Dünya Gücünün bu eforunu ayaklarını sabitlemek için kullandı. Sonra sanki düşmanlarıymış gibi arkadaşlarıyla yüzleşmek için döndü.

Covenant ondan birkaç adım ötede durdu. Ateş elinden düşmüştü: yüzünde onunkinden başka bir ışık olmadan ona dik dik bakıyordu. Jeremiah bir adım daha yaklaştı, sonra o da durdu. Değerli yüzü dehşetle parlıyordu.

"Cehennem ateşi ve lanet, Linden!" diye öfkeleni Covenant. "Ne *halt* ettiğini sanıyorsun sen?"

"Anne, sorun ne?" diye nefes nefese kaldı Jeremiah. "Düştün mü? Yaralandın mı? *Bizi kovmaya mı çalışıyorsun?*"

Talep ettiğin odun onlara meydan okumalı-Linden asasını acımasızca kavradı ve tereddüt etmedi. *Toprak Kanı'nı ilk içen sen olmalısın.* Arkadaşları ve hedefleri arasında durdu.

Esmer dolaylı olarak onu Viles'la karşılaşması için hazırlamıştı. Ona ihanet de etmiş miydi?

"Ah, dur," diye derin bir nefes aldı, üzüntüsünü ve kararlılığını gizlemek için öfke numarası yapıyordu. "Açıkçası seni 'sürgün' etmeyeceğim. Hiçbir zaman tehlikede olmadın. Burada benim toplayabileceğimden çok daha fazla güç var. Bu seni rahatsız etmiyor. Ve Berek sana dokunduğunda-"

Protestosunun geri kalanını söylemeden bıraktı. Covenant ve Jeremiah'nın onunla temas kurmayı reddetmelerinin başka bir nedeni vardı. Ama o, az olan gücünü suçlamalara harcamadı. Covenant tekrar küfretmeye başladığında bir adım geri çekildi. Ve bir adım daha.

"Açık olmak istediğini söylemiştin," diye hatırlattı ona. Sesi çaba ve dünya gücüyle boğuklaşmıştı. "Ben de öyle. Bu duruma güvenmiyorum" -yüzünü buruşturdu- "güvenmiyorum."

"Linden." Covenant birden sakinleşti. Bakışlarını onunkilerden uzak tuttu; gözlerini görmesine izin vermedi. Ama sesi neredeyse nazikti. "Bunu bir kavgaya dönüştürmek zorunda değilsin. Konuş bizimle. Bize ne istediğini söyle. Bunu birlikte çözeceğiz."

Yavaşça geriye doğru ilerlemeye devam etti. Ne onu ne de Jeremiah'yı net olarak görebiliyordu. Görüşü gözyaşlarından oluşan onulmaz bir leke gibiydi. Ama gözyaşları ağlamak değildi ve burnu sadece Toprak Gücü tarafından sokulduğu için akıyordu.

"Öyle diyorsun." Şimdi bile tereddüt etmeden yalan söylüyordu. "Sorun şu. Artık seninle tartışamam." Eğer Antlaşma belirttiği niyetini gerçekleştirirse -ve oğlunu kurtarmayı başarırsa- ait olduğu yerden on bin yıl uzakta, *burada* terk edilmiş olacaktı. "Çok fazla argüman bulacaksın ve ben düşünemeyeceğim." Bu zamanda sadece varlığı ve gücü bile Ülke'nin tarihini değiştirmeye yetebilirdi; Kemer'in yapısını bozabilirdi. Tanıdığı Thomas Covenant ondan bunu istemez ya da beklemezdi. "Bu yüzden önce Toprak Kanı'nı içeceğim. Jeremiah'ı Lord Foul'dan aklı başında bir şekilde uzaklaştıracam. Joan öldükten sonra da Toprak'ta kalabilmesini sağlayacağım. Sonra yolundan çekileceğim ve ne istersen yapmana izin vereceğim."

"Anne!" Jeremiah ısrarla itiraz etti. "Eğer bunu yaparsan, ben yok olurum. Artık seninle birlikte olmayacağım!"

Tünel boyunca geri çekilmeye devam eden Linden gözyaşlarının arasından ona baktı. "Sana inanıyorum." Bir keder dalgası kendi kendine verdiği komutun ötesine geçti. Sonra onu zorla bastırdı. "Seni bir daha asla göremeyeceğim. Ama en azından güvende olduğunu bileceğim."

Belli belirsiz bir sarsıntı daha taşın altını oydu ama dengesini kaybetmedi.

Oğlu ile Covenant arasındaki bağı koparırsa, Covenant dürüst olabilirdi. Ama bu zayıf olasılığa güvenmeye niyeti yoktu.

Bu konuda hata yaparsanız, kayıplarınız gebe kalabileceğinizden daha fazla olacaktır.

"Lanet olsun, Linden." Covenant hâlâ sakın bir şekilde konuşuyordu, ancak çaresiz bir havayla onun peşinden koşuyordu. "Bu o kadar basit değil. Sen Komuta Gücünü kullanırken buna seyirci kalabileceğimi sana düşündüren nedir? Aramızda bu ölçekteki güçlerden sağ çıkabilecek kadar *gerçek* olan tek kişi sensin."

O ve Jeremiah ona doğru ittiler. Yine de onun ateşinin dokunacağı kadar yaklaşma riskini göze alamadılar. Asa tarafından desteklenen kadın adımlarını birbiri ardına attı.

Dağın ezici kütlesinin üzerine eğildiğini hissedebiliyordu. Sanki onun kararını, eylemlerini bekliyormuş gibi nefesini tutmuş gibiydi. *Kendinize ait olmayan bir amaca hizmet ediyorsunuz ve hiçbir amacınız yok.* Bu daha önce doğru olabilirdi. Ama şimdi doğru değildi.

Havadaki yoğunluk arttı. Linden'in ölçme yeteneğini aştı ve artmaya devam etti. Toprak Kanı'nın dizginlenemez gücü onun arkasında birikti.

"O kadar emin değilim," diye karşılık verdi, hâlâ hissetmediği bir öfke varmış gibi davranıyordu. "Sen Zaman Kemerinin bir parçasısın. Yapamayacağın hiçbir şey yok."

Thomas Covenant'ın vahşi büyüünün vücut bulmuş hali olduğunu görmüştü. *Elohim*'in akıl almaz yetenekleri bile onu kontrol altına almak için çok zayıf kalırdı. Onların müdahalesini bir kenara itebilirdi. Eğer onlardan korkuyorsa, başka bir nedeni vardı.

"Cehennem ateşi!" diye daha ateşli bir şekilde karşılık verdi. "İşler böyle yürümüyor. Şu anda ben de en az senin kadar ölümlüyüm. Yüzüğüm sende. Hatta lanet Asan bile sende. Benim hiçbir şeyim yok. Ve senin çocuğunda bundan daha azı var.

"Daha önce buradayken" -sesini tekrar alçalttı- "yüzüğüm vardı. Elena Kevin'ı çağırdığında yeryüzünden silinmememin tek nedeni buydu. O olmadan *savunmasızım*. Neden Theomach'ın beni itip kakmasına izin vermek zorunda kaldım sanıyorsun? Neden *Elohim* için *endişelendiğimi* sanıyorsun? Aynı anda iki yerde, iki farklı gerçeklik türündeyken, pratikte sakat kaldım."

Linden geriye doğru bir adım daha attı ve Kanun Asası'nı tutarak bir adım daha attı. İhtiyacı olan şeyi herhangi bir tartışma ya da ikna yöntemiyle elde edemezdi. Covenant, Anele aracılığıyla ona, *beni bulmazsan sana yardım edemem*, demişti. O zaman Revelstone'a oğluyla birlikte kendi iradesiyle mi gitmişti? Hayır.

Günler önce onunla konuşan varlık onu kasıtlı olarak yanlış yönlendirmişti ya da şu anda karşısında duran adam hayal gücünü aşan bir şekilde sahteydi.

"Belki de bu doğrudur," diye mırıldandı dişlerinin arasından. "Belki de değildir. Gerçekten umurumda değil." Eğer oğlu ona dokunmasına izin verseydi, yalan söylemeye devam edemeyebilirdi. Ama o ve Covenant onu doğruyu söylemeye zorlayacak hiçbir şey yapmamışlardı. "Ben sadece Jeremiah'yı önemişiyorum. Onu kurtaracağım. Toprak senin sorunun."

Yalan söylediğini bilmeliydi. O da Yeremya da bilmeliydi.

Sonra tünel bir çıkmaz sokak gibi genişledi; ve bir anda vücudundaki her sinir, Toprak Kanı'nın kaynağına ulaştığını anladı. Covenant ve Jeremiah onu Asa'nın alevinden geçirmeye çalışmayabilirdi ama bundan emin olamazdı. Hiçbir şeye güvenmiyordu. Dereye bakarak yan döndü, böylece arkadaşlarını gözden kaybetmeden geçidin sonuna bakabilecekti.

Mağaranın arka tarafında, obsidyen ya da abanoz kadar siyah, kaba bir taş düzlemi, çevresindeki granitten bir maden ocağının açıkta kalan yüzü gibi çıkıntı yapıyordu. Linden ona bakarken gözlerini öfkeyle kırıştırdı ve görüşünü netleştirmeye çalıştı. Koyu renkli ıslak kaya parıldıyor gibiydi: keskinliği ve saflığı gözlerini kamaştırıyordu. Bulanıklığın içinden, gerçekliğin özündeki zayıflığın bir yüzünü, somut kaya ile Dünya Gücü'nün olasılıklarının birleştiği bir çarpıtma yeri görür gibi oldu.

Düzlemin tüm yüzeyinden Toprak Kanı'nın doğurgan sıvısı sızıyordu. Damarın yüzeyinden aşağı doğru akarak, tünelin uzunluğu boyunca yoğun bir şekilde akmadan önce sığ bir çukurda toplandı.

İşte orada, diye düşündü Linden şaşkınlık ve dehşet içinde: Komuta Gücünün kaynağı oradaydı. O çukurda, Dünya Gücünün yoğunluğu o kadar fazlaydı ki, varlığının dokusunu yıpratıyor, onu tel tel ayırıyor gibiydi.

İçmek zorunda kalacak-

"Anne!" Jeremiah ona yalvararak ağladı. *"Bunu istemiyorum. Ülke hâlâ Foul'un merhametine kalmışken beni kurtarmanı istemiyorum! Hayatım buna değmez."*

"Cehennem ve kan, Linden!" Covenant bağırdı. "Bunu yapmak zorunda değilsin! Viles'ı dinlemiyor muydun? Komuta Gücü vahşi büyüye dokunamaz ve yüzüğümü elinde tutan kişinin Güce ihtiyacı yok!"

"Tanrı aşkına! Eğer başka bir şey yapamıyorsan, en azından yüzüğümü geri ver! Ülkeyi kurtarmam için bana bir şans verin!"

Linden bir an için tereddüt etti; kendini sorguladı. Toprak Kanı olmadan, sadece Asa'yı kullanarak amacını gerçekleştirebilir miydi? Hem Covenant hem de Jeremiah Kanun'un ateşinden korkuyordu, bu çok açıktı. Ama yeterince saf güce sahip olduğuna inanmıyordu. Onun hiçbir alevi tünelin havasından daha güçlü olamazdı ve yoldaşları da bu havayı tereddüt etmeden soluyordu. İhtiyacı olan şeyi sadece Asa ile elde edemezdi. Ve Asa ile Ahit'in yüzüğünü birlikte kullanamazdı. Bunu bir kez yapmıştı, Güneşboğan'ı çözdüğü zaman. Ama o zaman çoktan yarı yarıya Toprak'tan uzaklaşmış, maddesiz bir haldeydi. Bir geçiş boyutunda, saf ruhun olduğu bir yerde bulunuyordu; insandan ziyade doğaüstü. Ve Lord Foul'un çılgınca uyguladığı vahşi büyü ona yolu açmış, onu hakkı olmayan bir güce uyumlandırmıştı. Burada beyaz altının ve Asa'nın çelişkili büyüleri onu yok edecekti.

İkisi de tek başına senin gücünü aşar, tıpkı herhangi bir ölümlünün aşacağı gibi. Birlikte sadece deliliğe yol açarlar, çünkü vahşi büyü tüm yasalara meydan okur.

Kararını vermişti. Artık harekete geçme zamanı gelmişti.

Kendinize güvenin.

Bu acının bir kısmını geri ödemek istiyorum.

Sonunda, rüyalarına Antlaşma'dan ya da oğlundan daha fazla güvenir oldu.

Aşka karşı dikkatli olun. Yanıltır. Kalbi yıkıma sürükleyen bir cazibesi vardır.

"Jeremiah, tatlım," dedi kararlılığı ve kederiyle. "Seni seviyorum. Beni affetmeye çalış."

Arkadaşları -ya da kendi korkuları- müdahale edemedi, Seçilmiş Linden Avery yalağa eğildi ve Dünyanın Kanını içti.

Sonra dikleştii, taş gibi kaskatı kesildi, sıvıya dönüşen mutlak Dünya Gücü ağzını, boğazını ve kalbini, tüm vücudunu dayanılmaz bir ateşe dönüştürdü.

Şimdi alev saçan sadece Kanun Asası değildi: tüm varlığı bir yangına dönüşmüştü. Bir auto-da-fé gibi yanıyordu, sanki güneşin cehennemi tarafından tutuşturulmuş gibiydi. Yine de bedeni tükenmemişti ve tek acısı dayanılmaz bir yücelmenin ıstırabıydı. Toprak Kanı onu sınırlarının ve alarmlarının o kadar üstüne çıkarmıştı ki, bu tutarsızlık onu yakmakla tehdit ediyordu, *yanlış* ya da incitici olduğu için değil, buna katlanmak için yetersiz olduğu için.

İçindeki coşkuyu bir an önce dışa vurmazsa, Emrini dile getirmezse, yuttuğu kudret onu iliklerine kadar yakacaktı.

Tek yapmanız gereken istemek-

Tepeden tırnağa cevap verilemez bir ateşle sarılmış bir halde arkadaşlarına döndü.

Artık onları açıkça görebiliyordu. Alevler gözyaşlarını, zayıflığını yakıp yok etmişti. Covenant ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu, sanki heves ve dehşetle büyülenmiş gibiydi; gözlerini dolduran kırmızı korlar o kadar sıcak parlıyordu ki, yapışkan havada tütüyorlardı. Jeremiah sanki uluyormuş gibi başını geriye atmıştı. Yarım eliyle yarış arabasını kavradı; sanki bir saldırıyı savuşturacakmış gibi ona doğru uzattı.

Linden konuştuğunda, sözleri ateşten bir haykırış gibiydi. Komuta Gücünün tüm gücüyle yoldaşlarından talepte bulundu. "*Bana gerçeği gösterin!*"

Sonra aşklarının sert bir rüzgârda savrulan yapraklar gibi dağılışını dehşet içinde izledi.

12. Dönüşümler

Emri, iradesine itaati zorunlu kılarken, Linden ateşle kaplı kalmaya devam etti. Kısaca Dünya Gücü olmuştu ve reddedilemezdi. Arzuları yoldaşlarına empoze edilirken her ayrıntıyı berrak bir hassasiyetle gördü.

Gerçek ortaya çıkınca Covenant'ın kot pantolonu ve tişörtü düştü. Belirsiz gri bir gömlek ve haki bir pantolona dönüştüler. Gömleğinin ortasında üç kurşun deliği bir yay oluşturunuyordu. İyileşmişlerdi; ama kenarları hâlâ kanla kabuk bağlamıştı.

Yüz hatları sanki yeniden ağlamaya başlamış gibi bulanıklaştı, oysa ağlamamıştı; ağlayamazdı. Yüzü daha yuvarlak, daha yumuşak oldu. Ağzının etrafındaki sertlik çizgileri eriyerek yanaklarını lekesiz bıraktı. Gözlerinin köşeleri artık acıyla herhangi bir yakınlık ifade etmiyordu. Ve hafifçe küçüldü, boyu kısaldı. Aynı zamanda, gövdesi kendini beğenmişlikle şişti. Duruşu bile değişmişti. Tanıdık bir gevşeklik ve gerginlik kombinasyonu ile duruyordu: zayıf kasların gevşekliği; zayıf dengenin gerginliği.

Üzerinde bir cazibe-

Karşısında duran, ateş ve komuta altında olan Thomas Covenant değildi. Covenant'ın oğlu Roger'dı, *öyle bir tahribat peşindeydi ki, düşünmek bile dağların kemiklerini titretirdi.* Linden onu şimdi tanımakta başarısız olamazdı.

Seni ifşa edeceğimden korkmuyor musun? Theomach biliyor olmalı-

Roger'ın gözlerindeki kor gitmiş, bakışları babasınıninkine, acının, yıkımın ve katıksız sevginin sıkıntılı rengine kavuşmuştu. Yine de değişmişti; korkunç bir şekilde dönüşmüştü. Sağ eli bütündü ama insanlığını kaybetmişti. Onun yerine magma ve teurji, canlı lav ve ıstıraptan oluşuyordu. Ateşten vahşeti ona, Anele'nin *skurj* adını verdiği lav ve açlıktan oluşan kötücül yaratıkları, Kara'ya yaptığı yolculuk sırasında gördüğü yiyip bitiren yılanları hatırlattı.

Roger Covenant'ın sağ eli kesilmişti. Yerine *şu* gelmişti-
Ve bu işe yaramadığında, sakatlıyor-

Linden'in zihninin arka planında bir yerde bir ses, "Oh Tanrım" diye mırıldandı. OhGodohGodohGod. Ama kendi korkusunun farkında bile değildi.

Kastenessen kendisinin bir parçasını *Skurj*'la birleştirmişti. Bunu ona babasının kılığındaki Roger'ın kendisi söylemişti. Dengesiz ve lanetli *Elohim*'in Durance'ından kaçışı *tahmin edebileceğinizden çok daha acı verici* olmuştu.

Kastenessen acı çekiyor. Bu onu tamamen delirtti.

Ona ipuçları verilmişti. Ve Dünya Gücüyle parlıyordu: algıları olağanüstü derecede keskindi. İçgüdüsel olarak, anında sonuçlara atlıyor ve onlara tamamen güveniyordu.

Skurj olmak yeterince acı verici değil, bu yüzden kendini onlarla çevreliyor, öfkesini onlara taşıtıyor. Ve bu işe yaramadığında-

Yüce İsa. Kastenessen kendi sağ elini kesmiş ve Roger Covenant'a vermişti. Roger'a kendisini onun gözünden saklaması için bir sihir bahşetmişti; Roger'ı tamamen yeni bir tür yarım el haline getirmişti-

Onu buraya getiren adamın gerçeği onu dehşete düşürmüş, derinden sarsmıştı. Roger'ın babasının yerindeki varlığı en keskin korkularını bile aşmıştı. Yine de oğlunun görüntüsü daha da kötüydü.

Yeremya da gizlenmişti. Şimdi durumu ortaya çıkmıştı. Boş boş ona ya da onun içinden ona bakıyordu; ondan habersizdi. Gözlerindeki leke onu kör etmiş gibiydi. Ağız açık, alt dudağı gevşekti. Salyası çenesinden aşağı akıyordu. Seçirmesi gitmiş, boş yüz hatlarından silinmişti. Linden bir bakışta onun eski tepkisiz ayrışmasına geri döndüğünü gördü.

Ama dahası da vardı.

Aleni pasifliğine rağmen kolları iki yanında sallanmıyordu. Onun yerine yumrukları önünde havaya kalkmıştı. Sağ eliyle, yarım eliyle, yarış arabasını kavradı; o kadar sert kavramıştı ki metali buruşturmuştu. Sol elinde ise ince ve sert bir tahta parçası tutuyordu.

Garroting Deep'ten topladığı ölü odunlardan bir kıymık, bir stiletto gibi sivriydi.

Mavi pijama gömleği omuzlarından lime lime sarkıyordu. Atlar hurdadan hurdaya şaha kalkmış, darbeler ve düşmelerle parçalanmıştı. Kollarını ve göğsünü çürükler kaplamıştı. Yine de çürüklerinin kirlenmemiş renkleri, etini delip geçen kurşunların şiddetini maskeleyemiyordu. Biri karnında, diğeri tam kalbinin üzerinde olan sıralı yaralarından sızan koyu renkli kan, gövdesinde bir kabuk ve sıvı ağı oluşturmuş, sonunda pijamasının kemerine damlamıştı.

Kendi doğal dünyasında ölmüştü. Linden gibi, Joan gibi. Toprak'tan asla kurtulamayacaktı.

Ancak bu bile en kötüsü değildi.

Biçimi bozulmuş bir çocuğa benzeyen küçük, tüysüz bir yaratık sırtına yapıştı. Pençeli parmakları omuzlarına batıyor, keskin ayak parmakları kaburgalarını oyuyordu. Kötücül sarı gözleri Linden'a bakarken, dişleri durmaksızın Jeremiah'ın boynunun yan tarafını çiğniyor ve ağzı onun hayatını içiyordu.

Ve yaratıktan öyle zalim ve acı bir güç dalgası geliyordu ki, Linden'in ciğerlerindeki havayı küle çeviriyordu. Kendi **t a r z ı n d a**, yaratık Roger kadar kudretliydi. Gücü, Kastenessen'in kopmuş elinin vahşet ve yıkım potansiyeliyle eşleşiyordu. Ama yaratığın gücü, Skurj'un açlığından *ya da Elohim'in* gizli dönüşümlerinden çok Viles'in kara **i l m i y l e** ortak noktalara sahipti. Bu tamamen farklı bir tehditti; Yasa'yı ihlal etmesi bakımından Illeath Taşı'yla kıyaslanabilecek bir tehlike.

Yine de Linden bunu hemen tanıdı. Daha önce iki kez benzer bir büyüyle, benzer bir vahşetle karşılaşmıştı.

Bu yaratık *croyellerden* biriydi: daha doğal erkeklere, kadınlara ya da hayvanlara güç ve zaman vererek onlara hükmeden bir parazit ya da iblis. Uzun zaman önce, *Atanmış* Findail *croyel'i Dünya'nın karanlık yerlerini aydınlatan açlık ve rızık varlıkları* olarak tanımlamıştı. Croyel'le *yaşam ya da kudret pazarlığı yapanlar kurtuluşu olmayan lanetlere uğrarlar*.

Ama Jeremiah lanetlenmemişti, diye ısrar etti kendi kendine. *Lanetlenmemişti*. Gyre'lı Kasreyn gibi değildi: hiçbir pazarlık yapmamıştı. Yapmış olamazdı da. Kendi içinde kaybolmuş, Northron Tırmanışları'nın *arghuleh*'lerine daha çok benziyordu; *croyel* tarafından basitçe *keleştirilmiş* akılsız buz canavarlarına. Buradaki pazarlık Lord Foul'un pazarlığıydı, Jeremiah'ın değil.

Yine de oğlu fiilen ele geçirilmişti. Ranyhyn onu önceden uyarmak için ellerinden geleni yapmıştı. Ama korkuları Ravers'a ya da Despiser'in kendisine yönelmişti. Jeremiah'ın gerçek tehlikesini hayal etmeye yaklaşmamıştı bile.

Toprağın Kanı ile güçlenen Linden, tünelin taş boğazından aşağıya çiğ ateşi haykırdı.

Alevi, bir fırının açılması gibi bir ısı patlamasıyla karşılandı. Roger'ın uzattığı el, kendi kükürt alevini ona doğru fırlattı; bu alevler bir kor kadar acımasızdı. Eğer Dünya Gücüyle çevrili olmasaydı ve Kanun Asası tarafından korunmasaydı, kalbi tekrar atamadan ölecekti. Ancak bunun yerine, sadece söndürüldü. Toprak Kanı'nın ona verdiği alev söndü: Asa'nın aydınlatıcı ateşi sanki söndürülmüş gibi yok oldu.

Saldırının ani şiddeti onu sendeletti. Kısa bir an için, küçük bir zaman diliminde, çukurun eşiğinde sendeledi. Sonra refleks olarak dizlerinin üzerine çöktü ve kendini Kan'la ikinci bir temastan kurtardı.

mllk tarafından geri kazanılan görüşü tekrar bulanıklaştı. Geriye sadece Roger'ın kıpkırmızı öldürücülüğü, Jeremiah'nın boşluğu ve *croyel*'in doymak bilmeyen gözleri kalmıştı. Ama onları şekillerden ve ışık noktalarından başka bir şey olarak görmüyordu; yasın rnekleri.

"Aslında, Dr. Avery," dedi Roger, "bunu daha çok sevdim. Eğer müdahale etmeye bu kadar kararlı olmasaydınız, Foul, Kastenessen ve ben istediğimiz her şeye çoktan sahip olurduk. Sanırım bunun beni kızdırması gerekirdi. Ama kızdırmıyor. Seninle ilk tanıştığımdan beri seni ezmek istiyordum. şimdi yapabilirim."

Eğer o anda ona saldırmış olsaydı, onu öldürebilirdi. Kendini kaybetmiş ve ř a ř k ı n d ı , pişmanlık içinde boğulmuştu.

Kendisi. Beyaz altın onun için bir gizemdi, Toprak Kanı'nın huzurunda yaklaşılamayacak kadar karmaşık ve gizliydi. Asa'nın kaynakları onun erişemeyeceği kadar uzakta görünüyordu.

Ama Roger kendini tuttu. Onu ezme arzusu sadece ölümden daha fazlasını gerektiriyordu.

Linden, oğlunun ve Land'in iyiliği için, o yaşam ve nefes anını elinden geldiğince kendine gelmek için kullandı.

Mutlak Dünya Gücünün kalıntıları henüz içindeydi. Damarlarında akkor telkinler bırakmışlardı. Kalbi hatırladığı güçle çarpıyordu. Hâlâ düşünebiliyordu ve öfkeyle titremeye başlamıştı bile.

Ağırlığını asaya vererek, diz çökerken iki eliyle asayı kavradı ve neredeyse secde edecekmiş gibi nefes nefese kaldı. "Bu yüzden sana dokunmamı istemedin. Gücümünden korkmuyordun. Sana dokunursam gerçeği hissedeceğimi biliyordun." Roger ve *Croyel* onun sağlık duygusundan korkmuşlardı. "Kılık değiştirmen işe yaramazdı."

Roger, Jeremiah'nın efendisine baktı; sert bir kahkaha patlattı. Sonra yumruğundan alevler fışkırarak tekrar Linden'le yüzleşti. "Elbette," diye alay etti. "Sadece bunu anlamanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Onun küçümsemesini görmezden geldi: artık ona zarar veremezdi. "İşte bu yüzden Ranyhyn'i çağırmamı istemedin. Seni hemen tanırlardı."

"Elbette," diye tekrarladı onunla alay ederek. "Devam et. Orada duramazsın."

Yeremya konuşmadı. Hiçbir şekilde tepki vermedi. *V e r e m e z d i* de. *Kroyel* ona hükmediyordu ve yaratığın artık kelimelere ya da jestlere ihtiyacı yoktu. Kendi maskaralığına ve Roger Covenant'inkine içerik kazandıracak anıları ve bilgileri bulmak için oğlunun zihnine girmişti. Artık numara yapmakla işi bitmişti.

Linden titredi, içten içe çırpındı ve daha da güçlendi. "Aynı zamanda bu yüzden gitmemi istemedin Andelain. Ölüleri kandıramazdın. Seni ifşa ederlerdi."

"Şey, elbette." Roger omuz silkti. "Eğer yapabileceğinin en iyisi buysa. Ama itiraf etmeliyim ki hayal kırıklığına uğradım. Senin bir *doktor* olman gerekiyordu.

Keskin zeka. Eğitilmiş zekâ. Daha fazlasını beklerdim."

Düşün, diye emretti Linden kendine. Eğer içinde bulunduğu sıkıntıyı anlayabilirse, içinden çıkabileceği bir yol bulabilirdi.

Belli ki Esmer ona iyi öğütler vermişti. Sonra da Roger ve *croye*'in onu doğal ortamından koparıp almalarını engellemeye çalıştıklarında ur-villere karşı çıkarak yardımını dengelemmişti.

"Söyle bana," dedi kısık sesle. "Böbürlenmeyi seviyorsun." Onun dehşetine imrenmişti. "Neyi kaçırıyorum?"

Roger bir kahkaha daha attı. "Bir kere, bunu kendi başına sen açtın. Hem de hepsini. Eğer o lanet Asa'yı almaya gitmeseydin -ve Esmer'e Andelain'i ziyaret etmek istediğini söylemeseydin- o zamandan beri olan hiçbir şeye gerek kalmayacaktı. Bizi müdahale etmeye sen zorladın. Asa'yı aldıktan sonra seni Andelain'den uzak tutmak zorundaydık."

Linden onun kendisini yine yanıltmaya çalıştığını düşündüğü kadar hissetti de. Artık ona kapalı değildi. Duyguları gerçeğin ve yalanın inceliklerini ayırt edebiliyordu. O -ya da Lord Foul- onu Andelain'den uzaklaştırmak istemişti: buna inanıyordu. Ama Asa'sı onun gerçek endişesi değildi. Eğer o ve Jeremiah Revelstone' a at sürmemiş olsalardı, ondan dolayı hiçbir tehlike altında olmayacaklardı.

Roger ve efendileri ya da rehberleri -Despiser ve Kastenessen-onun Andelainian Tepeleri'ne yaklaşmamasını sağlamak için daha derin bir nedene sahipti.

Linden daha fazla araştırmaya çalışarak sordu: "'Bir şey için' dediniz. Başka neyi kaçırdım?"

Roger bir kez daha arkadaşına danışır gibi oldu. Sonra küçümseme dolu bir sesle cevap verdi. "Neden olmasın? Belli ki aptal olduğumu düşünüyorsun. Kendine gelmek için zamanın olsun diye beni konuşturmak istiyorsun. Ama gerçekten anlamıyorsun. *Hiçbir şey* anlamıyorsun. Burada kaybedemem.

"Bir süre sorularınızı yanıtlayacağım çünkü *umutsuzluğun* nasıl bir his olduğunu bilmenizi istiyorum."

Uzun zaman önce Thomas Covenant ona şöyle demişti: "*Her şeyini kaybetmiş bir adamı incitmenin tek bir yolu vardır. Ona bir şeyi geri ver.*"

kırılmıştı. Roger ve Lord Foul şimdi ona bunu yapmıştı. Ama Roger'ın babası acısının onu yönetmesine izin vermemişti.

"Devam et," dedi daha kararlı bir şekilde. "Dinliyorum."

Roger ışıltılı elini bir fiske vurdu; mağaranın tavanı boyunca erimiş taştan bir çizgi gibi bir ateş yayı gönderdi. Ama gücünü ona yöneltmedi. Cevap verirken dişlerinde acımasız bir zevk sırıtışı vardı. "Bir diğeri için, yüzüğümü bana gerçekten verme ihtimalin her zaman vardı. Bu hepimizi büyük bir dertten kurtarabilirdi.

"Seni ikna etmeye çalıştım. *Croyel* daha çok çabalamam gerektiğini düşünüyor. Ama bunu yapmayacağını biliyordum. Gücü çok seviyorsun."

Linden onu net bir şekilde duydu. Onun yerinde olsaydı babasının yüzüğünü teslim etmeyeceğini söylemek istiyordu. Onu hiç anlamamıştı. "Bu bir cevap değil," diye karşılık verdi. Onun aşkınlığı gibi

Komut azaldı, kendini daha fazla topladı. "Andelain'e gitmemi neden umursuyorsun? Bir kez olsun doğruyu söyle. Sen *Elohim*'in bir parçasısın. Ve *croyel*-" Yaratık onu manipüle etmek için oğlunun kapana kısılmış zihnine tecavüz etmişti. "Her şeyi yapabilecekmiş gibi görünüyorlar. Eğer ikiniz Zaman Kemer'i'ni tek başınıza yok edecek kadar güçlü değilseniz, neden buraya gelmediniz? Bana neden ihtiyacınız vardı? Beni Andelain'den uzak tutmanın nesi bu kadar önemliydi?"

Jeremiah'nın kendisi, Linden'in evlat edindiği ve sevdiği tuzağa düşürülmüş çocuk, tepki vermedi. Veremezdi de. *Kroyel* sırtına bir tümör gibi yapışmışken, o yalnızlık ve terk edilmişlikle dolu ıssız bir çölde dolaşıyordu. Odaklanmamış bakışları ve nemli ağzı sadece keder vaat ediyordu.

Yine de hiç uyardan saldırı. Harap olmuş yarış arabasını bırakarak Linden'in üzerine atıldı. Yukarı kaldırdığı meşe hançerinin üzerinde kızıl bir ateş yansıması parladı. *Kroyel*'in dolgun parıltısı ve keskin dişleri tarafından yönlendirilen ve zorlanan adam, ölü odun parçasını Linden'in asayı kavrayan sağ elinin arkasına sapladı.

Elini uzun mile çivilemek istemiş olabilir; onu bir şekilde sakat bırakmak. Eğer öyleyse, başarısız oldu. Asanın temiz ahşabı onun stiletto'suna karşı dayanıksızdı. Elini deldiğinde, Garroting Deep'in keskin parçası kenara çekildi.

Ancak bir an için, yarasının acısı onu neredeyse terk etti. Sinirlerini dişler ve asit gibi ısıırıyordu. Kanının ılık ılık fışkırarak sol elinin üzerinden Asa'ya doğru aktığını hissetmiyordu bile; yine de çarmıha gerilmiş olabilirdi. Eğer mağaranın havası ciğerlerini damıtılmış Dünya Gücüyle doldurmasaydı hemen şoka girebilirdi. Ama bunun yerine, Jeremiah'ın darbesi göğsünün ortasını yırtmış gibi haykırdı. Kanının nabız gibi atan akışına kısa bir gözyaşı akışı da katıldı.

Sonra, bir kalp krizi gibi aniden, kendini acıdan ayırdı; sanki başka birine aitmiş gibi ondan uzaklaştı. Elinin içinden çıkan parçayı soğukkanlılıkla inceledi. Sağlık hissinin kafa karışıklığı gitmişti: üzüntü ve çaresizlik içinde, sonunda algılarını Dünya Kanı'nın atmosferinin hassas perdesine ve tınısına göre ayarlamıştı ve gözlerinin artık gözyaşlarının korumasına ihtiyacı yoktu. Yarasını net bir şekilde görebiliyordu. Acı dışında ciddi değildi: bu açıktı. Oğlunun -hayır, *Croye*'in- hançeri kemiklerin arasına saplanmıştı. Büyük atardamarları ve toplardamarları ıskalamıştı. Tehlikeli miktarda kan kaybetmeyecekti. Roger'ın ve *Croye*'in niyetlerinden kurtulursa, Dünya Gücünün herhangi bir lekesiz uygulaması onu iyileştirebilirdi.

Ama parmaklarını Asa'dan ayıramıyordu. Yara onları felç etmişti: sinirleri durmuştu. Ve onlara ayıracak hiç dikkati yoktu. Başka zorunluluklar onu tüketmişti.

Net bir şekilde görebiliyordu; bir daha asla ağlamayabilirdi. Yine de ayağa kalkmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Bunun yerine, *Croye*'in saldırısı amacına ulaşmış gibi dizlerinin üzerinde kaldı.

Roger, Jeremiah geri çekilene kadar bekledi; gevşek pasiflik pozunu sürdürdü. Sonra Covenant'ın oğlu alay etti: "Yazıklar olsun size, Dr. Avery. Bunu bilmeniz gerekir. Mide her şeye burnunu sokan bir pisliktir ama yalan söylemez. Ve ben size doğruyu söyledim.

"Size neden ihtiyacımız vardı? Çünkü aksi takdirde *Elohim* bizi durduracaktı. *Birinin* Dünyanın Sonu Solucanı'nı uyandıracağından korkuyorlar. *Güneş-Bilge*, *Vahşi Savaşçı* elimizde olduğu sürece" - unvanlarını küçümseyerek telaffuz etti, onu azarladı
-"Kendilerini hiçbir şey yapmalarına gerek olmadığına ikna edebilirler.

Kemeri koruyacağınıza ve Kastenessen'le başa çıkacağınıza inanıyorlar, o zaman neden zahmet etsinler ki?

"Hayır, Doktor. Sormanız gereken soru şu: İstedığımızı elde etmek için neden sizi kendi zamanınızdan çıkarmak zorunda kaldık?"

Durakladı, görünüşe göre onun cevap vermesini bekliyordu ya da çaresizliğinden zevk alıyordu. Ama kadın yenilmemişti: henüz değil. Kopukluğu onu Jeremiah'ın hançerinin elinde yarattığı acıdan korumuştur. Ve oğlunun köleleştirilmesi onu harekete geçirdi. Roger onunla alay ederken, o kendini topladı.

Onu Andelain'den uzak tutmanın neden kendisi ya da efendileri için hayati önem taşıdığını hâlâ açıklamamıştı. Yaratık onun dikkatini dağıtmak için saldırmıştı.

Boştaki oğlunuza sahip çıkmanız dışında, sadece orada burada bir şeyler fısıldadım ve olayları bekledim.

Oğlunun çektiği acılar karşısında çılgına dönen Linden, Roger'a öfkelenmek istedi: "Bunların hepsi *senin suçun*. Kastenessen düşünemeyecek kadar acı çekiyor. Lord Foul kendini riske atmak istemiyor. Esmer de bir taraf seçemiyor. Bu *senin suçun*. Kendi annen bile. *Hepsinden* sen sorumlusun.

Oğlunu kaçırmıştı; Yeremya'yı ölüm yoluna sürüklemişti.

Ama sanki kendi ıstırabı ile Yeremya'nınki arasında sıkışmış gibi diz çöktüğü yerde kaldı. İradesinin ve cesaretinin kalıntılarını boş bir suçlama için harcamayı seçmedi.

Roger'ın Andelain'den korktuğunu açıklamayacağı açıktı. Bu konuyu bir kenara bıraktı.

"Pekâlâ." Sesini hüzünlü bir fısıltının üzerine çıkarmadı. Harcayacak gücü yoktu. "Söyle bana, belli ki istediğin bu. Neden beni kendi zamanımın dışına çıkardın?"

"Karışık bir durum," dedi hemen, neşeyle. "Elbette sana gerçeği söyledik. Dünya Kanı gerçekten de ait olduğun yere erişemiyor. Elena'nın Kevin'la olan savaşı tüm burayı yerle bir edecek. Bu tünelden ve o güzel, kullanışlı çukurdan geriye hiçbir şey kalmayacak.

"Ama Foul hâlâ Zaman Kemeri'ni yıkmak istiyor. Kaçmak istiyor. *İntikam* istiyor. Ve benim tarafımdan mağlup edilmekten yoruldu.

boktan bir baba. Bu şekilde-" Roger mağaranın etrafına bir ateş ve heves dalgası daha yaydı. "Dr. Avery, bu şekilde başarısız olamaz.

"Birincisi," diye açıkladı kendisiyle gurur duyuyormuş gibi, "Zaman'ı ihlal edecek bir şey yapma ihtimalin her zaman vardı. Sana pek çok fırsat verdik. Eğer yaparsan, iyi. Buraya gelme zahmetinden kurtulmuş olurduk. Ama yapmadıysanız, yine de önce birimizin içmesine izin verecek kadar bize güvenebilirsiniz. O zaman Solucan'a *uyanmasını* emredebiliriz."

Vahşice sıırttı. "İkisini de yapmadığına göre, seni öldürüp yine de içebiliriz.

"Ama *bu* işe yaramazsa bile -eğer seni öldüremezsek, ki bu şartlar altında pek makul görünmüyor- hâlâ *burada* sıkışıp kalmış durumdasın." Yarım eli parladı ve gözlerine tanıdık korlar düşürdü. "Kendi geçmişinde on bin yıl. Bir Kanun Asası *ile*. Ve benim yüzüğümle. Aldığın her nefes Zaman'ı ihlal edecek. Ve *sezaryen* olmadan kaçamazsın." Bir kahkaha attı. "Neredeyse bunu *deneyebilmek* için hayatta kalmanı umacağım. *Lütfen*. Ölüm ve Yaşam Yasaları henüz zarar görmedi. Dünyayı paramparça edeceksin. Ama bunu yapmasan bile, yine *de her şeyi* değiştireceksin.

"Dahası da var elbette ama sizi bunlarla rahatsız etmeyeceğim. Mesele şu. Açıkçası, Dr. Avery, sizi şimdiki zamanınızdan uzaklaştırdığımızdan beri, bize tam olarak istediğimizi vermeyen herhangi bir olası sonuç olmadı. Artı, tabii ki, *sinmenizi* izleyeceğiz. Zavallı çocuğun için acı çekmeni izleyeceğiz. Sadece bu bile tüm bu zahmete *değiyor*."

Linden korkmalıydı. Kesinliği bir Raver'ın dokunuşu kadar acıydı: onu yenmeliydi. Ama öyle olmadı. Lord Foul'un ya da hizmetkârlarının umutsuzluk aşılamaaya çalışarak yıkım kehanetinde bulunduklarını kaç kez duymuştu? Ve Thomas Covenant ona, mutlak umutsuzluğun ağırlığı altında dik durmanın mümkün olduğunu ne kadar sık göstermişti?

Hâlâ diz çökmüş, güçsüzmüş gibi davranarak itiraz etti. "Mantıklı konuşmuyorsun." Kasıtlı olarak elindeki acının sesine sızmasına izin verdi. "Solucan'ı uyandırmak istiyorsun. Kemerini kırmak istiyorsun. Ama sonra yok *edileceksin*. Lord Foul kaçabilir. *Sen kaçamazsın*. Ölmek için neden bu kadar heveslisin?"

"Doğru," dedi Roger mutlulukla. "Kastenessen bunu hiç düşünmemiş. Tek umursadığı *Elohim*'e zarar vermek. Eğer katliamda ölürse, en azından artık canı *yanmayacak*."

"*Croyel* ve benim başka planlarımız var. Foul bizi de yanında götüreceğine söz verdi. Ve bu sözünü tutacak. Çocuğuna ihtiyacı var. Hatta onun *sahibi*. *Croyel*'in çocuğunuzun bildiği ve yapabildiği her şeye başka nasıl erişebileceğini sanıyorsunuz? Yıllardır Foul'a *ait*."

"Ama Foul bizi kandırmaya çalışsa bile, yine de istediğimizi alacağız. *Croyel* çocuğunuzun yeteneğini kullanabilir. Bunu görmüştün. Bize bir kapı yapacak. Sonsuzluğa açılan bir kapı." Tünele şöyle bir baktı. "İhtiyacı olan tüm malzemeler burada. Solucan bu dünyayı parçalara ayırırken, biz de kapımızı açıp içinden geçeceğiz."

"Yüzleşin, Dr. Avery." Tutku ve kükürt Roger'ın bakışlarını mahkûm etti. "*Tanrı* olmamıza yardımcı olmak için akla gelebilecek her şeyi yaptınız."

Roger istemeden de olsa ona yardım etti. Onu herhangi bir fiziksel yaradan çok daha fazla incitmişti. Despiser'in oğlunu uzun zaman önce ele geçirmiş olabileceği düşüncesi - Jeremiah'nın *croyel*'e boyun eğmesine kendisinin de katılmış olabileceği düşüncesi - mutlak yıkım tehdidinden, kıyametin herhangi bir görüntüsünden daha kötüydü. Roger onu kırmak için yalan söylüyor olabilirdi. Bunun yerine onu dönüştürdü.

Bunu oğluma da yaptılar.

Roger konuşurken, Jeremiah'nın bakışlarındaki çamurlu boşluğa, yanaklarının ve çenesinin gevşekliğine, sallanan ellerinin işe yaramaz beceriksizliğine demir attı. Acısına, kanına ve reddine, boynundan beslenen zalim parazite odaklandı.

"Eminim çok etkileyicidir," dedi dişlerinin arasından. "Hoşuna gidecek. Ama anlamadığın birkaç şey var."

Gözleri eğlenerek açıldı; sahte bir şaşkınlık. "Ne gibi?"

Linden başını secdeye varacakmış gibi eğdi. Saçlarını gizleyerek mırıldandı. "Kim olduğum gibi."

Sonra Asa'nın havaya kaldırılmış demir topuğundan güneş ışığı kadar saf bir yıldırım çaktı ve aynı anda hem Roger'a hem de *croyel*'e fırlattı.

Patlaması tünelin darlığında alevlenip yankılanırken, ayağa fırladı. Delinmiş elini hâlâ Asa'dan ayıramayınca, sol eliyle Asa'yı sol kolunun altına alıp bir mızrak gibi tutabilmek için şaftı kaydırıldı.

Saldırısı ani ve kısaydı; yine de düşmanlarına zarar vermesi gerekirdi. Ama vermedi. Onlara ulaşamadı. Geriye doğru savrulan Roger, Asa'nın alevini engellemek için bir magma püskürdü. Öngörü kadar hızlı olan *croyel*, Linden'in darbesini engelleyen ve dağıtan şiddetli bir duvar yaydı.

Roger kendini tuttu; öfkeyle kükredi. Yumruğunu ona doğrultarak ateş ve lav saçtı. Aynı anda yaratık da ona doğru fırtınadaki dalgalar gibi güç dalgaları gönderdi. *Croyel*'le birlikte onu Toprak-Kan'ın taştan yüzüne doğru geri püskürtmeye çalıştılar.

Eğer oraya düşerse, Kanın kendisi onu yakar.

Lekelenmemiş Toprak Gücü ve Yasa ile karşılık verdi; Kastenessen'in elinin bozulmuş teurjisine ve *croyel*'in vahşi doğal olmayan zorlamasına karşı saf alev fırlattı. Oğlunun adını bir savaş çığlığı gibi haykırarak, düşmanlarının vahşetini dağın derinliklerini gün ışığı gibi dolduran bir güçle karşıladı.

Yine de Roger ve arkadaşı zarar görmemiş ya da yılmamıştı: onun saldırısını hissetmiyor gibiydiler. Sanki zaferin ve zevkin tadını alabilecekmiş gibi sırttan Roger, onun ateşini söndürmek için büyü yaptı; etini eritmeye çalıştı. Ve yaratık görünmez güçleri çağırmak için Jeremiah'nın kollarını kaldırdı. Baskılar havada gıcırdayan dişler gibi gıcırdayarak ona karşı yükseldi; onun tek savunması olan alevin kırbacına karşı.

Asa, Linden'in avuçlarında sallandı. Yanıyor gibiydi. Sınırları kendisiydi: insan kanı ve kemiğinin toplayabileceğinden ya da barındırabileceğinden daha fazla gücü kanalize edemezdi. Yalağa doğru yarım adım tökezledi. Alevi artık mağarayı doldurmuyordu. *Croyel*'in barikatı onu geride tutuyordu. Roger'ın hevesi içine doğru ilerledikçe kızıl ve sülfür güneş ateşini lekeledi; ona ulaştı.

Aniden elini delen ölü odun alev aldı ve yandı, yarasının içini yaktı; mühürledi. Tekrar geriye doğru kırbaçlandı.

Bir an için bocaladığını ve başarısız olduğunu, etinin kömür gibi kavrulduğunu, Roger'ın sıcağı onu yiyip bitirirken asanın siyaha döndüğünü görür gibi oldu. Sonra toparlandı.

Bunu oğluma da yaptılar.

Sözsüz bir haykırıyla Asa'yı arkasına doğru itti, böylece ucu Toprak Kanı çukuruna daldı.

Bir anda, taze bir güç onu harekete geçirdi. Bir Dünya Gücü seli Asa'nın içinden aktı ve akkor haline geldi. Ateşi kükürt lekesini geri çevirdi: *Kroyel*'in iticiliğine karşı ağır bir şekilde çarptı. Onu kör etmesi gereken ama edemeyen ışık mağaranın içinden ve tünel boyunca aktı; Yasanın parlaklığı daha da yükseldi; *Melenkurion* Skyweir'in daraltıcı kayasını aşacak gibi görünene kadar genişledi.

Jeremiah'ın köleleştiricisinden yayılan duvar geriledi. Eldritch göz kamaştırıcılığı *croyel*'in gözlerini sildi: artık onları göremiyordu ya da yaratığın kafatasının içinde sivilaşmışlardı. Kısa bir süreliğine Roger'ın skoria savurması öldürücülüğünün bir kısmını kaybetti. Kastenessen'in kudreti ve acısı Roger'ın titreyen yumruğunun etrafında büzüştü.

Ama sanki Dünya'nın çekirdeğindeki magmadan güç çekiyormuş gibi sınırsız bir güce sahip görünüyordu. Linden'in ateşi büyüdükçe büyüdü, dağın iksirinden daha fazla güç talep ettikçe, kırmızı ısı tekrar kabardı. Elinden bir fırın fışkırdı. Sıvı granit gibi ısı onun parlak alevini geri püskürttü.

Yaratık yine gücünü onunkine bastırdı. Gözleri güneş ateşinin selinden ortaya çıktı. Asa ellerinde, kaburgalarına doğru titredi ve büküldü. Sarsıntılar şaftı boyunca kararsızca ilerledi: Tahtanın çaresizliğinin çarpan bir kalp gibi attığını hissetti. Toplayabildiği her güç zerresi Asa'yı bağlayan demirden fışkırdı ve alevlendi ama bu yeterli değildi.

Ancak o zaman bile yenilmemişti. *Bunu bana yaptılar.*
Oğlum! Kaybolduğunu fark etmek yerine, hatırladı.

Dünyanın yok olmasını istemiyorum.

Theomach'ın ona tamamen kendi çıkarları için yardım ettiğine inanmıyordu. Ona, Ülke'nin tarihinin bütünlüğünü ihlal etmeden verebileceği kadar çok ipucu vermişti.

Bu durumda-

Ve onun huzurunda Berek Halfhand'e sırlarını açıklama riskini almıştı; başka türlü asla bilemeyeceği sırlar.

-Zihni Zaman'ın Kemerinden ayırt edilemez.

Tehlikeyi kabul etti. O Linden Avery'ydi ve yenilmeyi seçmedi.

Asasını Toprak Kanı çukuruna dayayarak oğlunun adını haykırdı. "*Melenkurion abatha! Duroc minas mill! Harad khabaal!*" Anında onu

Yangın oldu çoğaldı. Bu görünüyordu için artış Yüz kat; bin kat... Kendisi de sanki bir canlılık nakli almış gibi güçlendi. Düşüp ölebileceği korkusu -hatta ihtimali- ondan uzaklaştı. Asa kendini sabitledi onun pençesinde. Bütün dağ onun damarlarında şarkı söylüyordu.

Bunu *oğluma da yaptılar!*

Bağırdı, bağırdı ve hiç durmadı. "*Melenkurion abatha!*" Ve Yedi Kelime'yi telaffuz ettiğinde, hem Roger'ın ateşten öfkesi hem de *croyel*'in görünmez iticiliği geri püskürtüldü. "*Duroc minas mill!*" Roger ani bir korkuyla ağzı açık kaldı. Yaratığın iğrenç bakışları geri çekilmeyi düşünerek dalgalandı. "*Harad khabaal!*" Volkanik bir sarsıntı gibi alevler düşmanlarını sersemletti.

Ve Skyweir'in en derin kökleri ona cevap verdi.

Rivenrock'tan bir depremin yaklaştığını hissetmişti. Roger bunu doğruladı. *Çok büyük olacak.* Bağırsak kayasında reddedilemez basınçlar birikiyordu; doğal güçler o kadar dehşet vericiydi ki muazzam zirveyi yaracaklardı. *Ama bu yıllar ve yıllar boyunca gerçekleşmeyecek.*

Onun bu kadar şiddetle savaşmasını beklemiyordu. Savaşları erken bir tektonik kaymayı tetiklemiş, zamanından önce bir kırılma yaratmış olmalıydı.

Umurunda değildi. Granitin içgüdüsel iniltisi onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Oğlu için savaştı ve bağırmaya devam etti; düşmanlarını şaşkına çeviren bir ölçekte Dünya Gücü'nü çağırdı. Mağaranın zemini sanki tüm *Melenkurion* Skyweir omuz silkmişçesine sarsıldığında, hiç aldırış etmedi.

Ama Roger ve *Croyel*'in umurundaydı. Dağın şiddetinden korkan Roger'ın yüz hatları dehşetle buruşmuştu. Ve yaratık ondan uzaklaştı, görünüşe göre kaçmak istiyordu. Bir süre ona saldırdılar.

bir an daha. Sonra taş tekrar yalpaladı ve aniden kaçtılar.

"Melenkurion abatha!"

Sadece Jeremiah'ın buruşmuş yarış arabasını almak için duraklayan Linden onları takip etti; ateşle taciz etti. Tünel boyunca onları takip ederken, tüm gücüyle bağırmaya devam etti. Ve Toprak Kanı'nın akıl almaz kudretini kaybetmemek için Asası'nın ucunu derede izledi.

"Duroc minas değirmeni!"

Roger ve *croyel* artık ona saldırmıyordu: kendilerini korumak için savaşıyorlardı. Güneş alevinin etkisini engellemek için laval ateşi fışkırttı. Yoldaşı tüneli bir güç çılgılığıyla doldurarak onun saldırısını yavaşlatmaya çabaladı.

"Harad khabaal!"

Onun gücü tünel tarafından sınırlandırılmıştı; tünel tarafından yoğunlaştırılmıştı. Ama onlarınki de öyleydi. Öfkeyle donanmış bir halde peşlerinden gitmesine, sürekli bir büyü ve Kanun yayılım ateşi açmasına rağmen, onların geri çekilişini geride bırakacak kadar hızlı bir şekilde kükürtlerini ve iticiliğini kıramadı. Toprak Kanı'na, Yedi Söz'e ve Yasa Asası'na rağmen - ihanete uğramış kalbinin savurganlığına rağmen - yeraltındaki şelaleye zarar görmeden ulaştılar.

Roger *şelaleden* geçerken şelale buharla patladı; ama *croyel*'in bariyeri haşlayıcı patlamayı önledi. Bir an için, bir ya da iki kalp atışından daha fazla değil, Linden yığılmış kayalardan aşağıya doğru koşarken onları gözden kaybetti. Sonra taş tekrar sarsıldı, bu sefer daha sertti. Ayağını kaybetti ve tünelin duvarına çarptı. Bir anda, ateşin etkisiyle tekrar ayağa fırladı. Dünya Gücüyle, ezici suları ayırdı ve kaygan taşların üzerinde tehlikeli bir şekilde ilerlemeye başladı. Ama düşmanları çoktan mağaranın yarısına gelmiş, kaya ışığıyla aydınlanmışlardı.

Dağın sarsıntıları kendini daha sık tekrarladı. Şiddetleri arttı. Kısa süre sonra neredeyse sürekli bir nöbet haline geldiler. Linden mağaranın zeminine doğru kayarak Roger ve çaresiz oğlunun peşinden koşmaya çalışırken, ev büyüklüğündeki granit ve şist levhaları tavandan koparak her tarafa çöktü.

Gök gürültüsü havayı felaketle doldurdu. Dünyaların yıkılışı kadar gürültülü görünüyordu.

Şimdi hem Jeremiah'nın hem de kendi hayatı için savaşmak zorundaydı. Roger ve *Croye*'in ne yapacağını biliyordu. Onun saldırısı karşısında biraz olsun rahatlatırlarsa, kendilerini dağın dışına taşımak için ilimlerini birleştireceklerdi. Bu kadar çok Dünya gücünün varlığında başarısız olabilirlerdi ama kesinlikle girişimde bulunacaklardı. Onları kendilerini savunmaya zorlamaktan daha fazlasını yapmalıydı. Onları birbirinden ayırmalı, aralarındaki boşluğu alevden bir yıkımla doldurmalıydı. Aksi takdirde oğlu elinden alınacaktı. Kendi zamanından on bin yıl uzaktaydı ve onu bir daha asla bulamayacaktı.

Ama tavan düşüyordu. Mağaranın kenarları bile düşüyordu. *Melenkurion* Skyweir'in kökleri sarsılırken devasa taş sütunlar ve monolitler devrildi. Nehir yatağında dans etti; parçalanmış menhirler ve moloz yığınları arasında kenarlarını aştı. Orojenik gök gürültüsü mağaranın içinde patladı.

Kroyel kayayı geri püskürttü. Depremın büyüklüğüne rağmen yaratık Jeremiah ve Roger'ı korudu. Ama Linden'in Dünya Gücü dışında bir savunması, Yedi Söz dışında bir ilmi yoktu.

Mağaradaki hasar arttıkça kaya ışığı soluklaştı ve azaldı.

"*Melenkurion abatha!*" diye bağırarak ateşini granit ziftine ayarladı ve yanına yaklaşan her taşı toz haline getirdi. "*Duroc minas değirmeni!*" Ne yaptığının pek farkında olmadan, dağın çöküşünü ihtiyaçlarına göre şekillendirdi; Skyweir'in akıl almaz kütesini desteklemek için sütunlar oluşturdu; Roger ve *croye*'e saldırabilmek için yolundaki enkazı parçaladı. "*Harad khabaal!*" Yıkımın içinden geçerek, depremin ortasında oğlunun kıyametini takip etti.

Ama bu devasa sarsıntı onun gücünün çok fazlasını aldı. Giderek daha fazla, kendi yıkımını önlemek zorunda kaldı. Ve Toprak Kanı'nın doğrudan kullanımını kaybetmişti. Roger ve Jeremiah'ya ulaşamıyordu; ihanet edenlerin savunmasını delemek kadar sert ve hızlı vuramıyordu.

Asanın alevinde ve son kaya ışığında, Roger'ın ve Jeremiah'nın kolları arasında bir şimşek kemeri gördü. Onların yok olduğunu gördü.

Sonra deprem onu aldı; nehir onu aldı ve mağaradan sürüklendi.

İkinci Bölüm

"Despite'in kurbanları ve canlandırıcıları"

1. Derinliklerden

Linden Avery Rivenrock'ın tabanından Garroting Deep'e çıktığında, güneş *Melenkurion* Skyweir ve Westron Dağları'nın ardında batıyordu. Buradaki ağaçlar gölgeye bürünmüştü ve güneşin kaybolmasıyla birlikte hava Linden'in boğazını ve ciğerlerini ısıracak kadar soğumuştur. Caerroil Wildwood'un idaresine rağmen kış Derinlerde hüküm sürüyordu. Ve dağın bağırsaklarında verdiği uzun mücadele sırasında hem soğuk pınarlar hem de seyreltilmiş Toprak Kanı tarafından ıslatılmıştı. İliklerine kadar üşümüş, açlıktan zayıf düşmüş ve dayanamayacak kadar bitkin düşmüştü.

Ama umurunda değildi.

Oğlu ölmüştü, en az kendisi kadar lanetlenmişti, kendisi ve Roger öldürüldüğünde vurulmuştu. O Lord Foul ve *Croye*'e aitti: gitmesine asla izin vermeyeceklerdi. Ve ona ulaşma umudu yoktu. Kolları ile onun kollarını, aşkı ile onun işkencesini birbirinden ayıran çok fazla zaman vardı.

Acıdan bir natürmort haline gelmişti ve kalbi taş kesilmişti.

Nasıl hâlâ hayatta olduğunu ya da neden hayatta olduğunu bilmiyordu. Roger ve Jeremiah'ın kaçışından sonra, bir şekilde Dünya Gücü ve içgüdüleriyle kendini korumuş, taşı kendi iradesine göre şekillendirmişti: gök gürültülü granit levhaları bir kenara atmış; akan nehre dalıp çıkmış; deprem *Melenkurion* Skyweir'ı sarsarken suyu ve ateşi takip etmişti. Sarsıntı hem platoyu hem de devasa dağı ikiye bölmüş, ormanın kenarlarını bir moloz selinin altına gömmüş, gökyüzüne şiddetli bir toz dumanı göndermişti ama o bunların hiçbirinin farkında değildi. Skyweir'ın köklerinin artık titrememesi için ne kadar zaman geçtiğini de fark etmedi. Su yolu artık neredeyse boştu. Derin pınarlar tepenin altında oluşturduğu boşlukları yavaş yavaş dolduruyordu. Ama harabe dünyasından çıkış yolunu bulana kadar enkazın içinde ne kadar süre debelendiğini ve tökezlediğini bilemiyordu.

Sonunda Kara Nehir'in güney kıyısı boyunca uzanan yeni moloz yığınlarının üzerinden tırmanıp üzerinde solmakta olan gökyüzünü gördüğünde, bildiğ tek Şey oğlunu kaybetmiş olduğ ve gücünü aşan savaşlar yüzünden önemli bir parçasının snp gittiğiydi. Artık Jeremiah uğruna Roger'ın zalimliklerine katlanan kadın değildi.

Yeterince acı çekmişti; basitçe uzanıp ölme hakkını kazanmiŐti. Yine de teslim olmadı. Bunun yerine Garroting Deep'e doğru ilerledi. Burada keder ve yoksunluk olmasa bile, Forestal onun acılarını kesinlikle sona erdirecekti. Yine de kararan ağaçların arasında ilerlemeye devam etti. Sağ eli Asa'ya sıkışmış, iyileŐmemiŐ ve umursanmamıŐ olarak kaldı. Sol elinde ise Jeremiah'ın buruşuk yarış arabasını tutuyordu. Özünde granit gibi tavlannmıŐtı. Kısıtlama, yetersizlik ve kabullenmenin cürufu alevler içinde yok olmuştu. Granit gibi o da boyun eğmedi.

Asa artık yolunu aydınlatmıyordu. Dağdan ayrıldığında onun ateşini kaybetmişti. Akşam karanlığında ve yıldızların ilk ıŐıltısında, savaşmasını ve hayatta kalmasını sağlayan abartılı enerjilerin asayı yeniden Őekillendirdiğini güçlükle fark etti. Pürüzsüz ahşabı abanoz ya da fuligin kadar derin bir karanlığa dönüşmüştü. Yedi Söz ve Toprak Kanı ile kendisinin ötesine geçmişti; böylece Asasını da dönüştürmüştü.

Oğlu gibi, ahşabın doğal temizliğ de kaybolmuştu.

Ama o böyle Şeylerle ilgilenmiyordu. Ne gecenin soğuğundan, ne secdeye kapanma ihtimalinden, ne de Forestal'ın gelişinden korkuyordu. Kendi zayıflığı ve ölüm olasılığı anlamını yitirmişti. Taş kalbi hâlâ atıyordu: gözlerinden yaşlar akmıyordu. Bu yüzden kıyameti etrafını sarmış bir halde yürümeye devam etti.

Başka bir rehberi olmadığı için Kara Nehir'in kıyısında seyahat ediyordu. Nehir yatağının derin alacakaranlığında yavaş bir su damlası kalmıştı. Kayaların üzerinde dalgalandığında ya da oyuklarda kıvrıldığında ve yeni doğan yıldız ışığını yakaladığında ona göz attı. Kan gibi aydınlatılamaz görünüyordu.

Ranyhyn onu uyarmaya çalışmıştı. Hyn, Hynyn ve Stave ile paylaştığı at ayininde uyarılmıştı. Hyn ve Hynyn ona Jeremiah'ın

İşkence; aşağılık hale getirilmiş. Bir zamanlar Thomas Covenant'ı *Elohim* tarafından hapsedildiği yerden kurtardığı gibi, onu kurtarmaya, iyileştirmeye çalışırsa neler olacağını göstermişlerdi. Ve onu kendisinin de ne denli zarar gördüğünü hatırlamaya zorlamışlardı. Ebeveynlerinin sakat bırakan mirasını ve *Mokşa Raver*'ın istekli vahşetini yeniden yaşamasına neden olmuşlardı.

Bilmesi mümkündü-

Oğlunuz bana hizmet edecekse, bunu sizin huzurunuzda yapacaktır.

Ama korkuları Kuzgunlar ve Despiser'a sabitlenmişti. Hyn ve Hynyn'in uyarılarının gerçek anlamını düşünememişti. Ya da Roger'ın büyüü ve manipölasyonları; *Croyel*'in Jeremiah'ı dayanılmaz bir şekilde kullanması dikkatini dağıtmıştı. Onlara dokunmasını yasakladıklarından beri -sevgisini ve kederini ona karşı çevirdiklerinden beri- kafası karışmıştı; ve bu yüzden Rağmen'e hizmet etmek zorunda bırakılmıştı.

Tanrı olmamıza *yardım etmek için akla gelebilecek her şeyi yaptınız.*

Teslim olmadı. Teslim olmazdı. Ama inatla bir ayağını diğerinin önüne koyarak, ışksız ve kementsiz bir şekilde Garroting Deep'e doğru yürümenin ötesini düşünemiyordu.

Bir *sezaryen* yaratarak uygun zamana ulaşabileceğini hayal etmemişti. *Dünyayı paramparça edeceksin.* Ve öyle olmasa bile, yine de kaybolurdu. Ranyhyn olmadan, Düşüş'ün kaosunda yönünü bulamazdı.

Kanun Asası'yla da kendini kurtaramazdı. Elindeki hiçbir güç aradan geçen yüzyılları aşamazdı.

Theomach, Roger'ı ve *croyel*'i tanımıştı ama hiçbir şey söylememişti. Onlar kendi koyduğu kısıtlamalara uyarken, Theomach onu cehalet içinde kaderiyle baş başa bırakmıştı.

-Zihni Zamanın Kemerinden ayırt edilemez. Kendi yöntemiyle, Ülke'nin geçmişine sadık kalmayı seçti.

Bu yüzden Caerrol Wildwood'un kızgın arazisine doğru tökezleyerek ilerledi, solundaki su yolunun karanlığı ve sağındaki ağaçların yıldızlarla çevrili dalları ona yol gösteriyordu. Ayağı takıldığında kendini asasıyla yakaladı ama bu sarsıntı yaralı elindeki kabuğun kırılıp kanamasına neden oldu. Gidecek başka bir yeri yoktu.

Roger, Forestal'a *düpedüz kasap* demişti.

Kendi topraklarında, Garroting Deep'in tüm gücü arkasındayken, hiçbir şey ona karşı duramazdı.

Neden onu çoktan öldürmemiştii?

Belki de onun zayıflığını fark etmişti ve acele etmesine gerek olmadığını biliyordu. Eğer bir porsuk ona saldırırsa, kendini savunamazdı. Caerrol Wildwood'un çok çeşitli şarkısının tek bir notası onu alt edebilirdi.

Ancak bazı şeyleri biliyordu. Düşünmeye gerek yoktu. Roger ve *Croyel'in* -ve Kastenessen ile Joan'ın- henüz Despiser'in arzularını yerine getirmediğinden emin olabilirdi. Zaman Kemerı dayanıyordu. Botları hâlâ nehir kıyısı boyunca birbiri ardına sürtünüyor ve takılıyordu. Kalbi hâlâ atıyordu. Ciğerleri hâlâ havayı emiyor, ürküyordu. Son gün ışığı batı zirvelerinin ardında kaybolurken, tepesinde soğuk yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu. Yorgunluğu bile sıralama ve nedensellik kurallarının bozulmadığını doğruluyordu.

Bu nedenle Toprak'ın hikâyesi tamamlanmamıştır.

Roger'la yüzleşmesi gerçeği bir yaraya tuz basar gibi yüzüne vurmuştu: onun için her şey Thomas Covenant'a geri dönüyordu. Tüm aşkları başarısızlığa uğradığında onun umuduydu o. -Tanrı *olmamıza* yardım et. Kendi tarzında ve kendi nedenleriyle, kendisi de bir tür tanrı haline gelmişti. Onun ruhu varlığını sürdürürken, kadın Despiser'in zafere ulaşacağına inanmayı reddedebilirdi.

Dünya, anlamaya başlayamayacağı gizemler barındırıyordu. Jeremiah bile bir gün serbest kalabilirdi. Thomas Covenant kaldığı sürece, *Elohim*'i münzevi düşüncelerinden uyandırmak ya da Roger ve Lord Foul'u başka bir şekilde engellemek için arkadaşlarına rehberlik edebilirdi.

Bu nedenle, ayaklarının üzerinde duramaması gerekirken yürümeye devam etti. Tamamen başarısız olmuş ve umutsuzluğa kapılmıştı; ama artık nasıl kırılacağını bilmiyordu.

Etrafında, ağaçların kadim öfkesi elle tutulur bir bariyer oluşturana kadar dolu gece toplandı. Nehir yatağındaki suyun yumuşak sıvı şırıltısı, öfkeli dallar arasındaki rüzgârın fısıltısı ve çizmelerinin kararsız yürüyüşü dışında sadece kendi sesini duyuyordu

Solunum, düzensiz ve titrek. Geniş ormanda tek başına olabilirdi. Kalbi hâlâ karanlık çalışmasını sürdürüyordu. Ustalar kadar kararlı bir şekilde, ne zayıflığın ne de ölümün yaklaşmasının onu durdurmasına izin verdi.

Bir süre sonra önünde küçük bir ışık kırpıntısı gördü. Gerçek olamayacak kadar belirsizdi: rüyaya daldığına daha kolay inanabilirdi. Ama yavaş yavaş bir içerik, bir tanım kazandı. Kısa süre sonra sarı ve titrek alevlerin kaparisine benzedi.

Vasiyet diye düşündü. Ya da yorgunluk ve kaybın yol açtığı bir halüsinasyon. Yine de kaybolup yeniden ortaya çıkmıyor ya da bir yerden bir yere kaymıyordu. Alaycı dansına rağmen sabit duruyor, yakındaki ağaç gövdelerine, kemerli çıplak dallara belli belirsiz bir ışık saçıyordu.

Bir yangın olduğunu fark etti. Birisi bu koruma altındaki ormanda yangın çıkarmıştı.

Ona doğru acele etmedi. Yapamazdı. Nabızı hızlanmadı. Ama düzensiz yürüyüşü daha somut bir amaç kazandı. Garroting Deep'te yalnız değildi. Ve o ateşi yakan her kimse büyük bir tehlike altındaydı: Linden'in kendisinden bile daha büyük bir tehlike altındaydı, çünkü siyah esasından bir alev bile yükseltememişti.

Mesafe onun tahminlerine meydan okuyordu. Ancak yavaş yavaş ayrıntıları fark etmeye başladı. Taşlardan oluşan bir halkanın içinde küçük bir ocak ateşi yanıyordu. Alevlerin arasında demir olduğu tahmin edilen bir tencere duruyordu. Ve ateşin yanında, sırtı nehre dönük, belirsiz bir figür çömelmişti. Figür aralıklarla bir kaşık ya da kepçeyle uzanıp tencerenin içindekileri karıştırıyordu.

Linden yaklaşmıyor gibiydi. Yine de figürün kısa karşı yırtık pırtık bir pelerin giydiğini gördü. Gözden kaçmış bir tutam eski saç ve dolgun bir şekil gördü. Tükenmiş duyularına göre figür bir kadına benziyordu.

Sonra ışığın saçaklarına girdi; ve figür ona bakmak için döndü; ve o durdu. Ama kendi şaşkınlığının farkında değildi. Hâlâ bir o yana, bir bu yana sallanıyordu.

sanki yürüyormuş gibi. Kasları adım hissi veriyordu. Rüyalarında bacakları ve Asa onu ileriye taşıyordu.

Ateş küçüktü ve tencere ışığını örtüyordu. Linden kadının küt ve çarpık yüz hatlarını, açık pelerininin altındaki yamalı cübbesini, uyumsuz gözlerini tanımadan önce gözlerini kırıştırdı ve birkaç dakika boyunca baktı. Kısa bir süre için bu gözlerden değişen yansımalar yayıldı. Sonra Linden soldakinin koyu ve parlak bir mavi, sağdakinin ise rahatsız edici, belirgin bir turuncu olduğunu gördü.

Kadının rahat tavırları da görünüşü gibi onu hemen ele veriyordu. O Mahdoubt'tu. Linden onu en son bundan on bin yıl önce Revelstone'da görmüştü, yaşlı kadın onu *aşk konusunda dikkatli olması* için uyarmıştı.

Mahdoubt buradaydı. Bu imkansızdı.

Ama Linden imkânsızlıkları umursamıyordu. Varoluşunun katlanılabilir her yönünü geride bırakmıştı. O anda, onun için önem taşıyan tek gerçek Mahdoubt'un ocak ateşiydi. Bu nazikçe kadın vardı cesaret için Tutuşturmak alevler içinde Caerrol

Wildwood'un arazisi.

Gözlerini diken Linden, "Bunu söndürmelisin" demek istedi. Ateşi. Burası Garroting Deep. Yüksek sesle konuşacağını düşündü. Acilen konuşmalıydı. Ama bu kelimeler onu hayal kırıklığına uğrattı. Ağzı ve dili bu sözcüklerden aciz görünüyordu. Onun yerine fısıltı gibi zayıf bir sesle sordu. "Neden beni öldürmediler?"

Hayatının başka herhangi bir döneminde, başka herhangi bir koşul altında, gözlerinde yaşlar ve sesinde ağlama olabilirdi. Ama tüm duyguları erimiş, bir obsidyen yığınınına dönüşmüştü. İçinde sadece öfkesi vardı ve bunun için hiçbir gücü yoktu.

"Yıllar boyunca," diye yanıtladı kadın, "Mahdoubt hanımefendiyi bekledi." Sesi kayıtsız ve endişesizdi. "Oh, kesinlikle. Ve bir kez daha yetersiz bir ücretten başka bir şey sunmuyor. Hanımefendi onun cimri olduğunu düşünecek. Yine de burada güzel bir et suyunda arpacık soğanları var" -kepçesini tencereye doğru salladı- "kış yeşillikleri ve birkaç *alianta* ile. Bir şişe de bahar şarabı koymuş. Hanımefendi onunla birlikte yiyip rahatlamayacak mı?"

Linden yahninin tadını kokladı. Uzun zamandır hiçbir şey yememiş, hiçbir şey içmemişti. Ama umurunda değildi. Wanly tekrar denedi.

O yangın -The Forestal-

"Neden beni öldürmediler?"

Gereksiz ıgllıklar sesini boğuklaştırmıştı. Kendi sesini bile zor duyuyordu.

Mahdoubt iç çekti. Bir an için turuncu gözleri Linden'i, sağ gözü ise alevleri inceledi. Sonra başını başka yöne çevirdi. Bir parça hüzünle şöyle dedi. "Mahdoubt hanımefendinin üzüntülerinin hiçbirine cevap veremez. Zaman kırılğan hale getirildi. Ona daha fazla meydan okunmamalı. Bu konuda güvence veriyor. Yine de hanımefendiyi böyle yorgun, beslenmemiş ve keder dolu görmek onu üzüyor. Bu küçük tesellileri kabul etmeyecek mi?" Yine tenceresini, ateşini gösterdi. "Burada yiyecek, uykuyu besleyecek sıcaklık ve Mahdoubt'un iyi niyetinin tesellisi var. Reddetmek onun kederini artıracaktır."

Uyumak mı? Kendisine duyduğu belli belirsiz bir öfke Linden'in kaşlarını çatmasına neden oldu. Bir zamanlar Mahdoubt'la konuşmak için can atmıştı. *Üzerinde kalbi yıkıma bağlayan bir büyü var.* En azından gerçek buydu.

Kadının nezaketinin kendisinden istediği şeyi söylemek için bir çaba daha sarf etti. "Lütfen-" diye zayıfça başladı, hâlâ sallanıyordu; hâlâ hareket etmeyi bıraktığından emin değildi. "Ateşiniz. Forestal. O görecektir." Eminim bunu çoktan yapmıştır? "İkimiz de öleceğiz.

"Neden beni öldürmediler?"

Roger ve *Croyel* onu uyuduğu zaman öldürebilirlerdi.

"Pssht, bayan," diye cevap verdi Mahdoubt. "Mahdoubt huzursuz mu? Hayır değil. Gençliğinde bu tür kaygılar belki canını sıkmış olabilir, ama yaşlı kemikleri yılların tüm ağırlığını hissetti ve artık hiçbir şey onu rahatsız etmiyor."

Sakince ekledi, "Onu dinleyin leydim. Mahdoubt bunun için yalvarıyor. Onun sıcaklığında oturun. Hazırladığı yiyecekleri kabul edin. Onun nezaketi bu karşılığı hak ediyor."

Mahdoubt yine garip bakışlarını Linden'in yüzüne kaldırdı. "Her şeyde konuşmaması gereken çok şey var. Yine de Mahdoubt tehlikesiz bir şekilde tahminde bulunabilir -evet, kesinlikle- eğer

yalnızca hanımefendinin doğru bir şekilde duyduğu ya da ruhu bütün olsaydı yardımsız anlayabileceği şeylerden söz eder."

Linden gözlerini boş boş kırıştırdı. Caerrol Wildwood'un şarkısını duymuş ya da tatmıştı: gücünü biliyordu. Elbette itiraz etmeliydi? Hiç tanımadığı birine bu kadarını borçlu olabilirdi. Mahdoubt daha fazlasını hak ediyordu-

Ama Mahdoubt'un sesinin merhemi onu alt etti. O mavi gözü ya da turuncu gözü reddedemezdi. Çaresizmiş gibi ateşe doğru bir adım attı, sonra yere çöktü.

Düşen yapraklarla kalın bir şekilde keçeleşmişti. Bir zamanlar toprakta donmuş olmalıydılar ama ocak ateşinin sıcaklığında çözülerek vıcık vıcık bir haliye dönüşmüşlerdi. Kabuk bağlamış ve yanmış yumruğuyla asayı kavrayan Linden, taşlardan oluşan halkanın yanına bağdaş kurarak oturmaya çalıştı.

Mahdoubt'un turuncu gözü aniden parladı. "Hanımefendi Asa'yı serbest bırakmalı. Başka türlü nasıl beslenecek?"

Linden gitmesine izin vermedi. Sıkışık kavrayışı açılmıyordu. Ve Asa'ya ihtiyacı olacaktı. Başka savunması yoktu.

Yine de parmaklarından kaydı ve sessizce nemli yaprakların üzerine düştü.

Belirgin bir memnuniyetle başını sallayan Mahdoubt, pelerininin altındaki cebinden ya da çantasından tahta bir kâse çıkardı. Güveci tencereye doldururken, sanki Linden'in varlığını unutmuş gibi ocak ateşiyle ve gecenin karanlığıyla konuştu.

"Hanımefendiye ihanet edenler, karşı koyamayacakları güçler tarafından - ur-viles ve Waynhim ve belki de başkaları tarafından - yardım edilmesin diye, onun vaktinden önce yokluğunu istediler. Ayrıca, hanımefendinin dostluk kurduğu yaşlı adamın içinde saklı olan şeyden de korkuyorlardı ve bunda haklıydılar."

Linden'e bakmadan bir kaşık almak için pelerinine uzandı. Kaşığı yahninin içine yerleştirdikten sonra kaseyi Linden'a uzattı.

Yasaklanmış bir çocuk gibi, Linden yemeye başladı. Belli belirsiz bir seviyede, yaşlı kadının onun hayatını kurtardığını anlamış olmalıydı.

-en azından geçici olarak- ama bunun farkında değildi. Onun dikkati

Mahdoubt'un sesine sabitlenmişti. Yemek yerken onun için kadının sözleri ve melodinin yaklaşan tehdidi dışında hiçbir şey yoktu.

"Yine de her türlü yardımdan mahrum bırakıldığında," dedi Mahdoubt ağaçlara sakince. "Hanımefendinin ölümü hiçbir amaca hizmet etmeyecekti. Aslında, düşmanları onun ölümünü hiç istemedi. Ülkenin kıyametinin yükünü onun taşımasını istiyorlar. Ve beyaz altının erdemi, özgürce teslim edilmediğinde azalır.

"Zaman'ı tehlikeye atacak böyle bir savaşa isteyerek giremezdi. Kanun Asası'yla bir ihtimal herhangi bir zararı iyileştirebilirdi. Ve ihanet edenleri vahşi büyülerle öldürebilirdi. Bunu kesinlikle istemiyorlardı. Kemer'e doğrudan saldıramazlardı, çünkü o zaman leydi onları kesinlikle yok ederdi. Böylesine serseri bir kötülük, Yaşam ve Zaman'ın mahvolmasından çok kendi varlığını korumayı arzular."

Linden yahniiyi yavaşça ağzına götürürken kendi kendine başını salladı. Kadının ne söylediğini tam olarak anlayamamıştı: yorgunluğu çok derindi. Ama Roger'ın ve *Croye*'in hareketlerinin açıklanabileceğini anlamıştı. Mahdoubt'un tehditkâr olmayan sükûneti ona bu sakinleştiriciyi vermişti.

"Mahdoubt sözlerini şöyle sürdürdü: "Hainler emir komuta yetkisini ele geçirmeye çalışırken, hanımefendi bu süre içinde yalnız bırakılamazdı. Amaçlarına ulaşmadan önce onlara saldırmak için araçlar tasarlayabilir ya da yoldaşlar edinebilirdi. Bu Güç'ün herhangi bir kullanımının amaçlarına ulaşacağından da emin olamazlardı, çünkü Dünya'nın Kanı tehlikelidir. Herhangi bir Emir, onu kullanana karşı dönebilir ve kendi ölümlerinden başka ölümden korkmayanlara felaket getirebilir."

Linden yavaş yavaş kadının sözleri arasında melodiler sezmeye başladı; ya da sezdiğini sandı. Ama daha önce hissettiği halüsinasyon ya da rüya niteliğini taşıyorlardı. Mahdoubt'un sesi dışında hiçbir şeyden emin olamıyordu.

Farkında olmadan kâseyi boşaltmıştı. Mahdoubt ona baktı, sonra kâseyi geri aldı, tekrar doldurdu ve ona geri verdi. Ama yaşlı kadın bunu yaparken konuşmaya devam etti.

"Mahdoubt sadece spekülasyon yapıyor. Bundan emin. Bu nedenle, hanımefendiye ihanet edenlerin başlıca arzusunun hanımefendinin acı çekmesi olduğunu söylemekten çekinmiyor."

Ağaçlara ve kör geceye bakarak bir kez daha pelerinine uzandı ve tahta bir tıpayla kapatılmış dar boyunlu bir şişe çıkardı. Tıpayı çıkarıp kabı Linden'a uzatırken cam gibi kenarları viridyen ve turmalin yansımaları saçıyordu.

Linden içtiğinde bahar şarabının tadını aldı ve duyuları donukluğunu biraz olsun yitirdi. Şimdi Mahdoubt'un sesinin ardında notalar ve kelimeler, şarkı parçaları duyduğundan neredeyse emindi. Bunlar *tozlu atık* ve *ellerin* nefreti olabilirdi; ya da belki *yağmur*, *sıcak* ve *kar*.

Yine de Mahdoubt, sanki ormanın öfkesi onu korkutacak bir şey değilmiş gibi konuşmaya devam etti.

"Bu acıyla beyaz altının teslim edilmesini sağlamaya çalıştılar. Ve eğer teslimini sağlayamazlarsa, hanımefendinin *Melenkurion* Skyweir altında çektiği acılar adına yüzüğün gücünü kendi yardımları için ya da amaçlarına karşı kullanmasını istediler. Böyle bir sonuçta, Kanun Asası, Toprak Kanı ve vahşi büyü leydinin bedenini aşacak ve Zaman gerçekten tehlikeye girecekti. Düşmanları, beyaz altına başvurmadan onlara karşı koyacak gücü ve ilmi kendi içinde bulabileceğine inanamazlardı."

Sonunda Linden başını kaldırdı. Müzik parçaları duyduğundan emin olmuştu, çözülmemiş bir threnodinin dağınık notaları. Ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla geliyor, yaklaştıkça şekil alıyor, söylemedikleri sözcükleri ima ediyorlardı. *Cesur ellerin nefretini bilirim*. Mahdoubt'a bir bakış fırlattı ve kadının iki gözünün de parladığını gördü, canlı mavi ve keskin turuncu. Mahdoubt sessizliğe gömülmüştü; ya da şarkı onun sesini susturmuştu. Yine de Forestal'ın ilerleyişini rahat bir kayıtsızlıkla karşılıyor gibiydi.

*Dünya yaşanmadan ve Zaman
kıyamete doğru yürümeye
başlamadan önceki günlerden beri,
Ormanlar dünyanın çıplak kayasını
tavlar, Tozlu atıkları ve ölümü
yasaklar.*

Mahdoubt sanki cevap verir gibi mırıldandı,

"Geniş dünyanın rüzgarları zamansız esse de,

Ve depremler sallar ve uçurumlar açılır,
Yapraklarım yeşerir ve fidelerim çiçek açar."

Ormanın içinden bir rüzgâr yükseldi ve müziğin kederli öfkesine çorak dalların ve kırılğan yaprak dökmeyen iğnelerin kuru ahengini ekledi. Melodinin sert parçaları kamp ateşinin etrafında yıldızlar gibi toplanıyor, gövdelerin ve köklerin neredeyse yeraltından gelen mırıltılarıyla vurgulanıyordu. Linden bu şarkıyı daha önce de görmüş, hissetmiş ve tatmıştı ama daha öfkeli ve daha az yüklü bir tonda. Şimdi ormanlık ağıtın notaları sorulara, kısa yaylara ve belirsizliğin perdesine ayarlanmış geniş açıklıklara benziyordu. Caerrol Wildwood burada alevleri yükseltenleri bastırmayı amaçlamış olabilirdi ama onun başka arzuları da vardı, düpedüz *bir kasap* gibi olmayan amaçları.

Melodinin ışıltısı, durgun bir havuzun üzerinden geçen bir esinti gibi gecenin yüzeyini dalgalandırdı. Şarkının varlığı ve gücü hissediliyordu, ancak Linden bunu sadece sağlık duyularıyla görebiliyordu. Yine de her bir nota, çan sesi ve sonbahar yaprakları gibi dallardan süzülen müziğin yükselişi, yavaş yavaş bir insan şekline dönüşen yakın bir ışığı ima ediyordu.

İçgüdüsel olarak Asa'ya uzandı. Ama Mahdoubt kolundan tutarak onu durdurdu.

"Çekilin hanımefendi." Yaşlı kadın Linden'a bakmadı. Bunun yerine aydınlık bakışlarıyla Forestal'ın gelişini inceledi. "Yüce Olan'ın böyle bir güç hakkındaki bilgisi yeterli. Şu anda buna tanık olmak istemiyor."

Linden tüm yorgunluğuna rağmen anlamıştı. Mahdoubt onun tehdit olarak yorumlanabilecek bir şey yapmasını istemiyordu.

Linden itaat etti. Ellerini kalçalarının üzerine koyarak, karanlık ağaçların arasında yürüyen, bir hükümdar kadar ihtişamlı figürü izlemekle yetindi.

Forestal uzun boyluydu, uzun saçları ve sakalı su gibi akıyordu. Gözlerinden ne iris ne de gözbebeği gösteren delici ve sert bir gümüş parlıyordu; ışık o kadar keskindi ki, bakışları ona dokunduğunda başını eğmek istedi. Bir kolunun kıvrımında kısa, bükülmüş bir dalı sanki bir ağaçmış gibi taşıyordu.

asa. Tanımlayamadığı çiçekler, zengin mor ve saf beyaz bir çelenkle boynunu süslüyordu; samit cübbesi de beyazdı, yakasından eteğine kadar sade ve lekesizdi. Ağaçların arasından ağırbaşlı bir şekilde geçerken, ağaçlar ona saygı gösterir gibi göründüler, dallarını hürmetle indirdiler. Adımları sanki melodinin vücut bulmuş haliymiş gibi şarkılarla süslenmişti.

Mahdoubt'un gözleri takdirle parlıyordu. Garip renkleri, korku ya da şüpheden arınmış sakin bir sıcaklık yayıyordu. Forestal, ocak ateşinin parıltısının kenarında heybetli ve uğursuz bir şekilde durduğunda, başını ciddi bir şekilde eğdi.

"Mahdoubt seni selamlıyor Yüce Kişi," dedi endişeden eser kalmadan. "Ateşimizin başında hoş geldiniz. Bizimle yemek yer misin? Yemeğimiz sade - oh, kesinlikle - ama sevinçle sunuluyor ve teklifimiz nazikçe."

"Küstah kadın." Caerroil Wildwood'un sesi dalgalanan bir derenin müziği gibiydi, narin ve berrak. Kendi kendine kıkırdıyor gibiydi, ancak kalın beyaz kaşlarının altındaki gözlerinin gümüş parıltısı neşeyi reddediyordu. Aksine bakışları, sakladığı gazabından dolayı huşu duymasını gerektiriyordu. "Böyle bir beslenmeye ihtiyacım yok."

Linden endişeyle dudağını ısırdı; ama yaşlı kadının gülümsemesi umursamazdı. "O halde neden geldiniz? Mahdoubt saygıyla soruyor. Bu saygıdeğer ormanın sizin kudretinize başka yerde ihtiyacı yok mu?"

"Ben ağaçların her yerindeyim," diye şarkı söyledi Forestal, "burada olduğu kadar başka yerlerde de. Beni yanıltmaya çalışmayın. Alevlerin nefret ve korkuyla karşılandığı Garroting Deep'e ateşi soktunuz. Amacınızı öğrenmeye geldim."

"Ah." Linden'in arkadaşı başını salladı. "Bu Mahdoubt'un soruları, Yüce Kişi." İki elini de saygısızca kaldırdı. "Saygılarımla, saygılarımla." Sonra kollarını tumbul karnına dayadı. "Bizi yok etmeyi arzulamıyor musun? Kadim Derin'e tecavüz eden herkesi öldürmek değil mi niyetiniz?"

Ağaçların koruyucusu onaylar gibi göründü. "Sınırdan sınıra, arazim kanla ödüllendirilmeye susamış durumda."

Mahdoubt tekrar başını salladı. "Kesinlikle. Ve Mahdoubt'a göre bu susuzluk haklı. Binlerce yıllık teselli edilemez kayıplar onu haklı çıkarıyor."

"Yine de kaçınıyorum," diye yanıtladı Caerroil Wildwood.

"Kesinlikle," diye tekrarladı Mahdoubt. "Bu nedenle Mahdub'un kalbi minnettarlıkla doludur. Yine de Yüce Olan'ın belirlemek istediği amaç bizim değil, O'nun amacıdır.

"Bize baktığında, öfkelenmek için bir nedeni olmadığını gördü. Ve bayana zarar vermemesi gerektiğini de anladı. Mahdoubt'un onun hakkında söylediği her şeyi duydu. Onun değerli şeylere hizmet ettiğini anladı. Mahdoubt'un ya da hanımefendinin değil, kendi niyetinin adını aramaya geldi."

Forestal yakıcı bakışlarını Linden'in üzerine diktiğinde, Linden neredeyse fiziksel bir etki hissetti. Kendisiyle savaşıarak gözleriyle buluştu; onu gümüşle aramasına izin verdi. Adamın müziğinde bir tür tanıma, ağaçları katledenlerin kanına duyduğu iştahdan daha kişisel bir öfke duydu. Adamın bakışları yavaşça kadının kıyafetlerini incelemek, gömleğindeki Covenant yüzüğünü incelemek, kalbinin üzerindeki kurşun deliğini fark etmek ve Kanun Asası'nı görmek için yere indi. Ot lekeli kot pantolonunu fark etti ve onun ölümünden söz etmedi.

Onun yerine dikkatini Mahdoubt'a verdi.

"Ben Toprağın Yaratıcısının eliyim," diye melodiyle telaffuz etti. "Bereketin ve uzun otların izini taşıyor. Ayrıca kederin bedelini de ödedi. Ve Toprak'ın ihtiyacının mührü onun üzerine yerleştirildi." Bıçaklanmış elini kastediyor olabilir. "Bu yüzden Tek Orman'ın bu sakatlanmış kalıntısı içinde yok olmayacak. Ot ve ağaçlarla inancını koruduğu sürece hiçbir Ormanlı ona karşı şarkı söylemeyecek.

"Gel," diye emretti kaba bir nota düşüşüyle. "Benim yolum seçildi. Gallows Howe'da durmalı."

Sırtını dönerek uzaklaştı.

Mahdoubt hemen, ama acele etmeden ayağa kalktı. Linden tereddüt ettiğinde, "Gelin leydim," diye yineledi. "Ve şimdi hanımefendi Asa'yı getirmeli. Kesinlikle öyle." Başını salladı. "Yüce Olan ondan istemediği bir lütufta bulunacak ve karşılığında beklemediği bir şey isteyecek. Yine de yardımı reddedilmemeli. İsteddiği karşılık onu aşmayacaktır."

Linden kadına gözlerini kırptırdı. Hiçbir şey anlamamıştı ve kalbi granit gibiydi: Forestal'a karşı duyduğu korkunun altında sadece

Jeremiah ve öfke ve Thomas Covenant. Yiyecek, içecek ve sıcaklık için minnettar olabilirdi; ama oğlunu kaybetmişti. Caerrol Wildwood onu öldürmeyeceğine çoktan söz vermişti. Nasıl geri ödeyeceğini bilemeyeceği belirsiz bir hediye ne ihtiyacı vardı ki?

Caerrol Wildwood onu gerçek zamanına geri döndüremezdi. Hiçbir Forestal bu güce sahip değildi.

Mahdub'un matarasını dikkatlice bir taşın üzerine koydu; ama ayağa kalkmadı. Onun yerine Mahdub'un gözlerindeki garip tutarsızlığa baktı.

"Bana 'Aşk konusunda dikkatli ol' demiştin." *Üzerinde bir cazibe var*

-"Kim olduklarını biliyordun." Roger ve *Croyel*. "Neden sadece söylemedin?"

Eğer Mahdoubt açıkça konuşsaydı-

Yaşlı kadının yüzünde ilk kez bir tedirginlik, hatta belki de mutsuzluk ifadesi belirdi. "Buna izin yok-" diye başladı, sonra kendini durdurdu. Bir an için gözlerini kapadıktan sonra tekrar açtı ve bakışlarında bir kederle Linden'e baktı.

"Hayır, Mahdoubt konuşacak. Kendisi buna izin vermiyor, her ne kadar olanlardan dolayı yaşlı göğsünde yüreği burkulmuş olsa da, henüz ortaya çıkabilecek olanlardan dolayı olduğu gibi. Onun niyeti iyi, hanımefendi. Bundan emin olun. Ama gerekli görünen şeylere karşı çıkabilecek ne bilgeliğe ne de bilgiye sahip. Diğerleri bunu yapıyor, bedelini ödüyorlar. Mahdoubt yapmaz. Niyette olduğu kadar eylemde de nazik olmayı arzuluyorsa, bazen kaçınması gerektiğini öğrenmiştir. Yine de hanımefendiden olmasa bile diğer insanlardan başka zamanlarda minnettarlık kazanmıştır.

"Yüce Olan bize emrediyor," diye usulca bitirdi. "Onu takip etmeliyiz."

Linden reddetmek istedi. Talep etmek istedi, Gerekli mi? *Gerekli mi?* Forestal ve hatta Mahdoubt bile onu aşmıştı. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Toprak'a döndüğünden beri başkalarının arzuları ve talepleri, başkalarının manipülasyonları tarafından yönlendirilmiş ve tüm eylemleri tehlikelerle doluydu. Hiçbir şekilde yardımı reddetmeyi göze alamazdı.

İç çekerek Kanun Asası'nı kavradı ve kendini ayağa kaldırdı.

Bunu yaparken, Mahdoubt'un takdirinin ona sandığından daha fazla iyilik yaptığını fark etti. Kasları itiraz ediyordu ama gevşememişlerdi. Hatta neredeyse hiç titremiyorlardı. Yemek, bahar şarabı ve yatıştırıcı sıcaklık, yorgunluğunu gideremese ya da kalbini yumuşatamasa da halsizliğini hafifletmişti.

Mahdoubt ağaçlara doğru işaret ettiğinde, Linden Caerrol Wildwood'un müziğinin heybeti ve ölçülülüğü eşliğinde ona ormana kadar eşlik etti.

Yol uzak değildi ya da Forestal'ın şarkılarının esiri olmuşken uzak gibi görünmüyordu. Linden ve Mahdoubt kısa bir süre ağaçların ve karanlığın arasında yürüdüler; her tarafta çınarlar ve meşeler, huş ağaçları ve Gilden, sedirler ve köknarlar öfkeli suçlamalarını ilan ediyorlardı. Ama sonra kendilerini bir mezar höyüğü gibi yüksek bir tepe oluşturacak şekilde yükselen çorak bir zeminde buldular. Linden botlarının içinde bile topraktaki ölümü hissetti. Burada yüzyıllar ya da bin yıllar boyunca dökülen kan, bir daha asla yaşamı desteklemeyecek hale gelene kadar toprağa işlemişti. O halde burası Darağacı Howe'du: Caerrol Wildwood'un ağaçlarının kasaplarını öldürdüğü yer.

İlk başta, her adımda tanıyarak irkildi. *Melenkurion* Skyweir'in ihanetine uğrayana kadar, ölümle beslenen insanları, varlıkları ya da güçleri anlamamıştı. O bir hekimdi ve bu tür açıklıklara karşıydı. Kendisinde olduğu kadar düşmanlarında da kötülük olduğunu biliyordu: acıya neden olmayanlara acı çektirme arzusunu yakından tanıyordu. Ama bu katıksız ve affetmez intikam dürtüsü, bu haklı öfke... Oğlunun çektiği acıyı görene kadar içinde bu tür olasılıklar barındırdığını bilmiyordu.

Ancak burada, intikamın tadını memnuniyetle karşıladığını fark etti. Bu onu daha güçlü yapıyordu.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Onu katliamla kutsanmış bu yere getiren Caerrol Wildwood ona zaten bir hediye vermişti.

Yıldız ışığında ve Forestal'ın müziğinin berrak imalarında, cansız tepenin ardında duran iki ölü siyah ağaç gördü. Aralarında on ya da daha fazla adım vardı, ihbarlar kadar katı ve cevapsızdılar. Bütün dalları koparılmıştı.

Her gövdede yerden yüksekte bir dal vardı. Uzun yıllar önce bu dallar bir araya gelerek ağaçlar arasında bir çapraz çubuk oluşturmuştu: Caerrol Wildwood'un darağacı. Ulaşabildiği düşmanlarının en ölümcül olanlarını burada asmıştı.

Linden'in Mahdoubt'un hafif ateşinin yanındaki isteksizliği gitmişti. Her adımda güç kazanarak Howe'a tırmandı. Artık düşünebilir ve çabalamaya başlayabilirdi. Bu ıssız tepede, o acımasız ağaçların altında her türlü nimeti kabul edebilir ve her türlü bedeli ödeyebilirdi.

Tepeye vardıklarında, o ve arkadaşı durdular. Bir an için yalnız gibi göründüler: sonra Caerrol Wildwood cübbesinden akan şarkılar ve gözlerindeki parlak gümüşle önlerinde durdu. Mahdoubt sanki biraz çekingenlik hissetmiş gibi bakışlarını indirdi. Ama Linden başını kaldırdı, Asasını kavradı ve Ormanlının niyetini açıklamasını bekledi.

Bir süre için iki kadına da bakmadı. Bunun yerine kendi kendine şarkı söyledi. Şarkısı Kuzgunlar ve kayıplar; Çöküş Devi'nin zayıflamasıyla solan bir Hükümsüzlük; Viles ve açgözlü krallar ve küçümseme izlenimleri taşıyordu. Ve Toprağın, Yaratıcısının istediği gibi geliştiği ve dünyanın harap olmuş paean'ını savunmak için Ormanlılara ihtiyaç duyulmadığı Tek Orman dönemini ima ediyordu. Linden'in ve Mahdoubt'un ölümünü engelleme kararını test ederek kendi niyetlerini sınıyor olabilirdi.

Linden, yeterince uzun süre dinlerse Diyar'ın kadim geçmişi hakkında olağanüstü ifşaatlar duyabileceğinden şüpheleniyordu. Kuzgunların nasıl doğup büyüdüğünü ya da Lord Foul'un egemenliği altına nasıl girdiklerini öğrenebilirdi. Ormanlıların büyük gücünün bile ormanları ayakta tutmakta nasıl başarısız olduğunu öğrenebilirdi. Ama kendisine yardımcı olmayacak uzun hikâyelere karşı sabrını yitirmişti. Bilinçli bir öngörü olmaksızın, Caerrol Wildwood'un müziğinin görkemli hayalini yarıda kesti.

"Kuzgunları durduramazsın," dedi sanki Forestal'ın onun etini kemiğinden ayırabileceğini unutmuş gibi. "Bunu biliyorsun. Bedenlerini öldürdüğünde, ruhları yoluna devam ediyor."

Sanki onu gücendirmiş gibi bakışlarının delici gümüş rengini ona çevirdi. Ama görünüşe göre öyle olmamıştı. Eski öfkesine rağmen, saldırmadı.

"Yine de," diye karşı çıktı. "Benim özel bir açlığım var-"

Linden yine onun sözünü kesti. "Ama içlerinden birinin öleceği bir zaman gelecek." *Samadhi* Sheol, Grimmand Honninscrave ve Sandgorgon Nom tarafından *kiralananacaktı*. "Bu olabilir. Bunun için umut edebilirsiniz."

Zamanı tehlikeye atıyordu ve bunu biliyordu. Ülke'nin geleceğinden bahsetmek Caerroil Wildwood'un uzun varoluşu boyunca bir noktada hareketlerini değiştirebilirdi. Ama Mahdoubt onu engellemek ya da uyarmak için hiçbir şey yapmadı. Ve Linden çoktan daha büyük riskler almıştı. Tereddütle işi bitmişti. Eğer Forestal'ı kendi tarafına çekebilecek bir şey yapabilir ya da söyleyebilirse, geri adım atmayacaktı.

Ancak, onun tepkisi acımasız bir beklentiden ziyade kederdi. Müziği bir yas füğüne dönüştü, bitmek bilmeyen bir yas, kederli bir öz-bilginin kontrpuanı eşliğinde söylendi.

"İnsanlar ve canavarlar ağaçları öldürmeye devam ederken, hiçbir Forestal için umut olamaz. Her ölüm beni azaltıyor. Dünya'nın yaşı kısa ve ben şimdiden başladığım gibi değilim."

Sonra melodisi keskinleşti. "Ama bir Raver'ın ölümünün gerçekleşeceğini söylediniz. Bunu nereden biliyorsunuz?"

Linden onun bakışlarını tuttu. "Ben de oradaydım."

Onun geçmişi Diyar'ın geleceğiydi. Caerroil Wildwood'un onu anlayacağını ya da ona inanacağını düşünmeye cesaret edemiyordu. Ama ifadesi onu şaşırtmış gibi görünmüyordu. Zamanda yer değiştirmesi onun için kot pantolonundaki lekeler kadar bariz olabilirdi.

"Ve sen de bir rol oynadın mı?" diye sordu, geniş orman onun sözlerini hevesle yankılarken.

"Olduğunu gördüm," diye cevap verdi kararlılıkla. "Hepsi bu kadar." Kendini açıklamak için ekledi: "Ben şu anda olduğum kişi değildim."

Thomas Covenant ve arkadaşları Hediyeler Salonu'nda na-Mhoram'la karşılaştıklarında, Linden korkuları ve sağlık sezgisi dışında hiçbir katkıda bulunmamıştı. Ama tanıklık etmişti.

Forestal bakışlarını geri çekti. Uzun bir an boyunca ağaçlarla uyum içinde kendi kendine düşünür gibi göründü. Şimdi Mahdoubt ona kayıtsızca bakıyordu. Sanki Garroting Deep'in sayısız gırtlaktan çıkan düşüncelerine küçük bir katkıda bulunmak istiyormuş gibi nefesinin altından bir mırıldanma sesi çıkardı. Ne zaman ki

Yine kelimelerle şarkı söylerken, Linden ya da arkadaşından ziyade ormanının en uzak köşelerine ya da üzerinde yükselen kara darağacına sesleniyor gibiydi.

"Lütuflarda bulundum ve yine bulunabilirim. Her biri için uygun gördüğüm bir ödeme talep ediyorum. Ama siz en çok ihtiyaç duyduğunuz şeyi talep etmediniz. Bu nedenle hiçbir karşılık talep etmeyeceğim. Sadece cevabını bilmediğin bir sorunun yükünü kabul etmeni istiyorum."

Mahdoubt memnuniyetle gülümsedi ve Linden şöyle dedi. "Bana sadece ne olduğunu söyle. Eğer bir cevap bulabilirsem, bulacağım."

Caerroil Wildwood ona değil ağaçlara şarkı söylemeye devam etti. "Mesele şu. Ormanlılar başarısız olup yok olurlarsa ve geriye en savunmasız hazinelerini koruyacak hiçbir şey kalmazsa, Toprak'ta yaşam nasıl devam edebilir? Bizler Yaratıcı'nın yerine muhafız olarak durmak üzere yaratıldık. Biz gittiğimizde güzelliğin ve gerçeğin tamamen yok olması mı gerekiyor?"

Şaşıran Linden, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. Caer- Caveral'ın kendini feda ettiğini görmüştü ve o sonuncusuydu. Sunbane, Landsdrop'un batısındaki kadim ormanlardan geriye kalan her şeyi yok etmişti.

Mahdoubt hala gülümseyerek şöyle dedi. "Yüce Olan bunun farkında. Kesinlikle öyle. O, hanımefendinin sahip olamayacağı bir şeyi istemez. Sadece bilgiyi aramasını istiyor, çünkü onun eksikliği ona işkence ediyor. Hiçbir yanıtın var olmaması korkusu, uzun süren üzüntüsünü katlıyor."

"Vereceğim," diye tekrarladı Linden, ama verdiği sözün ona neye mal olacağını tahmin edemiyordu ve bu sözü nasıl tutacağı konusunda da hiçbir fikri yoktu. Caerroil Wildwood reddedilemeyecek kadar uç bir yerdi.

"O halde istediğin şeyi vereceğim." Forestal sanki Derin'de yaşayan her canlı adına konuşuyormuş gibi şarkı söyledi.

Bir anda müzik Linden'in Asa'yı tutuşunun etrafında toplandı. İstemsizce irkildi. İstemedi parmakları açıldı. Ama Asa yere düşmedi. Onun yerine şarkılar eşliğinde Forestal'a doğru süzülerek ondan uzaklaştı. Yaklaştığında, boştaki eliyle onu almak için uzandı; ve tokası gözlerini aydınlatan aynı gümüşle parladı.

"Bu siyahlık çok acıklı" -sesinin tonu ağlamaklıydı- "ama bunu değiştirmeyeceğim. Bunun önemi beni aşıyor. Ancak diğer kusurlar düzeltilebilir. Ahşabın şekillendirilmesi tamamlanmamış. Cehalet içinde şekillendi ve olduğundan başka türlü olamazdı. Yine de bütünlüğüne ihtiyaç var. İsteyerek onun yaratılış görevini tamamliyorum."

Sonra, melodi yerine sözlerle ifade edilseydi *"İşte!"* olacak bir emir söyledi. Aynı anda budaklı asasını kaldırdı. Şarkısını Asa'ya yöneltirken o da gümüş, telik ve reddedilemez bir ışık saçıyordu.

Yavaş yavaş sedeften bir ateş, sapın karanlık yüzeyi boyunca topuktan topuğa kadar yanmaya başladı; ve bunu yaparken, ahşabın içine tırtıklı bir yazı gibi şekiller kazıdı. Forestal'ın büyüğü geçtikten sonra da bu şekillerde parlaklık devam etti; sonra bu parlaklık, Asa bir kez daha abanoz rengine dönüşene dek, argun renginin solmakta olan çizgileri halinde satır satır soldu.

Rünler, diye düşündü Linden hayretle. Caerroil Wildwood rünleri oymuştu-

Bir an sonra Asa'yı serbest bıraktı. Gece yarısı, demir şeritlerinin arasından havada süzülerek Linden'e ulaştı. Parmaklarını asanın etrafına kapattığında, şekiller bir kez daha kısa bir süre için parladı ve bunların gerçekten de rünler olduğunu gördü: kendisi için açıklanamaz, ama sıralı ve keskin. Anlamları sağ elindeki yaradan bir anlığına parlıyor gibiydi. Rünler kaybolurken, tahtada yenilenmiş bir ciddiyet, daha büyük ve daha titiz bir bağlılık hissetti, sanki Kanun'un gerekli emirleri güçlendirilmişti.

Sembollerdeki son parlaklık da kaybolduğunda, elinin iyileşmiş olduğunu gördü. Siyah gövdeye karşı solgun olan insan eti de bütünleşmişti.

Garroting Deep'e her türlü kaynaktan yoksun olarak girmişti; dayanamayacak kadar bitkin düşmüştü; sıkılmış uzlaşmazlıktan ve Thomas Covenant'ın düşüncelerinden başka hiçbir şey tarafından desteklenmiyordu. Ama Mahdoubt onu beslemiş ve ısıtmıştı. Onu rahatlatmıştı. Ve şimdi Caerroil Wildwood ona yeni bir güç vermişti. Gallows Howe'un kendisi onu daha da güçlendirmişti. Binlerce yılın ve anlayışsızlığın baskıcı ağırlığı dışındaki tüm yükleri hafiflemişti.

Sonunda Forestal'a teşekkür edebilmek için şaşkınlığını üzerinden attı. Ama adam çoktan dönmüş ve gümüş rengi gözleriyle uzaklaşmaya başlamıştı. Ve darağacının sert dikmeleri arasından geçerken, müziğe karışıp kaybolmuş gibi göründü ve onu Mahdoubt, yıldız ışığı ve ağaçların bitmek bilmeyen kederli öfkesiyle baş başa bıraktı.

Linden ve yaşlı kadın uzun bir süre Caerrol Wildwood'un gidişini dinlediler, Garroting Deep'in geleceği gibi solduğunu duydular. Sonra Mahdoubt, Forestal'ın kederli şarkısını yankılayan ritimlerde usulca konuştu.

"Yüce Olan'ın sözleri tesellidir. Yüzyıllar boyunca amacına bağlı kalacak olsa da, ölümü engellenemez. Bu ağaçlar onu mümkün kılan ve Düşüş Devi'ni de bağlayan bilgiyi unuttular. Yağmacıların karanlık zevki özgürlüğüne kavuşacak. Dünya'ya yazık oldu, hanımefendi. Gelecek günlerin hikayesi pişmanlık ve kederle dolu olacak."

Linden büyük bir çabayla Forestal'ın esaretinden kurtuldu. Ona, içinde nasıl barındıracağını bildiğinden çok daha fazla anlam barındıran bir hediye verilmişti. Yine de bu hiçbir şeyi değiştirmedii. Kendi zamanına dönme görevi hâlâ onu aşıyordu.

Öfke ve ölümün üzerinde durarak arkadaşıyla yüzleşti.

"Az önce bir söz verdim." Verdiği sözleri hatırladıkça sesi boğuklaşıyordu. O kadar çok söz vermişti ki... "Ama tutamam. Burada olmaz. Ait olduğum yere geri dönmek zorundayım."

Karanlık, Mahdoubt'un gözlerindeki tuhaf tutarsızlığı gizliyor, rahat tavrına rağmen ona gizemli bir hava veriyordu. "Hanımefendi," diye cevap verdi, "beslenme ve dinlenme ihtiyacınız henüz giderilmedi. Mahdoubt'la birlikte sıcaklığa, yahniye ve bahar şarabına dönün. Sizi çözülmemiş görerek sizi çağırıyor."

Linden başını salladı. Mahdoubt bu zamana kadar ona "*sen*" diye hitap etmemişti. "Bana yardım edebilirsin. Bu çok açık. Zaman içinde hareket edemeseydin burada olmazdın." Israr ettikçe aceleciliği artıyordu. "Beni geri götürebilirsin."

Mahdut sakın görünüyordu ama ses tonu üzüntülü olduğunu ima ediyordu: "Hanımefendi, Mahdut sorularınızın hiçbirine cevap veremez. Ne de içinde bulunduğunuz durumun zorluklarını hafifçe bir kenara bırakabilir. Ne de

kendi bilgisinin sınırlarını aştı. Kesinlikle hayır." Linden'in bileğinin Asa'ya yakın çıplak tenine dokunarak Linden'in sinirlerinin onun samimiyetini hissetmesini sağladı. "Ona eşlik etmeyecek misin? Yüce Olan arzunuzu yerine getiremez ve burası" -başını Darağacı Yolu'nu göstermek için eğdi- "sadece ölümün habercisi.

"Rızık ve arkadaşlık hanımefendiye zarar verir mi? Mahdoubt saygıyla soruyor, sadece nezaket niyetiyle."

Linden reddetmek için bir neden bulamadı. Howe'la arasında rahatsız edici bir yakınlık hissediyordu. Ve kana bulanmış toprağı henüz anlayamadığı dersler içeriyordu. Orayı terk etmekten nefret ediyordu. Ama Mahdoubt'un dokunuşu, bastırmaya çalıştığı bir ihtiyacı, basit bir insan temasına duyduğu açlığı uyandırmıştı. Jeremiah onu uzun süre reddetmişti. Burada olduğu kadar ocak ateşinin yanında da arkadaşının yardımını isteyebilirdi.

Sert bir omuz silkmeye Mahdoubt'un onu ölü yamaçtan aşağıya, yiyecek ve Kara Nehir yönüne doğru götürmesine izin verdi.

Mesafe daha önce olduğundan daha uzak görünüyordu. Ama Linden ve rehberi Gallows Howe'u geride bıraktıktan ve bir süre acı ormanlık alanda yıldız ışığı gibi ilerledikten sonra, ağaçların arasından yumuşak sarı bir parıltı görmeye başladı. Çok geçmeden nehir kıyısına ve Mahdoubt'un ocak ateşine ulaştılar.

Linden'in duyularının her boyutuna göre alevler tamamen sıradan görünüyordu, hava ve soğuk kadar sade ve Mahdoubt'un tombul eti kadar sıradan. Bununla birlikte, bakılmadıkları sürece sönmemişlerdi. Tencere hâlâ yatıştırıcı bir şekilde fokurduyordu. İçindekiler de azalmamıştı.

İçini çeken yaşlı kadın, sırtını nehrin ince akıntısına vererek yerine döndü. Daha önce yaptığı gibi çömeldi, bir süre tenceresini karıştırdı, memnuniyetle kokladı, sonra Linden'in kâsesini aldı ve doldurdu. Kaseyi ısınmakta olan bahar şarabı şişesinin yanına koyduktan sonra başını kaldırıp L i n d e n'e baktı. Mavi gözü doğrudan Linden'e bakıyordu ama turuncu gözü Linden'in fark edemediği bir manzarayı düşünerek onun ötesine ya da içine odaklanmış gibiydi.

"Oturun hanımefendi," dedi yumuşak bir sesle. "Mahdoubt'un hazırladıklarını yiyin. Ve dinlenin de. Mümkünse uyu. Will

Rüyalarınız bozulacak ya da uykunuz bölünecek mi? Hayır, kesinlikle. Mahdoubt yiyecek ve içecek gibi huzur da sağlar. Rahatsızlıkları çok olsa da, yıllar kemikleri üzerinde acımasızca ağırlaşırsa da, bu armağanı özgürce verebilir. Yüce Olan davetsiz misafirliğimize katlanacaktır."

Linden ayakta kalmayı düşündü. Kendini huzursuz hissediyordu, yeni gerilimlerle doluydu: uykuyu hayal bile edemiyordu. Ve önünde imkânsız bir yolculuk uzanıyordu. Yiyecek ya da dinlenmeden çok, bunun başarılabilceğine inanmak için bir nedene ihtiyacı vardı.

Mahdoubt buraya sadece onu beslemek ve rahatlatmak ya da Forestal'la karşılaşmasını sağlamak için gelmemiştir: Linden bundan emindi. Bu zamanda kaldığı sürece Caerroil Wildwood'a verdiği sözü tutamaz, Gallows Howe'dan öğrendiklerini uygulayamaz, oğlunu kurtarmaya çalışamaz ya da Thomas Covenant'ı ve umudunu arayamazdı-

Ama tencereden yayılan kokular hâlâ aç olduğu konusunda ısrar ediyordu. Ve Mahdoubt'un niyeti, sınırları ne olursa olsun, açıkça hayırseverlikti. Linden aniden ateşin sıcaklığına yakın bir yere oturdu ve asayı yanına koydu.

Şişeyi kaldırdığında dolu olduğunu gördü. Hemen birkaç yudum içti, sonra dikkatinin yüzeyini yahniye verirken, derinlerdeki zihni arkadaşının muammasını araştırmaya çalıştı. Şüphesiz yiyecek, içecek ve ocak ateşinin merhemi ona iyi gelmişti; ama bu faydalar önemsizdi. İçinde bulunduğu zor durumda Caerroil Wildwood'un hediyeleri bile önemsizdi. En çok ihtiyaç duyduğu şey, kesinlikle ihtiyaç duyduğu şey, arkadaşlarına ve Revelstone'a dönmenin bir yoluydu.

Mahdoubt'un yardımı olmadan asla bulamayacağı bir şey.

Hazır olduğunda -her zaman olabileceği kadar hazır olduğunda- ayağa kalktı ve tasını su yolunun kenarına götürdü. Orada, yıldızların loş ışığı altında idare edilebilir bir iniş bulana kadar aradı. Botlarının bileklerine kadar ulaşan çamurda dikkatle ilerleyerek küçük dereye yaklaştı. Orada kaseyi duruladı; ve bunu yaparken, akıntı boyunca titreyen Dünya Gücü onu daha da canlandırdı. Sonra neme ve kire aldırmadan

Elbiselerini kirleten bir suyla tekrar kıyıya tırmandı ve Mahdoubt'a geri döndü.

Kaseyi yaşlı kadına uzatarak, toplayabildiği kadar zarafetle eğildi. "Size teşekkür etmeliyim," dedi beceriksizce. "Buraya nasıl geldiğinizi ya da neden umursadığınızı anlayamıyorum. Bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor." Mahdoubt, Linden'in zamanda bir geçiş yapma isteğini üstü kapalı bir şekilde reddetmişti bile. "Ama tamamen yalnız olduğumu düşündüğüm bir anda hayatımı kurtardın." Yalnız ve lanetli. "Bana yardım etmek için yapabileceğin başka bir şey olmasa bile, sahip olduğum tüm teşekkürü hak ediyorsun."

Kadın başını eğdi. "Çok naziksiniz, hanımefendi. Minnettarlık her zaman hoş karşılanır, elbette ve yıllar uzun ve yorucu hale geldiğinde daha da hoş karşılanır. Mahdoubt zamanının ötesinde yaşadı ve şimdi mutluluğu sadece hizmette buluyor. Evet ve sizin sağlayabileceğiniz minnettarlıkla."

Linden bir süre daha ayakta kaldı. Arkadaşına tepeden bakmak ona bir avantaj sağlayabilirdi. Ama sonra, kasıtlı olarak, bu tür hileleri bir kenara bıraktı. Mahdoubt'un nezaketine yakışmayacak şeylerdi bunlar. Ateşin yanındaki koltuğuna yeniden oturup Asa'yı kucağına aldığı anda, cevapları bulma zorluğuyla yüzleşti.

Dikkatli bir şekilde, sesini alçak ve tonunu nötr tutarak, "Sen Insequent'lerden birisin," dedi.

Mahdûd geceyi düşünüyor gibi görünüyordu. "Mahdoubt böyle bir soruya cevap verebilir mi? Elbette verebilir, çünkü hanımefendinin kendi açısından öğrenmediği hiçbir şeye güvenmiyor. Bu nedenle hiçbir zarar gelmeyecektir."

Sonra Linden'e turuncu gözleriyle parlak bir bakış attı. "Bu çok rahatlatıcı leydim. Mahdoubt Insequent'ten."

Linden başını salladı. "Demek Theomach'ı biliyorsun. Ve-" Bir an durakladı, *croyel*'in Jeremiah aracılığıyla ona söylediklerine güvenip güvenmeyeceğinden emin değildi. "Peki ya Vizard?"

Mahdoubt bakışlarını Garroting Deep'in örtülü karanlığına çevirdi. "Hanımefendi, bizim aramızda öyle değil." Görünürde rahat bir şekilde konuşuyordu, ancak tavırları sanki olası felaketlerle dolu bir kalabalığın içinden geçiyormuş gibi dikkatli olduğunu ima ediyordu. "Ne zaman

Gençken katılır, ürer ve eğlenirler. Ancak yaşları ilerledikçe, doymak bilmez bir bilgi arzusu onları ele geçirir. Bu onları zorlar. Bu nedenle günlerinin geri kalanını tüketen arayışlara yönelirler.

"Ancak, bu arayışlar yalnızlık gerektirir. Ya özel olarak sürdürülmeli ya da hiç sürdürülmemelidir. Sonradan gelenlerin her biri diğerlerinin sahip olmadığı anlayış ve gücü arzular. Bu nedenle, bilginin cimrileri haline gelirler. Birbirlerinden ayrı hareket ederler ve ilişkileri hem seyrek hem de gizemlidir."

Yaşlı kadın içini çekti ve ses tonu alışılmadık bir kasvet aldı. "Theomach'ın adı Mahdoubt tarafından bilinir, tıpkı Vizard'inki gibi. Onların ayrı yolları onunkine benzemez, tıpkı onunkinin onlarınkine benzemediği gibi. Ama Insequent'lar kendi türlerine sadakatle bağlıdırlar, birbirlerine ne karşı çıkarlar ne de ihanet ederler. Bu gibi konularda haddini aşanlar -ki sayıları çok azdır- bir daha geri dönemeyecekleri bir ruh karanlığına gömülürler. İsimlerini, bilgilerini ve amaçlarını kaybederler ve ölüm onları ele geçirene kadar geriye delilikten başka bir şey kalmaz. Bu nedenle Mahdoubt, Theomach'ın arayışları ve amaçları ya da Vizard'inkiler hakkında şu anda konuşamaz.

"Bütün açgözlülükler tehlikelidir," diye sözlerini tamamladı kadın daha yumuşak bir sesle. "Bu yüzden Mahdoubt sözlerine dikkat eder. Karanlığı hiç istemez."

Linden, Mahdoubt'un cevabında daha derin bir ret duydu. Yaşlı kadın Linden'in sorularının nereye varacağını biliyor ve Linden'i uyarıyor gibiydi. Yine de Linden ısrar etti, ancak asıl sorusuna dolaylı yoldan yaklaştı.

"Yine de," dedi, "halkınızı daha önce hiç duymamış olmam garip geliyor. Covenant-" Kısa bir süre tökezledi, keder ve öfkeyle sendeledi. "Thomas Covenant'ı kastediyorum, hasta oğlunu değil-" Sonra omuzlarını dikleştirdi. "Bana çok şey anlattı ama Insequent hakkında hiçbir şey söylemedi. Devler bile söylemedi ve onlar keşfetmeyi severler." *Elohim*'e gelince, onların kendi bencil entrikalarına uymayan hiçbir şeyi açıklamalarını beklemezdi. "Hepiniz nerelerdediniz?"

Mahdoubt gülümsedi. Gözlerinin farklı renkleri Linden'in çabalarını takdir ettiğini gösteriyordu. "Linden'in çabalarını

"Bu hanımefendinin ve diğerlerinin, hatta ileride Lord unvanını alacak olanların bile Insequent hakkında hiçbir şey bilmediğini, çünkü cevap verebilecek kişilere uygun zamanda uygun soruların sorulmadığını düşünüyorum."

Linden kaşlarının çatılmasına engel olamadı. Kadının cevabı hiçbir şey ortaya koymuyordu. Bocalayarak, kirlenmiş giysileri, siyah asası ve ıssızlığıyla Mahdoubt'la yüzleşti. "Pekâlâ. Sorularıma cevap veremeyeceğinizi söylediniz. Sanırım nedenini anlıyorum. Ama bana yardım etmenin başka bir yolu olmalı." Yoksa yaşlı kadın onu neden burada bekliyordu?

Birdenbire dolambaçlı yollardan vazgeçti. Gücünün bir kısmını geri kazanmıştı ve çılgına dönmeye başlamıştı. "Theomach bana onun 'gerçek adını' zaten bildiğimi söyledi." Bu nedenle, *gerçek isimlerin* Varolanlar arasında bir güce sahip olduğunu varsaydı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Eğer beni kurtarmayacaksan, ona bunu nasıl yaptıracağımı söyle.

Yaşlı kadının yüz hatları yavaşça sarktı, yüzüne yıllar ve bakışlarına hüznün kattı. Linden'in ısrarı ona acı veriyor gibiydi.

"Hanımefendi, sizin bildiğiniz bir şeyi size bildirmek Mahdoubt'un haddi değildir. Kesinlikle değil. Bilginizi teyit edebilir ama ne artırabilir ne de açıklayabilir. Ayrıca Insequent'in sadakatinden, ne karşı çıkmaktan ne de ihanet etmekten bahsetti. Uzun zamandır böyle bir karanlığı reddediyor." Yorgun bir kararlılık havasıyla başını salladı. "Hayır, aradığın şeyi sadece kendi içinde bulabilirsin."

"Mahdoubt dinlenmeye çağırdı. Yine öyle yapıyor. Belki uykuyla birlikte idrak ya da hatırlama ve bunlarla birlikte umut da gelir."

Linden alaycı bir karşılık vererek yutkundu. Theomach'ın gerçek adını hiç duymadığından emindi. Ve yüzyılları güvenli bir şekilde atlatmanın bir yolunu unutmadığından da emindi. Ama aynı zamanda hiçbir acının ya da yalvarışın Mahdoubt'u etkilemeyeceğinin de farkındaydı. Kendi tarzına göre, kadın *Harucha*'nin dürüstlüğü kadar katı bir etiğe bağlıydı. Bu Mahdoubt'un hayatına anlam katıyordu. O olmasaydı, Garroting Deep ve Caerrol Wildwood'la yüzleşmek ve tek başına umutsuzluğa kapılmak için Linden'i terk edebilirdi.

Bu nedenle Linden yükselen çaresizliğini bastırdı. Olabildiğince kararlı bir şekilde, "Özür dilerim. Buna inanmıyorum. Bütün bu zahmete beni beslemek ve rahatlatmak için girmedin. Eğer bilmem gereken şeyi bana söyleyemiyorsan, yardım edebileceğin başka bir yol olmalı. Ama ne olduğunu bilmiyorum."

Şimdi yoldaşı onun bakışlarından kaçınıyordu. Gözlerini pelerininin kukuletasının ardına gizleyen Mahdoubt, sanki karanlık ağaçlar ona bilgelik sunabilirmiş gibi geceyi inceledi. "Hanımefendi kendisi için gerekli olan tüm bilgiye sahip," diye mırıldandı. "Bu konuda daha fazla bir şey söylenemez. Yine de Mahdoubt hanımefendinin durumuna üzülüyor mu? Kesinlikle öyle. Ve yardım sağlama arzusu devam ediyor mu? Evet, yine eminim. Belki de kendi bilgi arayışıyla leydiye yardımcı olabilir."

Yaşlı kadın ormandaki düşüncelerini değiştirmeden Linden'a seslendi.

"Mahdoubt'un saygıyla sorduğunu ve sadece nezaket istediğini anlayın hanımefendi. Amacınız nedir? Burada arzuladığınız şeyi elde ederseniz, yolunuz ne olacak?"

Linden kaşlarını çattı. "Ait olduğum zamana geri dönebilirsem mi demek istiyorsun? Oğlumu kurtarmaya gidiyorum."

"Elbette," diye onayladı Mahdoubt. "Senin yerinde başkaları da olsa öyle yapardı. Mahdoubt'un kendisi de öyle yapabilirdi. Ama oğlunuzun a-Jeroth'un gücünü bildiğini anlıyor musunuz? Hapsedilmiş olan, Yedi Cehennem'in Jeroth'u?"

Linden irkildi. Uzun zaman önce Clave a-Jeroth'tan söz etmişti. Hem o hem de Covenant bunu Lord Foul'un bir başka adı olarak kabul etmişti: Roger'ın da doğruladığı bir varsayım.

"O Lord Foul'un tutsağı," diye cevap verdi dişlerinin arasından. *Ona oğlunun elimde olduğunu söyle.* "Bunu ilk geldiğimden beri biliyorum. Şu anda *Croye'*lerden birinin elinde ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Yaşlı kadın içini çekti. "Mahdoubt bundan bahsetmiyor. Daha ziyade, hanımefendinin de hatırladığı gibi, a-Jeroth'un işaretinin çocuğun üzerine henüz küçük bir çocukken yerleştirildiğini gözlemliyor."

İfadesi Linden'in kalbine taş saplanmış demir gibi saplandı; çarptı ve kıvılcımlar saçtı. Şenlik ateşi, diye düşündü ani bir ıstırapla. Jeremiah'ın eli. O sırada Lord Foul'un gücü altındaydı, gözleri onu hipnotize etmişti.

Vahşı alevlerin içindeki dişler gibi; öz annesi tarafından ihanete uğradı. O zamandan beri bunun bedelini ödüyordu. Ve ırk yapısı onu Arazi'yi ziyaret etmesi için serbest bıraktığında, Despiser'in etkisini doğrudan veya dolaylı olarak hissetmiş olabilir.

Mahdoubt, Yeremya'nın *kroyel* ile gönüllü bir ortaklık kurduğunu öne sürüyor gibiydi. Çektiği acılar onu ayrılığının gizliliği içinde çarpıtmış ve yozlaştırmıştı.

Eğer Linden'in kalbi kaynaşmamış olsaydı-

Yaşlı kadın Linden'in yaşadığı şokun farkında değil gibiydi; ya da bunu görmezden gelmeyi tercih etti. "Mahdoubt saygıyla tekrar soruyor. Amacınız nedir?"

Kendini taşla demirleyen Linden cevap verdi. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Haklı olsan bile. Onu geri almak zorundayım." Bir şekilde. "Eğer işaretlendiyse"-dedi-"Güvende olduğunda bununla ilgileneceğim."

"Kesinlikle," diye karşı çıktı kadın. "Mahdoubt bunu anlıyor. Yine de sorusu hâlâ cevaplanmadı. Amacınıza ulaşmak için izleyeceğiniz yol ne olacak?"

Soruları ve iddiaları iyi niyetli olsa da, iyi niyetleri belirsizleşmişti.

"Pekâlâ." Linden, Mahdoubt'a saldırmak istercesine Asa'yı iki eliyle kavradı. Ama yapmadı; y a p m a y a c a k t ı : Asayı sadece parmaklarını göğsünü dolduran sertliğin etrafına kapatamadığı için sıkıttı. "Bu zamanda sıkışıp kalmadığımı varsayarsak, Andelain'e gideceğim. Belki Ölümler hâlâ oradadır." Belki Covenant'ın kendisi de oradadır: oğlunun kötücül simülakrından ziyade gerçek Thomas Covenant. Kalbinin her atışında ona olan ihtiyacı artıyordu. "Bana yardım edebilirler." Kevin Landwaster'ın hayaleti bile bir zamanlar ona işkencesinin emirleri doğrultusunda öğütler vermişti. "Ama olmasalar bile-"

Linden sessizliğe gömülüp günlerdir kendine sakladığı düşüncelerini içine attığında, Mahdoubt onu yanına çağırdı. "Hanımefendi?"

Oh, kahretsin, diye mırıldandı Linden kendi kendine. Kaybedecek neyi kalmıştı ki? Roger ve *Croyel*'den sakladığı bir fikir artık ona zarar veremezdi.

Arkadaşına sert bir şekilde söyledi. "Belki Loric'in *krilini* bulabilirim." Eldritch hançeriyle ifade edilebilecek güç miktarının bir sınırı olmadığını duymuştu. "Covenant ve ben onu Andelain'de bıraktık." Binlerce yıl sonra, Yaşam Yasası'nın çiğnenmesini mümkün kılacaktı. Ve etrafında dövüldüğü berrak mücevher her zaman beyaz altına tepki vermişti. O da buna güveniyordu. "Eğer hâlâ oradaysa, vahşi büyüü ve Asamı aynı anda kullanmama izin verebilecek bir silahım olacak."

Mahdoubt ona neden bu ölçekte bir güce sahip olmak istediğini sorsaydı, cevap vermekte zorlanırdı. Roger, Kastenessen ve Despiser gibi düşmanlara karşı toplayabileceği tüm güce ihtiyacı olduğu kesindi. Ama başka olasılıkları da düşünmeye başlamıştı; nasıl ifade edeceğini bilemediği seçenekler. Ülke'nin içinde bulunduğu kötü durum karşısında yetersiz olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Şimdi bir tür umut tasavvur etmeye yönelik her çaba onu Antlaşma'ya geri götürüyordu.

Ama yaşlı kadın sorularını sürdürmedi. Pelerinini daha sıkı sararak içine kapandı.

"O zaman Mahdoubt daha fazla konuşmasın." Sesi, örtülü şeklinden boğuk ve hüzünlü bir şekilde çıktı. "Hanımefendi ihtiyacı olan her şeye sahip. Ve onun amacı Mahdoubt'un zayıf düşüncesini aşıyor. Korkunç ve dehşet verici. Hanımefendi yıkımı kucaklıyor."

Bir süre sonra Linden ile daha doğrudan konuştu. "Yine de geçirdiği yıllar Mahdoubt'a çelişkide umut olduğunu öğretti. Zaman zaman, yıkım ve kurtuluş ayrımına meydan okur. Kesinlikle öyle. Her gelecek zalimleştiğinde o buna güvenecektir."

"Hanımefendi, Mahdoubt'un size rehberlik etmesine izin verirsiniz, dinlenene kadar bu tür düşünceleri bir kenara bırakırsınız. Uyku, acı çeken ruhu rahatlatır. Bakın." Kadının eli pelerininden çıkarak şişesini gösterdi. "Bahar şarabı uykuya zorlama erdemine sahiptir. Düşüncelerinizi yumuşatmak için kolaylığa izin verin. Senden bunu rica ediyor. Eğer Dünya'nın kıyametine doğru acele ederseniz, o da sizi karşılamak için acele edecektir."

Elini geri çektiğinde, sanki kendisi de uykuya dalmış gibi sabit ateşinin yanında hareketsiz kaldı.

Tıpkı tavsiyeleri gibi, ifadeleri de hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu tür iddialar Linden'i aydınlatmıyordu; ya da onları duyamıyordu. Ona göre, *kıyamet* gibi kelimelere anlam veren tek şey kendi cehaleti ve çaresizliğiydi.

Yine de protesto etmedi ya da yalvarmadı. Hiçbir talepte bulunmadı. Mahdut bu zamana kadar onu kurtarmak için gelmişti: bundan emindi. Mahdut'un burada iyi bir şey başarma arzusu, kendine özgü ahlakının dayattığı karartmaya rağmen açıktı. Linden'in basit ihtiyaçlarını karşılamak için akıl almaz bir mesafe kat etmişti. Caerrol Wildwood onu katledebilecekken o Linden için konuşmuştu. Kadının insani aurası, varlığı, tavırları -Linden'in algılayabildiği her şey- onda bir inanç uyandırıyordu.

Ve Linden'in cahil *olmadığı* konusunda ısrar etmişti. Hanımefendi ihtiyacı olan her şeye sahip.

Linden kafese kapatılmış tutkularının baskısına daha fazla dayanamadığında ayağa kalktı. Asayı da yanına alarak, nehir kıyısının soğuk ve sertleşmiş zemininde beyhudeliğini adımlamaya başladı.

Gallows Howe'un öfkesi ve öfkesi bir çağrı fısıldıyor gibi görünse de ağaçların arasına doğru yürümedi. Orada en azından uyumaya zorlanmayacaktı. Forestal'in darağacı onun öfkesini tanıyacak ve onaylayacaktı. Yine de Derin'e izinsiz girmede. Caerrol Wildwood'un hoşgörüsünün boyutunu test etmek gibi bir arzusu yoktu. Ve ormanın küskünlüğü onu daha net düşünmeye teşvik etmeyecekti.

Bunun yerine Kara Nehir'in kenarındaki açık arazinin dar şeridi boyunca ilerledi. Mahdoubt'un ocak ateşini küçük bir parıltıya indirgeyecek kadar yürüdükten sonra geri döndü, yaşlı kadını geçti ve arkadaşını bir kez daha gözden kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalana kadar yoluna devam etti. Sonra tekrar döndü, sanki hafif alevlerin içinde saklı olan masum ve azalmayan vaat onu çekiyordu.

Elinde tuttuğu asanın yontulmuş siyah tahtası ile ocak ateşinin ışığının bir ucundan diğer ucuna aynı devreyi tekrar tekrar izliyordu.

iyileşmiş eliyle Mahdoubt'un varlığıyla ilgili muammayı çözmeye çalıştı.

Yaşlı kadın uykunun *anlama ya da hatırlama* getirebileceğini söylemişti. Anlamak Linden'in ötesindeydi; uyku kadar ulaşılmazdı. Ama hatırlamak öyle değildi. Uzun yıllar boyunca kendini hatırlayarak ayakta tutmuştu. Ateşin zayıf aydınlatmasının sınırları içinde bir ileri bir geri volta atarak, Linden'in nehrin kıyısında ona rastladığından beri Mahdoubt'un söylediği her şeyi hatırlamaya ve incelemeye çalıştı.

Ne yazık ki *Melenkurion* Skyweir komutasındaki savaşı ve dağdaki acımasız mücadelesi onu öylesine yıpratmış ve tedirgin etmişti ki, Forestal'ın gelişinden önce söylenenleri ve yapılanları sadece bulanık parçalar halinde hatırlayabiliyordu.

-Hanımefendinin üzüntülerinin hiçbirine cevap vermedi. Mahdoubt bir şeyler açıklamaya çalışmıştı. Zaman kırılğan hale getirildi. Ona daha fazla meydan okunmamalıydı. Ama Linden'in zihninde bu sözler deprem, zalimlik ve umutsuz bir yasin bulanıklığına dönüşmüştü.

Daha önceki zayıflığından dolayı, yiyecek, hoşgörü ve Gallows Howe ile başlamak zorundaydı; rünler ve güvencelerle.

Biz öldüğümüzde güzelliğin ve doğruluğun tamamen geçip gitmesi mi gerekiyor?

Eğer bir cevap bulabilirsem, bulacağım.

Bundan sonra, Kanun Asası ona geri verilmiş, bilgi ve güçle yazılmıştı. Bu onu daha güçlü yapmıştı. Howe'un kendisi onu daha güçlü yapmıştı. Anıları bir ağıt kadar belirgindi.

Bu siyahlık çok acıklı-

Ama Caerroil Wildwood'la karşılaşmasındaki hiçbir şey kendi ağıtını dindirmedi.

Ancak Mahdûd tekrar tekrar Linden için iyi dileklerini dile getirmişti. Linden'in sorularına verdiği muğlak cevaplar dışında, Mahdûd, Linden'e lekesiz bir nezaket ve saygıyla davranmıştı.

Linden ona teşekkür etmeye çalıştığında, Mahdoubt şöyle cevap vermişti: *Minnettarlık her zaman hoş karşılanır - Mahdoubt zamanının ötesinde yaşadı ve şimdi sadece hizmet etmekten mutluluk duyuyor. Evet, ve senin sağlayabileceğin minnettarlıkla.*

Minnettarlık.

Linden kelimesi kelimesine hatırlayarak devam edebilirdi. Ama bir şey onu orada durdurdu: zihninin arkasında rahatsız edici bir his. Daha önce, günler önce ya da bundan bin yıl sonra, Mahdoubt minnettarlıktan söz etmişti. Roger'ın Jeremiah ve *croyel* ile Revelstone'a gelişinden hemen önce kadın Linden'a yaklaştığında değil: Linden'ı *aşk konusunda dikkatli olması* için uyardığında değil. Ondan önce. Linden'ın Efendilerle yüzleşmesinden önce. Bir gün önce. Onun odasında. O ve Mahdoubt ilk tanıştıklarında.

Linden'in kalbi hızla çarpmaya başladı.

Daha sonra yaşlı kadın da yemek ikram etmiş ve dinlenmeye çağırmıştı. Efendilere değil, Lord's Keep'e hizmet ettiğini açıklamıştı. Ve sordu-

Linden anılarını araştırırken adımları daha da hızlandı.

"Elbisemin harikaliği seni memnun ediyor mu?" diye sormuştu. Onu görmekten memnun musunuz? Her bir parça ve yama Mahdûd'a minnettarlıkla verilmiş ve sevgiyle dokunmuştu.

Benim elbisem. Bu, Linden'in Insequent'in kendisinden birinci tekil şahıs olarak bahsettiğini duyduğu tek olaydı.

Başka kaygılarla dolu olan Linden, Mahdoubt'un kıyafetlerinin yamalı bohçası hakkında daha fazla şey öğrenme fırsatını kaçırmıştı. Ama Liand, sık sık yaptığı gibi, Linden'in eksikliğini gidermişti.

Sevgiyle örülmüş olması yanlış anlaşılamaz. Ancak gücendirmeden söylemem gerekirse, minnettarlık benim için daha az açık.

Bunun üzerine Mahdoubt onu şakacı bir şekilde azarladı. *Giyim kuşam meseleleri kadınların işidir, sizin cazibenizin ötesinde.* Ve sonra demiş ki-

Oh, Tanrım. Linden o kadar şaşırmıştı ki tökezledi. Dengesini toparladıktan sonra hareketsiz durdu ve hatırladığı kadarıyla kendini asaya dayadı.

Mahdut demişti ki: *"Hanımefendi şükrün varlığını kavrar. Kavramazsa da kavrayacaktır. Bu, güneşin doğuşu ve batışı kadar kesindir.*

Minnettarlık. Elbisemde, elbisemde: yarı renkli artıkların ve paçavraların rahatsız edici uygunsuzluğunda

giysiyi oluşturmak için birbirine dikildi. Başka zamanlarda başka insanlar da giysilerine kumaş parçaları ekleyerek Mahdub'a şükranlarını sunmuş ya da onun yardımını kazanmışlardı.

Hanımefendi ihtiyacı olan her şeye sahip.

Mahdoubt Linden'a çoktan bir cevap vermişti.

-sağlayabildiğınız kadar minnettarlık.

Sarsılan Linden, Jeremiah'inkine benzeyen bir ayrışma durumuna girdi; sıradan açıklanabilir mantığın artık geçerli olmadığı bir durum. ılgınca varsayımlara atladı ve bunları sorgulamadı. Birdenbire onun için önem taşıyan tek sorun giysisinin olmamasıydı.

Bu nedenle ne bir iğnesi ne de ipliğı vardı. Ama bu eksiklikler onu yıldırmadı. Mahdoubt'un kamp ateşinin karşısında durmak için acele ederken adımlarını neredeyse hiç yavaşlatmadılar.

Pelerinin içine gizlenmiş olan kadın hâlâ hareketsiz bir şekilde çömelmiş duruyordu. Linden'in varlığına tepki vermedi. Linden'in bakışlarındaki şaşkınlık ve umut alevini hissettiyse de hiçbir işaret vermedi.

Linden aklına gelen ilk kelimeleri ağızından kaçırmak için ağızını açtı. Ama çok zorlayıcı olacaktı ve onları yuttu. Yapabilirse, Mahdoubt'un nezaketine karşılık vermek istiyordu. İçgüdüsel olarak, nezaketin yaşlı kadının ahlak anlayışının temelini oluşturduğuna inanıyordu.

Kendini dengelemek için derin bir nefes aldı. Sonra usulca başladı: "Size nasıl hitap edeceğimi bilemiyorum. 'Mahdoubt' çok kişiliksiz görünüyor. Sana 'taş' ya da 'ağaç' demek gibi. Ama senin adını, yani gerçek adını bilme hakkını henüz kazanmadım." "Ve sen de benimkini kullanmıyorsun. Saygınızı göstermek için bana 'hanımefendi' ya da 'hanımefendi' diyorsunuz.

"Size 'arkadaşım' desem sorun olur mu?"

Mahdoubt yavaşça başını kaldırdı. Elleriyle pelerinin kapüşonunu geri çekti. Gözlerinin sarsıcı ve rahat elişkisi Linden'a sıcak bir şekilde baktı.

"Mahdoubt," dedi gülümseyerek, "hanımefendinin arkadaşı olarak görülmeyi bir onur olarak kabul ederdi."

"Teşekkür ederim." Linden eğilerek yaşlı kadını onurlandırmaya çalıştı. "Bunu takdir ediyorum.

"Dostum, bir isteğim var."

Kadın hâlâ gülümseyerek Linden'in devam etmesini bekledi.

Linden tereddüt etmedi. İçinde oluşan baskı buna izin vermiyordu. Kendinden eminmiş gibi, "Bir keresinde elbisenize bakmanın beni mutlu edip etmediğini sormuştunuz. Anlamamıştım. Hâlâ da anlamıyorum. Tek bildiğim, bunun bilginizin gereklilikleriyle bir ilgisi olduğu. İnançlarınızla. Ama şimdi tekrar bakmaktan memnun olurum. İkinci bir şans için minnettar olacağım."

Bir an için Mahdoubt'un gözlerinde bir ışık patlaması belirdi; belki alevlerin kısa bir yansıması, belki de öngörülemeyen katılığının ve tükenişinin yoğunlaşması. Sonra yavaşça ayağa kalktı, her seferinde bir eklemine çözerek: yaşlı bir kadın zayıflamıştı, gücüne göre fazla tombuldu ve çaba harcamadan ayakta duramıyordu. Ancak dik durmaya çalışırken zevkten kızarıyor gibiydi.

Yaktığı ateşin üzerinde Linden'e dönerek pelerinini silkti, böylece Linden parça parça elbisesinin tüm çirkinliğini görebilecekti.

Uyumlu renkler, benzer kumaşlar ve hatta dikkatli dikişler için şaşırtıcı bir endişe eksikliği ile gelişigüzel yapılmıştı. Bazı parçalar Linden'in eli ya da iki eli büyüklüğündeydi; bazılarıysa kolu kadar uzun ve dardı. Bazıları yeni boyanmış kadar parlak yeşiller ve morlardı. Diğerleri ise koyu sarı ve siyahın daha donuk tonlarına sahipti ve uzun yıllar boyunca yıprandığını gösteriyordu. Yamaları birbirine diken iplikler kıl inceliğinde ipekten kaba deri kayışlara kadar çeşitlilik gösteriyordu.

Eğer giysi Mahdut'tan başka biri tarafından giyilmiş olsaydı, onu gören hiç kimse *sevgi* ya da *minnettarlık* hissetmezdi.

Görevini düşünen Linden, tanımlanamaz bir şaşkınlık ve kesinlik karışımıyla mırıldandı. "Dostum, umarım ayakta durmanın bir sakıncası yoktur. Bu biraz zaman alacak."

"Mahdoubt sabırlıdır," diye yanıtladı kadın. "Oh, kesinlikle. Uzun yıllar boyunca hanımefendiyi beklemedi mi? Ve hanımefendinin teşekkür teklifinden memnun -hem memnun hem de memnun- değil mi? O zaman nasıl yorulabilir ki?"

Linden yarı kendi kendine söz verdi. "Elimden geldiğince çabuk olacağım." Sonra da işe koyuldu.

Ne yapmak istediğini düşünemiyordu. Bunun hiçbir anlamı yoktu ve onu felç edebilirdi. Bunun yerine pratik ayrıntılara, küçük şeylere odaklandı: Mahdoubt'un yiyecek ve içecek, sıcaklık ve arkadaşlık hediyeleri kadar basit meseleler.

Yani, önce kumaş. Sonra bir çeşit iğne. Ondan sonra da iplik muammasıyla yüzleşecekti.

Bıçağı yoktu; herhangi bir keskin kenarı yoktu. Bu bir sorundu. Yine de kendinden şüphe etmek için duraksamadı ya da başarısız olabileceğini düşünmedi. Dikkatini utançla da harcamadı. Asayı yere bırakarak gömleğinin düğmelerini çözdü ve çıkardı.

Gömleğin kuyruğu kumaşı yırtmak için en iyi yer gibi görünüyordu. Ama kırmızı fanila sıkıca sarılmıştı: parmaklarıyla yırtması mümkün değildi. Dikişleri sökecek bir aleti de yoktu.

Kumaşın kenarını ağzına götürerek etek ucunu çiğnemeye başladı.

Fanila beklediğinden daha sert çıktı. Çenesi ağrıyana ve dişleri acıyana kadar onu kemirdi ve kopardı, ama yırtılmayı reddetti.

Bir an için, sivri kenarlı bir taş bulma umuduyla ocak ateşinin etrafındaki alanı inceledi. Ancak gördüğü her taş eski ve yıpranmıştı; suda yuvarlanmıştı.

Oh, kahretsin, diye düşündü; ama yine duraksamadı. Bunun yerine eline ölü bir dal aldı ve ısırılmış kumaşa batırdı. Sonra da dal parçasını etek kısmının küçük bir bölümünü ateşe itmek için kullandı.

Fanila kararmaya ve kömürleşmeye başladığında, onu alevlerden çekti; söndürmek için malzemeye üfledi. Yumruklarını gömleğinin içinde düğümleyerek zayıflamış etek ucunu çekti.

Kumaş sağlandı: kolay kolay yırtılmazdı. Ancak gömleğini bir taşın üzerine bırakıp üzerinde durduğunda ve iki eliyle gömleğinin kuyruğuna vurduğunda, bir el aralığından daha uzun bir yırtık açabildi.

Mahdoubt onu hevesle izledi ve cesaretlendirmek istercesine başını salladı. Ama Linden aldırış etmedi. Görevi onu tüketmişti. Avuç içleri ve parmakları ağrıyordu, kolları zonkluyordu, zor nefes alıyordu ve eteğin bir kısmını daha yırtması gerekiyordu.

Bu kez çiğnemek için çaba harcamadı: hemen ateşe döndü. Elindeki dalla ateşin kenarını tuttu.

kumaş ve hatta dal bile yanmaya başlayana kadar alevler. Sonra kömürleşmiş lifleri söndürmek için gömleğinin üzerine bastı.

Şimdi malzeme daha kolay yırtılıyordu. Şiddetli bir çekiş gömleğin kuyruğundan büyükçe bir parça koparmaya yetti.

Öz-bilinçten çok alışkanlık yüzünden, Linden çamur ve ölü yapraklarla kaplanmış, kirli olmasına rağmen gömleğini giydi ve düğmelerini ilikledi. Nefesini tutarken bir an için kendine şunu hatırlattı: Her seferinde bir adım. Sadece bir adım. Hepsi bu kadar. Bir yama temin etmişti. Sırada bir iğneye ihtiyacı vardı.

Caerrol Wildwood'un gücenmeyeceğine güvenerek en yakındaki yaprak dökmeyen köknar ağacına gitti ve canlı bir dal kopardı. Hâlâ özsuyu olan bir odun istiyordu; kırılan olmayacak bir odun.

Ocak ateşinin yanında, elindeki dalı mümkün olduğunca pürüzsüz hale gelene kadar taşlara sürttü. Sonra sertleşmesini umarak bir ucunu küçük alevin içinde tuttu. Alev almadan önce, tekrar ovmak için çekip çıkardı.

İşlemi birkaç kez tekrarladığında, sürtünmesi dalın ucunda bir nokta oluşturmaya başladı.

"Hanımefendi becerikli biri," dedi Mahdoubt gurur dolu bir sesle. "Mahdoubt onun korkularını kovmalı mı? Elbette etmeli. Hanımefendi, yüce *Melenkurion* Skyweir komutasındaki düşmanlarını bozguna uğrattı. O halde Dünya'nın felaketinin onun kurnazlığını aşacağı nasıl düşünülebilir?"

Linden kısa bir süre durup yorgun yüzüne masaj yaptı, kurumuş gözlerini okşadı. Tamam, dedi kendi kendine. Bez. Bir iğne. Şimdi de iplik.

Bildiği kadarıyla orman uygun hiçbir şey sunmuyordu. En ince sarmaşıklar ve en esnek lifler eninde sonunda çürüyüp gidecek ve minnettarlığını geçersiz kılacaktı.

İç çekerek pazen parçasını açtı ve dalının ucuyla yırtık kenarından iplikler toplamaya başladı.

Bu zor bir işti, yakın ve titiz. Gözlerini zorlukla açık tutana kadar yorgunluğunu dalga dalga geri getirdi. Dünyası, elleri, iğnesi ve inatçı bir kırmızı parçasından başka bir şey içermeyene kadar daralıyor gibiydi. Pazen kumaşın dokuması onun çabalarına direniyordu. Oğlu kadar dikkatli ve hassas olmak zorundaydı.

onun yapılarından biri üzerinde çalışırken. Onu sayılamayacak kadar çok kez izlemişti. Yatak odasındaki yarış yolu, iyi ya da kötü, Kara'ya ulaşmasını sağlamış olabilir. Ve *Melenkurion* Skyweir'in derinliklerine girmek için ölü ağaçtan bir kafes inşa ettiğini görmüştü. Onun kesinliğini yakından biliyordu; güvencesini. İğnesi defalarca, herhangi bir amaca hizmet edemeyecek kadar kısa güdük iplikleri ayırdı. Yine de sebat etti. Şimdi ya da asla, diye kendi kendine bir mantra gibi tekrarladı. Şimdi ya da asla.

Yorgunluğundan dolayı, görevini dinlenmek ya da uyumak için bırakırsa, düşmanlarına Dünya'nın sonuna ulaşmak için ihtiyaç duydukları zamanı verebileceğine inanıyordu.

Sonunda neredeyse eli kadar uzun beş kırmızı iplik elde etti. Bunun yeterli olacağına karar verdi. Kumaş. Bir iğne. İplik. Şimdi tek eksiği ipliği dalına bağlayacak bir yöntemdi.

Olasılıkları el yordamıyla ararken, bahar şarabı şişesini eline aldı ve içti. Bir an için hızla gözlerini kırptırdı, Gallows Howe kadar çorak hissettiren gözlerini nemlendirmeye çalıştı. Sonra sivriltilmiş dalını aldı ve ikiye böldü.

Tahta düzensiz bir şekilde kırıldı ve iğnesinin kör ucunda küçük yarıklar bıraktı.

Dizlerinin üzerinde Mahdoubt'a yaklaştı.

"İçiniz rahat olsun hanımefendi," dedi Insequent yumuşak bir sesle. "Acele etmeye gerek yok."

Linden onu zar zor duydu. Dünya kumaş, iplik, tahta bir iğne ve Mahdoubt'un cübbesinin sarkan kenarına dönüşmüştü. Çalışmak için yeterince yaklaştığında, Linden elindeki birkaç ipliği bir taşın üzerine serdi ve yamasının sığabileceği bir yer bulana kadar kadının elbisesini inceledi. Hâlâ diz çökmüş halde ve sadece Jeremiah'la ilgili anılarının rehberliğinde, kırılğan bir ipliği aldı, iğnesinin ucundaki yarığa nazikçe sıkıştırdı ve dikmeye başladı.

Çalışırken, yorgunluğunu yatıştırmak için nefesini tuttu.

İğnesi kumaşı kolay kolay delmiyordu. Fanila parçasından ve elbisenin kenarından geçtiğinde

Delik, ipliği için çok büyüktü. Ama acıyan parmaklarıyla ipliği elinden geldiğince iyi düğümledi, sonra da dalını ikinci kez malzemenin içinden geçirdi.

Çalışırken Mahdoubt'un başına dokunduğunu hissetti. Yaşlı kadın Linden'in saçlarını okşayarak onu rahatlattı. Sonra Mahdoubt usulca ilahi söylemeye başladı.

Sesi alçaktı, sanki kendi kendine bir ayin okuyormuş gibiydi. Yine de sesi -ya da ilahisinin sözleri- ya da Linden'in bariz yorgunluğu- bir büyü gibi transa geçerek dünyanın daha da küçölmesine neden oldu. Garroting Deep Linden'in duyularını etkilemeyi bıraktı: kışın çiğ dişleri ve ocak ateşinin nazik alevleri anlamlarını yitirdi: karanlık ve yıldızlar anlamdan yoksun, yoğunlaşan ve dönen belirsiz bir dumana indirgendi. Sadece Linden'in elleri ve Mahdoubt'un elbisesi herhangi bir ışık, herhangi bir amaç taşıyordu. Ve sadece Mahdoubt'un ilahisi Linden'in dikiş dikmeye devam etmesini sağlıyordu.

"Basit bir tılsım zamana
hükmedecek, Bir kantrip kar gibi
temiz ve soğuk. Düşüncenin
alnında erir,
Ölüm kadar yalın ve bir o kadar dolu,
İmajlarının kirecini bırakarak,
Çünkü anlamak onu öyle yapar.

"Büyüsünün sırrı güvendir.
Değişmez ya da değişime
uğramaz.

Yarattığı dönüşümler- Sessizlikte
aradığı son-

Ama olması gerektiği gibi sonsuza dek duruyor,
Çünkü sebepler ve sıralama bunu böyle yapar.

"Böyle bilmek hayatın özüdür
Ve ölüm, zengin, olgun neşe ve keder
Canlılık içinde yükseliyor
Hayatın geniş ağacının zenginliğini
beslemek için Kendi uzun
mücadelesine bakılmaksızın, Çünkü
basit kabullenme onu öyle yapar.

"Bu basit gerçek zamana hkmetmelidir:

Bu basitçe böyledir ve tüm
zihinler bunun yolunu, nasılını,
nedenini bilir:

Sonsuza dek yaşamalı ve lmeliler

Ritimde, çünkü ölçülü kafiye
Büyümenin ve geçmenin onu böyle
yapar.

"Sessiz zihin, günlerinin sonunu
protesto etmez ya da gitmez
Keder ve beyhude acı içinde kaybolmaya,
Ama daha ziyade zamanın
sonsuzluğunun iyileştirici
kazancını bilir.
Sıralamanın nedeni onu böyle yapar."

Linden anlamıyordu ve anlamadığını da ne biliyor ne de umursuyordu. alışırken diğer tüm düşünceleri bir kenara bıraktı. Zedelenmiş parmakları ve bulanıklaşan görüşüyle, yalnızca ve tamamen minnettarlığını; saygısını tamamlamaya odaklandı.

Ama ipliğinin sonuna geldiğinde ve gömleğinin parçası Mahdoub'tun cübbesine gevşekçe dikildiğinde -yaşlı kadın elini çekip ilahisine son verdiğinde- Linden tanıdık bir sesin rahatlatma ve sevinçle bağırdığını duyduğunu düşündü. "Ringthane! Ringthane geri döndü!"

Aynı zamanda sırtında güneşin doğuşunu hissediyor ve havada baharın kokusunu alıyor gibiydi. Kulaklarında akan suyun sesi ve yanında bir kuzgunun kanadı kadar siyah Kanun Asası ile Mahdoub'tun ayaklarının dibinde çimenlerin üzerinde diz çökmüş gibiydi.

Ve başka sesler de duydu. Onlar da ona tanıdık ve sevimliydi. Çene alıyor olabilirler.

Çimenlerin zerine devrildiğinde, büyülenmiş transından ıktı.
Düşünmek için bir şansı vardı, Revelstone. Plato.

Mahdoub'tu onu uygun zamanına ve yerine geri getirmişti.
Sonra yorgunluk onu ele geçirdi ve gitti.

2. Mahdoubt'un Bakımında

Linden yavaşça uyandı, bin yılın yorgunluğunu çaba ve **isteksizlikle** üzerinden attı. Atladığı ya da aradan geçen yıllar doğal yaşını katlıyor gibiydi; ve gözlerini açma, çevresinin özünü doğrulama çabaları kadüklük tarafından engellenmiş gibi hissetti. Nerede olduğunu bilmiyordu. Kendi kendine Revelstone'un yukarısındaki platoya zamanında ulaştığını söylemişti. Buna inanmış, güvenmiş ve uyumuştı. Ama üzerinde yattığı yüzey ilkbahardaki taze çimenler değildi. Çıplaklığını kirli giysiler yerine keten örtüyordu ve ayakları çıplaktı. Göz kapaklarının ardındaki ışık sabah olamayacak kadar loştu.

Ve tanımlayamadığı bir şekilde küçültülmüş, kesilmişti.

Yine de sıcaktı, rahatça yuvalanmıştı. Kışın durmak bilmeyen sıkışıklığı onu serbest bırakmıştı. Yatağı onu yumuşak bir şekilde destekliyordu. Gözleri gibi ağzı ve boğazı da rahat edemeyeceği kadar kuruydu ama bu küçük rahatsızlıklar bilinçsizliğin normal sonuçlarıydı. Onu engellemiyorlardı.

Bir an için bir rüyadaki panik anı gibi, çabucak unuttu, bir hastaneye götürüldüğünü hayal etti; sağlık görevlileri onu sirenler çalarak acil bakım yerine götürmüşlerdi. Kurşun kalbini ıskalamış mıydı? Ama zihninin daha derinleri gerçeği biliyordu.

Yavaş yavaş nasıl küçüldüğünü fark etti.

Teni ketenin, yumuşaklığın ve sıcak ağırlığın dokunsal tesellisi dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Odun dumanının hafif tınısı ve temizliğin değerli kokusu dışında hiçbir şey koklamadı; kendi nefesinin ince çabası dışında hiçbir şey duymadı. Duyularının hiçbir bedenin sınırlarının ötesine uzanmıyordu.

Nerede olduğunu, nasıl olduğunu ya da neden olduğunu -kim olduğunu bile bilmiyordu- çünkü sağlık duyusu kaybolmuştu. Onun sezgilerine alışmıştı. Yokluğu onu küçültmüştü.

Yine de Kevin'in Kir'inin yeniden hâkimiyet kurduğunu fark etmek onu paradoksal bir şekilde rahatlatmıştı. Artık Mahdoubt'un onu hak ettiği zamana yaklaştırdığından emin olabilirdi.

Her halükarda, yardımsever kurtarıcısı onu ait olduğu zamandan daha önce karaya oturtmazdı. O zaman da Kemer'in bütünlüğü için bir tehdit oluşturmaya devam ederdi. Mahdoubt da Linden'in yaylada yağmur altında kaybolduğu günü çok fazla gözden kaçırmamıştı. Bhapa'nın onun varlığını bildiren sesini duyduğunu hatırlıyor gibiydi. Eğer bu doğruysa, o zaman Manethrall Mahrtiir ve Cord Pahnin'in de Bhapa'nın çağrısına cevap verdiğini duymuştu.

Elbette onun dönüşünü sonsuza dek beklemezlerdi. Seçimleri Efendiler ve Demondim tarafından kısıtlanmışken olmazdı. Bir noktada, Revelstone'u terk edip halklarına yeniden katılacaklar ya da Diyar'ın düşmanlarına karşı bir savunma arayışına gireceklerdi.

Linden, arkadaşlarının umutlarını tüketecek kadar uzun süre ortalıkta görünmemişti. Ve havada baharı hissetmişti-

Mahdoubt'un onu doğru yılda doğru mevsime getirdiğinden emin olduğunda, sayısız korkularından birkaçı azaldı. Sonunda, neden burada olduğunu hatırlamasına izin verdi.

Jeremiah. *Croyel*. Roger Covenant. Amaç ve aciliyet.

Uykunun ağırlığıyla ellerini kaldırarak Mutabakat'ın yüzüğünün hâlâ boynundaki zincirde asılı olduğunu doğruladı. Sonra yüzünü ovmak için ellerini daha yukarı kaldırdı. Ama henüz oturmaya hazır değildi. Thomas Covenant'a, oğlu tarafından yanlış yönlendirilmesine izin vererek utanç verici bir haksızlık yaptığını kabul etmek için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Daha iyi bilmeliydi. Ölü aşkı onun sadakatinden daha fazlasını kazanmıştı: onun inancını kazanmıştı. Hatalarının uzun çetelesini hatırlayınca, Roger'ın, Lord Foul'u Ülke uğruna iki kez yenen adamla ilgili anılarını lekelemesine izin verdiği için üzüldü.

Kederli ve öfkeli.

Jeremiah'nın varlığı Roger'ın niyetini mükemmel bir şekilde gerçekleştirmişti: muhakemesini bozmuş, onu savunmasız bırakmıştı.

Artık yok, diye yemin etti. Bir daha olmayacak. Despiser'in entrikalarına bir kez kapılmıştı. Bu hatayı tekrarlamayacaktı.

Bunun yerine Yeremya'nın çektiği eziyetin bedelini ödetmek istiyordu.

Ama kendini aşıyordu. Garroting Deep'te Mahdoubt'la geçirdiği gece ona önemli bir ders vermişti -ya da yeniden öğretmişti. Her seferinde bir adım. Sadece bir adım. Önce içinde bulunduğu durumun ayrıntılarını özümsemesi gerekiyordu. Ve Kevin'in Kirinin etkisinden kurtulabilmek için Asasını geri alması gerekiyordu. Diğer eylemleri daha sonra, gerçek gücüne kavuştuktan sonra kararlaştıracaktı.

Kâbusların ve pişmanlığın lekesine karşı gözlerini kırıştırtarak etrafına bakındı.

Tuhaf, diye düşündü. Yeterince iyi bildiği küçük bir odadaydı, ancak belli belirsiz gerçek dışı görünüyordu, çok fazla zamanın geçmesiyle yerinden oynamıştı; çok fazla soğuk ve çaresizlik, savaş ve kayıp. Dar bir yatakta battaniyelerin altında yatıyordu. Bir yastık başını sarıyordu. Üstündeki pürüzsüz taş duvardaki panjurlu pencere, şafak ya da alacakaranlık olabilecek donuk gri bir ışığı içeri alıyordu. Yatağın ayakucunun karşısındaki duvarda yer alan bir kapıdan, lambaları ya da ateşi çağrıştıran sarı ve titrek bir ışık sızıyordu. Başının yanında ikinci bir kapı bir banyoya açılıyordu.

Oda, Roger ve *croyel* onu zamanının dışına çevirmeden önce iki gece geçirdiği odanın aynısı gibi görünüyordu. Orayı sanki hayattayken değil de rüyalarında ziyaret etmiş gibi hatırlıyordu.

Yine de buradaydı. Sanki varlığının sürekliliğini göstermek istercesine, Kanun Asası yatağın başucundaki duvara bir gece yarısı mili gibi yaslanmıştı. Ve ayak ucundaki sandalyede oturan Mahdoubt, dudaklarında bir gülümseme ve uyumsuz gözlerinde bir hüznle Linden'i izliyordu.

Linden başını kaldırdığında Mahdoubt sandalyesinden kalkıp yan odaya geçti ve elinde bir kandil ve toprak bir kadehle döndü. Kararsızlığına rağmen yatıştırıcı olan küçük alev, turuncu gözünü vurgularken mavi gözünü kararttı. Cüppesinin rengârenk yamalı deseni bulanıklaşarak daha uyumlu bir karışıma dönüştü.

Yatağa yaklaşırken, "Konuşmaktan vazgeçin leydim," diye mırıldandı. "Uykunuz uzun ve çok uzun sürdü ve şaşkınlık ve azalmaya uyandınız. İşte size kadim zenginliklerden taze su

Glimmermere." Kadehi Linden'a uzattı. "Erdemi biraz azaldı mı? Kesinlikle. Yine de şifasının çoğu devam ediyor.

"İçin hanımefendi," diye ısrar etti Mahdoubt. "O zaman konuşabilir ve iyileşebilirsiniz."

Ama Linden'in cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Kadehi görür görmez şiddetli bir susuzluğun farkına vardı. Bir dirseğinin üzerinde doğrulup kadehi aldı ve hevesle içti.

Herhangi bir sağlık duyusunun yokluğunda, suyun gücünün ne kadarının kaybolduğunu ölçemedi. Yine de ağzı ve boğazı için bir mutluluk, susuzluğu için bir merhemdi. Ve bu onu daha da uyandırdı. Uyuşuk bir karıncalanma duyularını keskinleştirdi ve ona daha temel bir muhakemeyi hatırlattı.

Hemen kadehi yatağın üzerine bıraktı, doğruldu ve asaya uzandı.

Ellerini ahşabın gerekli sıcaklığına kapatıp parmaklarıyla Forestal'ın rünlerinin ustalıkla hassasiyetini okuduğu anda, daha eksiksiz bir yaşamın geri dönüşünü hissetti. Kalp atışları arasındaki boşlukta, odanın taşı kör granit, hareketsiz ve tepkisiz olmaktan çıktı: Lord's Keep'in canlı ve nefes alan bir yönü haline geldi. Yatak odasının ötesindeki büyük odanın ocağındaki sıcaklığı ve ateşi tanıdı; banyoda akmaya hazır suyun kokusunu aldı. Cildinin ve kafa derisinin her santimi temizliğinin farkına vardı. Ve Mahdoubt'un aurasının rahatlığı bir vaftiz gibi üzerine çöktü.

Asayı çıplak göğüslerine saran Linden, kadehi alıp yaşlı kadına geri verdi ve sessizce Glimmermere'den daha fazla hayır duası istedi.

Mahdoubt başını sallayarak onayladı. Ancak bu kez oturma odasından döndüğünde, yenilenmiş kadehin yanı sıra büyük bir ahşap sürahi de getirdi. Kadehi Linden'e verdi; sürahiyi ise yatağın yanına, Linden'in kolayca ulaşabileceği bir yere koydu. Sonra da sandalyesine çekildi.

Linden kadehi tekrar boşaltana kadar çıplak olduğunu hatırlamadı.

İçgüdüsel olarak utanmasına gerek olmadığını bilmesine rağmen, örtünmek için çarşafı yukarı çekti. Utançtan yüzünü buruşturarak sonunda sesini buldu.

"Beni kim yıkadı?"

Şimdi Mahdoubt geniş geniş sırtıyordu. "Hanımefendinin soruları saymakla bitmez. Ve bazılarına cevap verilebilir. Evet, kesinlikle, çünkü onlarda hiçbir tehlike olamaz.

"Hanımefendi, siz ve Mahdoubt, Ramen tarafından Glimmermere şelalelerinin yanında tesadüfen bulundunuz. Manethrall'ın kendisi sizi buraya getirdi ve burada -Mahdoubt bunu memnuniyetle ilan ediyor- iki gün ve bir gece boyunca uyudunuz. Böyle bir dinlenme gerekli miydi? Hiç şüphesiz öyleydi. Ama uykunuzun derinliğini fark ettiğinde, başka bir özenin de gerekli olduğunu gördü.

"Dostluğunuzu talep eden herkesin, aralarında gurur verici Stonedownor gençliğinin ve bir zamanlar Üstat olan kişinin de arzusu, yanınızda nöbet tutmaktı. Kesinlikle. Onların katılımına layık değil misin? Yine de Mahdoubt onları kovdu ve sadece Ramen kızının kalmasına izin verdi. O ve kız birlikte seni yıkadılar. Giysilerinizi de temizlediler ve kısmen onardılar, ancak doğurganlığın ve uzun otların izleri kaldı - olması gerektiği gibi. Oh, kesinlikle.

"Bu küçük hizmetler tamamlandığında, Mahdoubt kızı da kovdu. Mahdoubt yaşlıdır," diye açıkladı huysuzca, görünürde şakacı bir tavırla, "ve gençlere eşlik etmekte sadece kısa bir rahatlık bulur. Ona geride bıraktığı birçok şeyi hatırlatıyorlar." İç çekti ama ses tonunda pişmanlık yoktu. "Bu yüzden Mahdoubt seni tek başına izliyor ve dinlenmeden memnuniyet duyuyor."

Yaşlı kadının nazik sesi odayı, acil susuzluğun giderilmesinden, Glimmermere'in sularındaki toprak gücünden, idrakin geri kazanılmasından daha sıradan ve insancıl bir teselli ile doldurdu.

inatçı koruyuculuk . Revelstone, veya ve Asa'nın katı kurallarını onayladı. Dinleyen Linden, kalbinin sert bir şekilde sıkışmasına rağmen sesi kabullenebildiğini ve biraz rahatlayabildiğini fark etti.

Arkadaşlarını görmek istiyordu. Ancak Mahdoubt'un cevabı Liand, Stave, Anele ve üç Ramen'in iyi olduğunu ima ediyordu. Gerçekten de

Linden'in kayboluşunu çevreleyen şiddetten zarar görmediklerini ya da Demondim'in kuşatması tarafından tehdit edilmediklerini gösteriyor gibiydi. Ve Linden'in kararlılığı bir yumruk kadar belirgin kaldıysa da, uykunun ve Mahdoubt'un şaşırtıcı yardımının etkisiyle aşırı gerginliği geçmişti. Adımlarını teker teker ve yavaşça atmaya göze alabilirdi.

"Giysilerimi yıkadığında," diye sordu Jeremiah'ın kötü durumunun görüntülerini uzak tutarak, "kırmızı bir metal parçası buldun mu?" Oğlunun harabeye dönmüş yarış arabasına ne yaptığını hatırlayamıyordu; ona olan sevgisini hatırlatan tek şeydi bu. "Tanıdık gelmeyebilirdi ama bükülmüş olduğu anlaşılıyordu."

Yaşlı kadın başıyla onayladı. "Evet, hanımefendi." Yüz ifadesi beklenmedik bir şekilde ciddileşti, sanki yarış arabasının önemini kavramış gibiydi. "Yastığının altında yatıyor."

Yastığının altına uzanan Linden, buruşmuş oyuncağı çıkardı. Daha bakmadan parmakları onu tanıdı. Uyurken ısıtılmıştı, ama yine de *Croye*'in dokunuşu içinde hissedilir ve kötücül bir şekilde kalmıştı; ve bir an için neden ağlamadığını anlayamadı. Ama elbette nedenini biliyordu: tüm gözyaşları amacının magmatik kayasına karışmıştı.

Arabayı parmaklarıyla kapatarak Mahdoubt'un sempatik bakışlarıyla karşılaştı. "Dostum," dedi, kızgın görünmemek için sesini yumuşatmaya çalışarak. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Nasıl başlayacağımı hayal bile edemiyorum. Bana nasıl yardım ettiğini ya da yardıma ihtiyacım olduğunu nasıl bildiğini bile anlamıyorum. Ve neden bu kadar zahmete girdiğini de kesinlikle anlamıyorum. Ama umut edebileceğim her şey yok olmuşken beni kurtardın." *Sizi şimdiki zamanınızdan uzaklaştırdığımızdan beri, bize tam olarak istediğimizi vermeyen hiçbir olası sonuç olmadı.* "Şimdi umuyorum ki bir gün sana layık olabilirim."

Ülkenin en büyük kahramanlarından biri değildi. Onun pek çok yetersizliği neredeyse Lord Foul'a nihai zaferini kazandırıyor. Ancak Mahdoubt onu eski günlerine döndürmekten fazlasını yapmıştı: Insequent ona oğlu için savaşması için yeni bir fırsat vermişti.

Linden bunu boşa harcamak istememişti.

"Pssht, hanımefendi," diye yanıtladı Mahdoubt. "Teşekkürünüz Mahdoubt'u memnun etti mi? Elbette. Yine de yeterli, hatta fazlasıyla yeterli. Şimdiden onun umutlarını aştınız. Ve bu zamanların tehlikesine daha derinden bakmasını sağladınız. Gördükleri ona henüz hizmetinin bitmediğini öğretiyor.

"Hanımefendi," diye hızlıca devam etti. "Alçakgönüllü olarak adlandırılanlardan biri uyanışınızı fark etti. Arkadaşlarınıza çağrılar gönderildi. Eminim aceleyle toplanıp size katılmak için can atacaklardır." Kadın bariz bir şefkatle gülümsedi. "Onlar gelmeden önce Mahdoubt gitmeli, çünkü onların sorularına boyun eğmeyecek. Yine de burada kimsenin sahip olmadığı bilgiye olan ihtiyacınızın farkında. Belki şimdi sorularınızdan birkaçı karşılanabilir. Eğer Mahdoubt'un size açıklayabileceği bir şey varsa, bunu çekinmeden söylemenizi istiyor."

Linden daha dik oturdu. Mahdoubt'un teklifini beklemiyordu. Zihni hem uzun uykunun hem de *Croyel*'in Jeremiah'nın oyuncağı üzerindeki acımasız lekesinin etkisiyle hâlâ tıkalıydı. Yarı refleks olarak, metaldeki rahatsız edici kalıntıyı yalamak için Asa'dan küçük bir alev dili çağırdı. Sonra da içinde bulunduğu koşullara yetişmek için çabaladı.

Arkadaşlarının durumu ve kuşatmanın durumu hakkında ayrıntı istiyordu. Ancak Liand ve diğerleri bu tür sorulara bizzat cevap vermek için yakında geleceklerdi. Mahdoubt da Insequent'lardan biriydi. Linden'i kurtarmıştı ama Roger'ın ve *Croyel*'in ihanetine de izin vermişti.

Linden düşüncelerini bir düzene sokmaya çalışırken aklına gelen ilk soruyu sordu.

"Ayrılmadan önce-" İlk başta kelimeler ona garip geldi, sanki onları yılların uçsuz bucaksız körfezinde sürüklemek zorundaymış gibi. "Ur-viller Roger ve *Croyel*'in beni almasını engellemeye çalıştıklarında. Hiç Waynhim yoktu." Esmer'e göre, ur-viller ve Waynhim arasında barış sağlamıştı. Birlikte, Revelstone'un hayatta kalabilmesi için Demondim'i zayıflatmasına yardım etmişlerdi. "Neden ur-villere katılmadılar? Geçmişte kaybolmamı mı *istediler*?"

Arkadaşı başka tarafa baktı. Görünüşe göre kalenin kayasına seslenerek, "Mahdoubt hanımefendinin bu konudaki endişesini anlıyor mu? Kesinlikle. Hanımefendi Waynhim'in konuşmasını kavrayamaz. Bu yüzden onlara doğrudan soru soramıyor. Bildiği tek tercüman da bazen güvenilmez oluyor. Bu nedenler bir cevap için yeterli mi? Yeterli."

Sonra kadın tekrar Linden'le yüzleşti. "Hanımefendi, Waynhim kendilerini yok saydı çünkü şimdi kendilerini Efendi olarak görenlerin tehlikede olduğunu öngördüler. Waynhim ve *Harucha*'nın dağ ırkı arasındaki saygı hem eski hem de kazanılmıştır. Waynhim sizin kaybınızı istemez. Sizi korumak için çok şey yaparlardı. Yine de eski müttefiklerini tehlikeye atacak eylemleri paylaşmayı reddettiler."

Linden ilk kez bir soruyu boşa harcadığını düşünmüyordu. Yine de bir cevap aldığı için memnundu. İçini kemiren bir şüpheyi gidermişti. Ve bu ona en çok neyi bilmek istediğine karar vermesi için zaman kazandırdı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Bu mantıklı."

Jeremiah'ın yarış arabasını sıkarak sordu. "Bana oğlumu nasıl kurtaracağımı söyleyebilir misiniz? Çoktan kayboldu mu?"

A-Jeroth'un işareti çocuğun üzerine henüz küçük bir çocukken konmuştu.

Insequent bir gözüyle Linden'a baktı, sonra diğer gözüyle. "Ne yazık ki," dedi, "Mahdoubt'un bundan haberi yok. Bu onu aşıyor. Bir bakıma kendini Zaman'ın bir ustası haline getirdi - tıpkı Theomach'ın da yaptığı gibi, başka bir biçimde olsa da. Ancak yalnızca kendini gösterdiği zamanı görür, ne geçmişini ne de geleceğini. Dolayısıyla kendi geleceğine tanıklık edemez. Onun şimdiki zamanı burasıdır. Bu anın ötesinde, niyetleri ve tehlikeleri tahmin edebilir, ancak ileride yatan eylemleri ve sonuçları gözlemleyemez.

"Theomach'ın güçleri Mahdoubt'unkilerden daha büyüktü."

Linden istemsizce irkildi; ama itiraz etmedi. Mahdoubt'a güveniyordu. Ve Lord Foul, Anele aracılığıyla ona söz *vermişti*: *Zamanla çabalarımın meyvesini göreceksin. Eğer oğlun bana hizmet ederse, bunu senin huzurunda yapacak. Onu katledersem, bunu senin huzurunda yapacağım.*

senden önce. Onu keşfedersen, sadece sonunu hızlandırmış olursun. Roger ona kendisinin ve Despiser'ın Jeremiah için hâlâ planları olduğunu söylemişti.

Amaçlarımı sizin gibi kişilere açıklamam.

Bu nedenle oğlunun kurtuluşunun mümkün olmadığına inanmayı seçti. Lord Foul'un hâlâ ona bir faydası olsa da, onarılamayacak kadar zarar görmeyecekti ve ona ulaşmayı umabilirdi.

Linden kalbinin taşına dayanarak, "Bu durumda, Roger ve *croyel* ilk geldiklerinde neden onları ifşa etmediğinizi söyleyin. Garroting Deep'te, 'gerekli' olduğunu düşündüğünüz şeylere müdahale edecek kadar bilge olmadığınızı söylemişsiniz. Ama bu on bin yıl önceydi. Dikkatli olmak zorundaydın. Bu ise şimdi. Roger ve o canavarın bana yaptığı şey nasıl *gerekli* olabilir?"

Mahdoubt onu kurtarabilirdi-

Buna karşılık kadının yüz hatlarını keder ve hüznün kapladı. Gözlerindeki çelişkiyi azalttı: bir an için kendi içinde bocalıyor gibiydi. Cevap verdiğinde sesi hüznle doluydu.

"Hanımefendi, Mahdoubt acınızı anlıyor. Eminim ki kendisi de size ihanet eden kişi olarak görünecektir, çünkü size karşı ihanet işlenirken bir kenarda durdu. Eğer kınanmayı seçerseniz, o size karşı gelemez."

Insequent parmaklarını birbirine düğümledi. Elleri birbirine dolandı. "Ama eğer Mahdoubt senin saygını kazandıysa, o zaman -saygıyla, evet ve aynı zamanda yas tutarak- daha önce sahip olmadığın bir bilgi edindiğini gözlemler. Ve eğer acı çekmemiş ve çabalamamış olsaydınız, şu an olduğunuz kişi olamazdınız. Düşmanlarınız tarafından ele geçirildiğinizde Mahdoubt böyle bir sonucu öngöremedi. O sadece sizin o zamanlar Ülkenin içinde bulunduğu kötü duruma eşit olmadığınızı algılayabildi.

"Hanımefendi, daha büyük oldunuz. Mahdoubt bunu gerekli gördü."

Linden arkadaşına kaşlarını çatı; ama öfkesi Mahdoubt'a değil, kendisine yönelikti. "Bağışlayın beni. Bunu bir suçlama gibi algılamak istememiştım." Artık daha fazla şey bildiği kesinlikle doğrudu. "Ben

sana arkadaşım demekten gurur duyuyorum. Sadece elimden geldiğince anlamaya çalışıyorum."

Daha büyük hale gelmemiştir. Sadece daha sert ve daha kesin hale gelmiştir.

Mahdoubt yavaşça başını kaldırdı. Mavi gözleri rahatlama ya da minnettarlıkla nemlenmişti ama turuncu gözleri vahşet vaat edercesine parlıyordu. "Pssht, leydim," dedi tekrar. "Mahdoubt'un affına ihtiyacınız yok. İstenmeden önce verilir. Kesinlikle öyle. Minnettarlığınız" -cübbesini gösterdi- "onun yaşlı kalbini ele geçirdi.

"Ne soracaksanız sorun. Mahdoubt daha iyi cevaplar vermeye çalışacaktır."

Şimdi gözlerini kaçıran Linden oldu. Kendini hazırlarken mırıldandı. "Yaptığın şeyle ilgili asıl sorunum kendimi çok *aptal* hissetmem. Gerçeği kendi gözlerimle görmeliydim. En azından Roger hakkında." Jeremiah'nin varlığı onu tamamen şaşırtmıştı. "Ama o bir şeyler yaptı-

"Nasıl bahar şarabı içebilir?" diye ağzından kaçırdı. "İkisi de nasıl içebilir? İçinde *alianta* var."

Bu, Covenant'ın oğlunun kafasını karıştırdığı pek çok yöntemden yalnızca biriydi. Ramen, *Fangthane'nin hiçbir hizmetkârının alianta istemediğine ya da tüketmeyeceğine* inanıyordu.

"Ah." Mahdoubt tanıyarak başını salladı. "Kesinlikle. Bu şıklık yarım elin *Elohim*'in doğasından aldığı paydan kaynaklanıyor. *Elohim* ölümlülerin zevkleri tarafından engellenmez. Böyle bir elin lanetli armağanıyla, haininiz hem göz kamaştırma, görünme gücünü hem de Toprak'ın güzel sağlığı için tiksintisini bir kenara bırakma kapasitesini aldı. Verilen bu güçleri oğlunuzu yöneten zalim canavarı perdelemek ve korumak için de kullandı. Böylece kendisinin ve oğlunuzun bahar şarabındaki *alianta*'ya duyduğu nefret gizlendi.

"Aklınız sizi yanıltmamış leydim," diye ekledi nazikçe. "Kendiniz hakkında kötü düşünmeyin. Düşmanlarınızın eylemleri ve görünüşleri sizin şaşkınlığınız için hazırlanmıştı. Onların gizlendiğini düşünmenize fırsat vermemek için olaydan olaya koşturuldunuz." Kadın tekrar başını salladı. "Senin hiçbir hatan yoktu."

"O zaman-" Linden dikkatini büyük bir çabayla Roger'ın ve Croye'in manipölasyonlarından uzaklaştırdı. Onları çok yakından düşünürse, öfkeden deliye dönebilirdi. Bunu oğluma onlar yaptı. Bir an için gözlerini kapadı, kendini topladı. Gözlerini tekrar açtığında, arkadaşıyla yüz yüze geldi.

"Theomach bana tarihi yaptıklarımın koruyacağını söyledi ama ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Bunun nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum."

Her şeyi değiştirecek dalgaları nasıl harekete geçirmemişti?

Mahdoubt başını iki yana sallayarak önce turuncu, sonra mavi gözlerini Linden'e çevirdi. "Leydim," dedi Linden'i kendisine inanmaya zorlayan bir niyet havasıyla, "Mide'nin bu tür konuları ihmal etmediğinden emin olabilirsiniz. Kalbiniz atmıyor mu? Sözleriniz anlamlarını ifade etmiyor mu? Ve bu basit gerçekler Zaman Yasası'nın devam ettiğini ilan etmiyor mu? Geçmişle bağınızı koparmadığınız apaçık ortada.

"Yine de Mahdoubt gözlemleyebilir," diye ekledi Linden sanki şüphe ifade etmiş gibi, "Yasa kendi yolunu arar. Yönü değiştirildiğinde, geri dönmek için çabalar. Berek Heartthew'un savaşçıları arasında Dünya Gücü'nü kullanmanız, Theomach'ın amacına hizmet etmek için kolayca dönüştürüldü. Mide'nin Lord-Fatherer'ın öğretmeni olarak kendine bir yer bulduğunu unutmadınız - eminim unutmamışsınızdır. Böylece sizin varlığınızı ve eylemlerinizi kendi niyetlerine ve Zaman hakkındaki bilgisine uygun bir şekilde açıklayabildi.

"Leydim, o sizi Sınırsızların ilki yaptı; Lordlar zamanında, tıpkı sonradan gelenler gibi, kendi özel doğalarına göre tek başlarına ilim ve bilgeliği arayanlar. Theomach'ın sözüyle, yardımınıza duyulan meraktan bir gelenek ve bir efsane başladı ve o zamandan beri Toprak'ta yaşanan her şey bunu doğruladı."

Linden şaşkınlık içinde ve yavaş yavaş anlayarak dinledi. Serbest Bırakılanlar'ı duymuştu -Sunder'ın yarı deli babası kendisini Serbest Bırakılan'ın soyundan geldiğini söyledikten sonra Antlaşma ona onlardan biraz bahsetmişti.

"Anlayın leydim," diye devam etti Mahdoubt, "Theomach'ın sizin varlığınıza ya da yardımınıza ihtiyacı yoktu. O sadece sizi kullandı. Siz ortaya çıkmasaydınız, Heartthew'in güvenini başka yollarla kazanmaya çalışacaktı. Ve kendi bilgisini ve gücünü haklı çıkarmak için Sınırsız efsanesini öne sürerdi. Kemerini korumak için böyle hilelere ihtiyaç vardı.

"Hainlerinizin ziyareti de Theomach'ın zekâsına meydan okumadı." Yaşlı kadın derin bir iç çekti. "Daha sonraki çağların Lordları arasında, Yarım El'in, Efendi Baba'nın bir gün Toprak'ın ihtiyacını karşılamak için geri döneceğine dair bir inanç vardı. Olayların akışına bakılırsa, Theomach size eşlik edenlerin ağzından böyle bir hikâye çıkarmaktan pek de rahatsız olmadı."

Bir an için sesinde bir onaylamama ifadesi belirdi. "Onun amaçları kendine aitti ve bencildi. Yaptığı her şey kendi yücelmesine hizmet ediyordu. Bu nedenle, zaman zaman Lord-Fatherer'a kusurlu ya da eksik talimatlar vermekten çekinmedi. Bununla birlikte, arzularından kaynaklanan bütünlüğü korumak için bilgisinin tüm derinliğinden yararlanacağından eminim.

"Insequent ve *Elohim*'in tek ortak noktası Dünya'nın yok olmasını istemememizdir leydim."

Theomach da hemen hemen aynı şeyi söylemişti. Roger bile söylemişti.

Ve Linden, Berek'in Ateş Aslanlarıyla karşılaşmasının ardından ne kadar az şey bildiğini ya da anladığını kendi gözleriyle görmüştü. Mide ona her şeyi anlatabilirdi ve onun da buna inanmaktan başka çaresi yoktu.

Glimmermere'in sularından daha fazla içtikçe zihni daha da keskinleşti. Bilmek istediği o kadar çok şey vardı ki. Mahdoubt yakında yola çıkacağını söylediği için Linden acele etmeye başladı.

"Pekâlâ," dedi. "Theomach'ın kendi geleceğinin ne gerektirdiğini nasıl bildiğini gerçekten anlamıyorum. Ama siz açıklasanız da muhtemelen yine anlamazdım.

"O kutu hakkında bana ne söyleyebilirsin? *Croyel*'in bizi dağa mı taşıdı?" Hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Ya da

bunu yapmak için oğlumu kullandı. Jeremiah gerçekten portallar yapabiliyor mu? Zaman ve mesafeler arasında kapılar? Ve eğer öyleyse, bunun *Elohim* ile ne ilgisi var?"

Roger ona Jeremiah'ın ölü odun yapısı hakkındaki gerçeği söylemiş miydi?

Mahdoubt bir uyarıda bulunmak için ellerini açtı. "Hanımefendinin sorusu uygun mu?" diye sordu kendi kendine. "Mahdoubt öyle olduğunu düşünüyor. Yine de burada bir tehlike var. Büyük bir dikkat göstermeli.

"Leydim," dedi Linden'a. "Oğlunuzun yetenekleri kesin. Mahdoubt onların ne kapsamını ne de kullanım alanlarını tahmin edebilir. Ancak, değerleri şüphe götürmez. Hem Büyücü'nün ilgisi hem de a-Jeroth'un entrikaları, seçtiğiniz çocuğun içinde gizlenmiş bir güç olduğunu ortaya koyuyor."

Yeremya'ya -ya *da croyel'e*- göre, Vizard *Elohim* için bir hapishaneye göz dikmişti.

"Mahdoubt," diye devam etti, "ne Insequent'in ne de *Elohim*'in Dünya'nın yok edilmesini istemediğini söyledi. Sizin hainlerinizin niyetinin böyle bir tahribat olduğu kesin. Ama onlar Theomach'ın algısını aştılar, çünkü o bencilce onlara izin verdi ve sizin onlara karşı koyma gücünüze güvendi. Bu nedenle yoldaşlarınız onda daha fazla tehdit görmediler. Ve sizin yenilginizin kesin olduğunu düşündüler. Bu nedenle sadece *Elohim*'den korktular.

"Sizin *deyiminizle* 'kutunun' amacı *Elohim*'in gözlerini kör etmektir. Onlar"-gözle görülür bir şekilde dikkatli bir tanım aradı-"bu tür yapılara karşı hassastırlar. Doğası onların akışkanlığıyla etkileşime girerek yoldaşlarınızın tespit edilmekten kurtulmasını sağladı. Böylece Toprak Kanı'nın kriziyle tek başınıza karşılaşmak zorunda kaldınız."

Bu tür yapılara karşı duyarlı mı? Linden merak etti. Roger da temelde aynı şeyi söylemişti. Ve *Elohim*'in ur-villerin bir yapısı olan Vain'e nasıl tepki verdiğini görmüştü.

Eğer Yeremya'nın yeteneği *Elohim*'i "kör" edebiliyorsa, başka neleri başarabilirdi?

Ancak Linden yine bir kavrama engeline takıldı. Düşünceleri çok sıralıydı: sonuçlarını ölçemiyordu

Doğrusal neden ve sonuçlara meydan okuyan fikirler ya da yetenekler. Ve zamanının tükenmekte olduğunu hissetti. Diğer arkadaşları geliyordu-

Şaşkınlığını yutkunarak dikkatle, "Bu asla anlayamayacağım başka bir şey. Bir soruya daha cevap verebilir misiniz?"

Yaşlı kadın pencerenin panjurları arasından akşam havasını inceliyordu. Sonra Linden'a rahat bir gülümseme verdi. "Kesinlikle. Mahdoubt kısaca cevap verebilirse."

Linden hemen, "Theomach ve *Elohim*'e dönüp duruyoruz," dedi. Bir *Elohim croyel*'in yanı sıra *halfhand* hakkında da uyarıda bulunmuştu. "Halkınızın *Elohim*'in kalbindeki gölge olduğu doğru mu?" *Elohim* kendilerini *Dünya'nın kalbi* olarak adlandırmıştı. Ve Dünya'nın ya da kendilerinin kalbinde karanlığın yattığını kabul etmişlerdi. Sorusunu açıklamak için ekledi. "Başka açıklamalar da duydum."

Esmer ona, Elohimlerin *her şeye eşit olduklarına inandıklarını* söylemişti. *Bu yanlış. Eğer bu doğru olsaydı, tüm Dünya onların suretinde var olurdu ve Dünyanın Sonu Solucanı'nın uyandırmasından korkmalarına gerek kalmazdı. Bu, herhangi bir varlığın kalbini karartmaya yetecek bir gölgedir.*

Mahdoubt'un gülümsemesi çöktü ve içini çekti. "Leydim, Theomach *Elohim*'e şüphe duymaları için bir sebep verdi. Oh, kesinlikle. Bu nedenle Mahdoubt'un ırkından pek çok kişi onu tüm Insequent'lerin en büyüğü olarak adlandırıyor. Yine de o, kendi türünün *Elohim*'in dile getirilmemiş Würd'ünün gölgesi olmadığını düşünüyor. Insequent'ların kendileri de böyle gölgeler oluşturmaz. Onlar sadece, *Elohim*'in kendi kendine yetmenin soporunu arzuladığı kadar özenle bilgiyi arzulayan erkekler ve kadınlardır.

"Leydim, bu konulardaki kavrayışınız Mahdoubt'un ki ya da Theomach'ın ki kadar büyük. Kesinlikle öyle. Gölgelere aşına değil misiniz?" Uyumsuz gözleri Linden'i derin derin süzdü. "Ve kalbin hâlâ karanlıkla dolu değil mi? Dünya'nın kötülüklerini yorumlamak için rehberliğe ihtiyacın yok, çünkü onlarla kendi içinde karşılaştın."

Linden istemsizce kıpırdandı. Ravers'i tanıyordu: onu her zaman harekete geçiren tutkuların doğasını tanıyordu

Roger Covenant ve *Croye*'i kendilerini ifşa etmeye zorladığından beri. Kendi gölgesi Gallows Howe'a cevap vermişti. Ama şüphenin ötesine geçmişti ve kendini sorgulamadı. Bunun yerine, yoldaşının cevabında saklı olan uyarıyı görmezden gelmeyi tercih etti.

"Bu muhtemelen doğru," dedi ve konuyu kapattı. Lord Foul'un tuzaklarıyla artık yüzleşmişti. Onlara tekrar düşmeyecekti. "Ama ayrıntılar konusunda hâlâ kafam karışık.

"Theomach'ın gerçek adını nereden biliyorum? Nereden duydum?"

Insequent kendini onun için önemli biri haline getirmişti. Onların zayıflıklarını bilmek istiyordu.

Ama Mahdoubt, Linden'in beklediği ya da umduğu gibi tepki vermedi. Kadın dikkatle öne doğru eğilerek tombul kollarını dizlerine dayadı. Bir fısıltı kadar yumuşak olmasına rağmen garip bir şekilde yankılanan bir sesle, "Leydim, Mahdoubt'un gerçek adını sormadınız," diye cevap verdi.

Linden içgüdüsel olarak sırtını yatağın baş ucundaki taş a yasladı. Kanun Asası kucağında duruyordu: beyaz altın göğüs kafesine yaslanmıştı: bir eli oğlunun oyuncağını kavrarken diğer eli göğüslerinin üzerindeki çarşafı tutuyordu. Yine de kendini beklenmedik bir şekilde açıkta ve savunmasız hissediyordu, sanki tüm yetersizlikleri ortaya dökülmüş gibiydi.

Kendi kendine fısıldayarak, "Bilmeyi hak ettiğime ikna olmadım. Ve eminim ki bunu sormaya hakkım da yok. Halkınız isim yerine unvanları kazara kullanmaz. Theomach bunu yaptığında, bir şeyler saklıyor demektir. Bu beni şüphelendiriyor. Ama sen benim arkadaşımsın. Sadece hayatımı kurtarmadın. Yaşama nedenlerimi de kurtardın. Belli ki bana söylememeye karar verdiğin bir sürü şey biliyorsun. Ve umurumda değil. Ne yaparsan yap saygı duyarım. Ya da yapmadığına."

Mahdoubt'un turuncu gözleri Linden'i yakıyordu; ama mavi gözleri yalvarır gibiydi, müsamaha ya da hoşgörü istiyordu. "O zaman Mahdoubt onun gerçek adının *Quern Ehstrel* olduğunu açıklayacak. Böylece onu zorlama yetkisini verir. Ve karşılığında hem bilgelik hem de itidal talep ediyor."

Hayır, Linden protesto etmek istedi. Lütfen. Seni *kullanacağımı* anlamıyor musun? Bulabildiğim her silaha ihtiyacım var. Ama yaşlı kadının hediyesini engelleme şansını çoktan kaçırmıştı.

Birden sesi üzüntüden kısıldı ve sordu. "Insequent'lar bu yüzden mi gerçek isimlerini saklıyorlar? Zorlanabildikleri için mi?"

Eğer öyleyse, birbirlerine olan sadakatlerini anlıyordu. Insequent'ın kendi halkı üzerinde çok fazla gücü vardı. Sadakat olmadan hiçbiri hayatta kalamazdı.

Ancak Mahdoubt doğrudan yanıt vermedi. Bunun yerine ayağa kalktı ve ellerini dizlerinin üzerine koyarak kendini yukarı doğru itti. Sevgiyle gülümsemesine rağmen bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Leydim, dostluğunuzu talep edenler yaklaşıyor. Mahdoubt artık ayrılmalı. Revelstone'a hizmet süresi sona erdi, çünkü o sadece leydiyi bekliyordu.

"Kıyafetiniz hazırlandı." Banyoya doğru başıyla işaret etti. "Ve ocağın önüne bir tepsi koydu, çünkü aç olduğunuzdan şüphe duymuyor.

"Mahdoubt'un son bir öğüt vermesine izin verirseniz" -Linden'a alaycı bir yan bakış attı- "arkadaşlarınız size katılmadan önce kendinizi giydireceksiniz. Oh, kesinlikle. Eğer bunu yapmazsan, onların aklını karıştırırsın."

Linden hiç düşünmeden yatağından fırladı; kollarını Mahdoubt'a dolayabilmek için asasını ve çarşafını yere bıraktı. Kalbi dokunulamayacak kadar sert değildi. Yıllarını bir kucaklaşmaya hasret geçirmişti; arkadaşı üzerinde güç sahibi olmak istemiyordu ama bu ona özgürce verilmişti. Minnettarlığını ifade edecek başka bir dil bilmiyordu.

Mahdoubt Linden'ın kucaklamasına kısa bir süre karşılık verdi. Sonra geri adım attı. "Pssht, leydim." Sesinde şefkat kokusu vardı. "Mahdoubt sadece ayrılır. O vefat etmez. Onunla tekrar karşılaşacak mısınız? Bundan emin olabilirsiniz. Bu kesin-"

"-Güneşin doğuşu ve batışı gibi," diye bitirdi Linden. Gülümsemek istedi ama yapamadı. Diğer arkadaşları geldiğinde bile Mahdoubt olmadan yapayalnız kalacaktı. Liand, Stave, Anele ve Ramen: hiçbiri ona ne olduğunu Mahdoubt'un anladığı gibi anlamayacaktı. "Ve o zamana kadar muhtemelen minnettar olmak için daha fazla nedenim olacak."

Mahdoubt onun kolunu üzerinde eğildi. "O zaman her şey yolunda," diye mırıldandı, "güneş yoluna devam ederken."

Başını hâlâ eğik tutarak yatak odasından çıktı.

Gözleri kuruyan ve acı çeken Linden, Insequent'ın gidişine tanık olmamak için arkasını döndü. Odasının dış kapısının açıldığını ya da kapandığını duymadı. Yine de yaşlı kadının ani yokluğunu sanki Mahdoubt anların arasındaki bir boşluğa adım atmış ve zamanın dışına kaymış gibi hissetti.

Sarsılan Linden banyoya gitti. Yüzünü yıkayıp kuruladıktan sonra iyice temizlenmiş giysilerini giydi ve Jeremiah'nın oyuncağını cebine sokarken, en azından birkaç damla teşekkür ve üzüntü gözyaşı dökmek için kendini zorladı. Ama yapamadı. *Melenkurion* Skyweir'in yönetimi altında ağlama kapasitesi yok olmuştu.

3. Arkadaşlar Arasında Masallar

Linden, Liand'ın kapısını çaldığını duyduğunda peynir, üzüm ve soğuk koyun eti yiyor ve bunları Glimmermere'in roborantından bir yudumla yıkıyordu. Onun dokunuşunu ağır granitin arasından heves ve endişenin karışımından anladı ve kapı kilitli olmamasına rağmen cevap vermek için hemen ayağa kalktı. Kendisi de hevesli ve endişeliydi. Diğer pek çok şeyin yanı sıra, Revelstone'dan ne kadar zamandır uzakta olduğunu ya da Lord's Keep'in Demondim'e karşı ne durumda olduğunu bilmiyordu; ve arkadaşlarının zarar görmediğine dair bir teyide ihtiyacı vardı.

Kadın kapıyı açtığında Liand kararsızca odaya daldı. Mahdoubt tarafından karşılanacağını ve engelleneceğini düşünmüş olabilir. Ancak Linden'i gördüğünde açık yüzü aydınlanır gibi oldu. Gözleri zevkle parladı ve kara kaşları havaya kalktı. Hemen onu kısa ve şiddetli bir şekilde kucakladı. Sonra geri çekildi, aynı anda hem utanıyor hem de parlıyordu.

"Linden," diye nefes aldı, sanki boğazı başka bir kelime söyleyemeyecek kadar duyguyla doluydu. "Ah, Linden."

Arkasında Onu, Manethrall Mahrtiir süpürüldü içinde, hevesli olarak a hawk. Linden'in önünde durarak ona derin bir Ramen selamı verdi, kollarını başının iki yanında ona doğru uzattı ve avuç içlerini dışa doğru açtı. Onun garrote bağlı onun Saç, ve a çelenk Boynunda harmani *amanibhavam* asılı. "Ringthane, iyi bir şekilde geri döndün ve iyi bir şekilde restore edildin. İlk ortaya çıktığında senin için korkmuştuk ama Mahdoubt ve kendi sezgilerimiz senin sadece dinlenmeye ihtiyacın olduğunu gösteriyordu. Dertli kalplerimiz artık mutlu."

Mahrtiir'in alışlagelmiş sertliği selamlamasını neredeyse coşkulu bir hale getirmişti; ama Linden'in cevap verecek zamanı yoktu. Bhapa ve Pahnı de selam vererek Manethrall'larını takip ettiler. Yaşlı Cord'un gözleri nemli ve minnettardı: bir Raman için alışılmadık bir duygu gösterisiydi bu. Ama Pahnı'nın sade sevinci daha karmaşıktı. Birden fazla mutluluk hissediyor gibiydi, sanki Linden'in iyileşmesinden duyduğu sevinç

daha derin ve daha özel bir sevinci bastırıyordu. Ve Linden alttan alta gizli bir endişe sezdi.

Anele'yi kolundan tutan Stave, Ramen'in arkasından içeri girdi. Yaşlı adam Stave'in dokunuşuna rahatsızlık duymadan katlandı: Görünüşe göre o bile *Harucha*'nin artık bir Üstat olmadığını anlamıştı. Aytaşı bakışları Linden'in üzerinden sanki ondan habersizmiş gibi geçti. Onu tanımak yerine Stave'in elini sıktı, yemek tepsisine doğru yürüdü, oturdu ve sanki onlarca yıllık yoksunluğu onu sürekli aç bırakmış gibi yemeye başladı.

Stave, Anele'nin davranışına narin bir omuz silkmeye karşılık verdi. Sonra Linden'le yüzleşti ve eğildi. Düz yüz hatları ve vurdumduymaz tavrı hiçbir şey belli etmiyordu: Linden onu hâlâ okuyamıyordu. Ama kalan gözlerinde alışılmadık bir parlaklık vardı ve Linden onun yokluğunun kendisi için benzersiz bir şekilde sert olduğunu tahmin etti. Onu koruyamadığı için kendini ağır bir şekilde yargıladığına şüphe yoktu. Bununla birlikte, onun adına diğer arkadaşlarından çok daha fazlasını feda etmişti. Liand evine sırtını dönmüş, Ramen'ler de kendi halkları arasındaki yaşamlarını geride bırakmışlardı; ama Stave akrabaları tarafından aforoz edilmişti.

Bütün yaraları çoktan iyileşmişti. Yırtık ve kirli giysisinin yerine temiz bir tunik giymişti. Sadece kayıp gözü kayıplarının büyüklüğünü ele veriyordu.

Linden tüm arkadaşlarına şefkat ve rahatlamayla baktı. Hayatında çoğu zaman çok kolay ağladığını hissetmişti. Şimdi arkadaşlarına onlar için ne hissettiğini gösterecek gözyaşları olmadığı için üzülüyordu. Kendisi yokken hiçbirinin zarar görmediğini görebiliyordu.

Ama Stave'in ya da Ramen'in selamına karşılık vermedi. Liand ya da Mahrtiir'e cevap vermedi. Odasına tek başlarına girmemişlerdi; iki Mütevazı da onları takip etmişti. Galt ve Clyme açık kapının iki yanında, sanki onun sinsi bir ihanet içinde olduğundan şüpheleniyorlarmış gibi dikiliyorlardı.

Ustaların çoğu Demondim tarafından katledilmişti. Daha fazlası Esmer ve ur- viller arasındaki savaşta acı çekmiş olabilir. Ve Linden'in Horde'un *kalesine* yaptığı saldırıya müdahale etmemişlerdi. Ama onların Demondim'e yaptıklarını unutmamıştı.

ya da kendi yalvarışlarını nasıl reddettiklerini hatırlamıyordu. Ve Stave'i reddetmelerini affetmeyecekti. Onların darbelerini sanki kendi bedenine vurulmuş gibi hatırlıyordu.

"Stave," diye sordu sanki Gallows Howe'da durmuş ve kan dökülmesini istiyormuş gibi, "neler oluyor?"

"Seçilmişler," diye kesin bir dille güvendi. "Benden çekiniyorlar."

Şaşırmış bir halde, "Yani seni yeterince cezalandırmadıklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Stave başını salladı. "Bildiğiniz gibi, halkım artık düşüncelerini bana iletmeyecek ya da benimkilere yanıt vermeyecek. Bir süre onların reddini tecrübe ettikten sonra, bunu engellemek istediğimi fark ettim. Onların kınamalarını anlasam da, bunu onaylamaktan nefret eder hale geldim. Bu nedenle iç sesimi susturmayı öğrendim. Üstatların sessiz konuşmalarını duyuyorum ama onlar benimkini duymuyorlar."

Linden ona bakarken devam etti, "Eskiden Alçakgönüllüler kapısı mühürlü geçitte kalabilirlerdi ve yine de duyduğum, söylediğim ve düşündüğüm her şeyi bilirlerdi. Ama şimdi zihnim onlardan saklı. Eğer senin huzurunda durmazlarsa, hikayen ya da amaçların hakkında hiçbir şey öğrenemeyecekler, çünkü seni onlara ifşa etmeyeceğime doğru karar verdiler."

"Stave-" Açıklaması onu öylesine şaşırttı ki, kelimeleri bulmakta zorlandı. "Seni küçümseme hatasına düşen herkes başına gelecekleri hak eder." Sonra şaşkınlığını ve öfkesini bastırdı. "Bu toprakların çok büyük kahramanları oldu. Ben de birkaç tane tanıdım," dayanılamayacak kadar çok. "Ama siz - hepiniz" - Liand, Anele ve Ramen'e baktı - "her toplulukta başınızı dik tutabilirsiniz."

Sonra tekrar Stave'le yüzleşti. Her kelimeyi tam olarak ifade ederek, "Ama bu yarım elmaların önünde konuşamam," dedi. Başına gelenler çok kişiseldi. "Dışarıda beklemelerini istiyorum. Çok şey istediğimi biliyorum. Ve bunu yapmak istemezseniz anlarım. Ama umarım burada işimiz bittikten sonra onların sorularını yanıtlamayı kabul edersin. Onlara bilmeleri gereken her şeyi anlatacağınıza dair güvence verin."

Haruchai bir kaşını kaldırdı; ama itiraz etmedi. Onun yerine Clyme ve Galt'a baktı. Ses tonunu hiç değiştirmeden, "Bu

Seçilmiş konuştu. Buna uyacağım. Gidebilirsiniz."

O konuşurken Linden yumruklarını gizlemek için kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözlerini dikerek, Alçakgönüllü'ye Stave'in sözüne sadık kalmayacağına inanması için meydan okudu.

Bir an için onu düşündüler. Sonra Galt karşı çıktı. "Peki ya onun kararı bizimkinden farklıysa, bizim gerekli gördüğümüz şeyleri gizlerse? O zaman ne olacak?"

Linden tereddüt etmedi. "Bir şeyi unutuyorsun." Roger Covenant'ı, *Croyel*'i ve Lord Foul'un manipölasyonlarını geri püskürtmüştü. Berek Halfhand ve Damelon Giantfriend ve *tüm Insequent'lerin en büyüğü olan* Theomach ile tanışmıştı. Caerroil Wildwood esasına rünler vermişti. Mahdoubt onu kurtarmak için on bin yılı aşmıştı. Kendinden şüphe etmek ya da bocalamak için hiçbir dürtü hissetmedi. "Toprağın sana ihtiyacı var. Benim bile sana ihtiyacım var. Hâlâ bir şeyin seni bana yardım etmeye ikna edeceğini umuyorum. Ve Stave senin nasıl düşündüğünü biliyor. Senin için önemli olan hiçbir şeyi senden esirgemeyecektir."

Hâlâ hiçbirini kıpırdamamıştı. "Bizden 'yarım eller' olarak bahsediyorsunuz," diye gözlemledi Clyme. "Bu ismi kabul ediyoruz, çünkü uzun süren savaşlarda bu ismi hak ettik ve Efendiler arasındaki amacımız onurludur. Ama bizim *Elohim*'in Ülke halkını önceden uyarmaya çalıştığı 'yarım el' olduğumuza mı inanıyorsunuz?"

İçini çekti, kendini sıkıca kavradı. "Hayır. Ben daha iyi biliyorum."

Galt, Branl ve Clyme, Üstatların en çok ihtiyaç duydukları anda inatla bir kenara çekilmelerine neden olabilecek yönlerini temsil ediyorlardı. Ama Roger ve *Croyel* hakkındaki gerçeği görmüştü. Ve Kastenessen'in kendisi de artık bir yarı el olarak kabul edilebilirdi. *Elohim*'in Alçakgönüllülerden korkmadığından emindi.

Clyme ve Galt bir süre daha odanın havasını ya da belki de Revelstone'un daha geniş atmosferini incelediler. Sonra daha fazla tartışmadan odadan çıktılar ve kapıyı arkalarından kapattılar.

Sonunda Linden, Stave'in önünde eğildi. "Teşekkür ederim." Alçakgönüllüler gittiğinde, gerginliğinin bir kısmı azaldı. Sonunda arkadaşlarına bakıp gülümseyebildi.

Liand aralarında en az çekingen olanı olduğundan ve endişeleri gözlerini kararttığından, Ramen ve Stave ile de konuşmasına rağmen onunla yüzleşti. "Lütfen yanlış anlamayın," diye ısrar etti toplayabildiği kadar sıcaklıkla. "Muhtemelen geri döndüğüm için mutlu görünmüyorum. Ama mutluyum. Sadece nasıl tarif edeceğimi bile bilmediğim şeyler yaşadım. Bir süre için hiçbirinizi bir daha göremeyeceğimi düşündüm." Sesi titremesi gerekirken sabit kaldı. "Mahdoubt beni kurtarmasaydı, ölmüş kadar olurdum."

Genç Stonedownor'un yüzü sorularla dolup taşıtı. Linden onları engellemek için elini kaldırdı.

"Ama şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bende gördüğünüz şey bu," dedi sevinç yerine. "İhanete uğradım ve öfkeden o kadar uzaklaştım ki geri dönmeyebilirim. Hepinize ne olduğunu duymak istiyorum. Ne kadar zamandır yok olduğumu ve Demondim'in ne yaptığını bilmem gerekiyor. Sonra da Revelstone'dan ayrılmanın bir yolunu bulmalıyım." Açık olmaya çalışarak sözlerini şöyle bitirdi: "Çok pasif davrandım. Bundan bıktım artık. Düşmanlarımızın beklemediği şeyler yapmaya başlamak istiyorum."

Stave'in körü körüne başını sallaması ya da Mahrtiir'in sırtındaki ani vahşet onu şaşırtmamıştı. Ve Kordların, Anele'den duydukları uğursuz kehanetlere, paniğe kapılma nedenlerine rağmen Manethrall'larını takip edeceklerine kesin gözüyle bakıyordu. Ama Linden Liand'dan şüphe ve endişe bekliyordu: onun nazik gözlerini parlatan ani heyecana hazırlıklı değildi. Anele'nin tepkisi ise onu iyice ürkütmüştü.

Bir parça koyun eti yutarak ayağa fırladı. Yüksek bir sesle, "Anele artık yaratıklardan, kayıplardan korkmuyor," diye duyurdu. Başı sanki bir şey arıyormuş gibi bir o yana bir bu yana sallandı. "Hatırlamaktan korkuyor. Ah, işte bundan korkuyor." Bir eliyle Liand'a sertçe işaret etti ama Liand bu hareketin farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Ve Efendiler kaçmak zorunda. Bu yüzden ona kulak verecek herkese ilan ediyor.

"Ama diğerleri-" Sesi aniden fısıltıya dönüştü. "Anele'nin rüyalarında konuşuyorlar. Onların seslerinden korku ve suçlamadan daha çok korkuyor."

Çılgınlığı, bir deri bir kemik kalmış formunun her çizgisinde görülebiliyordu. Bununla birlikte, işlenmiş taş üzerinde durması bu durumu bir ölçüde bozuyordu. Kevin's Watch'ta ya da Mithil Stonedown'daki hapisanesinde olduğu gibi burada da kendisinden sanki başka biriymiş gibi bahsediyordu; ancak şekillendirilmiş ya da yıpranmış kaya zaman zaman etrafında söylenenlere ve yapılanlara dolaylı bir dokunaklılıkla karşılık vermesini sağlıyordu.

Yine de Liand'ı çağırırdı.

Diğerleri-?

"Linden-" dedi Liand beceriksizce. Anele'nin ısrarlı hareketleri onu rahatsız etmiş gibiydi. Onları anlamış olmalıydı. "Anlatacak kelimelerim yok-"

"O zaman," diye talimat verdi Mahrtiir, "Ringthane'nin onun durumuna tanıklık etmesine izin ver, istediği gibi. Bunu gördüğünde, sözler de arkasından gelecektir."

Genç adam Linden'e itiraz eder gibi bir bakış fırlattı ama Manethrall'a itaat etti. Mutsuzca iç çekerek belindeki kuşağa uzandı, Linden'in daha önce görmediği soluk mavi bir kumaş şeridi vardı ve kuşaktan avuç içi büyüklüğünde deri bir kese sarkıyordu. Keseyi çözerek eline bir nesne aldı, kendini dengelemek için derin bir nefes aldı ve sonra nesneyi Anele'nin avuçlarına bastırdı.

Pürüzsüz bir taş parçasıydı, belli belirsiz yarı saydamdı ve belirgin bir şekilde tanıdıktı. Linden'in sağlık duyusu sıkıştırılmış olasılıklar izlenimi aldı.

Anele'nin parmakları hemen taşın etrafında kenetlendi. Bir anda başını geriye attı ve sanki kalbi ondan koparılmış gibi feryat etti.

Linden içgüdüsel olarak yaşlı adama doğru hamle yaptı. Ama Liand onu durdurmak için uzandı ve Mahrtiir havladı. "Dur, Ringthane! Anele bunu istiyor."

Bir an sonra, Anele'nin kapalı yumruğundan çıkan bir güç dalgası onun deliliğinin tüm izlerini silip süpürdü.

Linden sarsılarak durdu ve bakakaldı. Bu Dünya Gücüydü ama Anele'nin doğuştan gelen gücü değildi. Daha ziyade onun gizli gücü farklı bir büyü biçimini katalize ediyor ya da çağırıyordu; Anele'nin uzun zaman önce bildiği özel bir eldritch enerjisi.

Sonra kudret seli geçti ve Anele sustu. Yavaşça başını eğdi. Linden'e baktığında, kör bakışları sanki görebiliyormuş gibi ona odaklandı.

"Linden Avery," dedi kısık sesle. "Seçilmiş ve Güneş Bilgesi. Beyaz altın kullanıcısı. Seni tanıyorum."

"Anele," diye nefes aldı. "Aklın başında."

Sıkıntıları açıkça belli olmasına rağmen arkadaşlarından hiçbiri şaşkınlık göstermedi. Yaşlı adamın hareketlerini tanımışlardı; bu dönüşümü daha önce görmüş olmalıydılar-

"Öyleyim," diye kabul etti, "ve bunu istemiyorum. Bu bana acı veriyor, çünkü çaresi olmayan bir açıklık. Verdiğim zararı iyileştiremem. Ama konuşmalı ve anlaşılmalıyım. Benden bunu istiyorlar."

"'Onlar' mı?" diye ısrar etti Linden. Anele, Lord Foul'un ve Kastenessen'in acımasız varlığına katlanmıştı. Esmer'in baskısını hissetmişti. Ve Thomas Covenant da onun aracılığıyla konuşmuştu: daha iyi huylu bir ele geçirme, ama yine de bir ihlal. Uyku bile korku ve ıstıraba dönüşmüşse, kendisinden geriye kalan herhangi bir şeyi nasıl koruyabilirdi?

"Bana sahip değiller," diye cevap verdi kırılğan bir vakarla, sanki onun endişesini anlamış gibi. "Daha ziyade rüyalarımda konuşuyorlar ve benden bunu istiyorlar. Onlar zayıflığımın ihanet ettiği babam Sunder ve annem Hollian. Ve onların arkasında Thomas Covenant duruyor, tek istediği sana olan sevgisini garanti etmem. Ama Sunder Graveler ve Hollian eh-Brand'ın niyeti daha acil."

Sunder mı? Linden aptalca düşündü. *Hollian mı?* "Andelain'de Ölüler arasında yaşıyorlar ve onları arayıp bulmamanız için size yalvarıyorlar. Kastenessen'in, *Skurf*'un ve beyaz altının tehlikesine nasıl cevap verileceğini bilmiyorlar. Size rehberlik ya da danışmanlık yapamazlar. Tek bildikleri Ölüler'in yanında sizi bir felaketin beklediği."

Aşkını. "Anele-" Linden'in sesi üzüntüden kısılmıştı. "Onlarla konuşabilir misin?" Sana yalvarıyorlar-"Rüyalarında? Onlara ne yaptığımı bildiğimi söyleyebilir misin?"

Tüm umutlarını Andelain'e bağlamıştı. Eğer Ölülere yaklaşması yasaklanırsa, gerçekten kaybolurdu; ve Jeremiah, Zaman Kemerini parçalanana kadar acı çekirdi.

Yaşlı adam başını salladı. "Uyuyorum, dilsizim." Ay taşı gözleri yalvarırcasına ona baktı. "Pişmanlığımla onlara haykırmak istiyorum ama duyamıyorlar. Büyümü keşfedip yerine getirene kadar hiçbir rüya ya *da* idrak gücü beni sarsamayacak."

Sonra arkasını döndü. "Liand," diye soludu, bocalayarak, "sana yalvarıyorum. Beni bu yükten kurtar. Kendim hakkında bilgi sahibi olmaya dayanamıyorum."

Ölülerin eşliğinde kıyamet sizi bekliyor.

Elini uzatıp parmaklarını açtığında, *orkestranın* bir parçası olan Güneştaşı'nı gösterdi. Linden'in duyularına göre, Sunder'ın Mithil Stonedown halkını Sunbane'den koruduğu pürüzsüz, düzensiz şekilli taşla aynı görünüyordu. Etkisi onu şeffaf gibi gösteriyordu ama öyle değildi. Bunun yerine Anele'nin avucunun özünde bir boşluğa benziyordu; gerçekliğin ya da Dünya Gücünün başka bir boyutuna açılan bir delik.

Dokunuşu zihnini onarmıştı.

"*Hayır.*" Liand taş a uzanırken, Linden Anele'yi yakaladı; onu tekrar kendisiyle yüzleşmeye zorladı. "*Neden?*" diye sormak istedi. Artık *aklın başında*. Bana *nedenini* söyle. Felaketle ilgili çok fazla kehanet duymuştu. Liand bile onu uyarmıştı: "*Korkuları gerçekleştirmek senin içinde var.*" Sunder ve Hollian'ın ondan neden korktuğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Ama elleri onun cılız gövdesine kapandığında, sinirleri onun acısını bir şimşek gibi hissetti. Akli başındaydı: Ah, akli başındaydı. Ve bu nedenle savunmasızdı. Dünya Gücü mirası bile zihnini parçalayan, onu kör eden, parçalanmış geçmişinin sonuçlarını ararken onu onlarca yıl açlığa ve yalnızlığa mahkûm eden kendini inkâr ve kederi geri çeviremezdi.

Linden'in kalbi bağışlamaz hale gelmiş ve obsidyen kadar kararmış olabilirdi; ama bu çelimsiz yaşlı adamdan hiçbir şey isteyemezdi. Oğlunu kurtarmak için bile yapamazdı. Anele'den zaten çok fazla acı çekmişti. Bununla işi bitmişti.

Ve onların arkasında Thomas Covenant duruyor, tek istediği sizi sevgisine inandırmam.

Linden öfke kadar şiddetli olan kederini yutkunarak yumuşak bir sesle, "Bir şeyi anlamamı istiyorum. Hâlâ anlayabiliyorken. Seni kullandım. Efendileri bana yardım etmeleri için ikna etmeye çalışırken." Ve onu daha fazla incitmeyi düşünmüştü. "Ama bunu bir daha yapmayacağım. Ben bittim."

Roger ve *Croyel* tarafından ihanete uğramasından en azından bu kadarını öğrenmişti. Onun kendileri için amaçlarına ulaşmasını istemişlerdi. Ve manipülasyonları onu neredeyse yok ediyordu. Ama *Croyel*'in Jeremiah'a yaptığı şey daha kötüydü.

"Seni yanımda tutacağım," diye söz verdi. "Seni elimden geldiğince koruyacağım." Ona sunabileceği başka bir umudu yoktu. "Ama istediğim şey için senden bedel ödemeni istemeyeceğim. Bir daha olmaz."

Anele bir an için derin bir nefes aldı. Anele'nin avuçlarında titredi: gözleri kapalıydı. Kendine hakim olduğunda cevap verdi. "Linden Avery, sen Seçilmiş'sin ve birçok şeyi belirleyeceksin." Alçak hırıltısı Mahrtiir'in ciddiyetini yankıladı. "Ama bu seçim sana bahşedilmiş değil. Yaşayan herkes Toprak'ın kötü durumunu paylaşıyor. Bunun bedeli yaşayan herkes tarafından karşılanacak. Bunu değiştiremezsiniz. Bunu yapmaya kalkışırsanız, sadece yıkıma uğrarsınız."

Sonra, sanki gücü tükenmiş gibi ondan kolayca uzaklaştı. Onu şaşkınlık içinde bırakarak *orkestrayı* Liand'a uzattı.

Taş parmaklarından ayrılır ayrılmaz bayılır gibi oldu.

Çok geç, Linden onun yığılmış halini yakaladı. Ama Bhapa daha hızlıydı. Yaşlı adamı yakaladı ve yavaşça halının üzerine indirdi.

Belli ki Kordon ne olacağını biliyordu. Linden'ın tüm arkadaşları biliyordu.

"Liand mı?" diye sordu üzüntüyle. "O-?"

Liand sanki dokunuşu ona zevk veriyormuş gibi *orkestrayı* avucunun içinde tutmaya devam etti. "Bunu konuşmuştuk," diye cevap verdi sessizce, Anele'ye bakarak. "Kalıcı bir zarar görmediğini fark ettik. Kısa bir süre uyuyacak. Uyandığında eskisi gibi olacak. Bir şekilde, deliliği nazikçe. Onu koruyor. Onun yokluğunda, yaşadıkları onu umutsuzluğa itecektir." Genç adam başını kaldırıp Linden'e baktığında, Anele'ye duyduğu şefkat gözlerini doldurdu. "Kendi aramızda bu sonuca vardık, çünkü onun acısını ya da bu acıya katlanışını başka türlü nasıl anlayabileceğimizi bilmiyoruz."

Mahrthir başını salladı ve Pahnı elini Liand'ın omzuna koyarak onun acısını paylaştı.

Linden'in dizleri aniden güçsüzleşti. "Tanrım," diye nefes aldı, "oturmam gerek." Kararsızca en yakın sandalyeye doğru ilerledi ve içine çöktü. Sonra elleriyle yüzünü kapatıp az önce olanları sindirmeye çalıştı.

Oh, Anele. Daha ne kadar acı çekeceksin?

-bu azap seni bekliyor-

Sunder ve Hollian, Linden'in Mahdoubt'a bile açıklamadığı niyetlerinden korkuyorlardı. Onları kendine bile söylememişti.

Ve onların arkasında Thomas Covenant duruyor-

Artık rüyalarında konuşanın, Gezintinin Eşiğinde Anele aracılığıyla onu uyaranın, yaylanın zengin otları üzerinde arkadaşlarına seslenenin Antlaşma'sı olduğuna kesinlikle inanıyordu. Başka hiç kimse onun gibi konuşamazdı.

-Tek istediği seni sevdiğinden emin olmam.

Arkadaşları bir süre sessizlik içinde onu beklediler. Sonra Stave kararlı bir şekilde, "Seçilmiş, konuşmalıyız. Çok acı çektiğinin farkındayız. Ama Ülke'nin düşmanlarıyla savaşmayı öneriyorsun. İhanetten bahsediyorsun. Görünüşe göre hem İnançsız hem de oğlunuz, ilan ettikleri amaçları Ülke'nin kurtuluşu iken kayboldular. Bu tür konular anlayış gerektirir."

"Ayrıca Mahdoubt da bizi şaşırtıyor," diye ekledi Mahrthir, "taşların içinden geçebildiğini gösterdi. Ayrılırken görülmemiş olmasına rağmen bu odalarda yok. Dönüşünüzdeki rolü açıklanmayı bekliyor."

Linden ellerini indirmede. Arkadaşları kapısına geldiğinde, kendini onlar için hazır hissetmişti. Şimdi ise hazır olmadığını biliyordu.

"Manethrall," diye karşı çıktı Stave, "eğer öğütlerime kulak verirsen, diğer meseleler halledilene kadar Mahdoubt'u ele almayacağız. Ne senden ne de Seçilmişler'den gizlenmeyi arzu etmiyorum. Ancak Mahdoubt'un tuhaflığının aciliyetten daha az önemli olduğunu düşünüyorum. Ur-Lord'un kaderi ve bizim içinde bulunduğumuz sıkıntılar daha büyük önem taşıyor."

"Nasıl istersen." Linden Mahrtiir'in başını salladığını hissetti. Bir zamanlar Stave'e karşı beslediği güvensizlik tamamen yok olmuştu. "Onun hakkında konuşmayı uygun bulduğunuzda konuşmaktan memnuniyet duyarım."

Stave hemen devam etti. "O zaman sana, Seçilmiş Linden Avery, yarım aydır Revelstone'da olmadığını söyleyeceğim."
"

"On üç gün, Linden," diye ekledi Liand.

"-ve iki gün daha uyudum," diye devam etti *Haruchai*. "Bu süre içinde senin hayatından endişe ettik. Ve şimdi geri döndüğüne göre, Land'ın hayatı için korkuyoruz. Sözlerin bize Kâfir'in başarısız olduğunu düşünmemiz için sebep veriyor."

Linden hâlâ yüzünü örtüyor, arkadaşlarından saklanıyordu. Sunder ve Hollian'ın hayaletleri ona güvenmiyordu. Despiser'a tam olarak istediği şeyi vermek için birkaç kalp atışına yaklaştığını arkadaşlarına nasıl söyleyebilirdi?

Gallows Howe, Linden Avery'den daha büyük bir şampiyon istedi.

"Linden," dedi Liand, onu nazıkçe dürterek, "nasıl umut edeceğimizi bilemedik. Sen ortadan kaybolduğunda Esmer de aynı şekilde yok oldu. Sonra ur-viller kendilerinden ya da Waynhim'den hiçbir iz bırakmadan dağıldılar. Ve Ranyhyn dağların arasından ayrılmıştı, bu da artık onlara ihtiyacın olmadığını gösteriyordu-" Sesi bir an gerildi. "Geri dönmeyeceğinizi. Yine de Demondim Revelstone'u öfkeyle kuşattı. Seni kaybetmek yüreklerimizi korkuyla doldurdu."

"Seni bizden alan Thomas Covenant'tı," diye ekledi Pahnı, sanki Linden'in Liand'dan şüphe etmesinden korkuyormuş gibi, "ilk Ringthane. Şimdi o gitti. Anele aracılığıyla bize rahatlama yerine sıkıntı vaat edildi. O halde nasıl umut edebiliriz?"

Linden iç çekti. Elbette hepsi haklıydı. Onlara ne olduğunu anlatmak zorundaydı. Yine de onlara cevap vermekte isteksizdi. Neye dönüştüğünü açığa vurmak istemiyordu.

Anele'nin uyarısı onu korkuttu çünkü bunu görmezden geleceğini zaten biliyordu.

Yakında, kendine emretti. Yakında hikâyesinin riskiyle yüzleşecekti. Ama bunu biraz daha erteleyecekti.

Yavaşça ellerini indirdi.

Arkadaşları onun önünde kümelenmiş duruyordu. Pahni'nin eli Liand'ın omzundaydı, destek ya da teselli için onu kavrıyordu. Bhapa, uyandığında yaşlı adama yardım etmeye hazır bir şekilde Anele'nin yanında bekliyordu. Yaşlı Kordon ondan hiçbir şey istemediğini, sadece varlığının bile onun için yeterli olduğunu göstermek istercesine bakışlarını Linden'den kaçırdı. Ama hem Mahrtiir hem de Stave onu inceledi, Manethrall hevesle, *Haruchai* ise ifadesizce.

Boğazını temizleyen Linden dikkatle sordu. "Anele'nin akli ne sıklıkla başındaydı?"

"Sadece bir kez," diye cevap verdi Liand hemen. "Ve kendini sadece, çağırdığında ona *ork* taşını vermemizi emredebilmek için tuttu. On gün ve daha uzun bir süredir ne taşla dokundu ne de açıkça konuştu."

Stonedownor'un bakışları onu Anele hakkında endişelenmemesi için cesaretlendirdi

-Ya da arkadaşlarından herhangi birini. Ama ses tonunda boğuk bir heves, rahatlama, belirsizlik ve heyecanın karışımı vardı. Güneş Taşı'nın kendisini yücelttiğini, beklentilerini aşan bir makama yükselttiğini hissediyor gibiydi.

"Peki ya *orquestra*?" Linden ona sordu. "Güneş taşı mı? Onu nasıl buldun?"

Genel anlamda cevabı biliyordu. *İhtiyacınız olan şey Aumbrie'de. Ona dokunduğunuzda ne aradığınızı anlayacaksınız.* Ama Liand'ın onayını almak istiyordu. Covenant'ın onu neden güç arayışına çıkmaya teşvik ettiğini anlayamıyordu.

Ve Clave'in Aumbrie'sini hiç görmemişti. Tek bildiği, Revelstone'da tutsakken Vain'in orada Berek'in Asası'nın demir topuklarını bulduğuydu.

Ancak Liand cevap vermeden önce Stave araya girdi. "Seçilmişler, ne Liand'ı ne de *Orcres'ti* küçümsüyorum, çünkü anlattıkların senin hikâyene olan ihtiyacımızdan daha ağır basmıyor. Korktuğumuz her şey adına, senden bunu istiyorum. Bizimle konuş ki tehlikenin gerçek yüzünü bilelim."

Linden gözlerini Liand'dan ayırmadı. "Sadece bu, Stave." Kendi kulaklarına *Haruchai* kadar sert geliyordu. "Lütfen. Hâlâ kendimi toparlamaya çalışıyorum. Sizin -hepinizin- konuşmanızı duymak bana yardımcı oluyor."

Sesleri ve endişesi ona bir zamanlar olduğu kadını hatırlattı.

Stave Mahrtir'e baktı. Manethrall onaylayınca Stave sert bir sesle, "Kısa kes Stonedownor," dedi.

Pahni, Liand'ın omzunu tutmaya devam etti; ama onun heyecan duyduğu yerde kendisinin sadece endişe duyduğunu bildiği gerçeğini maskelemek istercesine gözlerini indirdi.

Liand aniden Linden'in yanına oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayarak ona doğru eğildi; elindeki *orkestre* parçasını bir adak ya da gösteri gibi aralarında tuttu. Onun için duyduğu endişe dikkatinin yüzeyini kaplıyordu. Ancak Güneş Taşı hakkında konuşma arzusu geçici olarak öncelik kazandı.

"Bu konuda, Linden, ben kısalık için yaratılmadım. Senin yanındayken, tüm kavrayışları aşan mucizeler karşısında şaşkına döndüm. Ama elimi bu taşın üzerine koyana ve ruhumun onun şaşkınlığına cevap verdiğini hissedene kadar, benim de kendimi yüceltilmiş bulabileceğimi hayal etmemiştim."

Sunder hayattayken Güneş Taşı parçasını ustalıkla kullanmıştı. Ama Clave'in Rede'si tarafından eğitilmişti. Liand'ın böyle bir eğitimi, herhangi bir ilmi yoktu. Sadece Stonedownor kanının doğuştan gelen kaynakları *orkestrayı* kullanmasını sağlayabilirdi.

"Şunu anlamalısın ki," diye açıkladı ciddiyetle, "kalbimizin derinliklerine kadar perişan olmuştuk. Kâfir ve oğlunuz kurtuluş vaat ederek sizi bizden koparmışlardı. Yine de ur-viller onlara karşı çıktılar ve Esmer de onlara karşı çıktı; Esmer'in sadakati her fırsatta değişiyor gibi görünüyor. Ayrıca bir ses Anele aracılığıyla bizimle konuşmuş, belirsiz ihtiyaçları ve sıkıntıları önceden bildirmişti. Ve Demondim Revelstone'u acımasızca hırpaladı. Efendiler cesurca karşılık verdiler ama kayıpları büyüktü ve kimse sürüye ne kadar süre karşı koyabileceklerini bilmiyordu.

"Tariflere sığmayan olaylara maruz kaldığınız sizin sözünüz. Bizim şaşkınlığımız da anlatılamayacak kadar büyük."

Pahni'nin parmakları Liand'ın omzuna gömüldü; ama Linden'in bakışlarına karşılık vermedi.

Liand, Linden'in yüzünde, altında yatan endişeye bir cevap aramaya devam etti. "Çaresizlikten dehşete düşerek

kendimizi meşgul ettik. Her gün Kevin's Dirt balyasından kurtulmak için Glimmermere'de yıkanırdık. Ramen, Üstatların binekleriyle ilgilendi. Ve Stave -daha sonra bize bildirdiği gibi- düşüncelerini susturmanın sırrını öğrenmeye çalıştı. Ama Anele ve ben amaçsız ve rahatlamıştık.

"Olduğu gibi kaldı, uysal ve tutarsızca mırıldanıyordu. Onun hakkında bildiğim tek şey Üstatların yakınlığından hoşlanmadığı idi. Ben ise-" Liand hatırlayınca omuz silkti. "Lord'un Kalesi'nin savunmasında benim yerim yoktu. Varlığım sadece Üstatlara engel oldu. Ramen'ler benim yardımımından faydalanmak istediler ama çocukluğumdan beri atlarla ilgilenmeme rağmen yeteneklerimden faydalanamadılar. Demondim'den doğanlara dair hiçbir iz ya da iz bulamadım. Ve Stave bana Aumbrie'ye kadar rehberlik etmeyi reddederek, Efendilerin Toprak Gücü aletlerine yaklaşılmamasına izin vermeyeceğini söyledi.

"Linden, aramam tavsiye edilen şeyden men edildiğim düşüncesi bana ıstırap verdi. Seninle birlikteyken Ülke'nin büyüklüğü ve önemiyle karşılaştım. Ama senin yokluğunda, gereksiz ve cahil, aptal bir Taşralıdan başka bir şey değildim. Glimmermere'in iyiliği bile bana teselli vermedi. Pahnı'nın dikkati ve cömertliği olmasaydı" -genç Cord'a hızla gülümsedi- "sadece boşluğumu gidermek için kendimi Demondim'e atabilirdim."

Anele kesik bir horlamayla başını kaldırdı ve odanın etrafına körlemesine baktı. Sonra yiyecek kokusu alır gibi oldu. "Anele acıkmış," diye mırıldanarak Bhapa'nın hızlı desteğine dayandı, ayağa kalktı ve hemen tepsinin yanına oturarak yarıda kalan yemeğine devam etti.

Geçici berraklığı herhangi bir etki bıraktıysa bile, bunlar Linden'in duyularının erişemeyeceği yerlerdeydi.

"Kısaca Liand," diye mırıldandı Mahrtiir alçak sesle. "Ringthane'in kalbi yeterince dolu. Geçip gitmiş kederler üzerinde durma."

Pahnı hemen Manethrall'a döndü, görünüşe göre Liand'ı savunmak niyetindeydi. Ama Mahrtiir kaşlarını çatarak onu susturdu ve Pahnı tekrar başını eğdi.

"Özür dilerim," dedi Liand Linden'a. "Manethrall çok sakın konuşuyor. Acıların gerçekten de dile getirilmeye muhtaç, çünkü Ülke'nin kaderi sana bağlı. Kâfir'in amacının başarısız olduğu ve oğlunu kaybettiğin çok açık. Durumumdan sadece dönüşümümü anlayabilmeniz için bahsediyorum" -yine Ramen kızına baktı- "ve Pahni'nin korkusunu."

"Bunun için endişelenmeyin." Linden'ın ses tonu Stave'in metanetini andırıyordu. "Uzun bir gece olacak ve sabaha kadar yapabileceğimiz pek bir şey yok." Üstatların Demondim'i yenmesine yardım etmenin bir yolunu bulana kadar Revelstone'dan ayrılamayabilirdi. "Acele etmemize gerek yok."

Açıklamasına devam ederken Liand'ın yüz ifadesinden minnettarlığı ve kadının tavrından duyduğu endişe anlaşılıyordu.

"Kayboluşunuzun dördüncü gününde, Stave zamanın geldiğini bildirmek için bana yaklaştı. Düşüncelerini Üstatlardan gizlemeyi öğrenmişti. Ve Üstatların kendileri de Demondim tarafından ağır bir şekilde meşgul ediliyordu. Bu nedenle Aumbrie'ye karşı koymadan yaklaşabileceğimizi düşündü. Akrabaları bizi yakından koruyamayacak kadar azdı.

"Pahni karşı çıksa da hemen kabul ettim. Günlerime anlam katacak bir göreve ya da eyleme ihtiyacım vardı.

"Anele'yi Ramen'le birlikte bırakarak, Stave'in taşıdığı dışında hiçbir lambanın yanmadığı ve uzun yılların ihmal edilmiş tozunun ağır bir şekilde biriktiği Revelstone'un derinliklerine indik. Orada hiçbir amaca hizmet etmediği anlaşılan bir geçide girdik, çünkü sonu boş bir taşla bitiyordu. Ancak Glimmermere sezgilerimi tazelemişti ve duvarı bir süre inceledikten sonra belli belirsiz bir büyü ya da teurji kalıntısı algıladım.

"Basit bir görüşten gizlenmiş olsa da, kırmızı bir iz bir geçidin şeklini çiziyordu. Sizin de bildiğiniz gibi bu tür konularda bilgim yok. Yine de hislerime göre, iz lentonun ortasındaki vurgulu bir yere doğru akıyordu. Belki de beni sınavan Stave hiçbir tavsiyede bulunmadı. Yine de elimi o vurgunun üzerine koymaya cesaret ettim. Ve bunu yaptığımda, çizgilerin deseni içinde bir kapı belirginleşti."

Linden dikkatle dinledi, kendini hazırlamaya çalıştı; kararlılığını Liand'ın hikâyesine dayandırdı. Bazı detaylar incelenmek için yalvarıyordu. Şüphesiz Üstatlar onun elinde bir Güneştaşı parçası olduğunu biliyorlardı. Ve Liand'ın Aumbrie'ye girişini hissetmiş olmalıydılar. Neden *orkestrayı* bulur bulmaz ondan almamışlardı?

Devam ederken sesi daha da sertleşti. "Bildiğimin ötesinde kadim bir büyü'nün etkisiyle kapı kendiliğinden açıldı ve bizi toz ve nemli havayla dolu koridorlara soktu. Bundan sonra Stave rehberliğine devam etti, çünkü geçitler tasarımları ya da niyetleri hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Kısa süre sonra hava neredeyse s o l u n a m a y a c a k kadar kötüleşti ve Stave'in lambası söndü. Ancak sönmeden önce, yerde atılmış duran ağır ve karanlık demir bir kapıya rastladık. Kapının bir zamanlar mühürlediği odadan, dolunay halindeki ayın aydınlığı parlıyordu. Ayrıca Glimmermere'inki kadar dokunaklı ama ölçülemeyecek kadar daha karmaşık bir cadı canlılığı havası sezdim. Aslında, atmosferin Dünya Gücünün çok çeşitli formlarda bir araya gelmesinden başka bir şey tanıımıyordum.

"Sorduğum sorulara," dedi Liand, "Stave sadece odanın Clave'in Aumbrie'si olduğunu, kapının Vain adındaki ur-vile yapımı insan ya da yaratık tarafından bağlantılarından koparıldığını ve dış teurji tarafından korunduğu için kimsenin kapıyı onarmaya gerek görmediğini söyledi. Sonra bir süre konuşmadı. Bunun yerine Üstatların içsel konuşmalarını dinler gibi göründü, böylece tehdit edildiğimiz takdirde önceden uyarılabiliirdik. Sessizlik içinde, birlikte Aumbrie'ye girdik."

Gördükleri karşısında duyduğu şaşkınlığı kontrol altına alma çabası *orkestrayı* kavrayışından belli oluyordu. Parmakları sıkılaştıkça taş yumuşak bir şekilde parlamaya başladı; yıkanmış pamuk gibi beyaz ve kalbi gibi temizdi.

"Oda çok büyüktü, belki de sizin odalarınızın toplamının iki katı büyüklüğündeydi ve belli ki yaşlı kudretin aletleri ve tılsımları için bir depoydu. Gerçekten de, her tarafta Dünya Gücünün ışıltısına karşı zorlukla ilerleyebildim.

"Raflar duvarları kaplarken masalar zemini dolduruyordu, yüzeyleri doluydu. Her yerde parşömenler ve fiçılar, tılsımlar ve torklar, isimlerini sayamayacağım kadar çok periapt, çeşitli şekillerde kılıçlar gördüm.

ve modalar, bir zamanlar Lordlar tarafından tutulmuş olduklarını hayal etmeye zorlayan asalar. Işığın kendisi, rafların üzerindeki üç görkemli tabuttan ve masaların üzerindeki birkaç nesneden yayılıyordu. Yine de duyularımı nereye çevirirsem çevireyim, öylesine aşkın kudretler gördüm ki ruhumun gözleri kamaştı."

Liand aniden durdu. Güneş Taşı'nı kavrayışını gevşeterek ışığının solmasına izin verdi. Sonra dik oturdu, *orkestrayı* kesesine yerleştirdi ve ellerini kalçalarına dayayarak Linden'e baktı. Beklenmedik bir öfke ses tonunu keskinleştirdi.

"Linden, Üstatların emirleri artık bana küstahça gelmiyor. Artık onları delilik olarak görüyorum. *Haruchai*'nin silahlardan kaçındığını, yalnızca güç ve beceriye güvendiğini anlıyorum. Bunu kendi vizyonları için gerekli görüyorlar. Ramenler ise Ranyhyn'in hizmetkârlarıdır. Büyük atlar onlara ihtiyaç duymadığı için, teurji uygulamalarında hiçbir fayda görmezler. Yine de Aumbrie'nin içerdiği şeylerin katıksız israfı beni hayrete düşürüyor. İnkârda hiçbir vicdan görmüyorum-"

Linden onun sözünü kesti. Stave ve Ustalar kadar kendini de savunarak ağır bir ifadeyle, "Bu o kadar basit değil. Sadece enstrümana ihtiyacınız yok. Onu nasıl kullanacağınızı da bilmeniz gerekir."

"Yine de-" diye itiraz etmeye çalıştı Taşyürekli.

Devam etmesine izin vermedi. "Liand, o odada sana ne oldu? Aradığın şeyi bulmadan önce o şeylerden kaç tanesini incelemek zorunda kaldın?"

"Birçoğu," diye itiraf etti rahatsızca. "Bazıları güçleri görünür olmasına rağmen dokunuşum karşısında hareketsiz hissettiler. Diğerleri elimi tamamen reddetti. Parşömenlerin üzerindeki işaretler hiçbir anlam ifade etmiyordu ve tabutların parlaklığı onları açmamı yasaklıyordu. Bir süre için bir kılıç ya da asa istedim, ama hiçbir karşılık vermediler."

"Gördün mü?" dedi Linden daha nazikçe. "Belki de Üstatlar yanılıyordu. Bence yanılıyorlardı. Ama artık bunun bir önemi yok. Tüm eski bilgiler, Lordların ilmi, hatta Clave'in Rede'si bile. Hepsi gitti. Kayboldu. Ve onsuz-" Omuzlarını sert bir omuz silkmeye kaldırdı. "Kanun Asası'nı kullanabilirim çünkü onu ben yaptım. Ama vahşi büyüü çağırabilmemin tek nedeni Covenant'ın bana yüzüğünü bırakmış olması." Bir anda

ondan miras kalmıştı. "Sana doğru gelen tek bir şey bile bulmana şaşırdım."

İkna olmamış gibi görünse de Liand başını salladı. "Ve Aumbrie'nin içerdiği her şey beni şaşırttı. Stave'in tavsiyesi olmasa *orkestrayı* görmezden gelebilirdim. Ancak ondan yardım istediğimde, benim bir Taşiyen olduğumu ve bu nedenle taştan bir nesnenin işime yarayabileceğini söyledi."

Arkadaşlarına göz gezdiren Linden, Mahrtir'in sabırsızlığının arttığını ve Bhapa'nın bile huzursuz göründüğünü gördü. Pahnı eli Liand'ın omzunda ve vücudu kaskatı kesilmiş halde hareketsiz duruyordu. Sadece Stave kayıtsız kalarak tek gözüyle Linden'i inceliyordu. Ve sadece Anele odadaki gerginliği görmezden geldi.

Linden i çekti. Kendi açıklamalarını daha fazla erteleyemezdi.

"Ama onu buldun," dedi Liand'ı acele ettirmek için. "Ona dokunur dokunmaz emin oldun. Sanki hayata gelmişsin gibi hissettiriyor. Bunun senin için ne anlama geldiğini hepimiz görebiliyoruz." Mirası, sanki damarlarındaki kan ışık almış gibi içinde parlıyordu. "şimdi senden ileriye gitmeni istiyorum.

"Bana Üstatların seni neden durdurmadığını söyle. Onların bakış açısına göre, Asamı ve Antlaşma yüzüğümü saklamama izin vermeleri büyük bir tavizdi. Ve *Orcrest'i* hatırlıyorlar. Her şeyi hatırlıyorlar. Neden onu senden almadılar?"

Liand Stave'e baktı. "Ayin kapısına döndüğümüzde," dedi Taşyürekli Linden'e, "Alçakgönüllü Branl bizi bekliyordu ve geişimizi engelledi. Benden Aumbrie'deki *orkestrayı* değiştirmemi istedi." Sonra genç adamın ciddi gözleri tekrar onunkilerle buluştu. "Stave onu caydırdı."

Linden nefesini tuttu. Stave'e bakarak usulca sordu. "Onunla *dövüştün* mü?"

Haruchai başını salladı. "Buna gerek yoktu. Üstatların size ve Anele'ye tanıdıkları hoşgörü bir dereceye kadar Taşiyen'i de koruyor. Ama bu tek başına-" Stave omuz silkti.

"Ancak, Üstatların kalplerine bir belirsizlik ekildi. Onlar, sizin bir zamanlar

onların yardımı. Buna ek olarak, ur-Lord Thomas Covenant, Demondim'e karşı olan amacınızdan sizi vazgeçirmek için Efendilerin Sesi'ni çağırdı. Yine de, akrabalarımın en az uysal olanları için bile, sadece sizin Düşüş'ü ve dolayısıyla Illearth Taşı'nı söndürmenizin Revelstone'un sürüye karşı koymasını sağladığı açıktır.

"Daha sonra" -yine Stave omuz silkti- "Kâfir seni aramızdan şüphe uyandıracak bir şekilde aldı. İnançsız ve oğlun seni aramızdan aldıktan sonra da kuşatma devam etti. Demondim'in aralıksız saldırıları ur-Lord'un amacına ulaşamadığını ya da amacının açıkladığı gibi olmadığını gösterdi.

"Bu nedenle Üstatlar kararsız hale geldiler. Henüz kendi hizmetlerini sorgulamıyorlar. Ama şimdi sizin değerinizi adil bir şekilde ölçüp ölçmediklerini sorguluyorlar. Bu nedenle Branl, yoldaşlarınız arasında en az saygı duyulan kişiyi bile öldürme konusunda isteksizdi."

Pahni dişlerinin arasından ama sessizce haykırdı: "O en azı değil. O Ringthane'in dostlarının ilki ve en önde geleni."

Liand istemsizce kızardı; ama Linden dikkatini Stave'den ayırmadı. "Bana Branl'ın, Üstatlar *emin olmadığı* için *orquestra* gibi Dünya gücünde bir şeyi tutmasına izin verdiğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Hayır, Seçilmiş," diye yanıtladı Stave. "Sadece Branl'ın isteksizlik hissettiğini söyledim çünkü Efendiler belirsizleşti. *Orkestrayı* Liand'dan geri almadı çünkü onu *rhadhamaerl* doğruluk sınavına davet ettim."

Linden'in suratı anlamadığını belli ediyor olmalıydı. Stave duraksamadan açıkladı: "Ur-Lord'la geçirdiğin süre boyunca sadece Clave ve Sunbane'i biliyordun. Toprak hakkındaki bilgin, *rhadhamaerl*'in *taş-irfanının* her Taşköprülünün canı ve kanı olduğu Lordların zamanına *uzanmıyor*, tıpkı *lillianrill irfanının* her Woodhelven'i zenginleştirip koruduğu gibi. Doğruluk testinden haberiniz yok.

"Dürüstlüğü yalandan, sadakati yozlaşmadan ayırmak için *orcrest* ya da *lomillialor* ile yapıldı. Bu tür testlerin kusurlu olduğu biliniyordu. Bir zamanlar Yozlaşma'nın kendisi de meydan okumayı kabul etmiş ve ifşa edilmemiştir. Bu tür daha küçük varlıklar arasında

Ancak Ravers ya da ölümlü olanlar, doğruluk sınavında başarısız olmadılar.

"Branl'a, *rhadhamaerl*'in ilmi bin yıldır kayıp olsa da, Liand'ın kendisinin de testi geçtiğini gözlemledim. *Orcrest*'i elinde tutuyordu ve hiç zarar görmemişti. Branl da aynı şeyi yaparsa, ben de teste katlanmayı önerdim."

Liand başını salladı. Linden, Stave'in o anda onu şaşırttığını yüzünden anlayabiliyordu. Herhangi bir *Haruchai*'yi arkadaşı olarak görmeye alışık değildi.

"Bu meydan okumayı reddetti," diye devam etti Stave. "Kendisi için sonuçtan şüphe duymadı. Ama böyle meseleler tek bir Üstat tarafından kararlaştırılamayacak kadar önemlidir, üstelik Üstatlar birlikte belirsiz hale gelmişken. Beni reddettiler. Onların gözünde, seçtikleri hizmete ihanet ettim. Eğer doğruluk sınavında başarısız olsaydım, onların kararını onaylardım. Ama başaramazsam, çok şey değişecekti. Bu yüzden Branl karşı çıkmadan geçmemize izin verdi.

"Şimdi Anele'nin özgürce hareket etmesine izin verildiği gibi Liand'ın da *orkestrayı* tutmasına izin veriliyor ve kendi eylemlerinizi engellenmiyor. Efendilerin belirsizliği bizi koruyor."

Linden başını salladı. "Özür dilerim Stave. Anlamıyorum. Ne değişecek?"

"Seçilmişler," diye yanıtladı Stave sabırsızlıkla, "*Haruçaylar* kendilerini *rhadhamaerl* ve *lillianrill* ilmine adanmış olanlara duydukları kadim saygıyı unutmadılar. Akrabalarım Kan Muhafızları'nın doğruluk sınavını onurlandırdığını hatırlar. Eğer *orkestra* beni reddetmezse, Efendiler belki de beni sürgüne gönderirken hata yaptıklarını düşünmek zorunda kalacaklardı. Bundan sonra da başka şüpheler ortaya çıkacaktı. O zaman şüpheleri azalmak yerine artacaktı.

"Toplantıdaki Üstatlar bir ihtimal bu tehlikeyi kabul edebilirdi. Branl tek başına kabul edemezdi. Ve Revelstone'un savunmasının aşırılığı dikkatli bir değerlendirmeyi engelledi."

"Pekâlâ," dedi Linden yavaşça. "Şimdi anlıyorum. Sanırım." Üstatların tüm sertliğini kavradığından asla emin olamazdı. Ama kendi koşulları tüm inancını gerektiriyordu. Ve zaten arkadaşlarını çok uzun süre bekletmişti. "Teşekkür ederim."

Üstatların şüphelerinin eninde sonunda onları daha az değil daha çok inatçı yapacağından şüpheleniyordu. Ve arkadaşlarına Stave'in akrabaları kadar katı ve inatçı olduğunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Kendi sınavını karşılamak için ayağa kalkmak yerine, kendine son bir dikkat dağıtma izni verdi. Toplayabildiği kadar kibarlıkla şöyle dedi. "Pahni."

Genç Cord sıkıntılı bakışlarını hızla kaldırıp Linden'inkilerle buluşturdu, sonra tekrar gözlerini indirdi. "Ringthane?"

O kısa bakışla Pahni ruhunu açığa çıkarmış gibiydi.

Linden nefesini tuttu; bir an için tuttu. Sonra iç çeker gibi mırıldandı, "Liand, Covenant'ın ona bulmasını söylediği şeyi buldu," Thomas Covenant'ın kendisi, kötü niyetli bir taklit değil. "Şimdi de ona ne olacağından korkuyorsun."

Pahni başını kaldırmadan onayladı. Liand'ın omzundaki tutuşu canını acıtacak kadar sıkı görünüyordu; ama Liand sadece bir elini Liand'ın omzuna koymak için uzandı ve hiç irkilmedi.

Sonunda Linden ayağa kalktı. Kendi iyiliği için olduğu kadar Pahni'nin iyiliği için de, "Yüzleşmek zorunda kalacağın şey daha zor olacak," dedi. Covenant bunu Anele aracılığıyla söylemişti. "Ne olduğunu bilmiyorum. Hiçbirimize ne olacağını bilmiyorum. Ama senin ve Liand'ın birbirinize ihtiyacınız olduğunu biliyorum." Sevilmeden kıyametiyle yüzleşmeye zorlanmanın acımasızlığını yakından biliyordu. "Onun heyecanını anlamaya çalış. Hayatında ilk kez, senin hiç sahip olmadığın bir şeye sahip." Ramen'in Ranyhyn'e hizmet etmesine benzer bir şey. "Yaptığı şeyin önemli olduğuna inanmak için bir neden." Efendiler bunu tüm Ülke halkından almıştı. "Kendine inanmak için bir sebep."

Covenant, Linden'in arkadaşlarına onun için bir mesaj vermişti. *Bunu yapabilir. Ona bunu söylediğimi söyle.* Ona inanmadı ya da inanmadı. Sadece hiçbir şeyin onu durdurmasına izin vermeyeceğine söz verebilirdi.

Ayrıca Caerrol Wildwood'a tutmaya niyetli olduğu bir söz vermişti.

Linden ayağa kalkarak arkadaşlarına baktı: Mahrtiir'in hayal kırıklığı ve Stave'in vurdumduymazlığı, Bhapa'nın hikayesini duymak ve duymamak için duyduğu çelişkili arzu, Anele'nin dikkatsizliği, Liand'ın

Pahni'nin şaşkınlığı ve takdiri karşısında giderek artan bir endişe duydu. Sonra, Alçakgönüllü odadan çıktığından beri ilk kez, içinde yatan öfkenin yüzeye çıkmasına izin verdi.

"Görünüşe göre," dedi demir gibi. "*Elohim* doğruyu söylemiş." *Skurj*'un yanı sıra *croyel* hakkında da uyarıda bulunmuştu. Ve hem Ramenlere hem de Ülke halkına *yarım elden sakınmaları* söylenmişti. "Eğer bu konuda bu kadar gizemli olmasalardı, bize gerçekten iyi gelebilirlerdi."

Acı çekmemiş ve çabalamamış olsaydınız, olduğunuz kişi olamazdınız.

"Liand, ateşe biraz daha odun atar mısın? Burası daha da soğuyacak."

Kimse tepki veremedi, yatak odasına doğru yürüdü.

En azından geçici olarak, isteksizliğini geride bırakmıştı. Önce pencerenin üzerindeki panjurları açtı, böylece bahar gecesinin nispeten soğuk havası içeri engelsiz bir şekilde girebilecekti. Acımasız kışı ve çaresizliği hatırlatan o küçük şeyi istiyordu. Bir an için, sanki ciğerlerini karanlıkla dolduruyormuş gibi havayı soludu. Sonra asasını aldı ve rün oymalı abanozunu kendisini bekleyen arkadaşlarının yanına götürdü.

Onu gördüklerinde Liand ve Kordonlar irkildiler. Şaşırmamışlardı: onu platodan buraya getirdiklerinde Asa'yı görmüşlerdi. Ama onun dönüşümünü anlamamışlardı.

"Neler oldu?" Bhapa'nın sesi telaştan boğuk çıkıyordu. "Bu yeni bir asa mı?"

"Daha yakından bak, Cord," diye homurdandı Manethrall. "Bu bir değişiklik, değiştirme değil. Bilgece bir varlık Yüzüktayfı'nın Asası'nı kısıtladı ya da onu yüceltti. Ve gücünü, tanık olduklarımızdan daha büyük ve daha korkunç bir savaşta kullandı. Öyle düşmanlarla karşılaştı ki-"

Aniden Stave'e döndü. "Belki de şimdi Yüzüktayfı'nı en korkunç tehlikeden kurtaran Mahdoubt'tan bahsetmeliyiz."

Stave Linden'i yakından inceledi. "Seçilmiş dilediği gibi konuşacaktır. Ancak, bu tür konulara değinmek istemiyorum. Düşünebiliriz

daha fazla şey bilindiğinde daha büyük bir güvence ile."

"Anele bunu görüyor," dedi Anele, kör bir şekilde Asa'nın yanından ya da içinden bakarak. "Adını koyamıyor. Yine de bunun uygun olduğunu görüyor."

Linden başını salladı. "Mahdoubt konumuzun dışında." Stave'in neden bu konudan kaçınmak istediği hakkında hiçbir fikri yoktu; ama yaşlı kadının izni olmadan Insequent hakkında konuşmak istemiyordu. Mahdoubt kısa bir süre önce kendine has nedenlerle - belki de Mahrtiir'inki gibi sorulardan kaçmak için- Linden'in yoldaşlarıyla karşılaşmaktan kaçınmıştı. Bu sebepler her ne olursa olsun, Linden onlara saygı duymaya niyetliydi. Asasının bir ucunu hafifçe yere vurdu. "Konumuz bu bile değil. Sadece bakmanı istedim. Olan biten her şeyi nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama size *boyutları* hakkında bir fikir vermek istedim."

Şimdi Anele dışında herkes dikkatle ona bakıyordu. Yaşlı adam kopuk kopuk bir şeyler mırıldanırken, o da yaşadıklarını kelimelere dökmeye çalıştı.

Bunu yapamazdı. Göğsünün ortasındaki taş, ne üzüntü ya da pişmanlığa ne de onu harekete geçiren acil şaşkınlık ve ihtiyaca yer bırakıyordu. Bunları hâlâ hissediyordu ama dile getiremiyordu. Erimiş ve amacının magmatik amalgamını oluşturmak için birleşmişlerdi. Eylemler dışında herhangi bir dil onu kendine karşı yalanlardı.

Arkadaşlarına gerçeği anlatmak yerine, hikayesinin çıplak iskeletini anlattı; tutku ve gereklilikten arındırılmış kemikler. Yatak odasından gelen gece havası ensesinde hafifçe eserken, Roger ve *Croyel* ile geçirdiği zamanın gerçeklerini sanki başka birinden duymuş gibi anlattı. Bazı ayrıntıları geçiştirse de önemli hiçbir şeyi atlamadı - ta ki Garroting Deep'te Mahdoubt'la geçirdiği zamana gelene kadar. Sonra sadece Caerroil Wildwood'dan ve rünlerden bahsetti, Diyar'ın geçmişinden kurtarılışını açıklamadan bıraktı.

Arkadaşları Revelstone'a dönüşünü sormuş olsalardı, Stave'in Mahdoubt hakkında konuşmak istemediğini anlayana ya da Mahdoubt'un rızasını alana kadar sorularını geçiştirirdi. Ama **y a p m a d ı l a r**. Onun çeşitli yönleri

Anlatı dikkatlerini çekti ve çok fazla başka soruları vardı.

Stave ve Ramen, Liand'ın anladığından daha fazlasını anlamıştı. Halkları, farklı şekillerde de olsa, Ülke'nin tarihi hakkındaki bilgilerini korumuştı. Belki de bu nedenle Mahrtiir, Linden'in Insequent hakkında söylemeyi seçtiği her şeye kapıldı ve tutuldu: bu onun için tamamen yeniydi. Bhapa onun Viles'i tarif ederken tökezledi ve dengesini sağlayamamış gibi görünüyordu. Pahnı, Linden *Melenkurion* Skyweir'a Jeremiah'nın ölü odun kafesinde nasıl girdiğini anlatana kadar dikkatle dinledi. Sonra sanki duyabileceklerinin ve özümseyebileceklerinin sınırına ulaşmış gibi yüzündeki şaşkınlık ifadesi donuklaştı. Ve Stave, Linden Roger Mutabakatı ve *croyel* hakkında konuşurken yavaş yavaş kaşlarını çatarak ona katıldı. Ama Linden Caerroil Yaban Ormanı'ndan bahsettiğinde sadece şaşırmıştı. Görünüşe göre Forestal'ın hoşgörüsüne ve yardımına her şeyden daha çok şaşırmıştı.

Buna karşılık Liand, Linden'in hikâyesinin özünden ziyade kendisine odaklandı. Linden konuştuğu Liand'ın yüzünde giderek artan ve tamamen kişisel bir sıkıntı, onun için duyduğu ve kavrayamadığı her şeyden daha ağır basan bir endişe belirliyordu.

Ve Linden bozulmuş hikâyesinin son kemiklerini de yerine yerleştirdiğinde, Linden'in telaşı onu ayağa kaldırdı. "Linden-" diye başladı, el yordamıyla kelimeler bulmaya çalışıyordu.

Yumruklarını sıkı ve duygularının yarattığı tıkanıklığı aşmak için yumruklarını birbirine vurdu. "Seçilmiş. Wildwielder. O senin oğlundu. Ve sevdiğin adam. Yine de kendin hakkında hiçbir şey söylemiyorsun. Buna nasıl katlanıyorsun? Nasıl yapabiliyorsun-?"

"Hayır." Linden ani bir sertlikle onu susturdu. Şefkati onu çok derinden yaralamıştı. "Benim hakkımda konuşmuyoruz. Benim hakkımda hiç konuşmayacağız." Esas dönüşümünü açıklamayı nasıl umabilirdi? "Pratik sorulara cevap vermeye çalışabilirim. Ve ne yapmam gerektiğini biliyorum." *İçinde Dünya'nın yıkımını taşıyor* -"Ama Lord Foul oğlumu aldı ve onu *croyel*'e verdi. Bunu affetmiyorum. *Affetmiyorum*."

Ranyhyn onu uyarmaya çalışmış ama o onlara kulak asmamıştı. Anlamamıştı-

Liand onun vahşiliği karşısında şoke olarak bir adım geriye düştü. Tüm arkadaşları gözlerini kocaman açarak ona baktı. Stave bile irkilmiş gibiydi. Anele'nin başı sanki onun sözlerini kulaklarından silkelemek istercesine bir o yana bir bu yana savruldu.

Thomas Covenant onu bulması için teşvik etmişti. Ona kendine güvenmesini söylemişti.

Uzun bir an boyunca kimse kıpırdamadı. Linden kendi nefesinden başka nefes sesi duymadı. Liand'ın ocağa attığı odunlar hiç ses çıkarmadan yanıyor gibiydi. Ama sonra Bhapa yatak odasından gelen serin havayla üşümüş gibi ürperdi. Başını kaldırarak doğrudan Linden'in bakışlarındaki sessiz öfkeye baktı.

"Ringthane," dedi kararsızca. "Oğlunun durumundan bahsettin, ama onun hakkında başka pek bir şey söylemedin. Onun da bir yarı el olması nasıl bir şans?"

A-Jeroth'un işareti çocuğun üzerine henüz küçük bir çocukken yerleştirilmişti.

Sorusunun ardında yatan şeyin ne olduğunu anlamamış olsaydı alınabilirdi. Bu, kendisinin de sık sık kullandığı bir yanlış yönlendirme biçimiydi. Yeremya'nın Ülke için bir tehlike olduğunu ima etmek istememişti. Bunun yerine Bhapa onun savunmasını aşmaya çalışıyordu. Yeremya hakkında konuşmaya başlarsa, kederinin bir kısmını serbest bırakabileceğini ve böylece bir ölçüde rahatlayabileceğini düşünmüştü.

Kadının taş olduğunu ve eğilemeyeceğini bilmiyordu: sadece paramparça olabilirdi.

Ama Manethrall hemen araya girdi. "Kıpırdama, Cord," diye sertçe çıkıştı. "Görüşün nerede? Onun kalbini bağlayan prangaları görmüyor musun? Biz Ramen'iz, ihanete ve kayıplara aşinayız. Acıya bu şekilde cevap vermeyiz. Daha fazlasına ihtiyaç duyulduğunda Ringthane daha fazlasını açıklayacaktır. Burada edindiğimiz bilgi ve hem onun hem de Toprak'ın ihanete uğradığı derinlik yeterli."

Bhapa Manethrall'ına itaat dolu bir selam verdi. Sonra başını eğdi ve sessiz kaldı.

Liand hiç itiraz etmedi. Linden'in acısını görünce dilsiz kalmış olabilir. Gözlerini acı dolu bir sızı doldurmuştu ama

reddini kabul etti.

Stave sert bir sesle, "Affetmiyorsun," diyene kadar kimse konuşmadı. Soğukkanlılığını yeniden kazanmıştı. "Biz bunu anlıyoruz. Üstatlar da anlamıyor. Ve onlar da sizin gibi bunun bedelini ödüyorlar."

Sonra daha resmi bir tonda ekledi. "Linden Avery, Seçilmiş ve Vahşi Savaşçı. Hazırlanabilmemiz için bize niyetinizi söyleyin. Eğer Diyar'ın düşmanlarını arayıp bulacak ve onlarla yüzleşecekseniz, biz de size eşlik etmek istiyoruz. Ancak şüphesiz bazı hazırlıklara ihtiyaç var."

Riskin ve ölümün gerekliliğini gören ve korkmayan bir adam gibiydi.

Özel olarak Linden, arkadaşlarının hikâyesini duyduklarında ürküp kaçacaklarından korkmuştu. Onlara kararını sorgulamaları için pek çok neden sunmuştu ve daha fazlasını da sunacaktı. Ama Stave'in iddiası onların sadakatini teyit ediyordu. Onu reddedeceklerine inanması için ona hiçbir neden vermemişlerdi.

Kurtuluşa ya da ölüme gitse de yalnız olmayacaktı; Roger'ın ve Croye'in yanında olduğu gibi değil.

"Pekâlâ," diye cevap verdi, "teşekkür ederim" demek istediğinde. Basit bir minnettarlık onu aşıyordu: hikayesini anlatmak kendine hakimiyetini çok fazla tüketmişti. "Aklımda olan şey bu."

Mahdoubt, Linden'in niyetlerini *korkunç ve dehşet verici* olarak nitelendirmişti. Viles *Dünya'nın yıkımından* söz etmişti -Liand'ın kendisi de, "*Korkunç şeyler yapmak senin içinde var*," demişti. Ama Linden kendinden şüphe etmek için duraksamadı.

"Önce," diye başladı, "kuşatmayı bir şekilde sona erdirmem gerekecek." Revelstone'u Demondim'in yağmalarına terk edemezdi. "Ama sonra Andelain'e gideceğim. Eğer yapabilirsem, Loric'in *krilini* bulmak istiyorum. Herhangi bir miktarda gücü kanalize edebiliyor olması gerekiyor. Beyaz altını ve Asamı aynı anda kullanmama izin verebilir."

Stave kendi kendine konuşur gibi başını salladı; ama kadın durmadı.

"Ve ben Ölülerle tanışmak istiyorum." Kimse itiraz edemeden, acımasızca devam etti, "Anele'nin ne dediğini biliyorum. Onu en az senin kadar iyi duydum. Ama cevaplara ihtiyacım var ve sorabileceğim başka kimse yok."

Esmer'le işi bitmişti: ona yardım etme çabaları çok pahalıydı.

Andelainian Tepeleri arasında yürüyen tek gölgelerin Sunder ve Hollian olmadığından emindi. Diğerleri de

Land'ın kayıp kahramanları da orada olacak ve onun arzularını farklı şekilde değerlendirebileceklerdir.

Mahrthir ve Stave karşılıklı bakıştılar. Sonra Manethrall, Ramen selamıyla Linden'in karşısına geçti. "Nasıl istersen Ringthane. Efendilerin izin verdiği hazırlıkları yapacağız. Ve," diye ekledi. "Cord Pahnı, Ramen'in senin hikayen hakkında sahip olduğu her türlü kavrayışı Liand ile paylaşacak. Onun cehaletinin bir kısmını giderecek.

"Ancak," diye devam etti daha sert bir şekilde, "yokluğunuzda meydana gelen bir olaydan haberiniz yok."

Tavırları Linden'in tüm dikkatini üzerine çekti. Onu incelerken yırtıcı bir onay görüyordu ama bunun ardında bir dereceye kadar endişe yatıyordu.

"Kuşatma," diye nefes aldı.

Mahrthir başını salladı. "Gitti."

Gözlerini dikti. "Nasıl?" Üstatların düşmanlarını yendiğine inanamıyordu. Demondim'in çok fazla gücü vardı-

"Anla Ringthane," diye cevap verdi, "Revelstone'u korumak için verilen savaş öfkeyle devam etti ve günlerce Efendilerin nihai yenilgisi kesin gibi göründü. Ama sonra, senin dönüşünden önceki gün gün batımından önce, insan görünümünde yalnız bir figür ovaya geldi. Kimse onun yaklaştığını görmedi. O sadece göründü, tıpkı senin daha sonra Mahdoubt'la birlikte görüldüğün gibi. Tek başına, sürüye karşı ilerledi."

Linden onun daha önce yaşlı kadından bahsetme arzusunu şimdi anlıyordu.

"Demondim öfkeyle ona saldırdı," diye devam etti Mahrthir, "ve güçleri çok fazlaydı. Yine de onları son sayılarına kadar yendi. Beş ya da belki on kalp atışı kadar kısa bir süre içinde Render'ın Dişleri'nin tamamı yok oldu."

Linden şaşkınlığını gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. Tekrar sordu. "Nasıl?"

Bir an için kimse cevap vermedi. Sonra Liand boğazını temizledi. "Linden," dedi rahatsız bir şekilde. "Bizim görüşümüze göre, onları yutmuş gibi görünüyordu."

O anda, gece havasının soğuğu ateşin sıcaklığını bastırdı. Linden'in omurgasından aşağı bir umut ya da önsezi ürpertisi geçti ve

Sanki ihanete uğradığı o acımasız kışa geri dönmüş gibi kol ve bacakları aniden ağrımaya başladı.

4. Eski Çatışmalar

Linden asayı sıkıca *kavradı*. *Onları* yok etti. O canavarların hepsini: tüm sürüyü. Ne yaptığıının pek farkında olmadan, dehşet ve arzunun soğuk dokunuşuna karşı koymak için rünlerin arasından ince bir Dünya Gücü akımı çekti. Bunu yapabilen bir adam- Sonra kendini arkadaşlarına bakmaya zorladı.

Liand'ın ona söylediklerini ondan daha iyi anlamadığı açıktı.

Stave ve Ramen onun bakışlarıyla karşılaştı. Anele başını başka yöne çevirdi; sandalyesinde yana doğru kayarak yanağını rahatlatmak istercesine duvara yasladı. Tek tepkisi kırık dökük bir mırıldanmaydı.

"Kim o?" Linden sordu.

Mahrtiir başını iki yana sallayarak Stave'e döndü.

"Kimse onu sormadı," diye yanıtladı Stave sert bir sesle. "Efendiler Revelstone'un kapılarından kimsenin geçmesine izin vermiyor."

Verdiği yanıt Linden'ı daha da şaşırttı. Yine de, bariz sorusunu askıya aldı. "Ama o hâlâ orada mı?"

"Evet, Seçilmiş," diye yanıtladı Stave. "Çok uzakta değil, ellerini ısıttığı küçük bir ateşin başında duruyor ve ateşi hiç söndürmüyor ama yanmaya devam ediyor. Ne yemek yiyor ne de uyuyor gibi görünüyor. Daha ziyade sadece bekliyor gibi görünüyor."

Linden nefesini tuttu; kısa bir süre tuttu. Beslenmeye ihtiyacı olmayan bir ateş ve onun yanında sabırla hareketsiz duran bir figür görmüştü. Fikirleri yeni hizalara girerken zihni hızla çalıştı. Dünya uçsuz bucaksızdı ve daha önce hiç karşılaşmadığı varlıklar ve güçler yaşıyordu. Toprak'ın geçmişi kadar bugünü de gizemler barındırıyordu. Sabit bir ateşin yanında bekleyen bir figürün neye işaret ettiğini bildiğinden emin olamazdı.

"Ustalar neden onunla konuşmadı? Neden kimsenin oraya gitmesine izin vermiyorlar?"

Stave omuzlarını bir *Haruchai* omuz silkmesiyle kaldırdı. "Belirsizler. Onun kudreti apaçık ortadadır. Onun bilgeliğini sorguluyorlar."

ona saldırıyor. Buna ek olarak" -biraz duraksadı- "daha fazla şey öğrendiğimde adını vermeyi tercih edeceğim başka konular da var."

Diğer meseleler, diye düşündü Linden. Mahdoubt gibi. Stave ve Üstatlar açığa vurmak istemedikleri bir şey biliyorlardı.

İçgüdüsel varsayımlarının peşinden hemen gitmek istedi. Uzun süre uyumuştı. İyi yemek yemişti. Ve Demondim'in beklenmedik kıyameti onu kayıptan ve öfkeden uzaklaştırmıştı. Kararları doğrultusunda hareket etmeye hevesliydi.

Ama yol arkadaşlarının yapması gereken hazırlıklar vardı. Ayrıca, Alçakgönüllülere bilmeleri gereken her şeyin kendilerine söyleneceğine dair söz vermişti. Roger Antlaşması ve *croyel* hakkındaki gerçeği Stave'in akrabalarından gizlemesini haklı gösteremezdi.

"Pekâlâ," dedi düşünceleri aynı anda birkaç yöne koşarken. "Şimdilik bu konuyu kapatalım." "Hazırlanmaya başlamalıyız" derken adım atma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Manethrall, umarım bunu benim için halledersin, sen ve Kordonların. Ve Liand."

Taşıyien'in itirazını hissettiğinde onunla yüzleşti. "Siz erzak bulurken Pahni bazı şeyleri açıklayacak. Yarın sorularınızı yanıtlayacağım." Gözleriyle sessizce ekledi, eğer benimle ilgili değillerse. "Bu arada lütfen Anele'yi de yanına al. Düşünmek için bir şansa ihtiyacım var."

Sonra Stave'e şöyle dedi: "Alçakgönüllülerle konuşmalısın. Onlara söyle" dedi - serbest elini küçük bir teslimiyet jestiyle açtı -"Her şey." Daha sert bir şekilde devam etti. "Ama bunu bitirdiğinde seni tekrar görmek istiyorum. Haberleri nasıl karşıladıklarını bana anlatabilirsin."

Bu aklıdan geçenlerin sadece bir kısmıydı. Ancak Stave'in geri kalanını anladığından emindi.

Mahrtiir'in yüzündeki konsantrasyondan onun da bunu anladığını ya da tahmin ettiğini gördü. Yine de itiraz etmedi. O çocukluğundan beri sorgusuz sualsiz hizmet etmek üzere yetiştirilmiş bir Raman'dı. Hiç tereddüt etmeden kapıya döndü ve Bhapa ile Pahni'yi otoritesinin peşinden sürükledi.

Liand bir an için kaşlarını çatarak Linden'i incelemeye devam etti. Ama saygınlık konusunda yetenekliydi. Ve defalarca göstermişti ki, ne zaman Linden'le karşılaşırsa kendi arzularını ve kafa karışıklığını

bir kenara bırakabilirdi.

bunu ona sordu. Kendini toparlayıp başını eğerek kabul etti. Sonra Anele'ye yaklaştı, yaşlı adamı nazikçe ayağa kaldırdı ve onu Ramen'in peşinden götürdü.

Stave geri çekilmeden önce başıyla selam verdi. Linden, hikâyesini Galt ve Clyme'la paylaşmanın ona neye mal olabileceğini ancak tahmin edebiliyordu; ama bundan çekinmedi.

Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz, ocağın önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı ve her adımda Kanun Asası'nı yere hafifçe vurdu. Doğruyu söylemişti: düşünmeye ihtiyacı vardı. Ama aynı zamanda harekete geçmek için de sabırsızlanıyordu. Çok fazla zaman geçmesine izin vermişti. Düşmanları çoktan yeni planlar kurmuş ve bunları uygulamaya başlamıştı. Roger ve *croyel*, *Melenkurion* Skyweir'in altındaki sarsıntıdan kaçmıştı. *Moksha* Jehannum'un rolü gizli kalmıştı. Eğer onlar ve *skurj* ve Kastenessen ve Esmer ve Kevin's Dirt ve Joan's *caesures* Lord Foul'un arzularına ulaşmak için yeterli olmazsa, yeni tehditler tasarlayacaktı. Revelstone'un kapılarının dışındaki yabancı böyle bir tehlike olabilir. Ya da Mahdoubt kadar beklenmedik bir müttefik olabilir.

Yine de Linden, Stave olmadan odasından çıkamazdı. Lord's Keep'e nasıl gireceğini bilmiyordu. Ve ona başka nedenlerden dolayı da ihtiyacı vardı. Bu yüzden beklemek zorundaydı.

Volta atarken, Mide'den cevaplar almakta özgür olsaydı ne yapacağını hayal etmeye çalıştı.

Ocaktaki alevler yavaş yavaş azaldı ve Linden'in odalarına bir soğukluk doldu. Ama panjurları kapatmadı ya da ateşe daha fazla odun koymadı. Revelstone'un dışındaki karanlık daha soğuk olacaktı.

Kapısının çalındığını duyunca hemen seslendi. "İçeri gel!"

Kapı Stave'i içeri almak için açıldığında, üç Alçakgönüllü'nün de onun arkasında olduğunu gördü. Ama onu içeri kadar takip etmediler ya da kapıyı kapatmasına engel olmadılar. Görünüşe göre, kendi rızaları olmadan odasından çıkamayacağından emin olmak istiyorlardı.

"Seçilmiş." Stave belki de onu rahatlatmak için bir kez daha eğildi. "Sözünüzü yerine getirdim. Anlatmayı seçtiğiniz her şeyi Üstatlara ilettim."

Kaderinin kontrolünü eline almak için sabırsızlanan Linden, ağzının ve boğazının kuruduğunu fark etti. Kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyordu. Sorarken sesi doğal olmayan bir şekilde boğuk çıkıyordu. "Nasıl tepki verdiler?"

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Onlar bu toprakların efendileri."

Sırıtmaya çalıştı ama sadece yüzünü buruşturmayı başardı. "Başka bir deyişle, hiç tepki vermediler."

Stave tek gözü ve düz yüz ifadesiyle ona baktı. "Düşüncelerimi susturma yeteneğimden rahatsız oluyorlar. Bu nedenle kendi düşüncelerini de susturmaya çalışıyorlar. Ama yapamazlar. Onların birlikteliği benim yeteneğimi edinmelerini engelliyor."

"Demondim'in sonunu getiren yabancıyla yüzleşmeyi önerdiğin sonucuna varıyorlar. Bunu kısmen hiçbir engeli tartışmasız bırakmama tarzınızdan, kısmen de Mahdoubt'tan bahsetmeyi reddetmenizden dolayı düşünüyorlar."

"İşte bu yüzden," diye mırıldandı Linden sertçe. "Şu anda kapımın önünde üç kişi var." Sonra sesini yumuşatmak için kendini zorladı. "Ama bana inanıyorlar mı?"

"Öyle konuştun ki," diye karşılık verdi, hiç istifini bozmadan. "Benim için çok açık. Bu yüzden onlara da açıkladım."

"Güzel." Küçük bir rahatlama gerginliğini kısa süreliğine azalttı.

"Teşekkür ederim."

Hâlâ pasif kalmaya dayanabiliyorken, Glimmermere'in son suyunu da içti. Anele ona dokunmamıştı, muhtemelen gölde yıkanmayı ya da hurtloam'un dokunuşuna katlanmayı reddetmesiyle aynı nedenden dolayı.

"Anlat bana," dedi, konuşur gibi görünmeye çalışarak; iddiasız. "Neden o yabancı hakkında konuşmak istemiyorsun? Ya da Mahdoubt hakkında?"

Başka tarafa bakmadı. "Üstatlar gibi ben de emin değilim. Bu nedenle şüphelerimin çözülmesini beklemeyi tercih ediyorum."

Linden onu dikkatle inceledi. "Belirsiz mi?"

"Mahdoubt ve yabancı düşüncelerimde iç içe geçmiş durumda. Onlarla ilgili spekülasyonlar yapıyorum ama hayallerim doğrulanmadı. Eğer ben

Yanılıyorsam, erken konuşarak hatamı pekiştirmek istemem."

Başını salladı. "Anlıyorum. Mahdoub'tun neden ortadan kaybolduğunu bilmiyorum ama o benim arkadaşım. O benim hayatımı kurtardı. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Bana kalırsa, sırlarını saklamasına izin verilmeli." Sonra Linden ekledi, "Ama yabancımız hakkında böyle düşünmüyorum. Benim zevkime göre biraz fazla tesadüfi." Onun sürüyü bozguna uğratması Roger'ın ve *Croye*'in cazibeyle gelişini andırıyordu. "Bence gidip biraz cehaletimizi gidermeliyiz."

Stave tereddüt eder gibi göründü. "Üstatların buna izin vereceğini düşünüyor musunuz?"

Linden asayı daha sıkı kavradı. "Oh, buna izin verecekler, tamam. Onlara hikayemi anlattın. Şu anda onların da bizim kadar cevaba ihtiyacı var.

"Bana hala güvenmediklerinden eminim. Roger ve oğlum hakkında bu kadar yanılmış olmaları onları daha da şüpheli hale getirebilir. Şimdi gerçekten kime güveneceklerini bilmiyorlar.

"Ama onlara Theomach'tan bahsettin. Ve Mahdoub'tun sadece Revelstone'un bir hizmetkârı olmadığını biliyorlar. Eğer kendilerini Toprağın Efendileri olarak adlandırmaya devam etmek istiyorlarsa, o yabancının kim olduğunu bilmeleri gerekiyor. Demondim'den nasıl kurtulduğunu bilmeleri gerekiyor." Ve nedenini. "Eğer onunla konuşma riskini göze alıyorsam, buna nasıl itiraz edebileceklerini anlamıyorum."

Hafif bir duraksamadan sonra Stave başını salladı. "Dediğiniz gibi, Seçilmiş. Aksini düşünürlerse, tekrar düşüneceklerdir."

Sonra kapıyı açmak için döndü.

Dışarıdaki salonda, Mütevazılar bir barikat gibi dizilmişlerdi; Linden'in adımları bir an için duraksadı. Ama Branl, Clyme ve Galt, Stave'in aralarında yürümesine izin vererek sorunsuzca ayrıldılar. Eski Üstat'ın arkasından, odalarını rakipsiz terk etti. Stave'i takip ederken, Alçakgönüllüler onun arkasında bir eskort oluşturdu.

En azından şu ana kadar yaptıklarına göz yumdular.

Botları pürüzsüz taşa yankı yaptı ama *Haruchai* sessizce hareket etti. Belli belirsiz, diğer arkadaşlarını gönderdiği için pişmanlık duydu. Arkadaşlıkları onu rahatlatılabildi. *Büyük güçlere sahipsiniz. Yine de onları ele geçirmemiz gerektiğine karar verirsek*

galip geleceğimizden gerçekten şüphe duyuyor musun? Felaketle ilgili çok fazla tahmin duymuştu. Derinlerde bir yerde, tüm kararlılığına rağmen kendinden korkuyordu; ya da bu yüzden.

Yine de Lord's Keep'in karmaşık geçitlerinde ona rehberlik eden Stave'e ayak uydurdu. Şüpheleri ve güvensizliği kabul edebiliyordu ama bunlar onu etkilemiyordu.

Merdivenler beklenmedik aralıklarla iniyordu. Koridorlar rastgele dallanıp budaklanıyor, her yöne uzanıyor gibiydi. Ancak her kavşakta yol hazırlanmıştı. Lambalar ve meşaleler Stave'in yolunu aydınlatıyordu. Ve Stave hatasız bir güvenle onun önünde yürüyordu. Görünüşe göre Üstatlar onun niyetini onaylamıştı.

Geçitler ona uzun geldi. Yine de sonunda Stave onu Revelstone'un iç kapılarının içindeki yüksek mağarada son bulan kısa bir koridora götürdü. Orada da onun için lambalar ve meşaleler hazırlanmıştı; Stave'in omzunun arkasından baktığında, Kalenin birbirine kenetlenmiş ağır kapılarının hafifçe açık durduğunu gördü.

Hızla kapanmaya hazır olmaları onu rahatsız etmedi. Efendiler anlaşılır bir şekilde temkinliydi. Liand'a göre bir adam tek başına Demondim'in tüm kalabalığını yenmiş, onları yemişti; hem de müthiş teurgilerine ve görünüşe göre sınırsız olan kendilerini diriltme güçlerine rağmen. Doğal olarak Revelstone'un savunucuları felaket ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istiyorlardı.

Artık adımları yankılanmıyordu. Uçsuz bucaksız ön salon, çizmelerinin şakırtısını yuttu ve onu, Ülke'nin derin gecesini dolduran tehlikeler karşısında gülünç görünene kadar küçülttü. Yine de Stave'i takip etti. Ara sıra Covenant'ın yüzüğünün soğuk çemberine dokunuyordu. Arada sırada Liand'ın ya da Mahrtiir'in varlığını dilediyse de bunu belli etmedi.

Ön salonda uzun uzun yürürken Galt, Clyme ve Branl'ın Revelstone'da kalacağını umuyordu. Ne onların eylemlerinden ne de güvenliklerinden kendini sorumlu tutmak istemiyordu. Ve eğer seçimlerini onaylamıyorlarsa onlarla tartışacak durumda değildi. Ama kapılar arasındaki dar aralıktan geçip ana kaleyi gözetleme kulesinden ayıran duvarlarla çevrili avluya girerken ona eşlik ettiklerinde, Revelstone'dan kurtulma isteğini bir kenara bıraktı.

onları. Kendisine bile savunuculara ihtiyacı yokmuş gibi davranamazdı.

Görünüşe göre kaderini yarım elmalarla birlikte sürdürmeye mahkûmdu.

Gözetleme kulesinin altındaki geçitte, Revelstone'un korunaklı boğazında yürürken, çizmelerinin topuk seslerinin tekrar yankılandığını duydu. Ses, Lord Foul'un uzaktan küçümsemesinin ritmik bir yinelemesi, bir alay biçimi gibi ilerleyişini ölçüyor gibiydi. Ve hava belirgin bir şekilde soğudu. İstemsizce titredi. Ustaların tünelin tavanındaki yarıklardan onu dikkatli ve okunamaz bir şekilde izlediklerini hissetti; ama ondan ne beklediklerini anlayamadı.

Arazi'de daha önce geçirdiği süre boyunca, kendisine güvenmedikleri zamanlarda bile *Harucha*'ye **g ü v e n e b i l m i ş t i**. Bir an için, şimdi bunu yapamayacağı gerçeği içini acıyla doldurdu. Ama sonra dış kapıların dışları arasından geçti ve Ustaların uzlaşmazlığına ayıracak daha fazla dikkati kalmadı.

Gece, gözetleme kulesinin ve Revelstone'un devasa pruvasının ötesindeki yavaşça eğimli düzlüğü tutuyordu. Doğudaki gökyüzünün yükseklerinde, kambur bir ay gümüş parlaklığını Demondim'in öfke ve çürütücü bir ilimle kaydığı toprağın üzerine d ö k ü y o r d u . Kadim nefretlerinin etkileri çıplak toprakta kalmıştı. Ama gökyüzünü bol miktarda yıldız dolduruyordu; acı ve ölümün küçük kaygılarından etkilenmemiş, parıldayan mücevherler. Bildiği kadarıyla hiçbir takımyıldızı oluşturmuyorlardı ama yine de teselliyi onlarda buluyordu.

Karanlıkta Stave'i takip ederken, korkularının ve güçlerinin küçük şeyler olduğunu, yıldızların ölçülemez döngülerini etkileyemeyecek kadar geçici ve insani olduklarını hatırlamaktan memnundu. Hayatı yaptığı şeye bağlıydı. Stave, Alçakgönüllüler ve Revelstone'un tüm halkının risk altında olması mümkündü. Henüz hayal bile edemediği bir şekilde, Jeremiah'nın ve belki de Ülke'nin hayatta kalması tehlikeye girebilirdi. Yine de yıldızlar aldırış etmedi: etmeyeceklerdi. Onların kaderini belirlemek için çok küçüktü.

Demondim'i yok eden adam gibi. Onu geçebilirdi. Ama gökler dayandığı sürece

Sınırlarını kırılana kadar zorladı ya da o zorladı. Onun gibi, yabancı da yıldızların kaderlerini belirleyecek güçten yoksundu.

Stave, belli belirsiz bir gümüş rengi içinde Linden'i ileriye doğru götürdü; Linden bakışlarını gökyüzünden indirdiğinde bir kamp ateşinin titrediğini gördü. Ateşin canlı alevleri yabancıyı gölgede bırakıyordu ama adam sırtı ona dönük ve başı öne eğik bir şekilde oturuyor gibiydi. Onun adımlarını duyduysa ya da ilerleyen *Harucha*'yi hissettiyse bile hiçbir işaret vermedi. Kireçli şekli hareketsiz kaldı.

Yabancıya bir düzine adım kala Linden, Stave'in omzuna dokunarak onu durdurdu. Stave ona baktı, gözlerinde yansıyan ateş ışığının hızlı bir parıltısı vardı. Onu da yanına çekerek kamp ateşinin etrafında dönmeye başladı, böylece yabancıya gözünün önünde, tehditkâr olmayan bir şekilde yaklaşabilecek ve onun tepkilerini izleyebilecekti.

Alçakgönüllülerin de ona eşlik etmesini bekliyordu ama etmediler. Onun yerine Stave'le birlikte durdukları yerde, yabancının sırtından birkaç adım ötede durdular. Kendi kendine yemin ederek, kendisine katılmalarını işaret etmeyi -ya da yüksek sesle çağırmayı- düşündü. Ama onu görmezden geleceklerinden emindi.

Stave'in yanında olmasına minnettar olarak ateşin uzak tarafına doğru dönmeye devam etti.

Kadın yabancının görüş alanına girdiğinde, adam başını yavaşça kaldırdı. Ama o ve Stave alevlerin yanında durana kadar başka bir tepki vermedi. Sonra, sanki günlerdir hareketsiz oturmuyormuş gibi kıvrak ve kolay bir hareketle ayağa kalktı.

"Hanımefendi," dedi bir nehir deltasının balçığı kadar derin ve zengin bir sesle. "*Haruchai*. İyi ki geldiniz. Sizi günlerce değil, mevsimlerce beklemek zorunda kalacağımdan korkuyordum. Bu deltayı yönetenlerin inatçılığı işte böyle bir şey."

Linden şaşkınlığını gizleyemeyerek ona baktı. Bu sesi daha önce bir yerlerde duymuştu-

Tamamen deri ve kahverenginin ince tonlarında bir giysi giymişti. Yine de kıyafeti beklenmedik derecede özenliydi: tonları daha az uyumlu olsaydı, züppece görünebilirdi. Üzerinde gizemli semboller bulunan botlar baldırlarından neredeyse dizlerine kadar uzanıyor, sonra kendi üzerlerine katlanıp sarkan püsküllerle son buluyordu. Su kadar esnek görünen taytlar kalçalarına yapışmıştı,

hatlarını vurguluyordu. Bunların üzerine, kolları derin manşetli, sarı boncuklarla süslü bir frak giymişti. Belden oturuyordu, kuşaksızdı ve kenarları uzun, akıcı bir püskülle sarılmıştı. Omuzlarından bronz bir toka ile tutturulmuş kısa bir klamis sarkıyordu: kostümündeki tek metal parçası. Toka bir saban demirini andırıyordu.

Eğer silah taşıyorsa, bu silahlar klamisinin altında ya da ceketinin içinde gizliydi.

Zayıf, kaslı bir vücudu, güçlü elleri, düzgünce kesilmiş sakalı ve sık kesilmiş saçları vardı. Yıpranmış yanakları ve ağzından saç ve bıyıklarına kadar yüz hatlarının her tonu, kıyafetinin kahverengileriyle incelikle harmanlanmıştı. Bu birleşik etki, giysilerinin sadece bir giysi olmadığını, onun kimliğini ifade ettiğini gösteriyordu.

Ama gözleri ürkütücü bir siyahtı, o kadar keskin ve parlak değillerdi ki, yeraltı derinliklerine açılan delikler ya da mağaralar olabilirlerdi.

Kendini hazırlama çabalarına rağmen rahatsız olan Linden, içgüdüsel olarak onun bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçındı. Doğrudan yüzüne bakmak yerine, gözlerinin geniş omuzlarında, klamisin akışkan kıvrımlarında gezinmesine izin verdi. Sağlık duyularıyla ayırt edebildiği kadarıyla, o sadece bir adamdı, büyü ya da güçten yoksundu. Ama bir zamanlar Mahdoubt'u sıradan bir kadın sanmıştı. Üstatlar bile bunu yapmıştı. Ve Linden Mide'nin gizli gücünü fark edememişti-

Elinde runik asası ve Antlaşma yüzüğü vardı. Tek başına, Roger'ı ve *Croyel*'i Diyar'ın kıyametinin eşiğinden geri döndürmüştü.

-Ve bunu vahşi büyüye başvurmadan yapmıştı. Yine de yabancının varlığında garip bir şekilde utandığını hissetti; kendinden emin değildi; açıkta ve zayıftı.

Sesi tanıdıktı. Daha önce nerede duymuştu?

Kendinden emin bir şekilde konuşmak istiyordu ama sesi kararsız bir fısıltı gibiydi. "Onları sen mi *yedin*? *Demondim*'i mi yedin?"

Yabancı kısa bir süre güldü, hafif bir alay izi taşıyan rahat bir sestti bu. "Ne yazık ki hanımefendi, bu kesin değil. Eğer yapabilseydim

Onları tüketseydim, güçlerini içime alır ve daha güçlü olurum. Belike o zaman sana ihtiyacım olmazdı.

"Hayır, gerçek şu ki bu tür varlıklar üzerinde hatırı sayılır bir çalışma yaptım. Onların ilmi hem güçlü hem de doğal değil. Benim için büyük bir cazibeye sahip. Uzun yıllar boyunca kendimi onların teorjisini anlamaya adadım. Ve onları çözmenin hilesini öğrendim."

Linden'in gözleri onunkilere yaklaştı. "Çözmek' mi?"

Başını öne eğdi. "Gerçekten de öyle leydim. Somut bir şekle sahip olmadıkları için, onları çözmekten koruyacak bir muhafaza olmadan irade ve eylemlerini yitirirler. Düşünün," diye açıkladı. "Kendilerine ilim ve amaç iplikleriyle bağlı olduklarını düşünün. İplikler çoktur, ama sadece bir tanesi koparılıp atılırsa, hepsi çözülür."

"Böylece Demondim'den kurtuldum, çünkü bu zamanda onların varlığı arzularımı tehlikeye attı."

Yine bakışlarının onunkilere doğru çekildiğini hissetti. Çaba sarf ederek kendini onun alnının ortasına odaklanmaya zorladı. Yanındaki Stave sanki yabancıda hiçbir tehdit görmemiş ve ilgisini kaybetmiş gibi hareketsiz ve konuşmadan duruyordu.

Yine de o da bu sesi daha önce duymuştu. Horde'un *ateşini* söndürdükten sonra Anele aracılığıyla Linden'e hitap etmişti. Şimdi çok net hatırlıyordu.

Böyle bir güç size dönüşür. Ama yeterli olmayacaktır.

Birden daha dik durdu, esasını bir meydan okuma gibi tuttu. Bu yabancı kendini Anele'ye dayatmış, yaşlı adamın savunmasızlığından yararlanmıştı. Bildiği kadarıyla bunu sadece bir kez yapmıştı. Ama bir kez olması onun düşmanlığını kazanmak için yeterliydi. Yaşam ve ölüm sınırlarına rağmen ona yardım etmeye çalışan Thomas Covenant değildi. Anele'nin çektiği acıları umursamıyordu.

Sonunda, boyun eğmek zorundasınız. Bunu yapmazsanız, yine de yardımımı kabul etmek zorunda kalacaksınız ve bunun için tazminat talep edeceğim.

Yabancıнын gözlerindeki baştan çıkarıcılığı görmezden gelen Linden, ciddi bir şekilde sallanmaya başlamadan önce bir kamçının ilk yumuşak dokunuşu gibi konuştu. "Sen Insequent'lardan birisin."

Stave yabancının Mahdoubt ve Theomach'larla aynı ırka mensup olduğunu tahmin etmiş olmalı.

Şimdi yabancının kahkahası zevkle olgunlaşmıştı. "Hanımefendi, öyleyim. Sizi tüm eylemleriniz, güçleriniz ve büyük tehlikenizle birlikte tanıyorum. Kendimi tanıtma onurunu bana bahşedin. Ben Harrow'um."

Kıyafeti kadar özenli bir nezaketle eğildi; ama Linden eğilmedi. Daha şimdiden onun sesinden nefret etmeye başlamıştı. Onun için başarısızlık kehanetinde bulunan ilk kişi o değildi. Ama Anele'yi incitmişti-

Ancak daha karşılık veremedi Harrow'un arkasından gelen bir hareket dikkatini çekti. Harrow'un arkasından bakınca, Humbled'ın karanlıktan çıkıp, savunmasız sırtına doğru tek vücut halinde atıldığını gördü.

İçgüdüsel olarak "Hayır!" diye bağırdı ama Efendiler onu görmezden geldi. Galt, Harrow'un kafasına yumruk atmak için yükseğe sıçradı. Clyme omurgasının ortasına bir tekme savururken Branl da dizlerine atladı.

Bir dev bile onların saldırısı karşısında yenik düşebilirdi. Ama Harrow öyle değildi. Alçakgönüllülerin üçü de ona vurdu ve üçü de tokat yemiş gibi yere yuvarlandı. Harrow ayakta kaldı, görünüşe göre hiç dokunulmamıştı. Ne duruşu ne de sevimli gülümsemesi saldırganları fark ettiğini gösteriyordu.

"Hanımefendi," diye gözlemledi rahat bir kayıtsızlıkla. "arzularımın doğasını sorgulamadınız."

Şoke olan Linden, doğrudan onun gözlerinin siyah mağaralarına baktığını çok geç fark etti. Onu yakalamışlar ve sanki zihnini emiyorlarmış gibi tutuyorlardı.

Alçakgönüllülerin hiçbiri tereddüt etmedi. Onları geri püskürten güç canlarını yakmış olmalıydı; yine de tekrar saldırmak için hemen ayağa fırladılar. Ancak bu kez ayaklarının ucundan ayrılmadılar. Harrow'un etrafına yerleşerek, birbirlerinden ayırt edilemeyecek kadar hızlı ve ağır darbelerle onu dövdüler. Kumtaşından bir kaide onların saldırısıyla un ufak olabilirdi.

Yine de onları görmezden geldi. Bunun yerine Linden'e baktı ve onu gözlerinin dipsiz uçurumunun derinliklerine çekti. Düşünemiyor ya da hareket edemiyordu; başka tarafa bakamıyordu. Humbled'ın çılgınlığı ve kamp ateşinin neşeli dansı belirsizleşti,

anlamsızdı: bir şekilde yanlara, varoluşun biraz farklı bir boyutuna kaymışlardı. Harrow'un kendisi kaymıştı. Sadece gözleri tamamen gerçek kalmıştı, gözleri ve sesinin zengin tınısı; sadece karanlık-

Hayal meyal Asasının gücünü çağırmaya çalıştı. Ama çoktan kaybolmuştu. İradesinin elleri işe yaramaz bir şekilde yanlarında asılı duruyordu. Onları kaldıramıyordu.

"İlk olarak," dedi hoş bir şekilde, "sizi koruyacak bir erdeme sahipmiş gibi sarıldığınız bu tuhaf sopayı arzuluyorum. İkincisi, giysilerinizin altında saklı duran beyaz altın çemberi arzuluyorum. Ve son olarak, kalbinin merkezindeki sınırsız öfkeye göz diktim. Demondim'in besleyemediği gibi beni besleyecek. Kabuğun güzel olsa da, beni ilgilendirmedeği için onu bir kenara atacağım."

Eklerken güldü. "Yenileceğin konusunda seni önceden uyarmadım mı?"

Stave, Linden'in adını haykırmış olabilirdi. Onun da Galt, Branl ve Clyme'a katılarak Harrow'a tüm gücüyle saldırdığından neredeyse emindi. Ama hiçbirinin galip gelemeyeceğini biliyordu. Bilgi güçtür, diye düşündü dalgınca. Harrow Demondim'in tüm ordusunu yok etmişti. Onun ruhunu tüketirken *Harucha'i*ye kesinlikle karşı koyabilirdi.

Uzun zaman önce, yenik düşmüştü. Hem de birden fazla kez. Kendini terk etmeye aşınaydı. Şimdi direndi. Çaresizce Yedi Kelime'yi söylemeye çalıştı. Herhangi birini. Hepsini hatırlıyordu: zihninde şekillendirebiliyordu. Ama söylenmeleri gerekiyordu. Nefes ve çaba olmadan hiçbir etkileri yoktu. Harrow onun bu girişiminin farkındaymış ve biraz da şaşırmış gibi bir kaşını kaldırdı. Yine de tam bir rahatlıkla gülmeye devam etti.

Acı yoktu; düşme yoktu; hiçbir şey hissetmiyordu. Bir zamanlar bir Raver tarafından ele geçirildiği ve işkence gördüğü gibi ele geçirilmemişti. Ne de bir *sezaryenin* sınırsız acısını hissediyordu. Kendi kötülük kapasitesi hiçbir dehşet barındırmıyordu. Harrow'un gözlerindeki boşluklar basitçe gökler kadar sonsuzlaşmıştı. Ama hiçbir yıldız onları kutsamıyordu. Hiçbir parıltı onların boşluğunu ifade etmiyordu. Telafisi olmayan mutlak kayıp

Seçim ya da olasılık ona sahip çıktı. Varlığının her zerresi yok olana kadar mahvoluşunu izlemekten başka bir şey yapamazdı.

Ona bir şekilde yalvarmak, gitmesine izin vermesi için yalvarmak istiyordu. Jeremiah onun umurunda değildi. Harrow'u onu serbest bırakmaya ikna edemezse oğlu asla serbest bırakılmayacaktı.

Ama onun gerçek adını bilmiyordu. Ona kulak vermesini sağlayacak araçlardan yoksundu.

Başka bir isim daha vardı, ona bir sebepten dolayı verilmiş ve unutmadığı bir isim. Artık onu söyleyecek kadar önemli ya da anlamlı değildi.

Stave ve Alçakgönüllüler Harrow'un geçirimsiz formunu çiğ çiğ dövdüler. O kadar sert vurdular ve tekmelediler ki, kendilerinininki hariç herhangi bir kemikleri paramparça olabilirdi. Yumruklarının ve ayaklarının derisi posa haline geldi. Her darbeye, Insequent'a değmeyen kan sıçradı.

Linden'i kurtaramadılar.

Yine de onlar *Haruchaï*'ydi, sağır ve yenilgiye karşı kör. Stave, tüm tepkileri emilmemiş olsaydı onu ürkütecek bir anilikle Harrow'un gözlerini oydu.

Stave tahmin edilemeyecek kadar hızlıydı. Yine de Harrow, Stave'in elini yüzüne ulaşmadan kenara çekti. Başka bir darbeyi önlemek için Stave'in bileğini kavramaya devam etti.

Harrow'un çabukluğu karşısında şaşırان Stave bir kalp atışının küçük bir kısmı kadar bocalamış olabilir. Sonra diğer eliyle Insequent'ın gözlerine saldırdı.

Harrow bu darbeyi de kolayca yakaladı ve tuttu; o kadar kolay ki Stave'in sınırsız cesareti bile dehşete düşmüş olmalıydı.

Ama Alçakgönüllüler eski Efendi'nin örneğini izlediler. Branl ve Clyme, Harrow'un hareket etmesini engellemek için kollarını kavradı: Galt, Harrow'un sırtına sıçradı. Galt iki eliyle Insequent'ın gözlerini pençeledi.

Linden kendi içinde mücadele etmeye devam etti.

Harrow kendini fiziksel olarak savunmaya çalışmadı. Bunun yerine Stave'i serbest bıraktı ve tüm *Haruchaï*'yi kendisinden uzaklaştıran bir güç kükremesi çıkardı. Havada oyuncak bebekler gibi savruldu ve ateş ışığının ulaşamayacağı bir karanlığa düştüler.

Ancak saldırganları dağıtırken, iradesi ya da dikkati bir anlığına dağıldı. Ve o anda, Linden usulca nefes aldı. "*Quern Ehstrel*."

Harrow bir anda omuzlarına çığ düşmüş gibi sendeledi. Kamp ateşine doğru tökezledi. Alevler açlıkla çizmelerinin ve tozluklarının üzerinde parlıyordu.

Ve bakışlarının kavrayışı kırıldı.

Adamın karanlığı Linden'in zihninden kaybolduğunda, Linden geri çekildi; ellerini gözlerine siper ederek baş aşağı yere yığıldı. Asasını düşürmüştü ve umurunda değildi. Serbest bırakıldığında, nöbet kadar şiddetli bir şokla kendine döndü. Toprakta yatarken kasları kasıldı, hareket edemiyor ya da düşünemiyordu. O anda tek bildiği gözlerini korumak zorunda olduğuydu.

"Aptal." Harrow'un sesi öfkeden kadife gibiydi. "Sen lanetlendin, lanetlendin, bittin. Eğer kendinizi yok etmezseniz, tüm Sonradan Gelenler ırkı ayaklanıp sizin izinsiz girişinizi lanetleyecektir. Ne olduğumuzun her emri şunu gerektirir-"

"Oh, kesinlikle," diye ekledi Mahdoubt memnuniyetle. "Bu eylemle Mahdoubt uzun yıllar süren hizmetini tamamlıyor. Yine de onun sonu hemen gelmeyecek. Senin hayvani öfken bile, müdahalesi inkâr edilemez hale gelene kadar ondan delilik talep edemez."

Linden'in başvurusu yanıtlandı.

Gözlerini sıkarak ellerini hareket ettirdi. Kolları tepki olarak titrese ve kalbi sarsılsa da, Asa'yı bulmak için etrafını karıştırdı. Ama sadece çıplak bir zemin ve Demondim'den arta kalan, safra kadar acı bir nefret buldu.

Mahdoubt gelmişti. Ama Harrow'un kiyle kıyaslanabilecek bir gücü olmadığına emin miydi? Zamanı aşabilirdi. Ve kendisine ihtiyaç duyulan yerde görünmek için görünmeden geçebilirdi. Tedbirli ve düşünceliydi. Ama Harrow'un Stave ve Humbled'ı püskürttüğü gibi bir sihir göstermemişti.

"Lafı dolandırıyorsun, yaşlı kadın" -Harrow'un öfkesinin cömertliği geceyi dolduruyordu- "her zamanki gibi. Benim zaferime müdahale ettin, ki hiçbir Insequent bunu bedelsiz yapamaz. Bunu inkâr edersen, bana olduğu kadar kendine de yalan söylemiş olursun."

Linden'in başı döndü. Tüm benliği sarhoş bir şekilde sendeliyor gibiydi. Yine de, Mahdoubt onun adına Harrow'la yüzleşirken, kör ve çaresiz bir şekilde yayılmaya devam edemezdi. Korkuyla gözlerini araladı; kamp ateşinden uzağa baktığını doğruladı. Sonra kendini dizlerinin üzerine itti ve hızla etrafına bakınarak Asa'yı aradı.

Arkasında ve solunda ulaşamayacağı bir yerdeydi. Harrow'un dikkati dağılmışken ona doğru atılsa bile, Harrow onun için çok hızlı olabilirdi. Kara tahtaya dokunmadan Toprak Gücü ve Yasa'yı çağıramayacak kadar sersemlemişti.

"İstedğin kadar öfkelen," diye cevap verdi Mahdoubt, hiç istifini bozmadan. "Mahdoubt'un türümüzün emirlerine karşı gelmeye çalıştığı kesin. Bunu o da kabul ediyor. Ve bunu yaparken de hayatını tehlikeye atıyor. Yine de senin kibrin bile onun senin planlarını engellediğini iddia edemez. Onun müdahalesi sadece onları geciktirdi. Hanımefendinin şahsına karşı olan amacınızdan vazgeçmeniz için sizi zorlamadıkça, onun suçsuz olduğu söylenemez."

Linden asaya doğru hamle yapmak için kendini hazırladı. Ancak bunu yaparken Stave onunla kamp ateşi arasında durdu. Ellerinden kan damlıyordu; inciklerinden aşağı süzülüyor, ayaklarından sızıyordu. Ama acılarını umursamıyordu.

Eğilerek Asa'yı aldı ve Linden'e uzattı. "Kalk, Seçilmiş," dedi sessizce. "Görünüşe göre Mahdoubt'un sana ihtiyacı olacak."

Hemen ayağa fırladı. Bir süre daha sırtını alevlere ve Insequent'a dönerek Dünya Gücü'nden emin olmaya çalıştı. Sonra aniden Mahdoubt ve Harrow'un ne yaptığını görmek için döndü.

Harrow yenilenmiş bir güvenle güldü. "Amacımdan caymak mı?" diye karşılık verdi bol neşeli bir ses tonuyla. "İ? Yıllar geçtikçe alay konusu haline geldin. Bir zamanlar Sıradakiler arasında saygıyla anılıyordun, ama şimdi küçümseniyorsun.

"Yine de bunu kabul edeceğim," diye ekledi daha tehlikeli bir şekilde. "Sadece geciktim ve yine de zafere ulaşacağım. Şimdi giderseniz, belki aklınızın bir kısmını koruyabilirsiniz."

Gözlerini yere indiren Linden kamp ateşinin çevresini taradı. Harrow alevlerin uzak tarafında, kollarını göğsünde kavuşturmuş, meydan okuyan ve korkunç bir şekilde duruyordu. Alevlerin içine sendeleyerek düşmüş olmasına rağmen botları ve tozlukları zarar görmemişti. Giyeni gibi onlar da sıradan zararlara karşı dayanıklı görünüyordu. Bakışlarındaki dipsiz delikler Linden'i kendine çekti. Ama Linden adamın bel hizasından yukarıya bakmasına izin vermedi.

Etrafına bakınırken kendi ateşini hazırladı.

Harrow'un karşısında -doğrudan onunla Linden'in arasında- Mahdoubt, Garroting Deep'teki yumuşak alevlerinin yanında olduğu gibi çömeldi. Sıradaki arkadaşına sabit bir şekilde baktı. Sırtının kıvrımı rahatlamaktan ziyade dengeli bir dinginliğe işaret ediyordu. Dağınık saçlarının arasından parlayan ateş ışığı, başını ince ve tarifsiz bir ihtişamla taçlandırıyor gibiydi. Kamp ateşine karşı kararlı bir duruş sergiliyordu.

Stave, Linden'in yanında, onun biraz ilerisinde duruyordu. Belki de Harrow onu tekrar tuzağa düşürürse, onun önüne geçerek Harrow'un bakışlarını engelleyerek onu kurtarabileceğini düşündü.

Alçakgönüllüler de gecenin içinden çıkmıştı. Harrow'un arkasında konumlanmış, neler olacağını görmek için bekliyorlardı. Stave'den daha uzun süre dövüşmüşlerdi: çürükleri ve sıyrıkları daha kötüydü. Yine de Linden, bir ihtiyaç gördüklerinde tereddüt etmeden tekrar saldıracaklarından şüphe duymuyordu.

Alevlerin gelişi güzel parlaması ve olukları tepedeki yıldızları sildi. Ancak ovanın ufuklarında ve Revelstone'un kenarları boyunca, soluk parıltılar hâlâ karanlığı serpilmiş buz parçaları gibi tanımlıyordu. Ve Linden arkasında, ayın yeryüzündeki çatışmalardan etkilenmeden göklerde sakin bir şekilde yay çizdiğini hissetti.

"Diğer konularda," diyordu kadın, sanki Harrow konuşmamış gibi, "Mahdoubt araya girmez. Kesinlikle karışmaz. Siz arzularınıza göre hareket edeceksiniz. Ama hanımefendinin zihnine, ruhuna ve bedenine yönelik tehdidinizin boşa çıktığını görecektir. Eğer kabul ederseniz, hiçbir kötülük meydana gelmez. Ve eğer başarısız olursa, yine kötülük olmaz. Ama kendinizi ona karşı ölçmeye çalışırsanız ve yenilirseniz, sizden bağlı yemininizi isteyecektir.

"O zaman yollarınız tamamen değişecek ve Mahdoubt'un suçluluğuna itiraz edemeyeceksiniz. Kendisi de bunu sorgulamayacak."

Kamp ateşi azaldı ve gece yaklaşırken Mahdoubt belirgin bir şekilde şöyle dedi: "Seç o zaman, gururlu kişi. Ya kabul et ya da savaş. Mahdoubt değerli gördüğü şeylere hizmet etmekten yoruldu. Başarısız olmaktan korkmuyor."

"Bu meydan okumaya cesaretin var mı?" diye cevap verirken Harrow'un sesi eğlence doluydu. Yine de onun neşesinin ardında, Linden kayaların gıcırdadığını duyduğunu düşündü. "Deliliğe erken mi düştün?"

"Pssht," diye karşılık verdi kadın küçümseyerek. "Sözler. Mahdoubt'un ya eylemleri olacak ya da hiç olmayacak."

Linden protesto etmek istedi, Hayır, bunu yapmayın! Kendim için savaşabilirim! Mahdoubt'un burada kazanacağı hiçbir şey yoktu: sadece kaybedebilirdi. Ve o Linden'in arkadaşıydı. Ama Linden'in sesi boğazında kilitlenmişti.

Yaşlı kadını savunmaya hazırlanırken acil ateş parmaklarının etrafında kıvrıldı ve Asa boyunca ilerledi.

"O zaman kendini hazırla, aptallığın kalıntısı," dedi Harrow kendinden emin bir şekilde. "Bana hükmedemezsin."

Stave, Linden ile Harrow'un gözleri arasındaki doğrudan çizgiye yaklaştı.

Linden bir yarışmanın başladığını gösteren hiçbir şey görmedi. Sağlık sezgisi hiçbir şey fark etmemişti. Görünüşe bakılırsa Harrow kollarını göğsünde kavuşturmuş, kendinden emin bir şekilde öylece duruyordu. Karşısında, Mahdoubt hareketsiz bir şekilde çömelmiş, görünüşe göre güçten ya da amaçtan yoksundu; ovanın kademeli eğimi kadar sıradan.

Ancak kamp ateşi, sanki gizemli bir kaynaktan gelen nem fark edilmeden odunların içine işliyormuş gibi küçölmeye devam etti. Savaşın etrafında karanlık bir duvar gibi kalınlaştı.

Eğer konuşabilseydi, Linden Stave'e "Ne yapıyorlar?" diye sorardı. "Henüz başlamadılar mı?" diye sorabilirdi. Ama sesi yoktu. Alevler sönerken, ışıkla birlikte sesi de beraberlerinde götürüyor gibiydiler. Kendi gergin nefes alış verişi ve kalbinin boğuk gümbürtüsü dışında geceyi hiçbir şey noktalamıyordu.

Ancak daha sonra Harrow, tanımlanamayacak kadar küçük artışlarla, sanki fiziksel özü seyreltilmiş ya da inceltilmiş gibi solmaya başladı. Tespit edilemeyen bir büyü onun somut varlığını çekip aldı.

Linden uzun dakikalar boyunca, Harrow'un formunun içinden Humbled'ın bakışlarını yakalayabildiği ana kadar şaşkınlıkla değişimi izledi.

Mahdoubt'un rakibi hissedilir bir sarsıntıyla yeniden katılaştı. Ateşinin alevleri daha da yükselerek gecenin saldırısını geri püskürttü.

Gözlerinin açılığını riske atmayan Linden onun yüz ifadesini göremedi. Ama göğsü kabarmıştı ve gergin nefes alış veriş onunkinden daha yüksekti.

Bir kalp atışı sonra, tekrar solmaya başladı, kendisinden başka bir gerçeklik boyutuna sızdı. Ya da zamanın.

Bu değişim daha hızlıydı. Ateş köze doğru sönerken Galt onun önünde eriyor gibiydi. Clyde, Branl ve Galt, Harrow'un maddesinin örtüsü arasından açıkça görülebiliyordu.

Kendini tekrar tanımlamaya zorladığındaki etki bir darbe kadar içgüdüsel oldu. Linden onun eforunun yoğunluğunu hissetti. Sinirleri boyunca sıyrılan, kemiklerinin iliklerinde titreşen bir perdede algısına dokundu. Adam kısık sesle nefes alırken alevleri daha da yükseldi. Yukarı doğru bir bakış atma tehlikesi geçirdiğinde, yanaklarının terden kayganlaştığını gördü. İnce damlacıklar sakalındaki kırmızı yansımaların bir çilesini yakaladı.

Mahdoubt onu dövüyordu-

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Yine de Linden titrediklerini görebiliyordu. Bütün kasları titriyordu.

Mahdoubt hâlâ kımıldamamıştı. Ama artık dolgun bedeni ve yuvarlak omuzları sessiz bir hazırlığı çağırıştırmıyordu. Bunun yerine amansızdılar; içten gelen bir güçle canlanmışlardı. Kendini dağların ana kayası gibi boyun eğmez hale getirmişti.

Mahdoubt Harrow'un başarısızlığını yenilerken, toprak gücü ve protestolar Linden'in ellerinde ifade bulmak için kaşınıyordu.

Artık yavaş yavaş yok olmaya, çözülmeye doğru gitmiyordu. Bunun yerine titriyor gibi görünüyordu. Bir an için neredeyse katı bir hal aldı:

Sonra saydamlığa o kadar yaklaştı ki geriye sadece dış hatları kaldı: sonra tekrar özüne dönmeye çabaladı. Linden, Mahdoubt'un inatçı kovuluşunda bir parmak tutamağı ya da kusur bulma çabalarının her zonklayışını ve bocalamasını hissetti.

Eğer Stave ve Humbled ona vurmuş olsalardı, kemiklerini kırabilirlerdi; ya da sisten başka bir şey değilmiş gibi içinden geçip gidebilirlerdi. Ama onlar sadece ürkütücü çatışmaya tanık oldular, Mahdoubt kadar hareketsiz ve kıpırtısız.

Linden, sessiz bir patlama ciğerlerindeki havayı çekip alana kadar nefesini tuttuğunu fark etmedi. Aniden bastıran güç Harrow'un ve Mahdoubt'un gücünü yuttu. Linden şaşkınlık içinde nefes nefese kalırken, Harrow'un kamp ateşi yeniden normal bir şekilde yanmaya başladı. Hiçbir şey olmamış gibi alevlerin karşısında Mahdoubt'un karşısında durdu. Sadece solunumunun ağırlığı, yüzündeki ter ve omuzlarındaki kamburluk gerçeği ele veriyordu.

Düzgün bir şekilde konuşabildiğinde, "Bu zor bir bilgi," dedi. "Theomach'inkini taklit ediyor. Yine de yerimden edilmedim."

"Kesinlikle." Mahdoubt saçlarından kıvılcımlar saçıyormuş gibi başını salladı. "Mahdoubt sana seçenekler kaldığını kabul ediyor, bunların arasında kaçmak da var. Ama sen kaçmayacaksın. Açgözlülük niyetinden vazgeçmene izin vermeyecek. Ne de Mahdoubt'un kararlılığına dayanabilirsin."

"O halde beni tanıyorsun," diye itiraf etti. "Yine de bu yüzden mahkûm oldun."

Ben tahammül ederken, senin uzun hizmetin boşa gider."

Kadın yine başını salladı. "Belki de öyledir. Belki de değildir." Sesi de gücü kadar amansızdı. "Siz bağlayıcı yemininizi edene kadar hiçbir sonuca varılmayacak."

Linden, Harrow'un bunu reddedeceğini umuyordu. Eğer savaşıma devam eder ya da geri çekilmeyi seçerse, Mahdoubt'un onun planlarını engellemediğini iddia edebilirdi. Ve eğer kendi kuvvetlerini savaşa sokarsa, sonuçtan Mahdoubt sorumlu tutulamaz mıydı? Lanet olsun, kadın onun *arkadaşıydı*.

Ama Harrow yenilgiyi kabul etti. "Verildi." Sesinde kızgınlık titreşiyordu. "Konuşulması gerekiyorsa, konuşacağım."

"Leydinizin şahsına karşı olan amacımdan vazgeçiyorum." O bunları söylerken, kelimeler yankı buldu. Sanki geceye ve umursamaz yıldızlara sesleniyormuş gibi dışa doğru genişlediler. "Şu andan itibaren, ondan sadece vermeyi seçtiği şeyi kabul edeceğim. Arzularımın başka hiçbir yönünden vazgeçmeyeceğim. Ama onun zihnine, ruhuna ve bedenine karşı olan çabalarımın vazgeçiyorum. Kendi içinde, benden korkması için hiçbir neden olmayacak. Ve tüm Insequent'i bana kulak vermeye çağırıyorum. Eğer bu yemine uymazsam, benden alacakları intikamın hem acımasız hem de uzun süreli olması için dua ediyorum."

Sözlerini bitirdiğinde sesi normal derinliğine ve zenginliğine geri döndü. "Bu seni memnun etti mi, yaşlı kadın?"

"Öyle." Mahdoubt'un cevabı yumuşak ve belli belirsiz kederliydi, sanki Harrow'dan ziyade kendisi aşağılanmış gibiydi. Sanki kemikleri çatlamaya başlamış gibi ateşin yanına yığıldı. "Kesinlikle. Mahdoubt yeminini kabul ediyor ve bundan memnun."

"Öyleyse," diye cevap verdi Harrow bereketli bir kötülükle, "sana yaklaşan deliliğinde mutluluklar dilerim. Kısa sürecek, çünkü ardından hızla ölüm getirecek."

Rakibine özenli ve alaycı bir selam vererek arkasını döndü.

Sonunda Linden sesini buldu. "Bir dakika!" diye bağırdı. "Seninle işim bitmedi."

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldıran Harrow onunla yüzleşti. "Hanımefendi?"

Yemin ettiği gibi, gözleri hiçbir zorlama yapmıyordu. Yine de Linden onlardan kaçındı. Bunun yerine Mahdoubt'un yanına çömelmek için hareket etti. Bir elini yaşlı kadının omzuna koyarak mırıldandı. "İyi misin?"

"Bunu neden yaptın?" demek istedi. İlk başta sana ihtiyacım vardı. Ama sonra kendim için savaşılabildim.

Yaşlı kaslarını titreten bir çabayla kadın sırtını dikleştirdi ve Linden'e bakmak için başını kaldırdı. "Leydim," dedi titreyen bir sesle, "acele etmeye gerek yok. Mahdoubt'un sonu kesin ama yine de onu hemen ele geçirmeyecek. Sen ve o birlikte konuşacaksınız, arkadaş a r k a d a ş a ." Onun

uyumsuz gözleri Linden'in yüzünü aradı. "Mahdoubt onun adına Harrow'un ayrılışını uzatmamanız için dua ediyor."

"Emin misiniz?" Linden ısrar etti. "Sizin için yapabileceğim bir şey olmalı."

"Elbette," diye cevap verdi yaşlı kadın: sesi kesilmişti. "Mahdoubt'a bir dakika izin verin." Çenesi göğsüne doğru sarktı. "O zaman konuşacaktır."

Onun sözleri, Linden'in öfkesinin hazır kıvılcımlarıydı. "Bu durumda-"

Linden aniden Harrow'la yüzleşmek için ayağa kalktı.

Rahatsız edilmemiş kendinden emin havasını geri kazanmıştı. Gece yanaklarını ve alnını serinletmişti ve güçlü kolları sanki çırpınışları çoktan anlamını yitirmiş gibi rahatça göğsüne yaslanmıştı. Gözleri Linden'i süzüyor, ona doğrudan bakması için meydan okuyordu; ama Linden bunu reddetti. Eğer yapabilseydi, onları haşlayarak tehlikeyi yok etmeyi planlıyordu. Ancak şimdilik bakışlarını adamın boğazının dibindeki çukura sabitledi.

"Sanırım bunu anlıyorum," dedi dişlerinin arasından. "Ama seninle fazla deneyimim yok Insequent ve doğru anladığımdan emin olmak istiyorum."

"Artık senden güvende miyim? Bu doğru mu?"

Stave de Mahdoubt'un yanında ona katılmıştı. Ona dikkatle baktı. Onu uyarmak, bir şeyler açıklamak istemiş olabilirdi. Ama onda gördüğü şey onu susturdu.

Alçakgönüllüler, Harrow'un arkasında, görünüşe göre tutkusuz bir şekilde durdular. Acılarına hiç aldırmış etmediler.

"Kesinlikle." Harrow'un yenilgisi sesinde yakıcı bir tını bırakmıştı. "Arzularımı yerine getirmeye karar verene kadar, onları senden almaya çalışmayacağım."

"Ve arzularınız-?" Linden talep etti. "Tekrar söylediğini duymak istiyorum."

"Aradığım şey, hanımefendi," diye cevapladı tereddüt etmeden. "Güç araçlarınıza sahip olmak." Sonra omuz silkti. "Ancak sahip olacağım şey, sizin arkadaşlığınız."

Linden sanki boğazını yırtmak istiyormuş gibi boğazına dik dik baktı. "Tanrı aşkına, sana izin vereceğimi düşündüren nedir?"

beni takip eder misin?"

Harrow alaycı bir şekilde güldü. "Beni engelleyemeyeceğiniz ayrıntısı dışında mı? Sizin için yerine getirebileceğim ve başka hiçbir canlıdan elde edemeyeceğiniz bir hizmet var."

Gerçekten mi? "O halde," diye tekrarladı, "benim hakkımda bilmen gereken bir şey var."

Yine güldü. "Açıklayın, hanımefendi. Eğer hakkınızda bilmediğim bir şey varsa, söyleyeyim-"

Yumuşak bir sesle, neredeyse fısıldayarak, Linden şöyle dedi. "Mahdoubt benim arkadaşım."

Öfke kadar hızlı bir şekilde, Asasından bir güç uluması çağırdı ve onu doğrudan Harrow'un gözlerine fırlattı.

Öfkesi, kalbini yakan ateşe benzeyecek kadar sıcaktı. Beyninin derinliklerine kadar işlemiş olmalıydı. Onu kör ve işe yaramaz, Mahdoubt kadar lanetli bıraksaydı, kendine küçük bir pişmanlık tökezlemesine izin vermezdi. Olduğu şey buydu ve kendinden geri adım atmaya niyeti yoktu.

Ama Harrow kadar hızlı değildi. Patlaması ona isabet etmeden önce elini gözlerine götürdü. Ateşi su gibi sıçradı.

Uzun bir an boyunca, karanlığı dağıtmak için ona Dünya Gücü akıttı; savunmasını alt etmeye çalıştı. Ancak adam ona karşı dayanıklıydı: Saldırıya kolayca, neredeyse umursamazca karşı koyuyor gibi görünüyordu. Sadece Asa ile onu yıldıramayacağından ya da ona zarar veremeyeceğinden emin olana kadar onu test ettikten sonra, alevini serbest bıraktı ve gecenin kamp ateşinin etrafını sarmasına izin verdi.

Harrow elini indirip umursamaz bir tavırla ona bakarken, kadın sesindeki titremeden nefret ederek sertçe, "Sert birisin," dedi. "Hakkını vermeliyim. Ama bir an için bile sana zarar veremeyeceğimi düşünme. Eğer hakkımda iddia ettiğin kadar çok şey biliyorsan, bundan çok daha fazlasını yapabileceğimi de biliyorsundur."

Sakalının gizlediği Harrow'un ağzı büküldü. "'Arkadaşının' dediği gibi, belki de öyledir. Belki de değildir. Kendi payına, bil ki

Yeminim size öyle bir acı çektirmeme engel değil ki, bu yakışksız meydan okuyuşunuzdan pişmanlık duyacaksınız."

Kız karşılık veremedi, "Sana veda ediyorum. Bana karşı istediğin gibi atıp tutabilirsin. Beni ilgilendiren bir işe kalkıştığında senin arkadaşlığını talep edeceğim."

Kaba bir şekilde selam verdi. Sonra döndü ve Revelstone yönünde ilerlemeye başladı. Alçakgönüllüler onun için kenara çekilmedi. Yine de onları dokunulmamış halde bırakarak aralarından geçti ve metanetlerine rağmen gözle görülür bir şekilde irkildi. Sonra karanlığın içinde buharlaşır gibi oldu. Bir anda yok oldu.

Alçakgönüllüler onun ardından bakakaldı. Duruşlarından saldırıya uğramayı bekledikleri anlaşılıyordu. Ancak bir süre sonra onun ortadan kayboluşunu kabullenmiş gibi göründüler. Omuz silkerek onu görmezden geldiler ve kamp ateşine yaklaştılar.

Mahdoubt belli belirsiz bir koparma hareketi yaptı. Linden bunu görünce hemen kadının yanına gitti ve kolunu uzattı. Mahdout onu güçsüzce kavradı ve kendini ayağa kaldırmaya çalıştı. İlk başta başarısız oldu: gücü onu terk etmişti. Ama sonra Stave desteğini ekledi ve kadın ayağa kalkmayı başardı.

Hem Linden'e hem de eski Üstat'a sarılan Mahdoubt ince bir nefesle, "Leydim. Bir konuda. Hata yaptınız." Nefesini sakinleştirmek için bir an durdu ve sonra, "Meydan okumanız yakışksızdı. O yeminini etti. Kesinlikle öyle. Ve ondan bunu talep etme seçimini özgürce yaptı. Mahdoubt'un artık ortadan kalkması onun hiçbir eylemiyle mümkün değil."

"Umurumda değil." Linden kadına doğru eğildi ve Mahdoubt'un ani zayıflığına boş yere kendi sağlığının bir kısmını aktarmaya çalıştı. "Ben seni önemsiyorum."

"Ve sen affetmiyorsun," diye sertçe ekledi Stave. Ses tonunda biraz sitem vardı. "Bunu kanıtladınız. Sen değişmişsin, Seçilmiş ve Güneş-Bilge. Toprakların kurtarılmasında ur-Lord Thomas Covenant'a eşlik eden kadın böyle saldırmazdı."

"Benden ne istiyorsun?" Linden karşı çıktı. Keder ya da utanca katlanamazdı: bunlar onu yapamazdı. *Melenkurion* Skyweir yönetiminde bu tür duygular granitle kaplanmıştı. "Benden

Onu geri arayıp *özür dilemek* mi? Lanet olsun Stave, o *ölecek* ve bunu benim için yaptı." Daha yumuşak bir sesle tekrarladı. "Bunu benim için yaptı."

Stave, Linden'in bakışlarını gözünü kırpmadan tuttu; ama Mahdoubt araya girdi. "Ah, kesinlikle," dedi daha sert bir sesle. "Mahdoubt'un yok olacağı kesin. Ama önce delirecek."

Linden öfkesini yutarak sordu: "Bunun olması şart mı? Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

Kadın içini çekti. "Bu İlimizdekiler'in yolu, doğamızda var. Bu Mahdoubt'un seçiminden ya da vicdan azabından ziyade doğuştan gelen bir gerekliliktir. Sonradan gelenler birbirlerinden hiçbir talepte bulunmazlar, çünkü böyle bir çatışmanın bedeli yok olmaktadır. Yüzyıllar önce, Büyücü Harrow'un arzularını engellemeye çalıştı, çünkü bunları kendi amacına aykırı buluyordu. Böylece Büyücü kullanımını, adını ve hayatını kaybetti. Mahdoubt'un yaptıklarının sonucu da başka türlü olmayacaktır."

Alçakgönüllülerin gözleri bir an için açıldı ve Stave bir kaşını kaldırdı; ama Linden onlara aldırmadı.

"Ancak bu sondan önce," diye devam etti Mahdoubt, "söylenmesi gereken çok şey var." Stave'e baktı. "Sen de konuşmalısın, *Haruchai*. Mahdoubt bocalıyor, çünkü yılları hızla akıp geçiyor. Halkının hikâyesini anlatamayacak kadar yorgun. Yine de bu hikâye anlatılmalı."

"Olmamalı," diye karşı çıktı Clyme hemen. "Buna gerek yok. Ve Efendilerin iradesine danışılmadı."

Mahdoubt turuncu gözlerini kısarak Clyme'a baktı. Zayıflığına rağmen onu susturmaya yetecek kadar güçlüydü. "Harrow'a karşı etkili olabildiniz mi, Usta? Uzak bir çağda ve yerde Büyücü'nün yaptığı gibi o da çabalarınızı boşa çıkarmadı mı? O halde Mahdoubt'a 'ihtiyaçtan' bahsetme. Kendisinin bir parçasını koruduğu sürece, neyin gerekli olduğuna karar verecektir."

Linden'i şaşırtan bir şekilde, Alçakgönüllülerin üçü de eğildi ve başka bir şey söylemedi.

Bir Efendi'nin Mahdoubt'a neden böyle bir saygı gösterdiğini anlamaya çalışırken, daha önce Alçakgönüllüler Harrow'a provokasyon olmaksızın saldırmıştı, Stave şöyle dedi. "Yapılması gereken çok şey varsa

Belki de ilk olarak Harrow'un Seçilmişler için yerine getirmeyi seçebileceği bu 'hizmetten' bahsetmek iyi olacaktır."

Mahdoubt başını salladı. "Hayır. Bunu yapmak leydimin yolunu değiştirir ve Mahdoubt, yaptıkları dehşet yaratsa da leydime güvenilmesi gerektiğine inanarak hayatını verdi. Mahdoubt gözünden kaçan bir geleceği rahatsız etmeyecektir."

"O zaman bana bunu neden yaptığını söyle," diye sordu Linden; yalvardı. "İlk başta sana ihtiyacım vardı. Beni kurtardın. Ama sonra kendimi savunabilirdim," derken Harrow'un niyeti sadece ertelenmişti. "Kendini feda etmene gerek yoktu."

Kadın iç çekti. "Mahdoubt -güvenle ve sık sık- yorgun olduğunu söylemedi mi?" Linden, Mahdoubt'un canlılığının yavaş yavaş uzuvlarından sızdığını hissedebiliyordu. "Kendi ölümünü, günlerin sonunu görebileceği bir hayata tercih ediyor."

Sonra mavi gözlerini Linden'e çevirdi. "Yine de korkaksa, endişeyle deliliğe ve ölüme ikna olmuşsa, sadece öyle değildir."

"Leydim, Mahdoubt'un arkadaşı oldunuz, tıpkı onun sizin olduğu gibi. Fena halde değişmişsiniz. Bu çok rahatlatıcı. Korkunç biri oldunuz. Yine de Garroting Deep'te, Mahdoubt'un kalbini ısıtacak araçları kendi içinde buldun. Orada ihtiyaçlarınızın ve arzularınızın gizeminin anlaşılmaz olduğunu öğrendi. Yaşamın gizemine benziyor, kötülük ve mucize bakımından zengin. İyiliğin kötü yollarla elde edilebilmesi açıklamaya meydan okur. Yine de Mahdoubt sizin bu tür çelişkilere eşit olduğunuzdan emin. Bu nedenle sizin geri çevrilmemeniz gerektiğine inanıyor."

Mahdoubt yorgun boynunu dinlendirmek için yavaşça başını eğdi. Ancak aynı zamanda sesi daha da keskinleşti, öfkeyle bilendi.

"Leydim, Harrow'un amacı yolunuzun üzerinde yatıyor. Onun cazibesine dayanabilirsiniz. Ama burada seçimlerinizi ve aşkınızı tüketmeyi başaramazsa, aynı yanlışı başka bir zaman da deneyecektir. Oh, kesinlikle. Gücünüz tükenene kadar acımasızca tekrar tekrar deneyecektir. O zaman tamamen kaybolacaksınız."

"Mahdoubt sana bu kadar güvenirken buna katlanamazdı. Bu nedenle Harrow'un hoşgörü yeminini elde etmek için aklını ve hayatını harcadı."

Mahdoubt'un fedakârlığının büyüklüğü karşısında acı çeken Linden, kısık bir sesle şöyle dedi "O zaman bana nasıl olduğunu anlat. Onu nasıl yendin?"

"Leydim," diye iç geçirdi Mahdoubt, "bilgi bilginin önüne geçer. Ölümlülüğümüz bir şeye, sonra bir başkasına ve sonra bir başkasına hakim olamaz. Harrow Demondim'i yarattı. Mahdoubt bunu yapamazdı. Ama o, Zaman'ın tefekkürüne yüzyıllarını verdi. O ise vermedi. İsteddiği gibi bir yerden bir yere geçebilir -ah, kesinlikle- ama yıllar arasında yolculuk yapamaz.

"Mahdoubt, bilgisinin onu Dünya'nın başka bir çağına, açgözlülüğünün nesnelerinin var olmayacağı bir zamana yerleştirebileceğini açıklayarak yeminini kazandı. Orada ruhu kırılana kadar terk edilmiş, işe yaramaz bir halde kalacaktı.

"Bu nedenle yenilgiyi kabul etti."

Dikkatini Stave'e verirken kasları titriyordu.

"Şimdi, *Haruchai*," diye yumuşak bir sesle emretti, "konuşmalısın. Mahdoubt'un Insequent'ten olduğunu tespit ettin. Vizard'ın geçişi hakkında bilgilendirildin. Ve leydimin Theomach'tan bahsettiğini duydun. Halkınızın hikayesini onunla paylaşın. Bu Mahdoubt'un verebileceği son lütuftur."

Harrow'un yokluğunda kamp ateşi yavaş yavaş söndü ve alevlerin sarı aydınlığı da onunla birlikte söndü. Gölgeleler, yaşlı kadının sarkık gövdesi ve Stave'in okunmayan yüzü üzerinden küçük gece rüzgârları gibi geçti. Tepelerinde daha fazla yıldız görünür hale geldi, kalabalıklar karanlıkta açığa çıkanları duymaya ya da görmezden gelmeye hazırды.

Mahdoubt'un ötesinden Linden'a bakarken, eski Üstat'ın gözlerindeki kararsız yansımalar çelişkili duygulara, belirsiz bir isteksizliğe ve pişmanlığa işaret ediyordu. "Seçilmiş," dedi Revelstone ve Westron Dağları kadar uzak bir sesle. "Uzak geçmişte, *Harucha*'nin Diyar'a gelişinden birkaç yüzyıl önce, atalarımız Insequent ile karşılaştı."

Linden şaşkınlıkla onu incelerken, o devam etti. "Biz her zaman mücadeleci bir ırk olmuşuzdur, mücadeleden zevk alırız, çünkü bu tür mücadelelerle

Değerimizi gösterdik ve değerimiz sayesinde zirvelerin sert ateşinden sağ çıktık. Savaşlarımızın saflığını bozduğu ve kendi yok oluşumuzu istemediğimiz için silahlardan kaçındık. Yine de yüzyıllar boyunca kendi aramızda savaşmaktan, eşler, yetenek üstünlüğü ve gurur için çabalamaktan memnunduk.

"Ancak öyle bir zaman geldi ki, artık memnun değildik. Kendimizi çok iyi tanıyorduk, aklımızla aklımızı konuşuyorduk. Değerimizi daha az çetin iklimlerdeki diğer halklarla ölçmek istedik, çünkü dağların zorluklarının bizi büyük yaptığını düşündük. Bu nedenle yirmi beş *Haruçay*, savaşta en iyi olabileceğimiz bir ırk aramak için birlikte batıya doğru yola çıktı."

Stave'in ses tonu savunmacı bir resmiyete büründü, "Anlayın Seçilmişler, biz egemenlik istemedik. Biz sadece gururumuzun sıcaklığını ifade etmeye çalıştık."

Linden, alçakgönüllülerin Stave'in hikâyesini -ya da anlattıklarını- inkâr edercesine arkalarını döndüklerinin farkındaydı. Galt, Clyme ve Branl ışığın kenarlarına çekilmiş, nöbet tutuyorlardı. Ama kadın onlara hiç dikkat etmedi. Stave'in sesine dalmıştı.

Sanki o beş yüz kişiden biriymiş gibi *bizden bahsetti*.
Haruchai binlerce yıl önce.

Bunun zihinsel birlikteliklerinin bir etkisi olduğunu biliyordu. Düşüncelerini, tutkularını ve anılarını o kadar eksiksiz ve o kadar uzun süre paylaşmışlardı ki, her biri ırklarının uzun tarihini somutlaştırmıştı. Stave uzak atalarını sanki onlarla birlikteymiş gibi hatırlıyordu.

"Günlerce süren bir yürüyüşten sonra," dedi, "sonunda yüksek zirvelerimizi ve ısırان karları geride bıraktık ve tembel ve çabasız bir halkın bile gelişebileceğini düşündüğümüz, ekinler ve sularla dolu verimli bir ova bulduk. Bir süre boyunca bölge sakinlerinden hiçbiriyle karşılaşmadık. Ancak sonunda, içinde tek bir kişinin yaşadığı yalnız bir kulübeye rastladık.

"Kulübe sazdan ve kamıştan yapılmış kaba bir yapıydı ve içinden çıkan adam vücudunu zar zor örten paçavralara bürünmüştü.

Uzuvları. Üstelik hem bedeni hem de saçları pislik içindeydi, çünkü kendinin farkında değil gibiydi.

"Yine de bize kibarca hitap etti, yirmi beş kişi olmamıza ve kulübesinin küçük olmasına rağmen hem barınak hem de yiyecek teklif etti. Cevap olarak, biz de kibarca reddettik. Sonra yine kibarca, Insequent topraklarındaki amacımızı sordu. Bize karşı çıkamayacağı açık olan birini gücendirmek istemediğimizden, Insequent hakkında hiçbir şey bilmediğimizi, ancak savaşmak için geldiğimizi ve cesaretimizin eşi benzeri olmadığını teyit etmek istediğimizi söyledik."

Duyduklarının Linden üzerindeki etkisi hem ani hem de bağımsızdı. Stave'in anlattıklarını dayatılmış bir kayıtsızlık perdesinin ardından deneyimliyor gibiydi. Stave'in anlattığı her şeyi görmüştü ama ona dokunmamıştı. Mahdoub'tun azalan canlılığına karşı hassasiyeti tepkilerini bastırıyordu.

"Bizi duyunca," diye devam etti Stave, "adam kibirlendi. Bize Insequent'in böyle önemsiz şeylere aldırmayacak kadar güçlü ve görkemli olduğunu söyledi. Küçümseyerek, eğer hemen yola çıkmazsak, kibrimizi kendi elleriyle cezalandıracağını ve bizi mağlup bir şekilde dağlarımıza geri götüreceğini ilan etti.

"Ona zarar vermek istemedik, çünkü bize zayıf ve gücümüzün altında görünüyordu. Yine de herhangi bir meydan okumaya sırt çevirmekten de çekiniyorduk. Bu yüzden aramızdan biri, topluluğumuzun en küçüğü olarak gördüğümüz Zaynor öne çıktı. Insequent'in, bizi eğitmek için yeteneklerini sergilemeye razı olup olmayacağını sordu.

"Adam küçümseyerek güldü. Gözümüzün önünde kısa süreliğine silikleşti. Sonra Zaynor ayaklarının dibinde hissiz bir şekilde yattı. Zaynor'un yüzünde ve uzuvlarında birçok darbenin izleri vardı."

Stave konuşurken ateş küçülmeye devam etti, Mahdoubt kasvet içinde Linden ve Stave'in desteğine yapışana kadar ışığını azalttı ve eski Üstat'ın bakışlarında sadece kömürler anılar gibi yansıdı.

"Her şeye hazır olduğumuz için kendimizle övünsek de şaşırdık. Yine de yılmadık, çünkü yalnız adamın hünerinin olağanüstü bir çabuklukta yattığını düşündük ve önceden uyarıldığımız için ona karşı koyabileceğimize inandık. İçimizden üç kişi

sayı, adamın değerinin ikinci kez gösterilmesini talep etmek için ilerledi.

"Verdiği yanıt alaycıydı. Varlığımızın sürekli aşağılanmasına katlanmaktansa, hepimizi birlikte yeneceğini ilan etti ve böylece bize acımasız bir alçakgönüllülük öğretti."

Stave sanki kelimeleri aramak zorundaymış gibi durakladı. Yeniden söze başladığında, ses tonu hatırlanan bir inançsızlığı yansıtıyordu.

"Seçilmişler, yirmi beş kişiydik ve gücümüze güveniyorduk. Cevap olarak alay etmedik, çünkü küçümsemenin zayıfların sığınağı olduğunu düşünüyoruz. Ayrıca rakibimiz bir deli gibi görünüyordu. Yine de Zaynor'u öldürmüştü. Bu nedenle, üstün bir çevikliğin hangi yollarla yenilebileceğini düşündük ve hazırlandık.

"Yine de aramızdan buğdayın tırpanlandığı gibi geçti. Sonuncumuz şaşkınlığı fark edene kadar, yirmi beş *Haruchai* yerde baygın yatıyordu, hepsi belki de üç kalp atışı boyunca duyarsız bir şekilde dövülmüştü."

Mahdoubt üzüntüyle ya da onaylamayarak iç çekti ama sözünü kesmedi. Linden itiraz etmek istedi, Bir dakika. *Hepiniz* mi? Beş *yüz mü*? Bunu ona başka biri söyleseydi inanmazdı. Ancak Stave'in olduğu kadar Mahdoubt'un da hatırı için şokunu bastırdı.

İnatla şöyle dedi. "Aklımızı başımıza toplayıp yerden kalkmaya başladığımızda, adam hiçbir efor belirtisi göstermeden karşımızda duruyordu. Sadece hırpalanmış bedenimiz ve elleri ile ayaklarındaki birçok darbenin kanı, bizi ayınle uyutmak yerine bedenen vurduğunu doğruluyordu.

"O zaman aşağılandığımızı düşündük. Bu yüzden rakibimiz *Ak-Haru*'yu *Haruçayların* tanıdığı en büyük savaşçı ilan ederek saygılarımızı sunduk. Ama onun cevabı bize içimizdeki alçakgönüllülüğü henüz keşfetmediğimizi öğretti."

Ak-Haru mu? Linden aniden tanıdığını düşündü. Stave hikâyesinin zirvesine, her şeyin döndüğü noktaya ulaşmıştı. Sırf olacaklar için kendini hazırlayacak zamanı olsun diye onu sorularla bölmek istedi. Sadece Mahdoubt için duyduğu endişe onu dizginledi.

"Bir kez daha kibarca eğildi ve bu kadar küçük bir halktan ne cesaret ne de adil bir konuşma beklemediğini söyledi. Sonra bize Insequent'ler arasında Vizard olarak bilindiğini söyledi."

Linden bu isme içten içe küfretti; ama kendini sessiz kalmaya zorladı.

"Insequent, diye açıkladı, gerçek isimlerini açıklamadılar. Daha ziyade kendi eğlenceleri için belirsiz ve tatmin edici unvanlar iddia ettiler. Yine de bize hem kendi konutuna hem de Insequent topraklarına hoş geldiniz dedi, sadece kendi türünden her erkek ve kadına hürmet göstermemiz gerektiği konusunda bizi uyardı. Kendisinin de belirttiği gibi, Sonradan gelenler sayıları kadar çeşitli yeteneklere sahipti ve çok azı onun hoşgörülü doğasını paylaşıyordu.

"Son olarak, çelişkiyi yasaklayan bir tavırla, *ak-Haru* olarak adlandırılmaya layık olmadığını, çünkü halkının en büyüğü olmadığını ilan etti. Orada alçakgönüllülüğün fark ettiğimizden daha derin bir anlamı olduğunu gördük. Vizard sadece kendisine verdiğimiz onuru reddetmekle kalmadı. Theomach'ı, kendi türü tarafından hak ettiği düşünülen tek Insequent olarak adlandırdı."

Linden yaklaşan gecenin içinden Stave'e baktı, ifade edemeyeceği şekilde sarsılmıştı. Bir an için Mahdoubt'un durumunu unuttu. Roger, Theomach'ın Ülke'nin tarihindeki rolü hakkında şifreli yorumlar yapmıştı. Ve Mide ona *gerçek adını* bildiğine dair güvence vermişti-

Stave hiçbir şeyden kaçınmamaya kararlı bir adam gibi onunla yüzleşti. "Vizard'ın söylediğine göre Theomach doğudaki dağlarımızın ötesindeki bir diyarda büyük bir Lord'a bağlanmıştı. Lord'un eşliğinde, Tek Ağaç'ın saklandığı yeri keşfetmek için *Nicor*'u, Ruh Yiyen'i ve daha pek çok tehlikeyi göze alarak Dünya'nın öbür ucuna kadar gitmiş. Yalnızca bu bile, dedi Büyücü, övgüyü hak eden, zorluğu aşan bir bilgiydi. Tek Ağaç yalnızca aradıkları şeyi aramayanlar tarafından bulunabilir, ancak Theomach bu muammayı Tek Ağaç'ı kendi adına değil Rab adına arayarak çözdü. Kendisi için Tek Ağacı değil, onun Koruyucusunu istemiştir.

"En büyük başarısı burada yatıyordu. Tek bir dövüşte, Ağacın Atanmış Muhafızı olarak duran nefret edilen *Elohim*'i yendi. Böylece

Theomach, *Elohim*'in yerine Gardiyan oldu. Sıradakiler arasında yalnız olan -böyle diyordu Büyücü- Theomach benliğin ve özlemin ötesine geçerek ölüme aldırmayanların nadir topluluğuna katıldı. Ve bu nedenle Büyücü Theomach'ın gerçek adını açıklamaktan çekinmedi, çünkü artık ondan zarar göremezdi."

"*Kenaustin Ardenol*," diye nefes aldı Linden. "Aman Tanrım."

Theomach'ın gerçek adını on yıldır biliyordu. Ama şimdiye kadar bunu fark edememişti.

Berek Halfhand'in arkadaşı ve öğretmeninden daha fazlası olmuştu: çok daha fazlası.

Stave'in sesinde yas tutmanın ipuçlarını duydu. "Büyücü'ye, Tek Ağacın Muhafızı'na *ak-Haru* adını vermeyi kabul ettik. Ama sakatlanmış gururumuzu daha fazla ayaklar altına alamazdık. Tek bir rakibimiz tarafından alt edilmiş olmamız ve ardından bunu kabul etmeyi reddetmemiz bize alçakgönüllülüğü öğretmedi. Bize aşağılanmayı öğretti."

Mahdoubt başını kaldırdı ama bu çaba onu ürpertti. "Büyücü'nün niyeti buydu." Sesinde öfke zonkluyordu. "Kesinlikle. Kendine özgü açgözlülüğü onu yönetiyordu ve hiçbir sözü ya da hilesi nazik değildi. Nezaketi bile küçümsemeydi. Eğer amacına ulaşmak için yaşasaydı, açlığını doyumak için tüm *Elohim* ırkını yok ederdi."

Stave başını salladı. Gece onu taşta kazınmış gibi gösteriyordu.

"Aşağılandığımız için Vizard'ın karşılaşmasını kabul etmedik. Insequent'in arasında da kalmadık. Aksine acı içinde karla kaplı zirvelerimize geri döndük. Daha sonraki bir zamanda, değerimizi tekrar ölçmeyi seçtiğimizde, bunu acı içinde yaptık. Acı içinde yürüyüşümüzü doğuya çevirdik, çünkü Vizard'ın işaret ettiği yön buydu. Acı içinde, Yüce Lord Kevin Landwaster'a ve onun tüm yüce Konseyine meydan okuduk. Ve meydan okumamız savaşıyla değil, açık yüreklilikle saygı ve cömertlikle karşılandığında, acımız katlandı, çünkü kazanmadığımız bir değere layık görüldük. Bu nedenle, bir kez daha kendi saygınlığımızı hak edebilmek için evlerimizi ve eşlerimizi, uykuyu ve ölümü bir kenara bırakarak Kan Muhafızı Yemini ettik."

Artık Linden sessiz kalamazdı. Kendi öfkesinin de etkisiyle kararsızca, "Yeminini de bu yüzden terk ettin," dedi. O

Vizard'ın kaprislerinin Stave'in halkına neye mal olduğunu anlamayı öğreniyordu. "Korik, Sill ve Doar başarısız olunca, Lordların Lord Foul ile savaşmasına yardım etmeyi *hak etmediğinize* karar verdiniz."

Stave yine başını salladı; ama durmadı. Öfkesi gecenin karanlığında sanki yaşamış olan tüm *Haruchai*'lere yönelikmiş gibi yükseldi, ama öyle değildi. Stave'in halkı için sadece kaldıramayacağı bir üzüntü hissediyordu.

"Ve halkınız katledildiği halde Clave'le savaşmak için bir araya gelmemenizin nedeni de bu," diyerek Sunbane'i beslemek için döküldü. "Covenant sizi kurtardıktan sonra bile, sadece birkaçınız bize katıldı. Tek Ağacı arayacağımızı biliyordunuz ve kendinizi *ak-Haru*'nuzla yüzleşmeye layık görmediniz. Brinn Gardiyan'ın yerini alabileceğini kanıtlayana kadar kendinizi Toprağı savunmaya adayamazdınız. Ta ki kendisi *Ak-Haru* olana kadar.

"İşte o zaman nihayet kendinize yeniden inanmaya başladınız."

Efendiler kendi *değer* algılarını çok ileri götürmüşlerdi. Şimdi nedenini biliyordu. Binlerce yıllık kayıptan sonra kendilerine olan saygılarını yeniden kazanmışlardı ama nasıl yas tutacaklarını asla öğrenememişlerdi. Liand onlar hakkında haklıydı. İyileşmeyi ancak Brinn'in örneğine uymaya çalışarak bulabilirlerdi. Aşağılanmaları onları başka türlü kurtulamayacakları kadar katı hale getirmişti.

"Tabii ki," diye devam etti Linden. "Humbled, Harrow bizi tehdit edecek bir şey yapmadan önce ona saldırdı. Saldırmak zorundaydılar. O Insequent'lardan biri. İhtiyaç duydukları tek provokasyon buydu."

"Gerçekten de." Stave karanlığın içinde duruyordu, yıldızlar kadar aydınlatıcı değildi. "Brinn'in zaferini arzuladıkları için, şimdi kendilerini Insequent'tan herhangi birine karşı kanıtlamak istiyorlar. Bu nedenle, diğerlerinin yanı sıra, doğalarından emin olana kadar Mahdoubt'tan ya da yabancından bahsetmek istemedim."

"Ama tüm bunlardan kimseye bahsetmediniz?" Bu da onları iyileştirebilirdi. Başka hiçbir şey olmasa bile, yalnızlıklarını hafifletebilirdi. "Hiç kimseye mi? Birilerinin hikayenizi bilmeye ihtiyacı olabileceğini düşünmediniz mi?"

Onun protestosu da Mahdoubt'a yönelikti.

Alçakgönüllüler yaklaşmış, küçülen ve duraksayan ışığı takip ediyorlardı. Linden, Stave ve Mahdoubt'un etrafında nöbetçiler ya da suçlayıcılar gibi dikiliyorlardı.

"Şu ana kadar," diye onayladı Stave, "hiçbir *Haruchai* bu meseleleri yüksek sesle konuşmadı, sadece Tek Ağaç'a yaklaştığınız sırada Brinn hariç. Lordların zamanında, herhangi bir Lord ya da Dev soracak olsa Kan Muhafızları cevap verirdi. Ama hiçbirisi Sonradan Olan'ı bilmiyordu. Soru soran olmadı. Tek Ağaç'a yaklaşırken bile ne sen, ne İnançsız, ne de herhangi bir Dev Brinn ve Cail'i *ak-Haru Kenaustin Ardenol* hakkında sorgulamadınız, oysa size bilginizin Kan Muhafızları zamanından daha eski olduğu söylenmişti.

"Sizin de doğruladığınız gibi, Berek Yarımel Mide'yi biliyordu, tıpkı Damelon Dev Dostu gibi. Yine de bu hikâye doğduğu anda değişime uğradı. Mide'nin amacına uygun olarak anlatıldı. Bunu siz de doğruladınız. Berek Heartthew'un huzurunda ya da oğlunun huzurunda Insequent'ten hiç bahsedilmedi. Aksine, ilk Yarımel'in düşünceleri başka yollara yönlendirilmişti.

"Eski utancımızı açığa vurmaya da gerekli görmedik. Her ne kadar aramızda nesilden nesile tazeliğini korusa da, Insequent Yozlaşma'nın entrikalarında ya da Diyar'ın tehlikelerinde hiçbir rol oynamadı. Vizard'ın türünün varlığının sona ermediğini kesin olarak söyleyemeyiz. O halde neden aşağılanmamızdan bahsedelim?"

Stave, Linden'e şunları söylerken gözlerinde kordan biraz daha fazlası kalmıştı. "Belki de şimdi Brinn'in Tek Ağacın Muhafızı'na karşı kazandığı zaferin önemini kavrayacaksın. *Haruchai*'ye kendilerini Toprağın Efendiliğine eşit görmeleri için ilham verdi, çünkü bizi kendimize kurtardı."

Linden çok fazla şey kavramıştı: hepsini özümseyemiyordu. Mahdoubt isteklerine karşı çıktığında Alçakgönüllüler'in razı olması şimdi ona mantıklı geliyordu. Ama Mahdoubt'un Stave'in hikâyesinde neden ısrar ettiğini bilmiyordu. Veda etmek dışında, buna nasıl *gerek duyulmuştu*?

Stave işini bitirdiğinde, Insequent eski metanet ya da kararlılık rezervlerini çağırıyor gibiydi. Omuzlarını dikleştirerek

Zorlukla, çenesini ilerleyen geceye doğru kaldırdı.

"Mahdoubt'un teşekkürlerini kabul edin," dedi Stave'e, titreyerek. "Günlerini nezaketle sonlandırmak istiyor. Onun adına leydime çok değerli bir lütufta bulundunuz."

Kadının mutlak kırılganlığı Linden'in diğer endişelerini bir anda yok etti. "Dostum," diye mırıldandı Mahdoubt'a doğru eğilerek. "Lütfen. Yapabileceğim bir şey yok mu? Ben insanları iyileştirmek için eğitildim. Ve Tanrı aşkına, *Kanun Asası'na* sahibim. Elbette yapabilirim-?"

"Leydim, hayır." Yaşlı kadın zayıflığına rağmen sesinden emin görünüyordu. "Mahdoubt'un bilgisi Kanun'un bir parçası değildir. Bu onu ölümlülüğünün çok ötesinde korudu. Kesinlikle. Artık onun sonu geri alınamaz.

"Son lütfu," diye devam etti Linden itiraz edemedi, "teselli amaçlı. Korkularınızı ve üzüntülerinizi hafifletmek istiyor. Bu reddedilmiş Efendiye güvenilebileceğinizden emin olmanızı istiyor. Acısının adını koydu. Onunla çağırılabilir."

Stave kaşlarını kaldırdı ama cevap vermedi.

Lanet olsun! Linden itiraz etmeye çalıştı. Ona güvenilebileceğini biliyorum. Bunu yapmak zorunda değilsin. Ama kederi göğsünde sıkışıp kalmıştı. "Lütfen beni bırakma" diye yalvaracak yüreği yoktu.

Onun yerine "Teşekkür ederim." dedi. Bu kadar zarafeti bir araya getirebilmişti. "Sayamayacağım kadar çok şekilde benim arkadaşım oldun. Seni anladığımı dürüstçe söyleyemem ama nezaketini biliyorum. Ve sen beni kurtardın-" Bir an için boğazı düğümlendi. "Eğer iyi bir şey yapmayı başarırsam," kötü yollarla ya da başka bir şekilde. "bana inandığın için olacak."

Mahdoubt başını öne eğdi. "O zaman *Quern Ehstrel* memnun."

Linden o anda kendisini koruyan öfkesini neredeyse kaybediyordu. Yakın bir yasla titreyerek fısıldadı, "Şimdi lütfen. En azından sana olanları durdurmaya çalışmama izin ver. İzin vererseniz yapabileceğim pek çok şey var." Stave ve Anele reddetmişti

onun iyileşmesi. Buna hakları vardı. "Bir şeyler bulabilirim-"

"Çekin leydim." Insequent'ın sesinde umutsuz bir ciddiyet vardı. "Mahdoubt'un ayrılma onuruna izin verin."

"Gerçek adını biliyorum," diye karşı çıktı Linden kısık sesle. "Seni zorlayamaz mıyım?"

Kadın başını salladı. "Kesinlikle. Mahdoubt bunu yapmamanız için yalvarıyor."

Titrek bir çabayla bir kolunu Stave'in desteğinden ayırdı. Gözyaşları, Linden'i onu serbest bırakmaya zorlayarak gözlerindeki tutarsızlığı bulanıklaştırdı.

Linden sonunda elini bıraktığında, Mahdoubt kamp ateşinin sönmekte olan korlarına doğru yavaşça döndü ve gecenin içinde sendeleyerek uzaklaşmaya başladı. Alçakgönüllüler onun geçişini izlerken eğildiler. Stave de *Harucha*'nin sert saygısına uygun olarak eğildi.

Linden onların örneğine uyamadı. Bunun yerine Asasına sarıldı ve tanıklık etti.

Mahdoubt ışığın zayıflayan kenarına ulaştığında, ilahi söylemeye çalıştı. "Basit bir tılsım zamana hükmedecek." Ama sesi birkaç kelimedenden sonra kesildi; kıkırdamaya dönüştü. Ve her adımında karanlığa karışarak özünü kaybetti. Gözden kaybolurken arkasında cılgın bir neşe bıraktı, histeriyle karışık bir kahkaha.

Ama Linden kalbini bu sese kapattı. Sanki meydan okurcasına, onun yerine kendisini Toprak'ın geçmişinden kurtaran ayetlerin kurtarıcılığına odaklandı.

*Sessiz zihin, günlerinin sonunu
protesto etmez ya da gitmez
Kayıp ve nafile acılar içinde kederlenmek için,
Ama daha ziyade zamanın
sonsuzluğunun iyileştirici
kazancını bilir.
Sıralamanın nedeni onu böyle yapar.*

Hayır, diye düşündü. Affetmeyeceğim.
Affetmeyeceğim. Veda etmenin başka
bir yolunu bilmiyordu.

5. Revelstone'dan ayrılış

Lord's Keep'e dönüş yolu Linden'a doğal olmayan bir şekilde uzun geldi. Fark ettiğinden çok daha uzağa gitmişti. Ne Stave ne de ona eşlik eden Humbled konuştu: kendisi de konuşmadı. Sert zeminde botlarının çıkardığı ses dışında gece sessizdi. Yine de Mahdoubt'un kırık kıkırdamaları her adımını takip ediyor gibiydi. Geriye dönüp baktığında, Linden arkadaşının hayatını boşa harcadığını düşündü.

Arkasında, Harrow'un kamp ateşi sonunda söndü. Revelstone'daki lambalar ve meşaleler de sönmüştü. Efendiler, Kale'nin kapılarının açık kaldığı gerçeğini ilan etmekte isteksiz davranmış olabilirlerdi. Yolunu aydınlatmak için sadece soğuk yıldızlar ve ay kalmıştı; ama şimdi onlarda hiçbir teselli bulamıyordu.

Stave onu yönlendirebilirdi elbette ama onun bu tür bir yardıma ihtiyacı yoktu. Tamamen farklı bir rehberliğe ihtiyacı vardı. Önce Revelstone'un kireçli silüetinde yolunu buldu. Sonra gözetleme kulesinin altındaki kapıların kısmen açık durduğu çentikli siyah yarığa doğru yöneldi.

Kulenin altındaki yankılanan geçide girdiğinde -kapılar arkasından kapatılırken devasa granit gümbürtüsünü duyduğunda- ve Ustalar ona hâlâ hiçbir aydınlatma sunmadığında, Asa'nın ucundan alev çıkardı, gözlerini kamaştıramayacak kadar hafif ve sönük küçük bir ateş. Dünya Gücü ona Mahdoubt'un geçişini kabullenmeyi öğretemedi ama görmesini sağladı.

Her adımda daha parlak ve daha muhtaç hale gelerek, kule ile ana kale arasındaki avluya giden tüneli arşınladı. İç kapıların boşluğuna ve içlerindeki tedirgin alana yaklaşıırken kıkırdama anıları onu rahatsız etti.

Orada da lambalar ve meşaleler söndürülmüştü. Ve kapılar arkasından mühürlendiğinde yeniden yakılmadılar. Karanlık ona, Efendilerin kendisi hakkında bir karara vardığını kelimeler kadar net bir şekilde anlatıyordu.

Meydan okurcasına, sarı sıcaklığı ön salonun tavanına ulaşana kadar Asasından daha fazla güç aldı. Ateşle birlikte

onu bekleyen birkaç Efendiyi cisimleştirdi. Sonra Stave ve Alçakgönüllüler'i düşünmek için döndü.

Boyun eğmeyen gözlerinin ardında kadim geçmişlerinin eidolonları gibi hareket eden tutkuları okuyamıyordu; ama yaralarının ağır olmadığını açıkça görüyordu. Şüphesiz çürükleri ve sıyrıkları acı vericiydi. Yer yer, hırpalanmış etlerinden kan sızmaya devam ediyordu. Stave'in bilekleri Harrow'un kavrayışıyla sıyrılmıştı ve kemikleri çatlamıştı. Ama o ve Alçakgönüllüler *Haruchaı*'ydi: yaraları yakında iyileşecekti.

Kısa bir incelemeden sonra Linden Galt, Clyme ve Branlı görmezden geldi. Sadece Stave'le konuşarak onun sarsılmaz tavrını taklit etmeye çalıştı.

"İyileşeceğini biliyorum. Acıya aldırmadığını biliyorum." Anlattığı hikâye ona *Haruchaı*'lerin acılarıyla tanımlandığını öğretmişti. "Ve yardım istemediğini de biliyorum. Ama buradan ayrılır ayrılmaz tehlikeye gireceğiz." Kastenessen ve Roger'ın -ve belki Esmer'in de- onu amacından alıkoymaya çalışacağından emindi. "Seni iyileştirmeme izin vermen iyi bir fikir olabilir." Sertçe ekledi, "Kendimi daha iyi hissedeceğim."

Mahdoubt'u kaybetmişti. Arkadaşlarından en azından birine yardım edebilmek istiyordu.

Stave Alçakgönüllü'den diğer Efendilere baktı. Onların düşüncelerini, yargılarını dinliyor olabilirdi. Ya da belki de sadece gururuna danışıyor, akrabalarından daha az inatçı görünmeye istekli olup olmadığını kendine soruyordu. Çatlayan kemikler kolayca kırılırdı; bu da onu savunma yeteneğini engelleyebilirdi.

"Seçilmiş," dedi. "Yoldaşınız olarak geçirdiğim günler alçakgönüllülük konusunda aralıksız bir alıştırma oldu." Konuşurken hiç vurgu yapmadı; ama yüz ifadesi *Haruçayca* bir şaka yaptığını ima ediyordu.

Ellerini sanki teslim ediyormuş gibi ona uzattı.

Kararı -kabulü- onu kabul edilemeyecek kadar derinden etkilemişti. Kendi duygularına gücü yetmiyordu ve ateşten başka bir cevabı yoktu.

Kanun, Dünya Gücü ve sezgileriyle hızla çalıştı. Stave'i reddeden adamlar izlerken

Küçümseyerek, fedakârlığını onurlandırdı; terk edilmiş gururunu. Ateşi onun etini onardı, kemiklerini mühürledi. Ona verdiği hediye aynı zamanda bir yas oldu: onu halkının önünde küçülttü. Binlerce yıllık *Haruchai* tarihi onu kınayacaktı. Yine de onun onayını memnuniyetle kabul etti. Mahdoubt'un kaybına katlanmasına yardımcı oldu.

İşini bitirdiğinde duyularını başka bir yöne çevirerek Revelstone'un atmosferinde gecenin ne kadar kaldığına dair bir işaret aradı. Şafağa ya da Üstatların vardığı karara hazır değildi. Düşünmek için bir şansa ihtiyacı vardı; gördüklerini ve duyduklarını özümsemek ve kederini uzaklaştırmak için.

Bir süre sonra Stave sanki çok önemli bir şey olmamış gibi sordu: "Odalarınıza dönecek misiniz Seçilmişler? Dinlenmek için henüz vakit var."

Linden başını iki yana salladı. Kale'nin uçsuz bucaksız cüssesi fark etmesini engelliyordu ama gün doğumuna daha birkaç saat olduğunu hissediyordu. Kendini hazırlamak için yeterli zamanı olabilirdi-

"Sakıncası yoksa," dedi sessizce. "Hediyeler Salonu'na gitmek istiyorum."

Grimmand Honninscrave'in mezarını ziyaret etmek istiyordu. Eski yaralar daha güvenli bir arkadaştı: onlara nasıl katlanacağını öğrenmişti. Ve onları hatırlamak Mahdoubt'un solan, paramparça kahkahasını unutmasını sağlayabilirdi. Yaşlı kadını hayal kırıklığına uğratmıştı. Şimdi ise Thomas Covenant'ın imkânsız zaferler kazanma içgüdüsüne sahip olmayanların da bazen büyük işler başarabileceğine dair bir hatırlatma arıyordu.

Neyse ki Stave itiraz etmedi. Efendiler de itiraz etmedi. Eğer Clave'in düşüşünden beri Aumbrie'yi görmezden gelmişlerse, Hediyeler Salonu'na muhtemelen daha da az ilgi göstermişlerdi. Gerçekten de Linden, belki de Roger ve Jeremiah'nın odalarında asılı gördüğü arraları almak dışında, yüzyıllardır herhangi birinin Salon'a girdiğinden şüpheliydi. Arzusu onları tehdit etmeyecekti: onun hakkında kararlarını vermişlerdi.

Stave'in yanında, yeni üzüntülerden eski üzüntülere kaçarak ve adımlarını olgun mısır ve Staff-fire'in güneş ışığı konforuyla aydınlatarak ön salondan ayrıldı.

Gideceği yer Revelstone'un derinliklerindeydi: bunu hatırlıyordu. Ama oraya on yıldır gitmemiştir. Ve Revelstone'un büyüklüğü ve karmaşıklığı onu hâlâ şaşırtıyordu. O ve Stave uzun merdivenlerden indiler ve yaklaşımakta olan muazzam granit kütlesi tarafından soğutulan hava rahat edemeyeceği kadar soğuyana kadar öngörülemeyen geçitleri takip ettiler; ona kışı ve acıyı hatırlatacak kadar soğuktu. Yine de kendini Asa ile ısıttı ve tereddüt etmedi.

Toprak Kanı Mağarası gibi, Hediye Salonu da Lord Foul'un hizmetkârlarının yenilgiye uğradığı bir yerdi.

Sonunda Stave onu karanlığın üzerinde açık duran bir dizi geniş kapıya getirdi. Kapıların arkasından geniş bir boşluk ve eski bir toz izlenimi geliyordu. Bildiği kadarıyla üç buçuk bin yıldır hiç kapanmamışlardı.

Ateşini daha da yükselten Linden, arkadaşıyla birlikte Salona girdi.

Burası Revelstone'un ön salonundan daha geniş bir mağaraydı ve tavanı devasa sütunların omuzlarına dayanıyordu. Lord'un Kalesini yapan Devler burada alışılmadık bir acımasızlıkla çalışmış, sadece zeminin geniş kısımlarını düzeltmiş, sütunlar ve duvarlar için ham taş bırakmışlardı. Yine de kaba kaya ve güçlü ve şekilsiz destekleriyle uzak tavan, toza rağmen temiz, saygılı bir havaya sahipti; bir katedralinki kadar sessiz ve alçakgönüllü bir atmosfer.

Burayı hiçbir zaman yapıcılarının amaçladığı gibi görmemiştir. Burası, Ülke halkı tarafından yapılan güzellik ya da kehanet eserlerini sergilemek ve onlara değer vermek için bir tür sığınak olarak düşünülmüştü. Uzun zaman önce duvarlarda tablolar ve duvar halıları asılıydı. İrili ufaklı heykeller zeminin etrafına yerleştirilmiş ya da sütunların üzerindeki çıkıntılara ve raflara yapıştırılmıştı. Bazıları sade, bazıları özenle süslenmiş taştan vazolar ve kâseler, narin ahşap telkâri eserlerin arasına serpiştirilmişti. Mekânın merkezine yakın bir yerde büyük bir mozaik zemini büyüleyordu. Parlak taşlar, viridyen ve ıstırap renkleriyle Yüce Lord Kevin'in Kutsala Saygısızlık Ayını sırasındaki çaresizliğini tasvir ediyordu.

Clave zamanına kadar, Armağanlar Salonu Toprakların geleceğine dair bir umut ifadesiydi. Bu mozaığın

İthalat: Revelstone, Ritüel'den sözünü tutarak kurtulmuştu.

Ancak Linden için mağara bir kurban ve ölüm yeriydi.

Gibbon Raver'a meydan okumak için Covenant'ı buraya kadar takip ettiğinde, savaş ve dehşet doluydu. Etrafına bakmak yerine, Dev Grimmand Honninscrave ve Sandgorgon Nom'un Gibbon'u yenmesini izlemişti. Honninscrave'in ölümü Nom'un *Samadhi* Sheol'u yok etmesini sağlamıştı. Uzak bir çağda doğduklarından beri ilk kez, uç Kuzgun'dan biri etkili bir şekilde öldürülmüş, *kıralanmış* ve Lord Foul'un hizmetinden çıkarılmıştı. Yine de *samadhi* tamamen yok olmamıştı. Aksine Nom, Raver'ın parçalarını tüketmiş ve Sandgorgonların daha önce hiç sahip olmadığı bir düşünce ve konuşma tarzına ulaşmıştı.

Görünüşe bakılırsa Nom, Honninscrave'in cesedinin üzerine minnettarlıkla bir çardak dikmiş ve savaşın enkazını Yıldız Savaşının Mücevherinin Efendisini onurlandırmak için kullanmıştı.

Linden şimdi buraya aşklarını hatırlamak için gelmişti.

Mağaranın ortasına hâkim olan kırık taş yığını Honninscrave'in threnodisiydi. Kendi kurbanından daha fazlasını ifade ediyordu: kardeşinin ölümünü de ifade ediyordu. Ve diğer Devleri, diğer dostları ima ediyordu. Aramanın İlki. Kocası, Pitchwife. Hazır kahkahalar. Açık kalpler. Hayata katlanmış hayat.

Nom'un Honninscrave'e olan saygısı, Linden'ı çok sevdiği Sunder ve Hollian'a getirdi - ve onları dikkate almaya niyeti yoktu.

Onları arayıp bulmamanız için size yalvarıyorlar. Ölülerle birlikteyken kıyamet sizi bekliyor. Ama içgörü ya da anlayış için, kendisini olduğu kişi haline getiren insanlara değil de nereye başvurabilirdi?

Her şey Thomas Covenant'a geri döndü.

Yasanın ışığında eski kayıpları ve yığıtlıkları inceleyerek dağın etrafında yavaşça ilerlemeye başladığında, cesur ruhlar ona eşlik etti, hayal gibi sessiz ve hayatta oldukları gibi cömerttiler. Stave de onunla birlikte yürüdü. Onun buradaki amacını, Mahdoubt'un kaderine verdiği tepkinin tuhaflığını merak ettiyse de düşüncelerini kendine sakladı.

Ölenlerin mirasları arasında ne aradığını bilemezdi.

Höyüğün iki turunu tamamlayıp üçüncüsüne başladığında mırıldandı, "Sen ve Üstatlar Mahdoubt hakkında konuştunuz. 'O Revelstone'a hizmet ediyor,' demiştin bana. Onun hakkında başka hiçbir şey kesin değil." Galt da, "*O Revelstone'un hizmetkârı,*" demişti. *Bu isim ona ait. Bundan fazlasını bilmiyoruz.* "Geriye dönüp baktığımda, hiçbirinizin onun kim olduğunu tahmin bile edemediğini hayal etmek zor."

Zihni kaymalar ve dolaylı bağlantılarla doluydu. Stave yanında hafifçe kasılana kadar yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değildi. "Seçilmiş mi? Anlayamıyorum." Ses tonunda ince bir karmaşa vardı. "Önceden uyarılmadığınız için rahatsız mı oldunuz?"

"Ah, şu." Linden'in dikkati başka yerdeydi. "Hayır. Mahdoubt beni kendisi de uyarabilirdi. Hepinizin yaptığınız şey için kendinize göre sebepleriniz vardı."

Honninscrave sadece fiziksel acıdan çok daha kötü bir ihlalin ıstırapı içinde ölmüştü. Onun gibi o da bir zamanlar bir Raver tarafından ele geçirilmişti: bu dehşeti biliyordu. Ama Dev daha da ileri gitmişti. Çok daha öteye. Sheol'u *elinde tutmuştu*; Nom onu öldürürken Raver'ı zapt etmişti. Honninscrave'in sonu onu, Covenant'ın Lord Foul'a teslim olması kadar derinden korkutmuştu.

Kendi hayatını Jeremiah'inkiyle takas etmekte tereddüt etmezdi. Tabii ki. O onun oğluydu: onu özgürce evlat edinmişti. Ama tam da bu nedenle, onun için ölmeye istekli olması Honninscrave'in ve Covenant'ın kendini harcamasıyla karşılaştırıldığında önemsiz görünüyordu.

"O halde sorunuz nedir?" diye sordu Stave.

El yordamıyla bir cevap arıyordu, sanki mağaranın molozlarını karıştırıyormuş gibi. "Her şey bana bağlı gibi görünüyor ama kör dövüşüyorum. Yeterince bilgim yok. Çok fazla sır var." Çok fazla çelişkili niyet. Çok fazla kötülük. "Halkınız bana güvenmiyor. Güvensizliklerinin ne kadar derin olduğunu tahmin etmeye çalışıyorum."

Efendileri ne kadar felç etti? Buna ne kadar şiddetle tepki göstereceklerdi?

Stave uzun bir süre onu inceledi. "Cevabım yok," dedi sonunda. "Sözlerin bir sorgulamayı işaret ediyor ama tavrın öyle değil. Eğer isterseniz, Üstatlardan bahsedebilirim. Yine de arzunuzun başka bir yerde yattığı anlaşılıyor. Burada aradığınız şey nedir?"

Linden onu duydu. Cevap vermek istedi. Ama düşünceleri yeniden kaymaya başladı, adını koyamadığı bağlantılar ve anlamlar arıyordu. Dikkati dağılınca, Salon'un bir ucuna yakın, Hediyelerin Gibbon Raver'ın mücadelelerinden zarar görmediği sütunlara doğru yöneldi. Işığını yanında taşıyarak sütunların arasında yürüdü, ta ki tuhaf bir heykel gözüne çarpana kadar. Zeminin açık bir yerinde, üzeri tozla kaplanmış bir şekilde tek başına duruyordu.

İlk bakışta, neredeyse kendi boyu kadar çarpık bir şekil oluşturmak için üst üste dengelenmiş kaba kayalardan oluşan rastgele bir ürün yelpazesi gibi görünüyordu. Boşluklarla dolu olduğu için, bitmiş bir parçadan çok bir heykelin iskeletini andırıyordu. Şaşkınlıkla her yönden baktı ama bir anlam veremedi. Ama sonra geriye doğru birkaç adım attı ve taşların büyük bir başın ana hatlarını çizdiğini gördü. Bir süre sonra heykelin bir Dev'in büstü olduğunu anladı.

Taşlar, aralarındaki boşluklar bir ifadeyi çağrıştıracak şekilde kurnazca yerleştirilmişti. Orada geniş bir sırtış içindeki ağız vardı: orada, burnun ağır şişkinliği. Ve orada, gözlerin delikleri, köşelerinde kahkaha kırışıklıkları varmış gibi görünüyordu.

Linden neredeyse taşların Pitchwife'ın yüzünü yansıtacak şekilde seçilip yerleştirildiğine inanacaktı. Ama belli ki büst, Pitchwife'ın Toprak'taki yolculuğundan çok önce yapılmıştı.

"Sence bu kim?" diye sordu.

Stave anılarını gözden geçiriyor gibiydi. "*Haruchai* bu çehreyi yapan Stonedownor'u, burada ortaya çıkan Dev'i n adını ya da bu Hediye verilen adı hatırlamıyor. Ancak zanaatın kendisi *suru-pa-maeri*'dir. Lordların çağlarında, Taşkentliler arasındaki zanaatkârlar uzun süre ve sabırla bu tür tasvirleri oluşturmak için birleştirilip dengelenebilecek işlenmemiş taşları keşfetmeye çalıştılar."

"Geride durduğunuzda," diye mırıldandı Linden. "oldukça etkileyici." Jeremiah özgür olsaydı, bunun gibi eserler inşa edebilirdi. Uzaktan ekledi. "Parçaları kendim bir araya getirmeye çalışıyorum. Şu anda emin olduğum tek bir şey var.

"Roger'ın neden Andelain'e gitmemi istemediğini biliyorum. Ya da Esmer'in de, bu konuda." Cail niyetini açıkladıktan sonra, Cail'in oğlu Waynhim'in mağarasını belirgin bir kızgınlık ya da sıkıntı içinde terk etmişti. "Mesele sadece Ölülerle tanışmamı istememeleri değil. *Krill*'i bulmamı da istemiyorlar. Onunla neler yapabileceğimden korkuyorlar."

Taşının beyaz altının varlığına nasıl karşılık verdiğini görmüştü. Thomas Covenant'a göre, Yüce Lord Loric *krili her türlü gücü taşıyabilecek kadar güçlü* olacak şekilde şekillendirmişti.

Stave düz bir ifadeyle ona baktı. "O halde anlamaya çalıştığınız şey nedir? Gerçek sorgunuzun adını henüz koymadınız."

Linden, *Suru-pa-maerl* Devi'nden kaçıyormuş gibi arkasını döndü. Asasının alevini sütunlar arasında amaçsızca dolaştırıyor, kelimelere dökmek istemediği kaymaları ve bağlantıları ateşle tarif ediyordu. Mahdubt'tan bir cevap alması gerekiyordu ve tek fırsatını kaçırmıştı.

Birkaç adım sonra hala dolaylı bir şekilde sordu: "Covenant kaç kez Arazi'ye çağrıldı? Yani, o ve ben buraya birlikte gelmeden önce?"

"Kan Muhafızları'nın bilgisi dahilinde olan dört kişi," diye yanıtladı Stave. "Onu kim çağırdı?"

Arkadaşı görünüşe göre onun parçalanmış halini kabullenmişti. Hiç tereddüt etmeden cevap verdi, "İlk çağırma, Yozlaşma'nın emriyle Mağaragezer Drool Rockworm tarafından gerçekleştirildi. İkincisi, Yüce Lord Elena tarafından. Üçüncüsü ise Yüce Lord Mhoram tarafından. Bu çağrıların her birinde gerekli güç Kanun Asası'ndan alındı. Ancak dördüncüsü, Dev Saltheart Köpükdüşmanı ve Taşdüşmanı Triock tarafından, sadece kendi çaresizlikleri ve Yüce Lord Mhoram tarafından Triock'a hediye edilen Yüce Ağaç'tan bir *lomillialor* asası sayesinde başarıldı."

Bir an için dikkati dağılan Linden, "*Lomillialor*' mu?" diye sordu. Stave bu isimden daha önce bir kez bahsetmişti.

Omuz silkti. "Bunlar *Harucha*'nin adanmışlığının ötesinde, ilim meseleleri. Bildiğim tek şey *Iomillialor*'un *lillianrill*'in ağaç-irfanı için *orcrest*'in *rhadhamaerl*'in taş-irfanı için olduğu gibi olduğudur. Onunla Hirebrandlar ve Lordlar doğruluk testini çağırır, uzak mesafeler arasında konuşur ve diğer teurji eylemlerini gerçekleştirirlerdi."

Anlamış gibi başını salladı. Dolaşırken, söylediklerinin ne anlama geldiğini hatırladı.

"Ama Covenant ve ben buraya birlikte geldiğimizde, Lord Foul tarafından çağrıldık. O zamanlar bunu merak etmemiştim. Ama şimdi bir hata yaptığımı düşünüyorum. Bu onun en büyük hatası olabilir." Kendisinden önceki Covenant gibi, Linden da çağırıcısı yenildiğinde özgürlüğüne kavuşmuştu. "Hayatlarımızı kendi hayatına bağladı.

"Bu yüzden bu sefer Joan'ı kullandı. Roger'ın annesi."

Roger bunu mümkün kılmıştı. Ve Jeremiah'ı kaçırmıştı. Doğrudan ya da dolaylı olarak Jeremiah'ı Lord Foul'a ve *Croye*'e teslim etmişti.

"Ur-Lord'un eski karısını çağıran Yolsuzluk değil miydi?" Stave, Linden'in düşünmesine yardımcı olmaya çalışıyor olabilir.

"Ah, tabii." İma edilenleri reddetmek için başını salladı. "Ama o zaten kaybolmuştu. Benim anlamaya çalıştığım şey 'özgürlüğün gerekliliği'. Bunun ne *anlama geldiğini* bilmiyorum."

"Seçilmiş mi?"

Bir sütundan dönerek farklı bir yöne doğru ilerledi. Ama düşüncelere daldı. Bu onu daha derin bir korkudan koruyordu.

"Buraya ilk kez gelmeden önce," dedi. "Lord Foul, Joan'a saldırarak Covenant'ın peşine düştü. Covenant'ı tehdit ederek kendisini feda etmeye zorladı. Ve Covenant bunu yaptı. Kendi hayatını onunkiyle takas etti.

"Anlamadığım kısım-" Linden kelimeleri aradı. Aradığı şey, sorduğu şeyle sadece çıkarım yoluyla ilişkiliydi. "Onu kurtardığında özgürlüğünden vaz mı geçti? Bu yüzden mi Lord Foul'u ancak teslim olarak yenebildi? Çünkü aslında çoktan teslim olmuştu? Joan'ı kurtarmak ona savaşma yeteneğini kaybetti mi?"

Linden kendini Jeremiah için satarsa Ülkeyi mahveder mi?

Stave soruyu inceliyor gibi görünüyordu. "Bu da benim bilgimin ötesinde bir ilim meselesi. Ama ben öyle olmadığını düşünüyorum. Kafir'in

Teslimiyet kendi teslimiyetiydi, Yolsuzluğun gücüyle değil, sevgiyle ve kendi doğasıyla zorlanmıştı. Kendini feda ederek özgürlüğünü feda etmedi. Aksine teslimiyeti, özgürce kullandığı gücün bir ifadesiydi. Sizin dünyanızdaki teslimiyetiyle zincirlenmiş olsaydı, Yozlaşma'nın onu yanıltmak ve zorlamak için gösterdiği çabalar gereksiz olurdu."

Honninscrave de değerli bir zafer kazanmak için kendini harcamıştı.

Linden şaşkınlık içindeymiş gibi iç geçirdi ama öyle değildi. Mahdoubt'un kıkırdaması düşüncelerinin arka planına çekilmişti ama ne kaybettiğini unutmamıştı. Seçim yapmanın önemini anlamıştı.

Tekrar döndüğünde dikkatini sütunlardan birinin çıkıntısında duran bir heykelcikte buldu. Bir atı, açıkça bir Ranyhyn'i temsil ettiği ve Jeremiah'nın pijamalarının üzerinde şahlanan hayvanlar gibi şaha kalktığı için dikkatini çekmişti. Belki de kolunun boyu kadardı ve heybetli bir havası vardı, yelesi ve kuyruğu dalgalanıyor, kasları gerilmişti. Üzerindeki tozu üflediğinde, kemikten yapıldığını gördü. Binlerce yıl boyunca yaşlanmış ve fildişi rengini almıştı.

Ülkenin tüm bilgi ve sırları gibi bu heykelcik de antik çağın ve ihmalin bir simgesi haline gelmişti.

Ancak *suru-pa-maerl* büstünün aksine, Ranyhyn Jeremiah'ın yapabileceği bir şey gibi görünmüyordu. Birçok parçadan oluşmuş olmasına rağmen, bileşenleri bir şekilde kaynaşmış, ayrılmaz bir bütün oluşturmak için birleştirilmişti.

"Bana bu konuda bir şey söyleyebilir misin Stave?" diye sordu hayallere dalmış bir tonda. "Kemikle kim çalıştı?"

Topraktan yok olan tüm insanlar arasında kimler vardı?

Onu izlerken şöyle dedi. "Belki de Salondaki Hediyeelerin en eskisidir. Bir Ramen sanatını örnekliyor, onlar tarafından ilik eritme, kemik *yontma* ve *anundivian yajña* olarak adlandırılıyor. Tarihi hakkında hiçbir şey bilmiyorum, çünkü Ramenler bundan bahsetmez. Lordlar çağında, sadece bu sanatın kaybolduğunu söylediler. Belki de bu kayıp, Ranyhyn'le birlikte Kutsala Saygısızlık Ayini'nden kaçmak için kaçışları sırasında meydana gelmiştir, çünkü değerli olan pek çok şey Toprak Sahibinin umutsuzluğundan kurtulamamıştır. Ya da belki de gerçek başka bir hikâyede gizlidir.

"Eğer sorarsanız, Manethrall cevap verebilir. Reddedebilir de. Yine de gerçek sorgunuzun adını vermediniz."

Linden onunla yüzleşemedi. Önünde duran eski ve tozlu kemikteki ve Jeremiah'nın yıkık pijamasındaki boyalı ipliklerdeki Ranyhyn'in görüntüsü, ondan Stave'den daha fazlasını talep ediyor gibiydi. Ama yontulmuş at onun gözlerinin içine bakamıyor ve korkusunu göremiyordu.

Tanrım, Antlaşma'ya ihtiyacı vardı! Onun sarsılmaz kabulü, öfke ve acının çizmediği bir yol tasavvur etmesini sağlayabilirdi. Honninscrave'in çukuru fedakârlığı öğütlüyordu ama bu yeterli değildi. Gallows Howe ona daha mantıklı geliyordu.

Giderek Asa'nın alevini Stave'in yüzünü zar zor aydınlatan küçük bir titreşime indirdi. Karanlık tarafından izole edilen Linden, kendisini bu kan dökülen ve hatırlanan yere getiren arayışın adını koymaya çalıştı.

"Dedi ki-" diye başladı, bocalayarak. "Mahdoubt. Bana hatırlattı-" Bir an için acı boğazını kapadı. Harrow ona, öğrendiği ve katlandığı her şeye rağmen hâlâ çaresiz bırakılabileceğini göstermişti. On yıl önce felç olduğu için Covenant katledilmiş, Jeremiah da Despiser'in şenlik ateşinde kendini sakat bırakmak zorunda kalmıştı. "Roger, Lord Foul'un oğluma uzun zamandır sahip olduğunu söyledi. Covenant ve ben bu topraklara ilk geldiğimizden beri. O Jeremiah Despiser'a ait." Linden'in tüm sevgisi ve bağlılığı hiçbir şey ifade etmiyordu. "Mahdoubt bunun doğru olabileceğini düşünüyor gibiydi."

Her kelime canını acıtıyordu ama ağlamadan onları dile getirdi. Gözlerinde, Personel'den sakladığı ateşler yanıyordu.

Stave bir an için onu inceler gibi oldu. Sonra sanki yerinden kıpırdamayacakmış gibi şöyle dedi: "Bu konular hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Oğlunuzu tanımıyorum. Ne de çektiği acıları biliyorum. Ama *Haruchai*'nin çocukları arasında durum böyle değildir. Onlar güçlü doğarlar ve oldukları gibi kalmak doğuştan gelen haklarıdır.

"Aynı şeyin oğlunuz için de söylenemeyeceğinden emin misiniz?"

Linden derin bir nefes aldı; titreyerek bıraktı. Hayır, emin değildi. Jeremiah'nın ayrışmasının bir hapisane olduğu kadar bir savunma, acıya karşı bir barikat olduğuna inanmıştı hep. Onunla arasına duvar örmesi neredeyse tesadüfi bir şeydi. Ve Mahdoubt, Jeremiah'ın

Jeremiah'ın Despiser'a ait olduğunu iddia etti. Sadece *Jeremiah henüz küçük bir çocukken üzerine a-Jeroth'un işaretinin konduğunu* gözlemlemişti.

Lord Foul Jeremiah'ı işaretlemişti: bu yeterince doğrudu. Hem Linden hem de Covenant ayrı yollardan işaretlenmişti. Ve belki de Despiser, işaretinin sahiplik anlamına geldiğini düşünüyordu. Geçmişte de benzer inançlarla hareket etmiş ve yanıldığı kanıtlanmıştı.

Eğer oğlu kendi isteğiyle *hristiyanlığa* katılmamış olsaydı-

Yavaşça Stave'in bakışlarıyla buluşmak için döndü; ve bunu yaparken Asa'nın parlaklığını geri kazandı. Onun ruhunu okuyamıyordu: fiziksel varlığının ötesini asla göremeyeceğine şüphe yoktu. Yine de onun tutkularının, kendisinin bile anlamakta zorlanacağı derinliklere uzandığından şüpheleniyordu. Jeremiah'nın ayrışması gibi, onun metaneti de bir savunma ve bir hapisane olabilirdi.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Bunun yardımı oldu. O benim oğlum değil çünkü onu ben doğurdum. O benim oğlum çünkü onu ben *seçtim*. Gerçeğin ne olduğunu bilmiyorum. Asla da bilemeyebilirim. Ama yine de seçebilirim. Onun hakkı olduğuna inanacağım," her çocuğun hakkı. "hakkı olduğuna inanacağım."

Stave onu şaşırtarak derin bir *Haruchai* selamıyla karşılık verdi. "Seçilmiş," diye cevap verdi, beklenmedik bir resmiyetle. "Efendiler arasında kalsalar ve Efendiler beni reddetmiş olsalar da kendi oğullarım hakkında böyle konuşabilirim."

Linden üzüntüyle ona baktı. Oğulları mı? Soyut olarak onun insanların eşleri ve çocukları olduğunu biliyordu. Nasıl olmasın ki? Ama kendisine sırtını dönen oğulları olabileceği ihtimalini hiç düşünmemişti.

Onun yanında durma kararlılığı, ona hayal edebileceğinden çok daha fazlasına mal olmuştu.

Bana söylemedin, demek istedi. Hiç ima bile etmedin- Mahdoubt'a göre, *acısının adını koymuştu*. Ama şimdiye kadar bunu gerçekten yapmamıştı.

Ancak o daha sesini çıkaramadan, adam daha sert bir şekilde devam etti. "Şimdi sorunuzu anlıyorum. Ve siz de cevapladınız. Burada, Dev Grimm ve Honninscrave mülkiyeti kabul etti.

samadhi Sheol ve kendisi kaldı. Oğlunuz için tanıdığınız hiçbir devden daha azını düşünmeyeceksiniz."

Tavırları soruları yasaklıyordu. Kendi oğulları için daha azını düşünmezdi.

Kendinize güvenin.

Sonunda Mahdoubt'un sesi Linden'in zihninde sessizliğe gömüldü.

Çaba sarf ederek itirazlarını yuttu. Onun mahremiyetine -ve yalnızlığına- saygı duymaya hazır hissettiğinde şöyle dedi. "Pekâlâ. Ne kadar zamandır buradayız bilmiyorum ama gitme vakti gelmiş olmalı. Mahrtiir nerede olduğumuzu merak edecektir. O merak etmezse Liand eder." Stave'in hatırı için gülümsemeye çalıştı. "Her halükarda, muhtemelen olabilecekleri kadar hazırlar." Kapıları bulmak için etrafına bakınırken rahatsız bir şekilde ekledi, "Sadece bir şey daha var."

Reddedilen Efendi sanki aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi ona baktı. "Seçilmiş mi?"

"Hikayenizin ne kadarını anlatmak istediğinizi bilmiyorum. Bu senin hikayen. Ben bir şey söylemeyeceğim. Ama diğerleri," Liand ve Ramen, "en azından Mahdoubt ve Harrow'un Insequent olduğunu bilmeli," Theomach'a bağlı. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamalarına yardımcı olabilir."

Stave hafifçe omuz silkti. "Dediğiniz gibi olsun." Bununla yetinmek zorunda kaldı.

İç geçirerek kapılara doğru ilerledi. Şiddetli ayrılığına rağmen birlikte yürüyen Stave ile birlikte Hediye Salonu'ndan çıktılar.

Binlerce merdiven olabilirdi. Bu düşünülebilirdi. Salon, Revelstone'un kapılarının seviyesinden oldukça aşağıdaydı ve onun odaları da Kalenin güneye bakan duvarının yukarısındaydı. Stave'le birlikte odasının dışındaki koridora vardıklarında bacakları zorlanmaktan titriyordu ve nefes almak için soluk soluğa kalmıştı. Sadece havanın serinliği onu gömleğinin içinde terlemekten kurtarmıştı.

Kapısının dışında Liand, Ramen ve Anele onu bekliyordu. Anele hariç hepsinin yüzünde farklı derecelerde endişe ve hayal kırıklığı vardı. Ayaklarının etrafındaki zeminde bir dizi yatak örtüsü yatıyordu,

bohçalar ve çuvalar: öngörülemeyen bir yolculuk için erzak. Efendiler ne karar vermiş olursa olsun, Revelstone'un hizmetkârları cömert davranmışlardı.

Sıyrık ve çürüklerine rağmen Galt kapıyı koruyordu. Belli ki Linden'in arkadaşlarını içeri almayı reddetmişti. Bu tavrı ona karşı bir nezaket göstergesi olabilirdi. Ya da Efendiler'in tavrının bir habercisi de olabilirdi.

Liand onu bir rahatlama rüzgârıyla karşıladı. "Linden!"

"Ringthane." Mahrtiir daha az rahatlamıştı. "Bu Efendi," diye homurdandı Galt'a bir el hareketi yaparak, "hiçbir şey vermiyor. Nerede olduğunuzu açıklamayı reddetti. Sadece yokluğunuzda odalarınıza giremeyeceğimizi söyleyecek. Yine de savaş gördüğü çok açık. Biz cehalet içinde, taşla hapsedilmişken önemli olaylar meydana geldi.

"Bu sert Keep'in karşısına yeni bir tehdit mi çıkıyor?"

Bhapa Manethrall'ın öfkesini paylaşıyordu. Pahnı Liand'ın yanında durmuş, sanki onu bırakmamaya kararlıymış gibi kolunu tutuyordu. Anele nefesinin altında Efendilere ve hapsedilmeye duyduğu güvensizliği mırıldandı.

Linden, Mahrtiir'in kızgınlığını yatıştırmak için ellerini kaldırdı. Hâlâ nefes nefese, "Özür dilerim. Biz iyiyiz. Bunu görebiliyorsun. Siz hazırlanırken benim yapmam gereken birkaç şey vardı. Stave fırsat bulduğunda bunları sana anlatacak. Şu anda"- havanın tadına baktı ve şafağın yakın olduğunu anladı-"kapılara doğru gitmeliyiz. Gidecek uzun bir yolumuz var ve bunların hiçbirinin kolay olacağını sanmıyorum."

Odasında kendisine ait hiçbir şey bırakmamıştı.

"Linden Avery," diye sertçe başladı Galt. "Efendiler-"

Sözünü kesti. "Sakin söyleme. Ben zaten biliyorum." Vereceği yanıtın nasıl bir şekil alacağından henüz emin değildi. "Eğer yanılıyorsam, Handir beni doğru yola getirmekten çekinmeyecektir."

Alçakgönüllü onaylamadığı belli olan bir kaşını kaldırdı. Ama konuşmakta ısrar etmedi.

Mahrtiir, Galt'a ve Linden'a sert bir sırtış fırlattı. Linden, Manethrall'ın onda -ya da Alçakgönüllü'de- ne gördüğünü bilmiyordu ama bunun sonucunu merakla bekliyordu.

Bhapa ve Pahni hiçbir şey söylemedi: Manethrall'ları sustuğunda onlar da susmazdı. Ama Linden Liand'dan bir soru seli bekliyordu. Onları savuşturmak için kendini hazırladı.

Yine de onu şaşırttı. Alışılmadık bir rahatlıkla, şaşkın endişelerini bastırdı. Onu incelerken, Pahni'nin cehaletinin çoğunu giderdiğini tahmin etti. Ama ondaki değişimin başka bir kaynağı da vardı: bunu görebiliyordu. İçgüdüsel ve belki de bilinçsiz bir düzeyde, dikkatinin odağı değişmişti. Artık Pahni üzerinde yoğunlaşmıştı. O Linden'in arkadaşıydı: her zaman da arkadaşı olacaktı. Sunder'de tanıdığı aynı kararlılıkla onun yanında duracaktı. Ama artık onun düşüncelerini ya da kalbini tüketmiyordu.

Onun bu değişimi, onun iyiliği için gizlemeye çalıştığı bir rahatlama hissi verdi. Bu sayede kendi niyetlerine daha yakından odaklanabildi.

Düşünceleri başka bir yerde olsa bile, hissettiği ve yaptığı her şey Jeremiah'ın etrafında dönüyordu.

Stave gözlerinde sorgulamayla ona baktı. Belki de onun Üstatlara nasıl cevap vereceğini bilmek istiyordu. Ancak kadın bir şey söylemeyince yine omuz silkti ve Ramen ile Liand'ın yüklerini taşımalarına yardım etmeye gitti.

Arkadaşları yataklarını ve erzaklarını omuzlar omuzlamaz Mahrtiir sertçe başını salladı. Linden, Stave'in yanında ona yol göstermesiyle birlikte merdivenlerden ve geçitlerden aşağı inerek ön salona doğru ilerledi. Arkadaşları da peşinden geldi; Galt da fikirlerini değiştirmediklerinden emin olmak istercesine onları takip etti.

Kısa bir mesafeden sonra Linden Liand'dan kendisiyle yürümesini istedi. Rahatlamış olmasına rağmen onunla konuşmaya ihtiyacı vardı. Covenant, Anele aracılığıyla Stonedownor'a belirsiz ve zor bir yük vaat etmişti. Liand da ona ölçemeyeceği kadar cömertlik ve ilgi göstermişti. Onun keşfedilmiş amaç duygusuna katkıda bulunmak istiyordu. Ona bu kadarını borçluydu.

Ona katılmak için Pahni ve Anele'den ayrıldı. Bir an için onu yan gözle inceledi, sağlam gövdesinin iki yatak ve şişkin bir çuvalı ne kadar kolay taşıdığını gözlemledi; yeni beklentisinin boyutunu ölçtü. Sonra rahat görünmeye çalışarak şöyle dedi. "Sana söz vermiştim.

Bazı cevaplar. Pahnı size anlatabildiği kadarını anlattı. Stave bazı boşlukları dolduracaktır. Ama sen ve ben-" Ona ne önerebileceğini düşünmek için kısa bir süre durakladı. Mithil Stonedown'da güvende olmadığı için ilk kez pişmanlık duymuyordu. *Keşke seni bağışlayabilseydim.* Ama hiçbir yerde güvenlik yoktu: şimdi değil. "*Orcrest* hakkında konuşmalıyız."

Gözleri büyüdü. "Linden?" Heyecanını gizleyemiyordu.

"Sana yakışıyor," dedi. "Bu tür bir Dünya Gücü doğru hissettiriyor." Bu güç ona nesiller boyunca miras kalmıştı. "Ama neler yapabileceğini keşfetmek için zamanın olup olmadığını merak ediyorum."

"Gerektiğinde ışık verdiğini gördüm," diye yanıtladı Liand huşu, takdir ve şüphe karışımı bir ifadeyle. "Anele'nin düşüncelerinin parçalarını yeniden bir araya getirme gücüne sahip. Ve Stave doğruluk sınavından bahsetti. Ama ben başka bir bilgi edinmedim."

Linden sağlık duyularıyla dikkatlice kemerinde asılı duran keseyi inceledi, Güneş Taşı'nın tuhaf dokularını inceledi; eşsiz tadını tattı. Sıradan görüşe göre taşıdığı yokluk izlenimi, diğer algı düzlemlerinde yalanlanıyordu.

"Sanırım daha fazlası var." Bir esinti kadar yumuşak bir merak Linden'in içine doldu. "Eğer yanılmıyorsam, Kevin'in Kirinin etkilerine karşı koyabilir. Ve sadece senin için değil. Geri kalanımıza da yardım edebilmelisin. Bana ya da Glimmermere'e ihtiyacınız olmayacak. "bu tür bir körlüğü savuşturmak için.

"Aslında, daha da ileri gidebilirsiniz. *Orcrest*'in biraz iyileştirme yapabildiği izlenimini edindim. Fiziksel değil. Ruhsal." Liand, Güneş Taşı'yla *yanlışlıkların* etkilerini giderebilir. "Hepsi bu kadar da değil."

Sonra hissettikleriyle irkilerek kendini geri çekti. "Tanrım, Liand," diye nefes aldı; ama şaşırmaması gerekirdi. Bu topraklar her defasında sağduyulu zenginliğini göstermişti. "Sanırım *havayı* etkileyebiliyorsun."

Yeterince pratik ve cesaretle

Liand ona baktı. "Elbette bu yapılamaz."

Linden onun inançsızlığını karşılamaya çalıştı; ama bir cevap bulamadan Stave kayıtsızca, "*Haruchai* bunu hatırlıyor. Çağlar boyunca

Kan Muhafızlarının ve Lordların, *rhadhamaerl* ilminin ustaları bazen *orkestrayla* bu tür eylemler gerçekleştirdiler. Ancak bu kullanım sırasında taş tahrip olurdu. Bu yüzden *orcrest* nadiren bu şekilde harcanırdı, çünkü tüm Stonedownorlar Diyar'ın taşını severdi."

Liand'ı uyarıyor olabilir.

Arkasında Pahnî'nin gözlerini gölgeler doldururken genç adamın bakışlarının heyecanla parladığını gören Linden mırıldandı. "Emin olamıyorum. İşin içinde ne kadar ilim olduğunu da bilmiyorum. 'İlim'in ne anlama geldiğini bildiğimden bile emin değilim. Ama artık kendi gücüne sahip olduğun çok açık."

Söylediklerini bir onaylama olarak tasarlamıştı ve bunda da başarılı oldu. Işık ve vaatler Liand'ı bir gün doğumu gibi aydınlatıyor gibiydi. Ancak Linden'in tepkisi Pahnî'nin sıkıntılı gururu ve korkusu tarafından gölgelendi. Linden'in defalarca öğrendiği gibi, güç onu kullananı tehlikeye atardı. Genç Cord onun için korkuyordu.

Kendi kendine iç geçiren Linden, Efendilerle yüzleşeceği yere doğru yürüdü. *Keşke herhangi birimiz seni bağışlayabilseydi.* Yoldaşlarından hiçbirinin canını bağışlayamazdı. Şimdi değil: *Melenkurion* Skyweir altında öğrendiği ve katlandığı onca şeyden sonra değil. Ve Mahdoubt'un kaderi, Linden'in onlar adına seçim yapmak için yeterli olmadığını göstermişti.

Arkadaşları, kendilerini koruması için ona güvenmeselerdi daha uzun yaşarlardı.

Sonunda Galt'ın peşinden ön salona vardılar; Linden hâlâ Efendilerin kararına nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Ama Handir'i, aralarında Clyme ve Branl'ın da bulunduğu bir grup Üstat'ın arasında, Revelstone'un kapıları arkasından mühürlenmiş bir halde kendisini beklerken bulduğunda, kararlarını doğru tahmin ettiğini anladı.

Efendiler onun Revelstone'dan ayrılmak istediğini biliyorlardı. Nedenini de biliyorlardı. Stave onlara onun isteği üzerine söylemişti. Ve Insequent ile olan kadim karşılaşmalarının hikâyesini duyduğunu da biliyorlardı.

Kapıların kapanması onların cevabı oldu.

Kendilerine ait nedenlerden ötürü, bol miktarda lamba ve meşale temin etmişlerdi. Ön salon onların reddedilmesiyle aydınlanmıştı. Karakteristik soğukkanlılıklarına rağmen, Efendilerin Sesi ve Stave'in diğer akrabaları savaşa hazır oldukları izlenimini veriyorlardı.

Linden tereddüt etmedi. Doğrudan Handir'e doğru ilerleyerek önünde durdu ve başını eğerek onu onayladı. "Handir. Lütfen kapıları aç. Arkadaşlarım ve benim gitmemiz gerekiyor."

Toprak'ın Revelstone'da kalan insanlar tarafından kurtarılabilceği hiçbir koşul düşünemiyordu. Ve *croyel* Jeremiah'ı tekrar ona getirmeyecekti. Oğlunu ancak onu aramaya giderek kurtarabilirdi.

Handir onun selamına başıyla karşılık verdi. Resmi olarak, "Linden Avery, Efendiler ayrılmanıza izin vermeyecekler," dedi.

Linden'in arkasında, Manethrall ekşi itirazlar mırıldandı. Liand'da protesto sesleri yükseliyordu. Ama onunla Efendilerin Sesi arasına girmediler.

Ne bekleyeceğini bilmesine rağmen, Linden bir öfke patlamasını bastırmak zorunda kaldı. "Bana nedenini söyleyebilir misiniz?"

Rafine edilmiş ve kararmış gücüyle kendini sabitlemek ve Handir'e ona Kanun ve Toprak Gücü ile meydan okumak istemediğini göstermek için Asa'yı göğsüne bastırdı.

Verdiği yanıtın değişmezliği sözlerine bir kararname gücü veriyor gibiydi. "Sizin Lord Thomas Covenant'a Toprağın kurtarılmasında eşlik eden Seçilmiş ve Güneş-Bilge Linden Avery olduğunuzu biliyoruz. Yine de bizi etkilemediniz.

"Sözünüze güvenerek yaşlı adamı hapsedmedik. Yine de Toprak'ta güvenle dolaşabileceğine ikna olmadık. Stave'in şüphesiz açıkladığı nedenlerden ötürü, Taşyiyen'in *orkestraya* sahip olmasına karşı çıkmadık. Ancak bu kabulümüz onun cehaletinde bir tehlike görmediğimiz anlamına gelmez. Onun da Diyar'da güvenle dolaşamayacağını düşünüyoruz."

Efendilerin Sesi bir an durakladı. Sonra kabul etti. "Ancak bunlar küçük meseleler. Sizin adınıza bunları bir kenara bırakabiliriz. Ama daha büyük endişelerimiz var."

Linden'in arkadaşları arasında gerginlik tırmandı. Anele başını endişeyle iki yana sallarken, Ramen de kendini tutmaya çalışıyordu.

kızgınlıkları. Liand bir eliyle Güneştaşı parçasının bulunduğu keseyi kavradı. Sadece Stave Üstatların tavrından etkilenmemiş görünüyordu.

Şüphesiz bu karara nasıl ve neden vardıklarını çok iyi biliyordu.

Linden nefesini tutarak Handir'in devam etmesini bekledi.

"Linden Avery," dedi. "Gücün arttı ve bu nedenle daha fazla zarar verebilirsin. Yaptıkların ve amaçların konusunda daha sıkı düşünmeliyiz.

"Görünüşe göre ur-Lord'un görüntüsüne itibar etmekle ciddi bir hata yapmışız. Onun cazibesi sezgilerimize meydan okudu. Ancak bu nedenle, sizin de cazibeyle maskelenmiş olabileceğinizi düşünmeliyiz. Gerçekten de, belki de sizinkinden başka bir cazibe olmadığını düşünmeliyiz. Böylece, Toprak'ın kurtuluşunu engellemek için ur-Lord'u ve yoldaşını ortadan kaldırdığınız ve şimdi daha karanlık acılar peşinde olduğunuz düşünülebilir."

Linden hiddetle kendini tuttu: Handir'in işinin bitmediğinden emindi. Ama Mahrtiir onun itidalini taklit etmedi.

"O zaman gerçekten aptalsınız," diye tersledi. "İlk andan itibaren, Ringthane ile görüşteki Kâfir arasındaki ayrım Ramen için canlı olmuştur. Onun ruhu hem sevgiye hem de yaralanmaya açıktır. Her şeyde onun amaçları gizliydi.

"Ve eğer bizim kararımız sorgulanabilirse, Ranyhyn'inki sorgulanamaz. O atlı ayine katıldı." Manethrall'ın sesi öfkeyle çarpıyordu. "Ranyhynler başlarını onun önünde eğdiler - evet, Stave'in önünde de. Eğer onun sahte olduğunu iddia ediyorsanız, Kan Muhafızları'nın inancını unutmuşsunuz demektir ve kendinizi onların torunları olarak adlandırmaya layık değilsiniz demektir."

Linden, Handir'in her iki yanındaki Üstatların yumruklarını sıkıldığını gördü. Hem Branl hem de Clyme öne çıktı; Galt ise Linden'in küçük grubunun arkasından ayrılarak diğer Alçakgönüllülerin yanında durdu.

"Koru," diye ısrar etti Anele, sanki daha yüksek sesle konuşmaktan korkuyormuş gibi fısıldayarak. "Anele'yi koru. O bu toprakların umudu. Onu yok edecekler."

Handir kızdıysa da bunu belli etmedi. Linden'in yanından Mahrtiir'e bakarken yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Linden Avery'nin yalan söylediğini söylemiyorum, Manethrall," diye kesin bir dille cevap verdi. "Sadece bunu dikkate almamız gerektiğini söylüyorum."

Sonra tekrar onunla yüzleşti. "Yine de bize geri döndüğünüz durum şüphe götürmez. Artık Kanun Asası'nın dönüşmüş haline benziyorsun. Kalbini karanlık dolduruyor. Gerçekten de çıra gibisin, yıkıma ulaşmak için sadece bir kıvılcım bekliyorsun. Anlattığına göre, bu değişim Dünya'nın Kanı ve oğlunun kötü durumu tarafından yaratılmış. Belki de doğru söylemişsinizdir. Yine de sebebi ne olursa olsun tehdit devam ediyor."

"Yoldaşlarının hiçbirinden daha fazla, bu Topraklarda güvenle dolaşamazsın. Keder ve öfkenin avatarı haline geldin ve tüm eylemlerin kötülüğe yol açacak."

Linden dişlerini sıkarak, "Eğer bunlardan herhangi biri doğruysa, neden *seni* tehdit etmediğimi kendine sormak isteyebilirsin" deme dürtüsünü bastırdı. Revelstone'a ilk girdiğinde Handir ona Üstatların güçlerini ondan alabilecekleri konusunda güvence vermişti. O zaman ona inanmıştı ama şimdi ikna olmamıştı. Ama buna meydan okuyarak karşılık vermek istememişti. Sadece Handir'in korkmadığını anlamasını istiyordu. Kendisi de bir tür *Haruchai* haline gelmişti: onlar gibi o da kandırılamazdı.

Sertçe sordu. "Daha fazlası var mı?"

"Var," diye kabul etti. "Kendini Demondim'den daha büyük gösteren bir adam şu anda aramızda. Sizin de fark ettiğiniz gibi, o Insequent'ten. Yine de *Haruchai*'nin uzun süreli hafızasında, hiçbir Insequent Toprak'a izinsiz girmedir. Bu yönleriyle *Elohim*'e benziyorlar. Berek Yarım El'in Yüce Lordluğu'nun doğuşu ve Tek Orman'ın yavaş yavaş çöküşü dışında, hem *Elohim* hem de Insequent kendilerini ayrı tutmuşlardır."

"Linden Avery, bunlar kötü kehanetler. Harrow'un hünerlerinin seni aştığını gördük. Eğer senin arzuların yıkıma yol açmıyorsa, onun beyaz altın ve Kanun Asası'na olan tutkusu kesinlikle yıkıma yol açacaktır. Ayrılmanıza izin vermek felakete davetiye çıkarmak olacaktır."

Ustaların Sesi orada durdu. Yeterince konuşmuştu: Linden'in Stave'in soyunun belirsizliğini kavramak için daha fazlasını duymasına gerek yoktu.

Liand ve Ramen'de şaşkınlık ve kafa karışıklığı hissetti. Harrow'la buluşması, Stave'in hikâyesi ya da Mahdoubt'un geçişi henüz onlara anlatılmamıştı. Yine de Handir tüm dikkatini ona vermişti. İçindeki acıyı dışa vurmaya ihtiyacı olduğu için, "Bunun Stave'in bana Vizard ve Theomach'tan bahsederek sana meydan okumasıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, değil mi?" diye sordu.

Handir ona ifadesiz bir şekilde baktı. "Stave hakkında karar verildi. Daha fazla reddetmeye gerek yok."

Bir süre sonra Linden başını salladı. Bazı açılardan, Stave'in cezasının en kötü yanı, Efendilerin artık onun eylemlerinin herhangi bir sonucu olduğunu düşünmemeleriydi.

Onlara ve desteklerine sırtını dönmek istiyordu. Tek başlarına şüphelerine tutunarak, niyet olarak olmasa da fiilen Lord Foul'a hizmet etmeye devam etmelerine izin verecekti. Kaleden ayrılmanın başka bir yolunu bulacaktı. Ancak Jeremiah'inkinden çok Arazi'nin iyiliği için son bir argüman daha denedi. Efendilere ihtiyaç duyulacağından şüphesi yoktu-

"Pekâlâ," dedi sert bir sesle. "Sanırım bana neden güvenmediğini anlıyorum. Ama açıklamadığın bir şey var.

"Demondim'i yenemediniz. Eğer *kalelerini* kapatmamış olsaydım, Revelstone'u elinizde tutamazdınız. Peki ben yokken ne değişti? *Şimdi* Esmer ve Kastenessen ve *Skurj* ve Kevin's Dirt ve Falls ve Roger Covenant ve Insequent ile başa çıkabileceğini düşündüren nedir, Ravers ve *Elohim* ve Joan'ın yüzüğü ve Corruption'ın kendisi bir yana?

"Bana ihtiyacın olduğu henüz aklına gelmedi mi? Hepimize ve bulabileceğin diğer müttefiklere ihtiyacın olduğunu?"

Efendilerin Sesi başını salladı. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Yine de uzlaşmazlığının niteliğindeki ince bir değişim, cevabına belli belirsiz bir hüznün havası verdi.

"Hâlâ bizim ustalığımızı anlamış değilsiniz. Toprakları kuşatan her tehlikeye karşı eşit olduğumuzu kanıtlamaya çalışmıyoruz. Biz sadece saygısızlığın önüne geçmeye çalışıyoruz. Bu tür kötülükler ancak gücü elinde bulunduran, Ülkeyi seven ve çaresizliği bilenler tarafından gerçekleştirilebilir.

"Gerçek Thomas Covenant, ur-Lord ve Kafir, bizi Revelstone'u korumakla görevlendirdi. Bu uğurda hayatlarımızı seve seve harcayacağız. Ancak daha büyük amacımız Toprak'ı kurtarmamızı gerektirmiyor. Yeni bir Toprak Sahibinin ikinci bir Kutsala Saygısızlık Ayini yapmamasını sağlamamızı gerektiriyor."

Linden, kararlılığına rağmen sarktı. Adam haklıydı: Üstatları yanlış anlamıştı. Dikkatini yaptıklarının etkilerine, küstahlıklarına odaklamıştı ve bunun sonucunda Stave'in sabırlı açıklamalarının asıl amacını kaçırmıştı. Handir'i ve akrabalarını ikna etmek için yaptığı tüm girişimler bir yanlış anlamaya, dolaylı bir hataya dayanıyordu. Onların temel kaygılarını ele almak yerine, Ustalıklarının uygulamasını ve sonuçlarını hatalı bulmuştu; bu yüzden de onları harekete geçirme çabaları başarısız olmuştu.

Artık çok geçti. Handir'e endişelerinin yersiz olduğuna, asla başka bir Landwaster olmayacağına dair söz veremezdi. Çok fazla insan ondaki karanlığı görmüştü: kendisi de görmüştü. Çok fazla insan onun niyetlerinin umuttan ziyade yıkıma yol açacağından korkuyordu.

Korkuları gerçekleştirmek için içinizde var.

İçinde Dünya'nın yıkımını taşıyor- Ölülerin eşliğinde kıyamet sizi bekliyor.

Pekâlâ, demeye çalıştı kendine. Burada başarısız olmuştu. Tamamen farklı bir yaklaşıma ihtiyacı vardı. Ama birkaç dakikalığına, yetersizliklerinin ona neye mal olduğuna dair pişmanlığı tarafından yakalandı ve tutuldu. Handir'in önünde dururken, yenilgiyi kabul edercesine başını öne eğdi.

Kalbi taş gibiydi: yenilmemişti. Ama konsantrasyonunu toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

O bir alternatif düşünmeye çalışırken, Stave beklenmedik bir şekilde öne çıktı. Handir'e, "Laf kalabalığına gerek yok," dedi. "Bir doğruluk testi öneriyorum."

Handir'in çenesini hafifçe kaldırması Stave'in onu şaşırttığını gösteriyordu.

Liand şaşkınlık içinde kesesini karıştırırken, Stave açıkladı. "*Orkestranın* kullanılmasını önermiyorum. *Haruchai* arasında Dünya Gücü ile meydan okuma yeterli olmayacaktır. Bunun yerine savaşarak bir doğruluk testi öneriyorum."

"Stave, hayır," diye itiraz etti Linden. Akrabalarından daha önce yediği darbeleri unutmamıştı.

"Zarar vermek gibi bir niyetim yok," dedi Handir'in bakışlarını tutarak. "Ve Seçilmiş'in de istemediği kesin, çünkü Toprak'ın *Haruchai*'ye ihtiyacı olduğunu anlıyor. Bu yüzden Üstatların üçüyle de yüzleşeceğim. Her biri sırayla bana saldırırsın. Eğer her birini ayaklarından düşürürsem ve düşmezsem, Seçilmiş'in gitmesine izin vereceksin. Eğer atılırsam ve üçünden biri ayakta kalırsa, platoya çekilecek ve oğlunun kurtuluşunu başka bir yolla arayacak."

Efendilerin Sesi daha konuşmadan Galt beklenmedik bir hevesle, "Alçakgönüllüler bu yarışmayı kabul ediyor," diye cevap verdi. Görünüşe göre o, Clyme ve Branl, Stave'in hareketlerinde ya da tutumunda kişisel bir hakaret görmüşlerdi.

"*Lanet* olsun, Stave," diye mırıldandı Linden; ama onun dikkate alacağı hiçbir argüman bilmiyordu. Teklifi onu başka bir çıkış yolu aramasına engel olacak hiçbir şeye bağlamıyordu. Ve onun için yaptığı onca şeyden sonra, onun düşeceğine inandığını yüksek sesle söyleyemezdi. Liand hararetle itiraz etmeye başladı; ama

Mahrtiir'in sesi onunkinin önüne geçti.

Manethrall bir trompet gibi kükreyerek duyurdu. "Ben de bir doğruluk testi öneriyorum."

Linden ona doğru dönerek şöyle dedi: "Ringthane'in bu kara taşın ötesindeki avluya girmesine izin verin. Dış kapılar tarafından çevrelenerek Ranyhyn'i çağırarak. Yaklaşmalarına kuleden izleyen Efendiler tanıklık edecek.

"Şimdiye kadar onun ihtiyacına cevap veren Ranyhyn yedi kişiydi: Hynyn, Hyn, Narunal, Hrama, Rhohm, Whrany ve Naharahn. Eğer şimdi bu yediden daha fazlası tarafından yanıtlanırsa, büyük atların hem onun arzularını hem de senin ihtiyatını onayladığını kabul edeceksin. Onun gitmesi gerektiğine ve aranızdan bazılarının ona eşlik etmesi gerektiğine karar verdiler. Eğer ona yediden fazla cevap verilmezse, Ranyhyn'in Kutsala Saygısızlık korkunuzu paylaşmadığını kabul edeceksiniz. Onların bilgeliğine saygı göstereceksiniz. Ve eğer ona cevap verilmezse, reddinizi kabul edeceğiz."

Sarsılan Linden kendini toparlamaya çalıştı. Stave'inki gibi Mahrtiir'in meydan okuması da onu zayıflatmamıştı. Ranyhyn cevap verecekti: bundan emindi. Manethrall'ın cüreti onu hâlâ şaşırtıyordu.

Elbette

Tüm tarihleri boyunca hiçbir Ramen büyük atlar adına taahhütte bulunmayı önermemiş miydi?

Yine de Stave'in sınavı daha az cesur değildi. O iyileşmişti ama Alçakgönüllü iyileşmemişti. Ama bir gözünü kaybetmişti. Görme yetisinin kesilmesiyle ince bir şekilde sakatlanmıştı.

Yine de Linden ne Stave'in ne de Mahrtiir'in yardımını reddedemezdi. Revelstone'dan ayrılması *gerekiyordu* ve bunu nasıl yapacağına dair net bir fikri yoktu.

Liand itiraz etmekle dolup taştı; ama Pahnı onu kenara çekerek ısrarla fısıldadı. Ondan Manethrall'ın otoritesini kabul etmesini istiyor gibiydi.

Handir cevap verdiğinde, Linden tekrar onunla yüzleşti.

Stave'e, Efendilerin Sesi şöyle dedi. "Kutsala saygısızlıkla tehdit eden Linden Avery'dir. Sen tehdit etmiyorsun. Senin gücünün başarısı ya da başarısızlığı Ülkenin tehlikesini nasıl ölçecek?"

"Olmayacak," diye cevap verdi Stave sert bir sesle. "Beni yargıladığınız gibi onu da yargılamaya değer olup olmadığınızı ölçecek."

Linden kendi kendine inledi. Eğer Stave başarısız olursa, halkının reddini onaylamış olacaktı.

"Alçakgönüllüler konuştu," diye sertçe söze girdi Galt. "Yarışmayı kabul edeceğiz."

"Ama *ben* konuşmadım," diye karşılık verdi Handir, biraz sert bir ifadeyle. "Yılların ve kazanımların hakkı olarak, ben Üstatların Sesiyim. Bana kulak verilmeli."

Galt ona, "Alçakgönüllülere de kulak verilmelidir," diye hatırlattı.

Alçakgönüllüler ve Handir uzun bir süre birbirlerine baktılar. Sonra dördü de başını salladı ve Efendilerin Sesi dikkatini Mahrtiir'e çevirdi.

"Manethrall, seni duyduk. Öfkeniz yakışksız olsa da, siz Ramen'in bir Manethrall'ısınız ve sizi saygıyla dinliyoruz. Ancak Ranyhyn'in iradesinin hizmetimizin doğasıyla nasıl bir ilgisi olduğunu anlayamıyoruz."

Bir yırtıcı kuş kadar keskin olan Mahrtiir cevap verdi. "Ranyhyn, *Harucha*'nin ve hatta Ramen'in olmadığı kadar Toprak'ın doğasında vardır. Büyük atlar Diyar'ın özünü ve ihtişamını paylaşırlar, çünkü onlar Dünya Gücünün ifadeleridir, tamamen ve saf olarak kendileridir, kusurlu değildirler

ne ilim ne de yüceltme tarafından. Hizmetinizin doğasını seçmenize neden olan mucizeler arasında en üst sıralarda yer alırlar. Ayrıca öngörülerini hem iyi bilinir hem de paha biçilemez.

"O halde, bir Efendi nasıl olur da Ranyhyn'in seçimlerini küçümseyip yine de Toprağa hizmet ettiğini iddia edebilir, bana anlatın."

Diğer Üstatlardan birkaçı öfke saçsa da Handir gücenmiş görünmedi. Bunun yerine Manethrall'ın geçerli bir noktaya değiştiğini kabul edercesine başını salladı. Linden dudağını kemirirken Handir sessiz kaldı, muhtemelen ön salondaki *Haruchai* ile iletişim kuruyordu.

Görünürde hiçbir sebep yokken, Anele şöyle dedi. "Anele atlardan korkmaz. Karanlık olanlardan korkmaz. *Onlardan* korkar."

Sonra Üstatların Sesi konuştu. "Linden Avery," dedi, sanki yüksek sesle söylenen kelimeler onun için garip bir hal almış gibi, "Stave'i iyileştirdin. Alçakgönüllüler yaralanma yüzünden engel olmaya devam ediyor."

Stave'in doğruluk testini reddetmesini istemiş olabilir.

Eğer öyleyse, onu yanlış değerlendirmişti. Stave onun uğruna kendi oğullarıyla olan bağını feda etmişti. Endişesine rağmen cevap verdi. "Ve sadece tek gözü var. Ben buna eşitlik diyorum."

Her halükârda, Alçakgönüllüler'in acıları yüzeyseldi. Ve Stave'in ödemesi gereken darbeler vardı.

"Linden," diye nefes aldı Liand, onu uyararak. *Bu senin içinde var-*

Handir birkaç kalp atışı boyunca sessizliğini korudu. Sonra etrafındaki herkese hitap etmek için duruşunu değiştirdi.

"Karar verildi," dedi sert bir şekilde. "Her iki testin de haklılığı var. İkisi de yeterli değil."

"Ancak, Linden Avery'nin düşmanlığını arzulamıyoruz. Ramen'e ya da Ranyhyn'in ihtişamına karşı herhangi bir aşağılama niyetimiz de yok. Ve Alçakgönüllülere kulak verilmelidir. Bu yüzden iki test de sırayla denenecek. Eğer Stave her bir Alçakgönüllü'ye dayanırsa, Manethrall'ın ısrar ettiği gibi Linden Avery Ranyhyn'i çağırarak. Eğer Stave düşerse, hiçbir çağrı kabul edilmeyecektir."

Kısa bir duraksamadan sonra sözlerine şöyle devam etti: "Ancak kalbimde bu tür denemelerin boşa çıktığını hissediyorum." Yine tavırları ya da ses tonu örtülü bir üzüntüyü ima ediyor gibiydi. "Onları kabul ederek, sadece daha büyük bir belirsizlik tehlikesini kabul ediyoruz, çünkü hizmetimizin kısıtlamaları

Bir kenara. Linden Avery serbest bırakılırsa, Toprak'ı lanetleyip lanetlemediğimizi düşünmek zorunda kalacağız. Yine de Stave ya da Ranyhyn onu yüzüstü bırakırsa, Efendiliğimizi kabul etmeye ikna olmayacaktır. Aksine içindeki karanlık daha da derinleşecektir. Ve Kiril Threndor'da olduğu gibi Revelstone'da da saygısızlık kolayca yapılabilir. Böylece bir kez daha Toprağı lanetleyip lanetlemediğimizi düşünmek zorunda kalacağız.

"Ben Handir'im, yılların ve kazanımların hakkı olarak Üstatların Sesi'yim. Konuştum. Ama sözlerim tatlı meyveler vermeyecek. Aksine olgunlaşıp safraya dönüşecekler."

Sözlerini bitirdiğinde, o ve diğer Üstatlar hemen geri çekildiler ve Linden'in bölümü ile sıkılmış kapılar arasında sadece Galt, Clyme ve Branl kaldı. Belli ki Handir testlerin bir an önce başlamasını istiyordu.

Asaya daha sıkı sarılan Linden sanki sakinmiş gibi nefes almaya çalıştı. Stave'in tekrar dövuıldüğünü görmeye dayanabileceğinden emin değildi.

Stave Alçakgönüllülerle yüzleşmek için ilerlerken, Mahrtiir ve Liand Linden'in yanında durdu. Manethrall, Handir'e "Safraya ve ruhen senin Ustalığının kaçınılmaz sonuçları," dedi. "Toprakları korumak isteyenlerin bunu sadece muhalefet olmadan yapmak istedikleri bu yerde onlardan şikâyet etme."

Sonra Linden'e özel olarak fısıldadı. "Stave'i kurtarmak umuduyla Ranyhyn'e bir test önerdim. Hem bedeni hem de ruhu zarar gördü ve onun için endişelendim. Amacım seni engellemek değildi, Ringthane."

"Biliyorum," diye mırıldandı gergin bir şekilde. "Ben de korkuyorum. Eğer ona tekrar zarar verirlerse, kendimi nasıl affedeceğimi bilmiyorum. Ama daha iyi bir fikrim de yok."

"Ah, Stave," diye iç geçirdi Liand. "Şimdi senin hakkında kötü düşündüğüm ve konuştuğum için gerçekten utanıyorum."

Stave ve Alçakgönüllüler tek bir kişi gibi birbirlerinin önünde ritüel bir resmiyetle eğildiler. Sonra Branl ve Clyme, Galt ve Stave'e yer açmak için geri çekildiler.

Linden istemeden de olsa buradaki başka bir savaşı hatırladı. Nom iç kapıları kırdığında, o ve Covenant

Sunder ve Hollian, birkaç Dev ve küçük bir *Haruchai* bölüğüyle birlikte ön salona girdiler. Burada Clave'lere, Courser'lara ve na-Mhoram'ın *Grim*'ine karşı umutsuzca savaşımlardı. Eski çılgınlık, dehşet ve kan dökücülük şimdi Handir'in kehanetleri kadar kasvetli bir şekilde onu rahatsız ediyor gibiydi.

O kadar ani oldu ki neredeyse nefesi kesilecekti, Galt vurdu. Elleri ve ayakları hâlâ kan içindeydi. Yine de Stave'in yüzünün körleşmiş tarafını ezecek kadar hızlı ve sert bir darbe indirdi.

Stave zarar vermek istemediğini söylemişti. Galt'ın niyetinin daha aşırı olduğu açıktı. Stave'i gözünün önünden silmek istiyor gibiydi.

Lambalar ve meşaleler bol miktarda ışık sağlıyordu. Yine de Linden, Galt'ın yumruğunun acımasız bulanıklığını Stave'in cevabının ayrıntılarından ayırt edemiyordu. Sadece Stave'in Galt'ın yumruğunun önünde durduğunu ve sonra ellerini Galt'ın omuzlarına koyarak Mütevazı'nın arkasında durduğunu gördü. Hassas bir hareketle Galt'ın ayaklarından birini tekmeledi ve Humbled'ı geriye doğru itti.

Galt düştü: buna engel olamadı. Ama düşerken havada iki büküm oldu; Stave'in tuniğini yakaladı; Stave'i de kendisiyle birlikte aşağı çekmeye çalıştı.

Stave kendini bırakarak karşılık verdi, böylece dizleri Galt'ın kaburgalarının üzerine ağır bir şekilde indi. Kollarını Galt'ın kavrayışına dayayan Stave, ayakları dışında hiçbir yeri yere değmeyecek şekilde dengesini korudu.

Galt'ın yüz hatlarında bir şaşkınlık ya da üzüntü ifadesi belirdi ve kayboldu. Bir an için Linden, Alçakgönüllü'nün yenilgiyi kabul etmeyeceğinden, Stave'i yuvarlayarak düşürmeye çalışacağından korktu. Ancak Galt bunun yerine Stave'i serbest bıraktı ve rahatladı. *Haruchai* dürüstlüğü testin koşullarını ihlal etmesine izin vermiyordu.

Stave başını sallayarak usulca ayağa kalktı ve Branl ile Clyme'a doğru döndü.

Handir ve gözlemci Üstatlar hissetmiş olabilecekleri her şeyi gizlediler. Linden, Liand'ın elini onun omzuna koyduğunu fark etti. Heyecanını bastırmak için onu sıkıca kavradı.

Stave'e yaklaşan bir sonraki kişi Clyme oldu. Birbirlerine bakarlarken, hareketsiz, konsantrasyon -ya da belki de ateş ışı-

Humbled'ın gözleri Stave'in savunmasını araştırdığı izlenimini veriyordu.

Linden hiçbir ön uyarı almayacağını biliyordu; sağlık duyusu bile *Harucha*'lerden birinin hareket edeceği anı tahmin edemezdi. Bu kendi başına bir tür önseziydi. Yine de hazır değildi. Clyme saldırdığında içgüdüsel olarak irkildi.

Yağ kadar pürüzsüz ve ışık kadar hızlı olan Humbled, Stave'in karnına bir tekme savurdu.

Stave bir kez daha, o çoktan yapana kadar tepki vermemiş gibi görünüyordu. Kenara çekilerek kolunu demir bir çubuk gibi Clyme'in göğsüne doğru savurdu. Stave'in kolu Clyme'in momentumunu durdururken, Clyme'in tekmesi onu ileri taşıdı. Karşılıklı güçler Mütevazı'nın destek ayağını altından çekip aldı.

Galt gibi Clyme da düşerken Stave'e tutundu. Stave'in kolunu kavrayan Humbled, Stave'i ayaklarından çekmeye çalıştı. Ancak Stave hızla çömelerek karşılık verdi ve Clyme'in tutuşunu kullanarak Humbled'ı aşağıya doğru itti.

Clyme sert bir iniş yaptı. Kürek kemikleri kırılmış olabilirdi. Kesinlikle nefesi ciğerlerinden kesilmiş olmalıydı. Ama o *Harucha*'ydi: darbeye tepki vermedi. Bunun yerine yenilgiyi kabul ederek Stave'in kolunu bıraktı.

Stave yine dik durdu. Clyme ayağa kalkıp akrabalarına katılmak üzere uzaklaşırken, Stave son Mütevazı'yı bekledi.

Linden, Liand ve Mahrtiir'e "Tanrım," diye seslendi. "Onlar onun düşüncelerini duyamıyor ama o hâlâ onlarınkini duyuyor. Ne yapacaklarını çok iyi biliyor."

İki gözünü de kaybetmiş olsa bile, kendi halkına karşı kendini savunabilirdi. Binlerce yıl boyunca *Haruchai* zihinsel birlikteliklerine bağımlı hale gelmişti. Birbirlerine bağlı olduklarından, taktiklerini onun alışılmadık izolasyon ve farkındalık karışımına göre ayarlayamazlardı.

Ama Branl, Stave'in başarısının nedenlerini anlamış görünüyordu. Yaklaşımının hızı -ya da belki sadece tonu- ihtiyatlı olduğunu ima ediyordu. Ve Handir, Alçakgönüllü'yü öyle bir şekilde inceledi ki

içsel öğütler veriyor. Tüm Üstatlar Branl'a Stave *Haruchai* değilmiş gibi savaştığını hatırlatıyor olabilir.

Branl saldırmak yerine Stave'in etrafında yavaşça döndü. İlk hamleyi Stave'in yapmasını, kendini adamasını istemiş olabilirdi.

Yine de o zaman bile Stave avantajlıydı. Handir'in tavsiyesini ve Branl'ın cevabını duymuştu. Branl'ın hazırlıklarını anlamıştı. Stave aniden Branl'ın kafasına doğru hamle yaptığında, bu bir aldatmacaydı.

Alçakgönüllü, Stave'i ezecek kadar güçlü bir tekerlekli tekmeyle sorunsuzca dönüşen bir blokla karşılık verdi. Ancak Stave çoktan tekmenin içine girmiş ve bloğu tokatlamıştı. Branl bacağını geri çekerken, Stave bir dirseğiyle onun alınına vurdu.

Linden'in yavaş algılarına göre, Stave'in dirseğinin dokunuşu zararsız görünüyordu: hafif bir darbe, daha fazlası değil. Kemiğin kemikle çarpışması herhangi bir güce sahip olamayacak kadar yumuşak geliyordu. Yine de Alçakgönüllü geriye doğru yayıldı.

Branl, kendisine kalan bir kalp atışı kadar kısa sürede, kendisini ayağa kaldıracak bir takla atmaya çalıştı. Ama yeterli zamanı yoktu. Önce dizleri sonra da elleri yere çarptı.

Tekrar ayağa kalktığında Stave'e küçük bir selam verdi ve diğer Üstatlara katılmak üzere geri çekildi.

Bir ya da iki an boyunca, artçı şok kadar ağır bir sessizlik ön salonu kapladı. Linden, Stave'in akrabalarının önyargılarının parçalandığını duyabildiğini hayal etti. Sonra Liand bağırdı. "*Stave!*" dedi ve iki yumruğunu havaya kaldırarak sevinç çığlıkları attı. "*Cennet ve Dünya, Stave!*"

Mahrtiir şiddetle sırıtarak homurdandı, "*Aferin Haruchai*. Hem de çok iyi. İşte Ramenlerin kalplerini sevindirecek bir hikâye. Sonunda uykusuzları alçaltacak darbeler vuruldu. Ve biz buna şahit olduk, bir Manethrall ve Kordonları. Artık bu Efendiler kendi değerlerinin sizinkinden üstün olduğunu iddia edemeyecekler."

Linden birden kendini güçsüz hissetti; rahatlamıştı. Oturmak istedi. Stave onun adına zaten çok fazla acı çekmişti. Artık güvendediydi - en azından şimdilik. Ama kararlılığına sarıldı ve zayıflığını gizledi. Kendini dik tutarak gözleriyle şükretti.

Stave kayıtsızca Mahrtiir'e döndü. "Manethrall, bu benim değerimi göstermek için yapılmadı. Onların yerinde olsaydım, Üstatların yaptığı gibi davranırdım. Daha ziyade Seçilmişler'in hizmetindeydim ve halkıma, eğer isterlerse kendilerini de aşabileceklerini öğretmek için yaptım."

Mahrtiir sanki bir azarı kabul ediyormuş gibi derin bir Ramen eğilmesiyle cevap verdi; ancak bilenmiş sırtışı devam etti.

"Söz konusu olan değer değil," dedi Handir sertçe. "Tek bir düşüş liyakati ya da cesareti belirlemez. Yine de Stave'in zarar vermeme isteğine saygı duyuyoruz. Ve duruşmasının sonucunu kabul ediyoruz."

"Bakın."

Kapılara doğru başını salladı; o bunu yaparken devasa taş açılmaya başladı, devasa milleri ya da menteşeleri üzerinde sessizce dönüyordu. Gıcır gıcır soğuk ve bahar kokulu havanın tadı Linden'a güneşin doğmakta olduğunu söylüyordu. Güneşin ışığı gözetleme kulesinin kütlesi tarafından engellenmişti; ama gri bir aydınlık içeriye doğru süzülüyor, lambaların ve meşalelerin alevlerini yumuşatıyordu.

"Linden Avery," diye duyurdu Üstatların Sesi, "Ranyhyn'i çağırabilirsin."

Sözleri ön salondaki endişenin bir kısmını ortadan kaldırmış gibiydi.

Hemen duvarlarla çevrili avluya gitme dürtüsüne direndi. Havanın tadı ve Revelstone'dan ayrılma ihtimali hevesini yeniden canlandırdı. Artık kendine güveniyordu. Hyn ve Hynyn ile bir atlı paylaşmıştı: cevap vereceklerini biliyordu.

Ama başka endişeleri de vardı.

Önce Handir'le yüzleşti ve onun önünde hiç eğilmemiş olmasına rağmen eğildi. "Yanıldığına inandığımda bile," dedi sessizce, "dürüstlüğünden şüphe etmiyorum. Aksini düşünmene neden olacak bir şey söylediysem, pişmanım. Umarım bir gün yeniden müttefik oluruz," dedi Sunbane zamanında olduğu gibi. "Ama şimdilik, umarım yargılamadan uzak durmaya çalışırsınız."

Bir cevap beklemiyordu ve Handir de bir cevap vermedi. Arkadaşlarına etrafına toplanmalarını işaret ederken onunkinin yankısı gibi bir hüznü hissetti.

"Ranyhyn bizi yüzüstü bırakmayacak," dedi onlara. "Bunu hepiniz biliyorsunuz. Ve Handir gitmemize izin verecek." Handir'in gizli üzüntüsünü hissetmişti. "Roger ve Croye'in onu kandırması olmasından hoşlanmıyor. Üstatların hiçbirisi hoşlanmıyor. Ve biz onlara hata yapabileceklerini sürekli hatırlatıyoruz. Biz gittiğimizde, hizmet tanımlarını huzur içinde tartışabilirler."

Eğer Toprak'ta herhangi bir barış kaldıysa- Stave başıyla onayladı.

"Ama gittiğimizde," diye devam etti Linden. "Anele'nin taş dışında herhangi bir şeyin üzerinde durduğunda savunmasız olduğunu unutmamalıyız." Gözetleme kulesinin ötesinde çıplak toprak uzanıyordu. "Kastenessen ona ulaşabilir. Lord Foul ona ulaşabilir. Esmer bile ona müdahale edebilir. Bir de Covenant var," dedi gerçek olan. "Bu süreçte en az Anele kadar acı çekecek gibi görünüyor."

"Ata binmediği zamanlarda, taş üzerinde olduğundan emin olmalıyız. Eğer taş bulamazsak, belki onu bir ağaca tırmanmaya ikna edebiliriz. Ağaç yoksa da bir yatak onu korumak için yeterli olabilir."

"Ya da-" Liand'ın bakışlarını sabit tuttu. "Eğer başka bir seçeneğimiz yoksa, *orkestranı* tutmasına izin vermen gerekecek. Akıllı başında olmaktan nefret ettiğini biliyorum. Ama Kastenessen ya da Lord Foul'un ona tekrar zarar vermesine izin vermektense her şey daha iyidir."

Deli *Elohim* ya da Despiser, Anele'ye girmelerine izin verilirse Linden'in yerini kesinlikle tespit edebilirlerdi. Güçlerini nereye göndereceklerini bilirlerdi.

"Dediğin gibi olsun Ringthane," diye söz verdi Mahrtiir. "Ramen yaşlı adamın sıkıntılarını göz ardı etmeyecektir."

Liand başını eğdi. Linden'e tekrar baktığında, Linden onun gözlerinde gölgeler ve acı gördü. Dikkatle, "Anele'yi iki kez ele geçiren şiddet ve öfke ateşini hatırlamıyorum. *Orkestra*'yı tutarken çektiği ıstırap korkunç. Yine de benim gözümde bu, sahip olmanın ona verdiği eziyetten daha hafif bir eziyet. Onu korumak için ne yapılması gerekiyorsa yapacağım."

Pahni konuşurken Taşyürekli'nin elini tuttu ve Stave tekrar başını salladı.

"Güzel." Sonunda Linden kollarını Asa'dan ayırdı. Asayı sağ eline alarak bir topuğunu taşın üzerine vurdu. Sol eliyle, Covenant'ın yüzüğünün hâlâ gömleğinin altında asılı olduğunu ve ceplerinden birinde Jeremiah'nın bükülmüş oyuncağının bulunduğunu kendine hatırlattı. Sonra avluya doğru döndü. "Bu durumda, hiç olmadığım kadar hazırım. Hadi yapalım şu işi."

Arkadaşlarının eşliğinde iç kapılardan geçerek gözetleme kulesi ile ana kale arasındaki açık havaya doğru ilerledi. Arkasında Handir ve Ustalar'dan oluşan falanks, artık ilgilerini çekmeyen bir olayın seyircisi olmuşlar gibi yürüyordu.

Avlunun ortasında durdu. Burada, dedi kendi kendine. Şimdi. Ama Ranyhyn'i hiç çağırmamıştı: Stave bunu onun için yapmıştı. Ve onun yaptığı gibi ıslık çalmayı bilmiyordu, tiz ve ağlamak kadar dokunaklı.

Alçak bir sesle Stave'e sordu. "Sakıncası var mı?"

O da hemen itaat etti. Parmaklarını ağzına götürerek, fırlatılmış bir ses mili gibi keskin bir ıslık çaldı. Revelstone'un pürüzsüz granitinden yankılandı, Keep'in payandalarında yankılandı, gözetleme kulesinin altındaki geçitten karanlık bir şekilde kendini tekrarladı; ve Linden'in kalbi onunla birlikte yükseldi. Onun uğruna kendini aşmıştı. Hem Liand hem de Mahrtiir ondan isteyebileceğinden çok daha fazlasını vermişlerdi. Zavallı Anele-The Ranyhyn bile daha azını yapamazdı.

Sonra Stave tekrar ıslık çaldı ve yankılar avlunun etrafında kanat gibi çırpınana kadar çoğaldı. Üçüncü kez ıslık çaldığında, Linden yakın ve uğursuz bir kuşun kanat seslerini duyar gibi oldu: belki de kulenin ötesinde görüş alanının hemen dışında duran ve kehanette bulunmak için hazır bekleyen büyük bir kuzgun.

Yankılar yavaş yavaş sönerek gökyüzünü boşalttı. Dış kapıların ağır taşları algılamasını engelliyordu. Ama korkmuyordu. O anda, düşmanlarının Andelain'e ulaşmasını engellemesinden başka hiçbir şeyden korkmuyordu.

Nefesini tutmak ya da endişelenmek yerine, Üstatların Sesi'nin adını söylediğini duyana kadar kalp atışlarını saydı. Sonra çoktan ayrılmış bir kadın gibi onun düz bakışlarıyla karşılaştı, şüphelerini ve hatta belirsizlik kapasitesini onunla birlikte bıraktı.

"Manethrall'ın önerdiği gibi," diye açıkladı Handir. "Bu doğruluk testi de yerine getirildi. Ranyhyn cevap verdi. Kapıların ötesinde senin iradeni bekliyorlar."

Bir an için tereddüt eder gibi oldu. Sonra itiraf etti. "Sayıları on."

On. Tanrım, *on*. Linden ve arkadaşları için yedi: Efendiler için üç. "Böylece," diye devam etti Handir, "büyük atlar hem niyetinizi hem de saygısızlık kapasitenizi kabul ediyor."

Aslında, izin vermişti.

Ona bir veda selamı vermek istemişti. Rahatlamış bir halde ona teşekkür edebilirdi. Ustalar *Harucha*'ydi ve bunu hak ediyorlardı. Ama kendini durduramadı: sanki özleminin gücü ışıksız geçidin sonundaki kapıları onu özgür bırakmaya zorlayacakmış gibi gözetleme kulesinin altındaki tünele doğru koşmaya başlamıştı bile.

6. Oğullar

Gün doğarken Ramen ve *Haruchai* -Mütevazılar ve onların bir araya gelmiş akrabaları ile Stave- Ranyhyn'e saygılarını sunarken, Linden Hyn'i memnuniyetle karşıladı. Yola koyulmak için sabırsızlansa da, Manethrall Mahrtiir Efendilere büyük atların her birinin adını söylerken gecikmeden rahatsız olmadı: Linden'e eşlik eden yedi atın yanı sıra Mihornym, Bhanoryl ve Naybahn, Humbled tarafından binilecekti. Handir'in kendisine eşlik etmeleri için Branl, Galt ve Clyme'ı seçmiş olmasına da şaşımamıştı. Kuşkusuz Alçakgönüllüler bu görevi üstlenmek için ısrar etmişlerdi. Kendilerini kanıtlamak için bir fırsat daha istemiş olabilirlerdi.

Yine de Ramen ve *Haruchai* saygı törenlerini tamamladığında Hyn'e çabucak bindi. Stave ve Mahrtiir yoldaşlarının hazır olduğunu belirtir belirtmez Revelstone'a sırtını döndü ve Andelain'e giden yol, savunulan Kale'den daha az tehlike barındırıyormuş gibi atını sürdü.

Kastenessen ve Roger, Harrow ve Lord Foul gibi düşmanlar sadece onu teslim olması ya da güçlerini kötüye kullanması için kırmak istiyorlardı. Efendiler ona güvenilemeyeceğine inanıyorlardı.

Mahrtiir kordonlarını önden keşfe gönderdi. Manethrall ve Stave, Linden'in iki yanında at sürdüler. Liand, Anele'nin arkasında ona eşlik etti. Mütevazılar bölüğün etrafında sıralanmıştı. Bu düzende, Ranyhyn güneydoğuya doğru kolayca ilerledi ve yeni güneşin ışığına doğru açı yaptı.

Lord'un Kalesi'ni besleyen tarlaların yakınından yola çıkan atlılar, Despiser'ın Lordlara karşı son savaşında savaş alanı olan çıplak düzlükte ilerliyordu; amaçlarına salt güç kullanarak ulaşmak için yaptığı son girişimdi bu. Ancak Ranyhyn'in hızlı yürüyüşü kısa süre içinde topluluğu ovanın ötesine, fersahlar boyunca uzanan yuvarlanmış tepelerden oluşan bir bölgeye taşıdı.

Tepeler kolay geçişe izin veriyordu. Yamaçları yumuşaktı, zamanın ve havanın etkisiyle aşınmıştı. Yine de ufku daraltıyorlardı.

her tarafta. *Haruçaylar* Linden, Liand ve Anele'nin etrafından dolanırken, Mahrtiir de güvenlik için kordonlarıyla birlikte araziye araştırıyordu. Yer, Linden'in yaşlı adamın hatırı için korktuğu sert, ham kenarlı otlarla kaplıydı. Yolculuklarının ilk günü boyunca, atlılar ne zaman yemek ve su için ya da birkaç hazine meyvesi toplamak için mola verseler, at sırtında kaldılar.

Linden atını sürerken köyleri, herhangi bir yerleşim yerini aradı ama hiçbirini göremedi. Toprak'ın insanları Revelstone civarında yaşamaktan kaçınmıyor muydu? Bu nedenle Ramenlerin görünmeden geçmelerini sağlayacak bir yol seçtiklerini varsaydı. Belki de Mahrtiir'in Lord'un Kalesi'ni geride bırakma hevesi onu grubu yavaşlatabilecek karşılaşmalardan kaçınmaya itmişti. Ya da belki de Alçakgönüllüler'in köylüleri Linden ve arkadaşlarının tehlikeli bilgi ve büyülerine maruz bırakmaya karşı çıkacağını anlamıştı.

Ayrıca Harrow'dan bir iz bulabilmek için yamaçları da taradı. Ama Insequent görünmüyordu. Yakınlarda bir yere gitmiş olsa bile ne Ramen ne de *Haruchai* onu fark edebilirdi.

Linden'in ilk heyecanlı anından sonra gün yavaş geçiyor gibiydi. Yine de Hyn'in rahat gücü onu destekliyordu. Ve sonunda kendi kaderinin kontrolünü eline almaya başladığını, inisiyatifi düşmanlarının elinden aldığını hissederek cesaretlendi. Çok uzun zamandır onların çeşitli oyunlarına basitçe tepki vermişti. Şimdi onlar da kendisinininkine karşılık vermek zorunda kalacaklardı.

Şansı, cesareti ve arkadaşlarının paha biçilmez yardımlarıyla Despiser'in müttefiklerini şaşırtabilirdi.

Ancak o gece, o ve yoldaşları kamplarını tepelerin arasındaki engebeli bir yamaçtan yüzyıllar ya da bin yıllar boyunca dökülen bir moloz yığınının üzerinde kurdular. Yuvarlanmış ve yıpranmış taşlardan oluşan bir yatak Anele'yi koruyordu ama ona biraz uykudan fazlasını vermiyordu. Gece ilerledikçe, beklentisi huzursuz bir endişeye dönüştü.

Bir saldırı olması muhtemeldi. Kastenessen ve Roger kesinlikle onu durdurmaya çalışacaktı. Diğer düşmanlar da -daha az tahmin edilebilir olanlar- aynı şeyi yapacaktı. Andelain'den uzak durması için hem dostları hem de düşmanları tarafından uyarılmıştı. Ve uyanık yatarken, Kevin'in Kirinin sürekli balyasının kararlılığını azalttığını hissetti. *Şelalelerin büyük bir kötülük olduğuna şüphe yok,*

Liand bir keresinde ona şöyle demişti. *Yine de Kevin's Dirt'ün dayattığı mahrumiyetin yanında bunları biraz yanlış buluyorum.* Karanlıkta, yaklaşmakta olan körlüğün ağırlığı, duyularının yanı sıra muhakeme ve inancını da aşındırma gücüne sahipti.

Bu koşullar altında, *Harucha*'nin uyuyor gibi görünmemesi onu hem rahatlatmış hem de rahatsız etmişti. Belki de Stave, Galt, Branl ve Clyme at sürerken gözleri açık uyukluyor ya da arkadaşlarının güvende o l d u ğ u n d a n emin olduklarında kestiriyorlardı.

Ayrıca, hazine meyvelerini reddetmemelerine rağmen çok az yiyor gibi görünüyorlardı. Linden, sıradan ölümlülerin ihtiyaçlarına ve zayıflıklarına benzeyen her şeyi gizli tutmanın onlar için içgüdüsel olduğunu tahmin ediyordu. Kan Muhafızı Yemini'nin bozulmasından binlerce yıl sonra, Stave ve Ustalar bir zamanlar Lordlara hizmet etmiş olan *Harucha*'yi taklit etmeye devam ettiler.

Onların katı esnekliklerine güvenebilirdi. Ama bu aynı zamanda onların en büyük zayıflığıydı.

Neyse ki Liand gün boyunca ve akşamları *orkestrasını* incelemek için *hatırı* sayılır bir zaman harcamıştı. Ertesi sabah Güneş Taşı'nın gerçekten de Kevin'in Kirine karşı koyabildiğini gösterdi. Sessiz bir coşkuyla Ramen'e, Linden'e ve kendisine sağlık hissini geri kazandırdı ve Linden'i Asa'sının eforundan kurtardı. Bundan sonra kendini daha az yalnız hissetti; artık şirketin tek güç aracının kendisinininki olmadığını bilmek onu rahatlatmıştı.

Gün boyunca, Hyn'in bir taht kadar güvenli, istikrarlı yürüyüşü onu rahatlatıyordu. Ve tepeler, dünyanın olanaklarını genişletiyor gibi görünen dalgalı bir çayıra açılıyordu. Liand'ın *orkestrasının* sağladığı rahatlama gibi, daha uzağı görebilmek de korkusunun bir kısmını hafifletiyordu.

Gün batımına yakın bir saatte, ortasından gürül gürül akan bir derenin geçtiği ve yatağı çoğunlukla kırık kiremit ve arduvazdan oluşan, Anele'yi ele geçirilmekten koruyacak kadar taş, ama onu en kötü anılarına maruz bırakacak derin kayalardan arınmış bir derede gecelemeğe üzere durdular. Su, mevsimsel sağanaklardan ve dağ karlarından akıyordu. Sıvı sırları arasında, yağmurun ve kar fırtınasının, yeni sıcaklığın ve eski buzun zayıf tatlarını taşıyordu. İçinde

Yazın, su yolu kenarlarına kadar çalkantılı olurdu, küçük bir nehir genellikle güneye doğru ilerlerdi. Ancak şimdi, arroyo'nun kirli dibi, keşifçi Ramen'in Anele'nin geceyi geçirmesi için bulduğu en güvenli yerdi.

Linden kendisi için yatağını derenin üzerindeki daha yumuşak zemine sermeyi planlıyordu. Arkadaşları yattığı yerde onu izleyebilirdi. Ranyhyn'in de arkadaşlarını koruyacağından şüphesi yoktu. Önceki gecenin rahatsızlıklarından sonra, daha iyi dinlenmek için bir şans istiyordu.

Ama önce, alacakaranlık akşam karanlığına dönüşürken ve Liand ile Pahnı neşeli bir ateşin üzerinde yemek hazırlarken, sırtını derenin kuru duvarına yaslayarak oturdu. Orada rahatlayıp düşünebiliyordu.

Topluluk yemeğini yedikten sonra -Ramen Ranyhyn'e bakmaktan döndüğünde ve Alçakgönüllüler su yolunun kenarlarında Linden ve arkadaşlarının üzerinde yerlerini aldığı anda- Dave nihayet Harrow ve Mahdoubt konusunu açtı. Onların ürkütücü mücadelesini ve sonucunu anlattı. Ve Linden'in Vizard ve Theomach hakkında daha önce duyduklarını tekrarladı, ancak *Harucha*'nin Insequent'i nasıl bildiğini açıklamadı. Halkının kadim yenilgisini, belki kendi gizli duygularını korumak için, belki de Alçakgönüllüleri yatıştırmak için kendine sakladı.

Liand ve Cords'u izleyen Linden, onların da sormak istedikleri sorular olduğunu gördü. Ama Stave'in yansıtılmayan ciddiyeti soru sormayı yasaklıyordu. Yine de Mahrtiir'in konsantrasyonunun keskinliği, Stave'in suskunluğuna rağmen sorularını soracağını gösteriyordu. Eski Üstat'ın hatırı için Linden Manethrall'a engel oldu.

"Stave," diye sordu sessizce, "nerede olduğumuz ve nereye gittiğimiz hakkında bize ne söyleyebilirsin? Sen ve Alçakgönüllüler bu bölgeyi biliyorsunuz. Biz bilmiyoruz." O ve Covenant uzun zaman önce Tek Ağaç'ı aramaya başladıklarında, çevresiyle ilgilenecek durumda değildi. Sadece Revelstone'u Sunbane'in ölümcül permütasyonlarına karşı doğuya doğru terk ettiklerini hatırlıyordu. "Önümüzde ne olduğuna dair bir fikir edinmek istiyorum."

Bir kez daha, onu Üstatların yasaklarını ihlal etmeye ve bunu onların huzurunda yapmaya teşvik etti. Ancak, Alçakgönüllülerin buna itiraz edeceğinden kuşkuluydu. Kendilerini bu çabaya adadıktan sonra, onun ve arkadaşlarının bilgilerine ihtiyaçları olmadığını iddia edemezlerdi.

Stave'in tavrı sertti ama tereddüt etmedi. "Revelstone'dan Andelainian Tepeleri'nin en kuzeybatı ucuna kadar olan mesafe doksan fersah. Ranyhyn'i aşırı zorlamadan sürdürdüğümüz gibi, şimdi arkamızda otuz fersah var."

"Yani dört gün daha," diye mırıldandı Linden.

Haruchai başını salladı. "Seçilmişler, sayımınız ne gecikme ne de muhalefetle karşılaşmayacağımızı varsayıyor. Muhalefet konusunda bir öngöründe bulunmam mümkün değil, ancak *skurj* konusunda uyarıldık ve düşme ihtimali de unutulmamalı. Ancak bazı gecikmeler arzu edilebilir, bazılarından ise kaçınılamaz.

"Yarın, Birinci Woodhelven'in yakınından geçeceğiz; Sunder Graveler ve Hollian eh-Brand'ın, Lordların çağları boyunca Ülke'nin harikaları arasında yer alan ağaç evleri yeniden yaratma girişimlerinin ilki ve gerçekten de en uygulanabilir olanı olduğu için bu şekilde adlandırılmıştır. Burada durmak isteyebilirsiniz, çünkü *Haruchai* sizin hiçbir zaman gerçek bir Woodhelven görmediğinizi hatırlıyor. Ayrıca, eğer Mütevazılar izin verirse, erzaklarımızı tazelemek de akıllıca olacaktır."

Linden, Alçakgönüllüler'in köylülerle yapılacak herhangi bir görüşmeyi reddedeceklerinden emindi. Ancak Stave'in önerilerine tepki gösterdilerse de bunu sessizlik içinde yaptılar ve Linden duyduklarını paylaşmadı.

Kendine daha sıkı sarıldı. Babasının kılığındaki Roger Covenant ona Kastenessen'in artık Andelain'i işgal ettiğini, *skurj*'a hükmettiğini ve Anele aracılığıyla yerini tespit edebildiği için o yiyici canavarları onunla buluşmaya gönderebileceğini söylemişti. Ama Roger pek çok konuda yalan söylemişti - Anele çıplak toprağa dokunmadıkça Kastenessen'in yaşlı adamı tespit edebileceğine ikna olmamıştı.

Ayrıca öfkeli *Elohim*'in Andelain'i işgal ettiği fikrinin de mantıksız olduğunu düşünüyordu. Şüphesiz böyle bir varlık, Toprağın özündeki sağlık ve güzellikten kaçınır mı? Pekâlâ nefret edebilirdi

Ölümler'in katı kuralları. Ve Andelain'e yapılacak bir saldırı sadece gücünü boşa harcayacaktı: halkını tehdit etmeyecekti ve bu yüzden öfkelerini dindirmeyecekti.

Hayır, bu konuda Roger'ın Kastenessen'in *skurj*'a hükmettiği ve Ülke'nin düşmanlarının onun amacını engellemeye çalışacağı dışında hiçbir iddiasına inanmıyordu. Eğer Kastenessen Loric'in *krillerini* kendisi için elde etmek istiyorsa -eğer *kriller* onun için doğuştan düşmanca değilse

-Bunu dolaylı olarak yapacağından şüpheleniyordu.

"Devam et," diye yumuşak bir sesle Stave'e ısrar etti. "Bize başka ne anlatabilirsin?"

Yüz ifadesi inatla nötr kaldı. Ama Alçakgönüllüler onu daha fazla konuşmaması için zorladıysa da onlara kulak asmadı.

"Clave ve Sunbane'in açtığı pek çok yara arasında en acısı büyük ormanların kaybıydı. Yukarı Diyar'da üç tane vardı. Karanlık Grimmerdhore, Revelstone'un doğusunda yer alıyordu ama güneye, Andelain'e doğru uzanıyordu. Yolumuz, Grimmerdhore'un bir zamanlar geliştiği ve yok olduğu bölgenin bir kısmı boyunca uzanıyor.

"Andelain'in güneydoğusunda, Kara Nehir ile Roamsedge arasında kara kara düşünen Morinmoss vardı. İnançsız orada bir zamanlar Sınırsız bir şifacı tarafından ölümden kurtarılmıştı. Ve Merkez Düzlükler ile Son Tepeler'in güneybatısında, güçlü ve acı Garroting Derinliği yükselirdi.

"Ama bir de dördüncü bir orman vardı, Dev Ormanı, Güneşboğan'dan kurtulan ve Sarangrave Düzlüğü'nün kirli sularının kuzeyindeki Aşağı Topraklar'da olduğu gibi hala varlığını sürdüren."

Sarangrave Linden hatırladı. Orada o ve Covenant, Sunder, Hollian ve küçük bir *Haruchai* grubuyla birlikte neredeyse Lurker'a ve Lurker'ın aşındırıcı köleleri *Skest*'e yeniliyorlardı. Ve orada, Despiser'in yenilgisini ve Diyar'ın iyileşmesini mümkün kılan Arayışın Devleri ile karşılaşmışlardı. Ama sevdiği ve kaybettiği arkadaşlarının anılarının Stave'in sözünü kesmesine izin vermedi.

"Bir ölçüde," dedi. "Yozlaşma'nın devrilmesinden ve Sunbane'in ortaya çıkmasından sonra yaşananlar ilk olarak Arayış Devleri tarafından *Haruchai*'ye anlatıldı, ancak bu hikâye daha sonra Sunder Graveler ve Hollian eh-Brand tarafından tekrarlandı.

"Bir süre için Sunder ve Hollian Andelain'e hapsedular. Hollian yeni doğmuştu, Sunder onu iyileştirmek için kendinden çok şey harcamıştı ve Güneşboğan'ın hastalığı Toprak'ta hâlâ devam ediyordu. Aramanın İlki ve Pitchwife Kanun Asası'nı onlara emanet etmişti ama henüz kullanımını öğrenmemişlerdi. Andelain'in Toprak Gücü zenginliğine ihtiyaçları vardı. Bu yüzden Tepeler arasında kaldılar ve Asa üzerinde çalışıp güçlendiler."

Linden öne doğru eğildi ve Stave'in düz sesi küçük kamp ateşinin etrafındaki karanlığı tanımlarken dikkatle dinledi. Anele'nin Tek Orman hikâyesi gibi, Caerrol Wildwood ile karşılaşması da onu ormanlar hakkında daha fazla şey öğrenmeye aç bırakmıştı. Ve *Haruchai*'nin arkadaşlarıyla ilgili hatıralarına değer veriyordu. Arazi'den kovulmadan önce yaptığı son iş Sunder ve Hollian'a ulaşmak olmuştu. Sevildiklerini ve umut etmek için bir nedenleri olduğunu bilmelerini istemişti.

Liand ve Ramen de Stave'in açıklamasını can kulağıyla dinledi. Binlerce yıl önce Ramen, Ranyhyn'i Ra Ovaları'ndan uzaklaştırarak Sunbane'den kaçmalarını sağlamıştı. Ve Hyn ile Hynyn Linden'e bağlılıklarını bildirene kadar, uzun aralıklarla Ülke'nin sınırlarında keşif yapmak dışında hiçbir geri dönmemişti. Sonuç olarak, Mahrtir ve Kordları, halklarının kendi kendilerine uyguladıkları sürgün sırasında Diyar'da olup bitenler hakkında çok az şey biliyorlardı.

"Ancak," diye devam etti Stave, "Sunder ve Hollian Dev Ormanı'nın görkemini çok iyi hatırlıyorlardı. Ve o da ağaç sevgisiyle doğmuş bir eh-Brand'dı. Asa'yı kabul etmeleriyle birlikte üstlendikleri büyük ve hayati görevler arasında, ilk olarak ormanların Toprak'a yeniden kazandırılmasını başlatmak istiyorlardı.

"Yine de Grimmerdhore, Morinmoss ya da Garroting Deep hakkında hiçbir bilgileri yoktu. Ne de Arayış'ın Devleri'nin. Ve hiçbir *Haruchai* Sunder ve Hollian'ı aramadı. Devler Revelstone'a dönene kadar, *Haruchai* Sunder ve Hollian'ın hayatta olduğunu bilmiyordu. Böylece Graveler ve eh-Brand, Diyar'daki ormanların tarihi tarafından yönlendirilmedi.

"Bunun yerine kendi amaçlarını tasarladılar. Asa'yı kavrayışları, Andelain'deki Sunbane'in son tahribatını iyileştirmeye yetecek kadar arttığında, dikkatlerini

Dışa doğru. Andelain'in tüm sınırları boyunca, Thunder Dağı'nın kuzeyindeki Landsdrop'tan batıya, sonra güneydoğuya Mithil Nehri'ne, oradan Mithil'in doğusuna, bir zamanlar Morinmoss'un varlığını sürdürdüğü bölgeye ve son olarak Mithil boyunca kuzeye, Gravin Threndor'un en güney yamaçlarına kadar, Sunder ve Hollian, Andelain'in Gilden ağaçlarını onurlandırmak için Salva Gildenbourne adını verdikleri kuşatıcı bir ormana ilham verdiler ve onu beslediler."

Stave yine Alçakgönüllüleri düşündü, belki de onlara kendisine tavsiyede bulunmaları için bir fırsat sunuyordu. Ama onlara yüksek sesle soru sormadı ve onlar da cevap vermedi. Bir süre sonra küçük bir omuz silkme hareketi yaptı ve devam etti.

"Eğer bunu yapabilselerdi, Graveler ve eh-Brand ormanlık alanların cömertliğini Andelain ve Landsdrop arasındaki savaşın harap ettiği tüm topraklara yayacaklardı. Ancak orada şaşkına döndüler. Asa'yı kavrayışları -ya da belki de tamamlanmamış olan Asa'nın kendisi- Yozlaşma'nın kadim ordularının ve savaşlarının yol açtığı zararın üstesinden tam olarak gelemedi."

Linden'e doğrudan bakan Stave sözlerini şöyle tamamladı: "Salva Gildenbourne, Andelain'e yaklaştığımız yerin karşısında duruyor. Kendi tarzına göre, Toprak için değerli, harikulade bir bölgedir. Ancak ilimden faydalanılmadan kuruldu ve hem geniş hem de asi bir şekilde büyüdü. Eğer bize karşı çıkılmaz ya da geciktirilmezsek, üç gün içinde burayı ele geçireceğiz. Ancak, Salva Gildenbourne'un kendisi geçişi engelliyor. Ve orada Ranyhyn yolumuzu hızlandıramaz. Bu nedenle, ormanın yolculuğumuza iki gün ya da daha fazla eklemesi gerektiğini tahmin ediyorum."

Linden kendi kendine başını salladı. O halde altı gün -ve sadece Ülke'nin düşmanları saldırmazsa. Daha aceleyle seyahat etmek istiyordu; daha sert ve daha uzun at sürmek. Andelain'deki amacına ulaşmadan Jeremiah'yı aramaya tam anlamıyla başlayamazdı. Ama geçmişini düşündüğünde, *kresh*'in *kuduz* ulumalarını hâlâ duyabiliyordu. Bir *Elohim*, Sandgorgon Diyarı'nın yanı sıra *croyel* ve *skurj*'u da uyarmıştı. Bir zamanlar onu ele geçirmiş olan Raver *Mokşa* Jehannum'a ne olduğunu bilmiyordu. Şüphesiz bir yerlerde çalışıyor, Lord Foul'a hizmet ediyordu. Ve *Turiya* Herem'in Joan'a sahip olduğunu da unutmamıştı. *Turiya*'nın Joan'ın deliliğine bir dereceye kadar odaklanabileceği düşünülebilirdi. Eğer bunu yaparsa,

onun vahşı büyü patlamaları bir ölçüde yön ve niyete ulaşabilir-

Acele etmek Linden ve tüm yoldaşları için tehlikeyi neredeyse kesinlikle artıracaktı. Ramen ve hatta Ranyhyn daha kolay pusuya düşürülebilirdi.

Düşüncelere dalan Liand, "Ben hiç orman görmedim. Pahni beni yayladaki ağaçların bin katına ya da bin bin katına çıktığını hayal etmeye zorluyor. Ama bu benim anlayışımın ötesinde."

Manethrall sertçe başını salladı. "Ramenler açıklığı ve uzun tepeleri sever. Yine de atalarımız Diyar'ın ormanlarına saygı duyardı. Onların çok katmanlı ihtişamı tariflerin ötesindeydi. Şimdi bakışlarımı Salva Gildenbourne'a çevirmek ve onun sayısız görkeminin arasından geçmek için sabırsızlanıyorum.

"Sen bir Stonedownor'sun," diye ekledi Liand'a, "kaya ve kalıcılık için doğmuşsun. Yine de senin de ahşabın ihtişamından etkilenip tapınacağından şüphem yok. Ve henüz Andelain'den bahsetmedik, Toprak'ın güzelliğinin bolca geliştiği yer."

Ramen ve Liand konuşmaya devam ederken, Anele ateşin yanında uyuklayarak horladı ve Humbled nöbet tuttu; ama Linden onları neredeyse hiç duymadı. Endişeleriyle baş başa kalan Linden, bahar gecesinin soğuğundan korunmak için omuzlarına bir battaniye sardı ve düşünmeye çalıştı.

Covenant'in oğluna göre Kastenessen sadece birkaç *skurj*'u Toprak'a çağırmıştı. Bu noktada Roger doğruyu söylüyor olabilirdi. Elbette bu yaratıklardan oluşan bir kalabalık Üstatların dikkatinden kaçmış olamazdı. Yine de Linden'in Diyar'a yaptığı yolculuk sırasında gördüğü canavarlar muazzam bir yıkım yaratma kapasitesine sahipti. Daha şimdiden Şelaleleri söndürmeyi iki kez başarmıştı ve artık daha güçlüydü. Asa'nın kendisi de daha güçlüydü. Ama Kanun ve Dünya Gücünün *Skurj*'u durdurmaya yetip yetmeyeceğini tahmin edemiyordu. Eğer başka herhangi bir teurji bu korkunç yaratıkları kontrol altına alabilseydi, *Elohim* Kastenessen'i Durance'ına atamayabilirdi.

Yine de sonunda uyuduğunda, rüyalarına krakenlerin çeneleri, zalim sarı dişler ya da *kesiklerin* dayanılmaz acısı girmiyordu. Bunun yerine sonsuza dek uyuşmuş karanlığın içine düşüyor gibiydi.

Harrow'un gözlerinin dipsizliğinde, oğlunun acı dolu ağlayışından başka hiçbir ses yoktu.

Endişeli bir aciliyet havası içinde uyandı. İçinde bulunduğu koşulların baskısı ve ikilemleri Jeremiah'la ilgili düşüncelerini tekrar tekrar arka plana itti; ama ne zaman Jeremiah'ın içinde bulunduğu durumun aşırılığı aklına gelse, bunu iki kat kuvvetle yaptı. Andelain'e, Loric'in *kriline* ve Ölümler'e ulaşmak için önünde hâlâ uzun bir yol vardı. Ama bunlar oğlunu bulma arayışının sadece ilk aşamalarıydı. Nihayetinde bu tür şeyler gerekliydi çünkü Jeremiah'yı aramaya başka nasıl başlayacağını bilmiyordu.

Arkadaşlarıyla gergin bir kahvaltı yaparken Liand nazikçe gözlemledi. "İyi dinlenmemişsin, Linden."

Başını salladı; ama dinlemiyordu. Bunun yerine ısıklık seslerine ve resmi selamlamalara kulak kabarttı. Onun isteği üzerine Stave ve Mahrtiir, Ranyhyn'i çağırmak için arroyonun doğu kenarının ötesindeki Alçakgönüllülere katılmıştı: Stave'in dönüşünü bekliyordu. Stave tekrar su yoluna iner inmez, yemeğinden kalanları Bhapa'ya uzattı ve ayağa kalktı.

"İlk Woodhelven mı?" diye sordu. "Ne kadar uzakta?"

Stave onun bu ani tavrı karşısında kaşlarını kaldırdı. "Eğer yolumuza karşı çıkılmazsa, öğleden önce Woodhelven'a varmış olacağız."

Linden dudağını ısırdı. "Orada durmamız gerektiğine emin misin? Yeterince erzağımız yok mu?"

Woodhelvenin'in yaklaşan tehlikeler konusunda uyarılması gerekirse, Alçakgönüllülerden biri köylülerin cehaletini koruma taahhütlerini ihlal etmeden bu görevi yerine getirebilirdi.

Stave omuz silktili ve onu inceledi. "Gelecek belirsiz, Seçilmiş. Yakında yolumuzdan çok uzaklara sürüklenebiliriz. Yiyeceklerimizi yenileme fırsatını ihmal etmek tedbirsizlik olur."

"Pekâlâ," diye mırıldandı mutsuzca. "Ama olabildiğince çabuk olalım. Jeremiah'nın bana ihtiyacı var."

"Sen de affetmiyorsun," dedi Stave. "Bunların hepsi *Haruchai* Anlayın. Ranyhynler sizi bekliyor. Ve kendi aralarında

Acele etme arzunuzun haklı olduğunu alçakgönüllülükle kabul ediyorum. Tedbiri elden bırakmadan olabildiğince hızlı yolculuk edeceğiz."

Sözleri sanki bir emirmiş gibi, Liand ve Pahnı aceleyle kaplarını, çanaklarını ve mutfak eşyalarını yıkarken, Bhapa şirketin yataklarını yeniden topladı. Aynı anda Branl ve Galt da vadiye atlayarak Linden'i şaşırttı. Tek kelime etmeden, üzerinde bir ya da iki kişinin durabileceği, belki de iki parmak kalınlığında büyük bir kayrak taşı bulana kadar nehir yatağının şeyl ve çakıllarını aradılar. Branl ve Galt onu birlikte kaldırarak su yolunun kenarındaki Clyde'a doğru fırlattılar. Clyde kayrak taşıyı iyice kavradıktan sonra onu gözden uzak bir yere taşıdı.

Linden'in şaşkın bakışları karşısında Stave açıkladı. "Verimli bir ova Birinci Woodhelven'i çevrelese de, çevredeki tepeler çoraktır, bugün geçmemiz gereken bölgenin çoğu gibi. Yapabildiği sürece, Clyde taşıyı Mhonym'in sırtında taşıyacak. Gerektiğinde, yaşlı adamı Kastenessen'in dokunuşundan koruyabilir."

Linden dışlerinin arasından ısıklık gibi bir ses çıkardı. "Bu çok iyi." *Harucha*'nin doğaüstü gücüne *aşınaydı* ama çoğu zaman ne kadar güçlü olduklarını unutuyordu. "İçinizden birinin bunu düşünmesine sevindim."

Anele'ye defalarca koruma sözü vermişti ve Anele defalarca bunun yerine başka kaygılara odaklanmıştı.

Liand sırtarak Stave'in sırtını minnetle sıvazladı. Sonra da Linden'in arroyoya tırmanmasına yardım etmeyi teklif etti.

Kenara ulaştığında Mahrtiir'i orada toplanmış Ranyhyn ile birlikte buldu. Hyn yumuşak gözlerinde sevgi dolu bir bakışla Linden'e yaklaştı: Hynyn toynaklarını sertçe yere vurdu. Clyde çoktan kayrak için kayışlardan bir koşum takımı yapmış, onu sırtına geçirmiş ve Mhonym'e binmişti. Linden şimdi Mhonym'in diğer atlardan neredeyse bir el daha uzun olduğunu, ağır kaslı kalçaları ve derin bir göğsü olduğunu görüyordu. Belli ki aygır Clyde'ın yükünün ilave ağırlığını taşıyabilecekti.

Alçakgönüllüler'in başlıca amacı Linden'i korumak olabilirdi ama ona ve arkadaşlarına yardım etme görevini de ciddiye alıyorlardı. Bu yönleriyle Thomas Covenant'la birlikte tanıdığı *Harucha*'ye benziyorlardı. Uzun bir süre boyunca, Brinn, Cail, Ceer,

ve Hergrom ona son derece güvenmiyorlardı ama şüpheleri onu hayatları pahasına korumalarına engel olmamıştı.

Toprağın Efendileri olduklarında, *Haruçaylar* kendileri olmaktan vazgeçmemişlerdi.

Bu tanıma ve Hyn'in istikrarlı kabullenışıyle rahatlayan Linden bir süre daha sakinleşti. Ama sonunda o ve yoldaşları atlarına bindiklerinde ve Ranyhyn gündoğumu boyunca güneydoğuya doğru döndüğünde, Hyn'i dörtlüye koşturmak teşvik etme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

Lord Foul ve *croyel* Jeremiah'ı elinde tuttuğu sürece, bir daha asla güneşi göremeyebilirdi. Despiser dünyanın karanlık yerlerini tercih ederdi. Ve *Melenkurion* Skyweir yönetiminde, Jeremiah'yı neredeyse kaybediyordu. Lord Foul'un bu riski ikinci kez almayacağından emindi.

Ne olursa olsun, Andelain ve Loric'in *krilleri* arayışının sonu değil başlangıcı olacaktı.

Güneş gözlerinin önünde bir bariyer gibi dururken, zamanın endişe içinde akıp gittiğini hissediyordu. Ancak Ranyhynler onun iyiliği için akıcı yürüyüşlerini hızlandırdılar. Mahrtiir Bhapa'yı topluluğun çok ilerisinde keşfe gönderdi: Galt ve Branl önden giden atlılar olarak her iki tarafta da neredeyse gözden kayboldular. Ve Hyn'in yürüyüşünün akışı yavaş yavaş Linden'in sinirlerini yatıştırdı. Kısrakların rahatsız edilmeyen ritmi bilinçaltına bir denge empoze ediyor, Linden'i koruyucu kollarda sallanıyormuş gibi rahatlatıyordu. Güneşi izlemeyi bıraktı ve böylece ilerleme algısı da değişti.

Stave ve Mahrtiir onunla birlikte at sürdüler. Arkalarında Liand ve Pahnı, Anele'yi kuşatıyordu. Clyme ise Mhonym'i yaşlı adamın bineğinin peşine takmıştı. Sadece ara sıra su yudumlamak ya da birkaç hazine meyvesi toplamak için duraklayan atlılar, alçak tepelerin yamaçlarından, artan sırtlardan ve otlarla köpüren bir denizin yavaşça dalgalanmasındaki eyotlar gibi tek tük ağaçların ve kümelerin noktaladığı küçük vadilerden geçerek ilerlediler.

Güneş sabah gökyüzünün ortasını geçerken, Linden'in ayarlanmış duyuları *yanlışlığın* ilk kokusunu aldı.

İlk başta, tanımlanamayacak kadar uçucuydu: Will-o'-the-wisps kadar anlaşılması zor; Kevin's Dirt'ün kapsayıcı kokusundan neredeyse ayırt edilemez. Bunun neyi temsil edebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama ne zaman

Etrafına baktığında Mahrtiir'in havayı kokladığını gördü. Anele, Hrama'nın sırtında huzursuzlaşmış, başını garip bir şekilde bir o yana bir bu yana sallıyordu. Branl ve Galt da sanki bir kordonu sıkılaştırıyormuş gibi topluluğa yaklaşmıştı.

Liand şaşkın bakışlarını Pahni'ye çevirdi. Ama sürekli gürleyen toynak sesleri arasında ona seslenmedi ve Pahni de onun bakışlarına cevap vermedi.

İşte: Linden o hissi tekrar hissetti. Bu bir kokudan ziyade bir çeşit tiz sesiydi, sanki zalim bir şey kısa bir süre için algısına sürtünmüş ve sinirlerini titretmişti. Tam Manethrall'a ya da Stave'e bir soru yöneltmek üzereydi ki önünde Bhapa'yı gördü, sanki *kresh* onu rahatsız ediyormuş gibi topluluğa yeniden katılmak için acele ediyordu.

Ama Linden'in hissettiği şey kurtların misk kokusu değildi. Bu daha karanlık bir şeydi; açlık ya da niyeti olmayan bir şey - ve çok daha ölümcül.

Stave ve Mahrtiir dokunarak ya da belki de sadece düşünerek Hynyn ve Narunal'ı yavaşlattılar; Ranyhyn'in geri kalanı da onları örnek aldı. Bhapa bağırmadan haber verebilecek kadar yaklaştığında atlar ancak tırıs gidiyordu.

"Manethrall, Ringthane, bu bir *kaza*." Ramen'in sertliği ses tonundaki aciliyetle yarışıyordu. "Onu görmedim, çünkü algımın sınırında duruyordu. Yine de bundan eminim. Bu tür kötülükler yanıltıcı olamaz."

Whrany'yi Mahrtiir'in yanında yürümesi için çeviren Kordon devam etti. "İlk başta tam karşımızda duruyordu. Ama hareket ediyor, tüm *kazalar* gibi. Şimdilik, rüzgâr batıdan esmesine rağmen, rüzgâr tarafından taşınıyormuş gibi güneye doğru sürükleniyor. Eğer bir kapris rotasını değiştirmezse, bizi tehlikeye atmayacaktır. Hatta yolumuzun bir fersah ya da daha ötesine geçebilir."

"Birinci Woodhelven'e ne kadar yaklaştı?" Linden sordu. "Söyleyebilir misin?"

Düştüğünde Kevin'in Nöbeti'nin üzerinde durmuştu; o ve Anele. Granitten daha az inatçı herhangi bir maddeye bir *kazanın* neler yapabileceğini hayal ederken inledi.

Bhapa çaresizce Mahrtiir'e baktı. "Ne yazık ki bilmiyorum. İnsanların yaşadığı yerlerin auraları Şelaleler ölçeğinde küçük şeylerdir. Ben yapabildim

Nedeni tanımlamak ve bundan emin olmak için, çünkü bu çok büyük bir hastalık. Woodhelven'a dair hiçbir şey hissetmedim."

"Bu durumda," dedi Linden acımasızca, "sanırım sıkı at sürmenin zamanı geldi. Woodhelvenın'ın bize ihtiyacı olabilir. İhtiyaç duymazlarsa da, o şey yön değiştirmeden önce onu geçmek istiyorum."

Söndürmek için nedenin peşinden gitme fikrini otomatik olarak reddetti. Bunu yapmak onu geciktirecekti. Joan'ın zamansal ihlallerinin her biri kısa süreliydi: bunu biliyordu. Aksi takdirde Kemer çoktan düşmüş olurdu. Düşüşü kimse -başka bir güç- sürdürmezse, çok geçmeden kendini tüketecek ve yok olacaktı.

Manethrall ve Stave başlarını salladılar. Sonra tüm Ranyhyn'ler adımlarını hep birlikte uzattı ve güneydoğuya doğru atlar gibi koşana kadar yumuşak bir şekilde hızlandılar.

Başka koşullar altında, Hyn'in canlılığı ve çabukluğu Linden'i neşelendirebilirdi. Ama şimdi dikkati ileriye odaklanmıştı. Asa ile duyularını keskinleştirdi ve *sezgilerini* daha da ileriye götürdü.

Başlangıçta bunu küçük telkinlerle, içten gelen çarpıtma titreşimleriyle hissetti. Ama çok geçmeden bundan emin oldu. Esmer'in varlığında kendisini rahatsız eden mide bulantısı ile Falls'un yakınlığının neden olduğu daha içgüdüsel hastalıklı kıvrınmayı ayırt etmeyi öğrenmişti. Esmer onu kendi yönleriyle olan bağlantısını bozarak hasta ediyordu: *Sezaryenlerin* etkisi daha derindi. Neredeyse hücresel bir düzeyde, somut gerçekliğe olan bağımlılığını tehdit ediyorlardı.

Bhapa'nın işaret ettiği yerde, onun ilerisinde ve sağında, güneye doğru düzensiz bir şekilde kayan bir gemi vardı. Eğer yönü değişmezse, Joan'ın arkadaşlarını tehlikeye atmayacaktı. Daha ziyade Joan'ın mantıksız şiddetini kendi kendine dağılana kadar uzaklara taşıyacaktı. Ve devam ettiği sürece, yıkıcılığı Joan'ın serbest bıraktığı vahşi büyüünün miktarından çok, akılsız yolu boyunca uzanan şeylere bağlı olacaktı.

Linden Güz'ün yapabileceklerinden duyduğu korkuyu büyük bir çabayla bastırdı. Stave ve Humbled'ın sessiz onayları, *Caesure*'un bulunduğu yerin yakınlarında hiçbir köy ya da yerleşim yeri olmadığına dair onu temin etti.

Elbette. Hayatlar tehlikede olsaydı *Haruchai* onu kesinlikle uyarırdı.

Geriye tek bir endişe kalmıştı: İlk Woodhelven.

Kanun Asası'nı eklemleri ağrıyana kadar kavrayan Linden, Hyn'in boynuna doğru eğildi ve sessizce kısırağı ve tüm Ranyhyn'i daha hızlı koşmaya teşvik etti.

Yükselen uzun bir yamaç ilerideki görüşü engelliyordu. Güneyde alçak bir zemine doğru alçalıyordu; kuzeyde ise eski taşlarla kaplı kayalık bir tepeye doğru yükseliyordu. Ancak şirketin yolu boyunca yükseliş, atları yavaşlatamayacak kadar kademeliydi. Çakmaktaşı, ufalanmış şeyl ve çıplak toprağın affetmez bir karışımına dönüşmek için otların paçasını kaybeden toprak üzerinde yukarı doğru hızlandılar. Ranyhyn'in toynakları her adımda arkalarındaki molozları savuruyordu. Linden'i takip eden atlar, Hyn ve Hynyn, Whrany ve Narunal tarafından fırlatılan pürüzlü çakıl taşları ve kum serpintisi içinde koşmamak için aralarına mesafe koymak zorunda kaldılar.

Alçak arazi boyunca, *Sezür*'ün geçişinin kanıtlarını gördü. Oradaki toprak da yamaç kadar çoraktı ama sanki binlerce pençe tarafından tırmıklanmış gibi çalkalanmış bir görünümü vardı. Neredeyse bir taş atımı genişliğindeki bozuk bir toprak parçası güneye doğru eğri büğrü bir yol gibi uzanıyordu.

Tanrım, Düşüş büyüktü-

Şimdi Linden, *Caesure*'un kaynayan sütununun etrafında fırtınaya benzeyen bir şey gördü. Gökyüzü bulutlardan arınmış, ufuktan ufuğa düzenli bir şekilde uzanıyordu. Yine de uzaktan çakan şimşekler, bir nimbus gibi *caesure*'ün etrafında çitirdiyordu. Hava sanki gök gürültüsü başlarıyla doluymuş gibi yoğunlaştı; nem ve rüzgârdan ziyade gürültüyle doluydu.

Üzüntü dolu bir nefesi bastırdı. Tek tehlike Düşüş değildi. Demondim kadar bilge ve kudretli bir güç de *acilen* bu süreci kesintiye uğratmak ya da etkilemek için çabalıyordu.

Dudağını ısırarak başını başka yöne çevirdi. Stave, First Woodhelven'in çıplak tepelerle çevrili verimli bir ovada yer aldığını söylemişti. Eğer bu yükselişin ötesindeyse, doğrudan Sonbahar'ın yolu üzerinde olabilirdi. Tepe yakındı. Daha şimdiden yarım fersah ötedeki tepeleri görebiliyordu; toprak kadar çorak yamaçlar

Ranyhyn'in dörtnala koştığı.

Oh, Tanrım, diye inledi Hyn onu yükselişin tepesine taşırken.
Lütfen. Hayır.

Sonra Ranyhyn tepeyi aştı, uzak taraftan aşağıya bir sel gibi aktı; ve Linden Birinci Woodhelven'in kurtulmadığını gördü.

Kuzeybatıda Tor'un ötesine uzanan ve doğuya doğru kıvrılan geniş, alçak bir vadiyi kaplıyordu; parlak bir dere ve mevsimsel sellerle ekilebilir hale gelen yavaş bir toprak hilali. Stave'in de belirttiği gibi, ova şeyl, toprak ve marn tepecikleri gibi tepeler tarafından çevrelenmişti. Ama yüzyıllardır akan sular ve taşkınlar vadinin tabanını otlak kadar elverişli hale getirmişti.

Bir zamanlar -belki de yarım saat kadar önce- ağaç köyü olağanüstü bir yer olmalıydı: derenin kenarında duran muhteşem bir banyan, tek bir ağaç geniş bir koru oluşturan kadar yeni kökler ve ikincil gövdeler haline gelmek üzere kalın kümeler halinde dallar gönderiyordu. Binlerce devasa dal yapraklarını gökyüzüne sunmuş, birbirleri arasında büyüyerek hem evler hem de gövdeden gövdeye giden yollar için bolca fırsat sağlamış olmalı. Ve evlerin kendileri de olağanüstü olmalıydı, çünkü tahtalar ve kerestelerden değil, iç içe geçmiş kollar ve dallardan yapılmış ve dallar ve yapraklardan oluşan yoğun bir sazlık tarafından korunuyor olmalıydılar. Dere boyunca Woodhelven'in ekinleri gelişirdi.

Eğer Linden İlk Ağaçhelven'i *felaket* vurmadan önce görebilseydi, bu manzara onun acılı kalbini sevindirebilirdi. Sunder ve Hollian'la o kadar gurur duyardı ki... Ama o ve yoldaşları ağaç köyünü kurtarmak için zamanında oraya ulaşamamışlardı.

Şimdi sanki bir kasırga onu parçalamış gibi görünüyordu. Bir arada duran beş ya da altı dev kalınlığındaki eski gövdeler paramparça olmuş, parçalanmış ve çıra gibi etrafa saçılmıştı. Sızan kütükleri kırılmış kemikler gibi pürüzlüydü. Kırılmış dallar, Düşüş'ün ardından bir enkaz izi bıraktı: Karmakarışık kümeler halindeki odunlar, ateş yığınlarını andırıyordu: Yapraklar, kan dökülmüş gibi yere saçılmıştı.

Binlerce yıllık büyüme ve sağlığın ardından, nesilden nesile gelişen bir topluluk bir felakete dönüşmüştü.

Yine de Linden için en kötüsü bu değildi, her ne kadar hasar duyularına haykırsa da. Ağaç sadece bir odundu. Ölçülemeyecek kadar değerliydi ama yine de harabiyeti, *felaketin* tam maliyetini anlatmıyordu. Onun için daha dokunaklı olan, tarlaların ve Woodhelvennin'in kendisinin durumuydu.

Sonbahar'ın yolunun her iki tarafında da tarlalara dokunulmamıştı. Yakın zamanda sürülmüş ve bakılmışlardı ve yeni ekinlerin taze, savunmasız yeşilini taşıyorlardı. Ama *kazanın* geçtiği yerlerde, toprakta katliam yaratmış, İlk Woodhelven'in yiyecek ve gelecek umutlarını sakatlamıştı. Ham toprak, Toprağın bedeninde ağlayan bir safra gibi güneş ışığında ağrıyordu.

Evlerinin başına gelen felaketin etrafında yüzlerce erkek, kadın ve çocuk şaşkınlık ve dehşet içinde, tamamen kaybolmuş bir halde duruyordu.

Aralarında iki Üstat da hareket etmişti. Hiç şüphesiz bu, Woodhelvennin'in neden hâlâ hayatta olduğunu açıklıyordu: Efendilerin kör olmayan duyuları, köylüleri ailelerini toplamaları ve Sonbahar vurmadan önce kaçmaları konusunda uyarmıştı. Ve birkaç at da kurtarılmıştı. Ancak *Haruchai* felaketin etkilerini, gücünü ve etkisini hafifletmek için hiçbir şey yapamazdı. Woodhelvennin'ler hayatlarındaki yıkıma şaşkınlıkla bakıyor, düşünemeyecek ya da harekete geçemeyecek kadar dehşete düşüyorlardı. Evlerinin, eşyalarının ve görevlerinin enkaza dönüşmesine neden olan bu kayıtsızlığa, amaç ve istek yoksunluğuna nasıl dayanacaklarını bilemiyorlardı.

Ülkenin tarihi hakkında herhangi bir bilgiye sahip olmadıklarından, vahşet için hiçbir bağlamları yoktu.

Berek Halfhand'in kampında, Linden hiç tereddüt etmeden onun savaşının kurbanları için elinden geleni yapmaya gitmişti. Ama bu farklıydı. Woodhelvennin yaralı değildi: bedenlerinden ziyade kalpleri delinmişti. Tüm gücüne rağmen, ruhlarını tekrar bütün hale getiremezdi.

Ve Berek'in savaşçıların çektiği acılarda hiçbir sorumluluğu yoktu. İlk Woodhelven'in yerle bir edilmesini önleyebilirdi, eğer saatler önce, bölüğü kampı terk ettiğinde acele etmekte ısrar etseydi-

Joan'ın düğün bandını onarmamış olsaydı-

Ranyhyn'in, tüm bölüğün, paramparça olmuş korunun üzerindeki yükseltide yavaşlayarak durduğunu fark etmedi bile. Derin bir öfke dikkatini çekmişti.

Roger Düşüşler için şöyle demişti: *Belirli bir anda nerede olurlarsa olsunlar, tam o noktada zamanın her parçası bir anda gerçekleşir.* Gerçeklik dokusunun neden onarılamaz bir şekilde parçalanmadığını açıklamaya çalışmıştı. *Hareket ettikleri için, yeni zaman parçalarını topladıkları kadar hızlı bir şekilde o zaman parçalarını geri veriyorlar.* Buna ek olarak, Zaman Yasası kendini korumak için çabalıyordu. Muhtemelen Thomas Covenant da onu savunmak için savaştı. Ve Joan'ın konsantre olamaması, *nedenselliklerin* her şeyi tüketecek şekilde genişlemesini engelledi. Böylece nedensellik ve sıralamanın daha büyük bütünlüğü, Düşüşlerin şiddetine rağmen devam etti.

Yine de, *olay* geçerken Kanun'un yeniden tesis edilmesi yıkıcılığına katkıda bulunmuştu. Birinci Woodhelven'in hayatının her anı üst üste bindirilmiş ve sonra bu anlar doğal düzenlerine geri fırlatılmıştı. Sonuç ikiye katlanmış bir ihlaldir. Aslında, Sonbahar'ın gidişi de geliş kadar zarar vermişti.

Linden, köylüleri rahatlatmak için bir yol aramak yerine göklere öfkelenmek istemesine neden olan suçluluk ve üzüntünün vahşi karmaşasını kontrol etme çabasıyla bu tür şeylere odaklandı. Bir an sonra onlara sırtını dönebilirdi. Düşüş'ün ardından bir intikam gibi at sürmek ve onu varlığından *söküp* atmak için yanıp tutuşuyordu. Etrafını saran cadı fırtınasını bir kenara itecekti. Gallows Howe'da durmuştu: vahşete yıkımla karşılık vermeyi arzuluyordu.

"Seçilmiş." Stave onu bir tür delilikten geri çekmek istercesine elini koluna koydu. "Hata benim. Sen acele etmek isterken ben ihtiyatlı olmaya çağırdım."

Buna karşılık Mahrtiir şiddetli bir tükürük sesi çıkardı. "Burada *hatadan* bahsetme *Haruchai*. Ne sen ne de Yüzüktayfı önceden bilme yeteneğine sahip değilsiniz. Ortada bir hata yok. Sadece bu acı çeken Woodhelvenin'in ihtiyacı var."

Hata, diye düşündü Linden, dudağını kanayana kadar ısırarak. Oh, *hata* vardı, hem de çok fazla. Manethrall haklıydı: bunu bilemezdi. İstismara uğramış ve kırılmış Joan bile suçlanmayı hak etmiyordu. Ama

Lord Foul başka bir meseleydi. Kastenessen ve Roger, Ravers, *skurj* ve *croyel*: Despiser onları bir yaylım ateşi gibi Toprak'a yöneltmişti.

"Pekâlâ," dedi ağzı kanla doluyken. "Anlıyorum.

Gidip o zavallı insanlar için ne yapabileceğimize bakalım."

Ama hareket etmedi. Bunun yerine öfkesini bastırmak için mücadele etti. İyileştiren Linden Avery'nin bazı yönlerini yeniden kazanabileceği bir netlik, bir kontrol anına ihtiyacı vardı. O kadın *Melenkurion* Skyweir'in derinliklerinden hiçbir zaman tam olarak çıkmamıştı.

Bir şey olmalı-

Dudağındaki kanı elinin tersiyle ovuşturarak, topuklarını Hyn'in böğründe sıkıca kavradı; kısıraktan sessizce Birinci Woodhelven'in kalıntılarına yaklaşmasını istedi. Ama Hyn yürümeye başladığında Galt sertçe seslendi. "Linden Avery!"

Onun sağında kısa bir yol katederek güneyden gelen birliği koruyordu. Kız ona bir bakış attığında, "Sonbahar'ın rotası değişti. Tanımadığımız bir güç tarafından zorlanarak bize doğru dönüyor. Ve hızla hareket ediyor. Eğer yönünü değiştirmezse, yakında üzerimize gelecek."

Linden irkilerek bakışlarını güneye çevirdi ve adamın haklı olduğunu gördü. *Kayalık*, bulutsuz bir fırtınanın etkisiyle harabeye dönmüştü. Ve hızla geliyordu-

İçindeki sessiz bir parça küfürler savurdu ama o bunlara aldırmadı. Sonbahar'ın ilerleyişi, kendisine empoze etmeye çalıştığından farklı bir netlik uyandırdı.

"Gidin!" diye bağırdı Galt ve yoldaşlarına, sanki onlara emir verme hakkına sahipmiş gibi. "Bu insanları oradan çıkarın," parçalanmış evlerinden, kayıp hayatlarından uzaklaştırın. "Onları batıya götürün. O şeyi söndürmeye çalışacağım. Ama neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyorum. Eğer bir şeyler ters giderse, tam önünde olacaklar."

Eğer *Skurj* gelirse, doğudan yaklaşacaklardı.

Üstat olduğu için reddetmesini bekliyordu. Ama o reddetmedi. Ranyhyn'ini dörtlüyle sürerek ovaya doğru yola koyuldu.

Branl da hemen ona katıldı. Clyme bir anlığına kaykayı sırtından indirdi ve koşum takımıyla Stave'e uzattı,

Anele'nin sorumluluğunu devretti. Sonra da diğer Humbled'ın peşinden hızla gitti.

Zihinlerinde, üçü de Woodhelvennin arasındaki Efendileri çağırıyor olabilir.

O kadar çok insan vardı ki, onları toparlamak zaman alacaktı. Kendi başlarına düşünemeyecek kadar sersemlemişlerdi.

"Mahrtiir!" Linden, Alçakgönüllü'nün ardından bir el hareketi yaptı. "O insanlara yardım et. Gelmekte olan şey sadece bir Düşüş değil. Biri o şeyi *itiyor*." Yakınlarda biri: *Sezür*'ün Woodhelvennin'i yutmasını ya da ona saldırmasını isteyen biri. "Mümkün olduğunca çoğunu atlara bindirin. Onları *harekete geçirin*."

Manethrall tereddüt edince, "Git! Liand ve Anele'yi benimle bırak," diye ısrar etti. Liand'dan aynı anda hem Anele'ye göz kulak olmasını hem de köylülere yardım etmesini isteyemezdi; yaşlı adam paniğe kapılmak üzereydi, onu Kevin'in Nöbeti'ne tırmanmaya iten o eski korkuyla doluydu. Eğer Hrama'nın arkasından ayrılır ve kendi başının çaresine bakmaya çalışırsa -ayakları çorak topraklara değerse- "Stave onların icabına bakar."

"Ringthane." Mahrtiir başıyla onayladıktan sonra Narunal'a dönerek Alçakgönüllü'yü takip etmeye başladı. Ranyhyn hızlanırken, Manethrall bağırdı. "Kordonlar!"

Bhapa çoktan harekete geçmiş, Mahrtiir'e yetişmek için yarışıyordu. Pahni, Naharahn'ı Whrany'nin peşinden göndermeden önce Liand'a çaresiz bir bakış attı.

Liand *orkestrasını* çoktan çıkarmıştı. Onu sıkıca kavrarken Hrama ve Rhohm'a birlikte kalmaları için yalvardı.

Liand'ın Güneş Taşı'nı gören Anele sanki ondan korkmuş gibi sinmişti

-*Sezaryenden* çok akıl sağlığından korktum.

Linden ve kalan arkadaşlarının her tarafında çakmaktaşı, şeyl, aşınmış kumtaşı ve toprak vardı. Neredeyse yüz adım ötede Güz'ün yırtık patikası uzanıyordu. Eğer Anele bir an için bile olsa atından inerse Kastenessen onu bulacaktı. Acıdan çılgına dönmüş *Elohim skurj*'u nereye göndereceğini bilirdi. Ve eğer yaşlı adamın kontrolünü tamamen ele *geçirirse*, Linden'e doğrudan saldırabilirdi.

Kastenessen çoktan yakınlarda bir yerde olabilirdi. Elbette bir Güz'ü istediği yere götürebilirdi.

"Ne kadar-?" Birden konuşamadığını fark etti: boğazı çok kurumuştu. Stave'e "Ne kadar zamanımız var?" diye sorabilmek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı.

Haruchai bir süre güneye baktı, sonra ağaç sakinlerini düşünmek için arkasına baktı. "Eğer Woodhelvennin tehlikenin farkına varır ve emredilmeyi reddetmezse, canları bağışlanacak."

Eğer Sonbahar onları takip etmek için y n değiştirmediyse-

"O halde" -Linden derin bir nefes aldı, tuttu ve bıraktı- "hadi şuraya gidelim." G z' n geçtiği karık zemini işaret etti. "Daha uzağı görebileceğiz."

Bu arazide Anele için bir yer diğerinden daha tehlikeli olamazdı.

Stave başıyla onayladı. Liand ve Anele'ye takip etmelerini işaret ederek Hynyn'i tırısı kaldırdı, güneye doğru engelsiz bir manzara ararken lanet olası köyden uzak durmak için yamaç boyunca aı yaptı.

Acil öfkesiyle savaşan Linden, Liand'ın yanına gitmek için kısa bir süreliğine geri çekildi. "Ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

Siyah kaşları gözlerindeki endişeyi vurguluyordu. "Linden?"

"Sana söylediklerimi unutma," diye sertçe emretti. "Anele'yi koru. Ne olursa olsun. İhtiyacın olursa Stave'den yardım iste. Ben *tedaviyi* durduracağım." Bir şekilde. "Ama Anele'yi Kastenessen'den uzak tutmalısın. şu anda başka bir saldırıyla y zleşemeyiz."

Her türlü.

Stonedownor, sanki ona acı veriyormuş gibi kelimeleri ısırarak, "Yapacağım," dediğinde, Stave'e yetişmek için daha hızlı sürerek onu terk etti.

"Beni duyduun mu?" diye sordu Stave'in yanına ulaştığında. Sırtında arduvaz levhayı taşıyordu. "Beni korumak konusunda ne hissettiğini biliyorum. Ama bir Sonbahar'la savaşamazsın. O fırtınayla savaşamazsın. Liand'ın Anele'yi güvende tutmasına yardım etmek benim için yapabileceğin en iyi şey."

Stave bir an için kadının kendisinden ne istediğini düşünür gibi oldu. Sonra sertçe cevap verdi: "Senin kaderin benim kaderim, Seçilmiş. Başka kimsem olmayacak. Yine de yapabiliyorken, istediğinizi yapacağım." İfadesiz bir şekilde onun bakışlarıyla karşılaştı. "Yaşlı adamın hatırı için seni terk edebileceğimi göstermedim mi?"

Anele'yi Demondim sürüsünden kurtarmak için onu terk etmişti.

-

Gülümsemeye çalışan Linden dişlerini gösterdi. "Evet. Bilmeliyim ki sana ne yapacağını söylemekten daha iyi."

Caesure'un taraklı yolunun ortasına ulaşır ulaşmaz yüzünü güneye döndü. Birkaç kalp atışı boyunca Hyn'in kasları korkmuş gibi titredi; sanki Linden'i tehlikeden uzaklaştırmayı arzuluyormuş gibi. Sonra Hynyn iddialı bir şekilde homurdandı ve kısarak sakinleşir gibi oldu.

Sonbahar, Linden'in tahmin ettiğinden daha hızlı ilerliyordu. Sıradan görüşüne göre bu çoktan belliydi: kasırga şeklinde dönen bir *yanlışlık* miazması. Yayıdığı emisyonlar, sanki karnında eşek arıları yuvalanmış gibi sinirlerini kemiriyordu. Ve büyüyordu - onu yönlendiren fırtına, hızının yanı sıra öldürücülüğünü ve boyutunu da artırıyor gibiydi. Bir titanın sopası gibi saldıracaktı.

Şimdi fırtınanın kendisini net bir şekilde görebiliyordu, ancak gök gürültüsünün korkunç darbesini veya şimşeklerinin parlak parıltısını ve cızırtısını açıklayacak bulutlar yoktu. Sağlık duyusu kargaşayı kazınmış ayrıntılarıyla algıladı: denizdeki bir fırtınayı andırıyordu. Ama kuvvetleri sadece bir fırtına için çok büyüktü. Şiddeti bir kasırganın hiddetini çağırıyordu.

Daha önce hiç böyle bir teurji görmemişti. Ancak birden fazla kez benzer bir güç hissetmişti: Esmer Stave'e saldırdığında; ve yine ur-villerin Roger ve *croye*'e saldırmasını engellediğinde. O ve yoldaşları Kanun Asası'nı aramak için Diyar'ın geçmişini riske atmadan önce, Ramen ona dağların *arasında bir fırtına estirdiğini söylemişti*-

Onunla birlikte, onun için bir *sezaryen* çağırmıştı.

"*Lanet olsun*," diye nefes aldı Stave'den çok kendi kendine. "Bu Esmer."

Stave, Cail'in oğlu tarafından neredeyse öldüresiye dövülmemiş gibi, "Öyle sanıyorum," diye cevap verdi.

Linden ilk kez, Stave ve *Haruchaï*'yi suçladığı *tahribatın* Esmer'in kendisinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti.

Yine de Esmer'in onu bu şekilde tehdit etmeye niyetli olduğuna inanamıyordu. Çatışan mirasları doğrudan bir saldırıyı engelliyordu. Ve Woodhelvennin'i harap etme arzusu karakterine aykırı görünüyordu. Lord Foul'u memnun eden ya da Kastenessen ve Roger'ın hoşuna gidebilecek türden her şeyi yiyen bir kötülüğü hiç göstermemişti.

Ama *neden*, o zaman-?

Bir an sonra bir açıklama gördü. *Kafilenin* önünde bir atlı umutsuzca kaçıyordu. Atını doğruca ona doğru kırbaçladı. Sonbahar ve fırtına onu kovalıyor gibiydi.

Stave kesin bir dille ifade etmeden önce onu tanımıştı. "Bu Harrow."

Mhornym kadar iri ve güçlü yapılı kahverengi bir destiyere binmişti, ancak hayvan bir Ranyhyn değildi: alnında karakteristik yıldız şeklindeki parıltı yoktu; Dünya Gücünün kusursuz tınısı. Atın ağzından ve burun deliklerinden köpükler fışkırıyor, binicisi kısa bir kırbaçla arka ayaklarını kırbaçlarken gözleri dilsiz bir dehşetle parlıyordu. Bineğinin boynu üzerinde kamburlaşan ve klamisleri uçuşan Harrow, can havliyle *kazazedenin* hemen önünde ilerliyordu.

Linden'e yoldaşlık sözü vermişti. Şimdi sanki kendisini kurtaracağını umuyormuş gibi ona doğru koşuyordu.

O onun düşmanıydı: buna inanıyordu. Demondim tehdidini ortadan kaldırmıştı. Ama aynı zamanda onun aklını da yutmaya çalışmıştı. Ona Mahdoubt'un dostluğuna ve desteğine mal olmuştu; Mahdoubt'un hayatına.

Ve Covenant'ın yüzüğüne göz dikti. Kanun'un Asası'nı istiyordu. Onu ayartmak için şöyle demişti: "*Senin için yerine getirebileceğim ve başka hiçbir canlıdan elde edemeyeceğin bir hizmet var.*"

Yine de tereddüt etmedi. Asasından ateşten tüyler çıkararak, algısını Sonbahar'ın tam perdesine ve tınısına göre ayarlamaya başladı. Özel öfkeleri ve yasları

Şimdi önemi. Woodhelvennin hâlâ tehlikedeydi ve zaten çok şey kaybetmişlerdi.

Esmer Harrow'u yok etmeye çalıştıysa, bunu Linden'in ya da Ülke'nin iyiliği için yapmadı. Onun için yardım ve ihanet birbirinden ayırt edilemezdi. Belki de Harrow'un önerdiği *hizmette* kendi egemenlik dürtülerinden birine yönelik bir tehdit görüyordu. Eğer öyleyse, Insequent hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu.

Boynunun arkasıyla, köylülerin yavaşça batıya doğru tökezlediğini hissetti. Ustaların ve Ramenlerin çobanlığına direnmediler. Ama sayıları çok fazlaydı ve birçoğu hâlâ şoktaydı. İlerlemeleri yavaştı, keder yüzünden engelleniyorlardı.

Caesure bir Dev için bir taş atımlık mesafeden daha uzakta değildi: vahşi ve ölümcül bir şekilde onun üzerinde yükseliyordu. Harrow onun on adımdan daha az önünde koşuyordu ve aradaki fark gittikçe daralıyordu; eğer zamanı tükenirse, anların yangını tarafından yutulacaktı.

Kendi kendine bunu yapabileceğini söyledi. Daha önce de yapmıştı. Ve Esmer'in fırtınası ne *kazayı* kamufle etti ne de sağlık hissini karıştırdı. Aksine, Sonbahar'ı savurma çabaları sadece onun kendine özgü vahşetini vurguluyordu.

"*Melenkurion abatha*," diye mırıldanarak yaklaşan kaosu karşılamak için Law ve Earthpower'ı güneş ışığı alevlerinde yükseltti. "*Duroc minas mill*." Bir anlamda, her Düşüş farklıydı: farklı bir yerde meydana geldi; farklı zaman parçalarını parçaladı. Ama bir başka açıdan, hepsi aynıydı ve o bunları çok iyi biliyordu. "*Harad khabaal*!"

Bir şenlik ateşi kadar ateşli olan gücü göklere fışkırdı.

Harrow ona çılgınca işaret ederek onu kurtarmaya çağırdı. Ölümcül patlamalar halinde çakan şimşekler onunla destrier arasındaki toprağı patlattı. Gök gürültüsü sarsıntıları yeri salladı. Her bir yakıcı şimşek çakmaktaşı ve şistleri sıvılaştırıyor, çarptığı yerde erimiş havuzlar bırakıyordu.

"*Anele!*"

Liand'ın çığlığı Linden'in konsantrasyonunu neredeyse bozuyordu. Yaşlı adamın kendini Hrama'nın sırtından fırlattığını hissetti; taşlı toprağa yuvarlanarak çarptığını, *kazadan* ya da fırtınadan kaçmak için vahşileştiğini hissetti, hangisi olduğunu bilmiyordu. Her siniriyle, onu ele geçiren acı magmanın patlamasını hissetti.

Stave anında Hynyn'i Linden'den uzaklaştırdı. Aynı anda Liand, hâlâ bağırmakta olan Anele'nin peşinden fırladı.

Başka seçeneği yoktu: Kastenessen'i şimdi durduramazdı. Eğer Sonbahar'ı söndürmezse, bir daha hiçbir şey yapamayacaktı.

Anele için duyduğu korku ona engel oluyordu; Stave ve Liand için de öyle. Kastenessen yaşlı adamı vahşileştirebilirdi; ama hâlâ ona hizmet edebilecek bir aracı öldürmezdi. Stave ve Liand ise başka bir meseleydi. Çılgın *Elohim* onları yakabilirdi.

Yine de Linden güçlenmiş, *Melenkurion* Skyweir'in altında tavlansmıştı. Ve Caerroil Wildwood'un rünleri Asasını tanımladı; siyah olasılıklarını keskinleştirdi. Farkında olmadığı engeller oyulup ortadan kaldırılmıştı. Bir kalp atışı ile diğeri arasında, Kanun ve alevi Esmer'in serbest bıraktığı her şey kadar büyük bir patlamada topladı. Yedi Söz'ü haykırarak, Dünya Gücünü *kaosun* çekirdeğine fırlattı.

Zamanın hiçbir anlamı yok gibiydi. Bir an ya da sonsuzluk boyunca, ateşini Düşüş'e fırlattı; ve Harrow bir korku ateşi içinde ona doğru koştu; ve korkunç lavlar onun arkasında toplandı. Hyn'in toynaklarının yakınında şimşekler çaktı. *Caesure* sanki alevle besleniyormuş gibi şişti.

Sonra arkasındaki orkestranın ani parlaklığını hissetti.

Liand'ın parlayan ışığında fırtına, umutsuzluğun sarsılması gibi bir sesle gürledi. "Wildwielder, *yapma!*"

Kastenessen'in lavları aniden patladı ve kendi içine çekildi.

Linden sanki kol ve bacaklarındaki prangalar çözülmüş gibi, içinden özgürlük ve enerji fışkırdığını hissetti. Neredeyse sakince, "Hayır Esmer," diye düşündü. Neyin tehlikede olduğunu öğrenene kadar olmaz. Siz piçlerden biri bana gerçeği söyleyene kadar olmaz.

Yasa, Dünya Gücü ve reddetme ile Düşüş'ün kalbinde bir alev yaktı ve parçalanmış anların kargaşası kendini bütünüyle yutarken izledi. Kastenessen'in öfkesi gibi, migren kasırgası da kendi özünü tüketiyor gibiydi. *Kasırga* Harrow'un bineğinin topuklarını yakalamadan dakikalar önce, zamanın dokusu yeniden örüldü; yırtıldığı yerden onarıldı.

Esmer'in fırtınası kısa bir süre için hüsrana ve dehşet dolu bir feryada dönüştü. Sonra sanki elle tutulamayan rüzgarlar

parçalara ayırdı. Sonbahar gibi dönen şimşek ve gök gürültüsü, aynı anda tüm ufuklara doğru sürüklenerek dağıldı.

Harrow atının dizginlerini çekti; Linden'le çarpışmadan kısa bir süre önce durdu. Aynı anda Esmer, Insequent'in arkasındaki havadan dışarı çıktı. Gözlerinden öfke fışkıran Cail'in oğlu, bir zamanlar Stave'e saldırdığı gibi Harrow'a da saldırmak istercesine ileri atıldı.

Esmer'in varlığında, Linden'in iç organları neredeyse metafizik bir bulantıyla kıvrandı. Ama bu hissi görmezden geldi. Her iki adama da sırtını dönerek arkadaşlarını aradı.

On beş ya da yirmi adım ötede, *kazanın* geniş safrasının ortasında, Stave kayrak taşının üzerinde durmuş, Anele'yi dik ve baygın bir şekilde göğsüne yaslamıştı. Liand yanlarında diz çökmüş, bir elinde söndürülmüş Güneş Taşı'nı tutuyor ve parmaklarındaki etin haşlanmamış olmasına şaşırılmış gibi hayretle inceliyordu.

Uzaklarda, Ustalar ve Ramenler köylüleri harekete geçirmeye devam ediyordu; zavallı birkaçı at sırtındaydı, geri kalanı ise yürüyordu. Korkmuş ve perişan haldeki erkekler, kadınlar ve çocuklar Birinci Woodhelven'in enkazından Lord'un Kalesine doğru ilerliyordu. Bir grup olarak, dile getirilemeyecek kadar derin bir uyuşukluk ve sefalet yayıyorlardı.

Onlara yardım edemezdi: Esmer arkasında Harrow'a doğru ilerlerken olmazdı. Bir an sonra birbirlerine -ya da ona- Sonbahar'inki kadar ölümcül güçlerle saldırmaya başlayabilirlerdi.

Dişlerini sıkarak dikkatini Liand, Stave ve Anele'ye geri verdi.

Liand ve Stave'in zarar görmediğinden ve Anele'nin sadece uyuduğundan emin olduğunda, görünüşe göre sadece birkaç dakikalık sahip olma ve dayatılan akıl sağlığından yorulmuştu, kararsızca sordu. "Bunu nasıl yaptın? Neden yaralanmadın?"

Liand hâlâ şaşkınlıkla eline ve Güneş Taşı'na bakıyordu. "Buna inanmazdım," diye nefes aldı. "Kalbimde elimin ve belki de *orkestranın* da onunla birlikte yok olacağına inanıyordum. Ama taş Anele'nin alnına dokundurduğumda,

içindeki yangın sona erdi. Anlayamadığım bir şekilde Kastenessen kovuldu."

"Bunu açıklayamam." Liand'ın başarısı Linden'i şaşırtmıştı. Sadece dayatılan bir akıl sağlığının Kastenessen'in ihlalini önleyebileceğini ummuştu. Liand'ın Kastenessen'i ele geçirdikten sonra *Elohim*'i kovmasını beklemiyordu. Belki de *orkestrayla* teması Anele'nin doğuştan gelen büyüünden yararlanmasını sağlamıştı. "İyi olmanıza çok sevindim. Hepinizin iyi olmasına."

"Seçilmiş," dedi Stave belirgin bir şekilde, onu uyararak. "Katılın."

İçgüdüsel olarak tekrar Woodhelvennin'e baktı. Hareket etmeyi bırakmışlardı; derenin yakın tarafında bir arada duruyorlardı. Çoğu şimdi ona doğru bakıyordu.

Hem Humbled hem de Ramen hızla ona doğru geliyordu.

Linden lanet okuyarak Harrow ve Esmer'in tehdidini karşılamak için Hyn'i döndürdü ve çok daha az sayıda Waynhim'in eşlik ettiği çok sayıda ur-vil'in sanki oyulmuş topraktan aniden yükselmiş gibi ortaya çıktığını gördü. Ur-villerin obsidyen derisine vuran güneş ışığı, onları fuligin kadar sade, gece yarısı avatarları gibi gösteriyordu. Waynhim'in daha gri olan etleri kül ve yorgunluk rengindeydi.

Türlerinin son örneğiydiler-

Kahretsin, diye düşündü. Tabii ya. Ur-viller, Waynhim ve Esmer. *Amaçları sana hizmet etmek*. Onun hatırı için gelmişlerdi. Beni izliyorlar-

Birbirlerine duydukları güvensizliğe rağmen, Cail'in oğlu onlardan birkaçını uzak geçmişten getirmişti. Ve onun güvenini kazanmışlardı. Şimdi Esmer'in kime ihanet etmeye çalıştığını bilmiyordu.

Uzun düşmanlıklarını unutmuşçasına birleşen ur-viller ve Waynhim, biri tek loremaster'ları, diğeri Waynhim'in küçük bir düğümü tarafından yönetilen iki savaş kaması oluşturmuştu. Birbirlerine gürültülü bir şekilde havlayan bir kamadaki yaratıklar Esmer'le yüzleşti. Diğer grup ise Harrow'la yüzleşti.

Loremaster'ın elinde d e m i r d e n bir asa ya da cerrid vardı. Waynhim, berrak kandan dövülmüş gibi görünen kısa kavisli hançerler sallıyordu.

İki adam da durmuştu. Esmer yumruklarını sıkmış bir halde duruyordu. Simarı, Linden'in hissedemediği rüzgârlar tarafından çekiliyormuş gibi etrafında dalgalanıyordu. Gözlerinin tehlikeli denizlerinden buhar gibi dumanlar yükseliyordu. Uzuvarları bastırılmış bir öfke ve telaşla titriyor gibiydi.

"Wildwielder," dedi trompet sesi gibi bir sesle, "bu Insequent'in arzuladığı zararı bilmiyorsun. Bir an daha geçseydi, *Caesure* onu ele geçirecekti ve sen de çok şey kaybetmemiş olacaktın. Onu kurtarmak delilikti."

Linden'e yaklaşan Harrow, ağır ağır nefes almasına ve alnında boncuk boncuk ter olmasına rağmen, kasıtlı bir umursamazlık havasıyla atının üzerinde oturuyordu. Çizmelerindeki sembollerden deri ceketindeki boncuklara kadar, yontulmuş bir kas ve rahat bir zarafet figürüydü. Klamisini sabitleyen saban demiri tokası saçının ve sakalının düzgünlüğünü vurguluyordu. Kıyafetinin tonları, destiyerinin paltosunun nemden kararmış tonlarıyla uyum içindeydi. Sadece gözlerinin ışıksız derinlikleri, cömert bir kral ya da kraliçenin lordlar ve meretrik bir zarafetle parlayan genç kızlar üzerinde görkemli bir şekilde başkanlık ettiği daha saraylı bir diyardan tesadüfen Arazi'ye gelmediğini gösteriyordu.

"Hanımefendi," dedi başını eğerek. "Müdahaleniz gerçekten de tam zamanında oldu." Sesi, tüm çabalarına rağmen balçıklı zenginliğini kaybetmemişti. "Arkadaşlığımı kabul etmeyi seçtiğinizi memnuniyetle görüyorum."

Quirt'ü kaybolmuştu. Kısa pelerininin altında bir yere saklamış olmalıydı.

Asayı sıkıca kavrayan Linden kendini tekrar başka tarafa bakmaya zorladı. "Stave," dedi omzunun üzerinden. "Woodhelvennin'in hareket etmeye devam etmesi gerek. Buradan çıkmak zorundalar."

Kastenessen Anele'ye dokunmuştu. Onu nereye göndereceğini biliyordu.

skurj.

Stave yaklaşan atlılara baktı, sonra onun bakışlarıyla karşılaştı. Toynakların gürültüsü arasında cevap verdi. "Efendiler bunu anlıyor. Ülke halkıyla ilgilenmeyi ihmal etmeyeceklerdir. Bu yüzden

köylüler uzaklaştırılacak. Bu tehlike geçtikten sonra hayatta kalanlar olursa, Revelstone'a kadar onlara eşlik edilecek."

Ur-viller ve Waynhim hırıltılarına ve öksürüklerine devam ederek Linden'i uyardılar ya da Esmer ve Harrow'u kargaların dili kadar anlaşılmas bir dilde tehdit ettiler.

"Pekâlâ." Linden yavaşça Esmer ve Harrow'la bir kez daha yüzleşti. İki eliyle Asa'yı kavradı, kendini Yasa ve Toprak Gücü'ne, karanlığa ve rünlere sabitledi. "Siz eğlendiniz. Şimdi sıra bende. İkiniz de benden bir şey istiyorsunuz ama bunu bu şekilde elde edemeyeceksiniz.

"Hayır," dedi Insequent'a. "Senin arkadaşlığını kabul etmiyorum. Ama bu senin umurunda değil. Eğer umursasaydın Esmer'i *buraya* getirmezdin," dedi; burada pek çok masum ve çaresiz insan hayatını kaybedebilirdi - ve eğer tehlikeyi etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulamazsa yine ölebilirdi. "Bir dakika içinde Esmer'in seni neden öldürmek istediğini söyleyerek kendini haklı çıkarabilirsin." Sanki korkusuzmuş gibi, onun gözlerindeki karanlık tünellere baktı. "Şu anda çeneni kapalı tutabilirsin.

"Sana gelince," diye çıkıştı Esmer'e. "Eğer Harrow'u mutlaka yok etmen *gerektiğini* düşünüyorsan, bunu yapmanın başka bir yolunu bulabilirdin. Onu doğruca o zavallı Woodhelvennin'in üzerine sürmek zorunda değildin. Seni ne kadar korkuttuğu umurumda değil. Bu sadece başka bir ihanet."

Esmer'in yüzünde bir protesto ve öfke seli vardı. Ama "ihamet" kelimesini söylediğinde, gözle görülür bir şekilde irkildi ve öfkesi, sanki gizli bir kırılmalığa dokunmuş gibi şaşkınlığa dönüştü; gizli bir kendinden nefret etme.

"Öyleyse anlat bana-" Linden, "Bana yapabileceğini iddia ettiğı şu *hizmetten* bahset" demek üzereydi. Ama sonra fikrini değıştirdi. Esmer, Harrow'un niyetlerinden korkuyordu; bu yüzden onları açıklamayı reddedecekti. Bunun yerine sözlerini şöyle bitirdi: "Bana ur-villerin ve Waynhim'in ne dediğini anlat."

Bir toynak şakırtısı arasında, Alçakgönüllü ve Ramen yaklaştı. Mahrtiir hemen onun yanına atını sürdü ve Bhapa da Manethrall'ın karşısında ona katıldı. Mahrtiir'in bakışları öfkeliydi, karşılığını vermeye hevesliydi.

Önce Woodhelven'in yıkımı, sonra da köylülerin kötü durumu Bhapa'nın yüzünü kapladı.

Kahverengi uzuvları ve zarafetiyle Pahni, Liand ve Stave'in Anele'yi Hrama'nın sırtına çıkarmasına yardım etmek için aşağı atladı. Sonra üçü Ranyhyn'lerine yeniden bindi; Stave de Mahrtiir ve Bhapa'yla birlikte Linden'i koruması için Hynyn'i öne çıkardı.

Ur-viller ve Waynhim, Linden'a ne yapmalarını istediğini soruyor olabilirler.

Harrow kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Onların konuşmalarını *en az bir evlat* kadar iyi yorumlayabiliyorum," dedi. "Senin onları anlamadığını bilseler de, onları değiştirecek bilgiye sahip olduğumu sana bildirmek için çabalıyorlar. Ayrıca benim amacımdan da korkuyorlar, tıpkı saldırganımdan korktukları gibi. Bununla birlikte, Garipleri adına, başarısızlık ve kıyametin kesinliğini göz ardı ederek sizi korumak için ellerinden geleni yapacaklardır."

Linden ona baktı. "Dur bir dakika. Onları anlıyor musun?"

Waynhim ve ur-villere bir söz vermişti. Eğer Harrow onları öldürebilirse-

"Hanımefendi," diye cevap verdi. "Tekrar ediyorum, bu tür varlıklar hakkında hatırı sayılır bir çalışma yaptım. Bildiğiniz gibi Demondim'in yanı sıra hem onları yapanları hem de onları meydana getirenleri de inceledim. Bu yumurtalar bedenseldir. Bu nedenle Demondim kadar kolay çözülemezler. Yine de yaratılışlarının sırlarını öğrenen biri tarafından yaşamdan silinebilirler.

"Bakın."

Harrow bir eliyle sanki havada mistik semboller çiziyormuş gibi süslü bir hareket yaptı. Diğer eliyle de ceketinin sarı boncuklarını okşadı.

Birdenbire yakınındaki kamanın kenarında duran ur-villerden biri yere yığıldı. Eliyle işaret ettiğinde, yaratık sanki kendi akan kanıyla aşınıyormuş gibi kendi içine doğru çökmüş gibi görünüyordu. Birkaç dakika içinde, sürülmüş toprak ve şist içinde köpüklü bir siyahlık birikintisine dönüşmüştü.

Esmer'den pürüzlü kayaların üzerindeki suyun iç çekişine benzer bir ses geldi. Sanki denizleri topluyormuş gibi bir patlama etrafını sarmıştı.

"Bana karşı karanlık büyüler kullanacaklar," dedi Harrow omuz silkerek. "Yine de endişeli değilim. Zor bilgileri toplamak için çok çaba sarf ettim. Bu beni korumak için yeterli olacaktır."

Aradığım şey, hanımefendi, güç araçlarınıza sahip olmak.

Çok geç, Linden bağırdı. "*Kesin şunu! Allah belanı versin, onlara söz verdim!*" Ur-vile'in sıvı kalıntıları fokurdadı ve buharlaştı, hızla denatüre oldu. Çok geçmeden buharlaştı. "Bunu bir daha yaparsan Esmer'in sana karşı kullanması için bir *kaos yaratırım!*"

Blöf yapıyordu: Esmer yakınlarda dururken Covenant'ın yüzüğünü çekemezdi. Cail'in oğlu bunu biliyordu. Insequent'in bilmediğine dair kumar oynadı.

Cevap olarak güldü. "Korkunç bir tehdit hanımefendi, ama boş. Sizi tanıyorum. Benim yapabileceğim hizmete olan arzunuz diğer yeminlerden daha ağır basacaktır."

"O zaman," diye sertçe çıktı Linden. "Kendini açıklasan iyi edersin. Ve bunu hızlı yap. Beni sandığının yarısı kadar bile tanıyorsan, manipüle edilmekten *bıktığımı* bilirsin. *Buna katlanmayacağım.*"

Mahdoubt'u ona çoktan kaybettirmişti. Düşüş'e karşı onun yardımını almak için köylüleri tehlikeye atmıştı; onu zorlamak için. Şimdi de bir ur-vilani öldürmüştü. Ve Demondim'i çağırarak Esmer düzinelerce Efendi'nin, ur-vil'in ve Waynhim'in ölümüne neden olmuştu. Roger ve *Croyel*'in onu uygun zamanından kaçırmasına yardım etmişti. Harrow'u tuzağa düşürmek için Woodhelvenin'in ölümüne neden olmaya istekli olduğu açıktı.

Liand yavaşça hareket ederek Rhohm'u Mahrtiir'in yanına getirdi. Elinde hâlâ *orkestrayı* tutuyordu. Güneş Taşı tekrar parladı: Avucunda temiz bir yıldız gibi yanıyordu, parlak ve tarifsiz. Beyaz ışığı onu yüceltiyor, hem gençliğini hem de kararlılığını sınırlandırıyor gibiydi.

"Belki de bir doğruluk testi, Linden?" diye önerdi. Sesi titriyordu ama eli sabit duruyordu.

Linden'in arkasında Pahnı endişe saçıyordu. Yine de Anele'nin yanında kaldı ve yaşlı adam Hrama'nın sırtında uyurken ona göz kulak oldu.

"*Hayır!*" Esmer, yüksek uçurumlardan yankılanıyormuş gibi yankılanan bir sesle bağırdı. "Umursamaz Insequent, senin amacın bir iğrençlik!" Etrafında enerji birikti,

yakın ve güçlü. Eğer onu serbest bırakırsa, bir kasırga gibi çarpacaktı. "Konuşmayacaksın."

Harrow küçümseyen bir kaşını kaldırdı. "Nasıl engelleneceğim? Gücün çok büyük, *evlat*. Sana çok şey miras kaldı. Kuşkusuz, kenara çekilemeseydim öldürülebilirdim. Ama burada beni kısıtlayacak bir güç yok. Böyle güçler tarafından rahatsız edilmeden, istediğim yerden ve istediğim şekilde geçebilirim. İstediyin gibi vur. Darbeni almak için kalmayacağım."

"Cesaretin varsa kaç," diye karşı çıktı Esmer. "Ben bu topraklarda *Elohim*. Seni Dünya'nın en uç sınırına kadar kovalayacağım."

"Yapmayacaksın," diye homurdandı Harrow. "Hanımefendiye bağlısın. Ayrıca sen gerçek bir *Elohim* değilsin. Senin ölümlü kanın onun esasına dayanamaz. Beni savunacak çünkü buna mecbur. Benim hizmetimi çok istiyor. Ve onun ateşi sana karşı yükseldiğinde, seni kemiklerinin iliklerine kadar kavuracak. Eğer yok olmazsanız, iyi ya da kötü, çaresiz kalacaksınız."

Esmer'in ve Harrow'un tehditleri yüksek sesliydi. Linden yumuşak bir sesle konuştu. "Bir doğruluk testi. Bunu sevdim." *Keşke seni bağışlayabilseydim. Keşke hepimiz seni bağışlayabilseydik.* Liand'ın hayatını riske atıyor olabileceği düşüncesi kalbini titretti ama hiç tereddüt etmedi. "İçinizden biri gönüllü olmak ister mi? Sizin yerinize ben mi seçeyim?"

Ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bildiği kadarıyla hem Liand hem de *Orkestan* parçalanacaktı. Ama Esmer ve Harrow arasındaki düşmanlığa karşı koyması gerekiyordu. Birbirlerine karşı duydukları korku ya da nefreti anlaması gerekiyordu. Ve en azından birinin ona dürüst bir açıklama yapmasını istiyordu.

Esmer'in bakışlarındaki örtülü zümrütte bir belirsizlik titreşimi gördüğünü düşündü. Yeni başlayan fırtınası dalgalanıyordu. Ve Harrow onun teklifinden rahatsız olmuş gibiydi.

Ya da başka bir şey tarafından-

Beklenmedik bir şekilde Galt açıkladı. "Stonedownor'u ya da *Orcrest*'i tehlikeye atmaya gerek yok." O ve diğer Humbled'lar Linden'in savunucularına katılmıştı. Bakışları Harrow'a sabitlenmiş olmasına rağmen onunla konuştu. "Bu Insequent bizi bir kez yendi. Ama *Harucha*'li Brinn'in *ak-Haru Kenaustin*'i geçtiğini unutmuş.

Ardenol'u teke tek dövüşte yeneceğiz. Harrow'u tanıyorsak, ona karşı yine başarısız olmayacağız."

Linden, Esmer ve Harrow'un küçümseyerek tepki vermesini bekliyordu; ama yanılmıştı. Aniden haklı çıkan ya da telaşa kapılan Esmer geriye doğru birkaç adım attı. Karga, Galt'ı görmezden gelerek gözlerinin mağaralarını doğuya, Linden ve arkadaşlarının ötesine çevirdi.

Insequent boş havayı umursamaz bir tavırla şöyle bilgilendirdi: "Bu küçük bir oyun. *Croyel'in* yardımı ve bilgisi olmadan gerçekten de küçülmüşsünüz. Pek çok kişiyi gizlemeye yarayan cazibenizin güçlü olduğunu kabul ediyorum. Ama bu tür hileler size yakışmıyor. Eğer bu topluluğun arasında duracak kadar itibarlı olduğunuzu iddia ediyorsanız, sizden daha fazla yiğitlik beklenenecektir."

"Konuşmak ucuzdur, göt herif," diye karşılık verdi Roger.

Harrow'un bakışları doğrultusunda yirmi ya da otuz adım ötede, Covenant'ın oğlu sanki algılanamaz bir geçitten geçmiş gibi belirdi.

"Kaçabiliyorken kaç," diye devam etti. Kendini onun hislerine açtığında, Linden sağ elinin, Kastenessen'in elinin kaynayan öfkesini hissetti; magma ve öfke cüruftan arınmış, temel vahşiliklerine kadar damıtılmıştı. "Eğer yapmazsan, kemiklerini kızartacağım. O zaman sanırım hepimiz o aptal atını *yeriz*."

Yanında Jeremiah yoktu. Yine de Linden'in kalbi sanki reddedilmiş gibi acıyordu.

"Gerçekten mi?" Harrow'un sesi alaycı bir hırıltıya dönüştü. "Hanımefendi buna izin vermeyecektir. Ve sana karşı ona yardım edeceğim, tıpkı bu birçok Demondim dölü gibi."

"*Biliyorum*," diye tükürdü Roger. "Bu yüzden yalnız gelmedim."

Linden'in görüş alanında pis kokulu bir feryat bırakan bir hareketle, Mağara Şövalyeleri ordusundan büyüsunü çözdü.

İçgüdüsel olarak güç için bağırdı; ve Asa bir alev püskürterek cevap verdi.

Bu tür yaratıkları daha önce de görmüştü, Thunder Dağı'nın altındaki Wightwarrens'da. Kazmak için şekillendirilmişlerdi; matkap gibi kocaman spatula elleri ve koçbaşını andıran kafaları vardı; orantısız uzunlukta sıska uzuvları, kambur gövdeleri ve çıkıntılı kaburgaları vardı. Dik durduklarında neredeyse devler kadar uzun olurlardı.

Kolları ve bacakları çok ince olduğu için zayıf olmalarını bekleyebilirdi; ama güçlerini zaten biliyordu. İmkânsız alanlarda sürünebilmelerine rağmen, parmaklarıyla kayaları oyup parçalayabilen güçlü kazıcıları. Ağır çeneleri taş çiğneme yeteneğine sahip olabilirdi. Dünya'nın derinliklerinin kızıl sıcaklığı gözlerini erimiş granit gibi dolduruyordu.

Roger Covenant yanında savaşa hazır en az iki yüz Mağara Şövalyesi getirmişti. Birbirine tutturulmuş kalın taş levhalardan yapılmış kaba zırhlar giiyorlardı. Ve hepsi silahlıydı. Bazıları mızraklar ve sopalar taşıyordu; diğerleri ise kil mayınları kadar acımasız, kesici geniş kılıçlar.

Linden *Skurj*'u bekliyordu, Roger ve Mağara Şövalyelerini değil. Ama ona Andelain'e gitmeyi planladığını söylemişti. Revelstone'dan en kestirme yolu deneyeceğini varsayabilirdi. Elbette kuvvetlerini konumlandırmak için bolca vakti vardı. Ve Kastenessen Anele'ye dokunmuştu: *Elohim* onun tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Esmer gibi Roger da Harrow'un niyetlerini engellemek istiyordu. Eğer Covenant'ın oğlu -ve dolayısıyla Kastenessen- sadece onun Andelain'e ulaşmasını engellemek isteseydi, diğer güçler onu savunabilecekken gelmezdi.

Skurj çok geride olmayabilir-

Linden'in alevi daha da yükselerek göklere sıçradı.

Hrama ve Naharahn sanki emir almış gibi Anele ve Pahn'i Linden'e yaklaştırdı. Liand ona doğru itilirken, Stave ve Alçakgönüllüler hızla birliklerinin en savunmasız üyelerinin etrafında bir kordon oluşturdular. Aynı anda Mahrtiir ve Bhapa da Roger ve Mağara Şövalyeleri'nin üzerine saldırdı.

Uzakta, Woodhelvennin savaşın başlangıcını izledi. Aralarındaki Efendiler onları kaçırmaya teşvik etmiş olabilir. Eğer öyleyse, hiç aldırış etmediler.

Linden çaresizce bir ateş belası hazırladı. Ama bir hedef seçemiyordu: Roger'a duyduğu öfke ile Ramen'i korumak için duyduğu çılgınca arzu arasında kalmıştı.

Narunal ve Whrany orduya doğru ilerledi. Mağara Şövalyeleri kakofonik bir çığlıkla karşılık verdi. Roger'ın sağ elinden

akışkan taştan bir cıvata gibi sıcak bir teurji püskürdü. İki Ranyhyn'i ve atlılarını anında öldürebilirdi; onları öldürmeliydi. Yine de Narunal ve Whrany sanki Roger'ın saldırısını önceden görmüşler gibi olağanüstü bir hızla kenara çekildiler. Patlaması yere çarptı, havaya çakmaktaşı ve şeyl patlaması gönderdi, toprağı sanki yapraklar ve dallarmış gibi kömürleştirdi. Ete temas etmedi.

Bir kalp atışı sonra, Manethrall ve Kordonu garrotları hazır halde atlarından fırladılar. Öndeki iki Mağara Şövalyesi'nin yanından sıçrayarak geçtiler; geçerken silahlarını Mağara Şövalyeleri'nin boyunlarına sardılar. Momentumları kordonları gerdi. Sonra yaratıkların sırtına çıktılar ve bacaklarının gücünü kullanarak Mağara Şövalyelerini boğdular.

Mahrteir'in rakibi Manethrall'ı sırtından kapmak için iki eliyle uzandı. Fakat uzun parmaklar Mahrteir'i bulmadan önce Narunal şaha kalktı ve toynaklarını yaratığın göğsüne çarptı. Mağara Şövalyesi geriye doğru devrilirken, boynu kırıldı. Mahrteir, öfkeli yaratık kalabalığının ortasında zarar görmeden yere düştü.

Whrany de Bhapa'ya benzer bir yardımda bulunmaya çalıştı ama başka bir Mağara Şövalyesi'nin mızrağının şiddetli darbesi Ranyhyn'i kenara çekilmeye zorladı. Sonra Whrany keskin bir şekilde kişnedi: bir uyarı. Bhapa'nın boğmaya çalıştığı yaratık onu yakalamaya çalışırken, Kordon tutuşunu bırakıp bineğine doğru sıçradı ve onu ezecek olan bir sopa onun yerine Mağara Büyücüsü'nün kafatasına saplandı.

Şimdi Linden Ramen'i savunmak için yanıp tutuşuyordu. Mahrteir ezilmek üzereydi: Sallanan bir geniş kılıç Whrany'yi önce yakalamazsa bir mızrak Bhapa'yı tükürecekti. Ama Roger çoktan başka bir magma kavgası çıkarmıştı. Eğer ona saldırmazsa-

"Linden!" Liand bağırdı.

Bir anda etrafı alevlenen güçler ve savaşla çevrildi.

Onun arkasında, ur-viller ve Waynhim üç kama halinde yeniden düzenlenmişti. Biri Harrow'a korkunç bir kezzap sıçrattı. Bir diğeri Esmer'i bir depremin spazmları gibi sarsıntılarla vurdu. Üçüncüsünden ise bir yaylım ateşi karanlığı Linden'in başının üzerinden kükreyerek Roger'a doğru uluyarak düştü. Kendisini yakıp kül etmemesi için patlamanın yönünü değiştirmek zorunda kaldı.

Harrow yaşadığı tehlike karşısında bir an şaşırılmış gibiydi. Neresinden vurulursa vurulsun, klamisi, atleti ve tozlukları alev alıyordu. Ama bir eliyle alevleri süpürdü; diğer eliyle de boncuklarını karmaşık bir şekilde ovuşturdu. Sonra aceleyle el kol hareketleri yapmaya ve büyüleri sözler mırıldanmaya başladı.

Lothemaster'ın kaması çıldırmış köpekler gibi havlayarak ona öfkeyle saldırmasına rağmen ona daha fazla asit değmedi. Bunun yerine aşındırıcı sıvı onu ısıramadan buharlaştı.

İlim ustasının arkasında ur-viller birer birer düşmeye başladı, sanki kendi ilimleri tarafından canlı canlı yeniyorlarmış gibi kendi içlerine doğru sarktılar.

Esmer sarsıcı saldırıyı karşılamak için dik durdu ve gözleri acı bir denizin dalgaları üzerindeki şimşek parıltısı gibi parladı. Kendini savunmak için hiçbir çaba göstermedi. Aksine, her çarpma ve patlamayı kabul etti, ancak bunlar onu kemiklerine çarpmış gibi sarstı. Bariz acısına rağmen, kendisine saldıran kamayı görmezden geldi.

Gezintinin Eşiği'nde ve yine Revelstone'un platosunda yaptığı gibi, toprağın su gibi fışkırmasına ve hortumlara dönüşmesine neden oldu. Toprak ve kırık taşlar küçük kasırgalara dönüştü ve sanki yeryüzü tarafından püskürtülmüş gibi yukarı doğru dönmeye başladı. Kollarını sallayarak, saldırganlara karşı değil ama Harrow'a doğru yükselen gayzerler gönderdi.

Harrow, Esmer'in gücünden *uzaklaşabileceğini* söylemişti; ama o bunu yapmadı. Belki de ur-villerin gücüyle ya da Roger'ın kudretinin yakın tehdidiyle tuzağa düşmüştü.

Linden Mağara Şövalyelerinin kendisine doğru koştuğunu hissetti. İçgüdüsel olarak Toprak Gücünü onlara çevirdi ve Asayı başının etrafında döndürerek yaratıkları alevle savurdu. Mağara Şövalyeleri kendi güçleri ve silahları dışında hiçbir büyü kullanmıyordu: tek başlarına ur-villere ve Waynhim'e denk değillerdi. Ama Demondim-cinler aynı anda üç düşmanla daha savaşıyordu. Mağara Şövalyeleri için ayıracak teurjileri yoktu.

Bir yerde, Mağara Şövalyelerinin hücumu Ramen ve Ranyhyn tarafından engellendi. Mahrtiir yerden darbelerden ve tekmelerden kaçtı, ayaklarını yere vurmaktan kaçındı. Aynı zamanda, yaratıkları boğma ipiyle çelmelemeyi başardı. Bu karmaşada, Mağara Şövalyeleri

Onu kesmek ya da karnını deşmek için genellikle birbirlerine vururlardı. Ve Narunal şaha kalkarak toynaklarıyla güçlü bir şekilde saldırdı. Bu sırada Bhapa, Whrany'yi Mahrtiir'in etrafındaki yaratıkların arasına çekmişti. Bhapa fırlayıp uzaklaşırken, Whrany esrarengiz bir isabetle tekmeler savuruyordu. Raman kordonunu geniş kılıç kullanan bir Mağara Şövalyesi'nin koluna doladı ve kendi ağırlığını ve yaratığın öfkesini kullanarak bıçağı diğer saldırganları kesecek şekilde yönlendirdi.

Ramenlerin ve bineklerinin çabaları hücumun küçük bir bölümünü yavaşlattı ve Linden'i daha yakındaki düşmanlara ateş ve çaresizlik fırlatmak için serbest bıraktı. Arkadaşlarını tehlikeye atmadan oraya saldırabilirdi.

Yine de ayrıışmış bir isteksizlik onu engelledi. Elbette o hala bir şifacıydı? Elbette hâlâ savaştan ve öldürmekten nefret ediyordu? Ama Gallows Howe'da yeni yönlerini keşfetmişti; hiç tanımadığı bir kadın olmuştu: düşmanlarının hakaretini ölümle ödemek istiyordu. Oğlunun boynunda ziyafet çeken *croye*'in görüntüleri karşılığını istiyordu.

Kendi kan dökme hevesi onu dehşete düşürmüştü. Sayılarının çokluğu bir yana, Mağara Şövalyeleri'nin Asa'sının gücüne karşı hiçbir savunması yoktu. Onları çok kolay katledebilirdi. Yoldaşlarının tehlikesine rağmen, tüm gücünün sadece bir kısmını serbest bıraktı. Yaratıkların vahşi saldırısı yerine Roger'a savurmak için can atıyordu.

Yine de savaştı. Mahrtiir ve Bhapa birkaç dakika içinde öldürülebilirdi. Ranyhyn şimdiden birkaç yaradan kan kaybediyordu ve her iki Ramen de yaralanmıştı. Ona ihtiyaçları vardı; ondan nasıl karşılayacağını bildiğinden daha fazla şiddet görmeleri gerekiyordu. Üzüntüsünün üstesinden gelmedikçe Ramenleri kurtaramazdı.

Eğer Roger şimdi ona saldırırsa-

Liand **o r k e s t r a y l a** kendini savunabilir, belki de birkaç saldırganı kör edebilir. Pahni Anele'yi kısa süreliğine hayatta tutmanın bir yolunu bulabilirdi. Ama uzun süre hayatta kalamazlardı.

"Stave!" Linden nefes nefese kaldı. "Stave." Ama ona cevap veren Branl ve Galt oldu.

Son savunmaya yardımcı olması için Ranyhyn'lerini geride bırakan iki Humbled, etrafta kümelenen kaosa doğru yaya olarak koşmaya başladı

Mahrtiir ve Bhapa. Çatışmanın içine daldıklarında devler kadar güçlü görünüyordular. Ağır yumruklar, demir tekmeler ve kesici dirseklerle Mağara Şövalyelerinin dizlerine saldırdılar. Yaratıklar acı içinde ciyaklayarak yere düştüklerinde, Galt ve Branl boğazlarına vurdular.

Yaratıkları meşale gibi yanana kadar ateşleyen Linden, Humbled ve Ramen'e ne olduğunu görmeye çalıştı. Ancak Roger'ın ordusunun geri kalanı ona doğru ilerlemeye devam ediyordu ve konsantrasyonunun dağılmasına izin veremezdi.

Roger ordusunun aldığı hasarı görmezden geldi. Şimdi Demondim'in kükreyen karanlığına kolaylıkla karşı koyuyor gibiydi. Sağ yumruğundan fıskıran güç, sanki Kastenessen onu besliyormuş gibi an be an artıyordu; sanki *Elohim*, Roger'a giderek daha fazla öfkesini ve ıstırabını aktarıyormuş gibi. Ve Roger ur-villerin ve Waynhim'in saldırılarını geri püskürttüğü gibi, Harrow'a da öfke şaftları gönderdi.

Bir mızrak havada kavis çizerek Linden'e doğru düştü. Stave görünürde bir çaba göstermeden onu kenara fırlattı. Çılgınca, şaşkınlığına rağmen Asa'nın sarı ateşine daha da fazla tutku katmak için çabaladı.

Kuşatılmış olan Harrow geri çekilmeye başladı. Ancak arkasına bakma riskini göze alan Linden, Insequent'in sadece Roger ve Esmer'le savaştığını gördü. Ur-villerin asidi artık ona ulaşmıyordu. Bir eliyle öfkeyle işaret etti ve Roger'ın patlamalarını savuşturmak için komutlar bağırdı. Diğer eliyle de toprak gayzerlerini bastırmak için gizemli semboller çizdi. Çılgınlık gözlerindeki boşluğu dolduruyordu. Yine de ur-villerin kara teurjisi onu tehlikeye atmıyordu, her ne kadar loremaster'ları hâlâ kezzap fıskırtıyor olsa da. Esmer'in Harrow'a zarar verme çabaları Demondim'in saldırısını sekteye uğrattı.

Esmer-?

Harrow'a herhangi bir yönden saldırabilirdi. Linden ilk başta Cail'in oğlunun ur-villerin büyülerini engelleyen bir saldırı açısı seçtiğini çünkü Harrow'un ölümünü onlarla paylaşmak istemediğini düşündü: bunu kendisi için ya da Kastenessen için arzuluyordu. Ama sonra gerçeği gördü. O Harrow'a saldırırken

Harrow, Esmer kendini üçüncü kamanın sarsıcı darbelerine maruz bırakmaya devam etti ve bu darbeler onu zayıflatıyordu. Her nefes alışında ağzından kan geliyordu. Kolları ve bacakları patlamalar ve çürüklerle morarmıştı. Cymar'ı lime lime olmuştu. Sonuç olarak, gücü Insequent'ı alt etmeye yetecek kadar büyük değildi. Yine de azalan gücünü Harrow'a yoğunlaştırmak için kendi acılarını kabul etti.

Aslında, Demondim-cinlerini *koruyor* gibi görünüyordu. Harrow'un Roger'in magmasından kurtulmak için mistik bilgisine çok fazla ihtiyacı vardı: Esmer'in dönen bombardımanının ek tehdidi, daha fazla ur-vil yapmasını engelledi.

Yardım ve ihanet. Cail'in oğlu ve Denizin Dansçıları burada bile bir taraf seçemedi.

Linden'in ateşine rağmen, önde gelen Mağara Şövalyeleri yaklaştı. Şimdi Clyme onları karşılamak için hücum etti ve Mhonym'in tüm kütlesi ve gücüyle onlara çarptı. Bir mızrak yağmuru Linden'a doğru tek bir tane olarak düşüyor gibiydi. İnanılmaz derecede hızlı olan Stave bir tanesini diğerlerini yere sermek için kullandı. Eldritch güçlerinin aralıksız çarpışması yeri salladı. Hyn'in toynakları Linden'a sabit bir yer sağlamak için çabalarken dans ediyordu.

"*Hayır!*" Linden, silahların, darbelerin ve çığlıkların çılgın gürültüsü ve kargaşası arasında kendini zor duymasına rağmen uludu. Yine de ur-viller ve Waynhim onu anlamış olmalıydı; ya da neler olduğunu ondan daha iyi anlamışlardı. Hep birlikte Esmer'e saldırmayı bıraktılar. Kamalarını çevirerek Mağara Şövalyelerinin arasına aşındırıcı maddeler fırlatmaya başladılar.

Darbe yaratıkların hücumunu yavaşlattı. Ve Linden sanki kurumuş ve kırılğanmışlar, alev almaya hazırlanmış gibi aralarında ateşler yaktı. Kendini tutamayarak, Toprak Gücü'nden yaptığı kılıcını salladı. Roger Harrow'u yok etmeye çalışırken sadece Demondim-yaratıklarından kendini koruduğu sürece -ona ve ölümlü müttefiklerine saldırmadığı sürece- *Melenkurion* Skyweir'in altında başlayan savaşı yenilemek yerine kendini onun ordusuyla savaşmaya zorladı; Jeremiah'ın acısındaki payını ona ödetmek yerine.

Bir an Mahrtiir ve Bhapa'yı, Galt ve Branl'ı, Clyme'ı gördü. Ramenler *Harucha'i*'nin ne gücüne ne de hızına sahipti: onlar

Mağara Şövalyeleri'nin cüssesine ve kas gücüne kesinlikle karşı koyamazlardı. Yine de onlar Ranyhyn'i çabukluk ve kurnazlıkla korumak üzere eğitilmiş deneyimli savaşçılardı. Ve binekleri de onlar için savaşıyordu. Yavaş yavaş Galt ve Branl yaya olarak, Clyme da Mhorneym üzerinde Bhapa ve Mahrtir'e doğru atılıp kaçmaya başladılar.

Hepsi kan içindeydi, hem kendilerinin hem de Mağara Şövalyelerinin. Yaratıklar arasındaki katliam korkunçtu. Yine de Mağara Şövalyeleri her adımda ve kalp atışında Linden'e ve kalan savunucularına daha da yaklaşıyordu.

Stave'in bir sözüyle Bhanoryl ve Naybahn binicilerinin iyiliği için savaşa katıldılar ve Liand ile Pahni Anele'yi korurken Linden'i korumak için sadece eski Üstat kaldı.

Roger güler gibi oldu, güçten zevk alıyordu. Eğer öfkesini Waynhim ve ur-villere yöneltmiş olsaydı, hepsini katledebilirdi. Ama Harrow'u yakıp yıkmaya çalışırken onların kara ilimlerini savuşturmakla yetindi.

Insequent tekrar tekrar geri püskürtüldü. *Kenara çekilme* yeteneği olsa bile bunu kullanamadı: Roger'ın neşeli öfkesi ve Esmer'in yaralı saldırısı onu çok zorluyordu.

Linden, Harrow kadar tehlikeli ve açgözlü bir varlığın Lord Foul'un kölelerinin böylesine düşmanlığını kazanmak için ne yaptığı ya da yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yine de Harrow'a meydan okuyan kama, Esmer'in düzensiz patlamalarından ona ulaşamadı. Bu ur-viller aniden hedeflerini değiştirdi. Beş ya da altışar kişilik küçük gruplar halinde uzaklaşmaya başladılar. Dört ayak üzerinde koşuşturarak, Mağara Şövalyeleri'yle savaşan oluşuma katılmak için hızla ilerlediler.

Çok geç kalmışlardı ve Mağara Şövalyeleri çok kalabalıktı. Linden'in çaresizliği bile yeterli değildi. Demondim yaratıklarının karanlık çabalarına rağmen, o ve son yoldaşları da yakında sular altında kalacaktı. Esmer ve belki de Harrow bile ona yardım etmek için dönmezse, kendini hayatta tutamayabilirdi. Stave ve Liand'ı, Pahni ve Anele'yi kesinlikle koruyamayacaktı.

Bildiği kadarıyla diğer Ramen ve Humbled çoktan ölmüştü.

Yaratıkları canlı, ılık atan odunlara dönüştürürken, bir Mağara Geyiği altı yedi adımdan fazla olmayan bir mesafeden ona bir sopa fırlattı. Hynyn Hyn'in önüne fırlamadan önce onu zar zor gördü ve Stave devasa sopayı havadan kaptı. Silahın hızını kullanarak, sopayı Mağara Büyücüsü'ne geri fırlatmak için kolunu savurdu.

Bu kez Liand onun adını haykırdığında, Linden ona baktı; onun Woodhelvennin'i işaret ettiğini gördü.

Biraz uzakta durmuş, nispeten güvenli bir şekilde izliyorlardı. şimdi savaşa doğru koşuyorlardı. Bağırıyor gibi görünüyorlardı ama o gürültüden onları duyamıyordu. Bir an için savaşa katılmak istediklerini düşündü; Birinci Woodhelven'in yok edilmesi onlara karşılık vermeleri için ilham vermişti.

Ama sonra büyük bir *kresh* sürüsünün kuzeyden köylülerin üzerine doğru geldiğini gördü. Büyük sarı kurtlar kolayca derenin üzerinden sıçradı ya da dereye atladı. Erkekler, kadınlar ve çocuklar kendilerine açık olan tek yöne doğru katliamdan kaçtılar. İki tarafa da dönseler kurtlar onları anında ezip geçerdi.

Yine de savaş ve *kresh* arasında sıkışıp kaldılar. Yakında hepsi ölecekti.

Woodhelvennin'in tek savunucuları olan iki Efendi kendilerini çoktan sürünün üzerine atmıştı. Ama sadece iki kişiydiler. Ve binekleri sadece attı, Ranyhyn değil. Neredeyse anında yutulacaklardı.

Etrafındaki kargaşa ve çılgınlığa rağmen Linden, *Kresh*'in arasında bir Raver'in varlığını hissetti.

Bu kötü ruhu iyi tanıyordu: Bir zamanlar onu ele geçirmiş, Antlaşma'ya olan aşkını kirletmeye çalışmıştı. Bu *mokşa* Jehannum'du ve kurtları yönetiyor, kan dökmek için kudurana kadar onları kışkırtıyordu.

Düşünmek için duraklamadı. Hiç zamanı yoktu. Bir *Elohim* lkeyi *merewives*, *skurj* ve *croyel* konusunda uyar mıştı. Halkının kalpleri üzerinde bir gölgeden söz etmişti. *Yarı El'in* tehdidini önceden haber vermişti.

Ve Sandgorgonlardan bahsetmişti-

Linden diğer kehanetlerinin gerçekleştiğini görmüştü. Bu neden olmasın?

Böyle bir güç için mesafenin hiçbir anlamı yoktur.

Ne yaptığının farkında bile olmadan bağırdı. "*Nom! Sana ihtiyacımız var!*" Sonra Hyn'i tufanın içinden geçerek panik içindeki köylülere doğru fırlattı.

Stave ve Liand hemen ona katıldılar ve Pahni ile Anele de sanki onun ne yapacağını biliyorlarmış gibi arkasından geldiler.

Thomas Covenant Nom'u Clave'e karşı çağırdığında, Sandgorgon'un cevap vermesi biraz zaman almıştı. Yaratık, *Bhrathairealm* ve Büyük Çöl'den isimsiz okyanusları ve sayısız fersahları aşmak zorunda kalmıştı. Eğer aynı gecikme şimdi de yaşanırsa -Nom'un Linden'e cevap verdiğini varsayarsak- vadideki her insan ve at, belki de her Demondim dölü, yaratık ortaya çıkmadan önce ölmüş olacaktı. Yine de ne geri döndü ne de arkasına baktı. Woodhelvennin'in zorlukları onu zorluyordu. Onların iyiliği için ve *mokşa* ile yüzleşmek için, içindeki çelişkileri çözebilirdi. Yasa ve Toprak Gücü ile savaşın içinden bir geçit açtı. Hyn'in en yüksek hızıyla kuzeye doğru koştu.

Harrow'un yaptığı şey karşısında dehşete düşmüş gibi yüzünün kızardığını görmedi. Sadece onun çılgınca seslendiğini duydu. "Seni oğluna götürebilirim!"

Onun kalbini kırmak istemiş olabilir.

Yine de tereddüt etmedi. Yapamazdı: o anda köylülerin ihtiyaçları diğer tüm düşüncelerden daha ağır basıyordu. Arkadaşları bile -*Kresh*'e odaklandığında, Insequent'in savunmasının çökmesine izin verdiğini görmek yerine hissetti. Kendisini ve destrier'ını farklı bir bilgiyle sarmalayıp ortadan kaybolurken neler olduğunu sadece sinirleri fark etti.

Yakın hedefinden mahrum kalan Roger öfkeyle uludu. Ama başka bir avı daha vardı: O da duraksamadı. Dönerek Linden'in sırtına lav ve nefret dolu bir yumruk attı.

Umurunda değildi. Adam onun için önemsizleşmişti; sadece bir can sıkıntısıydı. O anda, Gallows Howe ve Caerrol Wildwood onun içinde vücut bulmuştu. Tıpkı Forestal gibi, onun da çok değerli hayatları vardı.

savunmaya geçti. Tek ihtiyacı olan Woodhelvennin'in ona yol açmasıydı. Eğer yapmazlarsa - eğer hücumunu engellerlerse -

Kresh ve Raver neredeyse üzerlerine geliyordu.

Roger'ın ilk patlaması kısa düştü, kaynayan siyahlık tarafından durduruldu: ur-viller ve Waynhim ona karşı koymak için hızla ayarlanmıştı. Bir kalp atışı sonra, hayatta kalan Demondim yaratıklarının yarısı ya da daha fazlası tarafından saldırıya uğradı. Geri kalanlar ise Roger'ın ordusunun Linden'i takip etmesini engellemek için ilimlerini Mağara Şövalyelerine karşı kullandı.

Ama Kastenessen'in gücüyle kendinden geçmişti. Bu kez, ona verilen el doğrudan kaynağından faydalanabiliyordu: Kastenessen'in vahşiliği onu yüceltti. Kendisine saldıranların sarsıntılarını ve kezzaplarını küçümseyici bir kolaylıkla bir kenara itti. Ve Linden'e saldırma çabaları, onları güçlerini kendisine karşı değil, Linden'i savunmak için harcamaya zorladı.

Sonra da Demondim-yaratıklarının kendileri saldırıya uğradı. Yaralarına ve zayıflığına rağmen Esmer, Waynhim ve ur-villerin düzenlerini bozmak için toprağa şoklar gönderdi. Hiçbirini öldürmedi; ama müdahalesi onları Mağara Şövalyeleri'nin daha kaba gücüne maruz bıraktı. Roger acımasızlığını Linden'a yöneltirken, yaratıkları da onu savunanlara acımasızca saldırdı.

Linden neredeyse çığlık atarak, Asası güneşin ateşinin bir avatarı gibi parlayana kadar Yedi Sözü haykırdı. Çılgına dönmüş kadın ve erkekler çocuklarını da peşlerine takarak Linden'in yolundan fırladılar. Pahnin Ramen savaş çığlığı atan genç sesi Liand'ın *orkestrasının* parlaklığını yankıladı. Stave'in amansız bakışları ölüm vaat ediyordu. Anele uyanmıştı; ama *sezaryen* ortadan kalkınca Hrama'nın boynuna sarıldı ve ne Ranyhyn'e ne de arkadaşlarına engel oldu.

Linden ve son yoldaşları sürüye daldığında, devasa vahşi kurtlar çoktan köylülerin en yavaşlarını parçalamaya ve parçalamaya başlamıştı.

Mağara Şövalyeleri düşünen yaratıklardı: *Kresh* öyle değildi. Raver tüm canavarlardan ve yaratıklardan daha kötüydü. Ve Woodhelvennin ağaçlar kadar çaresizdi. Yanlarında çocukları vardı, *çocukları* ve kendilerini savunamıyorlardı. Sanki kendisi de akılsızlaşmış gibi, kurtlara büyük alev dalgaları ve kırıcılar gönderdi, onları yakarak şekilsiz et yığınlarına dönüştürdü, kömürleştirdi ve kokuttu.

Ancak tek tek *kresh*'leri neredeyse hiç görmedi: onlara ne olduğuna hiç dikkat etmedi. O *moksha* Jehannum'u arıyordu. Bunu başarabilirse, Raver'ın zulmünü sonsuza dek sona erdirecek bir yangını yakmak istiyordu.

Roger onu o zaman öldürebilirdi. Kendini savunmak için hiçbir arzusu yoktu ve harcayacak gücü de yoktu. Ayrıca Esmer, Demondim-yaratıklarının kamalarını da parçalamıştı. Ur-villerin ve Waynhim'lerin çoğu küçük kümeler halinde hayatları için savaşıyordu: Roger'ın skoruna karşı koyacak sadece birkaç kişi kalmıştı. *Kresh*'in arasına dalarken, kendisini de köylüler kadar savunmasız bıraktı.

Ama Roger gücünü ona karşı kullanmadı. Gönderemezdi. Başka bir patlama daha yapamadan, yarım düzine Sandgorgon ordusunun arkasına çarptı.

Mağara Şövalyelerini kolaylıkla ezen Sandgorgonlardan üçü Roger'ın kuvvetleri arasında tahribat yaratırken, diğerleri doğrudan ona saldırdı.

Onların gücü Mağara Şövalyeleri'ninkini gölgede bırakıyordu. Nom bir keresinde tek başına Revelstone'un iç kapılarını paramparça etmiş; Glimmermere'in sularının son kalan Banefire'ı söndürmesi için bir geçit açmıştı. Grimmand Honninscrave'in yardımıyla Nom, *Samadhi* Sheol'un ruhunu parçalamıştı. Zaman verilirse, yarım düzine Kumgören Lord'un Kalesini tamamen yerle bir edebilirdi.

Mağara Şövalyelerinin silahları ve çaresizlikleri onları yaralayamadı. Ur-viller ve Waynhim önlerinden dağıldı. Ve Esmer gücünü onlara karşı kullanmadı. Bunun yerine, sanki yenilgiyi kabul etmiş ya da zafere ulaşmış gibi, toprak ve taş fışkırtmalarını, yerdeki sarsıntılarını bastırdı. Kan soluyarak gözden kaybolurken etrafındaki havayı katlıyor gibiydi.

Roger tüm öfkesini ve gazabını Sandgorgon'lara yöneltmemiş olsaydı, pestili çıkacaktı. Kör kolları ve un ufak eden kudretleri, sıradan etinden geriye tanınabilir hiçbir kalıntı bırakmayacaktı.

Moksha Jehannum *kresh*'i deliliğe sürükledi; ama Raver Linden'i atlattı. Sürünün her yerindeydi, kurtlara hükmediyor, onların ateşe karşı doğal korkularını vahşete dönüştürüyordu. *Moksha*'nın kendisinden kaçmaya çalışacağından korkuyordu.

Woodhelvennin'lerden birini ele geçirerek, Raver'a zarar vermek istiyorsa onu masum bir kurbanı öldürmeye zorladı. Bu nedenle ateşini bir yıkım gibi kullanıyor, yalnızca hiçbir insana, *Harucha*'ye ya da Ranyhyn'e zarar vermemeye özen gösteriyordu.

Bir tarafında Liand'ın Güneş Taşı'nın parlaklığı *kresh*'in gözlerini kamaştırdı, böylece birbirlerini kör bir şekilde kemirip parçaladılar. Diğer tarafta Stave, Hynyn'e binmiş ve Linden'i izlerken kır aygırın kendisi için savaşmasına izin vermişti. Arkalarında, Pahnı bir eliyle Anele'ye sarılıp onu destekleyerek kendisine yakın tutarken, diğer eliyle de Hrama ya da Naharahn'a saldıran her kurdu kırbaçlayarak uzaklaştırıyordu.

Stave aniden aşağı uzanarak öfkeli kurt yığınının arasından bir Efendi kaptı. Stave *Harucha*'yi arkasına doğru savururken Hynyn toynaklarıyla *kresh*'in kafataslarına ve dikenlerine vurdu. Usta kötü bir şekilde yaralanmıştı, birçok acımasız ısırık ve oyuktan dolayı kanıyordu; ama Stave'in sırtına yerleşir yerleşmez, ulaşabildiği her kurda tekme attı.

Linden diğer Üstat'tan hiçbir iz görememişti. Mahrtiir, Bhapa, Alçakgönüllüler ya da bineklerinden herhangi birinin hayatta kalıp kalmadığını bilmiyordu. Ama köylüler artık onun arkasındaydı ve hiçbir korkunun alevini engellemesine izin vermedi.

Yine de, deri altındaki bir algı seviyesinde, Mağara Şövalyelerinin yok edilmekte olduğunu fark etti. Sandgorgonların muazzam gücüyle paramparça olarak öldüklerini hissetti. Ve Roger'ın öfkesinin ve hayal kırıklığının dehşete dönüştüğü anı tam olarak hissetti. Sandgorgon'ları derileri kabarıncaya ve kabarcıklar patlayıncaya kadar yaktı, korkunç bir canlılık kokan yapışkan kan akıttı; ama onları durduramadı.

Ordusunun başına gelen felaketin aynısı onun da başına gelmek üzereydi: Linden bunu biliyordu. Ama onun hayatı için savaşmasını izlemek için duraklamadı. Öldürmekle çok meşguldü. Raver'ı aramakla meşguldü, böylece en azından Lord Foul'un kadim hizmetkârını dönüştürmeyi deneyebilirdi.

Ve kendi dayanıklılığının en uç sınırlarına yaklaşıyordu.

Yavaş yavaş titremeye ve başarısız olmaya başladı. Devam etme mücadelesi tarafından tüketildi - *moksha*'yı aramak için Jehannum algı ve ateşle

-Roger'ın kalan birkaç Mağara Şövalyesini yanına çağırdığını görmedi,

Sırtlarından birine atlayın ve onları Sandgorgonlardan doğuya doğru yarışa gönderin.

Uzun bacakları ve kendilerine özgü güçleriyle Mağara Şövalyeleri sanki Ranyhyn kadar hızlı koşuyorlardı. Belki de Sandgorgonlar onları yakalayabilirdi: Büyük Çöl'ün sakinleri de hızlıydı. Ama Roger tüm Sandgorgon'ları bir dereceye kadar incitmişti. Ve Mağara Şövalyeleri kaçarken arkasından korkunç bir sıcaklık fırlattı. Sandgorgonlar peşlerinden gitmedi. Bunun yerine sadece sakat bıraktıkları düşmanlarını ezerek öldürmeye başladılar.

Esmer'in ortadan kaybolmasının ardından ur-viller ve Waynhim, ortaya çıktıkları gibi fark edilmeden yok olup gitmişlerdi.

Nihayet son iki ya da üç düzine kurt da kaçmaya başladığında, *Mokşa* Raver onların arasından kaçtı. Birkaç dakika içinde dereyi kuzeye doğru geçmişlerdi.

Onları takip etmek, Raver'ın kendisine ulaşana kadar ateş yağdırmaya devam etmek istedi. Ama yapamadı. *Kresh* kaçarken, içindeki bir şey kırıldı ve Dünya Gücü üzerindeki hakimiyetini kaybetti. Alevleri savaşın tozunda, tozda ve kararmış güneş ışığında azaldı ve soldu.

Kendini çoktan aşmıştı. Daha ileriye nasıl gideceğini bilmiyordu.

7. Zaferin Ağızda Kalan Tadı

Yorgunluğuna ve dehşetine rağmen Linden yoluna devam etmeye çalıştı. Ama öldürmekten uyuşmuştu; ne yaptığını düşünemeyecek kadar derinden bitkin düşmüştü. Arkadaşlarını aramaya gitmedi. Onlara ne olduğunu sormadı. Bunun yerine, titreyerek, yılların eğitimine ve deneyimine geri döndü: triyaj, travma, acil bakım. Tükenmiş ruhuyla doğrudan önündeki ihtiyaçlara odaklandı.

Sessizce Hyn'den kendisini ölen Woodhelvennin'in en yakınlarının arasına taşınmasını istedi.

Bazıları ölmüştü. Onları görmezden geldi. Bazıları ise ölüme o kadar yakındı ki hiçbir gücü onları kurtaramazdı. Onları da görmezden geldi. Ama annesinin kollarına sarılmış, her ikisi de vahşice parçalanmış ve her ikisi de hâlâ hayata tutunmaya çalışan bir bebek bulduğunda, Hyn'in sırtından indi, yanlarına diz çöktü ve birkaç zayıf kararlılık közünü ortaya çıkarmak için kendi içinde çok uzaklara ulaştı.

Linden elinden geldiğince kendini kadına ve çocuğuna verdi.

Sizi oğlunuza iletebilirim.

Birkaç dakika süren toprak gücünün ardından kadın gözlerini açtı ve şaşkın bir ifadeyle etrafına baktı. Yeni yürümeye başlayan çocuk ağlayacak kadar kendine geldi.

Linden tekrar Hyn'e baktı.

Kısrak, sağ bacağı neredeyse kopmak üzere olan bir adamın üzerinde duruyordu. Yanlarından korkunç parçalar kopmuştu. Ama o da hayata tutunmaya çalışıyordu. Ona doğru sendeleyerek ilerleyen Linden, adam kendi acısını hissetmeye başlayana kadar onu zayıf alevlerle kutsadı ya da lanetledi ve onun yaşayabileceğine inandı. Sonra Hyn'in onu *kresh*'in nefes alan başka bir kurbanına yönlendirmesine izin verdi.

Tökezleyerek ilerlerken bir Efendi'nin cesedinin yanından geçti. Bedeni bir ölüm tarlasıydı, neredeyse tanınmayacak kadar yırtılmış ve ısırılmıştı. Etrafına ölü kurtlar yığılmıştı, cesetlerinden sızan kan onunkine karışıyor ve çalkalanmış toprağı lekeliyordu. Onlar onun Toprak'a hizmet mirasıydı.

Hyn el ele tutuşarak kaçan yaşlı bir çifti gösterdi. Düştükten sonra, sanki bu dokunuş onları hayatta tutabilirmiş gibi birbirlerine sarılmaya devam etmişlerdi. Linden nefes alışlarındaki kanı duydu, uzuvlarında ve gövdelerinde uzun yaralar gördü. Kurtarılamayacaklarına ikna olarak yanlarından geçip gidecekti; ama Hyn ısrar ediyor gibiydi. Linden itaatkâr bir şekilde Asa'yı aralarına dayadı ve bir kan nakli gibi ilerine ateş damlattı. Başarısız olmadığına dair bir işaret beklerken dünya onun etrafında dönüyordu.

Bir zamanlar olduğu kadın değildi, Berek Halfhand'in kampına paldır küldür dalan şifacı. *Melenkurion* Skyweir komutasındaki savaşı onu değiştirmişti. Ve burada kendini kan dökerek harcamış, kana bulamıştı. Artık kendine hekim dediğinde ne demek istediğini bilmiyordu.

Yine de yaşlı adam sonunda başını kaldırdı ve kan öksürerek arkadaşına doğru baktı. Karısına mı? Linden bilmiyordu. Ama kadın kıpırdandı; yaşlı adamın elini sıkıca kavradı. Onun hareket ettiğini gören, onu kavradığını hisseden adam, yaralarının sonuçlarından artık korkmuyormuş gibi gülümsedi.

-sizi iletmek için-

Linden, Jeremiah'nın kırmızı yarış arabasının bükülmüş kalıntıları için zayıf bir şekilde elini cebine attı. Parmaklarını zerine kapadı ve bakmak için çıkardı. Sonra eğilen toprağın onu yere indirmesine izin verdi. Ölmekte olan bir kurdun üzerinde oturduğunun farkında bile olmadan Jeremiah'nın harap olmuş oyuncağına baktı. Ondan geriye kalan tek şey buydu ve kalbi taş kesilmişti.

-Oğluna.

Harrow ur-villeri ve Waynhim'i yok etmişti. Daha fazlası Mağara şövalyeleri tarafından ldrlmşti. Sandgorgonlar Roger'ın ordusuna saldırırken daha da fazlasını öldürmüş olabilirler. Demondim-spawn'a bir söz vermişti. şimdi birçoğu lmşti.

Ve Harrow gitmişti.

Gmleğindeki kurşun deliği, kot pantolonundaki imen lekeleri kadar önemsiz bir şey gibi görünüyordu; ama bu küçük felaket hem hayatına hem de oğluna mal olmuştu. Etrafında, bedel artmaya devam ediyordu.

Yakınlarda bir hareketlilik vardı. Köylüler katledilenlerin arasında dolaşıyor, ölümün peşini bırakmıyordu. Bazıları arkadaşlarını ya da ailelerini; sevgililerini, yaşlılarını ya da çocuklarını aradı. Diğerleri ise hayatlarının anlamını yitirmiş gibi amaçsızca tökezliyordu. Kuşkusuz daha önce de *kazalar* görmüşlerdi. *Kresh*'in yıkımlarını biliyorlardı. Ama bu ölçekteki felaketler hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Efendiler onları hazırlamamıştı.

Hyn Linden'i dürterek kalkması için teşvik etti. Yapılması gereken bir iş vardı. Bunu başka kimse yapamazdı. Ama o artık kendi sonunu getirmişti. Jeremiah'nın oyuncağına baktı ve ayağa kalkmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Liand ve Pahni onu orada bulmuşlardı. Aklının alamayacağı bir aklıselim ve basit bir özen dürtüsüyle First Woodhelven'in enkazını toplamaya gitmişlerdi. Şimdi ellerinde su tulumları, biraz kırık ekmek ve küçük bir demet kuru meyve ile geri dönmüşlerdi. Su tulumlarından birinde bahar şarabı vardı.

Arkadaşları onu izlerken, açgözlülükle hem su hem de kaynak şarabı içti; küçük elma ve incir parçalarını çiğneyebilecek kadar güçlü hissedene kadar ekmek yedi. Bu tür şeyler onun en derin secdesini hafifletemedi, ama titremesini azalttı ve bir ölçüde farkındalığını geri kazandırdı.

Sizi oğlunuza iletebilirim.

Sonunda ayağa kalktığında yarış arabasını bir kenara bıraktı ve uzun zaman önce kendisi için seçtiği işine devam etti.

Linden, bul beni.

Thomas Antlaşması'nın, Yeremya'nın ve Ülke'nin içinde bulunduğu kötü durumun kendisinden ne istediğini biliyordu; ama bu yüklerin beklemesi gerekecekti. Hyn'in rehberliğinde, düşmüşlerin arasında yürüdü, yaralarına nazik bir ateş dokudu ve acılarını hafifçe yaktı. Liand ve Pahni de ona eşlik ediyor, çabalarını *orkestre* ve toz haline getirilmiş *amanibhavam* pullarıyla ya da kaynak suyu ve suyla destekliyorlardı.

Anele hâlâ Hrama'nın boynunda dinleniyordu ama Hrama tetikteydi. Kör bakışları Sandgorgonlara endişeyle bakıyordu. Yine de kaçmaya çalışmadı. Anlaşılan bu yaratıkları bir Düşüş'ten daha az korkutucu buluyordu.

Linden, *kresh*'e çarpmadan önce Woodhelvenin'in otuz ya da kırk tanesinin parçalandığını tahmin ediyordu. Üçte biri

çoktan ölmüştü: beş ya da altı kişi daha son uykunun tesellisi dışında her türlü yardımın ötesine geçmişti. Liand'ın ve Pahnı'nın yardımıyla geri kalanları en kötü yaralarından kurtardı. Sepsis daha sonra ciddi bir sorun olacaktı: kurtların dişleri ve pençeleri her yarada pislik bırakmıştı. Ama o, az olan enerjisini sadece en acil hasara harcadı. Çalışırken Mahrtir, Bhapa, Alçakgönüllüler ve onların Ranyhyn'i için duyduğu endişeyi yavaş yavaş geri kazandı. Köylüler için kısa sürede ve az bir güçle elinden geleni yaptıktan sonra, Hyn'den kendisini terk ettiği yoldaşlarına götürmesini istedi.

Galt, Clyme ve Branl bile onun onlar için yaptıklarından daha fazlasını hak ediyordu.

Yol boyunca, Birinci Woodhelven'ı koruyan diğer Usta'ya rastladı. Ezilmiş sol bacağı, aldığı yaraların sadece en acımasız olanıydı. Yine de Linden onu, şoklarını bir kenara bırakıp düşmüş olanla ilgilenmeleri için onları teşvik eden ücretlerinin arasında topallayarak buldu. Destek almadan ayakta duramıyor ya da yürüyemiyordu, parçalanmış banyan korusunun dallarından bir koltuk değneği yapmıştı. Acısı, bacağından akan kan kadar canlıydı.

Linden'e adının Vernigil olduğunu söyledi. Linden'in ağaç sakinleri adına yaptığı müdahaleyi soğukkanlılıkla kabul etti. Ama yaralarını tedavi etmeyi teklif ettiğinde reddetti. Yaraları onurluydu. Onları onurlu bir şekilde taşımaya niyetliydi.

İtiraz edemeyecek kadar yorgundu. Ve onun reddinde belli bir mantık gördü. Onun kendileri için nelere katlandığını anlayabilen Woodhelvenliler, yırtılmış etinin otoritesine karşılık verdiler.

Üstadı yaşamak ya da ölmek üzere bırakan Linden, Hyn'i takip ederek Bhapa, Mahrtir ve Alçakgönüllüleri en son gördüğü savaş alanına geri döndü.

Hayal meyal, Sandgorgonların katliamın uzak tarafında bir arada durduklarını fark etti. Stave de onlarla birlikteydi: sanki onlarla iletişim kurabiliyormuş gibi onlara bakıyordu. Ama aralarında geçenler için harcayacak metaneti yoktu.

Yorgunluktan görüşü bulanıklaşmıştı. Yine de yürüdüğü yere dikkat etmesi gerekiyordu. Yer Mağara Şövalyelerinin cesetleriyle doluydu,

Uzun uzuvları, kemiklerin büküldüğü ya da kırıldığı yerlerde garip açılarla çıkıntı yapıyordu. Duyularını şaşırtıyorlardı: onlara takılıp düşebilirdi. Ve eğer *göremezse*, aradığı kişileri bulamazdı.

Neyse ki Pahnî'nin görüşü daha keskindi; katliamın sonuçları karşısında daha az şaşkındı. Aniden acı içinde haykırdı. Koşarak ilerledi, ölülerin pis kokusu ve karmaşası arasında dizlerinin üzerine çöktü.

Liand onun peşinden koştu; ama Linden acele edemedi. Sadece gözlerini kırıştırıp bakabilir ve yolunu bulmaya çalışabilirdi.

Alçakgönüllüler Pahnî'nin yanında bekliyorlardı: görünüşe bakılırsa hazır bulunuyorlardı. Vernigil gibi hepsi de ağır yaralıydı; kafa derilerinden inciklerine kadar kesilmiş ve hırpalanmışlardı. Kollarından ve bacaklarından oluk oluk kan akıyordu. Yine de, sanki ne acı ne de ölüm onlara dokunabilirmiş gibi, her zamanki dik duruşlarını koruyorlardı.

Linden şimdi orada dört Ranyhyn görüyordu. Narunal'ı tanıdı. Bhanoryl, Mhornym ve Naybahn ona daha az tanıdık geliyordu ama emin olana kadar gözlerini kısarak onlara baktı. Onlar da ağır yaralıydı; kan kaybından neredeyse sendeliyorlardı. Ama onlar da sanki saygılarını sunmak için gelmişler gibi ayakta duruyorlardı.

Eğer Alçakgönüllüler istemezse, Linden'in onları tedavi etmesine izin vereceklerdi. Ancak ne büyük atların ne de *Harucha*'nin onun yardımına kesinlikle ihtiyaç duymaması mümkündü. Ranyhyn ve Ustalar kendi tarzlarına göre olağanüstü dayanıklıydılar. Oldukları gibi hayatta kalabilirlerdi.

Sonra Linden, Pahnî ve Liand'ın Mahrtiir, Bhapa ve Whrany'nin önünde diz çöktüğü yere ulaştı. Pahnî *amanibhavam* kesesini karıştırırken gözyaşlarıyla mücadele ediyordu. Yanında, Liand'ın yüzü dehşetten solmuştu. *Orkestra* avucunun içinde hareketsiz ve unutulmuş bir şekilde duruyordu. Onun büyüsunü burada kullanacak bir şey bulamamıştı.

Bhapa Manethrall ve Whrany arasında dizlerinin üzerine çökmüş, alnını kanla kaplı toprağa vuruyordu. Feryat etmesine ya da ağlamasına izin vermiyordu ve bu yüzden acısını başka türlü dindiremiyordu. Ona bakan Linden, onun Humbled ya da Ranyhyn'den daha az fiziksel hasara uğradığını fark etti. Birkaç kırık kaburgası, birkaç sıyrık ve çürük vardı. Enfeksiyon onu öldürebilirdi.

Sonunda yaralarının kendisi iyileşmeyecekti. Ve bir lapa *amanibhavam* onu kurtarmaya yetebilirdi, eğer Linden'in dayanma gücü tükenirse.

Ama Whrany ölmüştü. Ranyhyn'in başı neredeyse vücudundan ayrılmıştı. Kanı Bhapa'yı ıslatmıştı. Kordon onu sanki bir çarşaf gibi sarmıştı.

Mahrtiir hâlâ nefes alıyordu. Bu talihsizlikti. Ölüm daha nazik bir kader olabilirdi.

Sırt üstü yatmış, tozlu kan kokusundan soluk soluğa kalmıştı. Ramen sertliğine rağmen, hareket etmemesi gerektiğini biliyormuş gibi kıvrandı ve kendini tutamadı. Alçakgönüllüler kadar ağır kesilmiş ve delinmişti; Ranyhyn kadar sık. Ama bir silah, muhtemelen bir mızrak, onu sol şakağına yakın bir yerden vurmuş ve kafatasının önünden geçerek iki gözünü de yerinden sökmüştü.

İlçe Hastanesi'nin acil servisinde geçirdiği sayısız saat, Linden'in Manethrall'ın gözlerinin arkasındaki kemiklerin esasen sağlam kaldığından ve bu yaranın beynine ulaşmadığından emin olana kadar yüzünü incelemesini sağladı.

Zayıflığını yok edemeyince, onu görmezden gelmeye çalıştı. Çaresizlik ve iradeyle, bir tür kederli öfkeyle, Dünya Gücünün korlarını körükleyerek kararsız alevlere dönüştürdü ve Mahrtiir ateşle kaplanana kadar üzerine döktü.

Bir anlamda Linden hâlâ bir doktordu. Onun acılarını görüp pasif kalamazdı.

Lütfen, diye dua etti, ona kulak verebilecek kimse olmamasına rağmen. Lütfen.

Lütfen ölme.

Ölmene izin vermediğim için benden nefret etme.

Manethrall ona eşlik etmeyi seçmişti çünkü halkının öngörülebilir ve iddiasız yaşamlarından rahatsızdı. Ramenler arasında hatırlanmayı hak edecek bir hikâye arzulamıştı. Ve onu tam bir sadakatle desteklemişti.

Sonuç buydu. Yaşayabilirdi ama bir daha asla göremeyecekti.

Yorgunluk onu savunmasız bıraktı: sağlık hissinin yoğunluğunu kontrol edemiyordu. Bu empatinin acıya dönüşmesiydi. Yırtılmış dokularının her ayrıntısını gördü - et ve

kas, sinir ve kemik- sanki kendi vücudunda kopyalanmış gibi. Yırtılan her kan damarını sayabilir, her hassas lenf ve mukus kanalını numaralandırabilirdi. Ve her bir küçük hasar artışının Dünya Gücü ve Kanun tarafından nasıl onarılabileceğini tam olarak tarif etti.

Bu görev için yeterli gücü yoktu. Taze ve hazır olsaydı bile -o kadar çok öldürmemiş olsaydı bile- adamın gözlerini eski haline getiremezdi. Onlardan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ama onun için mümkün olan her şeyi ve daha fazlasını yaptı. Bocalamaya başladığında Liand'a uzandı ve sessizce ondan yardım istedi. İçgüdüsel olarak ona ihtiyacı olanı verdi. *Orkestranın* ışığını çağırarak onun elini kavradı, böylece Güneş Taşı avucuyla onunki arasında sıkışmış oldu.

Bu güç akışıyla Mahrtiir'i acıdan ve ölümün sınırlarından geri getirdi.

Acısına rağmen nefes alış veriş daha da sessizleşti. Şimdi nefesi kesilen kişi Linden'di. Liand'ın elini bıraktığında, etrafındaki her şey tersine dönmüş gibiydi ve kendisinin düşmeye başladığını hissetti.

Ama Bhapa ayağa fırladı ve hasarlı kaburgalarına aldirmeden ona şiddetle sarıldı; kendi kanıyla birlikte Whrany'nin kanını da ona bulaştırdı. "Ringthane," diye fısıldayarak onu çöküşten uzaklaştırdı. "Yele ve Kuyruk, Ringthane! Benim hayatım senindir. Daha önce de öyleydi. Şimdi tamamen senin." Onun sesinde ağlama sesi duydu. "Eğer Manethrall ve Ranyhyn bunu yasaklamazsa, Gravin Threndor'un derinliklerine, Hotash Slay'in cehennemine ya da Sarangrave'in acı kalbine kadar sana eşlik edeceğim ve kendimi kutsanmış olarak adlandıracam."

Verecek cevabı yoktu. Ne onun minnettarlığına ne de üzüntüsüne dayanabilirdi. Mahrtiir bir daha asla göremeyecekti. Manethrall'a telafisi olmayan karanlık bir hayat vermişti.

Bhapa kucaklamasını hafiflettiğinde kadın geri çekildi. "*Amanibhavam*," diye yanıtladı nefes nefese kalarak. "Poultices. Bandajlar. Kanamayı durdurun." Mahrtiir'in çok fazla yarası vardı ve o hiçbirleriyle ilgilenmemişti. "O zaman Ranyhyn'e yardım et."

"Evet, Ringthane." Bhapa hemen itaat etmek için döndü.

Pahni çoktan iŖe koyulmuŖtu. Kordonlar birlikte, merhem yapmak için güçlü otlarının ezilmiŖ, kurutulmuŖ bıçaklarıyla suyu karıŖtırdılar.

Linden aresizce Liand'a baktı. Liand yine ona ihtiyaı olan Ŗeyi verdi. Bir koluyla onu destekleyerek bahar Ŗarabını dudaklarına götürdü. Aynı zamanda *kehribarı* da yanık tuttu. GneŖ TaŖı'nın eldritch olanaklarının bahar Ŗarabına canlılık katacağını ummuŖ olabilirdi.

İçgüdüleri onu yanıltmamıŖtı. Linden içerken Glimmermere'in glssel gücüne benzer bir Ŗey tattı. Eğer katranlı suda yıkanabilseydi, yaptıklarının pis kokusundan arınabilirdi: Mağara Ŗvalyeleri kırılğan sopalar gibi yanıyor, kurtlar alev tabakalarıyla kavruluyordu ama Revelstone çok uzaktaydı. Orada Ŗifa bulamayacaktı.

Yine de bahar Ŗarabı ve Liand'ın dŖnceli çabaları onu bir kez daha kendinin eŖiđinden döndürdü. Kısa süre sonra Mahrttir ve Ranyhyn'i Bhapa ve Pahni'nin bakımına bırakabildi. Alçakgönüllüleri inatılıklarına terk etti. nce Woodhelven'in halkının onun onlar için yaptıklarından daha fazlasına ihtiyaı vardı; çok daha fazlasına.

Bir esinti vardı, rahatsız edilmemiŖ gneŖ ıŖıđının bir cilvesi. SavaŖın ve kasaplığın tozunu yavaŖa alıp götürüyordu. Ama ne dökülen kanın çiğ asabi kokusunu ne de Linden'in yetersizliğinin imalarını deđiŖtirebiliyordu.

Liand ona eŖlik etmeyi teklif etti. Onun yerine sargı bezi için temiz bez bulmasını söyledi. Kendini Gallows Howe'un toprağı kadar ölümle yüklü hissediyordu. Yalnız olsaydı, sonunda kaybettiği her Ŗey için gzyaŖı bulabilirdi.

Ama Galt, Branl ve Clyme'ı geçip Woodhelvenin'e doğru ilerleyemeden Stave onu durdurdu. Her nasılsa onun yaklaŖtıđını fark etmemiŖti.

"SeilmiŖ," dedi sessizce. "Bana eŖlik etmelisin." Liand, Pahni ve Anele gibi o da zarar grmemiŖti. "Sandgorgonlar senin katılımını istiyor."

Linden belli belirsiz bir iŖaret yaptı. "Burada bana ihtiyaç var."

Nasıl oluyordu da sadece onunla birlikte *Kresh*'e karŖı at srmŖ olanlar sağ kalabiliyordu?

Stave'in bakışları onu yakaladı. "Linden."

Düz tonu şefkatli olduğunu ima ediyordu. Eğer daha önce kendi adını kullandıysa bile bunu hatırlayamıyordu.

"Ben Linden değilim." Bu sözleri yüksek sesle söylediğini duyunca belli belirsiz şaşırdı. "Ben artık o değilim. *Melenkurion* Skyweir'in altında benim yerimi başka biri aldı."

Harrow, Jeremiah'ı Kanun Asası ve Ahit'in yüzüğüyle takas etmek istiyordu. Esmer ve Roger, onun Insequent'in teklifini kabul etme fırsatı bulamamasını sağlayacaktı.

"Yine de," dedi Stave inatla, "Sandgorgonlar ısrarcı." *Haruchai* arasındaki tek dostu oydu. "Seninki dışında hiçbir cevabı kabul etmeyecekler. Eğer itaat etmezsen, Woodhelvennin'e karşı dönecekler."

Tabii ki, diye düşündü. Mükemmel. Tam da ihtiyacımız olan şey.

Hâlâ kimin yaşayıp kimin yaşamayacağına karar vermesi bekleniyordu.

"Pekâlâ." Aniden alçakgönüllülere seslendi. "Kan kaybından ölmeden önce bir işe yarasanız iyi olur." Öfkesi onlar için değildi ama onu bastırmak için hiçbir girişimde bulunmadı. "Liand sargı bezi arıyor. Sıcak suya ihtiyacımız var. Hem de çok fazla." First Woodhelven'in kalıntıları arasında pişirme kapları ve kumaş bulunabilir miydi? "Ve eğer yapabilirsen biraz da yara bandı getir. Bu zavallı insanlar ne olduğunu bilmiyorlar. Göremezler."

Kevin's Dirt onları sağlık duygusundan mahrum bırakmıştı. Efendiler onları bilgiden mahrum bırakmıştı.

Clyme başıyla onayladı. Hemen o, Galt ve Branl topallayarak parçalanmış köye doğru ilerlediler. Acının vücut bulmuş hallerine benziyorlardı: her adım yaralarını daha da kötüleştiriyordu. Yine de eylemlerinin bedelini umursamadan kıpırdamadan ilerlediler.

Kısa süre sonra onlara Vernigil tarafından Mütevazılara yardım etmek üzere gönderilen birkaç Woodhelvennin de katıldı.

Hyn, Rhohm ve Naharahn kendilerine ait nedenlerden ötürü dörtnala dereye doğru gittiler. Susamış olabilirler.

Başını sallayan Linden, Stave'in onu Sandgorgonlarla yüzleşmeye götürmesine izin verdi.

Sanki altısı tek bir zihni paylaşıyormuş gibi birleşik bir küme halinde duruyorlardı. Roger'ın üzerlerinde açtığı yaralar dışında - çoktan iyileşmeye başlamış yanıklar ve çıbanlar- Nom'la ilgili anılarına uyuyorlardı. Büyük Çöl'ün demir güneşi altında geçen uzun yıllar renklerini kaybetmelerine neden olmuş, derileri albinoların sıkıntılı beyazlığına bürünmüştü. Mağara Şövalyeleri'nden daha kısaydılar ama çok daha güçlü bir yapıları vardı; kumun, sıcaklığın ve fırtınanın en sert uçlarına dayanacak şekilde yetiştirilmişlerdi. Dizleri geriye doğru bükülür, ayaklarının geniş pedleri tarafından desteklenirdi: kum tepelerini ve sert toprakları muazzam bir hızla geçebilirlerdi.

Ancak, dizleri ve derileri en tuhaf özellikleri değildi. Kollarında elleri yoktu. Bunun yerine ön kolları elastik coplar gibi esnek kütüklere dönüşmüştü, kumu sürebiliyor ya da taşa vurabiliyorlardı. Ve yüzleri yoktu; kafataslarının ince çıkıntıları ve insanların ve hatta Mağara Şövalyelerinin kulaklarının olduğu yerde solungaçlara benzeyen neredeyse gizli iki yarık dışında hiçbir özellikleri yoktu. Ön kolları gibi kafaları da engellere çarpmak için yapılmıştı.

Linden Nom'u iyi hatırlıyordu. Ama bir Sandgorgon'un ne kadar büyük bir ham *güç* içerdiğini unutmuştu. Tek başlarına, yaratıkların her biri bir kasırga kadar reddedilemez görünüyordu. Birlikte dünyanın en kötü fırtınalarını canlandırıyor gibiydiler. Onlar kasırgaların damıtılmış haliydi.

Uzun zaman önce Thomas Covenant, Nom'u vahşi bir büyü ve çılgın bir kararlılıkla yönetmişti. Onun emriyle Nom, Revelstone ve Clave'e karşı ona yardım etmek için toprakları ve okyanusları aşmıştı. Honninscrave'in yardımıyla Nom, *samadhi* Sheol'u parçalara ayırmıştı. Sonra, bir şekilde, Sandgorgon Raver'in varlığının artıklarını tüketmiş ve böylece Sandgorgonların bilmediği bir tür bilinç kazanmıştı: *Harucha*'nin yaptığı gibi zihinden zihine iletişim kurma yeteneği. Bin yıl önce Nom, Mutabakat'ın yanında savaşmış olan *Harucha*'lerle anlayış alışverişinde bulunmuştu. Şimdi, görünüşe göre, bu yaratıklar Stave ile konuşuyordu.

"Yokluğunuzda geçen bin yıl boyunca çok şey oldu, Seçilmişler," dedi. "Nom'un Büyük Çöl'e ve Sandgorgons Doom'a geri döndüğü haberini aldım.

samadhi Sheol'un ruhu. Bunlar bütünlükten sonsuza dek koparılmıştı ama niyet ve kötülükten yoksun bırakılmamışlardı. Nom onları Sandgorgonlar arasında dağıttı ve kendi türüne Raver'ın anılarının, ilminin ve zalimliğinin zayıf kalıntılarını verdi. Böylece küçük parçalar halinde Sandgorgonların vahşi zihinleri bilgi edindi.

"Yıllar boyunca, Girdaplı Kasreyn'in onları hapsettiği Kıyameti çözmeyi öğrendiler. Ve çok daha uzun bir süre boyunca, bir amaç keşfettiler. Onlardan bir grup, *Samadhi* Sheol'un ruhunu paylaşan herkes, şimdi Toprak'a geldi. Bu nedenle, çağrınıza gecikmeden cevap verebildiler.

"Ev sahiplerinden sadece birkaçı bunlar. Geri kalanlar çağrınızın sonucunu bekliyor."

Linden şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Bana ihtiyaç var, Stave." Bhapa onu Whrany'nin ve kendi kanıyla işaretlemişti. "Sadede gel."

Eski Üstat bir süre Sandgorgon'ları inceledi. Sonra Linden'e, "Arzunuzu yerine getirdiklerine dair onayınızı istiyorlar," dedi.

Sanki bu kadar çok ölüm yeterince takdir edilmemiş gibi.

"Oh, kahretsin." Acı içinde savaş alanına, Mağara Şövalyelerinin ezilmiş ve parçalanmış bedenlerine baktı. "Elbette. Tabii ki." Bunu da o yapmıştı. "Burada onlar için hiçbir şey kalmadı. Her zaman daha fazla ceset bulabiliriz."

Woodhelvennin'e saldırmakla tehdit etmişlerdi-

Onun da ruhu parçalanmıştı. Ama Esmer'e daha çok benziyordu. *samadhi* Sheol: dönüştüğü şey onu dehşete düşürmüştü.

Onu bütünleştirmek için Thomas Covenant'a ihtiyacı vardı.

Bunun üzerine Stave'in tavrı daha resmi bir hal aldı. "O zaman seninle işleri bitti. Sen ur-Lord değilsin. Nom'u yenmedin ya da zorlamadın. Ama sen onun yoldaşlarının sonuncususun. Şu anda sahip oldukları zihin kalitesine minnettarlık duyarak çağrılarına cevap verdiler. Bunu bir daha yapmayacaklar."

Linden başını salladı, kelimeler bulamayacak kadar yorgun ve şaşkıncı. Stave'in ne dediğini anlamakta güçlük çekiyordu.

Sesini alçalttı. "İçlerinde karanlık var, Seçilmişler. Kira, *samadhi* Sheol'un ruhu hala Yozlaşmaya tutunuyor. Raver'ın Doriendor Corishev'in, kralların ve kraliçelerin vizyonlarındaki ihtişamı gördüler.

kraliçeler ve hükümdarlar. Hükümdarlık için açlık duymayı öğrendiler. *Samadhi*'nin düşüncelerine göre Toprak'ta hüküm sürmenin ne demek olduğunu öğrenecekler.

"Onlara karşı çıkarsanız, sizi de bu Mağara Şövalyelerini öldürdükleri gibi vahşice ve aynı sevinçle ezeceklerini söylüyorlar."

"Umurumda değil." Linden arkasını dönmeye başladı. "Sadece ezilmelerini başka bir yerde yapmalarını istiyorum."

Ama sonra durdu. Düşüncesizce, "Onlara Doriendor Corishev'in nerede olduğunu söylemeyi dene," diye önerdi. Bırakın Doom's Retreat'i Southron Waste'e kadar takip etsinler; Land'den uzağa. Bir Sandgorgon ordusu Revelstone'a saldırırsa neler olacağını hayal etmekten titriyordu. "Eğer 'hâkimiyet kurmak' istiyorlarsa, oradan başlayabilirler. O bölgeyi binlerce yıldır kimse elinde tutmadı."

Doriendor Corishev'in yöneticileri krallıklarını vahşi bir diyar haline getirmişlerdi. Ama Sandgorgonlar çöllerde doğmuş, sert manzaralar için yaratılmışlardı. Southron Çöplüğü'nü sevebilirler.

Belki de *samadhi* Sheol'un anılarının parçalanması, Raver'ın Sandgorgon'ları başka bir yere yönlendirmesini engelleyecektir.

"Ya da bu işe yaramazsa," diye ekledi. "Onlara *Skurj*'u anlatın. Onlara bu canavarların hayal edebileceklerinden çok daha güçlü olduğunu söyleyin." Belki de Sandgorgon'lar Toprak'ı savunmaları için kışkırtılabilirdi. "*Buraya* hükmetmek istiyorlarsa Kastenessen'in yaratıklarıyla uğraşmak zorunda kalacaklar."

Stave bir an için sanki tavsiyesi onu şaşırtmış gibi ona baktı. Sonra Sandgorgonlara geri döndü.

Onu olabildiğince ikna edici olmaya bırakan Linden, tekrar ağaç sakinlerine doğru yöneldi.

Ancak cesetlerin arasında tökezlerken Ramen dikkatini çekti. Ne yazık ki Mahrtiir'in bilinci yerindeydi. Linden ona acılarının büyüklüğü karşısında biraz soluklanmasını diledi. Asa'yı kullanarak Mahrtiir'in harap olmuş bedenine ve zihnine biraz uyku getirebilirdi. Ama hayatı acil bir tehlike altında değildi. Bhapa onunla özenle ilgilenirken, Pahnı de Ranyhyn için elinden geleni yaptı. Woodhelvennin'in bazılarının daha kötü yaraları vardı. Basit bir triyaj onun kıt kaynaklarını korumasını gerektiriyordu.

Liand, Alçakgönüllü ve birkaç köylü banyan korusunun enkazından ellerinde sargı bezi demetleriyle çıkmıştı. İçlerinden üç ya da dördü su ısıtmak için kullanılabilecek tencereler taşıyordu. Liand bir süre sonra Ramen'e katıldı.

Mahrtiir için canı yansa da Linden kendini tekrar harekete geçirdi.

Manethrall hırıltılı bir sesle onu durdurdu. "Ringthane."

Acı çekmesine rağmen, sağlık duyuları onun varlığını fark etmesini sağladı.

"Ben buradayım." Linden'in sesi onunkine benziyordu. "Konuşmaya çalışmamalısın. Çok fazla kan kaybettin. Ve şu anda acın için yapabileceğim pek bir şey yok."

Sanki yüzünü buruşturuyormuş gibi başını salladı. "Yaralarım önemsiz." Göz çukurlarının parçalanmış dağınıklığından yavaş yavaş kan damlaları süzülüyordu. "Sadece senin için işe yaramaz hale geldiğime üzülüyorum."

"Mahrtiir, dur" demeye çalıştı. Ama ağzını ve boğazını sözcükleri oluşturmaya zorlayamadı.

"Birçok ihtiyacın var," diye devam etti, yaralarının arasından konuşmaya çalışarak. "Senden sadece bir iyilik istiyorum. Burada başka Manethrall yok ve bir tanık gerekiyor. Senden Ramen'e liderlik edenlerin yerine geçmeni istiyorum."

Linden, Bhapa'nın dehşete kapılmış gibi fısıldadığını fark edene kadar bir an geçti. "Hayır. Hayır. Hayır."

Istırap gibi gelen bir çabayla, "Buradayım," diye tekrarlamayı başardı. Tutamayacağı bir söz daha vermiş olabilirdi.

Mahrtiir kısık sesle şöyle dedi: "Artık bir Manethrall'ın yükünü taşıyabilecek durumda değilim. Ramenler arasında, kör olanlar görenlerin yaptıklarına hükmedemezler. Cord Bhapa benim yerime geçmeli. Artık tam bir Maneing töreni yapamayız ama sizin şahitliğiniz yeterli olacaktır.

"Mithil Stonedown'lu Liand'dan boynumdaki çelengi çıkarıp Bhapa'nın boynuna takmasını rica ediyorum." Sarı çiçeklerden örülmüş kolyesi, solmuş çiçekleriyle *amanibhavam*, kana bulanmıştı. Lime lime olmuştu ama kopmamıştı. "O zaman o uzun

Manethrall'lar arasındaki yerim ertelendi ve son nefesime kadar Ranyhyn'e yaptığım gibi ona ve size hizmet edeceğim."

Liand dehşet içinde Linden'e itiraz dolu bir bakış fırlattı. Mahrtiir'in çelengine dokunmak için hareket etmedi.

Mahrtiir, hayır. Linden sesini bulamadı. Lütfen. Şu anda bunu yapamam. Bunu yapmana izin veremem. Eğer konuşabilseydi, "Bu bekleyebilir" diyebilirdi. Sonra da arkasını dönüp gidebilirdi.

Ama Bhapa koşarak ayağa kalktı. Yumuşak bir sesle, sanki gözyaşları içindeymiş gibi ağladı. "Hayır, Manethrall. Hayır. Yapmayacağım. Ben Maneing için uygun değilim. Ve buna katlanamam-"

Aniden Linden'a doğru döndü. Gözleri kuruydu ama yüzünün her çizgisi hıçkırıkları andırıyordu.

"Ringthane," dedi ona yalvararak, "buna izin verme. Benim yaşımdakiler Manethrall olurken benim Cord olarak kalmama neden olan şey, senin iyileştirdiğin bozuk görüşüm değildi. Bu benim tereddütümdü. Karar ve emirle uyuşmayan belirsizliklere ve şüphelere katlanıyorum. Ben isteyerek takip ederim. Liderlik etmek için uygun değilim."

Linden ona baktı. Kendisinin de bir lejyonu sakat bırakacak kadar belirsizlikleri ve şüpheleri vardı. Ama Jeremiah'nın çektiği acının karşı konulmadan ya da cezalandırılmadan devam etmesine izin vermek niyetinde değildi.

Ancak Bhapa'nın ondan yanıt almaya ihtiyacı yok gibiydi. Hemen Mahrtiir'e döndü.

"Manethrall'a, "Görevlerini ya da masallara layık olma arzunu öyle kolay kolay bir kenara bırakamazsın," dedi. Sen sadece incinmiş ve körleşmişsin. Sen yaratılmamış değilsin. Sen kanından ve kemiğinden bir Manethrall'sın. Bu seni belirler.

"Sana konulan *laneti* de bir kenara bırakamazsın." Kord'un tutkusu arttı. "Sana 'kalbinin arzusunu' aramak için uzaklara gitmen gerektiği söylendi. Ve onu bulduğunda geri dönmen istendi, çünkü Ülke'nin sana ihtiyacı var. Bu sözler bana verilmedi. Yalnızca senin içindi."

Anele, Revelstone platosunun zengin çimenleri üzerinde Mahrtiir'le konuşmuştu. Linden arkadaşlarının yaşlı adam aracılığıyla Thomas Covenant'ın sesini duyduklarına inanıyordu.

Bhapa ve Pahni'ye farklı bir mesaj verilmişti. *Bir bakıma, en zor iş siz ikinizin. Hayatta kalmanız gerekecek. Ve onların sizi dinlemesini sağlamalısınız.*

"Manethrall Mahrtiir," diye bitirdi Bhapa, "sana her konuda itaat ettim. Bu konuda itaat etmeyeceğim."

Mahrtiir kanlı dişlerini gösterdi. Bir an için küfürlerle boğuşuyor gibi göründü. İstemsiz bir inilti göğsünü burktu. Konuştuğunda sesi gergin ve çığdı.

"O zaman Ramen ol, Manethrall olmayacaksan. Ranyhyn arasında Pahni'ye yardım et. Büyük atların ihtiyaçları her şeyden önce gelir."

Kısa bir süre öksürdü ve göğsüne atardamar damlacıkları sıçradı. Ama Liand *orkestranın* ışığını çağırdı ve Mahrtiir'in göğüs kafesine dokundurdu. Mahrtiir yavaş yavaş rahatladı.

"Ve Liand bana iyi bakıyor," dedi: bir esintide kurumuş yaprakların sesi gibi kırılgan bir hışırtı. "Ölmekle çelengimi sana yüklemeyeceğim."

Yorgunluğuna rağmen utanan Linden, bir yerlerde Manethrall'ın kanamasını durduracak ve ona uyku verecek kadar hafif bir ateş buldu. Yıllardır çok kolay ağlamıştı. Şimdi de ağlamak istiyordu. Ama yapamadı. Taş kalbi gözyaşı tutmuyordu.

Kumorgonlar kısa bir süre sonra ayrıldılar; sanki daha fazla yıkım için can atıyorlarmış gibi hırsıyla doğuya doğru ilerlediler. Muhtemelen konaklarına dönüyorlardı. Ve onlar gittikten sonra Esmer yeniden ortaya çıktı.

Hâlâ yaralarını ve parçalanmış giysilerini taşıyordu. Belki de birçok gücü arasında kendini iyileştirme yeteneği yoktu.

Linden'a yaklaşmadı. Kimseyle konuşmadı. Aslında, cesetleri toplamak için toprağa güç dalgaları gönderirken kimsenin onu izlediğinden habersiz görünüyordu: Mağara Şövalyeleri ve *Kresh*; katledilmiş köylüler. Anlayışlarının ötesindeki güçler tarafından korkutulan Woodhelvennin itiraz etmedi.

Whrany'nin cesedini de aldı: ölenler arasında hiçbir ayırım yapmadı. Linden Ramenlerden protesto bekliyordu ama onlar

Hiçbir şey. Ranyhyn bile müdahale etmedi. Bunun yerine büyük atlar kayıp sürü arkadaşlarına hem unutulmaz hem de küstah bir veda çağrısında bulundular; Bhapa ve Pahnı alınlarını yere eğdiler.

Esmer tüm ölüleri acı bir yığın haline getirdiğinde, yığını ateşe vermek için yıldırım çağırdı. Ardından yanan et ve kanın keskin kokusunu etrafına sararak tekrar gözden kayboldu. Bununla birlikte, ateşin alevlerini kükremeye devam ettirecek kadar ürkütücü gücünü geride bıraktı. Linden ateşin, katledilen her et parçasını tüketene kadar sönmeyeceğini tahmin etti.

Yağ gibi yapışkan ve bir çöplüğün dumanı gibi ekşi olan kara duman gökyüzüne doğru yuvarlandı. Neyse ki esinti onu hayatta kalanlardan uzaklaştırdı. Bu da Esmer'in işi olabilirdi.

Cail'in oğlu gider gitmez Stave Linden'e döndü. Esmer ya da Sandgorgonlar hakkında hiçbir şey söylemedi. O da ona hiçbir şey sormadı. Belki de Esmer savaşın bedeli yüzünden kederliydi. Belki de Sandgorgonlar Doriendor Corishev'e doğru yola çıkmışlardı. Hiç fark etmezdi.

Stave'i yanına alarak, Woodhelvennin arasında Toprak Gücü ve Kanun'un zayıf alevlerini yayarken su, kaynak şarabı ve biraz yiyeceklerle kendisine bakmasına izin verdi.

Ranyhyn için hâlâ hiçbir şey yapmamıştı. Ama Liand çabalarını Pahnı ve Bhapa'nınkilere eklemişti. Ve atlar onun Güneş Taşı'nın beyaz parlaklığını minnetle emdiler. Bu haliyle Dünya Gücü onları iyileştirmede; ama *amanibhavam*'dan aldıkları gibi ondan da farklı bir besin alıyor gibiydiler, böylece acılarına rağmen daha da güçlendiler.

Uzarlarda bir yerde, Linden ısrarlı bir kişneme sesi duydu. Ama o bunu duymazdan geldi ve bir süre sonra ses kesildi. Vernigil ve birkaç köylü, ellerinde acı tulumun kurtarıcı tadıyla kokan pişmiş kil kâselerle ona yaklaşana kadar bunun ne anlama geldiğini kavrayamadı. Görünüşe göre Hyn, Rhohm ve Naharahn dere boyunca şifalı kumu aramak için dörtlale gitmişlerdi. Yıkanmış dere yatağında küçük bir damar bulmuşlardı.

Vernigil'in durumu gözle görülür şekilde iyileşmişti. Ezilmiş bacağındaki hasarın bir kısmı kendini onarmaya başlamıştı bile. Yine de Linden, Üstat'ın yaralı lam'ın nimetlerinden faydalandığını düşünmüyordu. Aksine, onu taşımak gibi mütevazı bir eylemden yararlanmıştı.

Ona eşlik eden Woodhelvennin şaşkınlık içindeydi. Pırıltılı kumu toplamak için ellerini kullanmış olmalıydılar; ve Toprak Gücü içlerinde canlanmış, Kevin'in Kirinin solgunluğunu kovmuştu. Şimdi hayatlarında ilk kez - sayısız nesiller sonra ilk kez - *görebiliyorlardı*. Kendilerine ne olduğunu henüz anlayamıyorlardı. Yine de değişmişlerdi.

Sonunda Linden kendini dinlenmeye bıraktı. Bir parmağının ucunu incinmiş lüle taşına dokundurdu ve onun egemen gücünün içine yayılmasına izin verdi. Sonra toprağa gömüldü ve yüzünü kapatarak Stave ve Vernigil'i ağaç sakinlerine Toprağın cömertliğini kullanmayı öğretmeleri için bıraktı.

Daha sonra, Üstatların Woodhelvennin'in Dünya Gücünü deneyimlemesine neden izin verdiğini merak edecek kadar iyileşti; sağlık duygusunu keşfetmek ve kendilerinden esirgenen şeyi bilmek için.

Ateşin kesilmeyen kokusuna ek olarak, yemek pişirme kokusu da alıyordu. Doğrulup etrafına baktığında köylülerin birçoğunun ateş yakmakla meşgul olduğunu, yakacak olarak evlerinden getirdikleri dalları kullandıklarını gördü. Belki de sakat kalan ve ölmekte olan arkadaşlarının ve ailelerinin mucizevi bir şekilde iyileşmesinden ilham alarak, hayatta kalmak için gerekli görevleri yerine getirmek üzere dehşetlerinden sıyrılmışlardı.

Onları bir süre gözlemledikten sonra Linden yaşlı bir çift tarafından organize edildiklerini gördü, Hyn'in ısrarı üzerine yardım ettiği aynı adam ve kadın. Onları gerçekten iyileştirmemişti: sadece ölümlerini ertelemişti. Ama onlar da hurtloam'un kesin etkisini paylaşmış olmalıydılar. Kırılğan ve yaralı olmalarına rağmen komşularının arasında yürüyorlar, Woodhelvennin'i işbirliği yapan takımlara ayırırken hâlâ el ele tutuşuyorlardı.

Hyn Linden'in yanında durmuş, binicisine göz kulak oluyordu. Linden ayağa kalktıktan kısa bir süre sonra Liand da onun yanına geldi. Taş ve çakılların üzerine rahatça çömeldi ve fiziksel olarak zarar görmediğinden emin olmak için bir süre onu inceledi. Sonra o da dikkatini köylülere çevirdi.

"Bana söylenene göre," dedi sessizce, "onları yöneten yaşlıların adı Heers'miş. Woodhelvennin'in gelenekleri bana garip geliyor." Linden'e alaycı bir gülümseme verdi. "Diyar'da böyle bir halkın yaşadığını bilmiyordum. Ama 'yılların ve kazanımların hakkı olarak'" - Handir'den iyi huylu bir alıntı yaptı - "Karnis ve eşi Quilla, İlk Woodhelven'in Heer'leridir. Hayatlarını kurtarmakla iyi yaptın Linden. Halkları arasında Efendilerin sahip olmadığı bir saygıya sahipler. Vernigil onları savunurken neredeyse ölüyordu. Arkadaşı öldürüldü. Yine de burada Üstatlar, Mithil Taş Kasabası'ndaki saygınlıklarından bir miktar yoksun görünüyorlar. Bu halkı yaslarından gerçekten uyandıran Vernigil'den ziyade Karnis ve Quilla'ydı."

Linden iç çekti. "Ağaç harika olmalı. Keşke ben de görebilseydim. Belki onları etkilemiştir. Belki de Toprak'ın, Efendilerin inanmalarını istediği kadar yüzeysel olmadığını" - refleks olarak yüzünü buruşturdu- "iliklerine kadar hissetmişlerdir."

Ustalar yüzyıllar boyunca köylülere başlarına gelen tehlike ve kayıplara karşı hazırlıksız olmalarını öğretmişlerdi.

Ama şimdi Stave'in akrabaları geri mi dönmüştü? Buna inanmamıştı. Onlarca yıl *süren cezalar* Efendileri etkilememişti: Demondim'in ve Illeath Taşı'nın korkunç büyüleri onları harekete geçirmemişti. Öyleyse Vernigil ve Alçakgönüllüler neden Woodhelvennin'in hurtloam'a dokunmasına izin vermişti?

Bir dereceye kadar Harrow'u anladı. *Sizi oğlunuza ulaştırabilirim.* Esmer, Roger ve *Mokşa* Jehannum'un eylemleri açıklanabilir görünüyordu. Ama Efendiler onu şaşırtmıştı.

Köylüler yemek hazırlarken ya da Revelstone'a ulaşmak için ihtiyaç duyacakları malzemeleri bulmak için korunun enkazını ararken, güneş öğleden sonraya doğru batıyor ve lekeli zeminde keskin gölgeler çiziyordu. Liand'ın yardımıyla Linden

Yorgun bir şekilde ayağa kalktı ve arkadaşlarının durumunu kontrol etmeye gitti.

Ranyhyn'in de yaralı kloamdan faydalandığını görünce rahatladı. En kötü yaraları dikkat çekici bir hızla iyileşiyordu. Yakında binicilerini tekrar taşıyabileceklerdi.

Mahrtiir ve Bhapa da altın benekli kumla tedavi edilmişti. Her ne kadar Kordon kaskatı hareket etse ve kaburgalarının ağrısını günlerce hissedecek olsa da, enfeksiyon kapmamıştı; artık kanaması yoktu. Ranyhyn'in artık bakıma ihtiyacı olmadığından, o ve Pahnı Manethrall'larına göz kulak oldular.

Acıloam tarafından kutsanan Mahrtiir derin bir uykuya daldı ve tüm yaraları hızla iyileşme belirtileri gösterdi. Kordonlar temiz yün şeritlerle oyulmuş alnını ve burnunu, ayrıca bacaklarındaki ve kaburgalarındaki birkaç derin yarayı sarmışlardı. Ama önce göz çukurlarını ve kesikleri yıkamışlar, kiri ve kemik kırıklarını temizlemişlerdi. Linden'in sağlık sezgileri ona onun yaşayacağını söylüyordu.

Körlüğünün onu nasıl etkileyeceği farklı bir soruydu.

Tekrar iç geçirerek Anele'yi bulmak için etrafı taradı. İlk başta onu göremedi. Ama sonra Liand pişirme ateşlerinden birini işaret etti ve Linden yaşlı adamı orada, kalabalık bir Woodhelvennin kümesinin arasında gördü. Alevlerin yanına inmişti: belli ki yemek yemek için can atıyordu. Stave'in de onunla birlikte olduğunu fark edene kadar onun adına bir anlık endişe duydu. Stave nazikçe ama kararlı bir şekilde Anele'yi, onu Kastenessen'den koruyan arduvaz levhanın üzerinde tuttu.

Tanrı'ya şükür, diye düşündü Linden. Dostlar için Tanrı'ya şükürler olsun. Liand, Stave ve Ramen olmasaydı -Anele, Ranyhyn ve Mahdoubt olmasaydı- uzun zaman önce kaybolmuş olurdu. Ve tüm seçimleri yeni düşmanları kendine çekiyor gibiydi.

Bir şeyleri doğru yapıyor olmalı.

Stave onun bakışlarını hissediyor gibiydi. Köylülerle konuştuktan sonra, muhtemelen onlardan Anele'yi korumalarını isteyerek, Linden ve Liand'a yaklaşmak için ateşten ayrıldı.

Ateş yavaş yavaş sönmeye başlamıştı. Ama korkunç dumanı hâlâ havayı kirletiyordu ve Linden, ateşin daha fazla sönmeyeceğini tahmin ediyordu.

Gece olana kadar kömürler.

Stave yaklaşırken etrafına bakınıp Alçakgönüllüleri aradı. Ağaç sakinlerinin geceyi geçirmeye hazırlandıkları ovanın kenarındaki ayrı noktalarda nöbetçi gibi duruyorlardı. Yüzlerini göremeyeceği kadar uzaktaydılar ama bu mesafeden bile bakımsız yaralarının verdiği yoğun zararı hissedebiliyordu. Bu durum onları, amansız metanetlerine rağmen dışlanmışlar kadar kimsesiz gösteriyordu.

Stave onu derin bir selamla karşıladı, o da bunu reddedemeyecek kadar yorgun olduğu için kabul etti. Hâlâ Alçakgönüllü'yü inceleyerek, "Vernigil'i gördüm. İstese de istemese de biraz iyileşti. Peki ya onlar? Onlar iyi olacak mı?"

Stave eski yoldaşlarına bakmadı. "Onlar *Haruchai*. Acılarının hiçbirisi ölümlü değil. Ve biz eti ve yaşamı yiyip bitiren yozlaşmaya yatkın değiliz. Birkaç gün daha tam güçlerine kavuşamayacaklar. Ama eğer yeni bir saldırıdan kurtulursak-" Omuz silkerek sustu.

Roger daha fazla Mağara Şövalyesi ile dönmeseydi. Sandgorgonlar daha kolay kurbanları, daha hızlı katliamı tercih etmek yerine Doriendor Corishev'in ya da *Skurj*'un üzerine yürüseydi. Eğer Harrow Esmer'in fırtınalarını da yanına alarak tekrar ortaya çıkmazsa. *Mokşa* Raver daha fazla *kresh* toplayamazsa.

Kastenessen canavarlarını göndermezse-

Lanet olsun. Linden, Covenant'ın yüzüğünü nasıl kullanacağını öğrenmek zorunda kalacaktı.
Hukuk Personeli yeterli değildi.

"O zaman sanırım Harrow'u uzaklaştırmanın Kastenessen ve Roger'ı," Jehannum ve Lord Foul'u tatmin etmeye yeteceğini ummalıyız," diye mırıldandı. "En azından şimdilik."

Liand yüzünü buruşturdu. "Kevin'in Nöbeti'nin düşüşünden beri," diye itiraf etti. "Sürekli bir tehlike içindeyiz ve ben hâlâ buna alışamadım. Daha fazla savaş olasılığını düşünmemiştim" - etrafına baktı- "ya da onlardan ayrıldığımızda bu Woodhelvennin'in savunmasızlığını."

Linden, onu rahatlatmak için olduğu kadar kendini dengelemek için de bir elini onun omzuna koydu; ama cevap vermedi. Onun yerine Stave'e sordu. "Bana neden müdahale etmediklerini söyleyebilir misiniz?" Başını sallayarak

Clyme, Galt ve Branlı işaret etti. "Halkınız Earthpower'dan kimsenin haberdar olmaması için uzun süre ve çok çalıştı. Ama şimdi düzinelerce sıradan köylü incindiğini hissetti. En azından geçici olarak Kevin'in Kirinden kurtuldular. Ve bunun nasıl bir his olduğunu unutmayacaklar. Efendiler neden bunu engellemeye çalışmadı? Fikirlerini değiştirmelerine ne sebep oldu?"

Olayların Stave'in akrabalarının inatçılığında bir gedik açmış olması mümkün müydü?

Ama Stave başını salladı. "Diğer meseleler bir yana, hiçbir *Haruchai* Ranyhyn'in açık isteklerine isteyerek karşı çıkmaz. Yine de Üstatlar ne düşüncelerini ne de taahhütlerini değiştirdiler. Sadece hizmetlerine yönelik bu rahatsızlığın önlenemez olduğunu kabul ediyorlar. Savaşı ya da Woodhelvennin tarafından bilinmeyen güçlerin ortaya çıkmasını önleyemezlerdi. Bu güçlerin ölçüsüne göre, herhangi bir incinme ve sağlık hissi deneyimi önemsiz bir husustur.

"Ayrıca başarısız olduklarını da kabul ediyorlar." Stave'in sesi sertleşmiş gibiydi. "Dünya gücünün kötüye kullanılmasını önlemek, onların yönetiminin sadece bir yönüdür. Bir diğeri de Toprak'ın halklarını korumaktır. Üstatlar kendilerine karşı dizilen güçleri yenemedikleri için kendilerini suçlamazlar. Ancak başarısız olduklarında, Ustalıkla başkalarının acı çekmesini gerektirmez. Yaraları için hiçbir kolaylığı kabul etmezler çünkü hizmet yolunu seçmişlerdir. Bedelinden pişmanlık duymazlar. Ama Woodhelvennin seçmedi. Bu nedenle onlardan bedeli paylaşmaları istenmez."

Bir süre sonra ekledi, "Revelstone'a girdiklerinde ayrılmalarına izin verilmeyecek."

Linden nefesinin altında küfretti. Ama itiraz etmedi. Bunu yeterince sık yapmıştı ama bir işe yaramamıştı. Bunun yerine, "Hâlâ anlamıyorum ama bu minnettar olmadığım anlamına gelmez. Bu insanların önlerinde uzun bir yol var. Alabilecekleri tüm şefkate ihtiyaçları olacak."

"Gerçekten de," diye onayladı Liand hararetle.

"Öyleyse bana doğru şeyi yaptığımı söyleyin," diye devam etti. "Bana Revelstone'a ulaşmalarına yardım etmek zorunda olmadığımı söyle. Andelain'e gitmem *gerek*. Burada zaten bir gün kaybettik. Ama bu zavallı insanlar-"

"Onlara saldırılmayacak," dedi Stave tereddüt etmeden. "Toprak'ın düşmanları için onların ölümünden bir kazanç yok. Ne Esmer ne de Harrow güç sahibi olmayanlara zarar vermeye meyilli görünmüyor. Kâfir'in oğlu, Mağara Şövalyeleri, *Skurjlar* ve Sandgorgonların hepsi doğuda kalıyor. Andelain'e doğru yol alırken, onlarla Woodhelvennin'in arasına gireceğiz ve çok daha büyük bir tehdit oluşturacağız. Böylece geriye sadece *Kresh* tehlikesi kalıyor. Ama aralarındaki katliam çok fazlaydı. Eğer *mokşa* Raver onları zorlamazsa, yakında insan etine hasret kalmayacaklar.

"Başka bir zamanda, herhangi bir Raver çaresizlerin katledilmesinden zevk alabilirdi. Ama biz Yozlaşma'nın sonunu arıyoruz. Ve siz de onu tehlikeye atacaktınız kadar güç taşıyorsunuz. Kendimizi Woodhelvennin'den uzaklaştırdıkça, *mokşa* Jehannum'u da peşimizden çekeceğiz."

"Ve eğer Stave yanılıyorsa," diye araya girdi Liand, "ki ben buna inanmıyorum, başka bir mesele daha var. Burada olanlardan sonra, bu halktan hiç kimse amacınızı geciktirmek istemeyecektir. Bundan eminim, çünkü kalpleri açık ve kendi aralarında konuştuklarını duydum. Evsiz barksız ve yoksunlar ve ihtiyaçları çok. Ama Toprak'tan nefret edenlerin kudretini gördüler ve seni ateşten ve kurtuluştan bir görkemle sarmalanmış olarak gördüler. Ayrıca sen onların koruyucularının hayatlarını da korudun. Onlara eşlik etmeyi teklif etseydin, niyetinden dönmemen için sana yalvarırlardı."

Linden ne Liand'a ne de Stave'e baktı: verdikleri güvencenin kendisini utandırdığını görmelerini istemiyordu. Ona, koruması olmadan köylülerin her birinin öleceğini söyleselerdi, yine de yolculuğuna devam ederdi. Önce Andelain'e ulaşmazsa Jeremiah'ı asla kurtaramayacağına inanıyordu; ve bu yüzden Woodhelvennin'i terk edecekti.

Linden, bul beni.

Her şey Thomas Covenant'a geri döndü.

Utancına rağmen -ya da utancı yüzünden- Taşyiye'ye ve eski Üstat'a teşekkür etti. Sonra, bir tür kefaret olarak, ağaç sakinlerinden ve savaş alanından uzakta uzun bir yürüyüşe çıktı ve Alçakgönüllülerin her biriyle ayrı ayrı konuştu. Onlara yaptıklarına değer verdiğini söylemek istedi.

O gece Linden'in bölüğü ve Woodhelvennin, Quilla ve Karnis tarafından organize edilen ortak bir yemek yedi. Heer'ler hâlâ erzak, yakacak odun ve tencere taşıyamayacak ya da yemek hazırlayamayacak kadar güçsüzdü. Yine de halklarının hiçbir ihtiyacının ihmal edilmediğinden emin olmak için inatla çalıştılar.

Daha önce Linden ve Bhapa derede ellerinden geldiğince iyice yıkanmışlardı. Pahni'nin ve Liand'ın yardımıyla Mahrtiir'i yıkamışlardı. Ve Ranyhyn, Alçakgönüllüler'in nöbet tutmasına yardım etmek için alacakaranlığa doğru ilerlediğinde, Branl, Galt ve Clyme sırayla dereye girmiş, yaralarını ve giysilerini aynı vurdumduymazlıkla temizlemişlerdi.

Şimdi Linden, Anele, Liand ve Ramen birkaç büyük ateşin etrafında oturarak köylülerle yemek paylaşıyordu. Linden'e merakla bakılıyor ve özenle ilgileniliyordu. Liand ve Ramen'e sanki bir tür hürmetmiş gibi özen gösteriliyordu. Ve Anele'nin taş tabağından kalkması nazikçe engellendi: itiraz etmeden kabul ettiği bir kısıtlama.

Mahrtiir Bhapa ve Linden'in arasında bağdaş kurmuş oturuyor, dokunarak kendini besliyordu. Gözlerindeki harabiyet dışında, *amanibhavam*, hurtloam ve Asa'nın aleviyle iyileşerek olağanüstü bir iyileşme göstermişti. Ateş ışığında yaraları neredeyse metafizik görünüyordu. Bir mızrak gibi dimdik oturuyor, kesinlikle gerekli olmayan her türlü yardımı şiddetle reddediyordu.

Yanında, Bhapa alışılmadık bir şekilde çökmüş, omuzları kederle çökmüştü; ama Linden onun Manethrall için mi yoksa Whrany için mi üzüldüğünü anlayamadı.

Daha sonra Heer'ler kısaca konuştular. Titrek sesleriyle, kaybettikleri evleri için duydukları üzüntüyü, Revelstone'a sığınabildikleri için duydukları rahatlama ve Linden'in şirketinin yaptığı her şey için duydukları hayret dolu minnettarlığı anlattılar. Sonra, neredeyse çekingen bir tavırla, başlarına ne geldiğini açıklamalarını istediler.

Bu görev için yüreği yoktu; ama Liand hiç sormadan görevi ondan aldı. Ateşlerin arasında durmuş, sessiz Woodhelvennin'e bildiklerini anlatırken asalet ve açıklık yayıyordu. Onun anlattıkları

Savaşın nedenleri ve Ülkenin düşmanlarının doğası, Linden'in onun yerine söyleyebileceği şeyler değildi. Daha basit ve daha dolaysızdı; yetersizlik ya da acımasızlık içermiyordu. Ama aynı zamanda dinleyicilerinin sınırlı kavrayışına daha uygundu ve köylüler bunu bir lütufmuş gibi karşıladılar.

Her kelimesiyle Üstatların uzun yasaklarını ihlal ediyordu. Yine de ne Vernigil ne de Alçakgönüllüler onun sözünü kesti. Bu konuda da, tıpkı hurtloam kullanımında olduğu gibi, Üstatlar Woodhelvennin'e acıyor gibiydi.

Linden daha iyi biliyordu. Ağaç sakinleri Lord'un Kalesine girdiklerinde bir daha asla çıkmayacaklardı. Eğer bu acımaksa, o bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Sonunda köylüler topladıkları yaprak ve battaniyelerle yataklarında uyumaya hazırlandılar. Bhapa'nın ısrarlarına rağmen, Mahrtiir dinlenmeyi reddetti. Sert bir şekilde sadece gözlerini kaybettiğini, kulaklarını, burnunu ya da uzuvlarını kullanamadığını söyledi. Tek başına, Ranyhyn ve Üstatların nöbet tutmasına yardım etmek niyetiyle ateşlerden uzaklaştı. Bir an için alevlerin kızıl ışığı sargılı kafasının solgun bölgesine yapışmış gibiydi. Sonra gece onu aldı ve gitti.

Bhapa gözlerinde ıstırapla Manethrall'ı takip etti.

Linden'a bir yatak teklif edildiğinde, sadece Stave'in Anele'yi koruduğunu teyit etmek için durakladı. Sonra battaniyelerin içine gömüldü, Kanun Asası'nı kolunun altına sıkıştırdı ve anında uykuya daldı.

Gece boyunca, ateş ve öldürme değil ama tecavüz kabusları ona işkence ediyordu. Yüzünde çıyanlar ve zehirli örümcekler gezinip ağzından ve burnundan çıkarken, leş gibi yatıyor, hareket edemiyordu. Erimiş solucanlar gözlerinin etrafında dönüyordu: gürültülü şeyler giysilerinin mahremiyetinden engellenmeden süzülüyordu: kıskaçlar ve iğrenç dişler etini kemiriyordu. Onların kalbinin nemli lağım çukurunda yumurtadan çıktıklarını bilmek içini dehşetle doldurdu.

Güçsüzce inleyerek uyanmak istedi ama uyanamadı. Stave onu şafakla birlikte uyandırana kadar rüyaları onu tuttu.

Titreyerek yatağından kalktığında içine manevi bir hastalık duygusu sinmişti. Ağır bir çiy düşmüştü ve nemi battaniyenin üzerinden fanila gömleğine ve kot pantolonuna kadar işlemişti. Soğukla birlikte kâbuslarını da yok etmeyi umarak, güneşin doğuşunu karşılamak için Asa'dan Dünya Gücünün narin dallarını çekti. Ardından arkadaşlarının ve Woodhelvennin'in ne durumda olduğunu görmek için bölgeyi taradı.

Kampın çoğu hareketliydi. Stave, Anele'yi Heer'lerin bakımına bırakmıştı ve yaşlı adam onların yanında uyumlu görünüyordu. Liand ve Pahnin'in de katıldığı bir grup köylü, ateş yakmak için banyanlardan daha fazla odun getirmişti. Diğerleri de taze bir yemek hazırlamaya başlamıştı. Ranyhynler görünürde yoktu: daha fazla ot bulmak ve tehlike işaretleri aramak için çok uzağa gitmiş olmalıydılar. Şafakla birlikte aydınlanan Alçakgönüllüler ve Vernigil daha yakından izlemeye koyuldular. Ama Mahrtiir ve Bhapa gece dönmüşlerdi. Şimdi ateşlerden birinin başında durmuş tartışıyorlardı -Eğer Kord'un, Manethrall'ının iddialarına verdiği çekingen cevaplara tartışma denebilirse.

Bhapa Mahrtiir'den gözlerindeki bandajı çıkarmasını istedi. Kordon açık hava ve güneş ışığının Mahrtiir'in iyileşmesini hızlandıracağını öne sürdü. Fakat Manethrall harap olmuş yüzünü göstermeyi reddetti. Bastırılmış bir öfkeyle, bunu yapmanın merhameti teşvik edeceği konusunda ısrar etti. Ayrıca başının etrafındaki bağın ona göremediğini hatırlatması gerektiğini söyledi. Eğer diğer duyuları körlüğünü unutmamasına neden olursa, tehlikeli bir hata yapabilirdi.

Linden düşüncelerini toparlamak için Asa'nın gücünü yeterince özümsemişinde, iki Ramen'e doğru başını salladı. "Bhapa bunu kişisel olarak alıyor."

Kulağına duygusuz gibi geliyordu. Ses tonu hissettiklerini çarpıtıyordu. Ama rüyaların kalıntıları hortlaklar gibi ona yapışmıştı. Alçakça koşuşturmalar dikkatinin yüzeyinin altında gizleniyor gibiydi. Joan'ın evlilik yüzüğünü geri getirdiğinde, Birinci Woodhelven'in yok edilmesi gibi vahşetleri mümkün kılmıştı.

"Ramenler gururludur," diye gözlemledi Stave imalı bir şefkatle. "Bunun hem güç hem de zayıflık olduğunu görmeyi öğrendim. Kordon ve Manethrall çok şey kaybetti. Kendinden emin olmayan Kordon, artık emin olmadığını kabul etmekten korkuyor.

Manethrall'ın. Körlüğünün sonucundan korkan Manethrall, öfke tarafından yönlendirilir.

"Bu gibi nedenlerden dolayı *Haruchai* tutkuyu bir kenara bırakmaya çalışır. Yine de bizi yönetiyor. Ben de en az Efendiler kadar onun hizmetkârıyım."

Kabuslar Linden'i utanç içinde bırakmıştı. O da çok şey kaybetmişti ve nasıl dayanacağını bilemediği korkular ve tutkular tarafından yönetiliyordu. Faydasızca kaşlarını çatarak orucunu açmaya gitti.

Arkadaşlarıyla birlikte, meyve ile tatlandırılmış, dumanı tüten tahıl tencerelerinin etrafındaki köylülere katıldı.

Yeni güneş doğuya doğru eğilmiş, gecenin ve çiyin soğuşunu köreltiyordu. Havanın tadı ışık kadar temiz, bahar ve yemek kokularıyla dolu olmalıydı. Ama toprak, *kaos* tarafından sürülmüş, güç ve kötülükle kömürleşmiş, kana bulanmıştı. Esmer'in yaktığı ateşin kül kokusu yamaçlara sinmiş, Kevin'in Kir'i gibi onarılamaz bir hal almıştı.

Rüyalarının kalıntılarından korkan Linden acele etmek istedi. Acele etmesi için pek çok nedeni vardı, bunların arasında varlığının köylüleri daha fazla tehlikeye atma ihtimali de vardı. Onların utangaç selamlarını ve teşekkürlerini bir kenara itti. Çabucak karnını doyurdu; akıntının kendisini öldürmekten arındırmış olmasına minnettar kalarak derede susuzluğunu giderdi; ata binmeye hazırlandı.

Ramen onu örnek aldı. Ve Stave her zaman hazırды. Alçakgönüllüler bile uzun, sert kabuklarına ve hasarlı kemiklerine rağmen yolculuklarına devam etmeye kararlı görünüyordu.

Ama Anele, Karnis ve Quilla'yla birlikte oturuyor, yemeğini iştahla yiyor ve Heer'lerin nazikçe şaka olarak yorumlamayı seçtikleri tutarsız açıklamalar yapıyordu. Liand ise sanki ağır bir görev için gücünü topluyormuş gibi yavaş bir ciddiyetle yemeğini yedi.

Linden onu dürtmek istedi ama adamın kararlı havası onu susturdu. Adamın bir tür karara vardığını ve niyetinin bazı yönlerinin onu rahatsız ettiğini görebiliyordu. Ancak Linden'in algısı ona sadece duygularının doğasını gösteriyordu: düşüncelerini ayırt edemiyordu.

Taşıyan acele etmezken, Linden Pahn'iye baktı ve rahatsız bir şekilde sordu: "Neler olduğunu biliyor musun? Aklında bir şey var ama ne olduğunu anlayamıyorum."

Genç Cord başını salladı. Yumuşak kahverengi gözleri endişeyle kararmıştı. "Onun kararlılığını hissettim. Gece boyunca içinde kabardı ve çok az uyudu. Ama bundan hiç bahsetmedi. Ve ben-" Pahnı duraksadı. Neredeyse fısıldayarak şöyle dedi. "Sormaktan korktum. Onun için korkuyorum."

Thomas Covenant, Anele aracılığıyla Liand'a, *Keşke seni bağışlayabilseydim*, demişti. Elbette Taşyiyen, Linden'in yanı sıra Ramen ve Stave'in algılayamadığı bir ihtiyaca cevap vererek kendini aşırı bir şekilde feda etmeye karar vermemişti?

Ancak çok geçmeden Liand bir iç tartışmayı çözmüş gibi göründü. Kendi kendine başını sallayarak malzeme paketlerini topladı. Sonra da Linden ve Stave'e hazır olduğunu işaret etti.

Sonunda. "Pekâlâ," diye mırıldandı Linden. "Hadi gidelim."

Stave hemen parmaklarını ağzına götürdü ve Ranyhyn'i çağıran bir dizi ısıklık çalmaya başladı.

Sesi duyduklarında Mahrtiir ve Bhapa, Linden, Pahnı ve Stave'e doğru geldiler. Vernigil ve Humbled yerlerini terk etti. Anele bile başını kaldırıp aytaşı gözleriyle sanki hevesliymiş gibi etrafı taradı.

Çok geçmeden Ranyhyn güneydoğudan görüş alanına girdi. Yaklaştıklarında, Linden yıldız kaşlı atlardan on tane saydı.

On, diye düşündü, şaşkınlıkla dikkati dağılmıştı. Tabii ya. Ona Ranyhyn'in sadakatının ölümle son bulmadığı söylenmişti. Whrany düşmüştü: bu yüzden büyük atlardan bir başkası Bhapa'yı taşımaya gelmişti.

Ramenler Ranyhyn'i memnuniyetle selamladı. Stave ve Alçakgönüllü, bin yıl önce Kan Muhafızlarının yaptığı gibi bineklerini onurlandırarak ciddiyetle eğildiler; Vernigil de seçilmemiş olmasına rağmen aynısını yaptı. Hrama köylülerin arasından Anele'ye doğru koşarken, Narunal namlusunu Mahrtiir'in emin olmayan ellerine uzattı. Ve Bhapa, Whrany'nin yerine cevap veren uzun boylu bayardın önünde diz çökerken gözlerinde minnet ve pişmanlık yaşları vardı.

Tekrar ayağa kalktığında, elinden geldiğince kararlı bir şekilde, "Bu güçlü aygır Rohnhyn'dir. Tüm Ranyhyn'lere ve saygıdeğer

Kelenbhrabanal, Atların Babası, böyle bir hükümdara hizmet etmeye layık olduğumu kanıtlayabilmem için."

Hyn Linden'i şefkatle dürttü. Hynyn burun deliklerini açarak sabırsızlığını homurdandı. Yola çıkma ihtimaliyle rahatlayan Linden, Stave ve Mahrtiir gibi gecikmeden atına bindi. Bir süre sonra Bhapa da onlara katıldı. Liand'a endişeli bir bakış fırlatan Pahnı, yaşlı Cord'un örneğini izledi.

Linden'e göre, Alçakgönüllüler ata binecek kadar dinç görünmüyorlardı. Yine de atlarının üzerine sıçramayı başardılar. Orada taş gibi sert bir şekilde oturuyorlardı, ancak efor bazı yaralarını açmış ve taze kan tuniklerine sızmıştı.

Ağaç sakinlerinden ikisi Anele'nin Hrama'ya binmesine yardım ettiğinde, sadece Liand atsız kalmıştı.

Liand kısa bir süre Rhohm'un boynuna sarıldı. Bohçalarını Rhohm'un sırtına koyarak Ranyhyn'in üzerine atladı. Ama Linden'e ve yoldaşlarının geri kalanına doğru hareket etmedi. Bunun yerine kampın ortasına doğru at sürdü.

Köylülerin çoğu, yemek pişirmek ve yemek yemek; çocuklarına ve yaralılarına bakmak; battaniye, yiyecek ve giyecek bulmak için perişan haldeki evlerini aramak gibi bir sürü işle meşguldü. Ama Liand gün ışığıyla aydınlanmıştı. Bineğinin üzerindeki yüksek koltuğu ve tavırlarındaki genç ciddiyeti ağaç sakinlerinin dikkatini yavaş yavaş çekiyordu. Giderek daha fazla insan yaptıkları işi bırakıp ona baktıkça kampa sessizlik yayıldı.

Konuşmaya başladığında bağırmadı. Bu şekilde, o topladı onun izleyici etrafında Onu. Linden kendisi rode

Ramen ve Stave eşliğinde yaklaştı. Liand'a ihtiyacı vardı.

Onun ne niyetle olduğunu öğrenene kadar, müdahale edebilecek kadar yakınında olmak istiyordu. "Woodhelvennin, duy beni," diye

seslendi sessizce. "Çok az kaldı

Ama beni iyi tanıyorsun. Arkadaşlarımdan yiğitliklerini gördüğünüz gibi, benim yaptıklarımdan doğasını da gördünüz. Ve aranızda bulunmamızın nedenlerinden bahsettiğimi duydunuz. Artık ayrılmalıyız. Linden Avery'yi Seçilmişler'e mecbur eden ihtiyaçlar çok ve acil. Ama onunla birlikte kazandığım en büyük nimetleri paylaşmadan aranızdan ayrılmak istemiyorum."

İç geçiren Linden kendini rahatlamaya bıraktı. Pahnî'nin omzuna dokunduğunda, genç Kord'un da rahatlamış hissettiğini gördü. Liand hayatını feda etmek istememişti. O sadece köylüleri oldukları gibi bırakamayacak kadar hassas ve cömertti.

"Bu bana verildi," diye açıkladı. "Bildiğimiz hayatların içinde görünmeyen bir Ülke'yi ayırt etmek için." Sesi Linden'a güneşin doğuşu gibi geliyordu. Samimiyeti güneş ışığı kadar besleyiciydi. "Toprak, örtüsüz haliyle, hayal gücünün ötesinde mucizeler barındıran bir yerdir ve ben onun gizemlerine katılma fırsatını elde ettim. Linden Avery'nin 'sağlık duygusu' adını verdiği bu armağanı, eğer kabul ederek beni onurlandırırırsanız, bana verildiği gibi size de vereceğim.

"Ama bu nazik bir armağan değil," diye uyardı köylüleri, "bedeli acı ve kayıp, öfke ve kederdir. Bazılarınız acı tülün şifasını hissettiniz ve bahsettiğim armağanı biliyorsunuz. Diğerleri bunu biliyor çünkü ölümden ateşle geri getirildiniz. Cadı kumuna dokunduğunuzda ya da alevler içinde kaldığınızda, gözleriniz açıldı. Tüm duyularınız daha önce hiç açılmadığı kadar açıldı. Gerçekten *görebildiniz* ve gördüğünüz her şey dönüştü."

Karnis, Quilla ve birkaç Woodhelvennin başlarını salladı. Geri kalanlar Liand'a şaşkın kaşlarını çatarak baktı.

"Bir süre için," dedi güneş ışığında, "sıradan saydığınız şeylerin aşkınlığını fark ettiniz. Ancak şimdi aşkınlık bilinciniz yok oldu. Toprak eskiden neyse o oldu. Siz de olduğunuz şey oldunuz. Ve artık memnun değilsiniz.

"Aranızdaki diğer kişiler bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Sözlerimi anlayanlara sorarsanız, onları şaşkın, neye tanık olduklarını ya da neyi kaybettiklerini ifade edemez halde bulacaksınız. Üzüntülerinin ve öfkelerinin nedenini söyleyemezler."

İyileşenler, Heer'ler ve yaralı tülbent taşıyanlar yine başlarını salladılar, içten gelen kederlerinin anlatıldığını duydukları için minnettarlardı.

Şimdi Liand sesini yükseltti. Yine de bağırmadı; ama Linden'in yüreğini titreten parlak tonlarda konuştu. Pahnî'nin gözleri

parladı ve Mahrtiir, Taşyiien'in Liand onu gururlandırmış gibi çenesini kaldırdığını duydu.

"Yine de size diyorum ki, onların tattığı ve kaybettiği şey sizin doğuştan hakkınızdır. Bu, yaşayan her şeyin doğasında var olan, Toprağın temel ruhudur ve siz buna karşı kör bırakıldınız. Nesiller boyunca kim, ne ve nerede olduğunuzun en derin gerçeğinden mahrum bırakıldınız.

"Bana verilen armağanı size, hepinize vermek benim dileğimdir. Doğuştan hakkınız olan vizyonumu sizinle paylaşmak istiyorum."

Orada Humbled ya da Vernigil onun sözünü kesebilirdi. Ama hiçbirisi herhangi bir tepki göstermedi. Belki de sessizlikleri indirgenemez bir gerçeği kabul ediyordu: Linden başarılı da olsa başarısız da olsa, Ülke'deki hiçbir şey değişmeden kalacaktı.

En azından bu kadarını başarmıştı, diye düşündü Linden acımasızca. Liand korkmadan konuşabiliyordu. En azından şimdilik, Üstatların hizmeti genel bir yasak olmaktan çıkmıştı. Artık neredeyse sadece ona odaklanmıştı.

Büyük güçlere sahipsiniz. Yine de onları sizden almamız gerektiğine karar verirsek, galip geleceğimizden gerçekten şüphe duyuyor musunuz?

Eğer Alçakgönüllüler'in ona karşı çıkmaya karar verdiği gün gelirse, Ülkedeki her Efendi onun düşmanı olacaktı.

"Ama yine de," diye devam etti Stonedownor, "bu nazik bir hediye değil ve bunun için beni kutsamayacaksınız. Kendi içinde, anlatılamayacak kadar harikulade. Sana kaldığı sürece yüceleceksin. Ama geçici olacak. Ve akıp gittiğinde, keder içinde kalacaksın. Ne de kaybettiklerinizin bir kısmını geri kazanabileceksiniz.

"Öyleyse neden bu keder artışını öneriyorum? Gideceğiniz yer Revelstone'dur, Üstatların oturduğu ve yaşadığı yer. Orada, bilginizin ötesinde tehlikeli hale gelen bir dünyada küçük bir güvenlik bulacaksınız. Ve orada, eğer arzu edersen, hediyemi geri alabilirsin. Revelstone'un yukarısında bir plato uzanır ve bu platoda Glimmermere bulunur, doğuştan gelen hakkınızı geri kazanmanız için muhteşem bir göl. Hem sizi hem de Toprak'ı olduğunuzdan daha az gösteren felaket için bir terapidir.

"Yine de Revelstone uzakta," dedi sanki kendisiyle tartışıyormuş gibi, "ve yolun çetin olacak. Yakında beni tanıyamayacaksın.

Tekrar hediye.

"İşte burada." Liand belindeki keseye uzanarak *orkestrayı* çıkardı ve havaya kaldırdı. Avucunun içinde bir fener gibi parlıyordu; rafine gün ışığı kadar beyaz ve en saf mücevher kadar berraktı. "Eğer doğuştan sahip olduğun hakkın tadını ve kederini bilmek istiyorsan bana yaklaş. Eğer istemiyorsan, geri çekil.

"Yine de beni dinleyin. Kayıplarınız çok acımasız oldu. Yolculuğunuzda ya da Revelstone'da daha da kötüleşebilirler. Yine de hediyemden pişmanlık duymayacağınıza inanıyorum. Doğuştan gelen hakkınızı bilmek, bu hak reddedilse bile değerlidir. Ve eğer Seçilmiş Linden Avery arayışında başarısızlığa uğramazsa, doğuştan gelen hakkınız bir gün tüm Ülke halkına iade edilecektir."

Woodhelvennin'in çoğu öne fırlayıp Rhohm ve Liand'ın etrafındaki aydınlığa doluştuğunda, sanki Güneş Taşı'nın ışıltısı hayatlarına anlam katıyormuş gibi Linden şaşırmadı. Liand'ın cömertliği uzlaşmaz kalbini rahatlatabilseydi, onların yerinde olsa o da aynısını yapardı.

Pahni gözlerinde yaşlarla mırıldandı. "Bunun için o benim aşkım oldu."

Mahrtiir başını sallayarak, "Anladığından çok daha büyük bir mirası ortaya koyuyor. Ramen'in masallarında, kadim Lordlar böyle bir heybete sahipti, ihtişamları içinde alçakgönüllü ve her ihtiyaca açık yürekliydiler. Yine de o daha fazlası. *Rhadhamaerl*'in ilmine dokunmuş. Sayısız nesiller boyunca azaldıktan sonra, o kendi türünün ilk gerçek Taşiyen'idir."

"Evet," diye onayladı Bhapa huysuzca. "Ben Ramen'im ve onun beni geçtiğini söylemeye dilim varmıyor."

Ama Stave hiç istifini bozmadan şöyle dedi. "Bu onun tehlikesi. Yozlaşma böyle bir masumiyetin mahvolmasından zevk alır."

Linden arkasını döndü. Kevin'in Kirinin engelleyici dumanı, Toprak Gücü ve Liand'ın cesareti tarafından bir kenara süpürülürken, Woodhelvennin arasında sağlık duygusu ve heyecanın yayıldığını hissedebiliyordu. Pahni ve Manethrall gibi o da onunla gurur duyuyordu. Stave gibi o da onun için korkuyordu. Ama aynı zamanda utanıyordu.

Eğer Seçilmiş Linden Avery görevinde başarısız olmazsa-

Köylülerin arasındaki varlığı bile nasıl tutacağını bilmediği bir sözdü.

8. *Salva Gildenbourne*

Sizi oğlunuza iletebilirim.

Harrow'un veda sözleri Linden'in kalbinde bir çınlama oldu. Liand'ın *orkestrasının* görkemi köylülerin üzerine çökerken, o kalabalıktan ve Birinci Woodhelven'in parçalanmış kalıntılarından; arkadaşlarından uzaklaştı. Şüphe içindeydi ve rüyaları peşini bırakmıyordu, Hyn'le yalnız kalmak istiyordu.

Ramen'in Ranyhyn'in ne istediğini ya da niyetini nasıl bildiğini anlamıyordu: Ramen'in büyük atların isimlerini nasıl bildiğini tahmin bile edemiyordu. Yine de Ramen ve Ranyhyn arasında bir tür birliktelik vardı. Bu bağı Hyn, Hynyn ve Stave ile paylaştığı at ayini sırasında kendisi de tatmıştı. İhtiyaç duyduğunda, Hyn Linden'in ondan ne istediğini kavramakta ve itaat etmekte asla başarısız olmamıştı.

Korku ve özlemin etkisiyle Linden kısırağı yoldaşlarından kısa bir mesafe uzağa götürdü. Orada Hyn'in boynuna eğilip duyulmaması için fısıldayarak Ranyhyn'den kendisini Jeremiah'a götürmesini istedi.

Kısırağın kaslarının istek ya da endişe içinde titrediğini hissetti. Hyn toynaklarını huzursuzca kaydırды, başını savurdu, sonra bir o yana bir bu yana salladı. Olduğu yerde durdu.

Linden açık olmaya çalışarak cebinden Jeremiah'nın oyuncağını çıkardı ve avucunun içinde sıktı. Sonra gözlerini kapadı ve oğlunu önceki hayatlarında birlikte tanıyıp sevdiği haliyle değil, onu en son *Melenkurion* Skyweir'in altında, sırtına vahşice yapışmış *croyel* ile gördüğü haliyle hayal etti; yaratığın acı teurjisi tarafından alçaltılmıştı. Onun görüntüsünü en ince ayrıntısına kadar şekillendirdi ve sessizce Ranyhyn'e yalvararak Hyn'e sundu.

Kısarak hâlâ hareket etmiyordu.

Sonra Mahrtiir Linden'in ve Hyn'in yanına geldi, Linden'e olan duyarlılığının ya da Ranyhyn'le olan içgüdüsel uyumunun etkisiyle. Mırıldanarak, artık titremeyene kadar kısırağı sakinleştirdi.

"Yanlış anlama Ringthane," diye ısrar etti Linden'e hoyratça. "Hyn her konuda cesurdur. Seni Yedi Cehennem'den herhangi birine götürebilir, tıpkı *kazaların* dehşetine katlandığı gibi. Ama oğlunun nerede bulunabileceğini bilmiyor. Belki saklandığı yerin ya da hapishanenin doğasını anlayabilir, ama yerini belirleyemez. Bu nedenle arzunuzdan çekiniyor.

"Eski Ringthane'nin oğlu bu zamanda mevcut. Bu nedenle, oğlunuzun da aynı şekilde mevcut olduğunu düşünüyorum. Sizin de tarif ettiğiniz gibi, Zaman Yasası'ndan kaçmak için hem halfhand'in hem de *croyel*'in güçlerine ihtiyaç vardı. Bu nedenle yarım elin kötülüğü oğlunuzun başka bir çağda gizlenmediğini bize garanti ediyor. Senin ulaşamayacağın bir yerde yatmıyor. Ama Hyn onun gizini delip geçemez."

Linden iç çekti. "Gerçekten işe yaramasını beklemiyordum." Eğer oğlunu sadece Ranyhyn'den yardım isteyerek bulabilseydi, Harrow'un ona karşı hiçbir kozu olmayacaktı ve Roger ile Esmer'in onun Insequent'la bir pazarlığa girişebileceğinden korkmaları için hiçbir sebep kalmayacaktı. "Sadece denemek zorundaydım."

Manethrall sargılarının arasından onu inceliyor gibiydi. "Gerçekten de Ringthane. Ben anlamazsam kim anlayabilir ki? Mağara Şövalyeleri'ne karşı hayatımı koruyabileceğimi sanmıyordum. Yine de savaşmayı reddedemezdim. Bu hep böyledir. Hiç umut olmasa bile girişimde bulunulmalıdır. Alternatifi umutsuzluktur. Ve bazen bizi kurtarmak için bir mucize yaratılır. Ölümü beklerken, sadece görüşümü feda ettim.

"Kevin Landwaster'ın hatası da burada yatıyordu, büyük *Kelenbhrabana*'ınki de. Tüm umutlar tükendiğinde, umutsuzluğun öğütlerine kulak verdiler. Kaderlerine meydan okuyarak çabalamaya devam etselerdi, öngörülemeyen bir mucize gerçekleşebilirdi. Olmasaydı bile, yine de zaferleri başarısızlıklarını aşardı."

"Biliyorum," diye mırıldandı Linden: ölmekte olan bir ses. "Dünya Kastenessen'ler ve Rogers'larla dolu." Esmerler ve Joanlar, *Croyel* ve Cavewightlar. "Lord Foul her yerde. Ama hala Liand gibi insanlar var." Ve Mahdoubt. "Stave bizim tarafımızda. Ur-viller değişti. Sandgorgonlar bile-" *Samadhi*'ye rağmen Raver'in

ona cevap verecek kadar minnettarlıklarını korumuşlardı. "Jeremiah'ı kurtarmak için her şeyi deneyeceğim."

İddiasını bir uyarı olarak dile getirmişti ama daha açık konuşacak cesareti yoktu. Mahrtiir'in -tüm arkadaşlarının- onu durdurmaya çalışacağından korkuyordu.

Hal böyleyken, Manethrall'ın tavsiyeleriyle umutsuzluk öğütleri arasındaki farkı bilmiyordu.

Onu rahatlatmak için Liand'ın, hediyesini isteyen Woodhelvennin'in duyularını temizlemesi uzun sürmedi. Çabaları cildini yorgunluktan solgun bıraksa ve Rhohm'un sırtında sallanıp düzensiz nefes alsa da, yine de ata binebiliyordu. Çok fazla sallandığında, Pahnı onu sabitledi.

Artık Linden'in arkadaşlarından hiçbiri ihtiyatlı davranılmasını istemiyordu. Acele etme zamanı gelmişti. Buna ihtiyacı vardı ve köylüler onlardan uzakta olduğu zaman daha güvende olacaktı. Arkadaşları sadece Anele'yi koruyan kayrak taşıyı düşünmek için geciktiriler.

Clyme onu taşımaya ya da denemeye istekli olduğunu belirtti. -Acılarına ve yeniden kanamasına aldırmadan. Ama Linden başını salladı. "Bu çok ağır," dedi sanki Humbled'a komuta etme yetkisine sahipmiş gibi. "Tekrar saldırıya uğrarsak yolunuza çıkacaktır. Battaniyeleri deneyeceğiz. Beş ya da altı tanesi Kastenessen'i engellemek için yeterli olabilir."

Ustalar bir an için sorumluluklarını tartışır gibi oldular. Sonra Clyme tahtayı bıraktı.

Heer'lerin bir sözü üzerine minnettar köylüler aceleyle battaniye topladılar ve bunları rulo haline getirip Pahnı'ye verdiler.

Karnis ve Quilla, kendisi ve arkadaşlarının yaptıkları için teşekkürlerini ifade etmeye çalışırken Linden sabırsızlığını güçlükle bastırdı. Ancak Heer'ler de sezgi ile kutsanmış ya da acı çekmiş kişiler arasındaydı: Linden'in nasıl hissettiğini anlayabiliyorlardı. Onun hayal kırıklığı karşısında telaşlanmış gibi görünerek söylemek istediklerini kısa kestiler.

Linden'in ve Liand'ın adına Manethrall Mahrtiir Heer'lere cevap verdi; ama sert bir şekilde konuştu. "Mithil Stonedown'dan Liand'ın nazik bir hediye vermediği kesin. Ayrıca yokluğumuzda ne *Kresh*'in ne de Mağara Şövalyeleri'nin size saldırmamış olması da sevindirici. Yaptığımız yardım, size verdiğimiz zararın küçük bir telafisi.

"Üstat Vernigil size rehberlik edecek. Dayanabildiği sürece, yeni görüşün sana iyi hizmet edecektir. Umarım güven içinde yaşarsınız. Şüphesiz, ayrılışımız için daha güvenli olacaksınız."

Sonunda Linden ve yoldaşları arkalarında sessizlik ve belirsizlik bırakarak dönüp gittiler. Yanında Mahrtiir, arkasında Pahnı, Liand ve Anele, en arkada da Stave olduğu halde Bhapa ve Alçakgönüllüler'in peşinden, Hyn ve diğer Ranyhyn'in çok geçmeden dörtnala koşacakları tempolu bir yürüyüşle at sürdü.

Bir süre çıkmaktaşı ve şeylden oluşan engebeli tepelerden geçtiler. Ama sonra taşlar ve yetersiz toprak yerini daha iyi toprağa bıraktı, daha fazla akarsu arazi boyunca eğri büğrü yollarını izledi; ve atlılar ara sıra *alianta* kümeleriyle karşılaşmaya başladı. Linden bunlardan ilkinde mola verdi, böylece Liand tükenen gücünü yeniden toplayabildi.

Ona katılmak için atından indiğinde, diğer toynakların izlerini fark etti. Pahnı onun sorgulayan bakışlarına, Alçakgönüllüler ve Bhapa'nın da burada durakladıkları yanıtını verdi.

Özel olarak Linden, Üstatların hazine meyvelerinden yararlanamayacak kadar gururlu olmadıklarını umuyordu. Başka bir çatışmayla yüzleşecek durumda değillerdi. İnatçılıklarının kabul edebileceği kadar beslenmeye ihtiyaçları vardı.

"Buraya kadar," diye ekledi Pahnı, zemini inceleyerek, "birlikte at sürdüler. Ancak şimdi ayrıldılar. Mhonym ve Rohnhyn güneydoğuya doğru devam ediyor, ama Bhanoryl'in yolu doğuya uzanıyor ve Naybahn güneye döndü. Kuşkusuz geçidimizi duyularının en uç noktasında koruyacaklardır."

Linden başını salladı. Cail ve Brinn'i, Ceer ve Hergrom'u hatırlayarak, Mütevazıların şirketini ellerinden geldiğince iyi koruyacaklarına güveniyordu.

Liand bir avuç *alianta* yedikten ve Pahnı'yi gülümseten şakacı bir şeyler fısıldayacak kadar kendine geldikten sonra

Linden ve arkadaşları başlarını eğerek atlarına yeniden bindiler. Ranyhyn'ler birlikte koşmaya devam ettiler ve uzun bir dörtnala koşarak mesafeyi kat ettiler.

Öğleden önce tepeler, otlar ve parlak kır çiçekleriyle bezenmiş bir bozkır gibi geniş bir düzlüğe dönüştü. Kuşlar, atlıların telaşı ve toynakların boğuk gümbürtüsü karşısında dalga dalga dağılıyordu. Linden ve yol arkadaşları aralıklarla küçük bir sazlık ya da bodur meşe ağacının yanından geçtiler; başıboş bir derenin içinden sıçradılar ya da güneşin aydınlattığı bir derenin üzerinden atladılar; sığ bir vadinin içine dalıp uzaklara doğru aktılar. Ancak bu tür özellikler çok azdı. Aralarında kalan düzlük, sanki yeryüzü kalbini güneşe açmış gibi kendini ufuklara doğru açıyordu. Ranyhyn'ler sanki çayırların ve uçsuz bucaksız manzaraların tadını çıkarmak için doğmuşlar gibi çimenler ve uçsuz bucaksız gökyüzü tarafından desteklenerek zahmetsizce koşuyor gibiydiler.

Linden bir süre Alçakgönüllüler ve Bhapa'yı göremedi. Ancak öğle güneşinin altında, sonunda Clyme'in önünde beklediğini gördü. Görünüşe göre, binicileri hızlı bir yemek yerken Ranyhyn'i dinlendirme zamanının geldiğine karar vermişti.

Kanaması durmuştu. Belki de hazine meyvelerinin yardımıyla, doğal dayanıklılığı kendini yeniden göstermişti. At sürerken bile yaraları yavaş yavaş iyileşiyordu.

Pahni ve Liand Anele'nin attan inmesine izin vermeden önce, Linden bir anlığına çimenleri inceledi. Etrafında pek çok çeşit bir arada büyüyordu. Bazıları Gezinti Eşiği'nin yemyeşil zenginliğini andırıyordu. Ama daha bereketli yeşillikler arasında, Mithil vadisinin tepelerini ve yamaçlarını kaplayan, yaşlı adamın Lord Foul'a karşı savunmasız olduğu ham kenarlı çalı otunun çizgileri ve parçaları vardı.

Burada Anele'nin korunmaya ihtiyacı vardı.

Hrama'nın üzerinde kalması için ısrar etmek yerine, battaniyelerin etkinliğini test etmeye karar verdi. Onun isteği üzerine Pahni kalın pedi açtı ve Anele'yi Hrama'nın sırtından bunun üzerine yönlendirdi.

Yünle örtülü yaşlı adam hiçbir ele geçirilme belirtisi göstermiyordu. Bölük pörçük mırıldanmaları sadece Clyme'in yakınlığından duyduğu rahatsızlıktan kaynaklanıyordu.

Ufuk açıktı. Linden Clyme'ı sorguladığında herhangi bir tehlike belirtisi olmadığını söyledi. O ve Bhapa, Clyme'in

Roger'ın ordusunun Birinci Woodhelven'a doğru ilerleyişini izliyordu. Galt bir süreliğine Roger ve kalan Mağara Şövalyelerini doğruya doğru takip edebilmişti. Ama atlıları tehdit edecek hiçbir şey kıpırdamıyordu - tabii Roger'ın kuvvetlerinin Linden'in bölüğünü gafil avlamasını sağlayan büyü tarafından gizlenmediyse.

Rahatlamış hissedebilirdi. Belki de hissetmeliydi. Görünüşe göre Roger *croyel'in yardımı ve bilgisi olmadan gerçekten de küçülmüştü*. Tek başına, zamanı ya da uzayı atlayamazdı: daha sıradan yollarla seyahat etmek zorunda kalmıştı.

Ama sınırlamaları, Kastenessen'in Anele'ye ulaşmasından birkaç gün önce onu durdurmak için yola çıktığını doğruluyordu. Muhtemelen Roger, o ve Yeremya uygun zamanlarına döner dönmez ordusunu batıya doğru yönlendirmeye başlamıştı. Kastenessen, Roger'ın saldırısını hızlandırmış olabilirdi; ama Roger ve kuvvetleri çoktan saldırmaya hazırlanıyor olmalıydı. Büyü tarafından gizlenmiş -pek çok şeyi gizlemek için olduğu gibi uzanıyor- Andelain'e doğru en doğrudan rotası boyunca onu bekliyor olmalıydı.

Ona niyetinin ne olduğunu söylemişti; onu önceden uyarmıştı-

Yine de yakın zamanda ona meydan okuyamayacak kadar çok Mağara Şövalyesi kaybetmişti. Onun gücünü biliyordu. Çok sayıda ur-vil ve Waynhim'in ona hizmet etmeye istekli olduğunu biliyordu. Ve artık *Croyel'in* desteğine sahip değildi. Kastenessen'in -ya da Lord Foul'un- müttefiklerinden daha fazlasını toplamak için zamana ihtiyacı olacaktı.

Bu yüzden -Linden nefesinin altında küfretti. Bu yüzden bir sonraki saldırı muhtemelen *Skurj'dan* gelecekti.

Öğrendiği ve acı çektiği her şeye rağmen, görevi için yetersizdi. Daha akıllı, daha güçlü ya da daha sakın olsaydı - dün savaş sona erdiğinde, Roger'ı hâlâ ulaşılabilir mesafede ve savunmasızken yakalamaya çalışmalıydı. Bu Kastenessen'i tereddüt etmeye zorlayabilirdi. Ama çaresizlik ve öldürmek onu tüketmişti; yorgunluk ve pişmanlık. Şansını kaçırmıştı. Şimdi sadece çıldırmış *Elohim'in* kötülüğünden kaçmayı umabilirdi.

O ve arkadaşları atlarına binip yola çıkmaya hazır olduklarında, endişelerini anlattı. Sonra Clyme'a dedi ki, "Çok fazla şeye ihtiyacımız olacak.

mmkn olduğunca uyarın. Sen ve Bhapa olabildiğince uzağa ve hızlı gidebilmelisiniz. En iyi halinize ihtiyacımız var."

Zorlukla da olsa, "O zaman *iyileş*, lanet olsun!" deme dürtüsünü dizginledi. Ya da sana yardım etmeme izin ver. Bu şekilde pek iyi değilsin.

Acıları iniltiler kadar açıktı.

Clyme yüzünde hiçbir ifade olmadan ona baktı. Bir an için onun daha fazlasını söylemesini, isteklerini yüksek sesle dile getirmesini ve böylece onu reddetmeyi bekliyor gibiydi. Sonra hafifçe başını salladı. Mhormym'i her adımda daha da hızlanmaya teşvik ederek atını sürdü.

Mahrtiir aniden homurdandı: "Yüzüktayfı çok sakın konuşuyor. Yine de Ramenlerin eşinin olmadığı gerekli görevleri artık yerine getiremem. Cord Pahnı, sen de bu topluluğa göz kulak olmalısın ki uykusuzların gözünden kaçabilecek hiçbir işaret ya da ipucu gözden kaçmasın. Stonedownor ve Stave Anele ile ilgilenecek."

Pahnı, Naharahn'ı Clyme'in peşinden drtnala göndermeden önce Liand'a yalvarır gibi bir bakış fırlatarak güvende olmasını istedi. Onun arkasında kalan Ranyhynler koşmaya başladılar, binicilerini kuşların hızlı kolaylığıyla Andelain'e ve Diyar'ın tehdit altındaki kalbine doğru taşıyorlardı.

Büyük atlar bozkırı döverken Linden, Tepeler'e ve Loric'in *kriline* zamanında ulaşabilmesi ve ller arasında Thomas Covenant'ı ve umudu bulabilmesi için dua etti.

Sonunda bozkır, buzul morenleri gibi engebeli, taşlı tepelerden oluşan bir bölgeye dönüştü. Atlar vadiler boyunca geçit bulsalar da, kirlenmiş zemin onları hızlarını yavaşlatmaya zorladı. Nihayet tepelerden daha yumuşak bir araziye çıktıklarında güneş batmak  z e r e y d i .

Linden, Ranyhyn'in karanlıkta güvenle yol alabileceğinden şüphe duymuyordu. Yine de son granit enkazının üzerinde durdu. En azından geçici olarak, Anele için duyduğu endişe acele etme isteğinden daha ağır basıyordu. Battaniye yastığına henüz tam olarak güvenmiyordu. Gevşek taş onu ele geirilmekten koruyacak ve akıl sağlığını bir nebze olsun yerine getirecekti.

Kendi kendine mırıldanarak, sanki belirli bir kaya türünü, belirli anıları arıyormuş gibi magmatik çöpleri karıştırmaya başladı. Ama ne zaman ilgisini çeken bir granit, şist ya da obsidyen parçası bulsa, onu kısaca inceliyor, sonra bir kenara atıyor ve araştırmasına devam ediyordu.

Liand ve Stave erzak paketlerini açıp yatak takımlarını yerleştirirken, Bhapa ve Pahni alacakaranlıktan çıktılar. Şirketin bir fersah ötesinde endişelenecek bir şey bulamamışlardı ve Alçakgönüllüler onlara yemek ve dinlenme için arkadaşlarına katılmalarını söylemişti. Manethrall onaylarsa, Bhapa ve Pahni en yakın tepenin üzerinde nöbet tutmayı teklif ettiler. Alçakgönüllüler ve Ranyhyn topluluğun etrafında daha uzak bir kordon oluşturacaktı.

Mahrtiir başını salladı. "Çok iyi. Öyle olsun." Sesi sanki Kordonlar onu hayal kırıklığına uğratmış gibi kızgındı. Ama Linden onun öfkesinin onlara yönelik olmadığını anlamıştı. Daha ziyade kendi çaresizliği onu dehşete düşürmüştü. Linden ya da Liand sağlık duyusunu düzenli olarak yenilediği sürece çok şey yapabilecekti. Yine de yetenekleri geri dönüşü olmayan bir şekilde tehlikeye girmişti.

Pahni Liand'ın yemek hazırlamasına yardım ederken Linden onun dikkatini dağıtmaya çalışarak şöyle dedi. "Endişeliyim Mahrtiir. Ranyhyn'i oldukça zorluyoruz. Bunu daha ne kadar sürdürebilirler?"

Mahrtiir taşların arasına çömeldi ve Ringthane karşısına oturdu. Sonra şöyle dedi: "Onları yanlış anlama Ringthane. Dayanıklılıklarının sınırlarından çok uzaktalar. İhtiyaç duyduklarında yaptıkları büyük işler çoktur. Hiçbir Ramen'in tanık olmadığı bir hikâye olsa da bir tanesinden bahsedeceğim. Fangthane'nin doğal olmayan kışı sırasında, Kan Muhafızlarının Yemini bozulduğunda Ranyhyn'e hizmet etmeyi seçen birkaç *Harucha*'den duyduk."

Linden dinlemek için yerleşti. Liand ve Pahni işlerine ara vermediler ama dikkatleri Manethrall'a çevrilmişti. Liand her zaman Ülke'nin geçmişine dair hikâyeler anlatmaya hevesliydi; ve tüm Ramenler büyük atlar hakkında konuşmayı ve dinlemeyi severdi.

"Revelstone'un son kuşatmasından önceki yıllarda," diye anlattı Mahrtiir geceyi ve kendi karanlığını. "Seareach'in üzerine bir sessizlik çökmüştü ve Diyarı seven herkes bundan rahatsızdı. Yukarı Diyar'da dostluklarıyla kalpleri sevindirecek Devler dolaşmıyordu.

ve hazır kahkahaları. Mahvolmuşlar da Grieve'deki kötü durumları hakkında bir haber göndermedi. Bu yüzden iki Lord ve bir grup Kan Muhafızı Devlerin başına ne geldiğini öğrenmek için Seareach'e doğru yola çıktı."

"*Haruchai* bunu hatırlıyor," diye araya girdi Stave. "Lordlar Konseyi'nin kahini ve kahini Lord Mhoram, Devlerin tehlikesini fark etmişti. Bu yüzden Hoole oğlu Hyrim ve Shetra Verement-eşi, on beş Kan Muhafızı eşliğinde Seareach'e gönderilmişti. Bu sayının içinde hikayeyi anlatmak için geri dönen Runnik ve Tull da vardı."

Mahrtiir Stave'in onayını başını sallayarak kabul etti. Sonra Manethrall devam etti.

"Lordlar ve Kan Muhafızları'nın doğuya doğru geçişine karşı çıkıldı ama en büyük tehlike onları Sarangrave Düzlüğü'ndeki Dev Yolu'nda buldu, çünkü bu Seareach'e giden en kestirme yoldu. Orada Sarangrave'in Pusuda Bekleyen'i tarafından kuşatıldılar. Lurker'ın gücü o kadar korkunçtu ki, büyük atlar bile buna dayanamadı. Korkularından Lordları tehlikeye attılar ve Ranyhyn'li Ahnrryn öldürüldü.

"Bu yüzden Giantway'i terk etme kararı alındı; batıya, Landsdrop'a ve oradan da güneydoğuya, Defiles Course'a, Thunder Dağı'nın derinliklerindeki yasakların arasından çıkıp Lifeswallower'ı, Büyük Batak'ı bozan o zehirli nehre doğru dönmek. Lordlar, Pusuda Bekleyen'in ulaşamayacağı bir yere varıncaya kadar onları Defiles Yolu boyunca ve Sarangrave boyunca taşıyacak bir sal yapmaya karar vermişlerdi.

"Ama önce acı nehre yaklaşmak için birçok zorlu fersahı geçmek gerekiyordu. Landsdrop uçurumunun eteklerindeki tepeler ham ve kıvrımlıydı, acele etmeyi yasaklıyordu. Ayrıca gece çökmüş, arazinin hainliğini gizlemişti. Yine de bölüğün acele etme ihtiyacı aşırı derecede artmıştı. Ve Ranyhyn'ler korkularından utanıyorlardı. Bu yüzden olağanüstü bir başarıya imza attılar. Bir gece ve ertesi sabahın bir bölümünde Sarangrave'den çıktılar ve atlılarını üç fersahdan fazla bir mesafe olan Defiles Parkuru'na taşıdılar."

Tanrım, diye düşündü Linden. Üç puan -kumpanyası günde on beş fersah yol kat ederek yolculuğuna başlamıştı.

"Bu başarının ölçüsüne göre, Ringthane," diye bitirdi Mahrtiir, "Ranyhyn'in bizim adımıza üstlendiği emekler önemsiz sayılabilir." Sesi büyük atlarla duyduğu gururla doluydu. "Eğer bunu onlara sorarsanız, size şaşkınlığın gerçek anlamını öğreteceklerdir."

"Ha!" diye homurdandı Anele beklenmedik bir şekilde. Manethrall'ı dinlediğine dair hiçbir işaret vermemişti; ama şimdi arkadaşlarının hayret etmesini bekliyormuş gibi kaba bir çakıl taşı uzattı. "İşte şaşkınlık. Bu taşın içinde Illearth Taşı ve diğer yasaklar Gravin Threndor'un kökleri arasına gömüldüğünde Landsdrop'u oluşturan sarsıntı yazıyor. Böyle bir bilgi hesaplanamayacak kadar eski olsa da burada hatırlanıyor."

Umursamaz bir omuz silkişle çakıl taşını bir kenara fırlattı ve görünüşe bakılırsa arkadaşlarını umursamadan aramaya devam etti. Gerçekten de konuştuğunun farkında değil gibiydi.

Liand ve Pahni yemek hazırlamayı bitirirken, Linden içsel arayışını izledi. Kevin'in Nöbeti'nin çöküşünden sonra ona "*Ben Ülke'nin son umuduyum*," demişti ama Linden onu şimdi o zaman anladığından daha iyi anlamıyordu. Kanun Asası'nın geri alınmasını mümkün kılan kesinlikle oydu. Yine de kendisinin Ülke'ye umut getirdiğini düşünmüyordu: Jeremiah'ya eninde sonunda umut getirebileceğine pek inanmıyordu. Ve eğer Anele hayatının amacına çoktan ulaşmışsa, neden hâlâ deliliğine sarıldığını anlayamıyordu. Belki de sadece korktuğu için akli başında olmayı reddediyordu. Ya da belki de dengesizliğinin gerçek amacını henüz keşfetmemiş ya da ortaya çıkarmamıştı.

Her iki durumda da, durumunun sonuçları güvenilemeyecek kadar belirsizdi. Ona kalırsa, Ülkenin son ve en iyi umudu Thomas Covenant'ta yatıyordu.

O ve arkadaşları yemeklerini yedikten sonra, Stave kampın başında nöbet tutarken ve Bhapa yakındaki bir tepenin zirvesinden gözcülük yaparken, kayalık zeminin izin verdiği ölçüde rahatça yerleştiler. Linden uyumaya çalışırken Roger'dan ve saldırıdan korkmak yerine Roger'ın babasına odaklandı. Covenant'ın rüyalarını ziyaret etmesini sağlayabilecek imgeler ve arzularla kendini doldurmak istiyordu.

Ama gece rüya getirmedi. Bunun yerine, ertesi günün büyük bir bölümünde topluluğu takip eden bir dizi bahar sağanağının ilkini getirdi: Linden, Liand ve Anele için Revelstone'dan getirdikleri pelerinlere rağmen atlıları sıırıslıklam eden uzun süreli serpintiler ve hızlı sağanaklar. Aralıklarla yağan yağmur ufukları çiziyor, manzarayı ıslak çimenlere ve vleislere ve ara sıra nemle örtülmüş çalılıklara daraltıyordu. Sonra, sağanak ve bulutlar arasında, güneş ışığı bölgenin üzerinde patladı, toprak ve ağaçlar ışıkla anademize olana kadar su damlaları arasında parlak geçici yansıyan mücevherler çizdi.

Ranyhynler havanın etkisiyle dörtmala koşan filolarını biraz yavaşlattı, Linden'in duyularının ötesinde geniş bir yay çizerek ileriye gözetlerken Alçakgönüllüler'in ve iki Kord'un korumasından kaçmamaya dikkat ediyorlardı. Yine de atlar hızla ilerliyor, yamaçları ve ovaları geçerek Arazi'nin hatları önlerinde bir parşömen gibi açılana kadar ilerliyorlardı.

Uzakta, sağanak yağmurlar arasındaki bir boşlukta bir *kayseri* gördü. Ama kuzey ufkunun çok uzağındaydı ve düzensiz bir şekilde atlılardan uzaklaşıyordu. Stave ona Sonbahar'ın çevresinde köy ya da daha küçük yerleşim yerleri olmadığına dair güvence verince, bu işin peşini bırakmaya karar verdi. Zihnini kasıtlı olarak migren bulantısına kapattı ve yavaş yavaş farkındalığından uzaklaştı.

Günün ilerleyen saatlerinde gökyüzü nihayet açıldı ve hava sanki Toprak temizlenmiş gibi güneş ışığıyla doldu. Pahnı ya da Bhapa ne zaman ileride ne olduğunu anlatmak için topluluğa katılsalar, ne kendilerinin ne de Alçakgönüllüler'in herhangi bir tehlike belirtisine rastlamadıklarını söylemekle yetiniyorlardı. Ve Ranyhynler adımlarını hızlandırarak bir gün önceki hızlarına ulaştılar. Linden belki de Kastenessen'in ya da Lord Foul'un hizmetkârları tarafından yakalanamayacak kadar hızlı gittiklerini düşünmeye başladı.

Harrow'a gelince, onun ne yapacağını ya da ne zaman yapacağını tahmin bile edemiyordu. Onunla nasıl pazarlık yapacağını bilseydi - ya da bunu yapmaya istekli olsaydı- yine de onu nasıl çağıracağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

onun varlığı. Görünüşe göre arkadaşlık sözü boş bir tehditti.

Bölük o gece bir su yolunun kenarındaki çakıl ve taşlardan oluşan geniş bir alanda kamp kurarken, Linden Stave'e Salva Gildenbourne'dan ne kadar uzakta olduklarını sordu. Eğer gecikmezlerse kuşluk vaktinden önce genişleyen ormanı görebileceklerini söyledi. Sonra Bhapa'ya Alçakgönüllüler'in durumunu sordu. Bir önceki sabah ata bindiklerinden beri onları görmemişti.

Kordon bir an onun sorusunu düşündü, sonra omuz silkti. "Dayanıklılıkları dikkate değer," diye itiraf etti sanki onlara duyduğu hayranlığı küçümsüyormuş gibi. "Hiçbir Raman onlar gibi iyileşemez. Yine de eskisi gibi değiller. Yolculuğumuzun zorlukları onları engelliyor. Dinlenirlerse, kısa sürede tam güçlerine kavuşacaklarından hiç şüphem yok. Bu olmadan-"

Linden yerine Mahrtiir'e bakan Kordon sessizliğe gömüldü.

"Öyleyse Cord," diye yanıtladı Manethrall hoyratça, "uyanıklığını artırmak sana ve Cord Pahnı'ye düşüyor.

"Ringthane." Bandajının oyuklarını Linden'a doğru çevirdi. "Eğer tavsiyemi kabul edersen, bu olacak. Uykusuzlardan yarın seninle birlikte gelmelerini iste. Kordonlarıma tüm keşif görevlerini üstlenmeleri için izin verin. Eğer Efendiler henüz tam değillerse, yetenekleri uzakta olmaksansa yakında daha iyi hizmet verecektir.

"Benimkinin yetmediği yerde Narunal'ın sezgisiyle korunarak önünüzden gideceğim. Böylece herhangi bir ani tehdit, savunmanızda en az değere sahip olana karşı ilk saldırıyı yapacaktır."

Mahrtiir'in önerisi karşısında şaşırان Linden bocaladı. Onun adına çok fazla insan kendini feda etmişti ve şimdi de Manethrall kendini yem olarak sunmayı teklif ediyordu. Onun en ufak bir değere sahip olduğunu düşünmeye ya da onu kaybetmeyi düşünmeye dayanamıyordu.

Tereddüt ederek Stave'e baktı.

"Manethrall'ın öğüdü yerinde," dedi hemen. "Alçakgönüllüler için korkmuyorum. Ama Ülke'nin düşmanları size karşı çıkmalı. Yüce Lord Loric'in *krilini* elde etmenize izin veremezler. Ortaya çıktıklarında, her türlü yardımı yanınızda bulundurmalısınız."

Buna karşılık Linden isteksizliğini üzerinden atmak için sert bir çaba gösterdi. Anele, dayatılan tutarlılığın bir anında

Yaşayan herkes Toprak'ın kötü durumunu paylaşıyor. Bedeli, yaşayan herkes tarafından karşılanacaktır.

"Pekâlâ," dedi dişlerinin arasından. "Bunu yapacağız." *Bunu değiştiremezsiniz. Denemekle sadece mahvolmayı başarabilirsiniz.* "Bhapa, benim için Alçakgönüllüleri bulmanı istiyorum." Güçlerini tehlikeli bir şekilde sergilemek dışında onlarla kendi başına temas kurmasının hiçbir yolu yoktu; ve Üstatlar Stave'in zihinsel sesine kulak asmayacaklardı. "Ne istediğimizi ve neden istediğimizi anladıklarından emin ol. İtiraz edeceklerini sanmıyorum." Onlar da Stave gibi düşüneceklerdi. "Ama itiraz ederlerse, onlara benimle şahsen tartışmak zorunda kalacaklarını söyle. Sen sadece elçisin."

Manethrall başıyla onaylayınca Bhapa, "Nasıl istersen, Ringthane," diye cevap verdi. Rohnhyn'e ısıklık çalarak son karanlığa doğru ilerledi ve gözden kayboldu. Linden kısa bir süre için toynakların taşlar üzerinde çıkardığı çıtırtıları duydu. Sonra Bhapa ve bineği gitmişti.

Ay doğana kadar geri dönmedi. Ama su yoluna tekrar girdiğinde, Alçakgönüllü'nün sabah Salva Gildenbourne'a yaklaşırken Linden'e tekrar katılacağını bildirdi. "Onlar da Manethrall'ın öğüdünü uygun buluyorlar."

O gece Linden uyumayı beklemiyordu. Üzerinde yattığı kayalar, Anele'nin tuhaf görüşüne olduğu kadar bedenine de okunaklı gelen anılar ve korkularla dolu görünüyordu. Covenant, Sunder ve Hollian'la birlikte Andelain Tepeleri'ne ilk yaklaştığından beri kazandığı ve kaybettiği her şeyin somut hatırlatıcıları gibi ona doğru uzanıyorlardı. Ama gergin sınırlarını yatıştırmak için Asa'dan zayıf bir Dünya Gücü akımı çağırdı. Sonra dinlenmek için gözlerini kapattı ve bir an sonra tekrar açtığında, yaptığı her seçimin sonuçları gibi sinsi ve öngörülemez bir şekilde şafak sökmüştü.

Arkadaşları hem hevesli hem de endişeli bir şekilde çabucak uyandılar. Anele sanki bir belanın kokusunu alıyormuş gibi havayı endişeyle kokladı; ama zihninin parçalanmışlığı ne hissettiğini tarif etmesini engelledi. Liand belki de yeni bir savaş beklentisiyle kaşlarını çatı. Bununla birlikte, endişesinin ardında büyüyen heyecanı gizleyemiyordu. Salva Gildenbourne daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyeceğinin sözünü veriyordu.

Pahni de uçsuz bucaksız ormanlık alanı seyretmek istemiş olabilir: Ülkenin eski ormanları hakkındaki tek bilgisi Ramen masallarından geliyordu. Yine de Liand için duyduğu endişe ona hükmediyordu. Bhapa'nın duyguları da benzerdi ama o Liand'dan ziyade Manethrall için endieleniyordu. Mahrtiir'e gelince, ie yararlığının çoğunu kaybettiğine olan inancı, tehlikeye ve çabalamaya olan karakteristik açlığını kreltmiti. Kendisi için seçtiği rol kurbanlık bir kuzuyu andırıyordu.

Sadece Stave yeni günü diğerleri gibi karşıladı. Tek gözü ve düz tavrı ne umut ne de endişe uyandırıyordu.

Yoldalar yemeklerini yer yemez, Pahni Liand'ı çabucak öptü. Sonra Kordlar Ranyhyn'lerini çağırdılar ve Mütevazılar'ın sorumluluklarını üstlenmek üzere atlarını sürdüler.

Stave ve Liand birkaç dakika içinde yatak takımlarını ve malzemeleri yeniden paketlemiti. Hyn ve Hynyn, Rhohm, Hrama ve Narunal, Stave'in ddğne hemen cevap verdiler, sanki heyecanlanmak ya da telalanmak için kendi sebepleri varmış gibi. Liand ve Linden, aralarında Anele olduğu halde atları karşılamak için Mahrtiir ve Stave'i takip ettiler.

Erken saatlerde gökyüzü herhangi bir kehaneti barındırmayacak kadar bakir görünüyordu. Güneş yükseldikçe gökyüzüne ışık ve masmavi bir renk yayılıyordu, tertemiz ve dipsizdi; lekeden arınmıştı. Eğer Anele gerçekten de uğursuz bir koku algılayabildiyse de Linden algılayamadı. O sadece yağmur sonrası aydınlık bir günün tazeliğini kokluyordu; ilkbaharda otların, kır çiçeklerinin ve balçığın verdiği yumuşak hazzı.

Ranyhynler binicilerini önce dörtnala, sonra akıcı bir kouyla güneydoğuya, Linden'in bölüğü ile Andelain arasındaki son engele ya da fırsata doğru sürdüler.

Burada zemin, manzara boyunca uzanan çizgiler gibi alçak sırtlar halinde yükseliyordu. Yamaçların kademeli olduğu yerlerde, atlar doğrudan onlarla yzleiyor, tereddüt etmeden yukarı doğru çarpıyor ve Glimmermere'in yüzeyi kadar pürüzsüz ve güvenli bir hızla iniyorlardı. Ancak sırtların daha dik bir şekilde çıkıntı yaptığı yerlerde Narunal yanlara doğru eğildi ve diğer Ranyhyn de Mahrtiir'in bineğinin onlara bir ta atımı kadar yol göstermesine izin vererek sorunsuz bir şekilde onları takip etti.

İkinci ve üçüncü sırt arasındaki vadide Branl, Linden ve arkadaşlarını bekliyordu. Aynı anda Galt güneyden onlara yaklaştı.

Atını dört nala sürmesine rağmen

Acele ya da aciliyet izlenimi yoktu. Ve Stave hiçbir şey söylemedi: görünüşe göre Alçakgönüllü'nün düşüncelerinde hiçbir uyarı duymamıştı. Hynyn ve Narunal Bhanoryl'e selam verirken, Ranyhyn'in tamamı bir sonraki yükselti sanki düz bir zeminmiş gibi koşmaya başladı.

Hyn hâlâ Mahrtiir ve Narunal'ı takip eden diğer atlara ayak uydururken, Linden etrafta Clyme'ı aradı. Muhtemelen Bhapa ve Pahnî çok ilerideydiler, havayı, çimenleri ve buruşuk yamaçları pusuya dair ipuçları için araştırıyorlardı. Ama Linden Clyme'ı görmek istiyordu. Doğudan geliyordu, saldırının en muhtemel yönü buydu.

Kısa süre sonra dördüncü sırtın tepesinde gökyüzüne karşı belirdi. Galt gibi o da atını hızla sürüyordu ama düşmanların yakınlığını belli etmiyordu.

O sırtın ötesindeki vadide -bir barranca kadar dar ama o kadar da dik olmayan, önceki gün yağan yağmurun oluşturduğu bir fıskiye'nin aktığı alçak bir arazide- Linden ve arkadaşlarıyla karşılaştı Clyme. Hemen Manethrall'dan mola vermesini istedi. Sabah henüz erkendi ve sırtlar arasındaki dere gölgeler içindeydi. Ama Alçakgönüllüler'in durumunu incelemek için gün ışığına ihtiyacı yoktu.

Bütünlüğe hayal ettiğinden daha yakındılar; mümkün olduğuna inanabileceğinden daha yakın. Bazı kesik ve yaraları çoktan yara izine dönüşmüştü. Geri kalanlar temiz bir şekilde iyileşiyordu. Çatlamış ya da kırılmış kemikleri neredeyse tamamen onarılmıştı.

Güçleri gibi, *Harucha*'nin doğal esnekliği de insandan daha fazlaydı. Zorlu sürüş onlara zarar vermemişti. Sadece iyileşmelerini yavaşlatmıştı.

Tatmin olan Linden sessizce, "Pekâlâ," dedi. Kuşkusuz Alçakgönüllüler ondan kuşkulananmaya devam ediyordu. Belki de şüpheleri artmıştı. "Hadi gidelim." Yine de onlara kendi hayatı ve arkadaşlarının hayatı konusunda güveniyordu. "Yıllardır Andelain'i tekrar görmeyi bekliyordum."

Manethrall tereddüt etmeden vadi boyunca ilerledi, ta ki Ranyhyn'in bir sonraki sırtın kenarlarından yukarı çıkabileceği bir yere ulaşana kadar. Yavaşça liderliğini arttırdı ya da diğer atlar

Linden'in ve onu savunanların bir düzine adım ya da daha fazla önünde at sürene kadar geri çekildi.

Tepeyi geçen atlılar gölgeden çıkıp güneşin aydınlattığı yumuşak bir çimenlikten aşağı, başka bir tepeye doğru koşmaya başladılar. Ama bu alçak bir tepecik dizisinden biraz daha fazlasıydı ve Ranyhyn'i yavaşlatmıyordu. Belki de yarım fersah ötesinde, daha zorlu yamaçları olan çok daha yüksek bir sırt vardı. Burada ve orada, liken benekli yumruklar ve ana kayanın alınları yamaçlardan payandalar gibi çıkıyordu. Atlar yukarıya doğru eğri büğrü ve temkinli bir yol seçmek zorunda kalıyordu.

Ancak bu tırmanışın sonunda Linden ve arkadaşları Salva Gildenbourne'u ilk kez gördüler. Sanki istemeden de olsa durup ormanın içkin heybetini seyrettiler.

Son bir sırtın uzak tarafında uzanıyordu, topraktaki bir dalgalanma gibi küçük bir kesinti. Linden yüksek bir yerden bakınca Salva Gildenbourne'un gerçekten de uçsuz bucaksız olduğunu görebiliyordu. Doğu ufkundan yolu boyunca ve batıya doğru uzanıyor, burada güneye doğru hafif derecelerle kıvrılmaya başlıyordu: Gilden ağaçlarının tarifsiz altın rengiyle aralıklarla süslenmiş, bahar ve yağmurun yeni büyümesiyle savurganlaşmış zengin, alacalı yeşil bir panopya; yaşam ve ince Toprak Gücü ile savurgan.

Tahminine göre Andelain'den yaklaşık on beş fersah uzaktaydı. Bu yükseklikte, Ülke'nin en önemli ihtişamını barındıran Tepeler'i bir an olsun görebilmeyi umabilirdi. Ama Sunder ve Hollian, Salva Gildenbourne'u ortaya çıkardıklarında iyi iş çıkarmışlardı. Buna ek olarak, orman Andelain'in bereketinin taşmasıyla bin yıl boyunca gelişmişti. Ormanlık alan, Tepeler'den gelen belli belirsiz bir ışığın Linden'in duyularına ulaşmasına izin vermeyecek kadar derin, sık ve uzundu.

Yine de güneydoğuyu o kadar büyük bir hevesle araştırdı ki, etrafındaki gerginliği ve arkadaşlarının artan endişesini hissetmeden önce dakikalar geçti. Sonra Liand'ın endişeyle şöyle dediğini duydu. "Linden," ve onun doğuyu işaret ettiğini gördü.

Dört *Haruchai* o yöne doğru bakıyordu. Anele de körlüğüne rağmen aynı şeyi yaptı. Mahrtiir tepeyi çoktan geçmişti; ama Narunal diğer Ranyhyn durduğunda durmuştu ve Manethrall'ın yüzü de doğuya dönüktü.

Linden, görüş alanının en uzak sınırındaki ağaçların arasından kaynayan dumanı görür görmez, bunu nasıl olup da hemen fark edemediğine hayret etti.

Dumanın kendisi siyah ve ölümcüldü, ama sadece dumandı: sağlık duyularına seslenmiyordu. Doğal yangınlar mümkündü. Yine de mevsim bahardı. Sağanak yağmur ormanı ıslatmıştı. Yine de Salva Gildenbourne yanıyordu.

Dahası da vardı.

O mesafeden alevler görmeyi beklemiyordu; ama daha kötü bir şey fark etti. Ateşten ziyade, bir tür hastalıklı Dünya Gücü, bir fırın kadar ateşli, lav kadar sıcak ve açlıktan akkor haline gelene kadar damıtılmış ve kirletilmiş organik bir mistik enerji gördü.

Linden anında, içgüdüsel olarak yangının nedenini anladı. *Onları gördüğünde tanıyacaksın. Foul sana onların neye benzediğini gösterdi.* Kara'ya geçişi sırasında gördüğü imgelemlerde, Kara'nın bedeninde çıban gibi açan *yanlıklık* lekeleri, çimenlerin ve manzaranın güzelliğinin arasında patlayan yıkıntılar görmüştü. Ve bu iğrenç çıbanlardan, kabarcıklardan, enfeksiyonlardan, yanardağların derinliklerinden çıkmış gibi görünen yiyici canavarlar fışkırmıştı. Yılan gibi ve iri cüsseli, toprağı, otları ve ağaçları parçalayıp yutacak şekilde biçimlendirilmiş kraken çeneleriyle bu canavarlar, sanki et yiyormuşçasına Toprakla ziyafet çekmişlerdi. Gördüğü manzarayı kudurmuşçasına tüketmişlerdi.

O zamandan beri canavarlara isim vermeyi öğrenmişti. Onlar *skurj*'du ve Kastenessen'e hizmet ediyorlardı çünkü Durance'ından kurtulduğunda onları serbest bırakmıştı.

Bunlar Hukuk'un parçalanmasından ziyade bir çarpıtmaydı, ancak *kazalarla* ortak bir özellikleri vardı: ayrı, yereldiler; Salva Gildenbourne'a veya daha geniş Topraklara kıyasla bireysel olarak küçüktüler. Bununla birlikte, yeterli sayıda bir araya geldiklerinde muazzam bir yıkıma yol açabilirlerdi. Birleşik açlıkları Güneşboğan kadar yıkıcı olabilirdi.

Linden onların adını yüksek sesle söylemedi. Arkadaşlarından hiçbiri de söylemedi. Bunun yerine nefes nefese kalmamak ya da inlememek için yumuşak bir sesle sordu: "Ne kadar uzaktalar? Stave, ne kadar uzakta olduklarını söyleyebilir misin?"

"Bir kaç fersah," diye cevap verdi eski Üstat, sanki dehşet ya da korku nedir bilmiyormuş gibi. "Belki biraz daha fazla."

Galt kesin bir ifadeyle, "Daha fazla," dedi.

"Sayılarını tespit edebiliyor musunuz?" diye sordu Liand. "Belirleyemiyorum."

Roger, Linden'e Kastenessen'in *henüz kuzeyden çok fazla* adam *getirmediğini* söylemişti ama Linden, Covenant'ın oğlunun ona doğruyu söylediğinden emin değildi.

"Mesafe kesin konuşmayı engelliyor," diye yanıtladı Stave. "Ama sayıları on kadar değil gibi görünüyor. Salva Gildenbourne büyük zarar gördü. Bu dumanın kaynağı, ağaçların zarar gördüğü tek bölge değil. Bazıları eşikte, bazıları derinliklerde ve bazıları da Andelain'in kendisine yakın olan diğer kısımlar da yutuldu. Yine de ormandaki tahribat sadece dumanın çıktığı *y e r d e* taze. Daha önceki alevler yağmurla sönmüştü." Onay için Alçakgönüllüler'e baktı. "Bu nedenle, bu dumanın Kastenessen'in hayvanlarının nerede beslendiğini ve *skurjların* sayıca az olduğunu ortaya çıkardığını düşünüyoruz."

Bu ismi duyunca Anele inledi.

"Bu düşünülebilir," diye devam etti Stave acımasızca. "Bir süre beslendikten sonra başka bir yerde ortaya çıkmak için ağaçların altına gömülüyor olabilirler. Ama bu hiçbir şekilde kesin değil. Yeryüzünde başka *skurjların* gizlendiği de düşünülebilir. Gerçekten de, çok daha fazla sayıdaki canavarın ağaçlar ve mesafeler tarafından gizlendiği ve Andelain'in yerle bir edilmesinin çoktan başladığı düşünülebilir.

"*Skurj*'un hızını da tahmin edemiyoruz. Olabiliriz Kastenessen'in yolculuğunuzdan ve amacınızdan haberdar olduğundan eminim. Salva Gildenbourne'a hangi noktadan gireceğinizi tahmin etmekte zorlanmayacaktır."

Linden boğazında düğümlenen korkuyla yutkundu. "O zaman hızlı hareket etmeliyiz. Ve *şimdi* gitmeliyiz," uzaktaki canavarlar yirmi fersahlık ormanı geçmeden önce.

Roger'ın ve yeni bir Mağara Şövalyeleri ordusunun ya da başka güçlerin ağaçların arasında onu beklemediğini ummak zorundaydı.

Mahrtiir onu duymuş olmalıydı ya da Narunal duymuştu. Bir anda Manethrall'ın Ranyhyn'i yamaçtan aşağı doğru dörtnala koşmaya başladı.

Stave ve Linden, Liand ve Anele'yi çevreleyen Mütevazılar ile birlikte bölük Mahrtiir'in peşine düştü.

Hyn, Salva Gildenbourne'a inmeden önceki son tepeye doğru koşarken, Linden Mutabakat'ın yüzüğünün hâlâ gömleğinin altında asılı olduğunu ve Jeremiah'nın yarış arabasının cebinde kaldığını doğruladı. Sonra Kanun Asası'nı daha sıkı kavradı ve kendini hazırlamaya çalıştı. Arkasında, Liand'ın *orkestrayı* kesesinden çıkarıp yumruğuyla kapattığını hissetti; ama ısıltısını çağırmadı.

Anele, Hrama'nın yelesini tutarak doğudaki dumana bakmaya devam etti. Hrama'nın oraya sabitlenmiş olması, Linden'a küçük bölüğüne yakın bir yerde *skurj* saklanmadığını umması için bir sebep veriyordu.

Birkaç dakika içinde, Ranyhyn son yükselişin sığ kenarlarını dövüyordu; ve Pahnı ve Bhapa için endişelenmeye başladı. Ama o ve yoldaşları Mahrtiir'i tepenin üzerinden ve tekrar aşağıya doğru takip ederken, ormanın kenarında iki Kord'u gördü. El sallarkenki endişeleri ona dumanı gördüklerini ve kendi sonuçlarını çıkardıklarını söylüyordu; ama tavırları acil bir tehlikeye işaret etmiyordu.

Linden şimdi Stave'in Salva Gildenbourne'u neden *asi* olarak tanımladığını anlayabiliyordu. O buraya orman demezdi: burası bir cangıldı. Ağaçlara çobanlık edecek bir Forestal ya da başka bir iyi huylu güç olmadığından, yüzyıllar boyunca birbirlerine o kadar yaklaşmışlar ve çalılar, dökülmüş dallar ve yosun kalınlığındaki devasa ölü ağaç gövdeleriyle o kadar kalabalıklaşmışlardı ki, içeri girmeyi yasaklıyor gibiydiler. Gerçekten de, neredeyse ışığı yasaklıyorlardı.

Aralarında yürüyen herkesin algısını kısıtlayacaklardı.

Andelain'le arasında on beş fersahlık bir ormanlık alan vardı; Salva Gildenbourne'da kendisi ve yoldaşları gafil avlanabilirdi ve *Skurj*'un ne kadar hızlı hareket ettiğini bilmiyordu.

Hyn ve diğer atlar Ramen'e katılmak için yavaşladığında, Mahrtiir Bhapa ve Pahnı'yle konuşmuştu bile. "Uzaktaki *skurj* dışında mevcut bir tehlike yok," diye duyurdu. "Kordonlar bundan emin.

"Biz Ramen'iz. Sadece teurji yeteneklerimizi şaşırtabilir. Ancak burada karar verilmesi gereken başka bir konu daha var."

Linden asayı göğsüne bastırdı. "Devam et. Ne kadar zamanımız var bilmiyorum."

"Ringthane," dedi Mahrtiir sanki sargısının altından bakıyormuş gibi. "Ranyhyn'den bu ormana girmelerini isteyemeyiz. Bizi çalıların ve fidanların arasından geçmeye zorlarlar. Ama *skurj* ya da başka bir düşman tarafından saldırıya uğrarsak, ne kendilerini savunabilirler ne de kaçabilirler. Salva Gildenbourne çok yoğun bir şekilde engellenmiş durumda. Korktuğumuz gibi canavarlar Ranyhyn'in tamamını yiyip bitirebilir."

Linden yüzünü buruşturdu. "Yürüyerek gitmek zorunda kalacağımızı söylüyorsun." Güneşboğan'ın korkunç bereketinden beri gördüğü en ağır ormanda on beş fersah. "Bu mümkün bile görünmüyor."

"Yine de Manethrall güzel konuşuyor," dedi Stave. "Bu konuda Alçakgönüllüler ve ben hemfikiriz."

Kahretsin, diye düşündü. "Peki hiç yol yok mu? Herhangi bir patika? Hayır, tabii ki yok." Efendiler yüzyıllar boyunca seyahat etmeyi yasaklamışlardı. Kimsenin Andelain'i ziyaret etmesini kesinlikle istememişlerdi; Dünya Gücünün sayısız tezahürü Stave'in akrabalarının başarmaya çalıştığı her şeyi baltalayabilirdi. "Peki en yakın nehir nerede?"

"Bu bölgede," dedi Bhapa tereddütle, "çok sayıda akarsu var. En yakını doğuya doğru yarım fersahtan fazla uzanmaz. Şüphesiz Salva Gildenbourne'a giden bir yol sağlıyor. Yine de-"

"Yine de," diye homurdandı Mahrtiir. "Eğer saldırıya uğrarsak bu ne bize ne de Ranyhyn'e yarar. Böyle bir yol bize karşı çok kolay kapatılabilir."

"Salva Gildenbourne'a kuzeyden hiçbir gerçek nehir girmez," diye ekledi Stave. "Sadece yakınlardaki akarsular güneye doğru akar. Diğerleri doğuda Landsdrop'a doğru toplanır. Andelain'e su yoluyla yaklaşmak istiyorsan, batıya ve güneye, Soulsease'e gitmeliyiz. Şu anki halimizle bile, bu yolculuk bizi daha da geciktirecektir. Ve orada da hedefimizden daha az uzakta olmayacağız."

Hayal kırıklığına uğrayan Linden, Stave'le yüzleşti. "Neden bana söylemedin? Bütün bunları *biliyordun*. Revelstone'dan doğruca Soulsease'e gidebilirdik. Kurtulabilirdik-"

"Seçilmiş." Stave'in gözleri parladı. "Soulsease'den bahsetmedim çünkü *skurj* hakkında kesin bir bilğim yoktu. Ayrıca şu anki rotamızın daha güvenli bir yol olduğunu düşünüyorum. Salva Gildenbourne'a nehir yoluyla herhangi bir geçiş tehlikelerle dolu olacaktır. Şüphesiz Ranyhyn yüzerek bizi taşıyabilir. Ama bunu yaparken kendilerini koruyamazlar." Diğer yoldaşlarını gösterdi. "Ne onlar adına ne de kendimiz savaşabiliriz. Bizi sadece senin güçlerin koruyabilir."

Mahrtiir ve Kordonlar başlarıyla onayladılar. "Bir sal-?" Liand tereddütle teklif etti.

Stave, Linden'in bakışlarını tuttu. "Bizi taşımak için yeterli bir sal tasarlayabileceğimizi kabul et. Yine de Ranyhyn'den ayrılmamız gerekecek. Ve yine de senin güçlerin dışında savunmasız oluruz. Biz bir salın dengesiz desteği üzerinde açıkta dururken mızrakların, okların, fırlatılan taşların ve isimsiz ayınların beklentisinden zevk alıyor musun?

"Eğer hepimizi korumazsan, yok olmaktan başka bir şey yapamayız."

Ormanın kıyısından Linden, *Skurj*'un Salva Gildenbourne'u yuttuğu yeri göremiyordu. Canavarlara dair hiçbir şey hissetmiyordu. Tam da bu nedenle, her an daha da yaklaştıklarını hissediyor gibiydi.

Kendini amacının sert taşına dayayarak, "Pekâlâ. Özür dilerim. Seni suçlamak istememiştim.

"Haklı olduğunuza eminim. Ve bu ormanda at sürmenin gecikmesine gerçekten katlanamam." Kastenessen'e ya da Roger'a o kadar zaman vermek istemiyordu-"Bhapa'nın sözünü ettiği o dereye gidelim. Yürüyerek elimizden geleni yaparız."

Şüphesiz herhangi bir su yolu, ormanın geri kalanından daha az çalı ve ölü ağaçla tıkanmış olacaktır?

Mahrtiir başıyla onayladı. Stave'in ya da Mütevazılar'dan herhangi birinin cevabını beklemeden, o ve Kordları bineklerini Salva Gildenbourne'un sınırı boyunca doğuya doğru koşturdular.

Linden ve diğer yoldaşları onu takip ederken dişlerini sıktı. Birçok düşmanından en ölümcül olanına doğru dört nala gidiyordu ama daha iyi bir alternatif düşünemiyordu. Loric'in *krilini* bulması gerekiyordu; Thomas Covenant'ı Ölümler arasında bulması gerekiyordu. Onlar olmadan Jeremiah'yı asla kurtaramazdı.

Harrow'un onu oğluna götürebileceği iddiası, o uzakta kaldığı sürece hiçbir şey ifade etmiyordu. Kastenessen ve *Skurj*'dan en az onun kadar korkmuş olabilir-

Ranyhyn'in hızlı koşusu yakındaki ağaçlardan kuşları ürküttü. Çekirgeler sıçradı ve kelebekler dağıldı. Atlılar tehlikeyle aralarındaki mesafeyi kısalttıkça, Linden'in bölüğü tertemiz güneş ışığında çabucak unutulmuş küçük korkularla dolu bir karık açtı.

Çok geçmeden dereye ulaştılar. En yakın sırttaki bir çentikten geçip raf ya da merdiven gibi bir dizi yassı taştan aşağı yuvarlanarak geliyor, sonra zemin ormana doğru giderek eğildikçe yavaşlıyordu. Kalabalık gölgelik altında kaybolduğu yerde, Linden'in bir adımla geçebileceği bir dereden biraz daha fazlasıydı. Ancak su yolu dereden daha genişti. İlkbahar ve yaz yağmurlarıyla beslendiği için kayaların üzerinden kıkırdarak akan daha fazla su vardı. Eğer ağaçlar ve çalılar d e r e y e çok yakın durmasa ya da kıyılarından taşmasa, Linden ve arkadaşları Salva Gildenbourne'a doğru tek sıra halinde yürümek zorunda kalmayacaklardı.

Linden, Anele'nin zihninin ormandan nasıl etkileneceğini tahmin edemiyordu ama dere yatağının taşları ve kumu onu güvende tutmak için yeterli olabilirdi.

Mahrtiir ve Kordlar atlarından inmişlerdi ki diğer atlılar sessiz bir gök gürültüsüyle geldiler. Elllerinde erzak demetleri taşıyan Bhapa ve Pahnı, ileride keşif yapmak için hemen ağaçların arasına girdiler. Aynı anda Stave ve Alçakgönüllüler de Ranyhyn'lerinden inerek ormanı incelediler ve savunma pozisyonu aldılar.

Bir an için Linden, Liand ve Anele atlarının üzerinde kaldılar. Artık Hyn'den ayrılmaya karar verdiğine göre, Linden bunu yapmakta son derece isteksiz olduğunu fark etti. Hyn'in sırtında kendini güvende hissetmeyi öğrenmişti-ve ağaçlar onların arasında uğursuzca kuluçkaya yatmış gibiydi.

Gölgeler, kuşların uzaktan gelen seslerine ve derenin sevinçli çağılışına rağmen.

Liand alışılmadık bir şekilde endişeliydi: *Elohim*'in uyarıda bulunduğunu duymuştu ve Anele'nin yanında yaşlı adamın *skurjdan* duyduğu dehşeti özümseyecek kadar zaman geçirmişti. Ve Anele'nin kendisi de açıkça telaşlanmıştı. Havayı defalarca test etti, sanki körlüğü onu rahatsız ediyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana salladı. Hrama'nın yelesine tutunurken parmak eklemleri bembeyazdı.

Durance'ı koruyabilirdim! Skurj'u durdurdu. ile Personel!

Deliliğinin altında bir yerde, Kastenessen'in özgürlüğü için kendini suçladı. *Benim hatam!* Mithil'in Dalışı'nın ardında, ölmesine izin vermesi için Linden'e yalvarmıştı. *Skurj* üzerine kapanırsa, dehşet ve suçluluk arasında sıkışıp kalacaktı.

Oh, kah retsin, diye homurdandı Linden kendi kendine. Yaşlı adamın zihnini iyileştiremezdi: bunu açıkça belirtmişti. Andelain ve Loric'in *kriline* ulaşamazsa ne onun ne de yoldaşlarının hiçbirisi için umudu yoktu. Kendi korkusuna kızarak aniden Hyn'in sırtından indi ve dereye doğru yürüdü. Su yolunun kenarında durarak mırıldandı. "Hadi yapalım şunu. Artık gençleşmiyorum.

Liand atından inip Anele'yi yanına çağırırken, "Clyme," diye emretti, "Mahrtiir'le birlikte önden gidiyorsun." Manethrall'ı tek başına önden göndermeye dayanamazdı. "Stave, sen Liand, Anele ve benimlesin. Galt ve Branl arkayı alabilirler." Kordonlar ağaçların arasından grubu izleyeceklerdi. Şansları yaver giderse yakalanmaktan kurtulabilirlerdi. "Biraz dağılmalıyız. Hiçbir şeyin - ya da hiç kimsenin- "hepimizi aynı anda vurmasını istemiyorum."

Alçakgönüllülere dönerek sertçe ekledi, "Handir'in ne dediğini biliyorum. Yüksek sesle konuşmadığı sürece hiçbir Efendi Stave'e cevap vermez. Bu bir istisna. Ses bu ağaçların arasında fazla uzağa taşınmaz." Ve o ve yoldaşları kıvrımlı akarsu boyunca birbirlerini kolayca gözden kaybedebilirlerdi. "Eğer Stave ile iletişim kurmayı reddedersen, bizi öldürtebilirsin."

Galt, Clyme ve Branl ona ifadesiz bir şekilde baktılar. Alınacaklarını ya da onu görmezden geleceklerini düşündü. Ama sonra Clyme Mahrtiir'e katıldı ve Branl, Linden'in kendisinden önce gelmesini işaret etti.

Görünüşe göre ona itaat etmeye karar vermişlerdi.

Manethrall, Clyme'ı keskin kenarlı bir sırtıyla karşıladı. Narunal'a derin bir selam ve kişneyen bir minnettarlık çığlığıyla veda etti. Sonra Salva Gildenbourne'un kasvetine doğru ilerledi ve görme eksikliğini sezgileriyle telafi etti.

Linden onun ayaklarının önündeki kumun ve taşların şeklini algılayabildiğinden, tepesindeki dalların ağırlığını hissedebildiğinden, böceklerin ve küçük hayvanların hızlı koşuşturmalarını duyabildiğinden, ormanın karmakarışık büyümesinin kokusunu alabildiğinden şüphe etmiyordu. Ve Mahrtiir'i körlüğünün daha sinsi sonuçlarından koruması için Clyme'a güveniyordu. Kan Muhafızları Ramenlere saygı duyduğu kadar Ramenler de onlara güvenmiyordu.

Liand Anele'yi Hrama'dan kurtarıırken, Linden Hyn'in boynuna sarıldı. Büyük atlara, hepsine teşekkür etmek için bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti. Ama kelimeler yetersizdi ve o da korku doluydu. Bunun yerine usulca söz verdi, "Seni tekrar göreceğim. Size ihtiyacım olacak. Toprağın size ihtiyacı var."

Liand Anele'yi yanına getirdiğinde, boştaki kolunu Anele'nin koluyla birleştirdi ve bir deri bir kemik kalmış uzvunu kucakladı. Onun daha kuru bir zeminde kalabilmesi için derede yürüdü. Su kısa süre içinde botlarını ıslatacaktı ama bu küçük bir rahatsızlık olacaktı. Yaşlı adamın mümkün olduğunca çok dokunsal güvence hissetmesini istiyordu. Nemli olmayan kum ve kaygan olmayan taşlar sıkıntısını yatıştırabilirdi.

Liand ve Stave'in birkaç adım gerisinde, her biri ikişer üçer bohça ve yatak örtüsü taşıyarak Salva Gildenbourne'un güneşli karanlığına yaklaştı.

Kastenessen'in Andelain'e saldırarak Toprak'ın kalbini söküp atabilecekken neden savunmasız bir ormanda vakit kaybettiğini anlamıyordu. Muhalefetine karşı koymanın ve umutlarını yıkmanın en etkili yolu bu olabilir miydi? *Melenkurion* Skyweir'in altında Roger *sonsuzluğa açılan bir kapıdan* söz etmişti. Ona "Tanrı olmamıza yardım etmek için akla gelebilecek her şeyi yaptın" demişti. Ama şimdi Kastenessen'le birlikte onun ölümünden daha büyük bir amaçları yokmuş gibi görünüyordu.

Branl ve Galt'ın Stave ve Liand'ı takip etmeye hazır olduklarını teyit etmek için omzunun üzerinden baktı. Sonra elindeki sopayı sıkıca kavradı.

Asa ve Anele'yi ağaçların kalın perdesine götürdü.

Gözleri Salva Gildenbourne'un alacakaranlık atmosferine alıştığında, Mahrtiir ve Clyme'in çoktan deredeki bir kıvrımın ötesine geçmiş olduğunu gördü. Ama su yolu düz aksaydı bile, Manethrall ve Alçakgönüllüler derenin üzerinde yükselen çalı çırpı ve fidanlarla örtülmüş olabilirdi. Orada burada, yaprakların arasından küçük güneş ışıkları süzülüyordu; ve bu kazınmış ışıklarda -gölgelerin hassas ve değerli kıldığı dar ışık shaftlarında- gnatarlar ve diğer böcekler toz zerrelere gibi dans ediyordu. İlk başta, botlarının gürültüsü akıntıda çıkardığı şırıltılar yüksek sesle duyuluyordu. Ama yavaş yavaş orman onun geçişinin etkilerini yuttu. Anele'nin nefes alışını duyamıyordu: kendi nefesini bile zorlukla tanıyordu. Sanki istemeden sağırlığın ya da maddenin sınırlarını aşmış gibi bir sessizliğin içinde ilerliyordu.

Şimdi geriye baktığında Galt ve Branlı ya da Salva Gildenbourne'a girdikleri yeri göremiyordu. Liand'ın ve Stave'in yüz hatları ancak bir anlık ışık onlara dokunduğunda belirginleşiyordu.

Bir süre Anele ile birlikte su yolunda nispeten daha rahat yürüdüler. Arada sırada sarkan dalların altından eğilmeleri ya da devrilmiş kütüklerin yanından geçmeleri gerekiyordu ama önemli bir engelle karşılaşmadılar. Ancak budaklı yollarını takip ettikçe, derenin üzerine devrilmiş ağaçlarla karşılaşmaya başladılar. Ağaçların kökleri belki su akışındaki değişiklikler nedeniyle zayıflamıştı, belki gövdelerine yıldırım çarpmıştı ya da çok fazla zamanın yükü altında çökmüş ve ölmüşlerdi. Bazıları o kadar uzun zaman önce çökmüştü ki dere yatağına gömülmüş, çürümeleriyle yosun ve mantarları beslemişlerdi. Diğerleri ise ormanın kontrolsüz büyümesinin daha yeni kurbanlarıydı ve çalılıklar kadar yaygın dallarla doluydular. Linden ve Anele gövdelerin üzerinden atlamadan ya da altından sürünmeden geçemiyor, dalların arasından yollarını zorluyorlardı.

Salva Gildenbourne gittikçe bir labirenti andırıyordu. Linden ne kadar zaman geçtiğini ya da hangi yöne doğru ilerlediğini anlayamıyordu. Ormanlık alanın doğallığına, temelde evcilleşmemiş sağlığına rağmen, ölümcül bir yaban arazide, iz bırakmadan dolaşıyor gibiydi

Cesareti tükenene kadar daireler çizerek yürümeye mahkûmdu. İlerleme kaydettiğini ancak Bhapa ya da Pahni aniden ortaya çıkıp hiçbir tehlike bulamadıklarını söylediklerinde anladı: Pusuda bekleyen Mağara Şövalyeleri ya da diğer yırtıcılar yoktu; *skurj* kokusu ya da izlenimi yoktu; ağaçların arasındaki *ürkek* hayvanlara ve kuşlara başka duyarlı varlıkların katıldığına dair hiçbir işaret yoktu.

Bhapa ne zaman Linden'le konuşmak için duraklasa, Mahrtiir'in zarar görmediğini ve ileride korkusuzca beklediğini söyleyerek onu temin ediyordu. Ama Pahni Linden'den ziyade Liand için oyalandı. Ona özel olarak fısıldadı, iyi olduğunu teyit etti; ona azami özen göstereceğine söz verdi.

Kordonların kısa ziyaretleri Linden'i rahatlatmıştı. Ormana geri dönüp gözden kaybolduklarında, onları bir daha göremeyeceğine dair mantıksız bir korku hissetti. Onlar Ramen'di, çok yetenekliydi: tedbiri kendisinden daha iyi anladıklarından şüphesi yoktu. Yine de Salva Gildenbourne'un alacakaranlığına ve yanlış yönlendirmesine doğru ilerledikçe endişesi arttı.

Şu anda Mağara Şövalyeleri için endişelenmiyordu: burada, ormanın yığınla engelinin ortasında değil. Etkili bir şekilde savaşıyorlardı. Ayrıca Roger'ın kendisine tek başına saldıramayacak kadar korkak olduğundan şüpheleniyordu. Müttefikler, destek, ezici bir güç konusunda ısrar edecekti. Kurtlar ya da diğer doğal yırtıcılar konusunda da endişelenmiyordu. Eğer ustalaşmamış ve zorlanmamışlarsa, içgüdüsel olarak tanımadıkları avlardan uzak dururlardı.

Ve başka hiçbir tehlike göremiyordu. Etrafını çirkin bir büyüme ve çürüme sarmıştı: yaşlı yekpare sedirler, yosun tutmuş eğri büğrü selviler, güneş ışığının dokunduğu yerlerde canlı ve altın rengi geniş kabuklu Gildenler, gür eğrelti otları ve sarmaşıklar, ara sıra *alianta* ve diğer inatçı çalılar. Bu tür şeyler duyularını dolduruyor; onu dere ve yakın arkadaşları dışında her şeyden uzaklaştırıyordu. Zaman bile solmuştu: artık bundan emin değildi. Liand ona ne zaman bir parça peynir, meyve ya da ekmek uzatsa, aç olduğunu fark edip şaşırıyordu.

Yine de endişesi ormanın dayattığı alacakaranlık gibi derinleşti. Anele de onun gibi hissediyordu ya da sinirleri tehlike ve bilginin başka boyutlarına uyum sağlamıştı. Giderek daha fazla

Tedirgindi. Başını iki yana salladı ve elleri titredi. Görünürde hiçbir neden yokken, kendini sersemlikten uyandırmak istercesine yüzünü tokatladı. Linden onun ruh halindeki küçük dalgalanmaları duyuyor ya da hissediyordu; ama bunları yorumlayamıyordu.

Sonra, derenin bir kıvrımında, yaşlı adamla birlikte, bodur bir meşe ya da bodur bir çınarın çürüyen kalıntılarıyla dolu geniş bir kum yığınını geçmeye başladılar. Adam aniden kadının omzuna sarıldı. Yüzündeki karanlık gölgeler gibi yüzünü buruşturdu ve irkildi: Kolları, ifade edemediğı bir niyetin gücüyle titriyordu.

"Anele? Ne oldu?"

Liand hemen yaklaştı. Stave ormanı incelemek için geri çekildi.

Bhapa ve Pahni hiçbir uyarıda bulunmamıştı. Linden onları en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu.

Anele ürperdi. Ayak parmaklarını kuma ya da çürümüş ve ufalanmış ölü odunlara daha derine gömdü, Linden hangisini seçtiğini bilmiyordu.

"Linden Avery," diye fısıldadı. Sesi gerginlikten boğuklaşmıştı. "Seçilmiş. Duy beni."

"Dinliyorum." Onun tekrar ele geçirilmiş olmasından korkuyordu. Ama zihnindeki çatlaklardan güçlü bir varlık sızmışsa bile, onun varlığını hissedemiyordu. Kum ya da çürüyen tahta adına konuşuyor olabilirdi; ya da Salva Gildenbourne adına.

Aceleyle tısladı. "Dünya'nın gerçeğini sadece taş ve tahta bilir. Yaşamın gerçeğini. Ama tahta çok kısa. Morinmoss antlaşmayı kurtardı, beyaz altın sahibi. Forestal şarkı söyledi ve Morinmoss cevap verdi. Şimdi o günler kayboldu. Tüm enginlik unutuldu. Sürdürülemeyen ağaç, Colossus'un ilmini, kötülüklerin yasaklanmasının gerekliliğini hatırlayamaz-"

Anele koptu; kendini Linden'den uzaklaştırdı. Önce bir eliyle, sonra diğeri eliyle yüzünü tokatladı. Sonra, sanki dengesizliğini silmek için çabalıyormuş gibi, dikişli alnını, süt gibi gözlerini, yıpranmış yanaklarını ovuşturdu.

"Linden," diye mırıldandı Liand, "Linden," ama onun dikkatini çekmek istiyor gibi görünmüyordu. Daha ziyade ona kim olduğunu hatırlatmaya çalıştığı izlenimini veriyordu.

"Buradayım, Anele." Linden Asa'dan ateş çağırma, gölgeleri uzaklaştırma dürtüsünü bastırdı. Kanun'un ışığı daha net konuşmasını sağlayabilirdi. Ama yerini belli etmek istemiyordu. "Devam et. Dinliyorum."

Morinmoss antlaşmayı kurtardı mı?

Yaşlı adam sanki kalbini ormana açıyormuş gibi kollarını iki yana açtı. "Çok fazla şey var. Güç ve tehlike. Kötü niyet. Yıkım. Ve çok az zaman. Ülkenin son günleri sayılıyor." Sesi sıkıntılı bir hırıltıya dönüştü. "Yasaklama olmadan, çok az zaman var."

Ayaklarını nemli kumun ve çürümenin içine daha da soktu.

"Anele." Linden uzanıp onun kolunu tuttu. Adını tekrarlamaktan başka onu nasıl sabitleyeceğini, demir attıracağını bilmiyordu. "Tehlikede miyiz? *Skurjlar* geliyor mu?"

Anele, *mantıklı* ol.

Stave kesin bir ifadeyle, "Hiçbir tehdit görmüyorum. Manethrall ve Humbled hiçbir şey rapor etmiyor. Kordonlar uzakta ama alarm vermiyorlar."

Anele sanki cevap verircesine Linden'i çağırdı. "Derin kayayı ara. En eski taşı. Bulmalısın. Hafıza sadece orada kalır."

Ona baktı. Hafıza-? Tek Orman'ın duyarlılığı yok olduğunda ve son Forestal öldüğünde kaybolan kadim ilimden mi bahsediyordu? Ağaçların unuttuklarını toprağın kemiklerinin hatırladığına mı inanıyordu?

Ayaklarını soktuğu kum buna inanıyor muydu?

"Anlamıyorum," diye itiraz etti. "Bu ilmi Tek Orman'a *Elohim* öğretti." Anele bunu ona kendisi söylemişti. "Ağaçlar hatırlamasa bile onlar hatırlıyor. Ve belli ki önemsiyorlar." Her ne kadar eylemlerini - ya da eylemsizliklerini- açıklayamasa da. "Aksi takdirde Arazi'yi uyarmaya çalışmazlardı. Neden onlara soramıyoruz?"

Anele dişlerini gıcırdattı. "Anlayışı unut," diye tersledi. "Amacını unut." Gözleri gölgeli yüzünde sedef rengi ve çılgınca parlıyordu. "*Elohim*'i unut. Onlar da tehlikede. Ağaçlar gibi olun, ağaçların kökleri gibi. Derin kayaları arayın."

"Anele, lütfen." Linden ona küfretmek istedi. "Taşı okuyabilen ben değilim. Sen öylesin. Yeterince derine ulaşabilsem bile,"

Melenkurion yönetimindeki tek fırsatını kaybetmemiş olsa bile Skyweir. "Taş sesi *duyamıyorum*."

"Andelain'e gitmeliyim. Yaptığım şeye inanmak zorundayım. Covenant onu bulmamı söyledi. Başka nereye bakacağımı bilmiyorum."

Yaşlı adam kısa bir süre dağınık saçlarını çekti. Sonra sanki parmaklarının arasından su gibi sızan berraklığı yakalamak için büyük bir çaba sarf eder gibi oldu ve sesi değişti. Bir an için, bir avuç kelime için, sesi Sunder gibi çıktı; kendi babası gibi, ürkütücü ve kederli.

"Niyetinizi bilmiyordu."

Sonra ayaklarını kumdan çıkarıp dereye vurarak onları ifade edemediği algılardan arındırdı. Linden'e Hollian'inkini hatırlatan küçük bir sesle mırıldandı. "Yalnız değiliz. Diğerleri de kayboldu."

Ondan sonra, derenin sırları kadar belirsiz, amaçsız gevezeliklere daldı.

Lanet olsun, diye içinden geçirdi Linden. Lanet olsun. Sunder ve Hollian'ın onun Andelain'e girmesini istemediklerini zaten biliyordu. Anele uzun zaman önce ölmüş olan anne ve babası adına konuşurken tamamen akli başındaydı. *Orkestrayı* tutmuştu ve yanılmış olamazdı. Ama diğer her şey-

Elohim'i unutun. Onlar da tehlikede.

Elohim-? Kendilerini *Dünya'nın kalbi* olarak adlandıran insanlar mı? *Yaşayan, hareket eden ve var olan her şeyin merkezinde durduğumuzu* söyleyen insanlar mı?

Diğerleri de kaybolmuştur.

Gerçeği sadece taş ve tahta bilir-

"Linden," diye sessizce önerdi Liand, "belki de ona *orkestrayı* teklif etmek iyi olur? O olmadan açıkça konuşamaz."

Başını iki yana salladı. "Keşke. Ama dikkatleri üzerimize çekme riskini göze alamayız. *Skurj*'un ne hissedebileceğini bilmiyoruz."

Ya da Kastenessen-

Yaşlı adamı inceleyen Liand üzüntüyle başını salladı.

Stave devam etmesi için ısrar edince, Linden Anele'nin koluna girdi ve onu su yolu boyunca kendine çekti.

Koyu gölgeler birbirine karıştı. Yapraklar arasındaki ışık titreşimleri giderek daha belirsiz ve seyrek bir hal alıyor, güneşin batı gökyüzünde çok aşağılara düştüğünü ima ediyordu. Yine de zaman algısı belirsizliğini koruyor, gölge ve derenin kıvrımlı yolu tarafından örtülüyordu. Salva Gildenbourne'da bir saat ya da günler geçirdiğine ve Andelain'in sınırlarına hiç yaklaşmadığına inanabilirdi. Sonunda zamanın hiçbir anlamı olmadığını, Roger'ın, Kastenessen'in ve Despiser'ın korkacak hiçbir şeyi olmadığını, çünkü kendisini kaçamayacağı bir yere hapsettiğini anlayabilirdi.

Bir süre sadece başka seçeneği olmadığını bildiği için yürümeye devam etti. Adımları, kaygan taşlar ve nemli kumlar üzerinde sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu. Giderek artan kasvet, ağaçların sesleri yuttuğu gibi zihnini de yutuyor gibiydi. Daha fazla ilerleyemeyecek kadar yorgun olduğunu düşünmeye başlamıştı ki Stave aniden anons etti. "Cord Bhapa aceleyle yaklaşıyor."

Anele onun kolunu çekiştirdi ama kadın onu bırakmadı.

"*Skurj*'a dair bir iz buldu mu?" diye sordu Liand gergin bir şekilde.

"Bilmiyorum." Stave'in sesi Linden'in arkasında kaybolmuş gibiydi. Ormanı incelemek için durmuştu. "O *Haruchai* değil. Ben sadece onun alarmını fark ediyorum."

Onlar da tehlikede, diye tekrarladı Linden kendi kendine, belli bir nedeni yoktu. Diğerleri de kayıp. Bir gün kendini affedecek kadar yorulacaktı. O günün yakında geleceğini umuyordu.

Sonra Anele ondan kurtuldu ve geç kalmış bir endişe hissetti. Adamın derede sıçradığını duydu ama artık onu göremiyordu: gölgeler çok kalındı. Onun yerine su yolundan batıya doğru koşarak karanlığa doğru kaçtığını hissetti.

"Liand!" diye seslendi usulca. "Peşinden git. Pahni'yi bul." Bilerek ya da bilmeyerek, Anele genç Kord'a doğru ilerliyordu. "Onu güvende tut."

Skurj yaşlı adamı korkutmuştu. Onun tarzına göre, iyi bir nedeni vardı. Ve Linden, onu korkutup koruyucularını terk etmesine neden olabilecek *-kaza dışında-* başka bir tehlike düşünemiyordu.

Liand sadece yüklerini derenin kenarına bırakacak kadar durakladı. Sonra Anele'nin peşinden hızla gitti.

Linden, Stave'i belli belirsiz şeklinden çok durgun aurasından tanıdı. Ona Bhapa'nın nerede olduğunu sormak üzereydi ki Kordon'un çalılıkların arasından yaklaştığını hissetti-

-Yaklaşması ve korkusu. Paniğe çok yakındı; üç buçuk bin yıl önce Demondim'in ilerleyişini anlatmak için ağır yaralı olarak döndüğünde olduğundan daha yakındı. Daha önce hiç böyle canavarlar görmemişti. Aralarında Illeearth Taşı'nın zümrüt kamçısını kullananlar da vardı. Yine de onu bu kadar korkutmamışlardı.

"Clyme geri döndü," dedi Stave ona, "Kordon'un alarmına yanıt veriyor. Manethrall bu kadar hızlı hareket edemez. Bu tehlikenin daha fazlasını keşfetmek için doğuya doğru tek başına keşif yapmayı seçti." Bir an sonra *Haruchai* ekledi, "Branl da yaklaşıyor. Manethrall gibi Galt da doğuyu araştırıyor."

Linden, neyle karşı karşıya olduğunu öğrenene kadar Alçakgönüllüler'in mesafelerini koruyacaklarını umuyordu. Ve Mahrtiir'in yalnız kalmasını istemiyordu. Ancak Clyme, Branl ve Galt'ın onun isteklerine kulak vereceğinden şüpheliydi.

Parmakları asanın yazılı yüzeyinde kaşınıyordu. Asanın gövdesi sadece maskeli alacakaranlıktan daha koyu, daha siyah olduğu için görülebiliyordu.

Bhapa ona doğru hızla koşuyor gibiydi. Onun yerinde olsaydı, ayağı takılıp düşerdi; ağaç gövdelerine çarpar; kırbaçlanan dallarda kör olurdu. Ama o Ramen'di ve yeteneği onu terk etmedi. Koşarak ormanın içinden geçti ve su yoluna atladı.

Linden onun yüz ifadesini göremedi ama terinin ve çaresizliğinin kokusunu aldı. Aurası bir çığlık kadar gürültülüydü.

"Ringthane." Şiddetli bir çabayla nefes alışını kontrol etti. "*Skurj*'u hissettim."

Bunu beklemişti; bunu varsaymıştı. Yine de Bhapa'nın sözleri atavistik bir korku uyandırmıştı. Mantıksız bir düzeyde, ummuş olmalıydı-

Dişlerini sıkarak sordu. "Kaç kişi? Söyleyebilir misin?"

"Birini hissettim. Ama-" Hayal kırıklığı Bhapa'nın korkusunun kenarlarını keskinleştirdi. "Ringthane, emin olamıyorum. Böyle bir kudurganlık ve öfke benim bilgimin tamamen ötesinde. Görünüşü çok kalabalık. Ve ormanın içinden ilerlemiyor. Aksine ağaçların köklerinin altından akıyor. Belli bir neden olmaksızın ve doğal olmayan bir hızla solan yaprakları gördüğümde, sanki yıllar süren yanıklık birkaç dakika içinde geçmiş gibi, onun varlığından haberdar oldum. Parmaklarımı toprağa bastırdığımda hissettim ki-"

Kordon titredi. Kısık sesle sözlerini tamamladı. "Onu atlattığıma inanıyorum. Ama geçişi hızlı ve geri dönmüyor. Korkarım ki bizden haberdar" -bocaladı- "senden. Güçlerinin Ringthane."

"*Skurj* yaklaşıyor." Stave'in sesi hiç değişmiyordu. "Kord'un da fark ettiği gibi, o sadece bir tane. Ve yükselmiyor. Eğer rotasını değiştirmezse, altımızdan geçecek."

Farkında-? Linden anlamak için çabalayarak düşündü. Altımızda mı? O ve arkadaşlarının daha önce gördüğü ateşler en az yirmi fersah ötedeydi. Eğer *skurjlardan* biri o mesafeyi hatasız geçtiyse, bir şekilde yönlendirilmiş olmalıydı.

Efendisi tarafından yönlendirilmişti. Ya da Bhapa haklıydı: canavar hissedebiliyordu-

Ancak Asa'yı hiç kullanmamıştı.

Altımızda mı?

Anele! İğdsel olarak batıya doğru döndü. O sadece bir insandı. Asasını ya da Antlaşma yüzüğünü kullanmadığı sürece teurji ile uyumlu algılar onu tespit edemezdi. *Haruchai* ondan daha dikkat çekici olabilirdi; fark edilmesi daha kolaydı. Ama Anele Dünya gücüyle doluydu, onunla doluydu: bunun için doğmuştu. Mirası derinlere gömülmüş olsa da, herhangi bir olağanüstü sezgi için bir işaret olabilirdi. Ve eğer bir an için bile olsa çıplak toprağa basmış olsaydı-

Akşamın karanlığında yaşlı adama dair bir ipucu ararken, karanlık gövdelerin ve çalıların arasından beyaz bir parıltı gördü ve kalbi duracak gibi oldu.

Orcrest. Liand *Orcrest'i*

kullanıyordu. Oh, Tanrım!

Bizim altımızda. Stave ve onun altında. Liand'ın Güneş Taşı Kastenessen'in yaratığını kendine çekecekti. Anele'yi sakinleştirmeye çalışırken -belki de sadece yollarını aydınlatmak için- Liand istemeden de olsa kendini *skurj*'a maruz bırakmıştı.

"*Dikkat et!*" diye bağırarak Asa'nın rünlerinden güç aldı; su yolu boyunca savrulan peygamber çiçeği ateşi gönderdi. "O şeyi durdurmaya çalışacağım!" Bir an için akıntı sanki akkor haline gelmiş gibi parladı. Sonra alevini yoğunlaştırdı ve *skurj*'u geçmeden önce durdurmak için kum, toprak ve taştan aşağıya, yere doğru sürdü.

Şaşkınlık içindeki Bhapa ona bakakaldı. Ama Stave anlamış gibi görünüyordu. Kordonun kolundan tutarak Bhapa'yı ondan uzaklaştırdı; ateşin kenarlarına doğru çekti.

İlk başta korkunç yaratığı hissedemedi. Botları ayaklarının hassasiyetini bastırıyordu ve sınırları Bhapa'yı dehşete düşüren kudurmuşluk ve öfke perdesini bulamamıştı. Aceleyle Toprak Gücünü ve Yasayı toprağın derinliklerine, en susamış ağaçların en eski köklerinden daha derine gönderdi ama yine de açlık alevlerine yanıt vermedi.

Sonra Stave bağırdı. "Ware, Chosen! *Skurj* yükseliyor!"

Önündeki su yolu, su, taş ve kum püskürterek pislik saçıyordu. Kıyılarındaki toprak, sanki ağaçlar ve çalılar iltihaplanıyormuş gibi fokurdamaya başladı. Tepesindeki yapraklar solmuş ve kömürleşmişti. Aynı zamanda kangren kokusu da alıyordu; hastalık ve çürümeden oluşan bir miasma; nekroz. Hastalık sanki toprak, taş ve odun ölmekte olan etlermiş gibi yukarı doğru kaynıyordu.

Gücü kabaaran yaratığa dokunduğunda sendeledi. *Skurj*'un katıksız şiddeti ona fiziksel bir darbe gibi çarptı. Tanrım, *çok* güçlüydü-

Çürüme boğazını tıkadı: zorlukla nefes alabiliyordu. Tadı Roger'ın acı kokusuna benziyordu. Ama şimdi karşısına çıkan güçler daha kötüydü; daha saftı. Yanardağların kırmızı taşkınlığını andırıyorlardı: dünyanın gevrek kabuğu tarafından zar zor kontrol altına alınan muazzam enerjiler.

Geldiğinde, *Skurj*'un doğasını okudu. Kasırgalar ve depremler kadar akılsız olan bu canavar, organik büyü'nün bir ürünüydü. Bu

magmada doğmuştu: cehennemlerde ve erimiş taşlarda büyüdü. Ve yaşayan toprağı yedi. Yeryüzünün eti onun vahşetini besliyordu. Yine de Illearth Taşı ile kıyaslanabilecek kadar içsel bir kötülük değildi. Viles ve onların soyundan gelenler gibi Yasa'nın sınırları dışında da var olmadı. Ve yıkım niyetinde değildi: iştah dışında hiçbir niyeti yoktu.

Ancak bin yıl boyunca tüm *skurjlar* Kastenessen'in öfkesinin mirasını almışlardı. Atanmış Durance'ı sırasında, onun hizmetine koşulmak üzere dönüştürülmüşlerdi. Ondan sapkınlığı miras almışlardı. Onun nefreti tarafından kışkırtılmış, tahribata ve doymak bilmez bir hastalığa dönüşmüşlerdi.

Ağaçları, toprağı ve ıhlamuru yutmak için yükselen yaratık akıl yürütmüyor ve korku nedir bilmiyordu. Bu nedenle geri çevrilemezdi. *Yedikçe yiyor*, çevresindeki her şeyi çürütüyordu, ta ki sonunda yeryüzü yarılana kadar.

Pis koku karşısında nefesi kesilen Linden cesaretinin kırıldığını hissetti. Hareket edemiyor ya da düşünemiyordu. Etrafında, su yolunun ve ormanın geniş bir alanı kaynıyor ve köpürüyordu, ölümcül derecede hastalıklıydı. Asa onun için işe yaramazdı. *Skurj* onun alevlerini tüketti; gücünü yuttu ya da yok saydı.

Covenant onu bulmasını söylemişti. Lord Foul ve *Croyel* Jeremiah'ı tutuyordu. O ve tüm yoldaşları buradaydı çünkü Toprak'ın kaderini kendi ellerine almaya karar vermişti. Şimdi çaresizdi. Kastenessen'in canavarını ilk kez görmeden önce, canavar onu çoktan yenmişti.

Bir an için, gerçekliğin dokusu kirli bir goblen gibi yırtılmış gibi göründü. Yer eğildi ve kabardı; onu dizlerinin üzerine düşürdü. Utanç kokusu ciğerlerini, sinirlerini ve feryat eden zihnini doldurdu.

Sonra *skurj* topraktan fışkırdı ve kız onun açgözlü ağzına baktı.

Üzerinde bir dev kadar uzun ve bir sedir kadar kalındı. Postu cüruf kadar ağır ve sıcaktı: yaratığın tüm uzunluğu korkunç bir ısı yayıyordu. Yine de derisi hiç ışık saçmıyordu. Muazzam kraken ağzı ve gırtlığı bile hiç ışık vermiyordu. Sadece dişleri, kazık gibi uzun, kavisli ve keskin korkunç dişleri

Sıra sıra dizilmiş palalar çeneleri dolduruyordu: sadece dişler parlıyordu. Cehenneme giden geçitteki lambalar gibi hastalıklı bir kırmızı ışıltıyla yanıyorlardı.

Linden hareket etmedi. Yapamayacağına inanıyordu. Zayıflığı onun doğuştan gelen hakkıydı: anne ve babası hayatlarını onun son hediyelerini alması ve kabul etmesi için harcamışlardı.

Yine de bir zamanlar olduğu kadın değildi; Jeremiah elini Lord Foul'a teslim ederken ve Covenant Joan için kendini feda ederken donmuş bir şekilde izleyen duygusal sakat. Kalbi taş kesilmişti ve taş yerinde duruyordu.

Hareket etmiyordu ama fısıldayabiliyordu. Katliamın dişli boğazına bakarak mırıldandı. "*Melenkurion abatha. Duroc minas mill. Harad khabaal.*"

Skurj onun üzerinde akılsızca ve vahşice yükseldi. Kuzu gibi dişleri ona doğru gerildi. Onu bir kalp atışında yutabilirdi. Yine de saldırmadı. Onu duyunca tereddüt etti, Yedi Söz'ün gücüne kapılmıştı.

Sonra Clyme *skurjun* ötesindeki zehirli toprakta belirdi; ve gelişinin aniliği Linden'i felç olmaktan kurtardı. O bir Efendi'ydi, potansiyel bir düşman. Ama aynı zamanda *Harucha*'ydi: geri çekilmeyecekti. Canavarın üzerine atılmak için kendini topladığını gördü bile.

O vahşi postun bir dokunuşu etini kemiklerinden ayırırdı. O kötü dişlerin bir parıltısı uzuvlarını koparabilirdi.

Kendi ulumasını duymadan önce ayağa kalkmıştı. "Clyme, *hayır!*" Yedi Söz'ü haykırarak Asa'nın tüm gücünü *Skurj*'a doğru fırlattı. Çaresizliğinin, zayıflığının ve Dünya Gücünün her zerresini ateşe dönüştürdü ve yaratığın üzerine fırlattı.

Çılgınca, Salva Gildenbourne'u alevler içinde bırakmaya yetecek bir gücü serbest bıraktı. Ama dehşetinin ve kararlılığının odağı o kadar tekti ki, alevlerin hiçbirisi ağaçlara dokunmadı.

Skurj onun üzerinde şaha kalktı. Çeneleri onun yetersizliğini yutmak için gerildi. Ancak bir ya da iki anlığına, bir avuç kalp atışı boyunca, alev alev yanan itkisi canavarı durdurmaya yetti. Onun gücünü *yemesine* rağmen, tüketebileceğinden daha fazla güçle ona saldırdı.

Ateş ve Kanun'un çağrısı tarafından engellenen *skurj*, parlak dişleriyle ona doğru uzandı ve saldırmayı başaramadı.

"Clyme!" Stave bağırdı: Linden'in güçlükle duyabildiği bir kükreme. "Humbled! *Stonedownor'u koruyun!* Onun *orkestrası* bu iğrenç şeyin dikkatini dağıtmaya yarayabilir!"

Skurj Linden'ı adım adım geriye doğru itti. Kaba kuvveti, muazzam ve dehşete kapılmaktan aciz, onu alt etmekle tehdit ediyordu. *Melenkurion* Skyweir'in kökleri arasında, Roger ve *croyel*'in birleşik güçlerine karşı koymuştu. Ama orada doğrudan Toprak Kani'nı kullanmıştı: Ölümlülük ve kırılğan et tarafından kısıtlanmayan Dünya Gücü. Burada ise sadece kendisi vardı.

Sonra Clyme yaratıktan uzaklaşıp batıya, ağaçların arasına doğru koştu, onu Bhapa ve Branl izledi. Yanında sadece Stave'in kaldığını ve anlık bir tehlike içinde olduğunu görünce Linden biraz rahatladı. Geri çekilirken daha da güçlendi.

Yaratığın çenesine, gırtlığına doğru acımasızca ateş yağdırdı. O Seçilmiş Linden Avery'ydi. Kanun Asası, Yedi Söz ve kendi graniti dışında hiçbir kaynağı olmadan *Melenkurion* Skyweir'in sarsıntısından kurtulmuştu. Ve Caerrol Wildwood onun Asasını tamamlamıştı. Kendi yetenekleri, sınırlandırılmış insanlığı dışında hiçbir şey onun sahip olduğu gücü sınırlayamazdı.

Yine de geri çekildi. Başka seçeneği yoktu. Yaratık çok güçlüydü: onu tamamen zapt edemezdi. Ama yenilgi anı geçmişti. *Skurj*'un çeneleri ona doğru alevlenirken, güç için daha da derinlere uzandı.

Canavarın yılan gibi uzunluğunun yarısı altında gömülü kaldı. Sarmalanmış gibi dengede duran yaratık kendini ileri doğru itti. Her şiddetli hareketinde dişleri Linden'e daha da yaklaşıyor, toprak kaynıyor ve çürüyordu.

Stave tam arkasında durdu; ellerini omuzlarına koyarak onu destekledi. Kısmen, ona inatçılığını, boyun eğmeyen *Haruchai* yiğitliğini verdi. Ama aynı zamanda kız kum ve kayaların üzerinde geriye doğru tökezlerken onu sabitledi. Yaratıkla kendisi savaşımadığı için onu düşmekten korudu.

Minnettarlık ve aşırı ateş içinde, Linden Yedi Kelime'yi uludu ve *skurj*'a bir güneş patlaması kadar yoğun bir ateş fırlattı - ve

Kevin's Dirt'ün gerçek amacını öğrendim.

Tanımları dahilinde -Dünya Gücü ve Kanun'un sınırları dahilinde- Asa'nın, kullanıcısının sınırları dışında hiçbir sınırı yoktu. Ve Linden'in şüphesi ve dehşeti geçmişti. Roger ve *Croye*'le olan savaşında tavlınmıştı: *Skurj*'a karşı her türlü alevi serbest bırakmaya hazırdu. Yalnız değildi. Şüphesiz türünün daha fazlası ona saldırmak için koşuyordu. Hepsini öldürmek zorunda kalacaktı. Jeremiah'ın olduğu kadar Toprak'ın da hayatı ona bağılıydı. Başarısız olmak istemiyordu.

Asa'dan ihtiyaç duyduğu kadar Dünya Gücü isteyebilmeliydi.

Ama Kevin's Dirt'ün tiksindirici etkisini unutmuştu. Uyguladığı körlük, algının kesilmesi, etkilerinden yalnızca biriydi. Hayatı için savaşırken, Kevin'in Kirinin diğer Dünya Gücü biçimlerini de engellediğini keşfetti.

Bu onun ateşini kısıtladı.

Roger ve *Croye*'le olan savaş sırasında Kevin'in Kir'i onu kısıtlamamıştı. O zamanlar böyle bir şey yoktu. *Sezaryenleri* söndürmesine ya da Mağara Şövalyeleri'ni ve *Kresh*'i öldürmesine engel olmamıştı çünkü bu çabalar onun burada aradığı kadar ham güç gerektirmiyordu. *Sezaryenler* tüm yasaları ihlal ediyordu: tüm yasalar onlara karşı ona yardım ediyordu. Mağara Şövalyeleri ve *Kreshler* de herhangi bir erkek, kadın ya da çocuk kadar ölüme yatkındı.

Ama şimdi, Tanrım!

Kevin's Dirt bunun için yaratılmıştı: Dünya Gücünün en üst düzeyde kullanımını engellemek için. Linden insan ve zayıf olduğu için değil, Asa'nın tüm kaynaklarını bir araya getirme çabaları her yerde bulunan bir *yanlışlık* sisi tarafından tıkandığı için geri çekiliyordu.

Ve bu *skurj* sadece bir taneydi. Daha fazlası olacaktı.

Stave haklıydı: Linden'in dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Liand'ı, *orkestrayı* ve belki de tüm yoldaşlarını riske atması gerekiyordu. Bu canavarlardan birini bile Dünya Gücüyle durduramazdı. Asayı bir kenara atıp *skurj*'a vahşi büyüyle karşı koymazsa birkaç dakika içinde ölecekti.

Ama bu zaman alacaktı. Covenant'ın yüzüğünde ustalaşmaya başlamamıştı. Ve beyaz altın Kanun'a meydan okuyordu. Doğası gereği, Asa onu engelleyebilirdi. Onu tamamen engelleyebilirdi. Onu Stave'e teslim etse bile, *skurjun* onu ezmesini engelleyecek kadar hızlı bir şekilde *barışı yok eden vahşi büyüü* çağıramayabilirdi.

Stave! diye sessizce bağırdı çünkü Yedi Kelime'yi haykırmaktan kendini alamıyordu. Liand'ı getirin!

Stave onun düşüncelerini duyamıyordu. Onun içgüdüsel olarak tehlikeyi kavrayışına güvenmek zorundaydı. Liand yaratığın dikkatini dağıtmazsa bocalayacak ve ölecekti.

Sadece bir dakikalığına. *Lütfen.*

Oğlumu kaybetmeyeceğim!

Görevi imkânsız olmalıydı. Stave'in desteği olmasaydı çoktan düşmüştü. Yine de canavarın çenelerini engellemeye devam etti, öfkesine ateş ve mutlak dehşetle karşı koydu.

Belli belirsiz, kendisine ait olmayan bir ses duydu. Uzaklarda bir yerde Mahrtiir, "*Ringthane!*" diye bağıırıyordu, sanki bu kelime bir savaş çığlığıymış gibi.

Başka bir kükremlenme onunkine cevap verdi, kayaların ezilmesi kadar gürültülüydü.

Sonra Manethrall ona yandan çarptı; onu sendeleyerek akıntıya doğru sürükledi ve ağır bir şekilde su yolunun kıyısına çarptı.

Bir anda gücü çöktü. Nefesi ve pis kokusu ciğerlerinden sökülüp atıldı: Asa üzerindeki hakimiyetini neredeyse kaybediyordu. Alevlerin aniden kesilmesiyle gece, ormanın üzerine bir mezar gibi kapandı. Sadece *Skurj*'un dişleri hâlâ parlıyor, avını arıyordu.

Linden yana doğru döndü. Covenant'ın yüzüğünü kavradı.

Kendisiyle canavarın ağzı arasında, silüet halinde bir Dev'in kudretli formunu gördü. Açgözlü yanıkların sıralandığı kollarını başının üzerine kaldırmış, ona doğru ilerliyordu. Ellerinde, kendisinden daha uzun bir uzun kılıç, dalga kanatlı bir flamberge tutuyordu.

Yalnız değiliz. Başkaları da kaybolmuş durumda.

Kılıcını savurup Linden'ı ikiye bölmeye çalışırken Dev'in yüz hatları öfke ve delilikle çarpılmıştı.

9. Kayıpların Uzun Yolculuğu

Suyolunun kıyısına çarpmasıyla sersemleyen Linden nefes alamadı. Güç için hiçbir kapasitesi yoktu. Şimdiye kadar tanıdığı her Dev onun dostu olmuştu: blöf yapan, nazik, esprili, abartılı bir kalbi vardı. Bazılarını sevmişti. Denizi ve taşı seven o insanların Toprak'a döndüklerini duysa sevinçten havalara uçardı.

Ellerinde kasaplık aletleriyle ona doğru yaklaşan figür kesinlikle bir Dev'di. En az onun iki katı boyunda, iki katı eninde ve meşe gibi kaslıydı. Yıpranmış yüz hatları kahverengi mermerden yontulmuş gibi görünüyordu. Kırpılmış sakalı bile taştan yontulmuş olabilirdi.

Yine de, dostluk ve neşe içinde Ülke'nin insanlarına "Rockbrother" ve "Rocksister" diyen ırka ait olamazdı. Devleri çaresizliğin ve ıstırapın, öfkenin ve kederin, özlemin ve korkunun en uç noktalarında olduğu kadar sevgi, kahkaha ve yoldaşlık içinde de görmüştü; ama delilikten kuduran ya da kan dökmek için çıldıran birini hiç görmemişti.

Kendini kurtaramazdı. Uzun kılıcının dalga çizgili bıçağı ona doğru daldı: bir giyotin gücüyle vuracaktı. Şok geçiren kalbinin tekrar atmaya vakti olmayacaktı.

Mahrthir onu yere düşürdüğünde, o da onunla birlikte düşmüştü. Ama aynı hareketle yeniden ayağa kalkmıştı. Onun asla olamayacağı kadar hızlıydı, yumruklarının arasında boğma ipini kavrayarak Dev'in karşısına dikildi. Gözsüz ve insan, yine de ipini flamberge geçirmeyi, yayını değiştirmeyi ummuş olabilirdi.

Kılıç keskin bir demirdi: sanki Manethrall ve silahı yokmuş gibi ipi koparacaktı.

Ama Stave Manethrall'dan daha hızlıydı ve çok daha güçlüydü. Mahrthir'in yanından taklalar atarak geçti, Dev'in darbesini ayaklarıyla kesti; topuklarını Dev'in ellerinin acımasız düşüşüne çarptı.

Savrulan uzun kılıç, Linden'in omzundan bir el mesafesi uzakta toprağa saplandı.

Devin kudreti kılıcını kabzasının yarısına kadar gömdü. Öfkelenerek tekrar saldırmak için geri çekti.

Stave ayağa kalktı. Hemen Dev'in kollarına atılarak onları birbirine kenetlemeye ve Dev'in bir sonraki darbesini engellemeye çalıştı.

Dev, sanki önemsiz bir yükmüş gibi onu havaya kaldırdı.

O anda *Skurj* ileri atıldı. Dişlerini Dev'in omzuna geçirdi.

Korkunç çeneler kapanırken tüm ışık kayboldu. Linden canavarın Dev'i yukarı doğru kaldırıp salladığını ve ısırığını daha da derine soktuğunu görmek yerine hissetti.

Stave'in fırladığını hissetti; Mahrtiir'in gözünü kırpmadan boğma aletini kullanabileceği bir açıklık aradığını hissetti.

Devin ulumasını duydu-

-Öfkeyle: Acıyla değil.

Şimdi onun taş zırhlı olduğunu fark etti. Devlere özgü bir ilimle birbirine kaynaştırılmış granit levhalardan oluşan bir katafrakt giyiyordu. Kısaca taş onu koruyordu.

Ama *skurj* toprak ve kayayla besleniyordu: zırhı çiğniyordu. Zalim kavisli ateşli dişler et, kas ve kemik arıyordu. Dev'in muazzam gücüne rağmen, tüm kolu parçalanacaktı.

Yine de çığlıkları acıdan ziyade öfkeydi.

Az önce Linden'ı öldürmeye çalışmıştı. Ama o bir devdi, bir *dev*. İçgüdüsel olarak onu savunmak için ayağa fırladı. Asayı iki eliyle tutarak yaratığa doğru çılgınca bir alev çığlığı attı.

Dünya Gücünün ani parıltısında, akarsuyun çalkantısından yansıyan katmerli ateşinde, su yolunun doğu kenarı boyunca uzanan ormanın Devlerle birlikte patladığını gördü.

Sayılamayacak kadar aniden gelmişlerdi. Linden sadece hepsinin kadın olduğunu, onların da taştan zırhlar giyip uzun kılıçlar salladıklarını ve Galt'ın da aralarında olduğunu fark etti.

Bir patlama gibi saldırdılar.

İçlerinden biri devasa bir taş kılıçla canavarın çenesine saldırdı. Bir kurnazlık ya da büyü kılıcı sertleştirmişti. Tek bir darbe çılgın dev serbest bıraktı. Açığa çıkan dişlerden kırmızı bir dehşet fışkırdı.

Başka bir kadın *skurjun* kalın derisini demirle keserek çürüme ve hastalık kokan yapışkan bir kan akıttı. Sonra yumruğunu yaranın içine, canlı magmanın içine daldırdı; sanki yarattığın kalbini söküp çıkarmaya çalışıyordu. Canavarın sıcaklığı boğazından bir acı çığlığı kopardı; ama geri çekilmedi.

Üçüncü bir Dev, canavarın yerden çıkan bedenini bir ağacı devirmeye çalışır gibi doğradı.

Şaşkına dönen Linden, Devlerin ateşe, hatta lavlara bile -en azından kısa bir süre için- dayanabildiklerini hatırladı. *Caamora*'larında, keder ritüellerinde, etlerini alevlere ve ıstıraba batırarak kederlerinden arınırlardı.

Bu sayede Covenant, The Grieve'in ölüsünü serbest bırakmış oldu. Saltheart Foamfollower, Hotash Slay'i geçmesini sağlamıştı.

Yine de yarattığın saldırganlarına engel olmamak için kendi ateşini geri çekti.

Skurj gözü dönmüş Dev'i yere düşürdüğünde ayağa kalktı. Flamberge'ini savurarak tekrar Linden'e saldırdı.

Onunla şekilli kılıç arasında sadece Mahrtiir duruyordu.

Asanın ışığında Dev'i net bir şekilde gördü. Aleni delilik yüz hatlarını bir diken gibi sarmıştı; onun ölümüne duyduğu arzu gözlerinde yanıyordu. Ve bir süre önce -bir yıl ya da daha fazla- yüzü keskin bir yara almıştı. Derin, yaralı bir çukur, sol gözünün üstünden burnunun köprüsünden sağ yanağına doğru yüzünü boydan boya geçiyordu. Sanki kafatasının kemikleri kendi üzerine katlanmaya çalışmış gibi buruşuk bir görünüm veriyordu.

Kadınlardan biri uzun kılıcının kabzasıyla şakağına vurduğunda, Manethrall'ı fark etseydi Mahrtiir'i öldürecek kadar yakın olan Stave ondan iki hızlı adımdan daha fazla uzaklaşmamıştı. Aynı anda Stave bir bacağını altından tekmeledi. O kadar ağır düştü ki yer sarsıldı.

Hâlâ flamberge'ini tutarak ayağa kalkmaya çalıştı. Ama ona vuran Dev, ayağını onun kılıcının üzerine vurdu; ve başka bir kadın

üzerine atladı ve dizlerini sırtına koydu.

Bir kalp atışı sonra, onu *skurjdan* kurtaran Dev yoldaşlarına katıldı. Onun gibi -tüm Devler gibi- o da taştan bir zırh giymişti. Glaive'ini bırakarak katafraktının altına uzandı ve iki çift demir pranga çıkardı. Diğer kadınların da yardımıyla adamın kollarını arkaya doğru itti ve bileklerini birbirine bağladı. Sonra ayak bileklerini bağladı.

Elleri bağlanır bağlanmaz, onu yakalayanlar geri sıçradı. Dizlerini altına çekti, kendini dikleştirdi, ayağa fırladı. Hiç tereddüt etmeden, sanki onu dişleriyle öldürmek, boğazını ısırp açmak istiyormuş gibi Linden'e tekrar saldırdı.

Onu zincire vurmuş olan Dev hışımla alnının ortasına bir yumruk indirdi.

Kızın darbesi onu durdurdu; belki de sersemletti: öfkesini değiştirmiş gibiydi. Kükremesi acil bir solumaya dönüştü. "Öldürün onu!" diye yalvardı. "Kör müsünüz? Aptal mısınız siz? *Öldürün* onu!"

Hasarlı omzunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Diğer kadınlardan biri acı acı mırıldanarak ağzını tıkamak için ağzına bir taş sıkıştırdı. Sonra başını geriye çekti ve omuzlarından aşağı iterek onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

Yaratığın gövdesini kesen Dev neredeyse onu parçalamıştı; ama *skurj* hâlâ savaşıyor, her yöne pis kan fışkırtıyordu. Sakat çenesine rağmen dişleri ölümcül bir şekilde parlıyordu. Kanı zırha çarptığı yerde hastalıklı sıvı köpürüp tütüyor ama taşı aşındırmıyordu.

Diğer devler canavara saldırdı. Ancak saldırılarına devam etmediler. Bunun yerine canavarın dikkatini dağıttılar, böylece kolunu iç organlarına sokmuş olan kadına dişlerini çevirmedi. Kadının çığlığı boğuk bir acı hırıltısına dönüşmüştü ama kadın *skurjun* içinde el yordamıyla ilerlemeye devam ediyor, akla hayale gelmeyecek bir hayati organı kavramaya çalışıyordu.

Sonra geri çekildi. Linden bir an için Dev'in dayanabileceğinden daha fazla ateş ve acı çektiğini düşündü. Ama yumruğunda, kokuşmuş, titreşen bir kütle tutuyordu.

Linden'in kulak zarlarını neredeyse parçalayan korkunç bir çığlıkla *skurj* çöktü. İlk başta, dişlerinin yangını devam etti

zonkluyor ve titriyordu. Ancak yavaş yavaş karanlık yarattığın ağzını doldurdu ve onun öldüğünü anladı.

Dev gibi küfürler savuran kadın, canavarın organını ağaçların üzerinden uzağa fırlattı.

Prangaları üreten kadın taştan uzun kılıcını geri aldı. Kılıcı su yolunun kıyısında sildikten sonra sırtındaki kılıfına yerleştirdi.

Mahrtiir yolunu şaşırmış gibi beceriksizce Linden'e doğru ilerledi; zarar görmediğinden emin olmak için yüzüne ve kollarına dokundu. "Yelesi ve Kuyruğu, Ringthane," diye mırıldandı. "Onlar Dev mi? Gerçekten mi?"

Onun sesinin arka planında ağladığını duyar gibiydi. Ama şaşkınlığına ve rahatlamasına teslim olmayacak kadar gururluydu.

Cevap vermeye çalıştığında, kelimeler boğazında düğümlendi.

Kaç tane Dev vardı? On kadın ve deli adam saydı. İkisi onun başında nöbet tutuyor, yeniden ayağa kalkmamasını sağlıyordu. Yedi tanesi hızla Linden, Stave, Mahrtiir ve Galt'ın etrafında koruyucu bir çember oluşturdu. Ve bir tanesi -zincirli ve taştan kılıcı olan dev- Linden'e doğru döndü.

Tutsağından biraz daha kısa ve daha az kaslıydı ama büyük bir güç yayıyordu. Kendi isteğiyle alnından geriye doğru dökülen kısa saçlarında gri çizgiler vardı. Cildinin çizgisel sertliği, Devler kadar uzun yaşayan insanlar arasında bu kelime ne anlama gelirse gelsin, yaşı akla getiriyordu ama tavırlarında ya da hareketlerinde azalmış bir canlılığa dair hiçbir ipucu yoktu. Savaş ve zorluklar gözlerinde yanıyordu. Yüz hatlarının kusursuz simetrisi, sağ elmacık kemiğindeki derin bir çürük yüzünden bozulmuştu. Sertleştirilmiş deriden kolluklar kollarının üst kısmını koruyordu: eski yara izleri ön kollarını ve ellerini sarmıştı.

Tavırları onun Devlerin lideri olduğunu ilan ediyordu.

Hem Stave hem de Galt, *Haruchai*'nin Devlere duyduğu kadim saygıyı onurlandırarak derin bir şekilde eğildi ve Stave şöyle dedi. "Zamanında tanıştık, Dev. Beklenmedik yardım iki kez hoş karşılanır. Ve biz" -Galt'a bir bakış fırlattı- "Toprak'a döneceğini tahmin etmemiştim."

Kadın Stave ve Alçakgönüllüler'i görmezden geldi. Linden'e kaba bir şekilde, "Ateşini söndürsen iyi edersin. Bu korkunç durumda

Ahşap, karanlık güçten daha az tehlikelidir."

Linden ağır ağır yutkundu, boğazındaki rahatlama, dehşet ve hatıraları temizlemek için mücadele etti. Dev'in komuta havası ve bariz cesareti ona acıklı bir şekilde Arayış'ın İlk'ini hatırlattı. Bu kadının yüzü İlk'inkine hiç benzemiyordu. Zırhı da öyle. Yine de Linden'in uzak geçmişinden çıkıp gelmiş gibiydi ve Linden'in İlk'e ve Pitchwife'a, kayıp Honninscrave'e ve lanetli Seadreamer'a olan sevgisini de beraberinde getirmişti.

Ve Linden *Skurj*'a karşı başarısız olmuştu. Hatırlama, yas ve yetersizlik içinde sürükleniyordu. Başka bir kelime bulamadığı için usulca, "Onu sen öldürdün," dedi.

Canavarı yavaşlatmaktan başka bir şey yapmamıştı. Yakında onu tüketecekti-

Devlerin yok olmasını engelleyen tek şey Asa'nın ışığıydı.

"Kısa bir süre için," diye yanıtladı Dev. "Onun ölümü ve senin büyülerin yakında onun türünden başkalarını da çekecek. Ondan arta kalanları yiyip bitirecekler ve çoğalacaklar. Ziyafet çektiklerinde, iki ya da üç kişi dört ya da altı kişi olacak. Her ölümle birlikte sayıları artacak.

"Tekrar alevinizi söndürmenizi rica ediyorum. O halde olabildiğince aceleyle yola çıkmalıyız. Bu yaratıklar -onların hakkında hiçbir şey bilmediğimiz için onlara were-menhirs *diyoruz*- tembel değiller. Çok geçmeden gücümüzü aşan sayılarda bize saldıracaklar."

Linden üzüntüyle baktı. Her ölümle-? *Skurjlar* kendi ölümlerini yiyerek mi çoğalıyordu? Titreyerek Toprak Gücü'ne ve Yasa'ya sarıldı; kendine. Ateş olmadan, gecenin merhametine kalacaktı.

Tanrı aşkına, Devlerin burada ne *işi* vardı? Ve neden içlerinden biri onu öldürmek istiyordu?

"Sen bir Swordmain'sin," diye mırıldandı sanki sersemlemiş gibi. Devlerin hepsi Kılıçmainnir'di. Deli adam bile... "Aramanın İlk'i gibi."

Bir savaş partisi olabilirlerdi-

"Ve sen de Seçilmiş ve Güneş Bilgesi olarak adlandırılan Linden Avery'sin" - tehdit eder gibi sırttı - "eğer halkımızın hikâyeleri aşırı derecede süslenmediyse. Üstadın da söylediği gibi, zamanında buluştuk. Ama eğer yapmazsanız-"

Ani bir rahatlama Linden'ı sarstı. Sarsıcı bir çabayla ateşini bastırdı; kendini karanlığa bıraktı. O biliniyordu: bu Devler onu tanıyordu. Işık olmadan onlarla yüzleşmekten korkmasına gerek yoktu.

Aramadan kurtulanlar maceralarının hikâyelerini halklarına taşımışlardı. Devler bu tür hikâyelere bayılırdı; onları hevesli ayrıntılarla anlatır ve yeniden anlatırlardı. Ve yaşamları yıllar ya da on yıllar yerine yüzyıllarla ölçülürdü. Onu unutmuş olamazlardı. Ya da Antlaşma'yı. Ya da İlk ve Pitchwife'ın Andelain'de öğrendiği Toprak sevgisini.

Bir an için kayboldu; kör oldu. Canavarın cesedinin yoğun mephitic kokusu ve hastalığı duyularını bastırmıştı. Etrafındaki figürleri, Stave, Galt ve Mahrtiir'in yanı sıra Devleri de ayırt edebilmek için algının başka boyutlarına ihtiyaç duydu.

Kararsızca, "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. O şeyi durduramadım." Bu sadece *skurjlardan biriydi*-"Kevin's Dirt düşündüğümünden de kötüymüş. Bizi bulmasaydın hepimiz ölmüş olacaktık."

"Linden Avery" -Dev'in ses tonu demir gibiydi- "bizim minnettarlık nedenimiz de seninkinden az değil. Hikâyelerimizi değiş tokuş etmeliyiz. Yine de en önemli ihtiyacımız bu canavarın kalıntılarından uzaklaşmak."

"Seçilmiş," dedi Stave hemen. "Swordmain çok iyi konuşuyor. Artık doğuda muhafızımız yok ve *skurjlar* kesinlikle yaklaşıyor. Yoldaşlarımızı toplamalı ve acele etmeliyiz."

"Yoldaşlar mı?" diye sordu kadın sertçe. "Yalnız değil misiniz?"

"Sadece bazılarımız burada." Linden'ın sesi hâlâ titriyordu. "Biz-" "Endişelenmemiz gereken bir deli var" demek üzereydi. Ama Anele'yi onu parçalamaya çalışan Dev'le karşılaştırmanın adaletsizliği onu durdurdu. "Yanımızda yaşlı bir adam var. Diğerleri onu koruyor."

"Yaklaşıyorlar," dedi Galt kesin bir ifadeyle. "Varlığımızı kabul etmesen de Dev, bizi duyuyorsun. Batıya bak."

"Efendilerin hoş karşılanmayanları unutulmaz," diye homurdandı kadın. "Biz-" Sonra durdu: Linden onun sertleştiğini hissetti. "Taş ve Deniz! Yol arkadaşların bir işaret, Linden Avery. Eminim ki birkaç fersah içindeki her *were-menhir* -onlara *skurj mu* diyorsunuz?

Devlerin lideri hemen bağırdı, "Gücünü durdur, yabancı! Kaçılamayacak kadar hızlı bir tehlikeyi çağırıyorsun!"

Cılız ağaçların arasında parıldayan Liand'ın Güneş Taşı bir yıldız gibi parlıyordu.

"Linden?" diye seslendi uzaktan; Bhapa da "Ringthane?" diye ekledi. Sonra sessizliğe gömüldüler. Bir an sonra *orkestranın* parlaklığı söndü.

Linden onları şimdi hissediyordu, hepsini: Liand ve Anele, Bhapa ve Pahnı, Clyme ve Branl. Bir taş atımlık mesafeden daha yakındaydılar. Eğer ölü *skurj* sağlık duyusunu engellemeseydi onları daha erken fark edebilirdi.

Muhtemelen Branl ya da Clyme Liand'a Dev'e itaat etmesini emretmişti. Eğer öyleyse, Linden Alçakgönüllü'nün bunun nedenini açıklamaya tenezzül etmediğinden emindi.

Arkadaşlarına güven vermek için bağırdı, "Acele edin! *Skurj* öldü. Bize yardım edebilecek bazı insanlarla tanıştık. Ama buradan uzaklaşmalıyız!"

"Çok cüretkârsın, Linden Avery," diye homurdandı Dev; ama sesi sinirlenmiş gibi çıkmıyordu. Daha ziyade hiddetle sırttığı izlenimini veriyordu. "Size yardım etmeye meyilli olabileceğimizi nereden çıkarıyorsunuz?"

Sırıtan ve gülen Devleri düşünen Linden daha da sakinleşti. "Çünkü benim kim olduğumu biliyorsun. Arayış'ın Devleri benim arkadaşlarımdı. Grimmand Honninscrave ve Cable Seadreamer, Thomas Covenant ve beni korurken öldüler. İlk ve Pitchwife bizimle birlikte Thunder Dağı'nın Wightwarrens'ına gitti. Onları hatırlamak bana umut veriyor.

"Hayatımı kurtardınız. Ve eğer bu yeterli değilse, az önce biriniz beni öldürmeye çalıştı." Seadreamer'dan bahsetmişti. Kafasına aldığı ağır bir darbeden sonra, halkının "Dünya Görüşü" dediği şeyi kazanmıştı; dünyanın dışındaki korkunç bir tehlikeyi görmüştü. Çılgın Dev de ağır bir darbe almıştı. Şimdi onun ölmesini istiyordu. Eğer o da Dünya-Görüşü tarafından yönlendiriliyorsa -Zayıfça sözlerini bitirdi, "Bana kalırsa, bu seni benden sorumlu kılar."

Dev sert bir kahkaha attı. "Bizi çok iyi tanıyorsunuz. Linden Avery, Seçilmiş ve Güneş-

Bilge, böylece ortadan kalktı. Longwrath'ın acılarının iyi niyetimizi tanımlamadığının bir göstergesi olarak adımı kabul edin. Ben Rime Coldspray, Swordmainnir'in Demir Eli. Aramızdaki en kudretli kişi olmaktan çok uzak olsam da,"-yine ses tonundan sırttığı anlaşılıyordu-"alçak kurnazlığım kadar uzun yıllarım için de onur duyuyorum."

Deli adamı koruyan devler, Rime Coldspray tanıdık bir şaka yapmış gibi kıkırdadı. Görünüşe göre adı Longwrath'mış.

Bunun üzerine Mahrtiir şöyle dedi: "İsminizin verilmesi bizi onurlandırıyor. Ben Mahrtiir, Ramen'den bir Manethrall'ım. Yakınlaşanlardan ikisi benim Kordonlar'ımdır. Sizin tarafınızdan bilinmiyor olsak da, hakkınızda bazı bilgilere sahibiz. Irkımızın uzak geçmişinde, kayıp akrabalarınız olan Seareach Devleri ile tanışmıştık. Çok sevilirlerdi, çünkü yaslarına rağmen neşeli ve nazik, yumuşak başlı ve merhametliydi.

"Gözlerim yok ama seni çok iyi görüyorum, Rime Coldspray, Ironhand. Ramenlerin arasında dostluktan başka bir şey bulamayacağını söylemekte tereddüt etmiyorum."

Sert nezaketi karanlığı ağırlaştırıyordu. Onu duyan Linden üstü kapalı bir şekilde suçlandığını hissetti. Belki de onun nispeten kabalığını telafi etmeye çalışıyordu.

"Sizin adınızı vermekten biz de onur duyduk," diye cevap verdi Dev. "Devleri tanıdığınıza göre, nezaketten ne kadar zevk aldığımızın farkındasınızdır. Övgü ya da şükranlarımızı sunarken de içtenlikten uzaklaşmayız." Ironhand'ın arkadaşları yine kıkırdadı; ama o karanlık bir şekilde devam etti. "Ancak şimdilik daha fazla sevinci ertelemeliyiz. Takipçileriniz geliyor ve koşullarımız acele etmemizi gerektiriyor."

Coldspray konuşurken Linden arkadaşlarını duydu. Kordonlar ve Alçakgönüllüler sık çalılıkların arasında hiç ses çıkarmadı; ama Liand ara sıra tökezledi ve Anele ölü *skurjun* yanına yaklaşmak istemiyormuş gibi ayaklarını sürüyerek yolunu bulmaya çalıştı.

Grup su yolunun üzerindeki ağaçların arasından çıkarken, Linden Liand'ın şaşkınlığını, Anele'nin şaşkın endişesini ve rahatlamasını tattı. Kadim masalların önlerinde canlandığını gören Kordonlar'ın şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. Ancak Mahrtiir onlara soru sorma ya da açıklama yapma fırsatı vermedi.

"Kordonlar, bize rehberlik edin," diye emretti. "Devler için uygun bir patikaya ihtiyacımız var. Andelain'e doğru ilerlemeliyiz ama yaklaşan *skurjdan* kaçma ihtiyacımız daha acil." Sesinde sert bir tonla ekledi, "Şüphesiz Alçakgönüllüler geçişimizi koruyacaktır. Onların dikkati yeterli olacaktır."

Bhapa tereddüt etmeden şaşkınlığını içine attı ve dereden güneye ve batıya doğru ilerleyerek ormanın içinde kayboldu. Pahni daha gençti; duygularını bu kadar çabuk kontrol altına alamayacak kadar gençti. Ancak bir süre sonra Bhapa'yı takip etmek için döndü.

Manethrall, Rime Coldspray'e sert bir şekilde, "Ramenler bu konuda yeteneklidir. Onların rehberliği bizi hızlandıracaktır. Ve Üstatların kibri, sezgileri ve hünerleriyle eşleşiyor. Güvenliğimizi sağlamak için çok şey yapacaklardır."

Galt, Branl ve Clyme birbirlerine danışıyor gibiydiler. Sonra Bhapa'nın yönünün iki yanında gecenin içine doğru çekildiler. Ironhand'in tavrına ya da Mahrtiir'in komutayı üstlenmesine alınıysalar bile bunu belli etmediler.

Coldspray'in bir hareketiyle Longwrath'ı koruyan Swordmainnir onu ayağa kaldırdı. Diğerleri Linden'in yoldaşlarının düşürdüğü bohçaları ve yatak takımlarını aldı. Demir El Linden ve Mahrtiir'e kabaca, "Geriye iki mesele kaldı," dedi. "Zincirlenmiş olan Longwrath acele edemez. Yine de deliliğinin hedefi bu kadar yakındayken bacaklarını çözmeye cesaret edemiyorum. Hem onu korumak hem de seni korumak için beşimiz ona eşlik edeceğiz, Linden Avery. Diğerleri Manethrall'ın iplerini daha hızlı takip edecek.

"Ancak-" Linden ve Mahrtiir'i, Liand ve Anele'yi gözden geçirdi. "Devler gizlilik için yaratılmamıştır. Yine de sizi caydıracak engellerin üzerinden ya da içinden kolaylıkla geçiyoruz. Ve hareketlerimizin gürültüsü *were-menhirleri*, *skurjları* çekmiyor. Sıradan seslere karşı sağır görünüyorlar.

"Linden Avery, Manethrall Mahrtiir, sizi ve arkadaşlarınızı taşımamıza izin verir misiniz?"

Belki de nezaketen Mahrtiir'in ya da Anele'nin körlüğünden bahsetmedi.

"Linden-?" diye sordu Liand sıkıntılı bir sesle.

Linden *skurj* karşısında neredeyse bitkin düşmüştü. Yaya olarak Liand, Anele ve Stave'e ayak uyduramazdı. Devler onu çok geride bırakacaktı.

Stave'e baktı. O başını sallayınca Demir El'e şöyle dedi. "Eğer sakıncası yoksa. Bu muhtemelen iyi bir fikir."

Rime Coldspray tekrar eliyle işaret etti ve dört Dev öne atıldı. Linden'i, Mahrtiir'i, Liand'ı ve Anele'yi kollarına aldılar, onu ve arkadaşlarını dik tutarak kadınların ön kollarına oturtular. Bu pozisyonda Devlerin göğüslerine yaslanıp nereye gittiklerini izleyebiliyorlardı.

Anele neler olduğunu anlamış ya da anlamamış olabilir. Ama koltuğunda rahat görünüyordu. Belki de Devlerin iyi niyetli gücü ona güven vermişti.

Kalan Devler Longwrath'ı daha yavaş sürmek için toplanırken, Coldspray *skurjun* kirlettiği zeminden geçerek Swordmainnir'ini su yolundan çıkarıp ormana götürdü. Stave de Demir El'e katılarak çalılıkların arasından yumuşak adımlarla ilerledi.

İlk başta Linden kendini çaresiz, belli belirsiz savunmasız hissetti. Asayı dallara ya da sarmaşıklara takılmayacak şekilde nasıl tutacağını bilmiyordu. Ama Dev'in meşe ağacından yapılmış sabitliği yavaş yavaş onu sakinleştirdi. Coldspray haklıydı: Swordmainnir sinsi değildi. Çalılıklara ve dallara çarpıyor, arkalarında korkmuş kuşlar ve hayvanlardan oluşan bir hengâme bırakıyorlardı. Yine de zırhları ve sert derileri sayesinde dikenlerden ve sivri dallardan korunuyorlardı. Ayrıca, *Haruchai* ya da Kordonlar kadar az aydınlatmaya ihtiyaç duyuyor gibiydiler. Bhapa ve Pahni onlara iyi rehberlik ediyorlardı. Röleler halinde, yani biri yolu gösterirken diğeri ileriye araştırarak, Kordonlar nispeten açık bir rota buldular. Devler şaşırtıcı bir hızla hareket edebildiler.

-Sıradan seslere karşı sağlar. Linden bu fikri düşündü. *Skurjlar* Dünya'nın derin lavlarında yaşayan yaratıklardı. İşitme organlarına ne ihtiyaçları vardı ki? Başka duyuları da vardı.

Kastenessen'in bildiği kesin. Öyleyse neden canavarlarından sadece birini ona karşı göndermişti? Yerinden emin olmak için mi? Gücünü araştırmak için mi? Kevin's Dirt'ün etkinliğini ölçmek mi? Her durumda

Kumarının sonucu onu memnun edecekti. Ve bir sonraki saldırısı daha acımasız olacaktı-

Linden'a yardım eden Devler, bildiklerinden daha büyük bir tehlikeyi kabul etmişlerdi.

Ancak şu anda ne Kastenessen'den ne de *Skurj*'dan ya da herhangi bir kötü niyetten eser vardı. Ve onu taşıyan kadının sağlamlığı tanıdık bir güven uyandırıyordu. Swordmainnir'in sadece varlığı bile onu rahatlatıyordu. Göğsündeki baskı yavaş yavaş gevşedi.

Devler, Ramen ve *Haruchai* onunla ve arkadaşlarıyla ilgilenirken, Linden kendi içine çekildi. Dinlenirken, vahşi büyüye açılan zor zihinsel ya da ruhsal kapıyı bulmanın zorluğunu düşünmeye çalıştı.

Artık *Skurj*'la Asası'yla yüzleşemeyeceğini ve yaşayamayacağını biliyordu: önce Toprak'ı Kevin'in Kirinden kurtarmadan olmazdı. Bu durumda Covenant'ın yüzüğüne ihtiyacı vardı.

Zaman, Devlerin uzun adımları, dalların ve çalılıkların keskin kırılmaları dışında tanımsız bir şekilde geçti. Pahni ve Bhapa bitmek tükenmek bilmeyen bir dayanıklılık ve ağaç işçiliğiyle topluluğa rehberlik ediyordu. Rime Coldspray aniden sorana kadar kimse konuşmadı, "Neden bana eşlik ediyorsunuz Üstat? Yoldaşlarınız yolumuzu kolluyor. Siz neden onların nöbetine katılmıyorsunuz?"

Hızına rağmen rahatça nefes alan Stave cevap verdi. "Adınla bizi onurlandırdın Demirel. Onurlandırmak niyetiyle, ben de kendi adımlarımı sunuyorum. Ben *Haruchai*'den Stave, Linden Avery Seçilmişleri'ne hizmet ettiğim için Toprağın Efendileri tarafından dışlandım.

"Diğerleri, ur-Lord, Covenant Giantfriend'e benzeyecek şekilde sakatlanmış olan Alçakgönüllülerdir. Üstatların taahhütlerini onaylamak ve korumak Alçakgönüllülerin görevidir. Bizi koruyorlar çünkü Seçilmiş'e güvenmiyorlar. Güçlerinin ve ihtiyaçlarının onu Kutsala Saygısızlık yapmaya zorlayabileceğini düşünüyorlar. Ben öyle düşünmüyorum. Bu nedenle, akrabalarım tarafından reddedildim.

"Size eşlik ediyorum çünkü Ramen ve Stonedownor gibi ben de onun yanında bir yer talep ettim -ve ayrıca yaşlı adam da kendi tarzına göre." Arayış'ın Devleri Sunder ve Hollian'ı tanıyordu. Muhtemelen bu Swordmainnir, Stave'in Liand için kullandığı terimi tanıyacaktı. "Pek çok şeyden korkmayı öğrendim ama artık Seçilmişler'in hiçbir eylemine ya da arzusuna karşı çıkmıyorum."

Coldspray bir an için sert adımlarla ilerledi. Sonra şöyle dedi. "Seni anlamama izin ver, *Haruchai*'li Stave. Seni doğru mu duydum? Seçim senin olsaydı, Devlerin Topraklara dönüşünü memnuniyetle karşılar mıydın?"

Cevap olarak Stave, Linden'in şimdiye kadar kahkahaya en çok yaklaştığını duyduğu sesi çıkardı. "Rime Coldspray," diye cevap verdi, "Swordmainnir'in Demirel'i, Seçilmişler'in gelişinden beri hem derinden hem de sık sık alçaldım. Artık kendimi Devlerin dostluğundan vazgeçirecek kadar bilge görmüyorum."

Linden'in kulaklarına göre Stave kendine özgü bir şekilde *Haruchai* mizah biçimi.

"Öyleyse, *Haruchai*'nin Çıtası," diye yanıtladı Demir El ciddiyetle. "İsminizin bana bahşedilmesi beni gerçekten onurlandırdı. Bizim aramızda *Haruchai*'nin hikâyeleri çoktur ve takdire *şayandır*. Uzun zamandır Üstatların caydırıcılığından dolayı kederliyiz, çünkü nerede olursa olsun dostluğu severiz. Bu Alçakgönüllülerin bize göz kulak olmak için güvenilir olup olmadıklarını sorduğumda alınmayın."

Stave tereddüt etmedi. "Taahhütleri arasında hiçbir tutarsızlıkla karşılaşmalar da, *Haruchai* olarak kalırlar. Yolsuzluğa ya da Dünya Gücünün yozlaştırıcı kullanımına karşı olduklarını göstermedikleri sürece, kendi yaşamlarıyla birlikte her türlü yaşamı koruyacaklardır."

Coldspray cevabını düşündü. "Peki Seçilmiş'in kullandığı bu güç 'Dünya Gücünün yozlaştırıcı kullanımı' değil mi?"

"Efendiler emin değiller. Bu nedenle Alçakgönüllüler onu koruyorlar ama güçlerinin teslim edilmesini talep etmiyorlar. İçinde bulunduğumuz zor durumda, ona -ve size- ellerinden gelenin en iyisini yapacaklardır."

"Güçler," diye düşündü Coldspray. Ama Stave'i daha fazla sorgulamadı.

Arama Devleri, Covenant'ın Lord Foul'a karşı kazandığı zaferin, Linden ve Asası'nın hikayelerini halklarına anlatmış olmaları.

-Ve beyaz altından. Birinci ve Pitchwife, Covenant'ın vahşî bir büyü uyguladığını görmüşlerdi. O gittiğinde Linden'in yüzüğünü aldığını görmüşlerdi. Rime Coldspray ve diğer Swordmainnir atalarının yaptığı ve şahit olduğu her şeyi biliyordu.

Longwrath da bu tarihi öğrenmiş olmalı. Bu onun deliliğini şekillendirmiş olabilir-

Linden kendi kendine iç çekti. En azından *Skurj*'la nasıl savaşıacağını açıklamak zorunda kalmayacaktı.

Kendisini taşıyan kadının adını bilmediğini geç de olsa fark etti. Yorgun, korkmuş ve Covenant'ın yüzüğüyle olan öngörülemez ilişkisinden dolayı sıkıntılı olduğundan, etrafındaki insanlara pek dikkat etmemişti.

Öyle ya da böyle, hayatları onun ellerindeydi.

Ama kadına kaba ve nezaketsiz görünmeden hitap etmenin bir yolunu bulamadı; kibar olamayacak kadar yapmacıktı. Ramenlerin nezaketi gibi, Devlerin nezaketi de onu aşıyordu.

El yordamıyla yaklaştırmaya çalışırken, Salva Gildenbourne'un sık örtüsü beklenmedik bir şekilde açıldı. Yıldız ışığı ve sezgileriyle, Bhapa ve Pahnî'nin Devleri küçük bir açıklığa yönlendirdiklerini gördü. Bir nedenden ötürü, buradaki toprağın kalitesi ağaçları caydırıyordu. Bunun yerine yabani otlar ve çalılar yeşermiş, aralarına da keskin *bir aliantha* vaadi serpiştirilmişti.

Kordonlar Devleri korunun ortasında bekliyorlardı. Clyme da orada onlara katılmıştı. Coldspray ve yoldaşları durup çevrelerini incelediklerinde -her taraf balta girmemiş orman, gece yarısı kadar karanlık- Üstat şöyle dedi: "Devler bile zaman zaman dinlenir, her ne kadar dayanıklılıkları tartışılmaz olsa da. Geniş bir alana yayıldık ama tehlikeye dair hiçbir işaret bulamadık. Eğer tavsiyemizi kabul ederseniz, şafağa kadar burada kalacaksınız. Ve eğer uyumak istemiyorsanız, belki masallarınızda yardım bulabilirsiniz."

Demir El'in duruşu sertleşti. "Ustalar masallarımızı sevmiyor," dedi soğuk bir sesle: eski bir şikayet.

"Şimdilik," diye cevap verdi Clyme kayıtsızca, "onlarda bir zarar görmüyoruz." Linden'in ya da arkadaşlarının duyduklarını anlatacak kadar uzun yaşamalarını beklemediği anlaşılıyordu.

Coldspray bir an için ona ters ters baktı. Sonra Stave'e döndü. "Sözün nedir, *Harucha*'li Stave?"

Tavırları omuz silktiğini gösteriyordu. "Bu konuda Alçakgönüllüler akıllıca öğüt verir. Seçilmişler ve Taşlanmışlar'ın dinlenmeye ihtiyacı var, Ramenler'in de öyle ama onların metanetinden ya da kararlılığından şüphe etmek aptallık olur. Birbirimize anlatacağımız hikâyeler de işimize yarayacaktır."

Rime Coldspray Linden'a baktı. "Linden Avery?"

Linden başını salladı. "Lütfen." Yük olmaktan bıkmıştı. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Ve gerçekten konuşmamız gerek. Lord Foul'un entrikalarının tam da bu noktasında, onun ölümünü arzulayan dengesiz bir adamla burada ne yaptığını bilmek istiyorum." "Başının ne kadar büyük bir belada olduğunun farkında olmayabilirsin."

"Eğer bir süre dinlenirsek," diye ekledi. "diğerleri bize yetişebilir."

Sonra hızla, "Ama Anele'ye dikkat et," dedi. Yaşlı adamı işaret etti. "Çimlerin üzerinde durduğunda ona garip şeyler oluyor. Bu açıklık daha önce bulunduğumuz hiçbir yere benzemiyor." Otlar daha yabani, buğday gibi püsküllü, ince, testere gibi bıçakları olan otlardı. "Battaniyeler onu koruyor gibi görünüyor ama taş daha iyi olurdu."

"Burada taş yok, Ringthane," diye gözlemledi Bhapa. "Burada balçık derinlere uzanır."

Coldspray Anele'yi inceledi: kör, bakan gözleri, karmakarışık saçları ve sakalı, bir deri bir kemik kalmış uzuvları; delilik ve gizli güç havası. "Herhangi bir taş yeterli olur mu?"

Linden cevap veremedi Anele açıkladı: "Onun taştan başka dostu yok. Toprağın taşı acımasızdır. Hatırlıyor. Yine de onu korur."

KılıçAna şakayla karışık kıkırdadı. "O zaman sana Toprak'tan olmayan bir taş sunacağım. Belki o da seni korur ve hiçbir hatıra bırakmaz."

Önce kılıflı kılıcını omuzlarından indirdi. Sonra zırhını sabitleyen gizli tokaları çözdü. Ağır kavisli plakaları yere bıraktığında, bir tür beşik oluşturdular. Eğer taş ona uyacak şekilde kalıplanmamış olsaydı, Anele üzerine uzanabilirdi.

Anele'yi taşıyan dev onu zırhın üzerine indirdi. Aynı anda Linden, Liand ve Mahrtiir de ayağa kalktı. Liand hemen Linden'e doğru ilerledi, içi sorularla doluydu. Ama Manethrall Bhapa ve Pahni'ye ormandan ölü odun toplamalarını söyledi. "Ateş karanlığımızı rahatlatacak. Bu konuda *Skurj*'dan korkmuyorum. Onların açlığı bu kadar küçük yiyeceklere bakamayacak kadar büyük."

Hem Coldspray hem de Clyme onayladıklarını belirtti. Kordonlar itaatkâr bir şekilde ağaçlara doğru yöneldiğinde, Liand silkindi, omuz silkti ve onlara katıldı. Pahni'nin elini tutarak, onun kendisini Salva Gildenbourne'un karanlık gecesine götürmesine izin verdi.

Demir El tekrar Linden'le yüzleşti. "Söylediğim gibi, Longwrath'ın zincirleri onu engelliyor. Yoldaşlarımla bize katılması için biraz zaman geçmesi gerekecek. Yine de onlar için çok az korku duyuyorum. Mecburen, *skurj* dediğiniz kötülükleri ayırt etmekte ustalaştık. Onlardan yeni bir koku almadım. Görünüşe göre bizi koruyan Efendiler de aynı fikirde." "Bu, Alçakgönüllüler'in sözüdür," diye ısrar etti Clyme. "Hiçbir şey yok yakın tehlike."

Coldspray onu görmezden geliyor gibiydi. "Bu yüzden Linden Avery, masal anlatmak için uygun bir zaman olduğunu düşünüyorum. Yıldızların ışığında ve ısınmak için bir ateşle, her birimiz karşılaşmamızın garip talihini açıklayalım."

Artık Dev'in kollarının sıcaklığıyla sarılmadığına ya da ormanın sıcak canlılığıyla örtülmediğine göre, Linden gecenin soğuduğunu fark etti. Göklerden gelen bir esinti, keskin ve soğuk bir şekilde koruluğa doğru akıyor gibiydi.

Asayı göğsüne bastırarak, "Katılıyorum," dedi. Sonra sordu, "Ama hiç erzakınız yok mu? İnsanlarınızın bir şey taşıdığını görmedim."

Demir El yine kıkırdadı, yine de şakası yoktu. "Masalımızın sonuna yaklaşıyorsunuz. Biz Devleriz ve bir masalın doğumundan sonuna kadar olan yolculuğu severiz. Gerçekten de ne yiyecek ne de giyilmemiş giysi taşıdığımızı gözlemliyorsun. Silahlarımız bizi yarı yolda bırakırsa, başka silahımız yok. Ancak, ihtiyaç duyduğumuzda bir miktar yokluğa katlanabiliyoruz." Diğer Devlerden kısa bir kahkaha sesi yükseldi; ama Coldspray duraksamadı. "Ve bu korulukta kimsenin korkmasına gerek yok

Açlık. Masallardan öğrendiğimiz kadarıyla, *alianta*'nın erdemini biliyoruz. Ne zevkimiz ne de ciddiyetimiz, karşılaşmamızın anlamını ararken Giantclave'imizi tutarken cansızlık tarafından engellenmeyecektir. Bu orman kadar karışık ve izsiz görünen bir geleceğe doğru yolumuzu netleştirmeliyiz."

"Ciddiyet, ha!" diye mırıldandı diğer Devlerden biri. "Rime Coldspray hayatı boyunca hiç ciddi bir nefes almadı."

Kadının arkadaşları yine hafifçe güldü.

"Unutuyorsun, Frostheart Grueburn," diye karşılık verdi Coldspray, "tüm şakalara gülen ve hiçbirini anlamayan sen, ben sadece ölçülemeyecek kadar yaşlı ve bilge değilim. Aynı zamanda kurnazlık konusunda da olgunum. Ve görme yetimi koruduğum sürece sağır da olmadım. Benimle alay ettiğinizde sizi duyuyorum."

Şimdi Ironhand'in yoldaşları kahkahalarla gülüyordu ve içlerinden biri Frostheart Grueburn adındaki kılıç ustasının omzuna şefkatle vurdu. Linden ürpererek Grueburn'ün az önce kendisini Salva Gildenbourne'a kadar birkaç fersah boyunca taşıyan kadın olduğunu fark etti.

Bu devler onu hem Longwrath'tan hem de Kastenessen'in canavarından kurtarmışlardı ve o onlara teşekkür bile etmemişti.

O nezaket için kendini ararken, Liand yakacak odun yüklü olarak geri döndü. O koruluğun ortasından geçerken, isimsiz bir Kılıçaslan katafraktının örttüğü cebinden bir çift taş ve bir kese çıra çıkardı. Adam yükünü bıraktığında, dallar, yapraklar ve ağaç kabuklarından küçük bir tümsek oluşturdu, üzerlerine çıra parçaları serpti ve taşlarıyla kıvılcımlar çıkarmaya başladı.

Ceketindeki ve tozluklarındaki döküntüleri fırçalayan Liand, Linden'in yanına geldi. "Devler mi, Linden?" diye sordu fısıltıyla. "Bunlar gerçekten de Devler mi? Böyle bir halktan bahsetmekten başka bir şey yapmadın ve Pahnî'ye onlar hakkında soru sormayı düşünmedim. Yine de onları iyi tanıdığınız çok açık." Ses tonu onu suçlamıyordu. "Sandgorgon'ları gördüğümde, yeryüzünde bundan daha büyük bir mucize, bundan daha büyük bir dehşet olmadığını düşünmüştüm; çünkü hayal bile edemeyeceğim kadar güçlü ve korkutucuydular. Ancak şimdi, *Skurj*'un korkunç gücünü hissettim. Ve bir Dev tarafından şefkatle karşılandım, oysa dünyada böyle insanların dolaştığını bilmiyordum.

"Linden, ben-" Liand'ın gözlerinde kıvılcımlar yankılandı. "Belki de aklım başımda değil. Böyle bir bilgiyi nasıl taşıyabildiğinizi anlayamadığımı ancak şimdi fark ediyorum. Tıka basa doluyum ve ne kadim Lordlarla konuştum ne de Dünya'nın derinliklerinde savaştım. Beni tamamen aşan güçlere şahit olduk, yine de sizin etrafınızda pervanelerin bir lambanın etrafında döndüğü gibi dönüyorlar ve o kadar az etkiye sahipler.

"Devler hakkında neden daha fazla konuşmadığınızı sormuyorum. Yakında kendileri konuşacaklar. Bildiğiniz ve yaptığınız onca şeye nasıl dayandığınızı soruyorum. Büyüklüğü kalbimi ve zihnimi toza çeviren güçleri ve varlıkları aşıyorsunuz."

Demirel o konuşurken yaklaştı. "Dehşete kapılma, Taşyiye," diye öğüt verdi ona. "Burada gizemli bir şey yok. O Linden Avery, Seçilmiş ve Güneş Bilgesi. Masallarımız onun sadece muhteşem olduğunu söyler."

Ormanın sınırında, Pahni'nin ince formu derin karanlığın içinden çıktı. O da ölü dallardan oluşan bir yük taşıyordu.

"Hayır," diye itiraz etti Linden rahatsız bir şekilde. "Covenant'ı düşünüyorsun. Ben sadece benim." Sonra Liand'la yüzleşti. "Ve bunu aşan tek kişi ben değilim." Eğer böyle bir şey yaptıysa. "O Woodhelvennin'e sağlık hissini veren ben değilim."

Dal ve çıra yığınının alevler yükselmeye başlamıştı. Dev, kesesini ve taşlarını bir kenara koyarak ateş tutuşturduğunda daha büyük odun parçalarını ateşle besledi. Sıcaklık ve güvence için yanıp tutuşan Linden küçük alevlere yaklaştı.

"Bu Jeremiah, Liand," diye mırıldandı. "Ben böyle yapıyorum. Günler önce dağılılabildim ama bunu göze alamam. Hiçbir şeyin beni durdurmasına izin veremem. Oğlum Lord Foul'un elinde."

Yıllardır Foul'a ait.

Ama eğer *krili* bulabilirse -eğer Thomas Antlaşması'nı uyandırabilirse- "Ve sen affetmiyorsun," dedi Stave. "Güçlü olmak Öfke, Seçilmiş. Ama aynı zamanda bir tuzağa da dönüşebilir."

Asa kolunun kıvrımındayken, Linden ellerini alevlere doğru uzattı. Bunu Kastenessen'e söyle, diye düşündü acı acı. Despiser'a söyle. Ama cevabını kendine sakladı.

Pahni odunlarını Liand'ın yığınınına ekledikten sonra onun yanına gitti. Bir süre sonra Bhapa kolları dolu olarak yaklaştı. Mahrtiir odun yığınınını görür gibi inceledikten sonra başını salladı. "Yorgunsunuz," dedi Kordlara. "*Aliantha*'yı toplayın ve dinlenin. Daha fazla oduna ihtiyaç duyulduğunda, belki Stave odun bulmam için bana rehberlik eder."

Pahni ve Bhapa itaat etmeye başladılar; ama Coldspray onları durdurdu. "Çok çalıştın ve gerçekten de yıprandın Ramen. Bu hizmeti yerine getirmemize izin ver." İki yoldaşını işaret etti. "Stormpast Galesend ve Onyx Stonemage'in duyacak kulakları var. Hazine meyveleri toplarken bizim hikâyelerimizden mahrum kalmayacaklar."

Mahrtiir cevap olarak eğildi. "Yüzyıllar bin yıllara dönüştü," dedi. "Ama Devler hâlâ düşünceli ve merhametli. Nezaketinizin onurunu memnuniyetle kabul ediyoruz."

Rime Coldspray gülümsedi. "Görünüşte Ramenler göçebe ve kaba saba insanlardır. Yine de nezaketleri bir saray krallığını onurlandırır. Efendiler de bu kadar nazik olsalardı, şimdi nadasa bırakılan pek çok şey yeşerirdi."

Hem Stave hem de Clyme ona ifadesiz bir şekilde baktılar ve hiçbir şey söylemediler.

Manethrall ateşin yanına oturduğunda, Bhapa onun yanında yere çöktü. Pahni kolunu Liand'ınkiyle birleştirdi. Demir El daha resmi bir tonda devam etti. "Linden Avery, hikâyelerimizin kesişme noktasının sen olduğu çok açık. Ancak belki de bu gerçek senin için açık değildir. Bu nedenle, Ev'den uzakta olmamıza ve anlayamadığımız tehlikelerle kuşatılmış olmamıza rağmen ilk ben konuşacağım. Girişimlerimizi duyduğunuzda, kendi ihtiyaçlarınızın yanı sıra bizim ihtiyaçlarımızı da nasıl karşılayabileceğinizi daha iyi belirleyebileceksiniz."

Linden çıtırdayan ateşe biraz daha yaklaştı. Ateşin dans eden aydınlığı Swordmainnir'in yüzlerine ışık ve gölgeler düşürüyordu. Güçlü yüzleri bir an grotesk ve şüpheli, bir an da neşeye dolu görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi olabildiğince açık bir şekilde. "Daha birkaç saat önce tanıştık ve şimdiden size ne kadar teşekkür etsem azdır. Devlerin

Arama benim arkadaşlarımdı. Onları seviyordum. Konuştuğumuzda sorunlarımızla birlikte yüzleşebileceğimizi umuyorum."

Bu kadınların yardımını istedi.

Coldspray ciddiyetle başını salladı. "Değerli bir arzu. Böylece başlıyorum."

Frostheart Grueburn ve ateşle ilgilenen Dev yakınlarda bağdaş kurup otururken, Galesend ve Stonemage korulukta dolaşıp *alianta* toplarken o ayakta, gökyüzüne karşı dimdik duruyordu. Anele, sanki taşının dokunuşu dışında her şeye ilgisini kaybetmiş gibi Coldspray'in zırhının içine kıvrılmıştı. Ama Linden, Liand ve Pahnî ateşin bir tarafında dinleniyor, Mahrtîr ve Bhapa da onların karşısında çömeliyordu. Stave Linden'in yanında kaldı. Bir süre sonra Clyme gecenin karanlığına karıştı, muhtemelen Galt ve Branl'a katılıp koruluğu izliyordu. Swordmainnir'in hikâyesini anlatması için Stave'e güvenmiş olmalıydı.

"Bildğin gibi devler uzun yaşar," diye başladı Demir El. "Bu iyi bir şey, çünkü biz doğurgan bir ırk değiliz ve değer verdiğimiz çocuklarımız bizi tatmin edemeyecek kadar az. Yeryüzünde huzursuzca dolaşmamızın nedeni budur. Kalplerimiz nadiren ailelerimiz arasında doluluk bulur.

"İlk ve eşi Pitchwife'ın önderliğindeki Arayış'ın dönüşünü şaşkınlık, sevinç ve hayretle karşıladık. Onların hikayelerini, acı kayıpların ve cesur zaferlerin, zalim acıların ve sevgili dostlukların anlatılarını duyduğumuzda sevinç ve ağlama birbirine karışmıştı. Ancak sonraki yıllarda, Arayışın İlki Gossamer Glowlimn bir erkek çocuk, ardından ikinci bir erkek çocuk ve daha sonraki yıllarda da üçüncü bir erkek çocuk dünyaya getirdiğinde mutluluğumuz ve şaşkınlığımız katlandı. Bunu neredeyse mucizevi bulduk ve kutlamalarımız -bir gece çok kısa olduğu için anlatmayacağım- onlarca yıl sürdü.

"Ancak yüzyıllar geçtikçe, Pitchwife ve Gossamer Glowlimn'in Soar Gladbirth adını verdikleri en küçük oğulları, incelik ve sevimliliğinden dolayı onu tanıyan herkes tarafından Filigree olarak adlandırılan Sablehair Foamheart'ta aşkı ve eşini buldu. Zamanla Filigree'nin de önce bir, sonra da başka oğulları oldu. Sadece bu bile Glowlimn ve Pitchwife'ı bir masal ve gurur hazinesi haline getirebilirdi, çünkü binlerce yıl boyunca iki Devin bir araya gelmesi nadir ve değerli bir şeydi.

soyları ile kutsanmışlardı. Yine de Filigree ve Gladbirth'ün işi bitmemişti. Aradan birkaç on yıl geçtikten sonra, üçüncü bir oğulları daha oldu.

"Artık sevincimiz sınır tanımıyordu. Devler hayatlarını hep azalmanın eşiğinde yaşadılar. Denizcilik yöntemlerimiz kendi içinde tehlikeliydi, Toprağın Evsizleri haline gelen Devlerin kaybı bizim için üzüntü ve kederdi ve söylediğim gibi çocuklarımız sayıca azdı. Filigree ve Gladbirth'ün oğullarında, bize bir umut kehaneti, Devlerin tohumunun kaybettiği canlılığı yeniden kazandığına dair bir vaat verildiğini hissettik."

Ateş ışığı Coldspray'in yüz hatlarına tedirgin gölgeler düşürdü. "Glowlimn ve Pitchwife'ın üçüncü oğlunun üçüncü oğlu olan Linden Avery, Exalt Widenedworld'dü. Ama şimdi Ev'in Devleri ona Lostson diyor ve Swordmainnir arasında Longwrath olarak anılıyor."

Linden kendi kendine, Pitchwife'ın ve Birinci'nin hatırı için inledi. Ama Ironhand'in hikâyesini yarıda kesmedi.

"Hata benim," diye devam etti Rime Coldspray, "eğer gerçekten de 'hata' kavramı bu tür konularda anlamını koruyorsa. Adamlarımız arasında nadiren görülen Widenedworld, Swordmain zanaatına çekildi. Şaka yollu, adamlarımızın savaş için fazla yumuşak kalpli olduklarını söyleriz. Ancak, gerçek sadece tutkularının farklı aktığıdır. Tüm Devler taşı ve denizi, 'hareketsizliği ve hareket halindeki kalıcılığı' sever, ama bizim adamlarımızın hayranlığı daha doğrudan. Onlar gemiler ve kalıcı konutlar yapmaya yönelmişlerdir. Belki de doğum ve çocuk sevinci hem nadir hem de geçici olduğu için, kadınlarımız da aynı şekilde geçici olan beceriler ve amaçlar ararlar. Gördüğünüz gibi biz de kadınız."

Demir El konuşurken, Galesend ve Taşbüyücü kocaman elleri *alianta* ile dolu olarak ateşe döndüler. Sessizlik içinde, hazine meyvelerini Linden ve yoldaşları arasında bol bol paylaştılar. Linden kendi payına düşeni aldı ve yedi, ancak ne kendi açlığının ne de meyvenin mayhoş besleyiciliğinin farkındaydı. Tüm dikkati Rime Coldspray'e odaklanmıştı.

Coldspray duraksamadan, "Yine de Exalt Widenedworld Swordmainnir'e katılmak istedi," dedi, "ve böylece hoş karşılandı."

Daha sonra aldığı eğitim, onun hem kudret hem de yetenek bakımından olağanüstü olduğunu, kılıç ve tüm silahlar için doğduğunu ortaya koydu. Şimdiki durumumuz bir Araştırma olsaydı ve o da akli başında olsaydı, Birinci olacağından hiç şüphem yok."

Kısa bir süre başını eğdi. Sonra yüzünü ve cesaretini kederli yıldızlara doğru kaldırdı. "Ancak, bu bir Arama değil. Dünya Görüşü tarafından yönlendirilmiyor. Bu bir hüznün yolculuğu ve bizim tarzımıza göre Lostson Longwrath kadar gerçek bir kayıp.

"Widenedworld daha bilindik becerilerimizde ustalaştığında, ona kurnazlığı öğretmek bana düştü. Genellikle kurnazlıktan neşeyle bahsederiz, ama bahsettiğim incelik şaka değildir. Yeteneğin sanata dönüştüğü niteliktir. Ben Demirel'im, Kılıçadamlar'ın en kudretlisi olduğum için değil-"

"Öyle olmadığı kesin," diye ekledi Grueburn şefkatle.

"-ama çünkü," diye açıkladı Coldspray, "daha güçlü olanlara üstünlük sağlayabiliyorum. Bu nedenle Genişletilmiş Dünyayı Yüceltme öğretisi benim özel görevim oldu.

"Yetenekli ve coşkulu bir kalbi vardı, kısa on yıllar içinde kendimi ona hakim olmakta zorlanırken buldum. Ve bir gün, kader ya da şans eseri, zanaatımızdaki gelişimini yanlış değerlendirdim. Güçten ziyade kurnazlıkla, kendini savunmasında bir gedik açtığıma inandım ve bu gedikten içeri girerek, Kılıçmainnir'in eğitimde kullandığı kör taş olan kılıcımın yassısıyla alnına bir tokat atmak niyetiyle saldırdım. Ancak, beni bir şekilde engellemişti. Kendi kurnazlığıyla beni dengemin dışına çekmişti ve orada kılıcımı döndürmeye çalıştı. Ne yazık ki ya çok az kurnazlık ya da çok fazla kurnazlık ona ihanet etti. Dengemi bozduğu için çok fazla güçle vurdum. Ve o döndüğü ama kılıcımı saptırmadığı için ben de kılıcımın ucuyla vurdum."

Liand yüzünü buruşturdu ve Pahnı bir iç çekişi bastırdı. Ama hiçbir şey söylemediler. Linden gibi onlar da Dev'in hikâyesine kapılmışlardı.

"Yarasının boyutunu gördünüz." Coldspray'in ses tonunda alttan alta kendini suçlayan bir hava vardı. "O zaman göremedik. Sadece yüzündeki kemiğin kırıldığını gördük. Bu yüzden ona baktık. Swordmainnir'in savaşçılığın yanı sıra şifa üzerine de çalışması gerekir. Ve devler dayanıklıdır. Kederliydik

Yarasının ciddiyetinden dolayı, ama hayatı için korkmadık. Filigree ve Gladbirth de aynı şekilde kederli olsalar da onun öleceğinden korkmadılar.

"Şimdi öğrendik ki ölüm daha nazik bir kader olabilirmiş."

Demir El Galesend'den birkaç *alianta* aldı; acele etmeden yedi; tohumlarını attı. Sonra devam etti.

"İyileşmesi yavaş ve zorlu oldu ve sayıklama halindeyken bile konuşmadı. Dünya Görüşü yeteneği ya da hastalığı benzer bir yaradan kaynaklanan ve vizyonlar tarafından dilsiz hale getirilen Cable Seadreamer'ı hatırlayarak, belki de Exalt Widenedworld'ün de Dünya Görüşü belirtileri göstereceğini düşündük. Ama göstermedi. Aksine, bir gün yatağından kalktı, görünüşe göre sebepsiz veya değişmeden ve isimsiz bir 'onu' 'öldürme' niyetini açıkladı. Ardından kendisine bakan Devleri yere serdi ya da bir kenara itti ve görünüşe göre kendisini taşıyacak bir gemi arayışıyla limanımıza doğru hızla ilerledi.

"Swordmainnir onu yakaladı. Başka ne yapabiliydik ki? Ve amacını hafifletemeyeceğimizi anladığımızda -hiçbir güç ya da nezaket, hiçbir konuşma ya da sevgi ifadesi, hiçbir ilaç ya da *elmas tasfiyesi* onun şiddetli kararlılığını yatıştıramadı- onu bağladık. Başka çaremiz yoktu. Dizginlenmeden, onu koruyan herkese zarar verdi. Tekrar ve tekrar limanı aradı ve çılgın öfkesi ona karşı çıkanlara korkunç geldi.

"İlk başta tek söylediği 'Öldürün onu' oldu. Sonra aptal olup olmadığımızı sordu. Ve hiçbir bağ onu tutmadı. Sadece ipi sanki sicimmiş gibi ayırdı. Gücü o kadar büyüktü ki, halatları parçaladı. Tahta prangalar bacaklarında çıra oldu. Sonunda ağır granitten prangalar yapmak zorunda kaldık. Hayatına son vermek ya da onu sakat bırakmak istemediğimizden, öfkesini kontrol altına almak için başka bir yol bilmiyorduk.

"Daha sonra ne yapmamız gerektiğine karar vermek için Giantclave'de toplandık. Ve biz birlikte tartışırken, artık hiç kimsenin Yüce Widenedworld demediği kişi bağlarını parçaladı. Yumruklarıyla babası Soar Gladbirth'ü öldüresiye dövdü ve annesi Filigree'nin ölümüne neden oldu. Kaçışı fark edildiğinde, küçük bir tekne olan *tyrscull* ile denize açılmıştı bile, görünüşe göre yelken açmak niyetindeydi

'öldürmek' istediği 'onu' aramak için tek başına Dünya'nın sonuna kadar gitti."

Mahrtiir'in elleri, duygularını bir cendere içinde tutuyormuşçasına birbirine kenetlendi. Stave yüz ifadesi olmadan dinledi.

"Onu tekrar yakaladık. Onu yine taşla bağladık, 'Öldürün onu!' diye haykırıyordu, 'Siz aptal mısınız? Sadece Swordmainnir onu korudu, başka hiçbir dev riskle atmadı.

"Artık Dev Çetesi'nin tartışmaları 'Onun deliliğini nasıl dindirebiliriz' olmaktan çıkmıştı. Basitçe, 'Daha fazla zararı nasıl önleyebiliriz?' haline gelmişti. Ve bizim ikilemimiz şuydu. Biz taş severleriz. Demir işçiliğinde kurnaz değiliz. Dünyanın hiçbir metalini küçümsemiyoruz. Ticaret ve denizcilikten çok şey kazandık. Ama kalbimiz başka yerde. Yine de Lostson Longwrath'ı bağlamak için demire ihtiyacımız olduğu açıkça belirtilmişti. Onun vahşiliğini dizginlemek için başka bir yol düşünemiyorduk.

"Bu nedenle Longwrath'ı demirin ustalıkla dövüldüğü ve genellikle ticaretinin yapıldığı *Bhrathair* topraklarına götürmeye karar verdik, çünkü *Bhrathair* misafirperver olmayan evlerinin pek çok ihtiyacını ticaretle karşılıyordu. Biz on Swordmainnir'e Dire'nin Gemisi adını verdiğimiz küçük bir *dromond* verildi. Longwrath'ın dikkatini dağıtmamamız için bir mürettebat seçildi. Kederli ve şaşkın bir şekilde *Bhrathairealm*'e doğru yelkenlerimizi açtık."

Linden farkında olmadan nefesini tuttu. Ne gecenin soğuşunu ne de ateşin sıcaklığını hissetti. Uzun zaman önce Covenant ve Arayış Devleri'yle birlikte *Bhrathairealm*'i ziyaret etmişti. Gyre'lı Kasreyn onları yok etmeye çalışmıştı. Hem Hergrom hem de Ceer katledilmişti.

"Geceyi yolculuğumuzun öyküleriyle tüketmeyeceğim," diye söz verdi Rime Coldspray, "çok kuşatılmış olmasına ve bir süre Soulbiter'in sıkıntıları içinde çaresizce dolaşmamıza rağmen. Sonunda rotamızı bilinen denizlere doğru bulduğumuzu söylemekten memnunum. Yazın solan fırtınaları arasında *Bhrathairain* Limanı'na sığındık.

"Orada kalışımız çeşitli nedenlerden dolayı uzadı. İhtiyacımız olan prangalar hemen yapılamadı. Ve *Bhrathair* ihtiyacımızın büyüklüğünü anlayarak sıkı bir pazarlık yaptı.

İhtiyaçları da büyüktü, çünkü başlarına korkunç bir felaket -ya da belki de olağanüstü bir kurtuluş- gelmişti.

"Yüzyıllar önce, Sandgorgon Doom'un cadı hapishanesi yıpranmış ve çökmüştü. Büyük Çöl'ün Sandgorgonları tahmin edilemeyen yollarla özgürlüklerine kavuşmuşlardı. Yine de hayvani vahşilikleri nadiren *Bhrathairealm*'e yöneliyordu. Tüm olasılıklara rağmen, *Bhrathair* on yıllar boyunca barış içinde bırakıldı. Saldırıya uğradıklarında, hasar hafif oldu.

"Ancak bizim varışımızdan bir iki ay kadar önce, Sandgorgonlar eşi benzeri görülmemiş bir saldırı tasarladılar. Bilinmeyen bir güç tarafından birleştirilen hatırı sayılır bir sayı, ölçülemeyecek güçte bir bayamo halinde *Bhrathairealm*'in Sandwall'una saldırdı."

Sandgorgonların Roger'ın Mağara Şövalyelerini nasıl katlettiğini hatırlayan Linden, kan tadı alana kadar dudağını ısırdı.

"*Bhrathair* yok edilmekten korkuyordu. Ancak Sandgorgonların başka bir amacı olduğu ortaya çıktı. Savaş yapmıyorlardı. Aksine, sadece bir engelin içinden bir yol açıyorlardı. Sandwall'u aştıklarında, Sandhold'u sakatladıklarında ve *Bhrathairain* Kasabası'nın kalbinden geçtiklerinde, denizde kayboldular. *Bhrathair*'in şaşkınlığı içinde, sayılamayacak kadar çok Sandgorgon yola çıkmıştı.

"Bu yüzden *Bhrathairealm*'in demir işçileri açgözlülükle takas yaptılar. Sandwall'u onarmak, Sandhold'un kalıntılarını güvence altına almak ve *Bhrathairain* Kasabası'ndaki enkazı temizlemek için Devlerin hizmetini istediler.

"Longwrath'ı bağlama ihtiyacımızı bir kenara bıraksak bile," diye itiraf etti Coldspray, "hem taşı hem de dostluğu sevdiğimiz için *Bhrathair*'e isteyerek yardım ederdik. Ama onların arasında kalışımız başka bir nedenden ötürü uzadı. Biz prangaların hazırlanmasını beklerken, Longwrath'ı hapsedemediğimizi fark ettik. Deliliği her geçen gün gücünü arttırıyordu. Ya da belki de bilinmeyen bir ayınle yardım alıyordu. Defalarca *Bhrathair*'in donjonlarından ve kendi dikkatimizden kaçtı. Defalarca, bir gemiyi ele geçirmeye çalışırken onu *Bhrathairain* Limanı'nda yeniden yakaladık.

"Yine de sadece 'Öldürün onu' ve 'Siz aptal mısınız?' diyordu."

"Evet," diye mırıldandı ateşle ilgilenen Dev. "Ve biz onun ağzından çıkan bu sözcüklerin sesinden tiksinemeye başladık. Tekrarlar bizi yıldırmadı. Aksine, her söz onun dengesizliğinin anlamını artırıyor gibiydi. Birikim yoluyla, Dünya Görüşü'nün otoritesini elde etti."

Coldspray başını salladı. "Kısa süre sonra *Bhrathair* onun şiddetinden korkmaya başladı. Prangalarının yapımını hızlandırdılar. Ve demirle bağlandığında, sonunda çaresiz kaldığını düşündük. Bağlarını koparamadı. Biz onu izlerken, o pasif kaldı. Bu yüzden söz verdiğimiz hizmeti tamamlamaya çalıştık. Giderek, Swordmainnir kayıtsızlaştı. *Ben* de kayıtsız kaldım. Demire güvenerek, kararlaştırdığımız işlerde Dire'nin Gemisi'nin Devleri'ne katıldık.

"Ancak biz gerçekten de onun dediği gibi aptaldık. Donjon'unda bulunmadığımız süre boyunca bağlarını açmadan ve hasar görmeden bırakarak kaçtı."

Joan, diye düşündü Linden. Oh, Tanrım. Covenant'ın eski karısı haftalar boyunca defalarca ve imkânsız bir şekilde bağlarından kurtulmuştu.

"Ve şimdi de bizden kaçtı," dedi Coldspray acımasızca. "Ne limanda, ne herhangi bir gemide, ne de Sandwall boyunca ondan hiçbir iz bulamadık. Sadece Sandhold'un cephaneliğine girdiğini ve nöbetçileri bir kenara iterek bir kılıç aldığını öğrendik. Daha sonra bize onun da Sandgorgonların yaptığı gibi denizde kaybolduğu izlenimini verdi.

"Tüm arayışlarımız sonuçsuz kaldığında, Longwrath'ın kaybolduğunu ve amacımızın gerçekleşmediğini düşünerek ayrılmayı seçtik. *Bhrathair* varlığımızı maliyetli bulmayı öğrendiğinden, onayımız itirazsız kabul edildi. Ancak Liman Kaptanı bize Dire'nin Gemisi'nde eşlik ederken, daha önce onu titizlikle aramış olmamıza rağmen Longwrath'ı karşımızda bulduk. Yeni kılıcını sırtında kınına sokmuş, *dromondun* pruvasının yanında bir baş gibi duruyordu. Zincirlerini taktığımızda direnmedi. Yine de onu yerinden oynatmaya çalıştığımızda çılgınca debelendi. Sadece kılıcını çekmeye çalıştığımızda, köpüren bir çılgınlığa düştü. Bu yüzden onu olduğu gibi bıraktık; bağlı, silahlı ve sakinleşmiş bir halde, bakışları önünde sabitlenmiş olarak.

"Yelken açmadan önce, Liman Kaptanı Longwrath'ın Sandgorgonların gittiği yöne baktığı konusunda bizi bilgilendirdi."

Elbette, diye iç geçirdi Linden, karanlığın içinde kasvetli. Elbette. Asasını kucaklayarak Rime Coldspray'e baktı ve endişesini bastırmaya çalıştı. Lord Foul müttefiklerini çağırıyordu.

Linden yüzüğünü iade ederek onu "silahlandırdığında" Joan daha tepkisel ya da erişilebilir olmasa da daha sakinleşmişti.

"Linden Avery," dedi Ironhand üzüntüyle, "tamamen şaşırdık ve kendimizi tamamen akılsız hissettik. Dünya Görüşü aramızda nadiren ortaya çıksa da, hiçbir zaman öldürücü bir öfke halini almamıştı. Yine de sorumluluğumuzu yönetmekte başarısız olmuştuk. Dramatik bir şekilde başarısız olmuştuk. Gerçekten de ona tutsağımız diyemezdik, çünkü deliliği ya da teolojisi bizi aşmıştı.

"Bu nedenle Kılıçmainnir ve Dire'nin Gemisi'nin Devleri olarak bir araya geldik. Uzun tartışmalardan sonra, muhalefetimizi bir süreliğine bir kenara bırakmaya karar verdik. Elimizden geldiğince yelkenlerimizi Longwrath'ın arzu ettiği yöne doğru açacaktık. Böylece onun deliliğinin anlamını öğrenmeyi umuyorduk.

"Böylece Lostson Longwrath bizim dayanak noktamız oldu.

"Mevsim artık kıştı," diye açıkladı Coldspray, sanki gebe karanlık adına konuşuyormuş gibi. "Bu denizlerde kış fırtınaları efsanevi bir öldürücülüğe sahiptir. Yine de ne kuşatıldık ne de karaya oturduk. Longwrath'ın bakışlarının rehberliğinde, elverişli rüzgârlar ve nazik bir geçiş dışında hiçbir şeyle karşılaşmadık. Prangalar kollarından düşmedi. Kılıcını korurken, yiyecek ve bakım kabul etti ve zarar vermedi. Ve çok geçmeden en kaba hesaplamalarımıza göre bile yüzünün Toprak'a dönük olduğu anlaşıldı."

Liand ve Pahnı yüzlerinde giderek artan bir anlayışla birbirlerine sarıldılar. Bhapa, Mahrtiir'in körlüğünü taklit etmeye çalışıyormuş gibi başını eğmiş ve gözlerini kapatmış bir halde oturuyordu. Manethrall kendini şiddetle kavradı. Sadece Stave kıpırdamadan duruyordu.

Dinleyicilerinin tepkilerini kabul eden Coldspray, "O zaman gerçekten de gidişatımızın bilgeliğini sorguladık. Bildiğimiz Topraklarda hoş karşılanmadığımızı biliyorduk ama Üstatların tutumu bizi endişelendirmedi. Yüzyıllar boyunca bize direniş değil, sadece cesaret kırma önerisinde bulundular. Hayır, bizim endişemiz şuydu. Eğer gerçekten

Liman Kaptanı'nın önerdiği gibi Kumgorgonların izini sürdüğümüzde, Kara'yı büyük bir tehlikenin sardığından ve karşı koyamayacak kadar az olduğumuz bir yıkıma doğru ilerlediğimizden korktuk.

"Böylece aramızda 'öldürmek', 'o' ve 'aptallar' kelimeleri yeni bir önem kazandı."

İç çekti. "Ve kış bahara döndüğünde, rotamızı tartışmak için yeni bir neden bulduk, çünkü Longwrath'ın Dire'nin Gemisi'ni Lifeswallower'ın, Büyük Batak'ın gürültülü yasaklarına doğru yönlendirdiği açıkça ortaya çıktı. Orada onun dikkatli bakışlarını takip etmekte isteksizdik. Lifeswallower'ın iğrençliği duyularımızı dehşete düşürdü. Ayrıca, Sarangrave'in Pusuda Bekleyen'i ve Pusuda Bekleyen'in hizmetkârları olan çürütücü *skest* hakkında uyarılarda bulunan Arayış'ın hikâyelerini de hatırladık.

"Bu yüzden Longwrath'ın açlığından uzaklaştık. Kara'nın kıyıları boyunca kuzeye doğru yelken açarak, Kimsesizlerin Kedisi'nde daha güvenli bir liman aradık.

"Seçimimizden şüphe etmedik," dedi Coldspray üzüntü ve meydan okumayla. "Şimdi de sorgulamıyoruz. Yine de yolculuğumuzun kolaylığının sona erdiğini hemen öğrendik. Ters ve mevsimsiz rüzgârlar rotamıza karşı çıktı ve bizi durmaksızın onlara karşı vurmaya zorladı. Ve Longwrath öfkelenmek ve mücadele etmek için sükûnetinden çıktı. Eğer izin verseydik, kendini demir gibi bağlı bir şekilde denize atacaktı. Onu zapt etmek için en az üç Swordmainir'e ihtiyaç vardı; kılıcına dokunursak beş. Yine de çarşaf ve brandalar arasında bize de ihtiyaç vardı, çünkü Dire'nin Gemisi çok zorlanmıştı ve her unsur bizi engellemek için komplo kuruyordu.

"Yine de biz devleriz, kolay kolay yılmayız. Irkımız binlerce yıldır deniz ve rüzgârla mücadele etti. Bizler de Ruh Yiyen'in sıkıntılarına katlandık. İsrar ettik, yeteneklerimizi ve gücümüzü sonuna kadar kullandık. Sonunda, kadim ve harap *Coercr*'de demir attık, Evsizlerin Kederi'nde."

Demir El, kendisinin ve yoldaşlarının başardıklarını onaylamak istercesine durakladı. Ancak Coldspray sustuğunda Linden'in dikkati dağıldı. Çok fazla şey hatırlıyordu. *Coercr*'de Covenant, Kimsesiz Ölüler'e bir *caamora* vermişti. Ona ihtiyacı vardı. Ve Kılıçadam'ın hikâyesinin nereye gittiğini anlamak için geri kalanını dinlemesine gerek yoktu.

Yeterince uyarılmıştı.

Bir süre sonra Coldspray devam etti, "Orada dinlenebileceğimizi düşündük. Kaybettiğimiz akrabalarımız için yas tutmak istedik. Ve bazı evleri, uzun yüzyıllar süren fırtınaya ve kullanılmamaya meydan okuyarak yaşanabilir durumda kaldı. Ama biz Longwrath'ın güvende olduğuna inanarak uyuklarken, o açılmamış zincirlerinden tekrar kurtuldu ve kaçtı.

"Kaçışı fark edildiğinde, son bir kez, kısaltılmış bir Devler Toplantısı düzenledik. Ayrılmayı seçtik, Swordmainnir Longwrath'ın peşine düşerken, dostlarımız ve akrabalarımız Dire'nin Gemisi'ni gelecekteki ihtiyaçlarımız için korudu.

"Başka bir zaman"-Rime Coldspray sırayla küçük arkadaşlarının her birine baktı- "aceleci, çılgınca ve çıldırtıcı kovalamacamızın hikâyeleri yazılacak. Çok az Dev bu kadar çok fersahı bu kadar hızlı geçmiştir, çünkü biz koştuk, koştuk ve hâlâ koşuyoruz. Seareach'i güneybatıya doğru geçerek, Dev Ormanı'ndan geçmek ve Sarangrave Düzlüğü'nün tehlikelerine girmek için Northron Tırmanışları'nın eteklerinden geçtik. Ancak orada, gizlenenlerin kadim kötülüğünün kokusunu aldık. Biz tedbiri elden bırakmazken, Longwrath bizden kaçmaya devam etti. Yine de yolunu gizlemedi. Pusuda bekleyenle ilgili her ipucu arkamızda kaldığında, yorgunluğumuza rağmen ilerlemeyi başardık.

"Sonunda onu yakaladık, çünkü biz ondan daha becerikliyiz." Yine iç çekti. "Landsdrop'un eteklerinde onu bir kez daha zincirledik. Ve ondan sonraki birkaç gün boyunca kaçışları durdu. Belki deliliğinin yolunu izlediğimiz için, belki de Landsdrop'un tırmanışı ve bu ormanlık alanın engelleri onu engellediği için, onu tutsak etmemize izin verdi. Böylece bir nebze olsun dinlenmiş olduk.

"Yine de korkumuz arttı, çünkü şimdi 'öldürmek', 'o' ve 'aptallar'dan bahsettiğinde, öfkenin yanı sıra heves de duyduk. Bu işaretle, öldürmek istediği nesneye daha da yaklaştığını gösteriyordu."

"Gerçekten de," diye mırıldandı Oniks Taşbüyücü. "Ben bir Swordmain'im ve kendimi yiğit sayıyorum. Yine de onun söylediklerinden öyle korktum ki, bundan utanç duydum."

Taşbüyücü'nün yanındaki Fırtınabaşı Galesend başını salladı. "Sadece 'Öldürün onu' ve 'Aptal mısınız siz?' dese de, alevli ve hırslı öfkesi ölüm kadar yıkımın da habercisiydi."

Coldspray kendi öfkesinden etkilenerек metalden bir sesle şöyle dedi: "*Skurj* adını verdiğiniz were-menhirlerle ilk kez o zaman karşılaştık. İki kişilerdi ve bizi tehdit etmediler. Gerçekten de varlığımızdan habersiz görünüyordlardı. Longwrath'ın açıkça istediği gibi güven içinde geçip gidebilirdik.

"Yine de bu büyük ormanı yiyip bitirmelerine, katliamlarına ve vahşiliklerine tanık olduğumuzda, savaşmaktan kaçınamazdık. Bizler Devler ve Swordmainnir'iz ve yaşayan dünyaya olan sevgimiz taş ve denizle sınırlı değildir. Longwrath protesto için ulusa da, *skurjlarla* savaştık.

"Tıpkı Longwrath'ı takip ettiğimiz gibi, bir gün bu mücadele hakkında da hikâyeler yazılacak; çünkü düşmanlarımızı tanıımıyorduk ve korkunç ateşleri ve vahşilikleri, nasıl öldürülebileceklerini öğrenme çabalarımızı engelledi. Yine de sonunda ölü olarak yatıyorlardı. Ve Longwrath hâlâ bağlı ve silahlı olarak aramızda kalmaya devam ediyordu.

"Cehaletimiz yüzünden, *skurjları* daha az uğursuz parçalara ayırarak gerçekten cansız olup olmadıklarını anlamaya çalıştık." Acı bir kahkaha attı. "Ancak hatamız çok geçmeden anlaşıldı. İki tanesi ölmüştü ama kısa süre içinde beş tanesi daha gelip ölenleri yuttu ve böylece sayıları on oldu."

Linden kamp ateşinin sıcaklığına rağmen titredi.

"Sonra dehşet içinde kaçtık, her ne kadar Devler ve Swordmainnir olsak da. Yenemeyeceğimiz bir düşmanla karşılaşmıştık. Hâlâ Longwrath'ın kan dökme hırsının rehberliğinde kaçıyoruz.

"O günden bu yana, kendi seçimimizle olmasa da, bir kez daha *skurjlarla* savaştık. Anlayamadığımız bir şekilde, bizden haberdar oldular. İlk savaşımızdan sonra, bizi arıyor gibi görünmediler. Tesadüfen yanlarına yaklaştığımızda, aldırış etmediler. Ancak Yestereve'de kendimizi açlığın yanı sıra kurnazlıkla da avlanırken bulduk. Bir şekilde, üç *skurj* toprağın içinden gizlice geçmeyi başardı ve bizi hazırlıksız yakalamak için ayaklarımızın altından çıktı.

"Erzaklarımızı orada kaybettik, Linden Avery. Biz savaşırken Longwrath zincirlerini bir kez daha çözdü. Beni yere serdi" - yanağındaki çürüğü gösterdi

-Kaçtı. Düşmanlarımızın yemediği yiyecek, giyecek ve silahları mecburen terk ettik. Ve iyi ki de öyle yapmışız. Yüklerimizi toplamak için gecikmiş olsaydık, Longwrath'ın deliliğinin gerçekleşmesini engellemek için onu yeterince hızlı takip edemezdik."

Demir El yine Linden ve arkadaşlarına bakmak için durakladı. Sonra Coldspray sözlerini şöyle bitirdi: "Hikâyemiz böylece sona eriyor, her ne kadar Giants'ın yaptığı gibi her bir çıkarımı inceleyerek anlatmaktan kaçınmış olsam da. Zaman dar ve tehlikeler her yönü bekliyor. Bu nedenle soruyorum. Şimdi nasıl olup da bu zamanda bu yerde bulunduğumuzu ve karşılaşmamızda tesadüflerin hiçbir rol oynamadığından nasıl emin olabileceğimizi anlıyor musunuz? Kendi hikayenizin bizim için nefes ve kan kadar gerekli hale geldiğinin farkında mısınız?

"Linden Avery, Devler arasında efsane mertebesine ulaştın. Eğer Araştırma bize sizin dünyanızda zamanın başka türlü aktığını bildirmeseydi, varlığınız -ve nispeten gençliğiniz- inancı aşardı. Toprakların ve belki de tüm Dünya'nın kurtarıcısı oldun. Ancak şimdi Lostson Longwrath, hayatınızın kendi dengesizliğinin sunağında kurban edilmesini istiyor. Dünyanın bir yılını ve binlerce fersahı aşarak ölümünüzün peşine düştü. Eğer bize anlayış göstermezsen, biz de onun kadar kayıp ve yoksun kalacağız."

Linden ağır ağır yutkundü, boğazındaki imaları ve korkuyu temizlemeye çalıştı. Çok az şey anladığı kadar çok şey de anlamıştı ve kalbi titredi. Ironhand'e doğrudan cevap vermek yerine mırıldandı: "Senden haberdar olduklarını sanmıyorum. Bence onlara komuta ediliyor."

Skurj Devlere Kastenessen istediği için saldırmıştı. Böylece Longwrath muhafızlarından kaçabilecekti. Şimdi ise yaratıklar geri çekiliyordu ki deli KılıçAna Linden'e tekrar yaklaşabilsin. Kastenessen'in niyeti, büyüünü gerçekleştirmesine yardım etmektir.

Liand sanki bir trans halinden uyanıyormuş gibi silkindi. "Evet," diye fısıldadı. "Öyle olmalı. *Skurj* başka türlü

yaptıkları gibi davranıyorlar. Onlar iştahın vücut bulmuş halidir. Açlık onları yönetiyor, tıpkı Longwrath'ın da yönetildiği gibi."

Joan gibi, diye düşündü Linden. Joan'ın umutsuzluğu bir tür açlıktı. Ve *Turiya* Raver ona eziyet etti, yıkımı teşvik etti.

Kastenessen ve Longwrath, Joan ve Roger ve Lord Foul: hepsi aynı şeyin peşindeydi.

Boştaki oğlunuza sahip çıkmanın dışında, sadece orada burada bir şeyler fısıldadım ve olayları bekledim.

Çok fazla şey anlayan Linden, Andelain ve Loric'in *kriline* canlı olarak ulaşabilmek için Swordmainnir'in yardımına mutlak ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Ve onlara gerçeği söyleyemiyordu. Hepsini değil: hiç kimseye açıklamadığı tek bir şeyi bile. Eğer söylerse, ona sırtlarını dönebilirlerdi. Stave, Liand ve Mahrtir bile kendi yarattıkları bir kıyameti tercih edebilirlerdi. Alçakgönüllüler tüm güçleriyle ona karşı çıkacaklardı.

Niyetinizi bilmiyordu.

Linden çelişen önceliklerini sıralamaya çalışırken Stave, "Bir soru, Rime Coldspray, eğer izin verirsen?" dedi.

Kararsız alevler Coldspray'in sırtışının çarpık, kırık görünmesine neden oldu. "*Harucha*'nin Stave'i, hoş karşılanmasa da herhangi bir Üstada soru sorulmasına 'izin veririm'. Ama Brinn, Cail ve sizin türünüzden diğerlerinin Thomas Covenant'a yaptığı gibi siz de Linden Avery'nin yanında duruyorsunuz. Benim iznime ihtiyacınız yok."

"O halde Longwrath'ın peşindeyken Üstatlarla karşılaşp karşılaşmadığınızı soruyorum."

Demir El başını salladı. "Hiç kimseyi görmedik. Ama görülmediğimizi söyleyemem. Acelemiz" -kaşlarını çatarak yıldızlara baktı- "dikkatli olmamızı engelledi. Ormanlar, *skurj* ve Longwrath dışında çok az şey gözlemledik. Eğer herhangi bir Efendi bizi uzaktan fark ettiyse, bunu bizim haberimiz olmadan yapmıştır.

"Gerçekten de," diye ekledi, "dua ediyoruz ki gözlemlenmişizdir - şu anda bile bir Efendi bizden ve *skurjdan* kudretli Revelstone'a söz *ediyordur*. Ülke halkı önceden uyarılmalı.

"Yine de atlı bir efendinin bile haberlerini batıya iletmesi günler alacaktır. İyi ya da kötü, akrabaların hiçbir şey bilmeyecek.

Olaylar onların engelleme ya da yardım etme güçlerinin ötesine geçene kadar burada neler olup bittiğini."

Stave ciddiyetle eğildi. Yüzündeki düz ifade tepkilerini gizliyordu. Ama Mahrtiir sert bir sesle, "İyi oldu. Ne Üstatların cesaretinden ne de Toprak'a olan bağlılıklarından şüphe duyuyorum. Yine de hiçbir insan bedeninin *Skurj*'a dayanamayacağı aşikâr. Burada sadece Devler hizmet edebilir. Ustalar sadece yok olur." Sargılı yüzünü Stave'e doğru çevirdi. "Eğer bu Swordmainnir bize eşlik etmezse ve eğer Ringthane onu korumak için Yasa'dan başka güçlere başvurmazsa, Ramen ve hatta Ringthane'in kendisi de yok olacak."

Linden derin bir nefes aldı. "Mahrtiir haklı," dedi Coldspray'e. "Sana ihtiyacımız var. Tekrar saldırıya uğradığımızda Covenant'ın yüzüğünü kullanmayı deneyeceğim." Bu Devler Arayış'ın hikâyelerini duymuşlardı: onun evlilik yüzüğünü ele geçirdiğini biliyorlardı. "Ama tam olarak ustalaşamadım. Ve aynı anda kaç tane *Skurj* ile yüzleşebileceğimi bilmiyorum."

Güven tazelemek için hâlâ personeline sarılıyordu.

"İşte kısa versiyonu. Andelain'e ulaşmak istiyorum. Ölülerle konuşmayı umuyorum." Thomas Covenant'ı Diyar'ın katılan hayaletleri arasında bulmayı arzuluyordu-"Ve Loric'in *krilini* bulmam gerekiyor." Arayışın Devleri, Yüce Lord Loric'in eldritch silahından bahsetmeyi ihmal etmezdi. "Bu halimle çok zayıfım. Bunu hepimiz gördük. *Krill*, Asamı ve Antlaşma yüzüğümü aynı anda kullanmama izin verebilir."

Coldspray ona baktı. "Bu durumda," dedi Ironhand ihtiyatla, "gücünüz kavrayışınızı aşacak."

"Umarım öyledir," diye karşılık verdi Linden. "O kadar güçlü olmam gerekiyor."

Sonra hikâyesini gizli niyetlerinin izin verdiği ölçüde anlattı. Devlerin zaten bilebilecekleri detayları geçiştirdi. Stave'in hatırı için, *Haruchai* ile Insequent'in kadim buluşmasından hiç bahsetmedi. Joan ve Longwrath arasındaki korkutucu benzerlikler üzerinde de durmadı. Ama kendisi için, yalnızca Ülke'nin geçmişindeki denemelerinin ve Mahdoubt'la olan deneyimlerinin kişisel sonuçlarını atladı. Roger'ın Jeremiah'ı ondan ilk alışından bu yana karşılaştığı herkesi, öğrendiği ya da yaptığı her şeyi açıklamaya çalıştı.

O konuşurken gece daha da derinleşti. Karanlık etrafını sarmış, sadece ateşin ışığı ve yıldızların soluk gümüş yaldızları ile rahatlamıştı. Linden anlatırken, Devlerin geri kalanı Longwrath'ın hâlâ aralarında zincirli olduğu halde geldi. Linden'i gördüğünde, ağzındaki tıkaçla kükremeye çalıştı; hararetle çırpınmaya başladı. Ama Swordmainnir onu olabildiğince nazik bir şekilde bastırdı. Ve onun için duraksamadı. Hikâyesini bitirmek zorundaydı.

Arkadaşları onu rahatsız bir şekilde dinliyordu. Şimdiye kadar olaylar, Kevin'in Kirinin Asasının gücünü nasıl engellediğini onlara anlatmasını engellemişti. Ve kuşkusuz onu, Kevin'in kirinin asasının gücünü nasıl engellediğini anlayacak kadar iyi tanıyorlardı.

-ya da tahmin ediyorlardı. Ama itiraz etmediler. Belki de kendisinin tam olarak anlaşılmasına izin vermemesine alışmışlardı. Bu olasılık onu üzse de, sessizliklerine değer veriyordu. Hikayesini kısaltmak için kendi nedenleri vardı ve bazı niyetleri dürüsttü.

O bitirdikten sonra Devler bir süre birlikte mırıldandılar, belli ki dertliydi. Ateşin aydınlattığı cüsseleri koruluğu endişeyle dolduruyor gibiydi. Sonra Rime Coldspray, alevlerin düzensiz dansı boyunca Linden'in bakışlarıyla karşılaştı.

"Bu olağanüstü bir hikâye, Linden Avery. Kısalık yeteneğiniz bizi şaşırtıyor. Bir kenara bıraktığınız çok şey var. Belki başka bir zaman, Insequent, Esmer, Kastenessen ve yarım ellerle ilgili daha fazla şey sorarız. Öldürüldüğünüz halde nasıl olup da yaşayanlar arasında kaldığınızı kesinlikle anlamak istiyoruz."

Etrafındaki diğer Swordmainnir'lere baktı. Stonemage, Grueburn, Galesend ve diğerleri başlarını sallayınca tekrar Linden'le yüzleşti.

"Ancak gece kısılıyor ve Kastenessen'in *skurjunu* nasıl yönlendireceğini önceden bilemeyiz. Bu nedenle önceliği farklı bir meseleye vermeliyiz."

Linden Asa'ya daha sıkı sarıldı. Ne olacağını biliyordu.

Demirel, "Longwrath'ın ölümünüzü arzulamasının bir şekilde amacınıza bağlı olduğunu tahmin etmekten başka bir şey yapamayız," derken kelimelerini özenle seçiyor gibiydi. Buna itirazınız var mı?"

Linden başını salladı. "Lord Foul bugünlerde her yerde görünüyor. Bana kendisinin hiçbir şey yapmadığını söyledi. Sadece tavsiye veriyor ve ne olacağını görmek için bekliyor. Ama doğruyu söylüyor olsa bile, Longwrath'ın aklını karıştırmış olabilecek bir sürü vekil listesi var." Ya da deliliği Dünya Görüşü'nün çarpıtılmış bir şekli olabilir-"Öyle ya da böyle, Despiser beni durdurmak istiyor."

"O halde, Linden Avery," dedi Coldspray belirgin bir şekilde, "Seçilmiş ve Güneş-Bilge, amacınızı belirtmediğinizi gözlemlemek bana düşer."

Linden anlamamış gibi yaptı. "Ne demek istiyorsun? Sana söyledim _."

"Ölülerle konuşmak istiyorsun," diye karşı çıktı KılıçAna. "Onların bilgisini ve öğütlerini istiyorsun. Bunu kabul ediyoruz. Ama aynı zamanda Loric'in *krilini* de arıyorsunuz ve onun ölçülemez büyülerine olan ihtiyacınızı gerekçelendirmediniz." Sesi keskin bir tona sahipti. "Böylesine muazzam bir gücü ne amaçla kullanacaksınız?"

"Açık konuştuğumu sanıyordum," diye ısrar etti Linden. "Oğlumu bulmak istiyorum. Onu *Croyel*'den kurtarmak istiyorum. Bunu yapmak için Despiser'la savaşmak zorunda kalabilirim. Kastenessen ve Roger'la ve *Skurj*'la kesinlikle uğraşmam gerekecek. Ve Toprak için elimden geldiğince çok şey yapmak istiyorum."

Söylediklerinde ciddiydi.

"Niyetin burada mı bitiyor Seçilmiş?" diye sordu Stave sessizce. "Sen de intikam peşinde değil misin?"

Ben affetmem.

Linden ona doğru döndü. "Ne olmuş yani?" Adam onun öfkesini hak etmiyordu ama kadın öfkesini dizginlemek için hiçbir çaba göstermedi. "Bu en son gelir." Gizlemesi gereken çok şey vardı. "Oğlumu kurtardıktan sonra onun acısının bir kısmını geri ödemek istiyorsam, sana ne?"

Coldspray kollarını göğsünde kavuşturdu. "Linden Avery, dürüst değilsin." Gözleri ateş ışığında hırçın bir parıltıya büründü. "Sözlerinizin adını koymadığınız başka bir anlamı daha var. Bu duyulabilir.

"Amaçlarınıza *nasıl* ulaşmayı düşündüğünüzü açıklamayacak mısınız? Aradığınız güç tek başına oğlunuzun saklandığı yeri ortaya çıkarmayacaktır. Kastenessen'i ve *skurjunu* yenebilir ama

ne de Thomas Covenant'ın kayıp eşinin deliliğini susturacak. Despiser'in ya da *Elohim*'in entrikalarını da ortaya çıkarmayacak. Sadece dünyanın yarılmasını sağlayacak.

"Neden sınırsız bir güce sahip olmak istiyorsun? Loric'in *kriliyle* Despiser'a hizmet etmeyen neyi başaracaksın?"

Linden başını eğme, gözlerini saklama dürtüsüne direndi. Coldspray onu arıyordu ve ifşa olmak istemiyordu. Waynhim, *İyiliğin kötü yollarla başarılamayacağına inanıyordu*. İçgüdüsel olarak o da onlarla aynı fikirdeydi. Bu nedenle, amaçladığı araçların kötü olmadığına güvenmek zorundaydı. Yine de sırrını koruma arzusu doğası gereği sahtekârlıktı: onu ihmal yalanları söylemeye zorluyordu.

Yine de bazı niyetleri dürüsttü. Buna sımsıkı sarıldı ve Demir El'in araştıran bakışlarını üzerinde tuttu.

"Özür dilerim," dedi dikkatle. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Ama sana söylemeyeceğim. Yüksek sesle söylemeyeceğim." Eğer söylerse, kalbinin graniti çatlayabilir, dayanabileceğinden daha fazla öfke, dehşet ve utanç saçabilirdi. "Yardıma ihtiyacım var. Arkadaşlığınızı istiyorum. Ama sana cevap vermeyeceğim."

İçinde Dünya'nın yıkımını taşıyor-

Uzun zaman önce kaçmanın bedelini öğrenmişti. Gerçeği söylerse, burada birileri onu durdurmaya çalışacaktı. Arkadaşları bile ona karşı çıkabilirdi. Alçakgönüllüler hiç tereddüt etmeden ona saldıracaktı. O zaman taşımayı seçtiği yüklerden kurtulacaktı ve Jeremiah onun için kaybolacaktı ve buna dayanamayacaktı.

Liand, Pahnı ve Bhapa açıkça ona baktılar. Mahrtiir'in sertliği şaşkınlık uyandırıyordu. Görünüşe göre bu kadar ilerisini düşünmemişlerdi: dikkatlerini Linden'in yolculuğunun sonucundan ziyade tehlikelerine odaklamışlardı. Sadece Stave hiçbir tepki göstermedi. Linden'in Alçakgönüllüler'in düşmanlığından kaçınma ihtiyacını fark etmiş olabilirdi.

Stave duyduklarını duymalarına izin vermeseydi Galt, Branl ve Clyme koruluktan ayrılmazlar mıydı?

"Merakımı uyandırdınız," dedi Coldspray, saldırmaya hazır bir kadın gibi dengeli ve rahat bir tavırla. "Bizi cesaretlendirmek mi istiyorsunuz?"

Şüphe mi? Buradaki niyetiniz bu mu?"

Ağzını tıkamasına rağmen Longwrath sesini duyurmak için mücadele etti.

Linden ulumak istediğinden emindi, *Öldürün onu!*

Ironhand'in glaive'ine ne kadar çabuk ulaşabileceğini merak etti. Coldspray'in ona ihtiyacı olmayacaktı. Swordmainnir'in hiçbirinin silahlarına ihtiyacı olmayacaktı. Linden çok küçüktü; çok insandı. Ağır yumruklarının herhangi bir darbesi onu öldürebilirdi.

Kendine güven. Haruchai ona saygı duymayı öğrenmeden çok önce, Arayışın Devleri onun arkadaşı olmuştu.

"Evet," diye cevap verdi elinden geldiğince kararlı bir şekilde. "Benden şüphe etmene ihtiyacım var. Benim nedenlerim yerine kendi nedenlerinle bana yardım etmeye karar vermezsen, zaten mahvolurum. Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Gerçeğe en fazla bu kadar yaklaşabilirim." "Sana neyi başarmak istediğimi söyledim. Eğer tatmin olmadıysan, çekip gitmelisin."

Longwrath protesto içinde kıvranırken ve yıldızlar soğuk gökyüzünü doldururken Coldspray uzun bir süre Linden'i düşündü. Demirel, yoldaşlarının her birinin gözlerinin içine tek tek baktı. Ateşin yaydığı hareketli gölgeler içinde bazıları parıldıyor gibi görünüyordu. Diğerleri yüzlerini buruşturdu.

Sonra yumruklarını kalçalarına indirdi, başını geriye attı ve gülmeye başladı.

Kahkahası bir meydan okuma eylemi kadar zengin ve açık boğazlıydı. Linden ilk başta kahkahadaki gerginliği, çabayı ve daralmayı duydu: mizahtan ziyade zor bir seçim. Ancak neredeyse aynı anda iki ya da üç, sonra da daha fazla Dev ona katıldı; ve kahkahası gevşedi, sevinç ve özgürlük dolu, sorunsuz bir neşeye dönüştü. Çok geçmeden tüm Swordmainnir de onunla birlikte gülmeye başladı ve sesleri göklere ulaştı.

Liand da sanki kaygılarından kurtulmuş gibi güldü. Pahnı ve Bhapa genişçe gülümsedi ve Mahrtiir bandajının altından sırttı. Anele Coldspray zırhının pürüzsüz taşını okşadı ve sanki kucaklanıyormuş gibi mırıldandı. Longwrath bir süreliğine çırpınmayı bıraktı; ağzı tıkanmış öfkesi sessizliğe gömüldü. Stave hepsini kayıtsızca inceledi; ama gözlerindeki ateş ışığı rahatladığını ima ediyordu.

Eğer yapabilseydi Linden da gülerdi. Devlerin sınırsız zevki onu rahatlatmıştı. Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Rime Coldspray yavaş yavaş sakinleşti. Hâlâ kıkırdayarak, "Taş ve Deniz! Biz gerçekten de Devleriz. Yaşıyor ve ölüyor olsak da, taptığımız kalıcılık kadar az değişiriz. Yüzyıllar geçmesine rağmen, olduğumuzdan başka türlü olmayı henüz öğrenemedik.

"Çocuklarımızdan sonra," diye devam etti, daha doğrudan Linden'e konuşarak. "Masallar bizim en büyük hazinelerimizdir. Ama tehlike ve cesaret, metanet ve belirsizlik olmadan hikâye olmaz. Tehlikeden yoksun olaylar ve eylemler nadiren büyüler. Ve neşe, konuşan ağızda değil, duyan kulaklardadır. Şimdiden en acil ihtiyacımızı karşıladınız. Longwrath'ın adına yaptığımız görünüşte kayıp ve amaçsız yolculukların çok daha büyük bir hikâyenin başlangıcı olduğunu görmemizi sağladınız.

"Linden Avery," dedi yoldaşları gülmeye devam ederken, "bu kadar yeter. Birçok emeğimizin karşılığını almak için sana eşlik edeceğiz. Eğer *Harucha*'li Stave senin yanında durursa, nazik ve düşünceli Ramen de ona katılırsa -ve aynı şekilde bu iri gözlü Stonedownor ile Sunder ve Hollian'ın kederli oğlu da-Swordmainnir daha azını yapamaz. Gerçekten de, hem Arayış'ın Devlerine karşı bilinen sevginiz hem de kendi saygımızın bir göstergesi olarak size Dev Dostu adını veriyorum.

"Ben konuştum." Tekrar kıkırdayarak sordu: "Şüphelerimiz seni tatmin ediyor mu? Şimdi iyi ya da kötü, neşe ya da kederle yoldaşlığımızı kabul edecek misin?"

Coldspray'in sözleri üzerine Linden'in kalbindeki korkunun bir kısmı yok oldu. Gülemese de içtenlikle gülümsedi. "*Teşekkür ederim*. Birinci ve Pitchwife çok gurur duyardı-" Devlerin çok az çocuğu olmuş olabilir -çok az- ama doğru yetiştirmişlerdi. Bu onların doğuştan gelen hakkıydı. "Sizinle tanışmak Revelstone'dan ayrıldığımızdan beri başımıza gelen en güzel şey."

Sözlerini bitirirken sesi kesildi. "Tanrım, seni çok özledim."

Artık birçok düşmanından hiçbirinin onu Andelain Tepeleri'ne ulaşmaktan alı koyamayacağına inanıyordu.

10. Vahşı Büyü ile Mücadeleler

O gecenin geri kalanında Linden çok az uyudu. Hikâyesi Swordmainnir'e garip gelmişti: açıkladığından daha fazla sorun ortaya çıkarmıştı. Yeni yoldaşlarının yorgunluğundan endişe duyduklarını ifade etseler de, Devlerin konuşmaya ihtiyacı vardı.

Linden'in niyetleri hakkında başka bir şey sormadılar. Bir süre Sandgorgonların eylemlerini tartıştılar ve bu yaratıkların kadim "minnettarlıklarını" tatmin ettikten sonra ne yapacaklarını düşündüler. Ardından, Rime Coldspray özenli bir incelikle Linden'in gömleğindeki kurşun deliğini gösterdi ve eski dünyasındaki ölüm ile Kara'daki yaşam arasındaki ilişkiyi sordu.

Linden bunu açıklayamazdı: sadece yaşadıklarını anlatabilirdi. Joan'u alıp götüren yıldırım gibi, kurşunlar da şüpheye yer bırakmayacak kadar şiddetliydi. Bu nedenle Linden sadece kendisinin, Jeremiah'nın ve Roger'ın Toprak'a geçtikleri anda yok olduklarını varsayabilirdi. Bir anlamda, buradaki varlıkları kalıcıydı: öldürülene kadar var olacaklardı.

Oğlunun ve Roger'ın yaralarını görmüştü; ama onları hatırlamak istemiyordu.

Boğazını temizleyen Mahrtiir, Stave'e doğru döndü. Yumuşak bir sesle, sanki *Haruchai*'yi yönlendiriyormuş gibi, şöyle dedi. "Kan Muhafızları'nın daha iyi bildiği hikâyeler var-"

Stave başıyla onayladı. Coldspray'e şöyle dedi: "İnançsız Thomas Covenant, Seçilmişlerin dünyasından Diyar'a çağrılan tek adam değildi. Yeni Lordlar zamanında, Lena'nın kızı Elena'nın Konsey'in Yüce Lordu olduğu dönemde, Atıaran Trell-mate tarafından çağrılan Hile Troy adında bir adam ortaya çıktı. *Mokşa* Fleshharrower'in güçlerinin mahvolması karşılığında ruhunu Caerroil Wildwood'a takas ederek Savaşçıları Garroting Deep'e götüren oydu. Böylece kendisi olmaktan çıktı, çünkü dönüşerek son Forestal olan Caer-Caverl oldu. Bundan sonra üç bin yıldan fazla bir süre boyunca Andelain'in koruyucusu olarak varlığını sürdürdü."

Linden yorgunluğuna rağmen dikkatle dinledi. Uzun zaman önce Covenant ona Hile Troy ve Caer-Caverall'dan bahsetmişti; ama Stave onun için yeni olan ayrıntılar sundu.

"İlk Arayış ve Pitchwife oradaydı," diye belirtti Coldspray. "Onların hikâyesini biliyoruz. Eğer olayları doğru anladıysak, Caer-Caverall'ın son fedakârlığı Covenant Giantfriend'in Despiser'a karşı zafer kazanmasına çok yardımcı oldu."

Stave omuz silkti. "yle olabilir. Üstatlar ve tüm *Haruçaylar* Yasa ihlallerine güvenmezler. Yaşam Yasası ihlal edilmemiş olsaydı, ur-Lord'un zaferini başka bir yolla elde edemeyeceğine ikna olmuş değiliz.

"Ancak, Caer-Caverall'dan ziyade Hile Troy'dan bahsetmek istiyorum."

Manethrall onayını mırıldandı. Liand ve Kordonlar, masallar başladığından beri olduğu gibi, şaşkın ve tedirgin bir şekilde dinlediler.

Stave her zamanki soğukkanlılığıyla şöyle dedi: "Onu ağıran Atiaran Trell-mate, çağrısını tamamladıktan sonra öldü. Lordların ortak anlayışına göre, çağıranın ölümü çağrıyı sona erdirir. Böylece ur-Lord, İnancısız için bu durum üç kez gerçekleşmiş oldu. Yine de Atiaran Trell-mate ateşte öldüğünde, Hile Troy kaldı.

"Lordlar Konseyi onun çağrısının geri alınmadığına inanıyordu çünkü kendi dünyasında ölümü, ağıracısınıninkinden önce gerçekleşmişti. Bu nedenle ruhu eski yaşamına geri dönemedi ve Toprak'taki yeri sabitlendi.

"Hile Troy'un örneğinin Seçilmişler ve oğlunun durumuna uygun olup olmadığını bilemem. ağıracıları hâlâ yaşıyor ama işkence görüyor ve ele geçirilmiş durumda.

"Yine de," dedi *Haruchai* konsantrasyonu artmış bir havayla. "Hile Troy'un hikâyesinde umut var. Joan adlı kadın vahşi büyüler kullanıyor. Yüce Lord Loric'in *kriliyle*, Seçilmişler onunla yüzleşebilir ve yine de aramızda kalabilir. Eğer öyle **o l u r s a**, Toprak çok şey kaybetmez ve belki Linden Avery'nin oğlu da kurtulur."

Devler uzun bir süre Stave'in iddiasını düşündüler. Sonra liderleri acımasızca kıkırdadı.

"Cesur olduğun kadar kurnazsın da, *Harucha*'nin Çubuğu. Dolaylı olarak hem bizim hem de Alçakgönüllüler'in şüphelerini gidermeye çalışıyorsun. Belki başka bir zaman, yoldaşlarım ve ben, Dev Dost Linden'e olan hizmetinizi alkışlarız. Ancak şimdilik, dünyalar arasındaki geçişı yöneten sihirlerin kavrayışımızın ötesinde olduğunu kabul etmekten başka bir şey yapamayız."

Demir El devam ederken yüz ifadesi gerginleştii. "Diğer düşmanlar ve güçler hakkında bildiğimiz tek şey, burada bizi tehdit ediyor gibi görünmedikleri. Ancak Kastenessen ve *skurjunun* tehlikesi acil ve acil. Eğer Linden Giantfriend *krili* arıyorsa, Kastenessen ona karşı çıkmalı. Ve emredebileceği tüm vahşilikle saldıracağından şüphem yok."

Henüz kuzeyden çok fazla getirmedii. Ama istediği zaman daha fazlasını getirebilir. Roger pek çok konuda yalan söylemişti ama bazen de doğruyu söylemişti.

Bu canavarlardan bir kaçı Linden'in tüm şirketini nefes almak kadar kolay bir şekilde yutabilirdi.

"Benim hesabıma göre," dedi Coldspray. "Andelain belki de sekiz ya da dokuz fersah uzakta. Ama Andelain'in *skurj* tarafından istila edilip edilmediğini bilemeyiz. Eğer *kril* ne alınmış ne de yapılmamışsa, Soulsease'in ötesinde duruyor demektir. Ve Salva Gildenbourne'un bolluğu bizi engelliyor. Hedefimize yaklaşmayı ummadan önce çılgınca bir savaş ve umutsuz bir kaçış öngörüyorum."

Bölük savaşırken Longwrath Linden'in ölümü için çabalayacaktı. Kastenessen'in saldırılarının boyutu ne olursa olsun, iki ya da üç Dev onu her zaman korumak zorunda kalacaktı.

"Linden Avery," dedi Demir El resmi bir şekilde. "Seçilmiş ve Dev dostu, beyaz altından söz ettiniz. Başka açık bir umudumuz yok. Eğer Kanun Asası'na güvenemezsek, o zaman bizi sadece vahşı büyü koruyabilir."

Linden Devlerin odaklanmış ilgisini hissetti. Longwrath bile dinlemek için durakladı. Arkadaşları onu izlerken o gömleğinin altına uzandı ve Covenant'ın yüzüğünü ateş ışığına doğru çekti.

Kesin konuşmaya çalışarak, "Bunu bana Covenant'ın verdiği tam olarak doğru değil, ama muhtemelen benim için bıraktığını söylemek doğru olur.

Bunu kesinlikle talep ettim." Ve onu kullandım. "Neredeyse her şeyi başarmak için zaten yeterli güce sahip olduğumu düşünebilirsiniz. Tanrı biliyor ki kendimi şaşırttım-" Kendisini ve Anele'yi Kevin'in Nöbeti'nin çöküşünden nasıl kurtardığını hâlâ anlamamıştı. "Ama bu kolay olmuyor. Bunun için çok çalışmam gerekiyor.

"Belki de ondan korkuyorumdur." Covenant ona vahşi büyüünün kontrolden çıkma eğiliminde olduğunu öğretmişti; her kullanımda daha da yaygınlaşıyor ve kontrol edilemez hale geliyordu. "Ya da belki de onu kullanmaya gerçekten hakkım yoktur." Roger'a göre, yalnızca beyaz altının gerçekten ait olduğu kişi onun tüm gücünü ortaya çıkarabilirdi. "Tek bildiğim, Asa elimdeyken bunu şans eseri yapamayacağım. Görünüşe göre Kanun ve vahşi büyü birbirinin zıttı."

Bir zamanlar hem argent ateşini hem de Dünya Gücünü kullanmış olmasına rağmen buna inanıyordu. Covenant'ın yüzüğüyle Vain ve Findail'i birleştirerek yeni bir Kanun Asası oluşturmuştu; kendi Asası. Sonra da hem vahşi büyüü hem de Kanun'u kullanarak Toprak'ta kalmış, Güneşboğan'ı sona erdirmiş, tahribatını iyileştirmeye başlamış ve arkadaşlarını geri getirmişti. Ve o zamandan beri, Asası Toprak Kanı ile tavlandı; rünlerle rafine edildi. Caerrol Wildwood ona tam olarak kavrayamadığı yeni olanaklar bahşetmişti.

Yine de Esmer ve Stave birlikte, hiçbir sıradan bedenin bu tür güçlere dayanamayacağı konusunda onu temin etmişlerdi. Kiril Threndor'da, Covenant'ın yüzüğünü aldığı anda, onun ruhu onu korumuştı. Onun sevgisi ve kendi kederi, imkansız olması gereken başarıları gerçekleştirmesini sağlamıştı. Ve Toprak'a çağrısı zaten yarı yarıya geri alınmıştı: tamamen bedensel değildi. Şimdi sağlık hissi, Dünya Gücü'nü ve beyaz altını aynı anda kontrol altına almak ya da yönetmek için yetersiz -çok insani ve zayıf- olduğu konusunda ısrar ediyordu.

Melenkurion Skyweir yönetiminde verdiği mücadelelerde olduğu gibi, Forestal'ın rünleri onu Kevin'in Kirinin engelini aşacak kadar güçlü kılmamıştı.

"Üstüne üstlük," diye bitirdi acı acı. "Esmer ne zaman ortaya çıkmaya karar verse çaresiz kalıyorum. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama varlığı beni engelliyor. O etraftayken vahşi büyüye dokunamıyorum."

Aniden Anele, Coldspray'in zırhının beşiğinden konuştu. Kayayı okşayarak mırıldandı. "Bu taş Kevin'in Nöbeti'nin düştüğünün farkında değil. Bu bilgi çok yeni ve çok uzak. Taş inanıyor. Yıkımdan habersiz, dayanacaktır."

Liand ve Pahni ile birlikte Linden yaşlı adama baktı. Ondan daha fazla şey söylemesini istiyordu ve bunu onu anlayabileceği şekilde yapmasını. *Derin kayayı ara. Sadece orada anılar kalır.* Ama adam onun özlemini görmezden geldi. Katafrakt'ın içine gömüldüğünde yine tutarsızlığa gömüldü.

Oh, lanet olsun. Linden iç çekerek tekrar Soğuk Püskürtme'ye döndü.

Demir El sırtıyordu ama gözlerinde mizah yoktu, "Güven beslemediğini gözlemlediğimde alınma, Linden Dev Dostu. Pek çok belirsizliğinizi göz önünde bulundurarak, Andelain ve *krili* kazanmanız gerektiği konusunda hâlâ ısrar ediyor musunuz?"

Linden kılıç ustasına ters ters baktı. "Oğlum Lord Foul'un elinde. *Bundan* eminim." Amacıyla bütünleşmişti: kalbinde şüpheyeye yer yoktu. "Eğer riske girmek istemiyorsan, tek başıma giderim."

Coldspray ve yoldaşları ikinci kez neşeyle güldüler. Linden onların kendisiyle alay ettiklerini düşünebilirdi; ama onlar Giants'tı ve kahkahalarında küçümsemeden ziyade zengin bir şefkat vardı.

"Ah, risk," dedi Demir El yatışırken. "Linden Avery, *hayat* risktir. Dünya'da yaşayan herkes her nefeste tehlikeyi solur. Bazı tehlikeler diğerlerinden daha fazla endişe uyandırır da, taş ve deniz kadar kesin bir gerçek vardır. Bizler deviz ve yaşama taparız. Sadece riskten korkmayız."

Rahatlayan Linden tekrar iç çekti. "Biliyorum. Sadece bazen unutuyorum. Covenant gülmekten öldüğünüzü söyleyebilir. Ben sadece burada olduğun için mutluyum."

O anda Longwrath'ın onun kanını arzulaması, Devlerin sıcaklığı ve yardımı için ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu.

Daha sonra Liand ve Kordonlar yatak örtülerini açtılar, böylece Linden'in yanındakiler şafaktan önce biraz uyumaya çalışabileceklerdi. Ancak Linden battaniyesine uzandığında, Taşıyen çömeli

onun yanında. "Senin için huzur diliyorum, Linden," dedi usulca. "ama bundan korkuyorum da. Devler güçlüdür ve beni sevinçle doldururlar. Ama eğer birlikte iki ya da üç *skurj* tarafından saldırıya uğrarsak-

"Neden şimdi saldırmıyorlar? Onları Kastenessen yönetiyorsa, gecikmenin kendisi için tehlikeli olduğunu anlamıyor mu? *Krill*'den uzakta kaldığımız sürece bizi rahatsız edeceğinden eminim."

Linden onun sesinin arka planında, endişesinin kendisinden çok Pahni için olduğunu duydu. Linden gibi onun da Salva Gildenbourne'dan geçişi nispeten kolay olmuştu, Pahni'nin çabaları ise onun Ramen dayanıklılığını sınamıştı.

"Bilmiyorum Liand." Linden Asa'yı tutuyordu ama bu ona güven vermiyordu. "Bir şey bekliyor ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Roger ve Mağara Şövalyeleri mi? *Moksha* Raver ve *Kresh*? Sandgorgonlar mı? "Belki de daha fazla *skurj* toplamak için zamana ihtiyacı vardır." Ya da belki Lord Foul'un Kastenessen için başka planları vardı. Ona hiçbir şey söylemeyen ipuçları verilmişti. "Şu anda bunun için endişelenemem. Kendimi felç edeceğim."

Yüzleş bununla, demişti Covenant bir keresinde ona. *İleri git. Kim olduğunu öğrenmek için kendine bir şans ver.* Ama aynı zamanda Anele aracılığıyla Liand'a şöyle demişti: *Keşke seni bağışlayabilseydim.* Yine de Liand kendisinden çok Pahni, Linden ve diğerleri için korkuyordu.

Onun cesareti Linden'inkinden daha az çelişkiliydi.

Bir süre onu, kamp ateşini ve keskin geceyi düşündü. Sonra dişlerinin arasından "Gerçekten de" dedi. Bir an sonra, "İhtiyacımız olduğunda, Demondim'e karşı koymak için zamanın içinden kaçtığımızda yaptığın gibi, Kanun Asası'nı bana emanet etmen için dua ediyorum," diye ekleyerek onu şaşırttı.

Pahni cevap vermeden önce onu terk etti ve kendi battaniyelerinin üzerine, Pahni'nin yanına uzandı.

Onun düşüncelerini okuyamıyordu ama duygularının karakterini tanıyordu. Woodhelvennin'e sağlık anlayışı sunma kararlılığına benzeyen bir karara varmıştı.

Orkestrası için abartılı bir kullanım daha düşünmüştü.

Bu ihtimal onu yorgunluk bastırana kadar rahatsız etti ve endişeli ve çözümsüz bir uykuya daldı.

Şafak çok erken geldi: Linden buna hazır değildi. Ama Stave adını söylediğinde kalkmak için kendini zorladı. Jeremiah'ın ona ihtiyacı vardı. Tüm yoldaşlarının ona ihtiyacı vardı. Çok az dinlenme ve çok fazla rüyayla sersemlemiş bir halde, kemiklerindeki soğuğu ısıtmak için kamp ateşine doğru tökezledi.

Devler alevleri bütün gece yanık tutmuş olmalı.

Asasını geri aldıktan sonra kendisini Revelstone'a taşıyan sehpayı yarattığından beri vahşi büyü yapmaya hiç kalkışmamıştı. Şimdi ise içinde saklı olan güce giden yolu nasıl bulacağını bildiğinden emin değildi.

Linden'in diğer arkadaşları gibi Swordmainnir de uyanmış ve hareket halindeydi. Mahrtiir'in gözetiminde Bhapa, Pahnı ve Liand kalan tüm yiyeceklerini hazırladılar, böylece Devler *alianta* kahvaltılarını tamamlamak için birer ikişer lokma yiyebileceklerdi. Linden loş, gri sabahta ateşin üzerinde ellerini ovuştururken, Stave ona Alçakgönüllüler'in gece boyunca hiçbir tehlike sezmediğini bildirdi. Kastenessen hâlâ bekliyordu - Linden kayıtsızca başını salladı: düşünceleri başka yerdeydi. Sağlık hissinin Kevin'in Kir'i tarafından emilerek kendisinden uzaklaştığını hissedebiliyordu.

Her zaman olduğu gibi, neredeyse metafiziksel bir yas acısı hissetti. Görme yetisi olmadan, arkadaşlarının durumunu ölçemezdi. Ve kendi içini de göremiyordu. Kevin's Dirt balyasının altında vahşi büyü yapmayı hiç denememişti. Covenant'ın yüzüğüne tamamen erişemeyebilirdi. Kesinlikle onun gücünü kontrol edemezdi.

Ama eğer kendini Dünya Gücü ile yenileyebilirse *skurj*.

Birkaç hazine çileği yedikten ve bu meyvelerin canlandırıcı etkisi zihnindeki yorgunluk ve hayal bulutlarını dağıtmaya başladıktan sonra Linden etrafta Rime Coldspray'i aradı.

Demir El Longwrath'ın yanındaydı. Onyx Stonemage ve başka bir Dev onu zincire vurulmuş ama bağları çözülmüş halde tutarken, Coldspray sert taleplerini *alianta*'yı ağızına iterek kesti.

Meyveleri refleks olarak çiğnedi, meyvelerin yanı sıra çekirdeklerini de yuttu. Öfkesini besliyor gibiydiler.

Stave'e kendisine katılması için işaret eden Linden, çiyden ağırlaşmış otların arasından Coldspray'e yaklaştı. Demir El onu selamlar selamlamaz şöyle dedi. "Coldspray, konuşmamız gerek."

Coldspray tereddüt etmeden başka bir devden görevini devralmasını istedi. Sonra Linden ve Stave ile yüzleşti, belirsizliklere ve korkulara karşı bir payanda gibi onların üzerinde yükseldi.

"Dün gece sana sormadım," diye başladı Linden. "Yukarı Diyar'a geldiğinden beri herhangi bir duygun değişti mi? Azalmış gibi görünüyorlar mı?"

Coldspray başını salladı. "Öyle değiller. Endişeni görüyorum, Linden Dev Dostu. Adını duyamasam da içinde kabardığını görüyorum. Ve *skurj*'un kötülüğüne karşı keskinliğimizi koruyoruz."

"Güzel. Sen *Haruchai* gibisin. Kevin's Dirt seni etkilemez. Ama geri kalanımız-" Linden zayıflığından mantıksız bir şekilde utanarak bakışlarını kaçırdı. "Uyuşturuluyoruz. Tüm duyularımız zayıflıyor. Ve daha da kötüye gidiyor. Yakında" -uygun bir tanım bulmakta zorlandı- "her şeyin yüzeyinde sıkışıp kalacağız. Gözümüzün önünde olmayan hiçbir şeyi göremeyeceğiz."

"Sizi koruyacağız," diye cevap verdi Coldspray huysuzca. "Stave ve Humbled da aynısını yapacak."

Linden başını salladı. "Yapacağını biliyorum. Mesele bu değil. Mesele şu ki ben güç kullanamam," herhangi bir güç. "sağlık hissim olmadan. Liand *orkestrasını* kullanamaz. Ramen'ler gözcü olarak etkinliklerinin bir kısmını kaybedecekler."

Coldspray itiraz etmeye başladı, sonra kendini durdurdu ve Linden'in devam etmesini bekledi.

Linden çaba sarf ederek başını tekrar kaldırdı. "Sorunu çözebiliriz. En azından geçici olarak. Ama bunu Dünya Gücü olmadan yapamayız.

-"Ve bu da *skurj*'u çeker." Kendini granite dayayarak sözlerini tamamladı. "Sizi daha fazla tehlikeye atmadan önce, bunu düşünmek için bir şansınız olmalı. Eğer daha iyi bir fikrin varsa-"

Sesi kumdaki su gibi akıp gitti. Kastenessen ve yaratıklarının tehdidine karşı vahşi büyü dışında bir yanıt düşünemiyordu.

Stave doğan şafağa baktı. "Alçakgönüllüler Dünya Gücünün herhangi bir çabasına güvenmiyorlar. Ancak başka bir alternatif de sunamıyorlar. Gizliliğın tek başına bizi düşmanlarımızdan koruyamayacağından eminler. Ve sizin amacınız konusunda şüpheleri var. Henüz size karşı çıkmadılar. Çekinmeye devam edecekler."

"Ya sen, *Haruchai*'nin Stave'i?" diye sordu Coldspray gözlerinde bir sabah ya da mizah parıltısıyla. "Senin tavsiyen nedir?"

Eski Üstat hafifçe omuz silkti. "Seçilmişlerin eylemlerine ve arzularına artık karşı çıkmadığımı söyledim. Ayrıca şunu da göz önünde bulundurmak gerekir. *Orkestranın* ya da Kanun Asasının bazı kullanımları erken bir yanıtı neden olabilir. Kastenessen kuvvetleri tam olarak hazırlanmadan saldırırsa, bize başka türlü elde edemeyeceğimiz bir avantaj sağlayacaktır."

Demir El kıkırdadı. "Dostum," dedi Stave'in omzuna hafifçe vurarak. "Kurnazlığın her geçen gün daha da belirginleşiyor. Eğer *Haruchai* olmaktan bıcarsan, bil ki Swordmainnir arasında hoş karşılanacaksın. Kanımızın ve kemiğimizin iyi talihinden -ve aynı zamanda boyundan- yoksun olduğun için, doğuştan değil alkışlanarak bir Dev olacaksın.

"Linden Avery," diye devam etti daha ciddi bir şekilde, "benim düşüncelerim de Stave'inkileri takip ediyor. Varlığımızı bir *Elohim*'in sezgilerinden gizlemeyi umamayız. Bu nedenle Kastenessen duyularınızın temizlenmesine cevap verirse hiçbir şey kaybetmeyiz ve çok şey kazanabiliriz."

Linden yine başını eğdi. Gözlerini kaldırdığında gülümsemeye çalıştı. "Teşekkür ederim," dedi kararsızca. "Yalnız çok fazla zaman geçirmiş olmalıyım. Arkadaş sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu unutup duruyorum. Stave, Liand ve Ramen bana öğretmek için ellerinden geleni yapıyorlar ama alışkanlığım yok."

Coldspray ve Longwrath'ın etrafındaki Devler çok sevinmiş gibi gülerek cevap verdiler. "Linden Giantfriend," diye açıkladı Ironhand, "bu hikâye gözyaşları için fazla hüznölü. 'Alışkanlık dışı.'" Tekrar güldü. "Ve acısı kısalığı yüzünden daha da acımasız. Bizler deviz. Eğer gülmezsek, yıllarınızın ve yalnızlığınızın hikâyesinin tamamında ısrar etmek zorunda kalacağız. Damarlarımızdaki kan bunu gerektirecektir."

"Öldürün onu," dedi Longwrath. "Öldürün. Onu." En azından o an için sesi garip bir şekilde rahattı. *Aliantha*'dan etkilenmiş olabilir. Ya da belki halkının neşesi onun kargaşasını hafifletmiştir.

"Ah, şey," diye iç geçirdi Linden, kalbi yükselirken üzölmüş ya da hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı. "*Her şeyi* unutmadım. Devleri hatırlıyorum." Sonra omzunun üzerinden seslendi. "Liand! Hazır mısın?"

Stonedownor hemen ayağa fırladı. "Ben." Güneş taşı parçası çoktan elindeydi ve yüzü hevesle parlıyordu.

Sessiz, *orkestrası* hem yarı saydam hem de boş görünüyordu, sanki avucunun özünde bir boşluk oluştuyordu.

Linden'in aklına dolaylı bir anı geldi. Bin yıl önce Andelain'deki Ölümler arasında Yüce Lord Mhoram, Covenant'ı *beyaz altın paradoksunu hatırlamaya* teşvik etmişti. Covenant bu olayı günler sonra, onu Clave'den kurtardıktan sonra Linden'a anlatmıştı. *Çelişkide umut vardır.*

Garroting Deep'te Mahdoubt da aynı şeyi söylemişti. *Zaman zaman, yıkım ve kurtuluş ayrıma meydan okur.*

Sonra Liand elini sıktı; ve Güneş Taşı parlamaya başladı. Işığı vahşi büyünlün argent renginden daha beyaz, daha saftı. Ve yanmıyor ya da alev almıyordu: sadece tertemiz bir parlaklık yayıyordu. Çok geçmeden koruluğu doldurdu.

Devler şaşkınlık içinde izlerken, Liand Pahni'yi beyazlıkla yıkadı, ta ki o da başkalaşmış gibi parlayana kadar.

Linden genç Cord'un Liand için korktuğunu biliyordu: Pahni onun gücünün ya da kaderinin sonuçlarından korkuyordu. Yine de sağlık hissi yenilendiği için sevincini gizlemeye çalışmadı.

Linden bu restorasyonu paylaşmak için can atıyordu. Onun sinirleri açlıktan

o.

Neyse ki deneyim vardı yapılmış Liand usta.
Her ne kadar onun

insanlar binlerce yıldır gerçek doğuş haklarından mahrum bırakılmıştı, tüm varlığı Güneş Taşı'na tepki verdi. Mahrtiir'in ve Bhapa'nın algılarını temizlemek için sadece birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Sonra ışığını Linden'in üzerine sanki kirazmış gibi tuttu.

Dünya Gücü onun duygusal acılarını iyileştiremezdi. Jeremiah'a ya da Thomas Covenant'a duyduğu acı dolu özlemi dindiremedi. Yine de kendini yeniden bütün hissetmesini sağlamıştı; birçok sınırlamasına rağmen yetenekliydi. Liand işini bitirdiğinde, bir kez daha Roger'ı ve *Croyel*'i yenen Linden Avery olmuştu; zamanı yırtıp açabilen Linden-

Kendinize güvenin. Beklemedikleri bir şey yapın.

Beni bulmazsan sana yardım edemem.

Devler, sanki bir yücelmeye tanıklık ediyorlarmış gibi, sessiz bir sevinç içinde izlediler. Sonra hep birlikte tezahürat yapmaya başladılar.

Çelişkide umut vardır.

Aynı anda Longwrath'ın öfkesi de geri döndü. "Öldürün onu!" diye bağırdı. "*Öldürün onu!*"

Liand diğer Swordmainnir'i görmezden geldi. Linden, Longwrath'a doğru ilerlerken *orkestranın* parlaklığının gözlerinde cesaret gibi yankılandığını gördü. Günler önce Güneş Taşı'nın Anele üzerindeki etkisine tanık olmuştu. Belli ki Liand benzer bir deneyi hasarlı Dev üzerinde de denemek niyetindeydi.

Longwrath deliliğinin içinden Liand'ın amacını anlamış gibi görünüyordu. Taşyiye yaklaşırken, Longwrath aniden öne doğru eğildi ve muhafızlarının dengesini bozdu. Sonra kükreyerek kendini öyle bir şiddetle geriye attı ki, serbest kaldı.

Sırt üstü yere düştü; ayaklarını altına almak için ters döndü. Ayağa fırladığında prangalar bileklerinden ve ayak bileklerinden düştü. Kılıcını kınından çıkarırken boğazından anlaşılmas bir uluma yükseldi.

Liand hızla geri çekildi. Güneş Taşı'nı söndürerek arkasına sakladı. Üzüntü yüzünden okunuyordu.

Linden, Longwrath'ın Swordmainnir'lerden birine zarar vermesinden korktu; ama yoldaşlarını pratik bir kolaylıkla yeniden yakaladılar. Coldspray onun önüne geçti ve glaive'iyle flamberge'ine saldırarak dikkatini çekerken, dört kadın da onun arkasında hızla çember çizdi. Coldspray bir açıklık yaratır yaratmaz, başka bir Dev onu sırtının küçük kısmından tekmeledi. Darbenin şoku onu dizlerinin üzerine düşürdü; ve hemen ardından kadınlar

üzerine çullandılar. Bir anda kılıcı elinden çekip almışlar ve kollarını sıkıştırmışlardı.

Devlere özgü küfürler mırıldanan Demir El, Longwrath'ın prangalarını alıp bileklerini ve ayak bileklerini sabitledi. Aldatıcı bir kibarlıkla ağzındaki tıkacı değiştirdi; kılıcını kınına geri koydu. Sonra onu Galesend ve başka bir Kılıçadam'ın bakımına bıraktı.

Linden rahatlayarak ve pişmanlıkla iç çekti. "*Bu işe yaramadı.*"

Coldspray sert bir sesle, "Hem de nasıl," diye homurdandı. Liand'a şöyle dedi. "Girişiminin iyi niyetli olduğundan şüphem yok ama bunu bir daha yapmamalısın." "Korkarım Longwrath herhangi bir *skurjdan* daha büyük bir tehdit oluşturuyor. Kendini serbest bırakacak ve ona en az karşı koyabileceğimiz anda saldıracak. Onu daha fazla kışkırtmayın."

Bu düşünce Linden'in midesinin sıkışmasına neden oldu. "O zaman ne yapmalıyız? İnsanları öldürtecek ve zaten sayımız çok az."

Demirel kaşlarını çatarak korulukta dolaştı ve seçimlerini düşündü. "Bir kez daha ayrılacağız," diye duyurdu. "Şüphesiz Kastenessen senin ölümünü arzulayan birinin ölümünü arzulamaz. Longwrath arkamızda kalsa da, onun canı bağışlanacak. Üç yoldaşımdan ona eşlik etmelerini isteyeceğim." "Onu korumak için" demek istediği açıktı. "Stave ve Ramen'in Manethrall'ı daha iyi bir tavsiyede bulunmazsa, bölüğümüzün geri kalanı Salva Gildenbourne'un izin verdiği hızla Andelain'e doğru yola çıkacak."

Stave Mahrtiir'e boyun eğdi. Manethrall boğazını temizledi. "Kordonlar'ım yine yolumuzu gözleyecek. Görevleri uzun adımlar için açık bir geçit aramak olacak. Bizi tehlikeden korumak ise Alçakgönüllüler'e düşüyor." Sonra sargılı yüzünü Bhapa ve Pahn'i'ye çevirerek koku, ses ve aura yoluyla yerlerini tespit etti. "Ama siz de kayalık bir yer aramalısınız. Şüphesiz eski düzlüklerin kalıntıları hâlâ duruyor, kayalık ve çorak, eski yarıkların ve tepelerin ağaçları engellediği yerlerde. Eğer mümkünse, Kastenessen saldırdığında bol miktarda gevşek taşın arasında durmalıyız."

Kendini açıklamadı; ama Linden, arkadaşlarının orman ve çalılarla engellenmezlerse kendilerini daha iyi savunabileceklerini düşündüğünü varsaydı.

Bhapa derin derin yutkundu. "Seni duyuyoruz Manethrall. Emriniz yerine getirilebiliyorsa, biz de yerine getireceğiz."

Pahni Liand'ı çabucak kucakladı, sonra dişlerini sıktı ve Bhapa'nın yanında durması için yanından ayrıldı.

Mahrtiir sesindeki sertlikle cevap verdi: "Senden şüphe etmiyorum. Alçakgönüllülere güvenin ve iyi yolculuklar."

Ancak Bhapa ve Pahni hemen yola çıkmadılar. Bunun yerine Demir El ve Çıta'nın ne diyeceğini duymak için beklediler.

"*Haruchaï*'nin Çubuğu mu?" diye sordu Coldspray.

Stave omuz silkti. "Manethrall bilge ve çekişme yollarında ileri görüşlüdür. Alçakgönüllüler onun öğütlerini onaylıyor. Ve onlar için korkmuyorum. Onların sözüne göre çok iyileşmişler. Yaşadıkları sürece bizi koruyacaklar.

"Rime Coldspray, daha önce yaptığınız gibi Seçilmiş'i ve onun yavaş yoldaşlarını taşıyıp taşımayacağınızı soruyorum."

"Yapacağız." Demir El bir kahkaha attı. "Gerçekten de, bunda ısrar ediyoruz." Yoldaşlarından birkaçı başını salladı. "Gizlilik işimize yaramayacağına göre, hızlı olmalıyız." Sonra Linden'a baktı.

"Linden Giantfriend, ne diyorsun?"

Linden derin bir nefes aldı; Asa'yı daha sıkı kavradı. Toplayabildiği kadar güvenle şöyle dedi. "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi. Sadece Anele'ye dikkat et. Liand'ı da yanımda tut."

Frostheart Grueburn kıkırdayarak öne çıktı ve Linden'i kollarının arasına aldı. "Bizi yanlış ölçüyorsun, Linden Avery," dedi sırtarak. "İri yarı ve çoğunlukla aptal olsak da, gözümüze bir sopa battığında anlarız. Senin yaşlı arkadaşın gibi hastalıklı bir adam bizim saygımızı kazanır. Şimdiden onu ödüllendiriyoruz."

Stormpast Galesend, Anele'yi kucağına alıp taş kaplı göğsüne nazikçe bastırırken Grueburn'ün şakasına kıkırdadı. Demirel zırhını giyerken, Grueburn daha ciddi bir şekilde devam etti. "Stonedownor'a gelince, seni duyduk. Vahşi büyü zamanı geldiğinde Kanun Asası'nı o taşmalı. Salva Gildenbourne izin verirse, Onyx Taşbüyücü omzumda koşacak. En kötü ihtimalle benden bir adım önce ya da arkamda olur."

Stonemage, Liand'ın koluna oturabilmesi için eğildi. Sonra onu Grueburn'ün yanına taşıdı. Her iki dev de

boğucu kahkahalar.

Kendisini Cirrus Kindwind olarak tanıtan bir Swordmain, Mahrtiir'i kollarına almadan önce onu ciddiyetle selamladı. Tavırları onun duygusal sıkıntılarına karşı içgüdüsel bir duyarlılık gösteriyordu. Bir çocuk gibi taşınmak onun mücadelecisi ruhunu yaralamıştı. İçinin derinliklerinde acı ve hüsrana dolu dilsiz bir hırıltı gizliydi. Kindwind onu gözlerini kaybetmeden önce tanımıyordu. Yine de onun inkâr ettiği sıkıntısını anlamış ve ona saygı duymuş görünüyordu. Onu ziyarete gelen bir devlet adamıymış gibi ön koluyla destekledi ve duruşu onu gururla taşıdığı izlenimini uyandırdı.

Coldspray katafraktını emniyete almayı bitirdiğinde, üç Dev Longwrath'ı ayağa kaldırdı. Geri kalanlar Demir El'in etrafında toplandı. Mahrtiir'in başını sallamasıyla Bhapa ve Pahni güneye doğru koşmaya başladı. Linden'in arkadaşlarının Revelstone'dan getirdiği battaniyeleri ve bohçaları bırakan yedi Dev ve Stave, Kordonlar'ı ormanın düğümlü gölgesine doğru takip etti.

Arkalarında, Longwrath ağzındaki tıkaçla itiraz etti. Ama kurtulmak için hiçbir çaba göstermedi. Prangaları yerinde kaldı. En azından şimdilik, öldürmek istediği kadının peşinden sürüklenmeye istekli görünüyordu.

Sonra Rime Coldspray ve Stave, Grueburn, Kindwind ve diğerlerini hızlı bir tırısla Salva Gildenbourne'a götürdü. Ağaçların kalın kasveti Linden'in arkadaşlarının üzerini kapatıp onu karanlığa gömdü. Erken gelen ışık gölgelikten içeri giremiyordu. Gözleri gölgelerin değişen ağırlığına alışırken, kendini uçuruma dönüşebilecek bir geleceğe doğru savruluyor gibi hissediyordu.

Dallar Grueburn'e çarptı. Birkaç tanesi Linden'in kafasına ve omuzlarına çarptı. Kordonların yolu Grueburn ve Onyx Stonemage'a yan yana koşacak yer bırakmadı. Stonemage, Grueburn'ü takip etmek zorunda kaldı. Yine de Pahni ve Bhapa'nın Kılıçmainnir'in rahatça ilerleyebileceği bir yol buldukları açıktı. Bhapa daha ileride keşif yaparken, Pahni Devlere rehberlik edecek kadar yakında kalmıştı. Linden'e göre devasa yaşlı ağaçlar ve genç fidanlar arasında uçuşuyor gibiydiler.

Kendini çaresiz hissettiği ve güvence istediği için usulca seslendi. "Stave, Alçakgönüllüler nerede?" Kendine güvenmiyordu.

aniden vahŖi büyüyü yükseltti. Uyarıya ihtiya ı olacaktı-

Stave'in sesi yaprakların arasından süzülerek ona geri döndü. "Galt ve Branl, *skurjdan* emin olduğumuz doğuya doğru adımlarımızı eŖleŖtiriyor. Galt ileride, Branl ise konuŖmamızın en dıŖ sınırında arkamızı kolluyor. Batıda Clyme bizi izliyor. *Skurj* yaklaŖtıėında, belki de bir fersah uzaktayken önceden uyarılmıŖ olacağız."

Bir fersah, diye d Ŗ nd  Linden; ama bu sözcük ona hiçbir Ŗey anlatmıyordu. Dar ve çalılıklarla kaplı ormanda mesafeleri tahmin edemiyordu. *Skurj*'un ne kadar hızlı gelebileceği hakkında da hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, ağaç govdelerinin ve dallarının, devrilmiŖ  l  odunların ve sarmaŖıkların ŖaŖırtıcı bir çabuklukla yanından geçip gittiği; alçak tepeleri aŖtıėı ve sığ vadileri sayamadan geçip gittiği; Grueburn' n derin ve sert ama çaresizlikten uzak nefes aldığı ve gücünün damarlarında cesaret gibi aktığıydı. Tüm Swordmainnir'ler Ranyhyn kadar  evik oldukları izlenimini veriyorlardı.

Bu hızı s rd rebilirlerse, öğlene kadar Andelain sınırlarına ulaŖabilecekler miydi?

Ne olursa olsun, Linden'in Kastenessen'in saldırısına hazırlanmak için fazla zamanı olmayacaktı.

Yine de konsantre olamayacak kadar dikkati daėılmıŖtı. Grueburn' n adımları onu sarstı; ve ormanlık alan, büyüme ve çürümenin kakofoniyle duyularının içine iŖledi. G neŖ ıŖıėı ağaçların tepelerinde parıldamaya baŖlamıŖtı. Etrafındaki orman sonsuza kadar uzanıyor gibiydi, buruŖuk ve asi; bakımsız yaŖamla manik. Grueburn' n kollarının zıplayan perspektifinden Salva Gildenbourne aŖılmaz görünüyordu. Swordmainnir'in bu kadar hızlı hareket edememesi gerekirdi. Ama toprağın her kıvrımında ve açısında, ağaçların bir barikat oluŖturacak Ŗekilde kümelendiği her yerde, sarmaŖıklar ve  l  ağaçlardan oluŖan her engelde, Kordonlar Devlerin engellenmeden koŖmasına izin veren bir yol buldu.

Tepeler ve daha fazla tepe. Bataklıklar ve dere yatakları. Kır çiçekleriyle bezenmiŖ beklenmedik açık çim alanları. Ormandaki su birikintileri gibi küçük bataklıklar.

Her adım vahşı büyü ihtiyacını daha da yaklaşıtıyordu; ama Linden hâlâ hazır değildi.

Ara sıra çalıllara takılan grup, uzun bir yamaçtan aşağıya doğru koşmaya başladı. Grueburn ne zaman ayağı kayıp bir ağaca çarpsa, boştaki kolunu koruyucu bir şekilde Linden'in etrafına sarıyor; darbeyi omzuyla karşılıyor ve koşmaya devam ediyordu. Kadının zırhına tutunan Linden sanki yumruk yemiş gibi sarsıldı. Ancak yüzüne ve kollarına saplanan dallar onu sadece nadiren, hafifçe çizdi. Asayı tutmaya devam etti.

Mahrtiir'in Kordonları'nın Devlerin önünde kalmayı nasıl başardığını bilmiyordu. Coldspray'in halkının muazzam dayanıklılığına aşınaydı. Ve Stave de *Harucha'i*ydi. Ama Ramenlerde doğaüstü hiçbir şey yoktu, belki de Ranyhyn'le olan birliktelikleri dışında. Daha küçük oldukları için Bhapa ve Pahnı koşmak zorundayken, Swordmainnir tırıs gidiyordu. Şüphesiz dayanıklılıkları bile bu şekilde sonsuza dek devam etmelerini sağlayamazdı.

Yamacın dibinde, Kordonlar Devleri arazinin etinde sivri bir yara gibi bir vadiye götürdü. Orada zemin kayalarla karışmış ve Devler daha yavaş hareket etmek zorunda kalmıştı. Bu soluklanma anında Linden sağlık duyusunu ileriye doğru yönlendirdi; Pahnı'nın durumu hakkında bir ipucu yakalamaya çalıştı. Ama vadi kıvrılıyordu: duvarlarının yosun tutmuş graniti görüşünü engelliyordu. Yoğun rutubet, küf ve soğuk taş kokuları burnuna doldu. Grueburn'ün kayaların etrafından ve üzerinden geçişiyle bir o yana bir bu yana savruluyordu. Ve önündeki devler algısını dolduruyordu. Mahrtiir, Liand ve Anele'ye odaklandığında iyi olduklarını görebiliyordu. Ama Pahnı'nın varlığını algılayamadı.

"Mahrtiir?" diye sordu endişeyle. "Pahnı ve Bhapa için endişeleniyorum. Bunu daha ne kadar sürdürebilirler?"

Manethrall, Kindwind'in omzunun üzerinden şöyle cevap verdi: "Ramen'i uzun zamandır tanıımıyorsun Ringthane. Gerektiğinde Ranyhyn ile kısa bir süre koşabiliyoruz. Ve doğuştan gelen dayanıklılığımız titizlikle eğitilmiştir.

"Kordonlarım kendilerinden istenen her şeyi yerine getirecektir." Bir anlık tereddütten sonra ekledi, "Yine de kendi sınırlarına yaklaştıkları açık.

güç. Eğer kaçınılabilirse, kendilerini aşmalarını istemiyorum."

Devler hep birlikte adımlarını yavaşlattı. Nefes alıp verirken Linden, Coldspray'in sorduğunu duydu. "Stave?"

"Kordonlar bize iyi rehberlik etti." Stave'in sesi soluk soluğa değildi. Sesi, sarf ettiği eforun hiçbirini ele vermiyordu. "Onların dayanabileceğinden daha fazla acele edersek yardımlarının faydasını feda etmiş oluruz." Demir El'in dile getirilmeyen sorusuna, "Alçakgönüllüler tehlike sezmez," diye cevap verdi.

"Pekâlâ." Grubun başındaki Coldspray adımlarını daha da yavaşlattı. "Her şeye rağmen biz de yorgunuz. Günlerdir gerçek anlamda dinlenemedik ve Devler bile yorulmalı.

"Dört fersah yol kat ettiğimizi görüyorum. Şüphesiz düşmanlarımız bize karşı toplanıyor. Eğer Manethrall'ın Kordonları elverişli bir savaş alanı bulursa, belki de tükenme tehlikesi yerine sonumuzu orada beklemek daha iyi olacaktır."

"Evet," diye yanıtladı Mahrtiir. "Rime Coldspray, sende kurnazlık kadar bilgelik de var. Kastenessen bizi Andelain'den uzak tutmak istiyorsa, bir an önce saldırmalı. Bu yüzden hız artık en büyük ihtiyacımız değil."

Gölge alametleriyle kaplı Demir El'in aurası, bir onaylama isteğini ima ediyor gibiydi. Tekrar sordu. "Stave?"

Stave'in sesi omuz silkmeye benziyordu. "Eğer Seçilmişler buna karşı çıkmazsa, ben de Manethrall ile aynı fikirdeyim." Bir süre sonra ekledi, "Alçakgönüllüler de öyle. Bize yardımcı olabilecek bir arazi aramanın zamanı geldi."

"Linden Giantfriend?" Coldspray sordu. "Kabul ediyor musun?"

Dört fersah mı? Linden merak etti. Andelain'e giden yolun yarısı mı? Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Güneş yaprakların üzerinde küçük benekler halinde parılıyordu ama vadinin kenarları güneşi saklıyordu. Eğer Devler gerçekten de dört fersah kat etmişlerse-

Coldspray, Mahrtiir ve Stave haklıydı. Kastenessen yakında saldıracaktı. Kendini hazırlaması gerekiyordu.

Tanrı aşkına neyi bekliyordu?

Belki de beklemiyordu. Belki de Andelain'de çoktan bir pusu hazırlamıştı.

Skurjların Andelain Tepeleri arasında ziyafet çekiyor olma ihtimali Linden'in midesini bulandırdı. Ama endişelerini yuttu.

"Muhtemelen haklısınız. Her halükarda, daha iyi bir önerim yok. Dinlenmek işime yarayabilir. Ve kendimi toparlamak için bir şansa ihtiyacım var."

Demir El hemen yüksüz yoldaşlarından birini Pahni ve Bhapa'yla konuşması için önden gönderdi. Stave ve diğer Devler vadinin derinlikleri boyunca ilerlemeye devam ettiler.

Linden belli belirsiz Longwrath ve muhafızlarının ne kadar zemin kaybettiğini ve onu tekrar öldürmeye çalışmadan önce ne kadar gecikeceğini merak ediyordu. Ama bu tür endişelerle dikkatini dağıtmayı göze alamazdı. Swordmainnir onu koruyacaktı. Dikkatini güce ve *skurj'a*; Thomas Covenant'ın yüzüğüne ve onun sınır tanımayan kararlılığına odaklaması gerekiyordu. İçinde bulunduğu koşullar onu ilk kez kendini aşmaya zorlamıyordu.

İçindeki kederli ve korkmuş bir parça Antlaşmalı olmadığı konusunda ısrar etti, *değildi*. Hiçbir zaman onun dengi olmamıştı. Onun abartılı ve öngörülemeyen zaferler kazanma kapasitesiyle boy ölçüşebileceğini iddia etmek aptallıktı.

Ama Roger ve *Croyel* ona Toprak Kanı mağarasında düşünmesi için zaman vermiş olsalardı, o da aynı şeyi söyleyecekti; ve böyle yaparak, kendisini yok etmelerine yardım etmiş olacaktı. En azından kısmen, onlara karşı başarılı olmuştu çünkü ona kendinden şüphe edecek bir alan bırakmamışlardı. Jeremiah'ın yaralı çaresizliği ve *Croyel'in* zalimliği onu emin kılmıştı.

Bu kesinlik, gömülü bir taş gibi sarsılmadan içinde derinlerde kaldı. Yetersizlikleri üzerinde durmadığı sürece, sevdiği şeyler için savaşılabildi; nefret ettiği şeylere karşı çıkabilirdi. Bir yolunu bulacaktı.

Bunu Birinci Woodhelven'in yok edilmesinden sonra yapmıştı.

Grueburn'ün kollarında dinlenen Linden, Mutabakat'ın gücünün kırıntıları için kendini aradı.

Yavaş yavaş vadinin duvarları çöktü ve şirket güneyde yüksek ve sık ağaçlı bir yamaçla çevrili geniş bir vadiye açıldı. Ormanın içinden bakıldığında, tepenin gökyüzüne doğru uzanan yamacı tırmanılamayacak kadar dik görünüyordu. Fakat

Bhapa ve Pahni yükselti boyunca eğilerek, ağaç gövdelerine tutunarak ve çalılara tutunarak yukarı doğru bir yol buldular. Ağaçların ve çalıların kökleri kayalığın çatlak kemiklerine derinlemesine düğümlenmişti: Swordmainnir'i Ramen kadar kolay tutuyorlardı. Linden'in yanındakiler tırmanışı düşündüğünden daha az zorlukla gerçekleştirdiler.

Tepenin ardında, Salva Gildenbourne yavaş yavaş yükseliyor, Devler de adımlarını hızlandırıyor. Burada toprak ana kayanın üzerinde daha ince bir şekilde uzanıyordu. Ağaçlar arasında daha geniş boşluklar vardı: çalılar artık zemini tıkamıyordu. Düzensiz aralıklarla, gri-yeşil likenlerle kaplı kayalar Gilden, çınar ve meşe ağaçlarının arasından çıkıyordu. Şafaktan bu yana ilk kez Linden etrafına bakabiliyor ve yedi Swordmainnir'in hepsini görebiliyordu. Liand'a baktığında, Liand onu rahatlatmak için gülümsedi.

Pahni ileride görüş alanının dışında kalmış, geniş ağaçlar ve Devlerin ağır omuzları tarafından gizlenmişti; ama Linden şimdi diğer duyularıyla Kordonun ipuçlarını yakalıyordu. Pahni hafif yamaçta akıcı bir şekilde ilerlese de, belirgin bir yorgunluk hissi yayıyordu. Linden Kordon'un kaslarının titrediğini hissedebiliyordu.

Yakında, diye düşündü Linden. Bhapa yakında Mahrtiir'e uygun bir yer bulmak zorunda kalacaktı.

Stave'in başı aniden sarsıldı. Bir an sonra Coldspray'e şöyle dedi: "*Skurjlar*, Ironhand. Galt onları fark etti."

Swordmain, "Onların sayısını sayabiliyor mu?" diye sorarken korku Linden'i sarmıştı.

"Yapamaz. Duyularının sınırında bulanıklaşıyorlar. Yine de bizden eminmiş gibi ilerliyorlar. Ve hızları bizimkini aşıyor. Yakında Galt onları saymaya çalışacak."

Coldspray tekrar Mahrtiir ve Linden'a baktı. "Kaçalım mı o zaman? Uçmakta umut var mı?"

Muhtemelen Devler Pahni ve Bhapa'yı taşıyabilir.

"Galt öyle olmadığını düşünüyor," diye yanıtladı Stave kesin bir ifadeyle. "Ağaçlar ve arazi *Skurj*'u engellemiyor. Ve büyük bir hız kapasitesine sahip görünüyorlar. Gerektiğinde onlardan hızlı koşabilir misin? Loric'in *krilini* elde edene kadar bunu yapabilir misin?"

Demir El başını salladı. "Çok fazla koştuk. Dev olmamıza ve gücümüzle gurur duymamıza rağmen şimdiden yorgunluk çöktü üzerimize. Eğer yapılabiliyorsa, Manethrall'ın öğütlerine uymalıyız."

"O halde Kordonlarıma önceden haber verilmeli," diye homurdandı Mahrtiir. "Alçakgönüllülerin zihinlerini duyamazlar."

"Cabledarm!" Coldspray devlerden birine seslendi. "Bu iş sana düşüyor. Kordonları geç. Aramalarında onlara yardım et."

"Evet," diye cevap verdi Cabledarm. "Başka kim var?" İstekli bir sırtıyla dişlerini gösterdi. "Bilgelik ve kurnazlık kendilerini tükettiğinde, basit güç galip gelmelidir."

"İzle ve öğren, Linden Dev Dostu!" diye bağırdı koşmaya başlarken. "Cabledarm'ın Swordmainnir'in en kudretlisi olarak kabul edilmesinin iyi bir nedeni var!"

Eğimin de yardımıyla Pahnî'nin peşinden gidiyor gibiydi.

"En güçlü, ha!" diye mırıldandı Grueburn yoldaşlarına. "Bu unvanı talep ediyorum. Kollarımı serbest bırakın ve bana karşı kendini kanıtlamaya çalışan her gücü 'tanıyayım'."

Devlerden birkaçı kıkırdadı; ama Coldspray sertçe emretti, "Adımlarını hızlandır, Swordmainnir. Şimdi acele edersen, *Skurj* bize saldırmadan önce biraz soluklanabilirsin."

Kadınlar hızlarını artırdı. Linden onların Cabledarm'ın peşinden koşmalarını bekliyordu ama öyle olmadı. Bunun yerine Demir El onları hızlı bir yürüyüşe tuttu. Bir süre sonra Linden, Coldspray'in Kordların *bol miktarda gevşek taş* arayışını *-yarıkların ve burçların eski çöplerini-* aşmak istemediğini fark etti. Bhapa, Mahrtiir'in gereksinimlerini karşılayan bir yer bulduğunda -ya da bulursa- Coldspray geri dönmek zorunda kalmadan oraya doğru ilerlemek istiyordu.

Sanki kendisi de fersah fersah kaçmış gibi titreyen Linden, Jeremiah'ın yarış arabasının hâlâ kendisinde olduğunu teyit etmek için cebine dokundu. Sonra Covenant'ın yüzüğünü çıkardı.

Güneş öğleye doğru yükselirken düzensiz güneş ışığı sıçramaları küçük metal çemberi yakaladı. Covenant'ın evlilik yüzüğü ne zaman elinde gümüş renginde parlarsa, Linden istemsizce irkilirdi. Lütfen, Tanrım, diye dua etti kendini duymadan. Lütfen. Yüzük, Covenant'ın

Avucunun solgun derisi; ne umudu ne de çelişkiyi kapsayamayacak kadar küçük.

Vahşi büyü ancak ait olduğu kişinin iradesi, kararlılığı kadar güçlüdür. Beyaz altının gerçek sahibi.

Covenant onunla Nom'a hükmetmiş; Gyre'lı Kasreyn'le yüzleşmiş; Banefire'in öldürücülüğünü denatüre etmişti. Despiser tarafından kullanıldığında, vahşi coşkusu Covenant'ın ruhunu Zamanın Kemeri'ni korumak ve sürdürmek için yüceltmmişti. Ve Linden'in kendisi de bir *kazaya* neden olmuştu. *Yanlış ellerde hala oldukça güçlüdür.* Yine de bu kusursuz beyaz altın örneği ona ait değildi.

Ait olduğu kişi seçene kadar gerçekten hayata geçmez. kullanmak için.

Roger yalan söylüyor olabilirdi; ama o öyle düşünmüyordu. Söylediklerinin çoğu anılarıyla, deneyimleriyle örtüşüyordu.

Lanet olsun. Yumruğunu halkanın etrafında sıktı. Bir *kaos* yaratmıştı: bir başkasını yaratabilirdi; *skurj*'u anların çılgın girdabında yakalayabilir ve onları belirsiz bir geleceğe doğru savurabilirdi. Eğer risk almaya istekliyse-

Roger'a Falls'u sorduğunda, "*Eninde sonunda her şeyi yok edecekler*" diye cevap vermişti.

Bu konuda da onun doğruyu söylediğine inanabilirdi.

Pekâlâ, kendine acımasızca söz verdi. Daha fazla *sezaryen* yok. Başka bir şey deneyeceğim.

Ancak neye teşebbüs edebileceğini bilmiyordu.

İleride, Cabledarm'ın Pahnî'ye ulaştığını hissetti; Dev'in Pahnî'yi kollarına alıp koşmaya devam ettiğini hissetti. Bhapa'yı aradılar ama onu bulamadan Linden'in menzilinün ötesine geçtiler.

Coldspray'in yanında ilerleyen Stave, Linden ve Manethrall'ın duyabileceği şekilde konuştu. "Branl tehdit olmadığını bildirdi. Görünüşe göre Longwrath ve refakatçisine saldırılmayacak. Ve Clyme da herhangi bir kötülük görmüyor. Bu yüzden o ve Branl savunmamıza katılmaya geldiler.

"Galt da aynısını yapacak. Ancak, o ilk olarak *skurj*. Şu anda bir puandan daha azını algılayabiliyor. Eğer hiçbir şey keşfetmezse

güçlerini artırırlarsa, onları geri çevirip çeviremeyeceklerini öğrenmeye çalışacaktır."

Linden irkildi. O canavarlardan biri Galt'ı bütün olarak yutabilirdi.

-

"O zaman aptalın teki," diye tersledi Demir El.

Stave kararlı bir şekilde cevap verdi: "O *Haruchai* olduğu kadar Humbled da.

Ne zekası yavaş ne de uzuvları zayıf. Bizim doğrudan yardımımız dışında kendini feda etmeyecektir. Bunun yerine sadece *Skurj*'un yavaşlatılıp yavaşlatılamayacağını ya da yönünün değiştirilip değiştirilemeyeceğini belirlemeye çalışacaktır."

Coldspray cevap vermeye başladı ama uzaktan gelen bir bağırış onu böldü. Ağaçlar ve yeşilliklerle boğulan Cabledarm'ın feryadı zar zor duyulabiliyordu.

"Bir yer bulundu! Yönünüzü biraz doğuya çevirin!" Doğuya doğru. *Skurj*'a daha yakın.

Demir El durdu; Mahrtiir'le yüzleşmek için döndü. "Manethrall," dedi gergin bir sesle. "Ramen'e olan saygımız her geçen gün artıyor. Kordonlarınızın bize iyi hizmet ettiğini söylemek yetersiz bir övgü olur. Gerçek bir minnettarlık için gecikemeyiz. Bununla birlikte, böylesine metanet ve beceriye sahip bir halkın dostluğunu talep etmekten onur duyduğumuzu bilin."

Adam cevap veremedi kadın dönüp koşmaya başladı. Yoldaşları da hemen onu takip etti ve ağaçların arasında koşarken hafifçe sola doğru eğildiler.

Linden ne kadar uzağa koştuklarını bilmiyordu. Korkuları kafasını karıştırıyordu. Defalarca kendini nefesini tutarken yakaladı. Yine de Devlerin hızı, Salva Gildenbourne'un yeşilliklerinin giderek azaldığını açıkça gösteriyordu. Toprak zenginliğini kaybettikçe, yeni taş tabakaları ve hava, zaman ve likenle lekelenmiş eski ana kaya çıkıntıları ortaya çıkıyordu. Çok az çalı ve fidan Swordmainnir'in adımlarını engelliyordu. Gilden, eski meşeler ve ara sıra kırılğan huş ağaçları birbirinden uzakta duruyor, güneş ışığının yere ulaşmasına izin veriyordu. Devler, sanki öngörülebilir gerçekliğin içinde ve dışında titriyormuşçasına parıltıların arasından geçip gidiyorlardı.

Önlerindeki ağaçlar kısa bir süreliğine açıldı. Aradaki boşluktan Linden, bir titanın mezar höyüğü gibi yüksek ve yuvarlak, kayalık bir tor gördü. Sonra Devler, Asa Ateşi kadar parlak, tam gün ışığına koştu; ve kendini, çağların moloz haline getirmiş olduğu

ölçülemeyecek kadar eski bir volkanik tıkaç gibi bir oluşuma bakarken buldu.

Ona uzun göründü: tepesine ulaşmak için bir çakıl taşı bile atamazdı. Yine de çevresindeki ağaçlardan daha alçakta duruyordu. Bhapa'nın ve Pahnî'nin rehberliği olmasaydı, Devler onu kolayca gözden kaçırabilirdi.

Ev büyüklüğündeki kayalar yanlarını destekliyordu ama höyüğün geri kalanı her boyutta ve şekilde kırık kayalardan oluşuyordu. Linden'in bakış açısından tepe, tüm Devlerin bir arada durup silahlarını kullanabileceği kadar geniş görünüyordu.

Mahrtiir'in hevesi Tor'un tam da istediği şey olduğunu gösteriyordu. Ama Linden ikna olmamıştı. Eğer yoldaşları kendilerini höyüğün tepesinde savunmayı seçerlerse, kaçış yolları olmayacaktı.

Bhapa boğumlu yokuşun dibinde nefes nefese duruyordu. Ama Cabledarm Pahnî'yi torununa kadar taşımıştı. Yoldaşları ormandan çıkarken Kılıç Ustası dramatik bir şekilde el salladı. "Övüncümü geri alıyorum!" diye haykırdı: bir sevinç çığlığı. "Beceri, kas ve gücün erişemeyeceği pek çok şeyi başarabilir! Manethrall'ın Kordonları beni alçalttı. Bu hayranlık uyandırıcı tabyaya rastlayamazdım!"

"İşe yarayacaktır," diye mırıldandı Mahrtiir, höyüğe görme dışındaki duyularıyla bakarak. "Burada Ramen bile Kastenessen'in iğrenç canavarlarına karşı koyabilir."

Linden güneş ışığında gözlerini kırptırdı; başını salladı. Bhapa'nın durumu onu telaşlandırmıştı. Hâlâ koşuyormuş gibi soluk soluğaydı, bitkinliğin sınırındaydı. Susuzluktan kol ve bacakları titriyordu. Anlaşılan ararken hazine meyveleri ya da su için duraklamamıştı. Birinci Woodhelven savaşından sonra Mahrtiir'in Manethrall olarak yerini almayı reddetmişti. Belki de bunu telafi etmek için, Mahrtiir'in güvenine layık olduğunu kanıtlamak için neredeyse secdeye kapanmıştı.

Bu toru bularak mı? Linden anlamadı. *Skurj* granit yerdî. Kordonların, Devlerin kaçıp saldırabileceği açık bir kaya alanı aradıklarını düşünmüştü. Kayalara tırmanırlarsa tuzağa düşerlerdi.

Ama Demir El Linden'in endişesini paylaşıyor gibi görünmüyordu. "Hizmet etmek mi?" diye karşılık verdi sanki Mahrtiir şaka yapmış gibi. "Hizmet etmekten daha fazlasını yapacak. Düşmanlarımızı, avantajlı olduğumuz yerlerde yoğunlaştıracak.

yükseklik ve taş bizimdir. Eğer Linden Giantfriend sendelemezse, hayatlarımız için hala umut edebiliriz."

Eğer Linden bocalamasaydı-

"Galt bize doğru acele ediyor," diye duyurdu Stave. "*Skurj* onun altından geçiyor. Rotalarını saptırmayı başaramadı. Bu yüzden onlardan kaçmaya çalışacak. Yaratıklardan on sekizini görüyor. Eğer başkaları da geliyorsa, onları henüz ayırt edemiyor."

"Peki ya mesafe?" diye sordu

Coldspray. "Bir fersahtan daha az."

Demir El sertçe başını salladı. "O halde şimdi yükselmeliyiz. Biz kendimizi hazırlarken Linden Avery gücünü hazırlayabilir."

Coldspray'in yoldaşları hemen karşılık verdi. Grueburn ve Stonemage yığılmış kayalarla yüzleşirken, son yüksüz Dev Bhapa'yı kollarına aldı ve tırmanmaya başladı.

Serbest eliyle kendini destekleyen Grueburn yukarı doğru ilerledi. Zaman ve ağırlık toru görüldüğünden daha sağlam hale getirmişti. Ve Devler taşın her halini yakından tanıyorlardı. Hiçbiri tepenin zirvesine çıkarken kaymamıştı.

Orada kayalar pürüzlü ve tehlikeliydi. Çatlamış granit ve kaygan bazalt her yerde çıkıntı yapıyordu, dişler gibi ham kenarlı: bükülmüş ayak bileklerine, sıyrılmış inciklere, kırılmış kemiklere davetiye çıkarıyordu. Burada savaşmak zor olacaktı. Devler, saldırganlarını inceledikleri kadar ayaklarını nereye koyduklarına da dikkat etmek zorundaydı. Ancak taş, Linden'in tahmin ettiğinden daha geniş, belki de bir uçtan diğer uca otuz adımlık kaba bir daire oluşturunuyordu. Savunucuları savaşmak için fazlasıyla yeterli alana sahip olacaktı.

Grueburn onu dikkatle yere bıraktı. Kendini dengesiz açılara ve yarıklara dayayan Linden, genç Kord'un durumunu ölçmek için Pahni'ye baktı. Bhapa gibi Pahni de gücünün sonuna yaklaşmıştı ve ciddi şekilde susuz kalmıştı. Ve Linden'in yıllara dayanan eğitiminden ve dayanıklılığından yoksundu. Ramen gururuna rağmen, Cabledarm'a doğru sarktı.

Taşbüyücü onu serbest bırakır bırakmaz Liand kayaların üzerinden Pahni'ye doğru fırladı. Tehlikeli yüzeyi umursamıyor gibiydi ama Stonedownor mirası ayaklarına rehberlik etmiş olmalıydı. Ona ulaştı

Bir anda onu kollarının arasına aldı. Onu birkaç kalp atışı boyunca tuttuktan sonra nefes nefese kaldı. "Su. Dayanıklısıdır ama su içmesi gerekir."

"Cord Bhapa da öyle olmalı," diye mırıldandı Coldspray uzaktan. Bakışları Salva Gildenbourne'un doğuya doğru uzanan genişliğini sanki ağaçların arkasını ya da içini görmeye çalışır gibi taradı. "Elimizde hiç yok. Ve bir dere aramak için yoldaşılarımdan birini riske atmayacağım." Sonra Liand'a baktı ve onu rahatlatmak için gülümsedi. "Yine de, eğer az *miktarda elmas zahiresi* bulamazsak, gerçekten de zelim oluruz, kendimize layık olmayız."

Liand Baktım, anlayışsız ve korkmuş; ama Linden'in Kordonlar için duyduğu endişe azaldı. *Elmas* içkisini iyi hatırlıyordu. Devler için damıtılmış güçlü bir likördü. Ama *alianta* ile ortak erdemleri vardı: Bhapa ve Pahn'i'yi bir süreliğine iyileştirirdi.

Grueburn ve Stonemage sırtarak zırhlarının altına uzandılar ve devasa ellerinde küçük görünen taş şişeleri çıkardılar. Şişeler, Devler'in ilminin bir uygulaması olarak, şekilli zırhın içine rahatça sığabilmeleri için düz ve hafif kavisli bir şekilde biçimlendirilmişti.

Grueburn matarasını Liand'a verdi; Taşbüyücü Bhapa'yla ilgilenirken o da Pahn'i'yle ilgilensin.

Rahatlayan Linden, diğer arkadaşlarının durumunu düşünmek için döndü.

Devler gözle görülür biçimde yorgundu. Çok uzun süredir çok fazla baskı altındaydılar: devasa canlılıkları aşırı gerilmiş halatlar gibi yıpranmaya başlamıştı. Ama hâlâ dayanıklılık rezervleri vardı. Ve birkaç yudum *elmas suyu* kalplerini ferahlatmış gibi görünüyordu.

Gerektiğinde, fırtına gücüyle savaşırlardı.

Galesend onu serbest bıraktığında, Anele kör ve emin adımlarla tacın ortasına doğru ilerledi. Orada, kayaların arasındaki dar bir çatlağa sıkışarak oturdu. Başını eğerek taşı okşamaya ve onu yatıştırmak istercesine mırıldanmaya başladı.

Anele'den daha az emin olan Mahrtiir, tepenin kenarına doğru ilerledi ve görünüşe göre taşları inceledi. Sonra Stave'e şöyle dedi. "Bu manzaranın değerini anlıyor musun?"

"Biliyorum," diye cevap verdi Stave kayıtsızca. "Alçakgönüllüler de öyle. Öngörüne saygı duyuyorum Manethrall."

"Bu onuru hak etmiyorum, *Harucha*'nin Stave'i." Mahrtiir höyüğü incelemeye devam etti. "Bu zor durumda pek bir işe yaramayacağım." Sonra dişlerini gösterdi. "Yine de mücadele ve savaş derslerine olan bağlılığımın bir işe yaramış olmasından dolayı mutluyum."

"Manethrall," dedi Rime Coldspray azarlar gibi. "Hikâyelerin Linden Avery'ninkiler kadar kederli ve bir o kadar da acı. Onlardan burada bahsetme."

"Evet," diye homurdandı Mahrtiir nefesinin altından. "Seni duyuyorum." Sargısı gözlerini kapatıyordu.

Boş küfürler mırıldanan Linden, torun etrafındaki bölgeyi taradı.

Batıya baktığında Clyme'in ormandan çıktığını gördü. Kolayca koşuyor, Tor'un dik yamaçlarına kendini zorlanmadan atıyordu. Bir bakışta Stave'e doğruyu söylediğini anladı: yaraları neredeyse tamamen iyileşmişti.

Birkaç dakika sonra Branl kuzeydoğudan yaklaştı. Linden ve arkadaşlarına katılmak için hızla ilerledi, engebeli tırmanıştan etkilenmemişti, sanki o da Devler kadar taştan bir yandaştı. O da neredeyse bütündü.

Linden, Galt'ın yokluğunu zihninde bir çapak gibi hissediyordu. Onu beklemek, *Skurj*'un hareketleri hakkında vereceği raporu dinlemek istiyordu. Beyaz altına konsantre olması gereken anı mümkün olduğunca ertelemek istiyordu. Etrafındaki her hayat onun Mutabakat'ın yüzüğünü kullanma becerisine bağlıydı. Başarısızlıktan korktuğu için bu girişimde bulunmakta tereddüt etti.

Ancak tam da bu nedenle, daha fazla ertelemeyi göze alamazdı. *Yapamazdı*. Arkadaşları kendilerini ve onu tuzağa düşürmüştü. *Skurj* henüz sağlık hissini etkilememişti ama çok yakındaydılar. Kastenessen Despiser değildi. Roger onu dürüstçe tarif etseydi, çektiği ıstırap onu sabırsız, gecikmeye tahammülsüz biri yapardı. Neden bu kadar uzun süre beklediğini bilmiyordu.

Şimdi, kendine emretti. Şimdi yap.

Liand hâlâ Pahnî'nin üzerinde geziniyordu. Yine de Linden sanki onun endişesini umursamıyormuş gibi adını seslendi. Adam ona doğru döndüğünde basitçe, "Al," dedi ve Kanun Asası'nı ona uzattı.

Gözlerinde anlık olasılıklar parladı. Ondan bunu yapmasını istemişti. Belki de Asa'yı elinde tutmanın *orkestrasına* daha fazla Dünya Gücü aktarmasını sağlayacağını düşünmüştü.

Linden ona başını salladı ve yeni başlayan heyecanının sözünü kabul etti. Sonra, Asası olmadan kendini çıplak, utanç ve yetersizlik içinde hissediyormuş gibi yarı sinmiş bir halde, tepenin doğu kenarına on adım mesafedeki düz bir bazalt tabakasına doğru beceriksizce tırmandı. Orada bağdaş kurup oturdu, Covenant'ın yüzüğünü dua eder gibi iki elinin arasına aldı ve vahşi büyüye giden yolu düşünmeye çalıştı.

Devler onun etrafında küçük yudumlarla *elmas sırası* içtiler; kendi aralarında sessizce konuştular; zırhlarını ayarladılar ve silahlarını hazırladılar. Clyme ve Branl doğuyu Galt ve tehlike için gözlüyordu. Stave, Linden'in yanında rahatlamış bir halde bekliyordu. Mahrtiir'in emriyle Kordonlar Anele'yi korumak için toplandı.

Yaşlı adamın iki ya da üç adım ötesinde, Liand Asa ve dile getirilmemiş arzularıyla baş başa duruyordu.

Linden ilk kez torun üzerinde esen ve her taraftaki ağaç tepeleri arasında fısıltılar gibi hışırdayan esintiyi fark etti. Rüzgârın dokunuşuyla yanaklarında ve alnında nemli çizgiler gibi küçük acı çizgileri oluştuğunu fark etti. Devlerin Salva Gildenbourne'a doğru koşuşturması sırasında çizilmişti. Kabuk parçaları küçük acılarını kabuklandırmıştı.

Ama dallardan bazıları gömleğine takılmış ve kırmızı fanilayı yırtacak kadar sert olmuş olmalıydı. Küçük yırtıklar omuzlarına ve kollarına dağılmıştı. Birkaçında kurumuş kan damlacıkları vardı. Kalbinin üzerindeki kurşun deliği gibi, kot pantolonundaki esrarengiz çimen lekeleri gibi, yırtıklar ve kopmuş iplikler de önemsiz, anlamsız görünüyordu. Kaderini açığa vurmuyorlardı.

Jeremiah'ın ona ihtiyacı vardı. Thomas Covenant'a ihtiyacı vardı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Gümüş ateşin üzerine açılan kapı onun içinde bir yerlerde duruyordu. Tek yapması gereken onu bulmaktı.

Ama içeri doğru uzandığında kapı yoktu. Onun yerine midesinde bir bulantı kıvrımı kıpırdandı.

Oh, *Tanrım!* Ani b i r dehşet kapladı içini. İşte bu kadar! *İşte bu!* beklediği şey!

Linden ne yaptığının farkına bile varmadan yüzüğü düşürdü. Ayağa fırladığında zincirinden işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu-

-Ve Esmer sanki kendini rüzgâr ve güneş ışığından yaratmış gibi önünde cisimlendi.

Kastenessen'in torunu, kan bağıyla olmasa da teoloji yoluyla. *Ona tamamen hizmet ediyorum. Sana da hizmet ettiğim gibi.*

Stave tereddüt etmeden onunla Cail'in oğlu arasına girdi; Merewives'in oğlu. Devler şaşkınlıkla bağırarak döndüler. Hazır bıçakları rüzgârda tısladı. Branl, Stave'e doğru ilerledi. Clyme rahatsız olmadan ya da sadece umursamadan Galt ve skurj'u izlemeye devam etti.

"Yele ve Kuyruk!" Mahrtiir tersledi. "Esmer, *hayır!* Bu sadece bir ihanet değil. Bu Kastenessen'in ve Fangthane'nin zaferi."

Liand tepki verdiyse de Linden bunu duymadı ya da hissetmedi.

Esmer'in varlığı vahşi büyüü engelledi. Kastenessen'in beklediği şeyin bu olduğuna şüphe yoktu.

Yine de Esmer'e bakarken Linden'in dehşeti dehşete dönüştü. Farkında olmadan onun kendini iyileştirmesini, kusursuz ve sert görünmesini, güç için hazır olmasını beklemişti. Ama yanılmıştı. Zarif simarı kir ve kanla kirlenmiş, lime lime olmuştu. Harrow, Roger ve Demondim-spawn'la olan tuhaf mücadelesinde aldığı yaralar hâlâ duruyordu. Kendini savunmayı reddettiği için eti yanmış ve parçalanmıştı. Şimdi yaraları pislik kokuyordu. Bazıları iltihaplanmıştı.

Bakışlarındaki yeşil kaynama ağlayan denizleri andırıyordu. Keder ve öfke yüzünü çarpıtıyordu. Linden'in ölümünü garantilemek için gelmiş gibi görünüyordu; hem Kanun Asası'nın hem de Ahit'in yüzüğünün Kastenessen'e -ya da Kastenessen bu tür güçleri küçümsüyorsa Roger ve Lord Foul'a- düştüğünden emin olmak için.

Coldspray onun arkasında durdu. "Bu gerçekten Esmer mi?" diye sordu dişlerinin arasından. "O zaman onu görevden alacağım." Taşını kaldırarak

"Dön, Caitiff Cateran, ve benim glaive'imle tanış."

Esmer gözlerini Linden'den ayırmadan, "Dur!" diye bağırdı. Sözcük bir keder çığlığı gibiydi.

Sharply Stave dedi ki. "Yapma, Rime Coldspray. Onun güçleri akıl almaz ve öldürücüdür. İsterse bu höyüğü paramparça eder ve bizi *Skurj*'un midesine sürükler. Senin gücün onu sadece kışkırtır. Başaramazsınız."

Coldspray tereddüt etti ama kılıcını indirmede. "Linden Avery -" diye başladı; sonra şoka girmiş gibi durdu.

Mahrtiir onun adını haykırana kadar Linden torun t e p e s i n i n ur-villerle ve Waynhim'lerle dolu olduğunu göremedi.

Sessizlik içinde, çok daha uzun boylu Devlerin etrafına gölgeler gibi üşüştüler: Harrow'dan, Roger'dan ve Mağara Şövalyeleri'nin silahlarından sağ kurtulan birkaç sayıdaki Dev. Bir kez daha, ilimleri Esmer'in niyetini anlamalarını sağlamıştı. Ve o kendini gösterene kadar varlıklarını gizlemişlerdi. Şimdi Linden ve Cail'in oğlunun etrafında toplanmış, Stave ve Branl'ı kuşatmışlardı.

"Linden Avery-" diye tekrarladı Coldspray. Çaba sarf ederek şaşkınlığını bastırdı. "Vasiyetin nedir? Bunlar sana yardım eden yaratıklar mı? Demondim dölü mü? O zaman neden şimdi Esmer'i koruyorlar? Onlara zarar vermeden ona karşı çıkamayız."

Buna karşılık olarak Waynhim ve ur-viller vahşi köpekler gibi bağırmaya başladı. Ulumaları ve sert öksürükleri havayı doldurdu. Sanki içlerindeki karanlık güneş ışığını gizliyormuş gibi Tor'un üzerine bir gölge düşürüyor gibiydiler.

Hiçbiri silah sallamıyordu. Hatta loremaster bile. Coldspray tekrar denedi. "Linden-"

Esmer onun sözünü kesti. Birdenbire küçümseyerek, "Beni korumuyorlar Dev. Konuşmalarının anlamı bu.

"*Elohim*'den aldığınız bir dil armağanına sahipsiniz. Benim irademle geri çekildi. Hiçbir zaman bu yaratıkları anlamınıza izin verilmeyecek.

"Ancak, Vahşi Savaşçı'ya hizmet ettiklerini size bildirmemi emrediyorlar. Devleri tanıyorlar. Evsizler'i iyi ya da kötü tanırlar. Onlara saldırırsanız, sizi korumayacaklardır.

kendileri. Onun hatırı için sana karşı ne el kaldıracaklar ne de ayın yapacaklar. Yine de sen onların arzularının bir parçası değilsin."

Coldspray yoldaşlarına şöyle bir baktı, sonra şaşkınlıkla başını salladı. Benim irademle - Görünüşe göre Esmer'in sözünü yerine getirme gücü vardı.

Linden ur-villere ve Waynhim'e bir söz vermişti. *Eğer bana neye ihtiyacınız olduğunu ya da benden ne istediğinizi nasıl söyleyeceğinizi bulabilirsiniz, bunu yapacağım.* Şimdi Esmer onları anlamak için tek şansını da ortadan kaldırmıştı.

"Ama şunu da anlamayı istiyorlar," diye devam etti daha az küçümseyerek. "Onların ilmi *Skurj*'u yavaşlatmayacak. Sizi koruyamazlar." Pişmanlığa benzeyen bir duygu bakışlarını rahatsız etti. "Tek niyetleri ne sana ne de Vahşi Savaşçı'nın yoldaşlarından birine zarar verebilmemi sağlamak. Eğer başka bir hizmet sunmak istiyorlarsa, bundan bahsetmiyorlar."

Demir El'in omuzları çöktü. Sanki yenilgiye uğramış gibi elindeki kılıcı kınına geri soktu. "O halde yok olmalıyız, kötülüğün oğlu. Kastenessen'in canavarları çok fazla. Onları vahşi büyü olmadan yenemeyiz ve bize senin varlığının beyaz altın kullanımını engellediği söylendi.

"Amacınız bu mu? Ölümlerimizi mi dayatacaksınız?"

"Bu benim doğamda var." Hauteur, Esmer'in gözlerinden bir sprej gibi fışkırdı ama sesi titredi. "Ben olduğum şey olmak için yaratıldım. Ben *Skurj*'a hükmetmiyorum. Onlar gibi ben de emrediliyorum."

Linden telaş ve granit gibi bir öfkeyle karşılık vermek istedi ama önce Stave konuştu. Esmer'e kayıtsızca bakarak, "Suçlamakta acele ediyorsun, Esmer *evlat. Haruchai* yüzünden 'sonsuz bir kargaşa olacak' diyen sensin. Yine de efendin Cail'i ve onun soyunu onların yaptıklarından çok kendi yaptıkların için suçlamıyor musun? 'Kargaşa' sizin eseriniz olacak, bizim değil. Düştüğümüzde" - sesi keskinleşti - "senin elinle düşeceğiz Esmer, *Haruchai*'nin herhangi bir eylemi ya da suskunluğuyla değil."

Esmer irkildi. Ama karşılık vermedi. Ve geri çekilmedi. Linden kendi suçlamalarını dile getiremeden, Clyme açıkladı, "Galt yaklaşıyor." Sesi bir yumruk gibi künt bir şekilde

Demondim-yaratıklarının yaygarası. "Skurj takip ediyor. Acele etmiyorlar ama geliyorlar."

Linden istemeden de olsa Salva Gildenbourne'un bereketinde Kastenessen'in canavarlarının ateşli geçişiyle oluşan bir yanıklık ve solgunluk yolu hayal etti.

Coldspray gergin bir şekilde, "On sekiz kişi mi?" diye sordu. "Bu Galt'ın sayımı olarak mı kalıyor?"

"Öyle," diye yanıtladı Clyme. "Başka bir şey fark etmedi."

Branl, Linden, Esmer ve Stave'den aniden uzaklaşırken yüzündeki ifadesizlik alaycı bir ifadeyi andırıyordu. Ur-viller ve Waynhim onun için ayrıldılar: havlamaları sanki çeviri talep etmekten vazgeçmişler gibi azaldı. İçlerinden birkaçı Branl'ın Coldspray ve Clyme'a katılmasını izledi. Diğerleri dikkatlerini Anele ve Liand'a yöneltti.

"On sekiz." Demir El başını eğdi. "Bu yapılamaz." Ama sonra çenesini kaldırdı, dişlerini gösterdi. "Yine de deneyeceğiz."

Tor'u savunmak için yoldaşlarını konumlandırmaya başladığında gözleri tehlikeli bir şekilde parladı.

Linden daha önce de denemişti: yine denedi. Ama içinde vahşi bir büyü bulamadı. Kapı gitmişti. Midesinde hissettiği hastalıklı sıkışma, yokluğunu doğruluyordu. Esmer'in yakınlığının koyduğu bariyeri aşamıyordu.

Ve Kevin'in Dirt'ü hüküm sürerken, Asası ile skurj'a etkili bir şekilde karşı koyamazdı.

Yine de dövülmedi. Bunu kabul etmeyi reddetti. *Yardım ve ihanet.* Esmer'in varlığı bir ihanetti. Bu nedenle savunmasızdı. Bölünmüş doğası onu ona yardım etmeye zorlayacaktı, eğer doğru soruları sorabilir, doğru cevaplarda ısrar edebilir, doğru kaldırıcı bulabilirse-

Toprak Kanı'nı ilk içen sen olmalısın.

Bakışları sanki yoldaşlarından hiçbiri yokmuş gibi ona sabitlenmişti. Demondim spawn'ını görmezden geldi. Yalvaran bir sesle sordu. "Wildwielder, buraya neden geldin?" Yaralarından irin gibi endişe sızıyor gibiydi. "Hangi çılgınlık seni yönlendiriyor? Andelain'e girmemen gerektiği sana söylenmedi mi? Ne dostu ne de düşmanı duyuyor musun?"

Linden başını salladı. "Lanet olsun Esmer," diye karşı çıktı. "Kendini bile *iyileştiremiyor* musun? Kastenessen'in istediği *gerçekten* bu mu?" Ya da Lord Foul'un?

Esmer üzerinde olabildiğince baskı kurmaya niyetliydi. Ve asıl amacını, yani *Melenkurion* Skyweir'dan bu yana tüm eylemlerini üzerine kurduğu temel taşı açığa vurmuyacaktı.

Tavırları sertleşti. "Bana miras kalan pek çok yetenek var. Bunların arasında şifa yok."

Linden zalimce ısrar etti: "Öz deden seni böyle mi istiyor?" Açıkça yaralanmış, acıdan kabarmış. "Seni bütün olarak istemiyor mu?"

Esmer kıvrandı. "Demondim döllerini bu zamana kadar getirerek onu gücendirdim. Onları Harrow'a karşı savunarak onu çok kızdırdım. Öfkesi sınırsız. Bu yüzden buradayım."

Arkasında, tepeciğin kenarında Galt belirdi. Usta'nın göğsü kabarmış, hava istiyordu ama zayıf ya da incinmiş görünmüyordu - ya da sıkıntılı. "Geliyorlar," diye Coldspray ve diğer Devleri bilgilendirdi. "Tek başına güç onlara karşı işe yaramayacaktır. Yine de kılıçlarınız için fırsatlar yaratmaya çalışacağız."

Demir El acımasızca başını salladı. "Evet. Senin de yardımınla onlardan birkaçını öldüreceğiz. O zaman dua etmeliyiz ki düştükleri yerde ziyafet çekmeye ara verip çoğalmasınlar."

"Bunu da," diye yanıtladı Branl. "önlemek için çaba göstereceğiz."

"Ben de öyle," diye söz verdi Mahrtiir huysuzca. "Körlük hedefimi engellemeyecek."

Linden yumruklarını eklemleri ağrıyana kadar sıktı. Avuç içi ve parmakları Asa'nın şifreli sıcaklığını özliyordu. "Pekâlâ Esmer," dedi dişlerinin arasından. "Demek Kastenessen sana kızgın. Ne olmuş yani? Bana bu ihanete karşı bir şey söyle. Neden kimsenin Andelain'e gitmemi istemediğini söyle."

Fazla zamanı yoktu.

Gözlerinden öfke ve kendini kınama akıyordu. "Mahvolmanızı engellemek dışında size nasıl hizmet edeceğimi bilmiyorum."

"Bu hiç mantıklı değil," diye karşılık verdi. "Hiçbir şeyi mahvetmeyeceğim. Eğer gidersen -eğer vahşi büyü kullanmama izin verirsen- Kemer tehdit etmeyeceğim. Tehdit edemem. Yüzüğün gerçek sahibi ben değilim." Roger

bu konuda ısrar etmişti. Pek çok yalanına rağmen ona inanmıştı. "Yeterli gücüm yok."

Esmer kendini toparladı. "Yanılıyorsun." Şimdi sanki kadın onun zekâsına hakaret etmiş gibi öfkeden köpürüyordu. "*İki* beyaz altın var. Her biri tek başına Kanun'a zarar verebilir. İkisi birden kullanıldığında tehlikeleri daha da artar."

Covenant ona vahşi büyü konusunda dikkatli olmasını söylemişti.

Bu büyüler

Caesures.

"Kastenessen'in arzuları Despiser'ınkiler değil," diye sertçe devam etti Esmer. "Zamanın Kemer'i'ni hiç umursamıyor. Daha ziyade *Elohim*'in yok edilmesini arzuluyor. Yine de o pek çok kişiye karşı sadece bir kişi. Ve *skurjlar* sadece *skurjdur*. Açlığını doğrudan meydan okuyarak gideremez. Ancak senin beyaz yüzüğün ve diğeri onun arzularını gerçekleştirebilir. Kemer'deki yaşamın sona ermesi bunu başaracak. Gerçek düşmanlarını tüketecek. Bu yüzden Kastenessen yaratıklarını size karşı görevlendiriyor. Onlara karşı koyma çabalarınız, diğer Vahşi Savaşçı'nın deliliğiyle karışacak. Sizin gücünüz, onu yas ve ıstıraba atayanların sonunu getirecektir."

Linden yine başını salladı. "Hayır. Bu hâlâ mantıklı gelmiyor. Kastenessen benden vahşi büyü kullanmamı istiyorsa, sen neden buradasın? Sana emir verildiğini söylememiş miydin?"

Esmer, gözleri buğulanırken ve yaraları sızlarken sabırlı bir gösteri yaptı. "*Skurj*'un saldırısı iki kenarlı bir bıçaktır. Benim varlığım yüzünden yok olacaksın. Sonra yüzüğün başka bir varlığın eline geçecek. Kastenessen onu kendisi için istemiyor. Hiçbir *Elohim* beyaz altını gerçekten arzulamaz. Böyle varlıklar için, tehlikesi kudret vaadinin ötesindedir. Ama daha küçük wightlar hevesle arzular. Thomas Covenant'ın oğlu ya da Harrow yüzüğünü ele geçirirse, Kastenessen'in açlığını doyurmaya yetecek vahşi büyüü uyandıracaklardır.

"Ancak, büyükbabam bana çok kızgın. Size hizmet etme isteğimi yerine getirmiyor. Bu yüzden hem bir ceza hem de bir tuzak olarak buraya emredildim. Varlığım senin ölümünü ve onun zaferini garantiliyor. Yine de beni etkilemek için bir yol bulursan, böylece ona ihanet etmemi sağlarsan, onun zaferini kendin sağlayacaksın."

Birdenbire tüm tor sarsıldı. Linden dengesini korumak için ayaklarını açarken, tepenin doğu kenarının ötesinde bir ateş ılığı patladı. *Skurj* yerden koparken virölans duyularını şok etti. Durduğu yerden kenar, canavarları görmesini engelliyordu; ama o tanınan o onlar vardı çok. Her biri Kükreme diğerlerini daha da şiddetlendirdi, ta ki hava acıdan ılık atıyor gibi görünene kadar. Zihnini bu sese kapattı. Boca lamayı göze alamazdı.

O yapmazdı. Bu nedenle, Devlerin yaratıkları geride tutmayı başaracaklarına inanmayı seçti.

"Yani her iki durumda da Kastenessen kazanır," diye Esmer'e çıkıştı. "Pekâlâ. Bunu anlıyorum. Ama bana hâlâ neden burada olduğunu söylemedin. O kaybedemeyeceğine göre, neden onun dediklerini yapmakla uğraşıyorsun? Neden umursuyorsun?"

Başını eğdi. Tavırları rüzgârla savrulan dalgalar gibi öngörülemez bir şekilde değışti. "Bu benim doğamda var. Size hizmet etmek için çabalamalıyım."

"O zaman bana Asamdan o canavarları durdurmaya yetecek kadar Toprak Gücünü nasıl alabileceğimi söyle."

"Yapamazsın," dedi sanki çaresizliğine rağmen ondan korkuyormuş gibi. "Kevin's Dirt'ün gerçek amacı budur. Torunum ve ben bu sonucu elde etmek için Gravin Threndor'un kirli derinlikleri ve yasakları arasında uzun süre ve titizlikle çalıştık."

Sen mi? Linden dehşet içinde düşündü. Bunu *sen mi* yaptın?

"Bize yardım edildi," diye itiraf etti Esmer. "Kastenessen'in çektiğı acıların aşırılığı onu ıldırıyor. Düşünceleri birbirini tutmuyor. Ama *Mokşa* Raver ona danışmanlık yapıyor. Jehannum ona hizmet ediyor, Mağara Şövalyeleri ve diğer güçler gibi Thomas Covenant'ın oğlunun da göz yummasını sağlıyor. Raver'ın ısrarıyla, büyükbabam Thomas Covenant'ın oğlunu yüceltmek için elini kesti. Kevin's Dirt'ü Thunder Dağı'nın köklerinden çıkaran büyü Kastenessen'e ve bana aitti. Ama hile *Mokşa* Jehannum'undu."

Linden dehşetini yuttu. Esmer ona yardım ediyordu: bunu biliyordu. Ona Kastenessen'i nerede arayacağını ve belki de Kevin's Dirt'ü nasıl bitireceğini söylemişti. Birbirinden farklı düşmanlarının nasıl birlikte çalışmaya ikna edildiğini ortaya çıkarmıştı. Ama ona *Skurj*'u engelleyecek hiçbir şey vermemişti.

Kastenessen'e ihanet etmek için onun sorularını yanıtladıysa, torununa hiçbir kötülük yapmıyordu.

"Sadece konuşuyorsun Esmer," dedi kasıtlı olarak umursamaz bir tavırla. "Ne istersen söyleyebilirsin çünkü bu konuda bir şey yapacak kadar yaşamayacağımı biliyorsun. Eğer babana layık olduğunu kanıtlamak istiyorsan," dedi cesareti Kastenessen'in öfkesi kadar sınırsız olan Cail. "Bana işe yarar bir şey söyle. Neden kimsenin Andelain'e gitmemi istemediğini söyle."

Hiçbir uyarı olmadan, ilk *skurj* şaha kalktı.

Bu manzara onu sersemletti; konsantrasyonunu bozdu. Gün ışığında bile canavar gökyüzüne hükmediyor gibiydi. Sıcaklığı Tor'un üzerine yayılıyordu, korkunç ve dehşet vericiydi: devasa çeneleri açılmış, dişleri kukrileri andırana kadar şekillendirilmiş ve bilenmiş magma gibi tekrarlanan diş sıralarıyla parlıyordu. Canavarın derin ağzından çıkan ısı, sanki Dünya'nın özündeki açlığı dile getiriyormuş gibi haykırıyordu.

Ur-viller ve Waynhim Linden'in etrafında toplanmıştı, görünüşe göre korkmuşlardı. Susturulmuş civıltıları iniltiye benziyordu.

Rime Coldspray kılıcını hazır tutarak yaratıkla yüzleşti. Yine de saldırmadı. Hareketsiz kalabilirdi; dehşete kapılabılırdı; *skurj*'un kuzu gibi dişleri karşısında çaresiz kalabilirdi. Ama o değildi. Bekliyordu-

Canavar onun üzerinde yükseliyor, ölümünün tadını çıkarıyordu. Sonra muazzam kraken çenesi kafasına saldırdı. Eğer onu yakalarsa, ikiye bölecekti.

Branl yaratığın saldırısını yarıda kesti. Yaratık Coldspray'e ulaşmadan önce, ağır bir kayayı *skurjun* boğazından aşağı fırlattı.

Canavar refleks olarak durakladı. Yutkunmak için çenelerini kapattı; dişlerinin hastalıklı ışıltısını gizledi.

O anda Coldspray glaive'ini savurdu. Tüm dev kudreti ve Swordmainnir eğitimiyle, yaratığın çenesinin bir menteşesindeki ağır kasları kesip geçti.

Skurj acı içinde kıvranmaya başladı. İğrenç bir kan püskürmesi içinde uluyarak gözden kayboldu.

Yüce Tanrım, *bol miktarda gevşek taş*. Linden şimdi anlamıştı. Höyük bir tuzak değildi: bir cephanelikti. Arkadaşları yaratıkların otonom tepkilerini kullanabilirdi.

onlara karşı. Branl, Galt ve Clyme, hatta Mahrtiir bile *skurj* duraklatmak için.

Herhangi bir kesinti Giants için açık kapı yaratacaktır.

Ama Coldspray'in darbesi diğer *skurjları* çileden çıkarmışa benziyordu. Kükremeleri havayı kamçılardı: ısıları kangren gibi kokuyordu. Sekiz ya da on tanesi aynı anda yukarı doğru hücum etti. Diğerleri hemen arkalarındaydı. Katliam tehditleri çılgınlığa dönüşürken, yaratıklar torun üzerinde yükselip Devlere doğru salyalarını akıtarak çarptılar.

Kalp atışları arasındaki boşlukta, küçük bir zaman diliminde, Linden Stave'e doğru döndü. "Yedi Kelime!" diye nefes nefese kaldı. "*Skurj*'u etkiliyorlar!"

Devler canavarların duyamadığına inanıyordu. Ama Linden onlardan birinin Yedi Söz'ün üstü kapalı teurjisi karşısında tereddüt ettiğini görmüştü.

Stave başıyla onu onayladı. Sonra da arkadaşlarına haber vermek için Demondim yaratıklarının arasında kolayca yer değiştirerek oradan uzaklaştı.

Tacın tüm çevresinde savaş patladı.

"Wildwielder!" Esmer bağırıyordu. "Andelain'deki amacından vazgeçersen ben de giderim!" Sesinde gizemli bir çaresizlik vardı. "Harrow'la ne yaparsan yap. Başkaları oğlunu geri alma çabalarına karşı çıkacaktır. Ben karşı çıkmayacağım!"

Gerginlikten solgunlaşan Linden tekrar onunla yüzleşti. Dişlerinin korkunç açıklığı yüz hatlarını kırmızı ve korkunç bir hale getirmişti: Acılarını hastalıkla dolduruyor gibiydi. Gözlerinde kanlı bir gün batımı parlıyordu. Yoldaşları yaşamları için savaşıyordu; ona yardım eden herkes; arkadaşları

-

Onlara yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Bu bir *cevap* değil Esmer." Andelain'e sırtını dönerse

-Covenant ve *Krill*'e karşı Toprak'ı kurtarmak için tek şansını feda edecekti. Terör ve kötülük istedikleri her yere saldıracaktı. "Harrow *burada* değil."

"Ben gidersem o gelir." Esmer'in yüzü yalvarışlarla doluydu. "Seni bu azaptan kurtaracak. Senin ölümün onun arzularını zorlaştırır."

Beni etkilemenin bir yolunu bulursan-

Devler çok azdı. Alçakgönüllüler ve Mahrtiirler daha da azdı. Kindwind bir *skurj*'u kılıcını dişlerinin arasından geçirip ağzının arkasına sokarak durdurmaya çalıştı. Canını yaktı; onu geri püskürttü. Ama skurj çekilirken çenesini sıktı ve kılıcıyla birlikte elini ve ön kolunun tamamını da aldı. Kopan parçadan kan fışkırdı.

Mahrtiir, sezgilerinin rehberliğinde yumruklarından daha büyük taşları canavarların dişlerinin arasına fırlattı. Yedi Söz'ü öyle bir şiddetle haykırdı ki torun kendisi titredi. *Skurj* üstüne *skurj* duraklamak ve yutkunmak ya da bocalamak zorunda kaldı. Ama başarabileceklerinin sınırı buydu. Eğer yaratıklardan birine dokunursa, derisi kemiklerindeki etleri haşlayacaktı.

Clyme'in taşlarından biri dişlerin ve akkorların parıltısını kesti. O anda Grueburn *skurj*'un altına eğildi ve kılıcını çenesinin arkasındaki derisinden yukarı doğru sapladı; bıçağını kabzasına kadar gömdü. Her nasılsa hayati bir sinir merkezine, belki de canavarın beynine saplamıştı. Çılgınca kasılmış olan *skurj* taşlardan aşağı yuvarlandı. Cüssesi başka bir yaratıkla çarpıştığında, o canavar da yuvarlandı.

Devler Yedi Söz'ü haykırmaya başladı: bir yakarış kakofonisi.

Bu yeterli değildi.

Linden dişlerini gıcırdatarak sordu: "Ya yaparsa? Harrow bana kabul edebileceğim bir pazarlık teklif ederse? Arkadaşlarımı kurtaracak mı? Hepimizi kurtarabilir mi?"

Esmer küçümseyerek homurdandı. "Şüphesiz bunu yapabilecek durumda. Yapmayacak. Buna ihtiyacı yok. Yoldaşlarınız onun umurunda bile değil. Oğlunuzun nerede hapsedildiğini bildiğine göre, başka bir iknaya ihtiyacı yok. Beyaz altın ve Kanun Asası dışında hiçbir amaç için kendini tehlikeye atmayacaktır. Eğer yoldaşlarının kurtuluşu için ısrar edersen, senin güçlerini elde etmek için sadece daha sonraki bir fırsatı bekleyecektir.

"Vahşi büyüünün gücü, gönüllü olarak bırakılmazsa azalacaktır. Bundan pişmanlık duyacaktır. Yine de bu durum onun amaçlarına da hizmet ediyor."

Bhapa ve Pahni işe yaramaz bir şekilde Anele'nin üzerinde geziniyorlardı. Fırsat buldukça *skurj*'a taş atıyorlardı. Yaşlı adam boğazının derinliklerinden miyavlama sesleri çıkarıyordu. Elleri granit ve bazaltı kavıyordu, sanki kırık kayaların onu kurtarabileceğini düşünüyordu.

Grueburn'ü taklit eden Onyx Stonemage, dişlerin alevleri altında eğildi ve kılıcını canavarın çenesinin arkasına bir mızrak gibi sapladı. Ama hedefini ıskaladı. Büyük bir acı ve kan kükremesiyle *skurj* ona saldırdı; onu sivri taşlara çarptı.

Bir an için zırhı canavarın ısırığını engelledi. Ancak aynı anda, canavarın öfkesi bıçağını yarasının içinde büktü. Katafraktı başarısız olmadan önce, hamlesi öldürücü bir vuruşa dönüştü. *Skurj* geri çekildi, ölüm tarafından ele geçirilmişti. Yaratık yere düşerken kanı onu sıırıslam etti, sakatat gibi kokuyordu.

İki *Skurj* ölmüştü. En az biri ağır yaralanmıştı. Çok fazla kişi kalmıştı.

Stave, Humbled'a katıldı. Birlikte bir taş yağmuru fırlattılar. Tüm kolunu riske atan Cabledarm, çenenin her iki köşesindeki kasları keserek kocaman bir ağız kapanamayan bir sırtışa dönüştürmeyi başardı. Volkanik bir ulumayla *skurj* sıçrayarak uzaklaştı. Tor'a iğrenç bir kan köpüğü sıçradı.

"Ama Jeremiah'nın nerede olduğunu biliyor," diye ısrar etti Linden nefes nefese. "Bu yüzden onu bir Düşüş'ün içine çekmeye çalışmadın mı? Oğlumu kurtarmama yardım etmesini engellemek için mi?"

Esmer inledi. "Öyle. Öyleydi." Yalvarışı bir tür çılgınlığa dönüştü. "Oğlunun bedeli ödenemez. Ama Andelain'deki amacınızdan vazgeçerseniz, Kastenessen'e yönelik tehdit azalır. Bu yüzden oğlunuzun değeri azalır. Harrow Kastenessen'in arzularına hizmet edecek, her ne kadar Kastenessen sadece kendi şansını istese de. Vahşi büyü ve Yasa açgözlülük ve yüceltme tarafından kullanıldığında başka türlü olamaz."

Kastenessen'in arzuları Despiser'in arzuları değil.

Diğerleri oğlunuzu geri alma çabalarınıza karşı çıkacaktır. Ben karşı çıkmayacağım!

Tor'un üzerinde yanan kırmızı renk değişmeye başladı. Solgunlaştı. Beyaz parlaklık Esmer'in bakışlarındaki kaynama ve sefaletle yansıdı. Linden konsantrasyon ateşi içinde Dünya Gücünün arkasında yükseldiğini hissetti.

Ur-viller ve Waynhim başlarını kaldırıp gergin havayı kokladılar. Hararetle havlayarak Linden ve Esmer'i terk ettiler. Dört ayak üzerinde Liand'ın etrafını sarmak için koşuşturdular.

Stonedownor *orkestrasının* ışığını çağırıyordu. *Skurjları* kendine çekecek, dikkatlerini dağıtacaktı.

Ama başka bir şey daha yapıyordu. Linden onun aynı zamanda Asa'dan güç çağırıldığını fark ettiğinde neredeyse dikkati dağılıyordu. Ya da Asa'nın gücünü Güneş Taşı aracılığıyla çağırıyordu. İçgüdüsel olarak ya da sağlık hissiyle, Asa'nın kaynaklarını *orkestrasının* özel perdesine ve olasılığına göre ayarlamıştı.

Asa ona potansiyelinin sadece küçük bir kısmını veriyor gibi görünüyordu. Linden'in yontulmuş siyah ahşapla olan organik ilişkisinden yoksundu ve hiç deneyimi yoktu. Ama sadece birkaç gün içinde, *orkestranın* parçasını yakından tanımaya başlamıştı. Şimdi Linden'in Asası'nı Güneş Taşı'nı beslemek, kendine özgü teurjisini geliştirmek ve ondan talep ettiği büyülerle parçalanmaması için taşıyı güçlendirmek için kullanıyordu.

Linden onun aklında ne olduğunu bilmiyordu. Ona hiçbir şey söylememişti. Yine de onun sadece *Skurj*'u çekmeye ya da rahatsız etmeye çalışmadığını anlamıştı. Çok daha iddialı bir şeye kalkışmak istiyordu.

Kevin'in Kir'i ona engel olduğu gibi ona da engel olacaktı.

Liand! Canavarların açlığından korktuğu için neredeyse ona durması için bağıracaktı. Ama bu dürtüyle savaştı. Tüm yoldaşları ölmek üzereydi. Kendi ölümü de birkaç dakikadan fazla uzakta değildi. *Skurj*'un kafasını karıştıracak ya da onu yavaşlatacak herhangi bir hamleyi reddetmeyi göze alamazdı.

Yaşayan herkes Toprak'ın kötü durumunu paylaşır. Bedeli herkes tarafından karşılanacaktır. Yaşayanlar.

Liand'ın kendi risklerini almasına izin vermeliydi.

Belki de Demondim spawn onu korur-

Kendine karşı bir şiddet eylemi gibi, Linden zihnini Liand'a kapattı. Onun yerine Esmer'e şöyle dedi. "O zaman hala soruma cevap vermek zorundasın. Beni neden Andelain'de istemiyorsun? Neyin tehlikede olduğunu öğrenene kadar hiçbir şeyden 'vazgeçmeyeceğim'."

"Çünkü sana *ihtiyaç* yok!" Esmer şaşkın bir yalvarışla bağırdı. "Andelain'de *tehlike* yok! *Skurj* Tepeler'in arasına giremez. Kastenessen'in kendisi de giremez. *Caesures* orada oluşmaz. Thomas Covenant'ın yüzüğü Toprak'a döndüğünde, Loric'in *krili* uykusundan uyandırıldı. Onun gücü tepeleri koruyor. Ve diğer varlıklar da Andelain'i savunmak için harekete geçti. *Skurjlar* geri çevrildi. Kastenessen'den uzak duruldu. Zamanın rahatsızlıkları dağıldı.

Esmer telaşla, "Andelain korunuyor," diye iddia etti. "*İhtiyacı* yok senin."

Linden onu bir sevinç ve umutsuzluk dalgasıyla duydu. Andelain güvendediydi! Eğer o ve yoldaşları dört fersah daha geçebilirlerse, onlar da korunmuş olacaklardı.

Ama mesafe çok uzaktı. Bu kaya yığınının üzerinde öleceklerdi. Hiçbiri tacından canlı çıkamayacaktı.

Arkasında, ur-viller ve Waynhim anlaşılmaz bir büyü homurdandı. Sinirleri, loremaster erimiş demire benzeyen bıçaklı bir hançer üretirken, siyah ve vitriolik, nemli bir güç çizgisi hissetti.

Tek bir hançer. Tüm Waynhim ve ur-villerin karanlık ilmi bir araya gelse Liand'ı koruyacak kadar güçlü bir hançer yapamazdı.

Neyi başarmayı umuyordu?

Yeterince hızlı bir şekilde geri sıçrayamayan Galesend bir saldırının altına daldı; kendini höyüğün yamacındaki yırtılan kayalardan aşağıya doğru fırlattı. Yaratığın çeneleri onu takip etmeye çalıştı. Ama Mahrtiir Yedi Söz'ü haykırıyordu. Ve canavar tereddüt ederken, Stave boğazına taş üstüne taş atarak onu yutmaya ve tekrar yutmaya zorladı.

Bu arada Galesend yeniden ayağa kalktı. Yaralı ve kanlar içinde, kılıcını canavarın derisine saplayarak bir delik açtı. Sonra kolunu omzuna kadar canavarın ateşine soktu. Acı içinde bağırmasına rağmen *skurjun* içini araştırdı, parmaklarının ezebileceği önemli bir organ ya da atardamar aradı.

Coldspray her yönden saldırıyor gibiydi. Cabledarm, Grueburn ve diğer Devler devler gibi dövüştü; çığ gibi büyüyen darbeler indirdi. Kindwind bile savaşa katıldı, ağır tekmeler atarken

Kanamayı yavaşlatmak için kopan kolunu. Stave, Mahrtiir ve Humbled her yere taşlar ve engeller fırlatarak çalışıyordu.

Canavarlar hâlâ denizler kadar amansız bir şekilde Tor'a tırmanıyordu.

"Bu hala bir cevap değil!" Linden hayal kırıklığı ve dehşet içinde neredeyse feryat ederek bağırdı. *Hadi*, seni hasta piç! Bana *kullanabileceğim* bir şey söyle! "Bu senin, Kastenessen'in ve Roger'ın," ve Sunder ile Hollian'ın "oraya gitmemi istemediğinizi açıklamıyor."

Beni bul, diye ısrar etmişti Covenant. *Bul* beni.

Öldüğümü unutma.

Esmer sanki parçalanıyormuş gibi kıvrandı. "*Kör* müsün Vahşi Yelekli?" Gözlerinden heyecan ve dehşet akıyordu; yaralarından. Parçalanmış simarı bir tür vecd içinde çırpınıyordu. "*Hiçbir* şey anlamıyor musun? Senden *korkuyoruz*."

"*Krill* ile yapmaya kalkışacağınız şeyden korkuyoruz. Tüm Dünya ondan korkuyor, yaşayanlar ve Ölüler arasındaki her anlayışlı ya da bilgili varlık ondan korkuyor. Yaşamın ve Zaman'ın yok edilmesini arzulayanlar bile ondan korkar. Harrow ondan korkuyor, ama başka türlü davranacağından şüphe yok. *Amacınızı anlayamıyoruz*. Sadece kederinizi ve büyük öfkenizi biliyoruz. Bu yüzden niyetinizin her türlü tahminin ötesinde korkunç olduğundan eminiz. Bu sadece bir Kutsala Saygısızlık Ayini olmayacak. Loric'in *kriliyle*, tahammül edilemeyecek kadar mutlak ve iğrenç bir sona doğru çabalayacaksınız."

"Bu yüzden amacından vazgeçmelisin," diye bitirdi sert bir fısıltıyla. "Eğer bunu yapmazsan, damarlarımdaki Cail'in kanı sana hizmet etmemi gerektirse de ölümüne sebep olurum. Dünya'da umudu sonsuza dek söndüreceksin."

Esmer ona cevap vermişti. Ama ona hiçbir şey söylemedi.

Ve ona inanmadı: tamamen değil. *Linden*, *bul* beni. Esmer ve Kastenessen'in -ve Roger'ın- onun Ölüler arasındaki Thomas Covenant'a ulaşmasını engellemek istediklerine ikna olmuştu.

Adını bilmediği bir Swordmain yere düştü: Linden onun tekrar ayağa kalkıp kalkamayacağını bilemiyordu. Kalan Devler, dört *Haruchai* ve Mahrtiir bir şekilde *Skurj*'un tepeye oluşmasını engelledi. Ama her saldırıda, yakıcı kızıl dişleri savunmacıların arasında daha derinlere ulaşıyordu. Bhapa, Pahnı ve Anele'nin hepsi kokuşmuş kanla kavrulmuştu.

Ve Linden onlar için savaşamazdı. Hiç gücü yoktu. Esmer onun önünde dilsiz bir feryat gibi duruyor, her türlü vahşı büyü olasılığını bastırıyordu.

Kendini kurtarmak için çaresizce, kimseyi kurtarmak için çaresizce çırpınırken, gök gürültüsü gibi büyük bir sarsıntı duydu.

Gökyüzünün karardığını görmemişti; sadece akkor dişler ve *orkestranın* saf ışıltısı savaşı aydınlatana kadar gün ışığının azaldığını fark etmemişti. Ama yağmur damlaları yüzüne sıçradığında başını kaldırdı ve tepesinde kaynayan gök gürültüsünü gördü.

Başka hiçbir yerde bulut yoktu: sadece Tor'un çevresi fırtınayla kaplıydı. Yine de gök gürültüsü kafaları şişmiş ve morarmıştı, şimşek, rüzgar ve şiddetle doluydu-

-Ve yağmur.

Liand'a doğru döndüğünde, onu *orkestrayla* birlikte dururken gördü.

başının üzerinde sıktığında, ne yaptığını fark etti.

Stave, Güneş Taş'ının aşağıdakilere neden olmak için kullanılabileceğini doğrulamıştı

hava-

Liand Asa'yı dirseğinin kıvrımında tutuyordu. Diğer eli ur-vile loremaster'ın elini avuç avuç kavramıştı. Hem kendi insan derisi hem de loremaster'ın siyah eti kanla kaplanmıştı.

Ah, Tanrım, diye düşündü Linden, ah, *Tanrım*, ur-villerin güçlerini ve berraklıklarını nasıl paylaştıklarını hatırlayarak. Loremaster hem kendi avucunu hem de Liand'inkini kesmiş, kanını onunkiyle karıştırmış, ona tuhaf ilmini ve gücünü aşlamış olmalıydı.

Demondim-cinler ona kanla nasıl fırtına yaratılacağını göstermişlerdi. Asa'nın yakınında kendi acılarına rağmen bunu yapabilmesini sağlamışlardı.

Yağmur! Su, bir *silahtı*. Rüzgâr, gök gürültüsü ve şimşek hiçbir şey ifade etmiyordu: Bu elemental güçler *Skurj*'u caydıramazdı. Ama *yağmur!*

Liand'ın ne yaptığını anladığı anda, Linden onun başarısız olacağını biliyordu. Tüm sınırlarını çoktan aşmıştı ve Güneştaşı henüz parçalanmamıştı. Ama hiçbir yağmur *Skurj*'un korkunç ateşini soğutamaz ya da yıldırıamazdı. Linden'den daha fazlasını başarmıştı.

hayal edebilirdi. Yine de yeterli güce sahip değildi-

Asa ona ait değildi. Asa onundu: onu o yapmıştı. Caerroil Wildwood onu akıl almaz anlamlar yükleyerek işlemiş ve ona geri vermişti.

"*Liand!*" diye bağırdı kayaların üzerinden ona doğru tırmanırken. "Bu harika! Sen bir dahisin!"

"*Asayı* bana ver!"

Esmer inleme ya da coşku gibi bir ses çıkardı; ama tümseği terk etmedi.

Liand'ın onu duymayacağından korkuyordu. Kendini tamamen çabalarına vermişti; *orkestrasına*, *asasına* ve *loremaster'ın* kanına. Duyamayacak kadar ileri gitmiş olabilirdi.

Ama kadın ona yaklaştığında, dirseğini açarak Asa'yı serbest bıraktı.

Canavarlardan biri aniden yılan gibi vücudu ikiye bölünmüş gibi uluyarak devrildi. Longwrath, gök gürültüsü kadar yüksek bir öfkeyle tepeye tırmandı.

Öldürdüğü yaratığın kanıyla meshedilmiş ve tavllanmış olan flamberge'i yağan yağmurun altında buharlaşıyordu.

Hiç tereddüt etmeden Linden'in üzerine atıldı. İri cüssesi ve gücü onu üç adımda Linden'e doğru taşıdı. Kılıcı dönerek Linden'in başını tordan uzağa fırlattı.

Aynı anda Stave, Longwrath'ın kafasının yan tarafına çarpan büyük bir taş fırlattı. Çarpışmanın etkisiyle çılgın kılıç ustası sendeledi. Ayaklarının ucunu kaçırdı; kılıcının ucu Linden'in yüzüne birkaç santim kala istemsizce bir dizinin üzerine düştü.

Grueburn ve Coldspray umutsuzca Longwrath'a yaklaştı. Grueburn onun kılıcını almaya çalışırken Coldspray de çenesine tekme attı.

Linden, Longwrath'ın boynu olabilecek bir kırılma sesi duydu; ama tereddüt etmedi. Asayı Liand'dan kaptığı gibi "*Melenkurion abatha!*" diye bağırmaya başlamıştı bile. "*Duroc minas mill!*" Bir anda, sanki bir gayzerin kapağını açmış gibi içinden Toprak Gücü ve Yasa fişkırdı. "*Harad khabaal!*"

Tutkusunun ve amacının her zerresiyle Liand'ın fırtınasına ulaştı. Ateşini bir bela gibi kullanarak yağmuru savurdu.

sağanak haline gelene kadar.

Kalp atışları arasında Liand'ın sağanaklarını dönüştürdü. Bir anda öyle şiddetli bir sağanığa dönüştüler ki, sanki gökyüzünde bir okyanus açmış gibiydi. Su taşları öyle bir kuvvetle dövüyordu ki neredeyse ayakları yerden kesiliyordu. Etrafındaki her şey sanki Mithil'in Dalgası'nın çağlayanının tam altında duruyormuş gibi sular altında kaldı, dövüldü, sopalandı.

Artık Asa'nın ateşi ve canavarların sivri dişleri dışında hiç ışık yoktu. Liand yere yığılmıştı. Bir Waynhim söndürülmüş *orkestrasını* alıp belindeki kesesine geri koyarken, loremaster onu tuttu.

Linden artık gök gürültüsünü duyamıyordu: sel daha gürültülüydü. Yağmur arkadaşlarının seslerini silip süpürüyordu. Sağanak yağmuru sadece *skurjların* öfkeli şaşkınlığı deliyordu. Onlar magma ve ateşten, taş ve topraktan yaratıklardı. Güneşin Doğuğu Denizi'ne düşseler hayatta kalamazlardı. Linden'in yağmur fırtınasının kırbaçlanan ağırlığı ve vahşeti onları öldürmedi. Ama ağızlarında buhara dönüştü. Dişlerinden kıpkırmızı dumanlar fışkırdı. Gerekli ısıları soğurken, aşırı ısınmış buharın patlayıcı fışkırmaları dişlerini, etlerini yırttı. Yutkunduklarında, suyu sanki zehirmiş gibi yuttular.

Yağmurun büyüklüğü onları çenelerini kapatmaya zorladı. Sonra da onları, sağanaktan kaçmak için toprağın içine doğru yemeye itti.

Yoldaşlarını aydınlatmak için geriye kalan tek şey Linden'in ateşiydi.

Görüşünü net tutmak için gözlerini yeterince hızlı kırpamıyordu. Başını zorlukla dik tutabiliyordu. Bir su tufanının içinden Longwrath'ın iki muhafızının tepeye tırmandığını zar zor gördü. Devler birbirlerine bağırp hızlı kararlar verirken hiçbir şey duymadı. Kalbi ve ruhu Asa'ya ve fırtınaya odaklanmıştı. Esmer kaldıysa ya da kaybolduysa bile bunu fark etmedi. Waynhim ve ur-villerin dağıldığının sadece uzaktan farkındaydı. Yağmur dışında hiçbir şeye dikkati kalmamıştı.

Eğer bu sağanak yağmura dayanabilirse-

Grueburn, Linden'in konsantrasyonunu bozmadan onu ayağa kaldırdı. Stonemage Liand'ı uyuyan bir çocuk gibi kucakladı.

Galesend Anele'yi, Cabledarm ise Pahnî'yi taşıyordu. Hâlâ kaybettiği kolunun kütüğünü tutan Kindwind, Mahrtiir'in sırtına tırmanıp omuzlarına tutunabilmesi için çömeldi. Longwrath'ın muhafızlarından biri Bhapa'yı aldı. Diğerî ve Coldspray Longwrath'ı aralarında destekledi.

Zirvede bir devî ölü, diğerini de muhtemelen Longwrath'ın deliliğine kurban bırakan Swordmainnir ve *Haruchai* tehlikeli bir aceleyle tordan inip güneye doğru koşmaya başladılar.

11. Toprağın Özü

Şirket sağanak yağışın altından ağaçların belirsiz sığınağına geçtiğinde, Devler durakladı -kısa, kısa bir süre- böylece Linden dikkatini iyileşmeye yöneltebildi.

Kindwind'in kolu yaraları arasında en acil olanıydı ama acıları çoktu. Galesend azılı dişler tarafından neredeyse sakat bırakılmıştı. Coldspray, Cabledarm ve Stonemage'ın kol ve bacaklarındaki kafes gibi yaralardan kan akıyordu. Longwrath'ın muhafızlarından birinin yanağındaki kemikler **kırılmıştı**: Linden'i takip etmek için kaçarken ona vurmuş olmalıydı. Sadece Grueburn ve Longwrath'ın bilinçsiz cüssesiyle Coldspray'e yardım eden Swordmain ciddi bir zarar görmekten kurtulmuştu.

Ayrıca, Alçakgönüllü, Ramen, Stave, Liand ve Anele'nin hepsi kan sıçramasıyla yanmıştı. Linden'in ilk yoldaşları arasında sadece o fiziksel bir yara almamıştı. Yaraları daha çok ruhsaldı ve bunlara daha uzun süre katlanmıştı.

Devler durur durmaz, Toprak Gücü belasını gök gürültüsü kafalarından geri çekti. *Skurj* korkusuna karşı dişlerini sıkarak ateşini daha yumuşak alevlere dönüştürdü ve arkadaşlarının üzerine yaydı. Hızla Kindwind'in kopan kolunu mühürledi; Devlerin kanamasını durdurdu; Ramen, Liand ve Stave'i yatıştırmak için hızlı bir Kanun ve merhem yıkaması gönderdi. Ama onları rahatlatmayı teklif ederek Alçakgönüllüleri gücendirmede. Ve Anele'nin kendi kendine uyguladığı savunmayı tetikleme riskine girmede. Onun iyileşmeye ve akıl sağlığına karşı nasıl şiddetle savaşacağını zaten biliyordu.

Sonra bölük Longwrath'ı da yanlarında sürükleyerek tekrar koşmaya başladı. Hiçbiri *Skurj*'un tekrar ne zaman saldıracağını bilmiyordu ve Liand'ın fırtına bulutları dağılmaya başlamıştı.

Grueburn'ün kolları Dünya'nın kemikleri kadar kesin görünüyordu. *Harucha*'nin duyuları olağanüstü derecede keskindi ve Devler uzağı görebiliyordu. Kastenessen canavarlarını topladığında bunu anlayacaklarından emin miydiler?

Skurj, Linden'in Kara'ya geçişi sırasında gördüğü imgelemleri doğrulamıştı. Eğer Lord Foul sözlerini tutarsa, eninde sonunda Dünyanın Sonu Solucanı'yla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Yine de Asa ile olan çabaları onu tüketmişti. Yorgunluk bir süre dikkatini bulanıklaştırdı. Arkasında bıraktığı seller gibi, sadece Jeremiah kalana kadar yıpranmış ve srklenmişti. Oğlu ve Antlaşması.

Andelainian Tepeleri'nde Loric'in *krilleri* onu bir işaret gibi çağırdı.

Esmer onu ya da arkadaşlarını kurtarmamıştı. Ama varlığının işaret taşı Demondim-spawn'ı kendine çekmişti. Ve onun bazı sorularına cevap vermişti.

Yardım ve ihanet.

Düşmanları ondan korkmakta haklıydı.

Liand, Taşbüyücü'nn kucağında gözleri kapalı dinlense de yavaş yavaş kendine geldi. Mütevazılar çoktan dağılmış, arkada takip izleri ya da ileride tuzaklar aramaya başlamışlardı. Mahrtiir gözleri kapalı bir şekilde topluluğu hararetle izliyordu. Tehditlere karşı tetikte olan Stave, Grueburn'n birkaç adım önünde hızla ilerledi.

Daha sonra Grueburn'n hırıltılı nefes alış veriflerinin sesi Linden'i rahatsız etmeye başladı. Devler çok uzun süredir çok fazla baskı altındaydı. Dayanıklılık rezervleri azalıyordu. Ve iki yoldaşlarını kaybetmişlerdi. Yas tutmaları gerekiyordu.

Ama onun önünde, Salva Gildenbourne sık ormana geri döndü. Bir kez daha, çalılıklar, sarmaşıklar, sarmaşıklar, kalabalık ağaçlar ve düşmüş krallar gibi l ağaç monolitlerinden oluşan bir arapsaına dönüştü. Kordonların rehberliği olmadan Devler engellenmeden koşamazdı; kolay bir yol arayacak zamanları da yoktu. Yollarını güç kullanarak açmak zorundaydılar.

Skurj bundan daha hızlı hareket edebilirdi; çok daha hızlı. Alçakgönüllü'nn hiçbir şey tespit edememiş olması Linden'i rahatlatmamıştı. Bu sadece Kastenessen'in yeni bir öğüt aldığı ve daha kesin bir saldırı tasarlamaya başladığı anlamına geliyor olabilirdi. Öfkeli *Elohim*'in onun Andelain'e ulaşmasını engelleme çabalarına son vereceğine inanmıyordu.

şirketin hıza ihtiyaı vardı ama Devler çok yorgundu.

Görünüşe göre Coldspray de Linden'in endişelerini paylaşıyordu. Devlere özgü küfürler mırıldanan Demir El, yoldaşını Longwrath'ın yükünü tek başına taşıması için bıraktı. Kadın, onu sırtında sürükleyebilmek için kollarını omuzlarına doladı. Bu sırada Coldspray halkının önünde ilerledi ve glaive'iyile bir geçit açmaya başladı. Devler zorlu bir şekilde hızlarını arttırdılar.

Linden'in algısı arkasına, kuzeye, *skurj*'a doğru odaklanmıştı. Uyarı vermek için çok geç kalmıştı ki Longwrath'ın ayaklarını yere bastığını ve kendisini destekleyen Dev'e doğru savrulduğunu hissetti. O kadar ani hareket etti ki Linden kadının boynunu kıracağından korktu.

Ama kılıç ustası onun niyetini sezmiş olmalıydı. Adamın elleri boğazına çarpmadan önce bileklerini yakaladı. Onu tutarak kollarının altından eğildi ve dengesini bozup yere düşürmek için dönmeye başladı.

O da ona, tutuşunu gevşetecek kadar sert bir tekme atarak karşılık verdi.

Devler o mücadele anını duydular. Yüklerini korumak için kendilerini hazırlayarak, yoldaşları ve Longwrath'la yüzleşmek için hızla döndüler. Longwrath flamberge'ine uzanırken Stave Grueburn'ün yanına fırladı.

Ama kılıfı boştu. Kılıcı kayaların ve Tor'un çaresizliğinin arasında kalmıştı.

Bir an için Linden'e bakakaldı, görünüşe göre onun ölümüne duyduğu açlık ile silahına duyduğu ihtiyaç arasında kalmıştı. Sonra uluyarak döndü ve savaş höyüğüne doğru hızla uzaklaştı.

Deliliğinin terazisinde, flamberge'i Linden'in kanından daha ağır basıyordu.

Onu taşıyan Dev kovalamaya başladı; ama Coldspray onu geri çağırırdı. "İzin ver ona, Latebirth," diye üzüntüyle emretti Demir El. "Aramızda sana ihtiyaç var. Ve ben onun tehlikede olmadığını düşünüyorum. Linden Giantfriend'in ölümünü arzulasa da, düşmanlarımız ona zarar vermeyecektir. Kılıcını geri aldığı anda geri dönecektir."

Geçdoğuş lanet okuyarak kabul etti. "Scend Wavegift'in ölümünün suçlusu benim, Ironhand," dedi yüksek sesle, acı bir şekilde. "Halewhole Bluntfist ve ben Longwrath'ın kollarını tutarak prangalarının kısıtlamasına karşı ona yardım ettik. Wavegift de arkasından onu takip etti. Ama senin kaderin için duyduğum

endişenin e l i m i gevşetmesine izin verdim. O zaman

Prangalar ondan düştü, Bluntfist onu tuttu, ama benim tutuşum kırıldı. Dizginlemem gereken eliyle Bluntfist'e vurdu. Onunla boğuşmaya çalıştım ama Bluntfist'in düşüşünü engelleyemeyerek tökezledim. Ben bocalarken, o Dalgakıran'la yüzleşti.

"Kadın silahlıydı. Kılıcını ekmedi. Bu yüzden tereddüt etti. Kuşkusuz Bluntfist ve benim hızla ayağa kalkıp ona katılacağımızı sanıyordu. Ama biz birbirimizi engelledik. Biz ayağa kalkarken, Dalgakıran'ın kılıcını kenara itti ve boynunu kırmayı başardı. Sonra da kaçtı. Bluntfist ve ben peşine düşsek de onu yakalayamadık.

"Beceriksizliğim ve dikkatsizliğim yüzünden kendim kadar Kılımınnir'i de utandırdım. Bundan böyle kendime Gevşek Gafil Ayak diyeceğim. Yolculuğumuz sona erdiğinde, iyi ya da kötü, kılıcımı bırakacağım."

Dur, demek istedi Linden. Bunun için zamanımız yok. Hiçbir yararı yok. Ama dudağını ısırđı ve müdahale etmedi. Geç doğumu çok iyi anlıyordu.

"Andelain'de senin adını anacağız," diye karşılık verdi Coldspray. "şu anki durumumuz suçlamayı yasaklıyor. Acele etmeliyiz. Bırak utancın öfkeye dönüşsün ve bana bir yol izmemde yardım et."

"Evet," diye mırıldandı Latebirth. "Seni duyuyorum." Kılıcını ekerek Grueburn, Stave ve Linden'in yanından geçip grubun başındaki Coldspray'e katıldı.

Liand gözlerinde acıma duygusuyla kadının geçişini izledi. Linden gibi o da hiçbir şey söylemedi; ama Linden onun duygularının kendisinininkilerden daha nazik olduğunu görebiliyordu.

Rime Coldspray ve Latebirth birlikte ormandaki en kötü engellere saldırdı. Ortak bir öfkeyle, yoldaşlarının daha hızlı hareket edebilmesi için yorgunluklarını bir kenara bırakarak sarmaşıkları, sarmaşıkları ve ölü ağaçları kestiler.

Neyse ki düğümlenmiş çalılar ve ağaçlar kısa sürede seyreldi ve arazi yosun tutmuş kayalar ve dökülmüş yapraklarla dolu alçalan bir yamaç haline geldi. Orada karaağaç ve ınar kümeleri yalnız Gilden'dan geri durdu ve birkaç çalı ve sürüngen kökleri için yeterli toprak buldu. Devler aşağıya doğru koşarken, ayakları böceklerin ve dökülmüş yaprakların nemli küflerinin oluşturduğu bir sisi karıştırdı.

Yamacın dibinde ise yeni yağan yağmurla çalkalanan bir dere buldular. Liand'ın fırtınasının çağırdığı seller akıntıyı çamurla, yırtılmış yapraklarla, kopmuş dallarla doldurmuştu. Yine de Swordmainnir, topluluğun su içebilmesi için bir kez daha durakladı.

Bhapa susuzluğunu giderdikten sonra Mahrtiir'den Devlere bir kez daha önderlik etmek için izin istedi. Fakat Manethrall cevap vermeden önce Coldspray başını salladı.

"Bu akarsu güneye doğru ilerlerken, rehberliğe ihtiyacımız yok. Ve biz devleriz, kayaların üzerinde çeviğiz, hatta molozların gizlediği kaygan taşların üzerinde bile. Yardımının bizi burada hızlandırmayacağını söylerken senin yeteneklerinden şüphe etmiyorum Cord."

"Demir El'e kulak ver," diye talimat verdi Mahrtiir. Ses tonu beklenmedik derecede nazikti. "Sen ve Cord Pahni benim gururumu kazandınız. Kararlılığınızdan şüphe etmiyorum. Yine de biraz daha dinlenmek ne sana ne de bu topluluğa zarar verir. Yardıma ihtiyac duyulduğunda, bunu daha iyi sağlayabileceksiniz."

Bhapa ya da Pahni cevap verdiyse, Linden onları duymuştu. Devler çoktan tekrar koşmaya başlamıştı.

Şimdi uzun, ağır adımları gürültülü bir su şakırtısı çıkarıyordu. Olağanüstü bir hızla ileriye doğru sıçradılar ve her yöne spreyle gönderdiler. Birkaç dakika içinde Linden'in giysileri sıırılsıklam olmuştu, o kadar ıslaktı ki Frostheart Grueburn'ün taş zırhına karşı titriyordu.

Burada Stave ayak uyduramadı: Devlerin dizlerine ancak ulaşan havuzlara ve çukurlara çok derin battı. Geride kalmak istemeyerek dereden ayrıldı ve ağaçların arasında ilerledi, gövdelerin arasından sıyrılıp çalılıkları yırtarken güneş ışığı parçalarının arasından geçti.

Linden, bu akarsuyun Devleri Andelain'e götüreceğinden emindi, diye düşündü. Ama kendisinin ve yoldaşlarının skurj'u ya da Kastenessen'in vahşetini atlattığına inanamıyordu. Düşmanları onun hedefine ulaşmasına izin veremezdi. Eğer onu kendileri engelleyemezlerse, *mokşa* Jehannum başka taktikler önerecek, başka düşmanlar çağıracaktı.

Sheol'un karanlık ruhunun *samadhi* artıkları Sandgorgonlar arasında bir çeşit nüfuza sahipti. Ve kendilerine olan borçlarını ödediler.

dayatılan borç. *Seninle işleri bitti. Skurj* onu zamanında yakalayamazsa ve Roger'ın kaynakları Salva Gildenbourne'da işe yaramazsa, *moksha* Raver kira kardeşine ulaşabilirdi-

Linden çok fazla hata yapmıştı. Sandgorgonların borçlarını yerine getirdiklerini kabul etmek bunlardan sadece biriydi.

Yine de Stave, Alçakgönüllü'nün takip edildiğine dair bir işaret görmediğini bildirdi.

Önlerinde hiçbir tehlike görmediler.

Grueburn, Linden'i tordan ne kadar uzağa götürmüştü? Mesafeyi ölçemiyordu. Derenin batı yakası boyunca ağaçların ve çalılıkların, gölgenin ve güneş ışığının hızlı tekrarı kafasını karıştırıyordu. Ve yeşillik, şirketin ilerleyişini tanımlayabilecek tüm işaretleri kapatıyordu. Sadece güneşin ikindi vaktini geçtiğinden ve Devlerin bu şekilde koşmaya daha fazla devam edemeyeceğinden emindi.

Grueburn'ün nefes alış verişindeki düzensizliği duymak acı vericiydi. Linden zihnini buna kapatmaya çalıştı ama başaramadı. Grueburn'ün kalbinin çılgınca atışlarını saymaktan kendini zorlukla alıkoyabildi.

Ancak yavaş yavaş akıntı yavaşladı ve sel dağıldı. Aynı zamanda, her iki taraftaki tepeler yavaş yavaş bir tür yumuşaklık kazanmış gibi görünüyordu. Daha yumuşak bir araziden akan dere daha dolaysız hale geldi. Yine de öğleden sonra güneşinin patlamaları boyunca güneşe doğru yöneldi.

Sonra Linden, Salva Gildenbourne'un dağınık savurganlığının değişmekte olduğunu fark etti. Dar ağaç kalabalığı yavaş yavaş daha görkemli bir ormana dönüştü ve çalılıklar yerini beklenmedik çim alanlarına bıraktı. Bükülmüş jakaranda ve kalabalık mimoza ağaçlarının yerini rahat kestaneler, sade karaağaçlar ve gergin huş ağaçları aldı. Gilden'in zengin altın yaprakları daha fazla güneş ışığı alıyor ve bir ihtişam gibi parlıyordu. Sonunda Devler dereden ayrılıp su ya da görünmeyen kayalar ve çukurlar tarafından engellenmeden seyahat edebildiler.

Ve şirketin önünde-

Linden'in sinirleri Andelain'in ilk tadını belli belirsiz kokularda ve telkinlerde, okşamalar gibi uçup giden tatlarda buldu.

Daha dik oturdu; içgüdüsel bir hevesle öne doğru eğildi. Bu mümkün müydü? O ve arkadaşları *dört fersah* mı gelmişlerdi?

Tor'daki savaşlarından beri? Saldırıya uğramadan mı? Buna nasıl inanacağını bilemiyordu: tüm beklentilerinin ötesindeydi. İçgüdüsel olarak duyularına güvenmedi ve onları doğrulamak için zorladı.

Andelainian Tepeleri. Bir anlamda, bilinçli ya da bilinçsiz, Thomas Covenant'ın sesini rüyalarında ilk duyduğundan beri onlara ulaşmaya çalışıyordu; onun Ölümler arasında yürüdüğünü hayal etmeye başladığından beri.

Linden, bul beni.

Yanılıyor olabilir. Eminim yanılıyordu?

Tehlikeyi umursamadan, sağlık hissini keskinleştirmek için Asa'dan Toprak Gücü çekti. Kalbi dile getiremediği yakarışlarla kabardı: beklenti, umut, şüphe; coşku kadar keskin bir arzu.

Alabildiğine çekici ve baştan çıkarıcı kokular geliyordu aklına: yeşillik ve muhteşem bir yeşillik, *alianta* kadar berrak ve özlü bir hava, bolluk içinde bereketlenen kır çiçekleri. Hayır, yanılmıyordu. Salva Gildenbourne gittikçe bir katedral ormanına dönüşüyordu, vakur ve kutsal. Her adımda ağaclar kutsallığa biraz daha yaklaşıyordu. Önünde, Gilden güneş ışığıyla süslenmiş bir panoply ima ediyorlardı. Grueburn onu azalan ışığın sıçramaları arasından, her çizgisi sağlıklı kireçlenmiş bir ormanlık manzaraya doğru götürdü.

Uzun zaman önce, Andelain Tepeleri'ne ilk yaklaştığında onlardan korkmuştu. Kanserli bir şeyi, aralarında yürürse onu yok edecek bir hastalığı besliyor gibi görünüyorlardı. Ancak daha sonra gerçeği öğrenmişti. İlk algıları Sunbane tarafından çarpıtılmıştı. Acımasız kötülüğün içine dalmış ve duyarlılığını kontrol edemediğı için her yerde hastalık görmüştü. Sonuç olarak, korkusunun gerçek kaynağını ayırt edememişti.

O zaman bile Tepeler hasta değildi. Olamazlardı da: Son Forestal onları koruyordu. Endişesi Andelain'in kendisinden değil, Ölümlerin varlığından kaynaklanıyordu. Ölüm Yasası çiğnendiğı için -ve Dünya Gücü

Andelain'in sevimliliğinde tepe spektrumları yürüyordu. Güneşboğan'la kafası karışmış, onların yakınlığını sanki şeytanmışlar gibi hissetmişti.

Artık daha iyi biliyordu. Yüce Lord Elena'nın Komuta Gücünü kötüye kullanması, Covenant'ın Ölülerinin onunla konuşmasını, ona öğüt vermesini mümkün kılmıştı. Onların yardımı olmasaydı, Toprak'ı kurtarması mümkün olmazdı. Linden'in kendisi de Kevin Landwaster'ın gölgesiyle karşılaşmış ve korkuya kapılmıştı; ama o çaresizlik içindeyken bile kötü biri olmamıştı.

Çelişkide umut vardır.

O zamandan beri, Yaşam Yasası da zarar görmüştü. Toprak, iyi ya da kötü, yeni olasılıklar barındırıyordu. Eğer Kanunların çiğnenmesi Joan'ın *kaoslar* yaratmasını sağladıysa, Linden'i da dile getirilmemiş amacını gerçekleştirmesi için özgür bırakabilirdi.

Andelain'e özlemle yaklaştı çünkü Tepeleri sevmeyi öğrenmişti ve güvence ya da öğütten daha değerli bir şey elde etmeyi umuyordu.

Etrafındaki yoldaşları da önlerinde ne olduğunu görüyordu. Liand'in gözlerinde heyecan parlıyordu ve hevesle Swordmainnir'e bakıyordu. Yanında, Pahnı sanki yorgunluğu bir tür büyüye dönüşmüş gibi parlıyordu. Stave bile Andelain'in damıtılmış güzelliğinin verdiği güçle adımlarını daha hafif atıyor gibiydi.

Devler hep birlikte adımlarını yavaşlattı. Sanki huşu içindeymişler gibi, acelelerini bir kenara bırakıp daha ağırbaşlı bir *ciddiyete* büründüler. Salva Gildenbourne'un son sınırlarını terk edip Andelain'e geçtiklerinde, bunu bir ibadet yerine giriyormuş gibi yaptılar. Burada Toprak'ın kan kadar gerekli ve orojenez kadar derin, sınırsız cömertliği vardı. Ve onlar Devlerdi: içgüdüsel olarak cömertlikten zevk alırlardı.

Birlikte ilk yokuşu tırmanıp Andelain'in karşılamasından kurtuldular. Orada Clyme onları sakince bekliyordu, tehlikeyi atlattıklarından emindi. Ve orada Devler Linden ve arkadaşlarını yere indirdiler ki sonunda yürüyebilsinler, havayı özgürce hissedebilsinler ve rahatlayabilsinler.

-Loric'in krili uykusundan uyandırıldı. Kudreti tepeleri koruyor. Skurj giremez-Kastenessen'in kendisi de giremez.

Bhapa ve Pahnı sevinçle kendilerini yemyeşil çimlerin üzerine secdeye atarak Andelain'e saygı gösterdiler ve kaçtılar. Mahrtir sanki dua ediyormuş gibi başını yere eğerek diz çöktü. Liand kollarını iki yana açtı ve sevinçle öterek daireler çizdi. "Andelain?" diye bağırdı. "Oh, Linden! Andelain bu mu? İnanamazdım-!"

Linden onların sevincini paylaşmak istedi. O da onlar gibi hissediyordu ve bunu kutlayabilirdi. Ama ilk endişesi Anele içindi.

Wandering'in Eşiği'nin uzun yeşillikleri arasında, yaşlı adam onunla Ahit'in sesiyle konuşmuştu. Revelstone'un yaylalarının zengin otları arasında arkadaşlarına rue ve öğütler vermişti. Ve burada somut dünyanın her yönü *daha* fazla-

Yamaç zarafetle parlıyordu, yeşil ve cömert. Hava ciğerlerine temizleyici bir ağırı veriyordu ve bahar papatyaları, hor çiçeği ve columbine kahkahalar kadar parlaktı. Her ağaç yapraklarını zenginlik ve görkemle yayıyordu. Geç gelen güneş ışığı Linden'in nemli giysilerinin soğukluğunu yatıştırarak bir sıcaklık sunuyordu.

Anele'nin nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Tonik atmosfer onu rahatlatabilirdi. Ya da her taraftaki doğal sağlık tarafından tehdit edildiğini hissedebilir. Ya da ele geçirilmiş olabilir-

Galesend onu çoktan yere indirmişti. Ancak şimdi şirketin onu koruyacak battaniyesi yoktu.

Kaçışa ve zafere duyduğu tepkiyi bastıran Linden yaşlı adama yaklaştı. Yavaşça onun adını mırıldandı.

Bir an için onun farkında değilmiş gibi göründü. Ay taşı bakışları tepelerin güneye doğru uzanan genişliğinde dolaştı ve sanki yüce bir ev sahibinin onayını bekliyormuş gibi dimdik durdu. Ama sonra üzerinde ince bir değişiklik oldu. Linden'e doğru döndüğünde duruşu gevşedi. Onu incelerken, delilik perdelerinin arasından dışarıya bakıyor gibiydi.

"Ah, Linden," diye iç geçirdi. Sesi kendisine aitti; ama aynı zamanda Hollian'inkiydi, hafif, sevgi dolu ve bir ağıt kadar dokunaklıydı. "Gelmemeliydin. Tehlike çok büyük. Karanlık seni tüketiyor. Despiser senin varlığın için uzun ve kurnazca planlar yaptı ve tuzakları çok fazla."

Anele kederini yutarak durakladı. Kendisine ait olmayan gözyaşlarına göz kırptı. Sonra uzun zamandır söylediği sözleri söylemeye devam etti

ölü anne.

"Yine de sizi görmek beni sevindiriyor. Bu kadar çok ihtiyacın yükünü taşıyabilmen için dua ediyorum. Andelain'de -ve Ölüler arasında- ve senin kalbinde Lord Foul'un tasavvur edebileceğinden çok daha fazlası var."

Yaşlı adam geri çekilmeye başladı. Ama Linden ona -ya da Hollian'a- haykıramadan yaşlı adam tekrar Linden'in karşısına çıktı. "Sevgili oğluma karşı nazik ol," dedi sessizce yalvararak. "Ailesi hakkındaki görüşü çok yüce. Kendisine ait olmayan hatalar yüzünden kendine eziyet ediyor. Yaptıklarının sonu geldiğinde, ki öyle olmalı, onun bu toprakların umudu olduğunu unutma.

"Bunu da Despiser ve ona hizmet eden herkes hayal bile edemez."

Anele aniden güneye döndü. Linden sessizlik içinde bocalarken, sarsılmış ve emin olamadan ondan uzaklaştı. Bir süre sonra, Hollian ve Sunder'in onu çağırdığını duyar gibi Andelain'in derinliklerine doğru koşmaya başladı.

"Linden?" Liand sordu. Anlaşılan Anele'nin sesi ve sıkıntısı onun sevinçli şaşkınlığını delip geçmişti. "Linden mi? Peşinden gideyim mi? Kaybolacak mı?"

Liand'ın endişesi Ramen'i uyandırmış gibiydi. Mahrtiir ayağa kalktı: sarılı başı bir şahininki gibi hareket ederek arkadaşlarını inceledi. Aynı anda Bhapa ve Pahnı de ayağa kalktı. Genç Cord'un tavrı, Anele'nin peşine düşerse Liand'a eşlik edeceğine söz veriyordu.

Linden'in gözleri yanıyordu ama kuruydu. "Hayır." Amacının taşı ağılamak için fazla sertti. "Bırak onu gitsin. Burada güvende." "Eğer onu yakalayamazsak, eninde sonunda bize geri dönecektir." "Bu arada, belki biraz huzur bulur."

-Onun bu toprakların umudu olduğunu unutmayın.

Bir anlık tereddütten sonra Liand başını salladı. Kuzgun kaşlarının açısı, Anele'den çok Linden'in adına endişelendiğini gösteriyordu. Ama ona söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Hollian'ın uyarısını neden görmezden gelmeye niyetli olduğunu açıklamaya hazır değildi.

Anele koşarken, Branl ve Galt Andelain sınırına yakın ağaçların arasından çıktılar. Clyde gibi onlar da tehlikenin ötesine geçtiklerinden emin görünüyordlardı. Belirgin bir aceleleri olmadan

hafifçe kristal temizliğine dönüştü. Kısa süre sonra kır çiçekleri ve beslenen arıların rahat uğultusu arasında Clyme'a katıldılar.

Rime Coldspray, Swordmainnir'ini etrafına toplamıştı. Birkaç dakika boyunca birlikte alçak sesle konuştular. Sonra Demir El, Alçakgönüllülere hitap etmek için döndü.

"Biz Devleriz," dedi resmen. "ve Efendilerin hoş karşılanmayan davranışlarından zevk almadık. Ancak bu tür hakaretleri bir kenara bırakmanın zamanı geldi. Yoldaşlarım adına, birçok emeğiniz için size teşekkür ediyorum. Sizler Alçakgönüllüler, Toprağın Efendilerisiniz. Ama aynı zamanda *Harucha*'sınız ve yaşamlarımızı güvence altına almak için çok şey yaptınız. Minnettarlığımızı kabul ederek bizi onurlandıracağınızı umuyorum."

Alçakgönüllü ona kayıtsızca baktı. Branl düz bir ses tonuyla şöyle dedi. "Minnettarlığa gerek yok Rime Coldspray, Swordmainnir'in Demir Eli. Bahsettiğin hoş karşılanmama, dostluktan uzaklaşma anlamına gelmiyordu. Biz sadece sizin açık yürekliliğinizin ve anlattıklarınızın Toprak'a olan hizmetimizi baltalamasından endişe ediyorduk. Şimdi bizim imkânsız gördüğümüz şeyi başardınız. Bu beklenmedik Stonedownor'un yardımıyla" -Liand'ı gösterdi- "Linden Avery'nin bölüğünün hayatını *Skurj*'un pençelerinden kurtardınız. Yaptıklarınızı birlikte takdir ediyoruz. Revelstone'da toplanan Üstatların önünde sizden bahsetme zamanı geldiğinde, tek bir sesle konuşacağız ve sözümüz dinlenecek."

Elbette, diye düşündü Linden hüznle. Elbette yapacaksın. Alçakgönüllüler de kendi halkları arasında Handir kadar otoriteye sahipti. Ama Branl Üstatlara ne söyleyeceğini açıklamamıştı.

Bu soruyu Stave'le daha sonra, onunla yalnız konuşma fırsatı bulduğunda sormak niyetindeydi.

Yine de Coldspray, Branl onu tatmin etmiş gibi başını eğdi. Sadece kaşları çatıktı ve sesindeki öfke tınısı aksini gösteriyordu, "Yine de minnettarlığımız devam ediyor. Bu yüzden sizden öğüt istiyoruz. Bizler deviz. Kaybettiklerimiz için yas tutmalıyız. Bu nedenle, bir *caamora*'ya ihtiyacımız var. Üzüntümüzü ateşle ifade edebilmek için Salva Gildenbourne'dan odun toplamak istiyoruz. Uсталığınız bize karşı gelir mi? Alevlerimiz Andelain'in ruhunu rahatsız eder mi?"

Alçakgönüllüler herhangi bir isteksizlik hissettilerse de bunu belli etmediler. Bunun yerine Clyme şöyle cevap verdi: "Ironhand, keder için kalbimiz yok. Yine de burada Swordmainnir'in hiçbir ihtiyacına ya da arzusuna karşı çıkmayız. Andelain de Toprak'ın ruhu ve özüdür. Toprak tarifsiz kederler tattığı gibi, Tepeler de yas ve kayıplara aşınadır. Alevleriniz, anlamlarının paylaşıldığı ve onurlandırıldığı yerde suç oluşturmaz."

Coldspray huysuzca, "Bu iyi," dedi. "Teşekkürlerimizi kabul edin."

Bir hareketle Cabledarm ve Latebirth'ü yamaçtan aşağı, kararan ormana doğru geri gönderdi.

Linden, Tor'da ölen Dev'in adını hâlâ bilmiyordu.

Şüphesiz Cabledarm ve Latebirth yeterince güvendediydi. Eğer *Skurj*'u ya da başka bir düşmanı hissederlerse, çabucak Andelain'e dönebilirlerdi. Mahrtir Bhapa ve Pahnî'ye hazine meyveleri toplamaları talimatını verirken, Linden Asasından yine Toprak Gücünü çekti; ama bunu Devleri korumak için yapmadı. Bunun yerine dikkatini ve Asa'nın düğünçiçekleri kadar sarı ve canlı alevini şifaya yöneltti.

Swordmainnir'in onlara daha önce gösterdiğinden daha iyi bir bakıma ihtiyacı vardı. Şimdi onların birçok yarasını daha büyük bir özenle tedavi ediyordu. Kadınların arasında yavaşça yürüyerek, kopmuş sinirlere ve kan damarlarına, yırtılmış etlere ve kaslara baktı. Kanamayı nazikçe dağladı, sepsisi yaktı, kemiği onardı. Devler dayanıklıydı: sağlık kaynakları çok derindi. Yine de canavarların dişlerinin ve kanlarının bıraktığı zehirlerin öldürücülüğü onu şok etmişti. Şimdiden her yaradan enfeksiyon sızıyordu. En şiddetli yaralar hassas bir güç ve hassasiyet dengesi gerektiriyordu.

Kindwind'in durumu en kötüsüydü. Septisemi kan dolaşımını kirletmiş ve uzun süren eforları bu lekeyi tüm vücuduna yaymıştı. Linden, Kindwind'in kemiklerinin iliklerine kadar dikkatle ve katı bir ateşle araştırmadan enfeksiyonu temizleyemezdi.

Buna kıyasla, Bluntfist'in yanağının yapısını onarmak basit bir işti ve kolayca tamamlandı. Liand, Ramen ve Stave'in maruz kaldığı yanıklar kendilerine verilen iyileştirmeye iyi yanıt verdi.

Linden kendi yorgunluğunun çabalarını engellemesini bekliyordu ama öyle olmadı. Andelain'in havası, rezervlerini geri kazandıran bir roboranttı. Kevin'in Kir'inin etkilerini azalttı. Tarifsiz Tepeler'e her bakış onu güçlendiriyordu. Botlarının altındaki çimenler sinirleri boyunca bir sıcaklık ve cömertlik okşayışı gönderdi. Çalışırken, hayal ettiğinden daha fazlasını yapabileceğini fark etti.

Krill Andelain'deydi. Esmer öyle söylemişti. Tepelerin kendisi onu niyetini gerçekleştirecek kadar güçlü kılabilirdi.

Swordmainnir'e bakarken, onların şaşkınlığı ve minnettarlığı hissedilir bir şekilde etrafında toplanıyordu. Halklarının anlattığı hikâyeler onları sağlık duygusu ve Toprak Gücü ile neler başarılabilceğine hazırlamamıştı. Birinci ve Pitchwife bile onun Asa'yı burada kullandığı gibi kullandığını hiç görmemişti.

Eğer bu kadınlar eve dönüş yolunu bulurlarsa, Linden'in çabaları hakkında uzun hikâyeler anlatacaklardı. Tanıdığı diğer Devler gibi onlar da büyük başarılar kadar küçük mucizelerden de zevk alırlardı.

Cabledarm ve Latebirth geri döndüklerinde, ellerinde kocaman odun yığınları vardı. Cabledarm bir an için ateş yakmak istediği yere eğildi, sanki otlardan ve topraktan kendisini affetmesini ister gibiydi. Sonra küçük bir dal ve çıra yığını hazırladı, çıra ve taş kesesini çıkardı ve kıvılcımlar çakmaya başladı.

Odunlar yanmaya başladığında Linden, Coldspray ve diğer yoldaşlarına gösterdiği özeni Cabledarm ve Latebirth'e de gösterdi.

Batıda, güneş en yüksek ağaçların arasından batıyordu. Salva Gildenbourne'un kenarlarında karanlık birikirken, uzaklığın bulanıklaştırdığı uzun gölgeler yamaçta uzanıyordu. Yatıştırıcı bir esinti tepelerin arasında hayırseverlik gibi yayılıyordu. Pahnı ve Bhapa topluluğu beslemek için bol miktarda *alianta* getirmişlerdi. Ve yakınlarda bol miktarda su vardı. Devleri buraya getiren dere, Andelain'e doğru kendi yolunu bulana kadar yamacın eteği boyunca doğruya doğru akıyordu.

Rime Coldspray ve yoldaşları, Ülkenin temel sağlık ve bereket sınırları içinde, Cabledarm'ın ateşinin etrafında bir çember oluşturdular ve keder ritüellerine başladılar.

Onlar devdi: acele etmediler. Alacakaranlık ve ardından gece yamacı kapladı. Yıldızlar yavaş yavaş soğuk parıltılarını alevlerin bastırılmış dansına ekledi. Sayısız karanlıkta, Swordmainnir seslerini Andelain'e ve geniş göklere olduğu kadar birbirlerine de seslenir gibi yükseltti.

Demir El önce sert bir şekilde "hata "dan bahsetti. Önceki gece Longwrath'ın durumu için bir miktar sorumluluk kabul etmişti. Şimdi de Scend Wavegift'in ölümü için benzer bir suçlamada bulundu. Geçdoğuş kesinlikle hata yapmıştı. O bir ölümlüydü: doğum ve ölümle tanımlanan herhangi bir varlık kadar kolaylıkla gafil avlanabilir ya da talihsizlik yaşayabilirdi. Ama Longwrath'ın kötü durumuna o sebep olmamıştı ve Wavegift'in sonunu hazırlayan da Latebirth değil, kendisiydi.

Sonra Coldspray, *skurj* tarafından öldürülen Moire Squareset'in hatasını -eğer bir hata varsa- üstlendi. Sorumluluk, kararlarıyla Swordmainnir'i yöneten Ironhand'e aitti. Tıpkı Wavegift'inki gibi, Squareset'in kanı da Coldspray'in ya da hiç kimsenin ellerindeydi, çünkü Longwrath bile sorumlu tutulamazdı. Yaşadığı sürece kendini hem suçlayacak hem de affedecekti.

İşini bitirdiğinde ateşin yanında diz çöktü ve iki eliyle alevlerin kalbine uzandı, sanki onları yakıp temizlemek ister gibiydi.

Bedeni ateşin zararını reddetti ama acıyı reddedemedi. Onun eylemi kasıtlı bir yakma eylemiydi: alevler içinde ve isteyerek acı çekerek, yas ve pişmanlığını teslim etti. Bu Devlerin *caamora*'sıydı, kederlerinin dile geliyordu. Linden bir anlamda bunu anlıyordu ama bu onu dehşete düşürüyordu. Coldspray ellerini ateşin içinde tutarken, Cabledarm giderek daha fazla odunla ateşi körükledi. Demirel'in ağzından bir çığlık çıktı ama bunu dile getirmesine izin vermedi. Alevler onun yerine konuştu.

Ramenler yumruklarını sıkmış ve gözlerinde bir tür vahşilikle onları izliyordu. Uzun zaman önce ataları Tutsak Olmayanları tanımıştı. Ramenler bir *caamora*'ya tanık olmuş olabilirlerdi: bu hikâyeyi kesinlikle torunlarına anlatmışlardı. Ama herhangi bir Ramen'in burada olanları görmesinin üzerinden binlerce yıl geçmişti. Efsaneleri onları Coldspray'in seçtiği acının yoğunluğuna hazırlayamazdı.

Liand Pahnî'nin yanında durdu ama ona dokunmadı. Kollarına ihtiyacı vardı; dehşetini, empatisini ve protestolarını kontrol altına almak için kollarını tüm gücüyle göğsünde kavuşturması gerekiyordu. Ramen ve Linden'in -ve *Haruchaî'nin*- aksine, gördüklerini anlamasına yardımcı olacak sağlık duyusundan başka hiçbir şeyi yoktu.

Sonunda Coldspray geri çekildi. Yeniden ayağa kalktığına kolları titredi ve gözlerinden yaşlar döküldü. Ama elleri s a ğ l a m d ı .

Bir sonraki konuşmacı Cirrus Kindwind oldu. Moire Squareset'in eğitimini ve Swordmainnir'e kabul edilmesini ciddi ve esprili bir dille, dikkatli ayrıntılarla anlattı. Kindwind'in kendisi, Onyx Stonemage ve diğer iki Dev ile birlikte Squareset'in yeteneklerini geliştirmekle görevlendirilmişti ve o yılları sevgi dolu bir canlılıkla hatırlıyordu. Squareset'in güçlü ve zayıf yönlerini yakından biliyordu ve hepsini geceye verdi.

Sonra alevlerin içinde sırasını aldı. Acısının ve pişmanlığının sert sessizliği o kadar yüksekti ki Linden buna nasıl dayanacağını bilemedi.

Kindwind'in işi bittiğinde, Fırtınabaşı Galesend de Scend Dalgagüdücü'nün benzer hikâyelerini anlattı. O da ellerini ateşe soktu. Grueburn, Blunfist ve Devlerin geri kalanı Wavegift ve Squareset ile yaşadıkları deneyimleri, paylaştıkları sevgi ve kahkahaları, hataları, zaferleri ve özlemlerini anlattılar. Her biri sırayla kederlerini alevlere sundu, acıya katlandı ve tavlandı. Birlikte olduğu kadar ayrı ayrı da, kederlerinin ambergrisini ölümlere verdiler.

Ama Linden, Devlerin işi bitmeden çok önce arkasını döndü. Kendi gözyaşlarını ve öfkesini serbest bırakamıyordu: Roger'ın ihaneti ve Jeremiah'nın ölçüsüz acısı onları kaynaştırmış, sertleştirmişti. O da bir *kaamora* özlemi duyuyordu *ama* bu şekilde değil. Kalbi tamamen farklı bir ateşi arzuluyordu.

Ateş ışığından ve Devler'den biraz uzaklaştığında, bir süre yıldızların uçsuz bucaksız yalnızlığını inceledi. Göklerin genişliğinde, yaslarının sadece en zayıf parıltısı ona ulaşıyordu - ya da birbirlerine. Yine de onların sonsuz ağıtlarına kulak verdi. Kendilerini söndürmeden yalnızlıklarını yok edemezlerdi.

Sınırsız yolculuklarının bu yönüyle, onları Devleri anladığından daha iyi anlıyordu. Sanki akraba ruhların huzurundaymış gibi onu sakinleştiriyorlardı.

Yavaş yavaş dikkatinin Andelain'e, sağlığın nazik kucağına ve onu buraya iten nedenlere dönmesine izin verdi. Ama Devlere yeniden katılmadı ya da onların hikâyelerini ve acılarını dinlemedi. Bunun yerine, Stave'in dikkatini çektiğinden emin bir şekilde, eski Üstadı kendisine doğru çağırdı.

Adam usulca yanına geldi, esen rüzgârdan daha sessizdi. Yıldızların altında, alçak bir sesle sordu. "Linden?"

Bu ona ikinci kez kendi adıyla sesleniydi. Arkadaşlığı ona dokunmuştu ve o dokunulmak istemiyordu.

Niyet ettiğinden daha kaba bir şekilde sordu. "Alçakgönüllüler Revelstone'a döndüklerinde ne diyecekler?" Tek bir sesle konuşacağız: "Üstatlara ne söyleyecekler?"

Stave homurdanma olabilecek küçük bir ses çıkardı. "Belirsizliğini koruyor. Devler Efendilerin tanımlanmış hizmetlerini tehdit ediyor. Bunu yapmak onların doğasında var. Sadece masallarla, binlerce yıllık adanmışlık ve fedakârlığı yıkacak güce sahipler. Yine de her yönden takdiri hak ediyorlar. Bu yüzden Alçakgönüllüler takdirlerini esirgerler. Devleri onların yaptıklarına göre değil, sizin yaptıklarınıza göre yargılayacaklar."

Oh, güzel, diye düşündü Linden alaycı bir şekilde. Bu mükemmel. Efendilerin Devlere karşı tutumunun kendisine bağlı olduğunu düşünmek onu çok üzüyordu. Ama sonra öfkesini yuttu. Alçakgönüllüler neye karar verirse versin, bu onların sorunuydu, onun değil. Onların yerine seçim yapamazdı. Sadece sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktı.

İç çekerek, "Burası Andelain, Stave. Ülkenin başka hiçbir yerinde olmasa bile en azından burada "Devlerin oldukları gibi olmaları kabul edilebilir."

"Yine de Andelain tehlikeden azade değil," diye sertçe karşılık verdi. "Kastenessen ve *Skurj* giremeyebilir. Yine de Ülke'nin kaderi Andelain'in de kaderidir. Alçakgönüllüler'le aynı fikirde değilim ama şüphelerini anlıyorum. Bir dereceye kadar ben de paylaşıyorum."

Paylaşıyor musun-? Onu korkuttu. Düzinelerce şekilde sadakatini ilan etmişti.

"Seçilmiş," diye açıkladı. "Daha derin amacınızı açıklamadınız. Loric Vilesilencer'in *krilinin* mümkün kılacağı akıl almaz ayinlere dair umutlarınızı dile getirmediğiniz. Kendi sözlerinizle, etrafınızdakilerin şüpheyi bilmesini istiyorsunuz.

"Seni sorgulamaya çalışmıyorum," dedi Linden cevap vermeden önce. "Senin Seçilmiş Linden Avery, Güneş Bilgesi ve Ringthane, İnançsız Thomas Covenant'ın yoldaşı olduğunu bilmekten memnunum. Benim için her şeyiyle 'makbul' birisin.

"Yine de şüphelerim beni sizin de emin olup olmadığınızı sormaya zorluyor. Niyetinizi yeniden gözden geçirmek için bir neden bulamadınız mı?"

Linden karanlıkta ona baktı. Yıldızlar onun yüz hatlarını ortaya çıkarmak için çok az ışık saçıyordu ve sağlık duyusu hiçbir *Harucha*'nın zihnine ya da duygularına ulaşamıyordu. Stave'in yanıklarını iyileştirdiği yeni deriyi zar zor seçebiliyordu.

Sözlerini eğip bükmeden şöyle devam etti: "Şu anda Andelain'in güvenliği içindeyiz. Burada seçenekler farklılaşabilir. Önünüzde başka yollar uzanıyor. Eğer Ölümlerinizle yüzleşmeniz gerekiyorsa, bunu yapmak için Loric'in *kriline* ihtiyacınız yok. Ve Gravin Threndor'a risksiz bir şekilde yaklaşılabilir, ancak tehlikeler Wightwarrens'in içinde beklemektedir. Kevin'in Kirinin kaynağı orası, öyle değil mi? Gravin Threndor'un derinlikleri Kâfir'in oğlu ve sizin oğlunuz için bir saklanma yeri olarak düşünülemez mi?"

Linden yüzünü kapatmak istedi. Jeremiah tıpkı Revelstone'da olduğu gibi oturma odasında da Thunder Dağı'nın bir resmini yapmıştı. Eninde sonunda dağın altındaki yeraltı mezarlarına girmesi gerekecekti: bunu biliyordu. Ama henüz değil-

Hâlâ bu kadar zayıfken olmaz.

"Ben Covenant değilim," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Ben Berek ya da başka bir kahraman değilim. Ben sadece benim. Ve yanılıyor olabilirim. *Elbette* yanılıyor olabilirim. Bütün bunlar boşuna yapılmış muazzam bir egzersiz olabilir." Ya da daha kötüsü: "Bu mümkün. Kesinlikle mümkün."

Rüzgâr sanki onu duymak istiyormuş gibi durakladı. Andelain'in kendisi nefesini tutmuş gibiydi. Uzaklardan gelen sesler

Devler neredeyse duyulmayacak bir mırıltıya çekildi.

Kendisinden şüphe edilmesine ihtiyacı vardı çünkü kendinden şüphe etmeyi göze alamazdı.

"Ama daha fazla güce sahip olmalıyım. Esmer müdahale etmeye karar verdiğinde Covenant'ın yüzüğü işe yaramaz. Kevin'in Kir'i Dünya Gücünü engelliyor. Eğer Jeremiah"-oh, oğlum!"- "tam önümde dursaydı, onu kurtaramayabilirdim. Onu öldürmeden *Croyel*'i nasıl öldüreceğimi bilmiyorum. O kadar güçlü değilim.

"Ve bakın beni kim durdurmak istiyor." Konuşurken güç topladı. "Kimin yardım etmek istediğine bir bakın. Kastenessen, Roger ve Kuzgunlar bizi öldürmek için çok uğraştılar. Ur-viller ve Waynhim, Tanrı aşkına, sonuncular olmalarına ve birçoğu ölmüş olmasına rağmen *birleştiler*. Mahdoubt beni korumak için her şeyden vazgeçti. Bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım."

"Seçilmiş-" Stave onun sözünü kesmeye çalıştı ama sözünü bitirmemişti. "*Oğlum* Lord Foul'un elinde. Onu geri getireceğim. Ama önce *daha fazla güç*."

"Seçilmiş," dedi Stave daha kararlı bir şekilde. "Longwrath Andelain'e yaklaşıyor."

Oh, lanet olsun. Linden direksiyonu kırarak hislerini Salva Gildenbourne'a doğru yansıttı.

Neredeyse anında Longwrath'ın dizginlenemez öfkesini hissetti. Karanlıkta korkunçtu, açlık ve çaresizlikle doluydu. Son ağaçlar onu hâlâ gizliyordu ama yumruklarında alev silahıyla doğruca ona doğru ilerliyordu. Kılıcının kenarlarında fosforlu ışıltılar dalgalanıyordu, sanki demir yıldız ışığını yakalamak ve tutmak için dövülmüştü.

Linden ilk kez kılıcının bir büyü aracı olup olmadığını merak etti. Ancak silahı ateşin yanı sıra teurji ile de şekillendirilmişse, etkileri artık algılanamazdı. Ya çok fazla zaman geçtiği için zayıflamışlardı ya da artık var olmayan koşullar için tasarlanmışlardı.

Swordmainnir Longwrath'tan habersiz görünüyordu. *Caamora*'larıyla işleri bitmemişti: onları bir *geas* gibi tutuyordu. Ramen ve Liand tanık oldukları şey karşısında donup kaldılar. Ama Alçakgönüllüler çoktan harekete geçmişti, düşünce gibi sessizdiler.

Şüphesiz üç *Haruchai*, Longwrath'ı zapt etmek için yeterli olacaktır. *Caamora* bitti mi?

Yine de Linden Asa'yı daha sıkı kavradı. Stave yamaçtan biraz aşağıya doğru yürüyerek onunla Longwrath arasına girdi.

Ama Esmer ona gerçeği söylemişti. *Andelain* korunmuş. Birdenbire gecenin küçük bir parçası sanki bulanık ya da görünmez bir şey odaklanmış gibi yoğunlaştı; kendini gerçek kıldı. Geçiş olmaksızın, bir mumun narin alevi gibi sarı bir ışık çimenlerin üzerinde dans etmeye başladı. Tek bir şarkı notası kadar kesin ve kendi kendine yeten bu ışık, Devlerin biraz ötesinde sallanıyordu. Yine de mesafenin önemsiz olduğu izlenimini veriyordu. Eğer alev doğrudan Linden'in önünde parlasaydı, daha büyük ve daha az canlı olmazdı.

Onu hemen tanıdı. Bu bir Wraith'ti: Andelain'in Wraith'lerinden biri. Benzerini daha önce de görmüştü, Sunder'ın Hollian tekrar yaşayabilsin diye Loric'in *kriliyle* Caer-Caverall'ı öldürdüğü o acımasız ve gerekli gecede. O zaman Wraithler ortaya çıkmıştı, düzinelerce, yüzlerce, son Forestal müziğinin ölümünün yasını tutmak ve Sunder ile Hollian'ın dönüştükleri şeyi kutlamak için.

Bu manzara Linden'i istemsiz bir nefes almaya zorladı. Bir an için Longwrath'ı ve tüm tehlikeleri unuttu. Wraith, Andelain'in büyü güzelliklerini cisimleştirmişti: onu büyülemişti. Güzelliği ona kaybı ve dirilişi hatırlattı; yaşamı ve zaferi mümkün kılan kırık Yasa'yı ve ölümü. Ve Thomas Covenant'ı, şaşkınlığı ve cesareti onu emirler kadar sert bir şekilde yönetmiş olan kurtarıcısı ve sevgilisini zihninde yeniden yaşattı.

Beni bulmazsan sana yardım edemem.

Kaçışından bu yana uğruna mücadele ettiği her şey *Melenkurion* Skyweir ona bağlıydı.

Sonra o an geçti ve Wraith yalnız değildi. Bir başkası Linden'in yanında, bir diğeri de Ramenlerin arasında belirdi. Enfes mum alevleri tepenin yamacında zıplayıp duruyordu, en az bir kaç tanesi ortaya çıkana kadar sayıları gittikçe artıyordu.

Longwrath'a doğru yamaçtan aşağı süzülürken *kaamora* üzerinde bir büyü yaratmış gibiydiler. Alçakgönüllüler bile sanki

hayrete düştüler.

Longwrath'ın ayağı Salva Gildenbourne ile Andelain arasındaki hissedilir sınıra dokunur dokunmaz, Wraithler onun önünde dizildiler. Birlikte, sanki onun deliliğine tuzak kurmak istercesine alev alev parladılar.

Linden nefesini tuttu. Derenin kenarında, Longwrath tereddüt etti. Sarı sıcaklık kafa karışıklığını aydınlatıyordu. *Diğer varlıklar da Andelain'in savunması için harekete geçti.* Linden'in tespit edebileceği hiçbir büyü yapmamalarına rağmen, Wraithler Longwrath'ın ölüm arzusuna karşı bir bariyer oluşturdular.

Sonra meydan okurcasına kükredi ve alevlerin berrak inkârına saldırdı-

-Ve sanki bir duvara çarpmış gibi sendeledi. Linden'i şaşırtan bir şekilde geri itildi. Her bir Wraith bir notaydı ve birlikte gür bir reddediş akoru oluşturuyorlardı. Dans ederken küçük ve çelimsiz görünüyorlardı; havadan kolayca koparılabiliyorlardı. Yine de Longwrath'ın büyüklüğüne ve gücüne rağmen onu reddettiler.

Tekrar saldırırken öfkesi daha da arttı. Wraithler onu fark etmedi bile. Sadece dönüyorlardı, parlak ve sevimli ve yıldızlar kadar bencil, sanki kendileri olmaktan başka bir amaçları yokmuş gibi: varlıklarının basit gerçeği önemlerini özetliyordu. Yine de Longwrath'ı o kadar sert bir şekilde geri püskürttüler ki neredeyse düşüyordu.

Şimdi kılıcıyla onları kesiyordu. Flamberge'i alevlerin arasında sanki dansı onlarınkine eşitmiş gibi bir o yana bir bu yana savrulup duruyordu. Ama onun şiddeti Wraithlere dokunamadı. Sadece titreyip yandılar ve zarar görmediler.

Öfkesi boğazını, ciğerlerini parçalamakla tehdit eden bir çığlığa dönüştü. Yine de Wraithler ilerlemesine izin vermedi. Kılıcından kaçmak için fark edilebilir bir çaba sarf etmediler, yine de akorları bozulmadan kaldı.

Sonra içlerinden biri yaklaşıp yüzünü çirkinleştiren yara izinin üzerine nazikçe kondu.

Çığlığı bir anda çığlığa dönüştü. Geriye doğru atıldı ve hâlâ kılıcını kavrayan yumruklarıyla yüzüne vurmaya başladı. Bir

Bir an sonra Wraith dans ederek uzaklaştı; ama alev söndükten sonra da saldırmaya ve çırpınmaya devam etti.

Sonunda artık tehdit altında olmadığını anlar gibi oldu ve ağlaması hıçkırıklara dönüştü. Tökezleyerek ayağa kalktı ve ormana doğru kaçtı. Arkasında, dehşet ve korku havada asılı kalmış gibiydi. Nihayet bu sesler kaybolduğunda, Linden'in görüş alanının ötesine geçmişti.

Titreyerek tekrar nefes almaya başladı.

Bir süre sonra Stave sessizce gözlemledi. "Andelain gerçekten de korunuyor. Yine de Wraithler Longwrath dışında kimseyi kabul etmiyor. Belki de Sunder Graveler ve Hollian eh-Brand'ın gölgeleri yanılıyor." *Karanlık seni tüketiyor. Ölülerle birlikte kıyamet seni bekliyor.* "Belki de Loric'in *krilini* arzulamanızda ya da seçtiğiniz öfkede bir tehlike yoktur."

Wraithler Anele'ye izin vermişti. Linden'in kendisine izin vermişlerdi. Longwrath'ı yasaklayarak, Stave'in şüphesini giderdiler.

Stave'in sesine odaklanıp ne dediğini anlayana kadar alevlerin dağıldığını fark etmedi. Bir şekilde, gidişlerine dikkat çekmeden uzaklaşmışlardı.

Despiser senin varlığın için uzun ve kurnazca planlar yaptı ve tuzakları çok fazla.

Aynı anda hem şaşkın hem de sıkıntılı olan Linden, arkadaşlarına bir kez daha dikkat etmeye başladı. Ateşin etrafında, Devlerin *caamora*'sı sona ermişti. İlk başta, yas tutmayı bitirip bitirmediklerini bilmiyordu. Ama ritüellerinin havası bozulmuştu ya da bunun için zaman geçmişti. Yavaşça hareket ediyor, sanki Wraithler tarafından gözleri kamaştırılmış gibi sersemlemiş bir havayla etraflarına bakıyorlardı. Liand ve Ramen kendilerini hayallerden ya da rüyalardan uyandırmış gibiydiler.

Sonra Linden Swordmainnir'e daha yakından baktı ve üzüntülerini hafiflettiklerini gördü. Biraz üzüntüleri kalsa da artık Moire Squareset'in ve Scend Wavegift'in ölümüne katlanmaya hazırdılar.

Yaslarını ateşle yatıştırmışlardı. Uzun zaman önce Covenant da aynı şeyi Grieve'in Ölülerini için yapmıştı.

Linden kendi yöntemiyle onları örnek almaya niyetliydi.

Şirket bir süre hazine meyveleri yiyerek ve önlerinde ne olduğunu düşünerek sohbet etti. Alçakgönüllüler hiçbir şey söylemedi; ama Stave, Efendilerin Loric'in *krilin* yerini bildiğine dair şaşırtıcı olmayan bir bilgi verdi. Kadim kılıç, Caer-Caveral'ın ölümünden ve Hollian'ın dirilişinden sonra Linden'in onu en son gördüğü yerde duruyordu. Şüphesiz Efendiler *krilin* unutulmasını, Andelain'in kendisinin unutulmasını sağlamak için özen göstermişlerdi. Ve Tepeler'in Toprak Gücü, Ülke'nin düşmanlarının Yüce Lord Loric'in silahını ortadan kaldırmasını ya da kullanmasını engellemişti.

Ne var ki, isteksiz sohbetler uzun sürmedi. Linden'in tüm yoldaşları son derece yorgundu. Ve Andelain her açıdan onların gergin sinirlerini, yüklenmiş kalplerini rahatlattı. Hava ciğerlerini gevşemeye doldurdu: bedenleri çimenlerden güven aldı: çiçeklerin, meyve ağaçlarının ve *alianta*'nın kokuları sığınak vaat etti. Karanlığın bile sessiz ve saygılı bir tınısı, şeyeşmiş bir teselli tonu vardı.

Çok geçmeden Pahnı ve ardından Bhapa uykuya daldılar. Liand yumuşak yamaçta Pahnı'nın yanına uzandığında o da hemen uykuya daldı. Sadece Coldspray, Mahrtir, *Haruchai* ve Linden uyanık kalana kadar Devler de teker teker aynı şeyi yaptı.

Demir El nihayet uyuduğunda Alçakgönüllü, Stave ve belki de Mahrtir'in nöbet tutacağından emin olan Linden kendini çimlerin uzun merhemine bıraktı. Refleks olarak cebinde Jeremiah'in yarış arabasının ve gömleğinin altında Covenant'ın yüzüğünün varlığını doğruladı. Giysileri hâlâ nemli olduğu için, bahar gecesinin dinlenmesini zorlaştıracak kadar soğuk olup olmayacağını merak etti. Yine de Andelain ve Salva Gildenbourne'un uzun hükümdarlarının ötesinde yükselen güneş ışığıyla uyanmadan önce sadece birkaç dakika geçmiş gibi görünüyordu.

Şimdi burada hiç bu kadar derin uyuyup uyumadığını ya da kendini bu kadar dinlenmiş hissedip hissetmediğini merak ediyordu. Tepeler arasında geçirdiği önceki geceler sıkıntılı geçmişti. İstemsizce Kevin Landwaster'ın hayaletini hatırladı. Umutsuzluğun pençesinde kıvranan eski Yüce Lord

İnançsız'ın çılgın niyetini durdurması için ona yalvardı. Kevin, Despiser'in zalimliğinin Covenant'ı kıldığına inanmıştı.

Onun amacı Rağmen'in işidir. Ona izin verilmemelidir.

Linden hakkında da benzer şeyler söylenmişti.

Yine de Kevin yanılmıştı. Covenant'ın teslimiyeti Zaman Kemerini güvence altına almıştı. Yüzünde güneş ışığı ve damarlarında Andelain'in iyilikseverliği olan Linden, onun karanlık kapasitesinden korkanların da yanıldığına inanabilirdi.

O bunu yapabilir. Ve bunu deneyebilecek başka kimse yok.

Tepeler güvendeydi. O ve arkadaşları bu bolluk ve sağlık dolu yere ulaşmak için hayatta kalmışlardı. Artık seçimlerinin sonucuna hazırды. Krill'e ulaştığında-

Caamora'nın küllerinin etrafında bazı Devler uyanıktı. Diğerleri yoldaşlarının sessiz mırıltılarıyla kıpırdandılar. Liand hâlâ uyuyordu; ama Pahnı ve Bhapa kalkmış, Manethrall'larıyla birlikte yeşilliklerde dolaşıp hazine meyveleri topluyorlardı. Stave ve Alçakgönüllü, artık kendilerini tehdit etmeyen tehlikelere karşı grubun geri kalanını koruyorlardı. Dinlenmeye ihtiyaç duymayan ve hiç yorgunluk yaşamamış adamlar gibi her zamanki gibi hazır ve tetikte görünüyorlardı. Andelain'de geçirdikleri bir gece kalıcı acılarını iyileştirmişti.

Longwrath'tan hiçbir iz yoktu. Eğer Salva Gildenbourne sınırına yakın bir yerde saklandıysa, Linden onu tespit edemezdi. Görünüşe göre Anele gibi o da deliliğinin hermetik mantığını tehlikeye atan her şeyden korkuyordu. Bu yüzden Wraithlerden korkuyordu. Onların dokunuşu deliliğini değiştirirse, yaptıklarının sonuçlarını hatırlayacaktı.

İç geçiren Linden, Longwrath'ın ikileminin sonuçlarını bir kenara bıraktı. Anele Wraithler tarafından reddedilmemişti. Bu onun için Longwrath'ın onun ölümünü istemesinden daha önemliydi. Anele'nin Ölüler arasında bir nebze teselli bulabileceğini umabilirdi.

Stonemage, Linden'in uyandığını görünce Liand'ı dürttü. Liand ayağa kalkarken gözleri beklentiyle parlıyordu.

Stave'in gereksiz yere eşlik ettiği Linden, dereden su içmek için yamaçtan aşağı yürüdü. Sonra yüzünü ve ellerini yıkadı ve

Kollarını. Su artık temiz akıyordu, önceki günkü fırtınanın yuvarlanan kalıntılarından arınmıştı; ve soğuk tadı duyularını keskinleştirdi.

Bir avuç *alianta* onun hazırlıklarını tamamladı. Arkadaşları kendilerine yetecek kadar yerken, Stave'e *krile* ulaşmanın ne kadar süreceğini sordu.

"İki gün içinde Sousease'e ulaşacağız," diye cevap verdi. "Devler tarafından taşınırsanız ve onlar da koşmaktan yorulmazlarsa. Loric'in *krill*'i nehrin güneyinde yarım fersahtan biraz daha uzakta duruyor."

Linden kaşlarını çattı. Hazır olmaktan çok daha fazlasıydı: istekliydı. Ve Jeremiah zaten işkence içinde çok fazla zaman geçirmişti. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Daha hızlı gitmemizin bir yolu yok mu?"

"Beni yanlış anlamayın." Çağrısına Coldspray'i de dahil etti. "Burada olduğum için minnettarım. Yaptığınız her şey için minnettarım. En son ne zaman tehlikede olmadığımızı hatırlamıyorum. Burası Andelain. Rahatlamalı ve tadını çıkarmalıyız.

"Ama oğluma ihtiyacım var." Thomas Covenant'a ihtiyacı vardı. "Onu kurtarabilmeliyim. Bunun için de *güce* ihtiyacım var." Yetersizliğini aşacak bir silaha. "İki gün daha beklemeye nasıl dayanabilirim bilmiyorum."

Coldspray daha fazla acele etmeyi düşünürken üzüntüsü açıkça ortadaydı. Swordmainir çoktan Grieve'den yolun çoğunu kaçırmıştı. Ve iki yoldaşlarını kaybetmişlerdi: Longwrath'ı kaybetmişlerdi. Bir cevap ararken itirazlar bakışlarını gölgeledi.

Ama Stave Dev'i engellemek için elini kaldırdı. Linden'e cevap vermek yerine Mahrtiir'e döndü.

Uzun bir an boyunca o ve Manethrall birbirlerini inceliyor gibi göründüler, ancak Mahrtiir'in gözleri yoktu ve Stave'in gözlerinden biri de yoktu. Sonra Mahrtiir boğazını temizledi.

"Ringthane-" diye dikkatle başladı. "*Skurj*'dan kurtulabilmeleri için Ranyhyn'den ayrıldık. İyi ki de öyle yapmışız. Ama artık o tehlike geçti. Ve onlar Ranyhyn'ler, kavrayışa meydan okuyan pek çok şey yapabilirler. Bizi Salva Gildenbourne'da güvenle taşıyamazlardı. Yine de Andelain'de bize tekrar katılabileceklerinden şüphe edemezsin.

"O zaman Devlerin uzun adımlarını yavaşlatan biz olmayacağız. Aksine, hızımızı sınırlayan onlar olacaktır."

Ranyhyn-Şaşkınlıktan donakalmış olan Linden ona bakakaldı. Hyn! *Tanrım*, evet.

Ölülerin Andelain'in ağaçları, çalılıkları ve berrak dereleri arasında yürüyebileceği akşam karanlığında varmayı arzuluyordu.

"Linden," diye araya girdi Liand. "Bu akıllıca mı? Ranyhyn'den sadece onları *Skurj*'dan korumak için ayrılmadık. Aynı zamanda onları Salva Gildenbourne üzerinden zorlu bir geçişten de kurtarmaya çalıştık. Ve onlardan ayrılalı iki günden az oldu. Şüphesiz onlar-" Bocaladı, sonra daha güçlü bir şekilde bitirdi. "Onlar Ranyhyn, ama aynı zamanda etten ve kemikten. Onları çağırırsanız, cevap vermeye çalışırken acı çekmezler mi?"

Linden tereddüt ederken, Mahrtiir sert bir sesle, "Cahilken konuşma, Stonedownor. Ranyhynler, Toprak için Andelain kadar değerli olan, Dünya gücüne sahip canavarlardır." Yüzeyin altında, büyük atlara bir daha asla bakamayacağını bilmenin acısıyla boğuşuyor gibiydi. "Eğer çağırılırlarsa, bir yol bulup gelecekler ve seçtikleri binicileri taşımaya hazır olacaklar.

"Ayrıca," diye ekledi. "Ringthane'in çabukluk aramak için iyi bir nedeni var. Kendi ihtiyacı sadece oğlunun kötü durumundan ve Ülke'nin kıyametinden daha fazla."

Liand bir an için ikna olmamış gibi göründü. Ama sonra Pahni kolunu onun kolunun arasına soktu ve ona sıkıca sarıldı. Onun güven verici gülümsemesini görünce endişesi azaldı.

Rime Coldspray Mahrtiir ve Stave'e, Linden'e ve Liand'a baktı. "Hızınızı sınırlamak mı?" diye homurdandı. "Buna tanık olana kadar itibar etmeyeceğim ve o zaman bile doğrulamaya ihtiyacım olacak."

İki ya da üç Swordmainnir kıkırdadı.

Demir El'in dişleri yavaşça hırçın bir sırıtışla açıldı. "Biz Dev değil miyiz? Ve harikaları hoş karşılamıyor muyuz? Ramen'in Manethrall'ı içimde bu Ranyhyn'i görme arzusu uyandırdı. Eğer Ramen'in hizmetini hak ediyorsa, gerçekten de hak ediyorlar." Etrafındaki yoldaşlarına baktı. Onlar da başlarını sallayınca, "Andelain'de acele etmekten hoşlanmıyoruz, burada her manzara

Yıpranmış bir kalp. Ama buraya kadar gelmek için çok şeye katlandık. Bir gün daha bizi yıldırmayacak."

Linden'in kalbi kalktı. Çabucak ısrar etti. "Stave? Ben senin gibi ılık çalamam."

Başıyla selam vererek itaat etti. Sanki Mütevazılar arasındaki sessiz bir tartışmaya sırtını dönmüş gibi yüzünü Andelain'e ve batıya dönerek parmaklarını ağzına götürdü ve delici bir ses çıkardı.

Üç kez ılık çaldı. Sonra sustu.

Linden'e uzun gelen dakikalar boyunca hiçbir cevap duymadı. Kendinden kuşkulanan ve alarmin ilk dikenlerini hissetmek için zamanı vardı. Ancak çok geçmeden, kristal havadan uzaklardan gelen bir kışneme sesi duyuldu ve ardından toynakların derin çimenler üzerindeki sessiz gümbürtüsü geldi.

Atlar görüldüğünde, güneşin görkemine doğru dörtnala koşuyor gibiydiler. Güneşin ışığı alınlarındaki yıldızlarda bir müjde gibi parlıyordu. On taneydiler ve sanki Tepelerin ete kemiğe bürünmüş zengin kalbiymişler gibi koşuyorlardı.

Linden hepsini tanıdı: Hyn ve Hynyn ve Rhohm; Narunal, Naybahn ve diğerleri. Hrama bile cevap vermişti.

Yine de hepsinin incindiğini, umutsuzca yorulduğunu ve neredeyse bitmek üzere olduğunu fark ettiğinde anlık sevinci azaldı.

Yaraları yüzeyseldi: ormandan aceleyle geçmenin neden olduğu çizikler, sıyrıklar ve çürükler. *Skurj*'la karşılaştıklarına dair hiçbir belirti göstermiyorlardı. Ama yorgunlukları çok daha ciddiydi. Ter, paltolarını kan gibi boyamıştı: ağızlarından köpükler sıçırıyordu. İki ya da üçü aralıklarla tökezliyor ve uzun kasları titriyordu.

Tanrım, diye düşündü Linden. Oh, Tanrım. Ne yaptım ben?

Kaç fersah geçtiklerini ya da kaç engeli aştıklarını tahmin bile edemezdi.

Yine de yaklaştıkça daha da güçlendiler. Değişim hafif ama açıktı. Andelain'in canlılığı onları ilerletiyordu. Her adımda yerden enerji emiyor, yenilenmeyi kabaran göğüslerine çekiyorlardı. Dayanıklılıklarının sınırına yakın kaldılar. Ama birkaç saat dinlenince -su ve bol besinle- yorgunlukları azalacaktı. Binicilerini taşımaya hazır olacaktı.

Yine de Linden onların durumu için kendini suçluyordu. Onu destekleyen her canlı, bunun için çok yüksek bir bedel ödemişti. Hepsini korumak için yanıp tutuşuyordu. Ranyhyn, Devlerin memnuniyet dolu takdiri ve Ramenlerin keskin empatisi karşısında durma noktasına geldiğinde, Kanun Asası'ndaki şifayı açtı ve büyük atların üzerine bir battaniye gibi attı.

Hiçbir tehlike yoktu. Bu yerde, Kanun'un her türlü zorlaması hoş görülüyordu. Ve Tepeler'in iyiliği Kevin'in Kirini azalttı. Ranyhyn' in tükenmiş dayanıklılığına güç katarken onu hiçbir şey engelleyemedi.

Doğaları gereği Dünya Gücüne katılıyorlardı: onun büyüğü için uygun kaplardı. Alevi sanki Glimmermere'in güçlü sularıymış gibi içtiler; ateşi sanki *amanibhavam* ve *alianta*'nın faydalarını birleştiriyormuş gibi soludular. Ve bunu yaptıkça yorgunlukları azaldı. İş bittiğinde -acılarını kovduğunda, paltolarını kuruttuğunda ve onlara en derin minnettarlığını sunduğunda- hayatla parladılar.

Bazıları sevinç ve rahatlama içinde mırıldandı. Diğerleri yelelerini savurdu, kuyruklarını çırttı, toynaklarını yere vurdu. Güneş ışığı postlarının üzerinde parıltıyordu. *Harucha*'ler eski törensel selamlarını verirken ve Ramen'ler başlarını toprağa eğip saygı gösterirken, Hyn zıplayarak Linden'e doğru geldi.

Kısarak önce ön ayaklarını eğdi ve sanki saygı ya da teşekkür ediyormuş gibi başını öne eğdi. Sonra Linden'in omzuna sokuldu ve Linden'i ata binmeye çağırdı. Gözleri kahkahalarla doluydu.

At ayininde Hyn ve Hynyn, Linden'in Hyn'in yumuşak bakışlarında gördüğü aynı sevecen nezaketle Stave'e gülmüşlerdi. Ona, Efendiler'in küstahlığı karşısında duydukları eğlenceyi ve ona tamamen hizmet etme isteklerini göstermişlerdi.

Ama tarnın zihin karıştıran sularını paylaştığı zamanki deneyimi tamamen farklıydı. Hyn ve Hynyn ona ne kahkaha ne de şefkat sunmuşlardı. Bunun yerine ona öyle dehşet görüntüleri göstermişlerdi ki-

Onu kendisine Yüce Lord Elena'ymış, yanlış yola sapmış ve lanetlenmiş gibi tasvir etmişlerdi. Ve Yeremya'nın üzerine hem İhlamur'un hem de Antlaşma'nın görüntülerini yerleştirmişlerdi. Atlıların kabusunda,

Covenant'ı ve oğlunu kurtarmak için gösterdiği çabalar Dünyanın Sonu Solucanı'nı ortaya çıkarmıştı.

Linden bu anı karşısında titreyebilirdi; ama Hyn'in bakışlarındaki sevecen neşeyle kurtuldu. Gördün mü? Kısrağın gözleri şöyle diyor gibiydi. Ben buradayım. Biz de buradayız. Ve senin yanındayız. Biz sadece uyarıda bulunduk. Başarısız olacağın kehanetinde bulunmadık.

"Pekâlâ," diye cevap verdi söz verir gibi. Kendince Wraith'lere benzemeye çalıştı; onların Longwrath'ı reddettiği gibi korku ve şüpheyi geri püskürtmek için. Bocalamak için çok fazla yol kat etmişti ve riskler çok yüksekti. Lord Foul'un kötülüğünün temellerini sarsacak kadar güçlü bir yangına ihtiyacı vardı. *Bunu yapabilecek tek kişi sensin.* "Pekâlâ."

Devler onaylarını dile getirirken, Linden Hyn'in sırtına atladı. Ve kısrağın kusursuz kabullenişine yerleştikten sonra Asa'yı havaya kaldırdı.

"Vakit geldi!" diye seslendi yol arkadaşlarına. Andelain ve Ülke'nin geleceği önünde uzanıyordu. "Beklemekten bıktım. Hadi yapalım şu işi!"

Buna karşılık Ramen'ler çimenlerden yukarı fırladı. Atlar gibi kişneyerek Ranyhyn'lerinin sırtına akıyor gibiydiler. Mahrtiir bile Narunal'a tereddüt etmeden ya da beceriksizce bindi. Stave ve Liand da onları örnek aldı. Demir El yoldaşlarını toplarken, Alçakgönüllüler de Ranyhyn'lerinin üzerine oturmak için kabardılar. Birkaç dakika içinde sadece Hrama binicisiz kaldı; o da Anele'yi bulmaya hevesliymiş gibi şaha kalktı.

"Soğuk sprej!" Linden ısrar etti. "Tutabileceğin bir hız belirle. Dinlenmeye ihtiyacın olduğunda dur. Biz seninle kalacağız." Bir şekilde sabırsızlığını dizginleyecekti. "Tek istediğim gün batımına kadar Soulsease'e ulaşmak."

"Hepsi' mi?" Coldspray kıkırdarak cevap verdi. "Hepsi bu mu? O halde daha fazlası olmadığı için şükretmeliyiz. Zaten günlerce sayısız koştuk, ruhlarımızın kırılacağından korkana kadar, Dev olsak da." Bir süre sonra ekledi, "Daha iyi bir fikrim var. Dinlenmek istediğimizde, bu Ranyhyn'leri yıkadığın gibi bizi de ateşle yıka. Böyle bir beslenmeyle arzunuzu kesinlikle yerine getireceğiz."

"Ben yaparım." Öne doğru eğilen Linden Hyn'i harekete geçmesi için dürttü. "Hatırlat da burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu söyleyeyim. Bir konuşma yapacağım."

Sonra Asa'yı başının etrafında döndürdü; ve Swordmainnir hareket etmeye başladı, Ranyhyn'in arkasına yayılıp adımlarını hızlı bir tırısı uzatırken kıkırdadılar. Atlar, Linden'in bölüğünü Andelain'de baharın filizlenmekte olan ihtişamına doğru dörtnala taşıdı.

Linden gün boyunca hızın, muhteşem manzaranın ve doruğa ulaşma ihtimalinin tadını çıkardı. Ranyhyn daha hızlı gidebilirdi; çok daha hızlı. Dörtnala koşarak Devlerin en iyi hızını bile geride bırakabilirlerdi. Ama o bunu istemiyordu. Coldspray, Grueburn ve yoldaşlarına zaten düşküncüydü. Gösterdikleri çabaya rağmen keyifle ya da takdirle gülmeye hazır olmaları ruhunu besliyordu.

Tepeler de onu besliyordu. Her ne kadar onları canlı bir şekilde hatırlasa da, zihni ormanlık alanların tüm sağlığını ve görkemini, Gilden'in güneş ışığıyla parlayan ışıltısını, çınarların, karaağaçların ve meşelerin rahat yayılışını, yeşilliklerin neredeyse lambalı ihtişamını koruyamayacak kadar insandı. Ya da belki de Andelain'de geçirdiği önceki zaman boyunca duyuları Sunbane tarafından kirletilmiş, bu kadar güzelliği özümseyemeyecek kadar *yanlışıklık* tarafından rahatsız edilmişti. Sanki ilk kez kır çiçekleri, *alianta*, bol çuha çiçeği ve papatyalarla çevrili yamaçlar ve vadiler görüyordu. Gururlu ladin ve sedir ağaçlarının ya da sazlıkların yanından geçerken, sanki daha önce hiç böyle kokular bilmiyormuş gibi kendini bu ağaçların kokusuna kaptırdı. Derelerin ve yansımalarla bezeli akarsuların dostça konuşmaları onu uzun zamandır kayıp olan sevdikleri gibi karşıladı.

Atını sürerken Linden, Toprağın özünü özümseydiğini ve depoladığını hissetti; katlandığı veya arzuladığı her şeyin nihai nedeni. Son Forestal'ın vefatından sonra Tepelerin Sunbane tarafından bozulduğunu görmemiş olsaydı, belki de

Yeni bir Kanun Asası oluşturmak ve kullanmak için gereken gücü ve tutkuyu bulmuştu. Thomas Covenant ve Devler olmasaydı, Sunder ve Hollian olmasaydı, Andelain'in kendisi, değerli ve savunmasız olmasaydı, seçtiği oğluna kendinden bu kadar çok şey veren kadın olamazdı.

Kuşkusuz, nce Antlaşma onu sevmemiş olsaydı ve ruhunun Andelain'e verdiği yanıt ona Toprağı sevmeyi öğretmemiş olsaydı, Jeremiah'yı sevemezdi.

Linden, Hyn'in güçlü sırtında, sanki amacına yönelik her itiraza cevap veriyorlarmış gibi tepelerin arasından atını sürdü. Kaybettiği hayatında Jeremiah onun Andelain'i olmuştu. Onun fey yaratıcı yapıları ve çaresizliği Andelain'in kırılğan sevimliliğini yansıtıyordu. Ve Lord Foul'un şimdi oğlunu kullanması, Sunbane kadar acı ve affedilemezdi.

İyi, kötü araçlarla gerçekleştirilemiyorsa, o zaman araçlarının kötü olmadığına inanacaktır.

şirket üç kez durakladı. İiki Anele içindi. Görünüşe göre onun kr hedefi de Linden'inkiyle aynıydı. Anele onun için endişelenmeye henüz başlamıştı ki, onu tam yolunun üzerinde buldu. Anele'nin ayırt edemeyeceği kadar çok farklı sesle kendi kendine konuşuyor ve düzensiz bir hızda yürüyordu; parçalanmış bir iletişim kaosuyla dönüşümlü olarak yavaşlıyor ve hızlanıyordu. Ama atlılar yaklaşır yaklaşmaz onları fark etti. Sanki bineğinin onu koruyacağını biliyormuş gibi hemen Hrama'nın yanına koştu. Galesend onu Hrama'nın sırtına çıkardığında bir anda sessizliğe gömüldü. Birkaç dakika sonra, anlaşılmaz sözlerle bitkin düşmüş bir halde, kolları Hrama'nın boynunun iki yanında sallanırken uykuya daldı.

Andelain, *skurjun* kanıyla oluşan yanıkları iyileştirmişti.

Daha sonra, güneş öğleye ulaştığında, bölük Ranyhyn'i sulamak ve otları bimelerine izin vermek için tembel bir derenin yanında durdu. Ramen ve Liand hazine meyveleri toplarken, Linden Devlerin azalan dayanıklılığını geri kazandırdı. Ve daha sonra, öğleden sonra ortasında, yine aynı nedenlerle durdular.

Kendisini zorlayan baskıya rağmen Linden sakin ve kendinden emin hissediyordu; şirketin ilerlemesinden memnundu. Andelain, erkeklik kadar yaygın bir sükunet besliyordu. Soulsease'e ulaştığında

ona ulaştı. Eğer gece çökerse, karanlık *krillerin* yerini bulmasını engellemeyecekti.

Wraithler onun Tepelerin arasına girmesine izin vermişti.

Kabullenme ve haklı çıkma düşünceleriyle şaşkın olan Linden bir kez daha Hyn'e bindi. Devler hazır olduğunda, sanki Andelain tüm korkularını iyileştirmiş gibi atını sürdü.

Güneş batıdaki ağaçların tepelerine yaklaşıp yolu boyunca kehanet çizgileri gibi uzun gölgeler bırakırken, Gilden'in altın yaprakları ve meyve ağaçlarının ılık çiçekleri arasından nehri ilk kez gördü.

Hynyn başını büyük bir edayla sallayarak bu manzarayı kükreyen bir kişnemeyle selamladı; Hyn ise bir atın gavotte'sinde dans edercesine birkaç adım attı. "Taş ve Deniz!" diye soludu Coldspray. "Yolculuklarının hikâyesini anlattığında, Linden Dev Dostu, senin adına başardıklarımızı takdir etmelisin. Ne kadar yorgun olsak da, inanmazdım-" Nefes almak için şaşkınlığını ve gururunu kısa kesti. Sonra şöyle dedi: "Gece ökmeden Soulsease Nehri'ne ulaşma arzunuzu dile getirmiştiniz. Biz de bunu yaptık. Amacınıza ulaşmak çok yakın. Toprağın iyileşmesi için dua edeceğiz. Sonrasında tüm mevsimleri kutlamalarla geçireceğiz."

Linden heyecanla Hyn'i adımlarını hızlandırması için teşvik etti. Ruhsaz-! Batıda birleşmelerle çelişen ve doğuda Gök Gürültüsü Dağı'nın karnındaki kargaşasıyla kirlenen nehir, Andelain'den geçerken kurlsız ve sakindi: bir okşayış kadar nazik ve bir hayat damarı kadar sıcak. Bin yıl önce, o ve Covenant, Despiser'la karşılaşmalarına doğru Soulsease'in rotasını takip etmişlerdi. şimdi Hollian'ın dirilişinden sonra Loric'in *krilini* bıraktıkları yerden bir fersahtan daha az uzaktaydı.

Güneş daha yeni batmaya başlamıştı ve şimdiden hedefine bir devin çığlığı kadar yaklaşmıştı: Roger Antlaşması ve *croyel* hakkındaki gerçeği öğrendiğinden beri çektiği ve yaptığı her şeyin gerekçesini bulmak.

Diğer Ranyhyn de Hyn'e ayak uydurdu. Arkalarında, Devler uzun süren yorgunluklarına rağmen koşuyorlardı. Beklentiyle hızlı olan

Şirket son bir tepeyi daha aştı, görkemli bir Gilden korusunun içinden geçti ve nehre ulaştı.

Soulsease burada sessizce kuzeydoğuya doğru ilerliyordu. Ancak geniş kıyıları arasında, ağaçların arasında bir boşluk açılmıştı. Güneş batıyor olsa da, ışığı hala su boyunca uzanıyordu; ve veda ateşi nehri yaktı, akıntıyı gecenin gelişini karşılamak için açılmış bir halı gibi kırmızı bronz rengine dönüştürdü.

Bölük durduğunda, Linden Devlerin tatmin olmuş gururunu, Ranyhyn'in sakin güvenini fark etti. Liand'ın ve Kordonlar'ın sevincini tattı. Gerçekten de, Pahni ve Bhapa'nın sevinci sadece Manethrall'larının sıkılmış, kontrol altına alınmış üzüntüsüyle azalmıştı. Linden Anele'nin rüyasız uykusunun derinliğini, Stave'in varlığının sağlamlığını, Alçakgönüllüler'in bağışlayıcı vurdumduymazlığını hissetmişti. Ama şimdi onların hiçbir tepkisini paylaşmıyordu. Dikkati çoktan Ruhsaz'ın ötesine geçmişti.

Nehrin uzak tarafında Harrow'u gördü.

Destiyerini oturturkenki rahat duruşu, onu beklediğini açıkça belli ediyordu.

12. Kendinize Güvenin

Stave sessizce "Seçilmiş," derken **Linden**'ın kalbi küt küt atıyordu. "Seçilmiş," diye onu uyardı.

Aradığım şey, hanımefendi, güç araçlarınıza sahip olmak.

Bir an sonra Liand'dan gelen bir telaş dalgası hissetti. "Cennet ve Dünya," diye nefes aldı. "O *burada* mı? Andelain'de zarar vermek için meditasyon yapmaya cesaret edebilir mi?"

Ancak sahip olacağım şey, senin arkadaşlığın.

Mahrtiir nefesinin altında Ramen küfürleri mırıldandı.

"Belki de bilmiyordur," diye önerdi Stave. "Wraithler ona izin vermiştir."

Harrow bir hareketle, bir büyüyle Demondim-yaratığı yaratabiliyordu. Wraithler üzerinde de aynı güce sahip miydi?

Linden başını salladı. Hayır. Ur-viller ve Waynhim doğal olmayan yaratıklardı. *Bu tür varlıklar hakkında hatırı sayılır bir çalışma yaptım.* Ama Wraithler Dünya Gücünün avatarlarıydı: Andelain'in organik cömertliği arasında geliştiler. Harrow'un yapay yaşamı yok etme yeteneği Wraithler için benzer bir tehdit anlamına gelmiyordu.

Linden'in varlığını kabul ettikleri gibi onun varlığını da kabul etmişlerdi.

Sizi oğlunuza iletebilirim.

Onu görünce kesinliği yerini şaşkınlığa bıraktı.

Dişlerini sıkan Mahrtiir, Swordmainnir'in şaşkınlığına cevap verdi. İki gece önce Linden onlara Harrow'dan bahsetmişti. Şimdi Mahrtiir, Soulsease'in güney kıyısında, alacakaranlıkla birlikte kararan figürü teşhis etti. Süslü pelerinli ve giyimli Insequent hakkında bildiklerini acımasızca tekrarladı.

Manethrall konuşurken Liand Rhohm'u Hyn'un yanına itti. "Linden," diye fısıldadı ısrarla, "ne yapacaksın? Hem Asa'na hem de beyaz altın yüzüğe göz dikmiş durumda. Yine de zorlamayı reddetti." Mahdoubt, Harrow'dan bu yemini almak için hayatından vazgeçmişti. "Ve seni oğluna götürebileceğini iddia ediyor.

"Eğer sözü tutarsa, arzularına nasıl ulaşacak? Oğluna geçiş izni almak için onunla pazarlık mı yapacaksın?"

Esmer ve Roger Harrow'u durdurmak için savaşımlardı; onu bu zamandan çıkaramazlarsa öldürmek için. Linden, *Mokşa* Raver'in *kresh*'inin de aynı nedenle saldırdığını düşündü. Onun Jeremiah'ya ulaşmasını engellemek istiyorlardı.

Ama Kastenessen Andelain'e giremezdi. Despiser giremezdi. Belki de Esmer'in burada hiçbir gücü yoktu. Muhtemelen Roger bile bir tehdit oluşturmuyordu. Uyanmış *kriller* ve Wraithler tepeleri korudu.

Harrow güvenliydi. Linden kadar güvenliydi.

Asası ve Antlaşma yüzüğü dışında pazarlık edecek hiçbir şeyi yoktu. Şimdi onları takas edebilir miydi? Amacından vazgeçebilir miydi? Jeremiah'ın hatırı için?

Bu neyi başaracaktı? Dünya gücü ve vahşi büyü olmadan, onu *kroyelden* kurtarmak için hiçbir şeyi *olmayacaktı*-

Bu ihtimal, düşüncelerini kurumuş yaprakları savuran bir rüzgâr gibi dağıttı. Akıl almaz kurtarışlar, umut mucizeleri yaşamıştı. Caerrol Wildwood onun Asasını tamamlamıştı. Mahdoubt onu Diyar'ın geçmişinden geri getirmişti. Ve Anele başka gizemlerin de adını koymuştu. İki gün önce ona *Morinmoss'un beyaz altın sahibi olan antlaşmayı kurtardığını* söylemişti. *Forestal şarkı söyledi ve Morinmoss cevap verdi*.

Mucizelerle işinin bitmediğine, buraya yapmak için geldiği şeyi başarabileceğine inanmaya ihtiyacı vardı. Güçlerinin hiçbirinden vazgeçmeden Jeremiah'yı bulabileceğine. Aksi takdirde Insequent'i reddetmek için çaresiz kalacaktı.

Artık o günler geride kaldı.

Linden Liand'a cevap vermek yerine Stave'e döndü.

"Anele'nin neden bahsettiğini biliyor musun?" diye sordu. "Salva Gildenbourne'da, Devler bizi bulmadan önce, Morinmoss'un Covenant'ı 'kurtardığını' söylemişti. Çok uzun zaman önceydi. Hatırlıyor musun? Bana ne demek istediğini söyleyebilir misin?"

Tüm enginlik unutulur.

Kadının sorusu Stave'i şaşırttıysa da bunu belli etmedi. "Bir hikâye var," dedi dikkatle. "Bazı yönleri bilinmiyor. Ur-Lord'un kendisi bunları net olarak hatırlayamadı. *Amanibhavam* yedikten sonra

bir süre hezeyana kapıldı ve olan bitenin sadece bazı kısımlarını hatırlayabildi."

Ağaçların ötesinde güneş alçaldı. Işığı Sousease'i terk etti ve Harrow'u kasvetle örttü.

"Yüce Lord Elena'nın Toprak'a dayattığı doğal olmayan kış mevsiminde," diye devam etti Stave, "Kanun Asası'nı Yozlaşma'nın hizmetinde kullanan İnançsız, bir Ramen kovuğuna sığındı. Ancak sığınak kuşatıldı ve o da kaçtı. Donmak üzereyken ve yalnızken, Yolsuzluk'un başka bir hizmetkârıyla karşılaştı. Bir Ranyhyn'in yardımıyla, Elena'nın annesi Lena onun hayatını kurtardı. Ancak bu girişim sırasında Lena öldü ve ur-Lord'un ayak bileği kırıldı.

"Ranyhyn'e binmeyi kabul etmedi. Aksine o korkunç kıştan kaçmaları için onları serbest bıraktı."

"Evet," diye onayladı Mahrtir. O ve tüm topluluk Stave'i dinledi. "Ramenler arasında hikâye böyle anlatılır."

"İlk başta," diye açıkladı Stave. "başıboş dolaştı, kayboldu. Yine de bir şekilde Roamsedge'in ötesine, Morinmoss'a yönlendirildi. Ona bir Forestal'ın şarkısı tarafından çağırılmış gibi geldi - onu bilinmeyen bir kadının bakımına çağıran bir şarkı.

"Orada hafızası zayıfladı. Hem ayak bileğindeki hem de amanibhavam'dan *muzdarip* zihnindeki yaralar iyileşene ve kadın ölene kadar kendine dönmedi.

"Eğer bir Forestal tarafından Morinmoss'a çekildiği ve bir Forestal'ın ısrarıyla eski haline döndüğü doğruysa, o zaman gerçekten de odun, özsu ve şarkının gücüyle 'kurtarıldığı' söylenebilir. Ayrıca daha sonra Yüce Lord Elena ile karşılaştığında ve güçsüz kaldığında Colossus'un kısa süreli uyanışından da yardım almıştır."

Devler Stave'e hayranlıkla, Ramen ise onaylayarak ve tasdik ederek baktı. Alçakgönüllüler ise Harrow'un göz kamaştırıcı görüntüsü dışında hiçbir şeye aldırış etmiyordu. Ama Liand Stave'in açıklamasından rahatsız oldu. Eski Üstat sözlerini bitirir bitirmez itiraz etti. "Linden, anlamıyorum. Anele çoğu zaman başkalarının fark edemediği ya da fark etmediği pek çok şeyi açığa çıkarmıştır. Yine de bu hikâyenin Harrow'la ne ilgisi var?"

Linden belli belirsiz bir rahatlama hissetti. Kafa karışıklığı azalıyordu; bir kayadan dalga dalga akan su gibi damlıyordu. *İçinde daha fazlası var*

Andelain'de, Ölüler arasında ve senin kalbinde Lord Foul'un tasavvur edebileceğinden çok daha fazlası var. Bir kez daha Anele'nin ürkütücü sözlerinin gerçek olduğunu keşfetti. *Onun bu toprakların umudu olduğunu unutma.*

"Öyle değil," dedi Liand'a. "Doğrudan değil." Mahdoubt'un yıkımı ve Esmer'in çelişkili ihanetleri kadar, Tek Orman'ın kıyameti ve Ormanlılar'ın geçişi de her şeyle ilgiliydi. "Sadece Harrow'la yapılacak bir pazarlığın nelere mal olabileceğini hayal etmeye çalışıyorum." Ne pahasına olursa olsun oğlunu kurtarmaya niyetliydi ama bu bedeli seçmeye de niyetliydi. "Wraithler Longwrath'ı reddetti. Ama *onu* görmezden geliyorlar. Bunun bir anlamı olmalı."

Çelişkide umut vardır.

Yaşam Yasası Andelain'de bozulmuştu. Elena, *Melenkurion* Skyweir'in kökleri arasında Ölüm Yasasını çığnemişti. Her iki durumda da, Antlaşma Toprak'ı kurtarmanın bir yolunu bulmuştu.

Rime Coldspray'in sesi alçak bir gürültüydü. "Bu konuda size tavsiyede bulunamayız. Bizim aramızda çocuklar tarif edilemeyecek kadar değerlidir. Hem Swordmainnir hem de Dire'nin Gemisi'nin Devleri Longwrath'ın ulaşılamayan kurtuluşu için hayatlarını tehlikeye attılar. Ama siz amacınızı söylemediniz. Neye teşebbüs edeceğinizi bilmediğimiz için Harrow'un varlığının önemini ölçemiyoruz."

Linden, tüm yol arkadaşlarının onun kararını beklediğini fark edene kadar bir an geçti.

"Pekâlâ." Kararını çoktan vermişti. "Ne söyleyeceğini duymak istiyorum. Ama *krillere* ulaşana kadar hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim. Ona güvenmiyorum. Daha fazlasını öğrenene kadar işimi şansa bırakmayacağım."

Krill vahşi büyüye tepki verdi. Kanun Asası ondaydı. Ve eğer Thomas Covenant'ı Ölüler arasında bulursa-

Öyle ya da böyle, Yeremya'nın acısına son vermek istiyordu.

Verdiği cevap Liand'ı tatmin etmiş gibi görünse de Harrow'a olan güvensizliği azalmamıştı.

"Peki karşıya nasıl geçeceğiz?" diye sordu Stave ve Mahrtiir'e. "Ranyhyn bizi taşıyabilir mi? Bir geçit var mı?"

Devlerin cesaretine zaten aşınaydı. Zırhlarının ve kılıçlarının ağırlığı onları engelleyemezdi.

Manethrall atların binicilerini nehirden geçiremeyecekleri düşüncesiyle homurdandı; Stave ise, "Andelain'de Soulsease'in akıntısı yumuşaktır. Hiçbir zorluk çıkmayacaktır."

İddiasını kanıtlamak istercesine Hynyn'i nehir kıyısından aşağıya, suyun içine gönderdi. Hynyn birkaç adım boyunca ayağını tuttu. Sonra aygır güçlü bir şekilde yüzmeye başladı.

Galt hemen peşinden gitti. Nehri geçerken bölük savunmasız kalacaktı. Açıkça görülüyordu ki o ve Stave güney kıyısını ele geçirmek istiyorlardı, böylece Harrow bir saldırı planlarsa Linden ve diğerlerini koruyabileceklerdi.

"Swordmainnir!" diye seslendi Demir El gülerek. "İşte yenilenmek için bir fırsat. Devlerin temiz sudan ve arınmaktan kaçındıkları asla söylenmesin!"

Hemen arkasındaki yoldaşlarıyla birlikte Soulsease'e daldı ve onlar ilerlerken kıkırdadı. Grueburn hiçbir uyarıda bulunmadan Cabledarm'ın yüzüne bir su sıçrattı. Stonemage, Blunfist'i ıslatarak karşılık verdi. Ama oyunları onları yavaşlatmadı. Neşelerine rağmen kılıçlarını çekmişlerdi.

Mahrtiir ve Narunal Devlerin ardından nehre girdi. Bhapa ve Pahnı, ardından da Clyme ve Branl, Manethrall'ı takip ederken Linden, Liand ve Anele'nin etrafında konumlandılar.

Su Linden'in bacaklarına çarptığında nefesini tuttu. Soulsease beklediğinden daha soğuktu. Ama Roger ve Croye'le birlikte yaşadığı kışa benzemiyordu. Nehir damıtılmış bir ilkbahardı; kışın uzun uykusundan sonra bereketin ve akışın hevesi. Dokunuşu dünyanın yenilenmesinin ipuçlarını taşıyordu. Ve Hyn içinden kolayca geçti; toynakları dibi bulabildiğinde ilerliyor, bulamadığında başını dik tutarak yüzüyordu.

Su yolundan yükselen Stave ve Galt, Harrow'u selamladılar. Onlara bir cevap verdiyse de Linden bunu duymadı. Destiyeri üzerinde hareketsiz bir şekilde başını Haruçaylara *ya da* nehirden çıkıp etrafını sardıklarında Swordmainnir'e doğru eğmedi bile. "Bu beklenmedik bir buluşma," diye duyurdu Coldspray. "Kendini tanı, yabancı." Ama Harrow'un

Cevap -eğer verdiyse- Linden'a ulaşmadı. Kılıçlarla kuşatılmış halde, arzularının gelmesini beklemekten başka bir şey yapmıyor gibiydi.

Hyn nehir kıyısına ulaşp kendini ve binicisini Soulsease'den çıkardığında gökyüzünde hâlâ solmakta olan bir parıltı vardı. Akşam yıldızlar için çok erkendi. Ve Harrow kendini suyun kenarındaki geniş bir meşenin yayılan gölgelerinin altına yerleştirmişti. Linden onu yaklaşan gecede daha derin bir karanlıktan biraz daha fazlası olarak gördü. Deri giysisi aurasını boğuyor ya da dağıtıyor, niyetini maskeliyor gibiydi.

Onun destiyeri daha somuttu. Hayvan, Mhonym kadar iri ve uzun bir iğdişti. Efendisi hiç kıpırdamadan otururken, o yerinde kıpırdanıyor ve telaşlanıyordu. Ara sıra kaslarında küçük galvanik şoklar, heyecan ya da dehşet sarsıntıları gibi titremeler oluyordu. Ama bu gerginlik Harrow'u rahatsız etmedi. Aksine bineğinin huzursuzluğu onu daha öngörülemez ve tehlikeli gösteriyordu.

Stave ve Mahrtiir, Linden ilerlerken ona eşlik etmek için harekete geçti. Soulsease onu doğuya doğru götürmüştü: gözlerinde gün batımının son ışıklarıyla Harrow'a bakıyordu. Bazı Swordmainnir'ler Liand, Anele ve Kord'ları izlemek için kenara çekildi ama Coldspray, Grueburn ve Stonemage silahları hazır bir şekilde Insequent ile yüzleşmeye devam etti.

Savaş için hazır bekleyen Alçakgönüllüler ona kayıtsızca baktı. Onları zaten bir kez yenmişti. Bunu hiç zorlanmadan yapmıştı. Yine de Linden onun fiziksel gücünün onlarınkine eşit olmadığını farkındaydı. Hüneri bir şekilde dışsaldı: doğuştan gelen kudretten ziyade, edinilmiş teurjinin bir ifadesiydi. Büyülerini, deri giysileri kadar özenli ve ayırt edici bir kıyafet gibi giyiyordu.

Meşenin gölgesinin eşiğine ulaştığında Hyn'den durmasını istedi. Mesafesini korumak istiyordu. Onun gözlerini göremiyordu ama kendisinininkileri ve arkadaşlarınıninkileri görebildiğinden emindi. Onun zihnini yutmak için ikinci bir girişimde bulunmayacağına yemin etmişti. Sözüünü tutmasını sağlamak için Insequent arkadaşlarını çağırmıştı. Ancak, arkadaşlarını tehdit etmekten kaçınacağına dair söz vermemişti.

Mahrtiir ve Anele güvendeydi. *Harucha*'nin uzlaşmazlığı onları Harrow'un dipsiz bakışlarına düşmekten koruyabilir.

Devler bile karşı koyabilirdi. Ama Liand, Bhapa ve Pahni'nin savunması yoktu. Eğer Harrow kaldıraç istiyorsa-

Zaman sanki yırtılacakmış gibi uzuyordu. Meşenin altındaki karanlık, gölgelerin ötesindeki zayıf ışığa rağmen tamamen karanlığa dönüştü. Devler ayaklarını kaydırarak Linden'in konuşmasını bekledi. Destrier tek toynağını huzursuzca yere vurdu.

Linden asayı sıkıca kavradı. Bir eliyle gömleğinin kumaşı üzerinden Covenant'ın yüzüğüne dokundu.

"Bir şey söyle," diye talep etti. "Ben buradayım. Sıra sende."

Harrow usulca güldü. "Andelain'e hoş geldiniz leydim." Sesinde nemli balçığın bereketli derinliği vardı. Esmer'in aksine, daha önceki mücadelelerinde görünürde hiçbir zarar görmemişti. "Bu barış yolunda sizi memnun edecek ve şaşırtacak çok şey bulacaksınız."

Onunla alay ediyor olabilir.

"Benimle oyun oynama," diye karşılık verdi. "'Barış' senin güçlü yanlarından biri değil. Sadede gel."

Tekrar güldü, taş üzerinde kayan bir brandanın çıkardığı sese benzeyen alçak bir hışırtı. "Andelain'e girebilmem yeterli değil mi? Kastenessen, sadece-oğul ve ölmüş aşkının soyu zevkimi paylaşmıyor diye güzelliğin tadını çıkarmaktan kaçınmak zorunda mıyım?"

Linden cevap vermeye başladı ama sonra kendini durdurdu. Roger Andelain tarafından engellenmiş miydi? Ve Esmer? Bunu ummuştum ama Esmer bunu açıkça söylememişi.

O zaman Harrow neden geri çekildi? Hiçbir şekilde tehlikede değildi. Neden pazarlık etmek yerine onunla alay etti?

İma edilen tehditler sinirlerini tırmaladı. Ancak o anda eminliği telaşından daha fazlaydı. Hedefine çok yaklaşmıştı-

Stave ve Alçakgönüllüler dışında tüm yoldaşları gergin ve endişeliydi; tehlikeye hazırdılar. Onların endişelerine rağmen, kendini omuzlarını gevşetmeye ve daha yavaş nefes almaya zorladı.

"Pekâlâ," dedi sanki sakinleşmiş gibi. "Kafam karıştı. Neden burada olduğunu biliyorum. Bilmediğim şey *ise nasıl olduğun*. Wraithler seni neden durdurmadı? Ya da *Krill*? Kastenessen'i yasaklayabiliyorlarsa, *sen* nasıl içeri girdin?"

Harrow cevap vermedi. Sinyalleri dikkatini vermediğini gösteriyordu.

Linden, Andelain'de akşama ait olmayan uzak bir ses duyduğunu düşündü. Ama tanımlanamayacak kadar zor bir sestti; ve sonra kayboldu.

"Belki de Seçilmiş," diye önerdi Stave, "o bir güç varlığı olmadığı için engellenmedi. Onun teurjisi bilgi teurjisidir. Güç onun içinde bulunmaz."

Longwrath bile bir tür büyüye sahipti: dilediği zaman zincirlerinden kurtulma yeteneği.

Linden, Harrow'un bakışlarının geri döndüğünü hissetti. "Leydim, yoldaşığma söz verdim ve her İnsequent'in sözü kutsaldır. Böyle bir sadakatten yoksun olan bilgi kendi kendini aşındırır. İnançsızlık tarafından önemsiz hale getirilemeyecek kadar uzun süre çabaladım ve çok şey öğrendim. Bu nedenle buradayım. Başka bir gerekçeye gerek yok."

Hâlâ onunla alay ediyor gibiydi.

Mahdoubt'a yaptıklarının etkisiyle öfkeyle, "Ara sıra ortaya çıkmanın seni dürüst yaptığını mı sanıyorsun?" dedi. Ama sonra kendini tuttu. "Hayır, unut bunu. Kendini nasıl akladığın umurumda değil. Bana başka bir şey söyle. Bunu anlamak istiyorum.

"Anele'nin gücü var. Wraithler onu neden reddetmedi?"

Wraithler Harrow'un Andelain'e girmesine, Despite'e hizmet etmediği için izin vermiş olabilirler miydi?

Tanımlayamadığı bir şey onun dikkatini çekmiş gibiydi. Kuş sesi, meltem ya da Ruhsaz'ın uğultusu değildi, her ne kadar bu seslere benzese de. Yine de onun duruşunun değiştiğini hissetti; arkasındaki alacakaranlığı araştırdığını hissetti. Adam yine cevap vermedi.

Stave omuz silkiyor gibiydi. "Yaşlı adam zarar vermek istemiyor. Ve onun gücü Andelain'in gücüdür. Burada, annesinin rahminde dönüştü ve doğdu."

"Peki ya Longwrath?" Linden ısrarla sorularını Harrow'un dikkatsizliğine rağmen ona yöneltti. "Ele geçirilmiş mi?" O öyle düşünmüyordu. Eğer bir Raver ya da benzer bir varlık

-Onu yönetiyor olsaydı, varlığını hissedirdi. Ama o istedi ki

Emin ol. "Wraithler onu sırf beni öldürmeye çalıştığı için mi durdurdu?"

Insequent onunla yüzleştii. "Onların yerinde olsam ben de öyle yapardım." Ses tonu onu alaya almaya devam ediyordu ama tavrı sıkıldığını ya da dikkatinin dağıldığını ima ediyordu. "Kudretinin seni sen yaptığını söylememiş miydim? Başkaları senin ölümünü arzulayabilir. Ben istemiyorum.

"Ancak, kanınızı isteyen bu Dev'e gelince-"

Sanki sözünün kesilmesini bekliyormuş gibi durakladı. Ama Linden bekledi ve arkadaşları sessiz kaldı. Bir süre sonra devam etti.

"Kılıcı biraz ilgi çekici. Binlerce yıl önce, Gyre'lı Kasreyn'in henüz Kıyamet'lerini icat etmemiş olan Kumgorgonlardan korktuğu bir zamanda dövülmüştü. O vahşi canavarları öldürmek için güçlü bir silaha açlık duyuyordu. Bu yüzden *croye*'in yardımıyla flamberge'i yaptı. Bilgili bir kullanıcısının elinde korkunçtu. Yine de Sandgorgon'lar Kıyamet'lerine bağlandığında amacı sona erdi. Kullanımdan yoksun bırakılınca, teurjisi de kayboldu."

Linden bakarak sordu. "Wraithleri çeken şey bu muydu? Onun kılıç?"

Harrow alaycı bir tavırla, "Hanımefendi," diye cevap verdi, "kılıcının biraz ilgi çekici olduğunu söylemiştim. Beni büyülemiyor. Wraith'lerin de bir önemi yok. Onlar sadece Loric'in *krilinin* gücünü dile getiriyorlar. Andelain'den doğdular, onun güzelliğini besliyorlar. Tepelerde çok daha büyük varlıklar dolaşır, aralarında büyük bir kibir ve kendine tapınma da vardır."

Başını salladı ve içten gelen bir fısıltıdan kurtulmaya çalıştı. Çok daha büyük varlıklar-Ölülerden mi bahsediyordu?

İnatla asıl sorusuna geri döndü. "Ne istediğini biliyorum. Beni zorlamaya çalıştın ama başaramadın. Şimdi senin yardımına ihtiyacım var." *Seni oğluna ulaştırabilirim.* "Bu şekilde, 'tazminat talep edebilirsin. Pekâlâ. Hadi devam edelim. Bana bir pazarlık teklif etme zamanın gelmedi mi? Bu yüzden burada değil misin?"

"Öyle," diye yanıtladı. "ve değil. Şu an için takas yapmak boşuna olur. Arzularımı hiç düşünmeden engelleyecek biri geliyor. Engellenmenin onur kırıcılığından hoşlanmıyorum. Oğlunuzdan bahsetmek için daha uygun bir fırsat bekleyeceğim."

Linden kaşlarını çattı. Ses imaları, onları yok sayma çabalarına rağmen daha ısrarlı hale geldi. Neredeyse-

Bir an sonra, çan ya da çingirakların narin müziğini duyduğunu fark etti: egzotik bir parfümün kokusu kadar güzel ve kesin olmayan yumuşak bir çınlama. Tonları tanıdığında neredeyse nefesi kesiliyordu. Onları iyi tanıyordu.

İçgüdüsel olarak dehşete kapılarak Hyn'i Harrow'dan uzaklaştırdı.

"Linden mi?" Liand şaşkınlıkla sordu. Stave ve Alçakgönüllüler tehlikeye karşı tetikte, etraflarına bakındılar. Dev yeminleri mırıldanan Swordmainnir de aynısını yaptı.

Linden'in ne duyduğunu anlayamazlardı: bunu biliyordu. Uzun zaman önce, aynı çınlama onu kargaşa ve kafa karışıklığıyla doldurmuştu - ve yoldaşlarından hiçbirisi bunun farkında değildi, ne Covenant, ne Arayış Devleri, hatta ne de *Haruchai*.

Arkasından, Harrow zengin bir alaycılıkla şöyle dedi: "Huzur içinde olun, hanımefendi.

Endişelenmenize gerek yok. Burada hiçbir güç mücadele etmeyecek."

Linden onu görmezden geldi; arkadaşlarını görmezden geldi. Bir anda telaş ve öfkeyle, Andelain'in alacakaranlığının bir kısmının, sanki Tepeler'in ruhu şekilleniyormuş gibi birleşip akmasını izledi.

Akort edilmiş çanların tınısı ve keskinliğiyle bezenmiş bir kadın alacakaranlıktan çıkıp kendisi oldu.

Uzun boylu ve esnekti, güzel ve berraktı; mücevherlerin ışığı gibi parlayan tonlarla ışıldıyordu. Kıyafeti sendalinden ya da elmas ve yakuttan oluşmuş olabilirdi, ışıltısı ve enkarnadini rüyaların sınırsız büyüyle birbirine örülmüştü. Saçlarının muhteşem parlaklığı mücevherlerden daha değerli görünüyordu: süslü siması ve hükümdar gözleri gibi parlıyordu; ay tarafından büyülenmiş bir deniz gibi. Seçilmiş bedeni, çınlamasına neden olan ya da onu andıran parıltılar yayıyordu. Hareket ettiğinde her çizgisi ve kıvrımı yüceltilerek belirginleştiriliyordu.

Bakışlarında ve tavrında, yalvarış ve üzüntüye karşı buyurgan bir küçümseme vardı.

Linden onu tanıyordu. O Infelice'di. Linden'in hiç anlamadığı bir anlamda, o *Elohim*'in lideri, sözcüsü ya da kudretlisiydi. Halkı arasında, Elohim'in

"Yeryüzünün Wörd'ü" diyorlardı, ancak onların akıcı seslerinde "Wörd", "Wyrd", "Word" ya da "Weird" olabilirdi.

Onun sade varlığı alçakgönüllülüğü emrediyordu: zillate itiyordu. Hyn'in sarsılmaz sakinliğine rağmen Linden, Infelice'in önünde diz çökmek için kör bir dürtü hissetti.

Onun tepkisi Liand ve Ramen tarafından da yankılandı. Yüzleri Infelice'in ışıltısını yansıtıyordu. Mahrtiir bile hayranlık ve üzüntüyle sarsılmıştı. Kaşlarını çatan Anele ona doğru dönmeyi reddetti. Binlerce yıldır *Elohim*'i tanıyan Devler silahlarını bir kenara bırakıp derin bir şekilde eğilmek için çabaladılar. Sadece *Haruchai* tepki göstermedi; *Haruchai* ve *Harrow*.

Binlerce yıl önce, Stave'in atalarının tavizsiz adanmışlığı *Elohim*'i gücendirmişti. Daha yakın zamanlarda Linden, Theomach'tan halkının *Elohim*'in kibir ve gücüne içerlediğini öğrenmişti. Vizard, Jeremiah'ı onları hapsedmesi için cesaretlendirmeye çalışmıştı.

Linden'in Infelice'i ilk kez gördüğü *Elohimfest*'te, halkı Covenant'a ihanet etmişti çünkü onun beyaz altına sahip olduğuna güvenmiyorlardı. Linden'in vahşi büyü kullanması gerektiğine inanıyorlardı. O zaman bile, Covenant'ın Lord Foul'u yenme çabalarının eninde sonunda başarısız olacağından emindiler.

Infelice'le yüzleşen Linden birdenbire kendisinin ve Ülke'nin içinde bulunduğu zor durumun *Elohim*'in başından beri haklı olduğunu göstermesinden korktu. Despiser'ın tekrar tekrar güç kazanması Covenant'ın zaferlerini küçük düşürmüştü. Bunlar başarısızlık da olabilirdi.

Infelice çimlerin üzerinde yürümedi. Bunun yerine Devlerin yüksekliğinde havada ilerledi. Linden ve Harrow'a tepeden bakmak istemiş olabilir.

Sesinde çanlardan oluşan bir yarım küre vardı, "Insequent çok sakin konuşuyor, Vahşi Savaşçı." Etrafında, gece Tepeler ve Sousease üzerinde yoğunlaştı, sanki onun görünüşü son ışığı da emmiş gibi. "Kutsal Andelain'de hiçbir güç mücadeleye edemez. Küçüklüğünün bilincinde ve öfkeli, bizi kibir ve kendine tapınmakla suçluyor. Yine de üzüldüğü niteliğin, her şeye eşit olduğumuzun kesinliğinin, hayatını olduğu kadar küçük entrikalarını da koruduğunu kabul etmeyi reddediyor. Bizim ilgisizliğimiz daha küçük

varlıklar. Olduğumuzdan daha az olsaydık, daha erken bir çağda öfkelenir ve sonradan gelenleri işgüzarlıkları yüzünden yok ederdik."

"Kendini sebepsiz yere övüyorsun *Elohim*," diye karşılık verdi Harrow. "Tek Ağacın Atanmış Koruyucusu Theomach tarafından yenilgiye uğratılmadı mı?"

"Öyleydi," diye itiraf etti Infelice hiçbir şeyi kabul etmeyen bir ses tonuyla. "Ve sırası geldiğinde Theomach yenildi. Her ne kadar Dünya'nın Würd'ünü etkilemeye çalışsa da, sadece bir *Haruchai*'nin önünde yenildi. Dolayısıyla şu anki tehlikemiz kısmen Insequent'e atfedilebilir. Eğer Mide büyüklenmekten kaçınmış olsaydı, şu anda Dünya'yı tehdit eden pek çok şey meydana gelmeyecekti ve ben de sizin oburluğunuza karşı koymak için gelmeyecektim."

Harrow, Linden'le alay ettiği gibi Infelice'le de alay ederek güldü. "Zekisin *Elohim*. Gerçeği gizlemek için gerçeği söylüyorsun. Siz de hanımefendiyi engellemek için gelmediniz mi?"

Infelice tereddüt etmedi. "Ben yaptım." Yine de yüzündeki ifadeler değişti; öfke, keder ve endişe, kendine acımayı andıran bir bakışla karıştı. "Eğer Wildwielder bana kulak verirse."

Karşılıklı konuşmaları Linden'a kendini toparlaması için zaman kazandırdı; dehşetin eşiğinden geri adım attı. Harrow'a güvenmiyordu: onun açgözlülüğünün yoğunluğunu biliyordu. Ve *Elohim*'in gizemlerini ve sırlarını acı verici bir şekilde yakından biliyordu: Infelice'in onun -ya da Jeremiah'ın- iyiliğini istediğine inanamıyordu. Bir halk olarak *Elohim* sadece kendilerini önemserdi.

Mide, Yarım El Berek'in ilk Kanun Asasını yapmasını sağlamıştı. Kendisini Tek Ağacın Koruyucusu yapmıştı. Sonra da kâhyalığı Brinn'e geçmişti. Ama Linden bu tür şeylerin Lord Foul'un tasarımlarına nasıl katkıda bulunduğunu anlamıyordu.

"Hayır," dedi Harrow tekrar konuşmadan önce. "Sanki başka bir zaman burada değilmişim gibi etrafımda konuşabilirsin. Bu gece benim."

"Stave. Mahrtiir. Coldspray." Kasıtlı olarak Infelice'den uzaklaştı. "Gidiyoruz. *Krill*'e ihtiyacım var." Ve Ölüler. "Infelice ve Harrow bizimle gelmek isterlerse, benim için sorun olmaz. Yol boyunca birkaç soruya cevap verebilirler."

Harrow güldü. Infelice'in gözlerinde bir öfke parıltısı yandı. Ancak hemen ardından adam küçümsemesini kısa kesti ve Infelice öfkesini bastırdı.

Yeni karanlığın içinden Wraithler müzik gibi, boruların ve flütlerin şarkısı gibi dönerek geldiler. Dans ederek ve sallanarak, sanki Linden'in bildirisine cevap verircesine, her an daha fazla sayıda ortaya çıktılar: önce bir avuç, sonra bir düzine, sonra bir, iki ve üç sayı. Ve anlaşılmaz esrarlı fitillerini yaktıklarında, güneye doğru giden bir koridor oluşturmak için iki sıra halinde birleştiler.

İstemsizce Linden'in nefesi kesildi. Devler şaşkınlıklarını haykırdılar. "Linden," diye nefes aldı Liand, kendini tutamayarak. "Cennet ve Dünya. *Linden*." Ramenler, Kordonlar ve gözsüz Manethrall'ları büyülenmiş gibi baktılar.

"Babam Sunder," diye nefes nefese kaldı Anele dişlerinin arasından. "Annemi Hollian. Oğlunu koru." Sesinde bir sıkıntı karmaşası vardı. "Beni koru. Anele kayboldu. Senin affın olmadan, o lanetlendi."

Wraithler gelmişti-

-Linden'a hoş geldin demek için. Anlayamadığı nedenlerden ötürü, Loric'in *kriline* kadar ona bir onur muhafızı gibi eşlik edeceklerdi.

Onların varlığı sanki kalbini açmışlar gibi içini umutla doldurdu.

Konuşamayınca Hyn'i harekete geçirdi. Kısarak görkemli bir adımla ve kemerli bir boyunla, sanki bir hürmeti kabul ediyormuş gibi Wraithler caddesine girdi.

Swordmainnir hızla Linden ve Hyn'in etrafına dizildi. İçgüdüsel bir saygıyla kılıçlarını çektiler ve kollarını uzatarak kılıçlarını ilk sönük yıldızlara doğrulttular. Bir an sonra Stave Liand, Anele ve Ramen'i Linden'in arkasında dizilmeye yönlendirdi. Alçakgönüllülerden hiçbiri onun önüne geçmedi. Bunun yerine, sanki onun niyetlerinden uzaklaşmak istercesine, topluluğun arkasındaki koridorda ilerlediler.

Harrow tereddüt etmeden Linden'e katıldı; ama ondan önce gelmeye cüret etmedi. Onun yerine atını Devlerden birinin yanına sürdü. Bir anlık öfke ve üzüntüden sonra Infelice

Wraithler arasında Linden'a eşlik etti. O da önden gitmedi ama Harrow'un karşısında süzölmeyi tercih ederek onun karanlığına karşı kendi ışığını yerleştirdi.

-*Çelişki içinde umut.* Zamanın Kemeri'ni koruma arzusunu paylaşımlarına rağmen, Insequent ve *Elohim* birbirlerini iptal ediyor gibi görünüyorlardı.

Alevler ve ima edilen melodiyle tanımlanan bir yol boyunca atlılar, Devler ve Infelice yuvarlak bir tepeyi geçip gecenin süpürdüğü bir leaya doğru ilerlediler. Gün ışığının son kalıntıları da yıpranıp solarken yıldızlar yavaş yavaş gökyüzüne bakmaya başladı ve kayıtsızca parıldadı.

Yaşlı karaağaçlar çayırı süslüyordu. Ağaçlar ve Wraithler arasında Harrow sessizce konuştu. "Kadim bir çağda bu gece *Banas Nimoram*, yani Bahar Kutlaması olurdu. Bir ihtimal Andelain'in Wraithlerinin Dansına tanık olabilirdik." Alaycılığın tüm izleri derin sesinden silinmişti. "Son sevinç ayinlerini gerçekleştirmelerinin üzerinden binlerce yıl geçti. Yine de yaptıklarımızın ve ihtiyaçlarımızın önemini belirtmeye devam ediyorlar. Burada zevk ve şaşkınlık bulacağınızı söylememiş miydim leydim?" Bir süre durakladıktan sonra ekledi. "Başka hiçbir Insequent böyle bir manzara görmemiştir."

Linden cevap vermedi. Yaşayan ateşlerin sessiz girişi onu tutuyordu. Şüphesiz *Haruchai* ve Ramen'in *Banas Nimoram*'la ilgili anıları ya da hikâyeleri vardı ama onun yoktu. Yine de Wraithlerin her girdabının, parıltısının ve notasının onun varlığının anlamını vurguladığını anladı.

Ancak daha sonra Infelice dikkatli bir ciddiyet tonuyla, "Wildwielder, buradaki amacını konuşmalıyız," dedi.

Linden büyük bir çabayla sessiz huşu duygusunu bir kenara bıraktı. Denemek istediği şey için kendini hazırlaması gerekiyordu. Aklında kalan belirsizliği gidermekten çok zihnini meşgul etmek için sorarak karşılık verdi. "Bunca yolu gerçekten de Harrow'un beni oğluma götürmesini engellemek için mi geldin?"

Elohim, evlerini Gündoğumu Denizi'nin ötesinde, doğuya doğru yapmıştı. Infelice yüzlerce fersah aşmış, halkının kendinden geçmiş düşüncelerini geride bırakmıştı.

"Kısmen," diye itiraf etti belli belirsiz bir küçümseme ya da tiksinti ifadesiyle. "Ama Harrow'dan, onun ahlaksız açgözlülüğünden ya da oğlunuzdan bahsetmeyeceğim. Niyetinizi ele almalıyız."

Linden dikkatinin dağılmasını istemedi. "Karışmak hakkında konuşmayı tercih ederim." *Elohim* Findail ve Kastenessen'i görevlendirmişti: Covenant'ın zihnini mühürlemişler ve Vain'i hapsetmeye çalışmışlardı. İçlerinden birini Tek Orman'ın yardımına göndermişler, bir diğerini de Toprak'ı uyarması için görevlendirmişlerdi. "Her ne kadar 'her şeye eşit' olsan da," *dedi Toprak'ın kalbi*. "bazen meseleleri kendi ellerinize alıyorsunuz. Harrow'u engellemek için buradasın. Bana müdahale etmek istiyorsun. O yüzden bana bir şey söyle.

"Theomach'a göre, Roger'ın Arch'ı yok etme planlarını bozmasaydı, siz müdahale edecektiniz. Bu doğru mu?"

Infelice'te kibir ve yalvarma birbirine karışmıştı. "Öyle. Despiser'ın kötülüklerinin çoğu bizi ilgilendirmiyor. Onun amaçları iğrençtir ama çoğu zaman kullandığı araçlar bizim dikkatimizi çekmeyecek kadar önemsizdir. Bununla birlikte, Zaman'ı yok etmeye çalıştığında, varlığımız tehlikeye girer. Yalnızca bu yönüyle bile Varolanlar'la paylaşıyoruz. Biz Dünya'nın yok olmasını istemiyoruz."

Harrow sanki uzaktan geliyormuş gibi yumuşak bir sesle şarkı söylemeye başladı. Alçak sesi, sanki minuetlerinin şifresini çözmüş gibi Wraith'lerin çıkarılan melodisini takip etti.

"Her şeyin sonu yakındır. Keder de
pişmanlık da geçip gidecek,
Hem sevgi hem de minnettarlık; peki
neden? Kimse 'Hayır' demeyecek.

"Bu seçilmiş durum, seçilmiş bir
felaket, Akılsızca, cesurca
bulunmuş bir yol
Bu da bizi yalnız bir mezara
götürür. Yıkık dökük bir mezar.

"Bir aptal ya da kahin bunu böyle
yaptı: Hayat ve ilim cürufa dönüşür
Ve böylece kederli feryadımızı
engeller.

Kaybı hissedecek bir kalp kalmadı.

"Ve böylece dünya bu şekilde
sona erer, Başarısızlık ve yanlış
inançla.

Telafi edeceğimizi hayal ediyoruz, Yine
de her umut bir Hayaletten başka bir
şey değil,

"Yakında sönecek bir alevin
dokunuşu, Kül ve tozdan bir kalıntı.
Kullanımımızı ve adımızı kurtarmak için
acı çekiyoruz, Ve yine de ölmek
zorundayız çünkü ölüyoruz."

Şarkı söylerken gülümsüyor gibiydi.

Ama Linden ona kulak asmadı. "O zaman bu da doğru mu?" diye
devam etti inatla, *Elohim*'i yoklayarak. "Insequent'in kalplerinizdeki
'gölge' olduğu da doğru mu?"

Diğer *Elohim Dünya'nın kalbi üzerindeki bir gölgeden* söz etmişti.
Linden'in Covenant'ın yüzüğünü kullanmaması, Covenant'a ihanet
etmeleri ve Vain'i etkisiz hale getirme çabaları onların sıkıntılarını
haklı çıkarıyordu.

Farklı duygular Infelice'in parlak yüz hatlarında birbirini kovaladı.
"Wildwielder, Insequent'lar övünmekle dolup taşarlar. Güçleri ve
etkinlikleriyle övünürler. Yine de aralarında sadece Theomach
Dünya'nın kaderi üzerinde bir etki yaratmayı başardı. Onlarla ilgili
düşünceler içimizi karartmıyor."

"Öyleyse," diye ısrar etti Linden. "*Nedir* bu? 'Gölge' nedir?"

*Yaşayan herkes biraz karanlık içerir ve orada çok şey gizlidir.
Ama bizim için bu bir zorunluluk meselesi değildir, çünkü biz her
şeye eşit değil miyiz?*

Infelice içini çekti; ama cevap vermeyi reddetmedi. Anlaşılan
Linden'i etkileme arzusu onu zorluyordu.

"Çağlarla ölçebileceğiniz bir süre boyunca aramızda isimsiz kaldı.
Daha sonra, bunun belki de Despiser'in kötü niyetinden
kaynaklandığını düşündük. Ancak daha sonra bunun Zamanın
ötesinden gelen varlıkların tehdidi olduğunu anlamaya başladık, sizin
gibi varlıklar ve ayrıca Timewarden gibi varlıklar - hem küçük hem de
ölümlü olan ve yine de mutlak yıkım yapabilen varlıklar.

"Despiser kendi eylemleriyle Zamanın Kemerini yok edemez.
Zamanın Kemerini gibi erkek ve kadınların işbirliğine ihtiyacı vardır.

Timewarden'ın oğlu ve eşi. Senin ve bir zamanlar Kâfir olan adamın yardımına ihtiyacı var, Vahşi Savaşçı."

Linden yüzünü buruşturdu; ama vazgeçmedi. "Bu yüzden mi Covenant'ın yüzüğünü almamı istedin? Onun zihnini kapatmayı bu şekilde mi haklı çıkarıyorsun?"

"Öyle," diye onayladı Infelice. "Binlerce yıl önce vahşi büyü senin elinde olsaydı, Zamanın Kemeri için hiçbir tehlike oluşturmazdın. İnançsız'ın beyaz altını ihtiyacını karşılayabilirdi. Ama onun yüzüğü senin değildi. Eksik bir ustalıkla sınırlandırıldığın için tam bir yıkım yaratamazdın. Yine de sen Güneş Bilgesi'ydin, vahşi büyüü tam olarak kullanmak için sezgi ile güçlendirilmiştin. O zaman Despiser'in karşısına İnançsız yerine sen çıkmış olsaydın, yenilgisi hem kısmi hem de belirsiz olmayacaktı. Dünya korunmuş olacaktı ve sen de şimdi Despiser'in uzun zamandır arzuladığı yıkımı gerçekleştirmeyi amaçlamayacaktın."

Harabeye ulaşmak-

Linden dinlemeyi reddetti. *Elohim'e kulak* veremezdi: şimdi olmazdı. Bunun yerine daha acil ayrıntılara odaklandı. Kot pantolonunun ıslaklığı. Çizmelerindeki su. Elindeki Asa'nın katı ve rahatlatıcı hissi. Alev alev yanan Wraith'ler onun yolunu çalıların ve yeşilliklerin arasından geçirdi. Onun adına her karanlığı geri püskürttüler. Ateşleri, kalabalıklaşan yıldızları karartmak için çok azdı; ama yine de Wraithler geceye bir geçit töreni asaleti verdiler.

Ve böylece dünya sona erer-

Linden'in arkadaşları dışında herkes felaket bekliyordu. Ve onlar bile şüpheden muaf değildi. Devler endişelerini dile getirmişti. Daha önce Stave ondan yüz çevirmeyi düşünmesini istemişti. Günler önce Liand itiraf etmişti: *"Aşkının kalbini yıkıma sürüklemesi mümkün."* Theomach'ın kendisi de onu uyarmıştı. *Eğer bu konuda hata yaparsan, kayıpların tahmin edebileceğinden çok daha büyük olacaktır.*

Ancak şimdi Linden yol arkadaşlarının hiçbir tepki vermediğini hissediyordu. Harrow dışında, hareketsizlik içinde yürüyor ya da at sürüyorlardı. Anlayabildiği kadarıyla, Wraithler tarafından büyülenmişlerdi ve hiçbir şey duymuyorlardı. Infelice kesinlikle kendi sesini ve Linden'inkini başkaları tarafından duyulamaz hale getirebiliyordu. Theomach da kendi yöntemleriyle Berek'in kampında benzer bir başarıya imza atmıştı.

Liand, Linden'in karanlık kapasitesinden bahsederken, "*Korkmuyorum*" da demişti.

Kendini toparladığında, Infelice'in açıklamalarının onu daha da güçlendirdiğini fark etti. Muhalefet onun seçimlerini doğruluyordu. Roger ve Kastenessen, Esmer ve Infelice gibi varlıklara korku salması doğru yolda olduğunu gösteriyordu.

"Siz *Elohim* beni şaşırtıyorsunuz," dedi neredeyse gelişi güzel. "Her zaman öleydiniz. Bunca zaman sonra hâlâ yanıldığınızın farkında değilsiniz.

"Ben Covenant gibi değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Eğer Lord Foul'u yenmeseydi, kırılırdım." Covenant'ın mucize kapasitesi onda yoktu. "Lord Foul *kazanırdı* ve hiçbirimiz burada Covenant ve benim doğru şeyi yapıp yapmadığımızı tartışıyor olmazdık."

"Hayır, Wildwielder," diye ısrar etti Infelice kızarak ve yalvararak. "Biz hatalı değiliz. Düşünceleriniz bizimkileri anlamakta yetersiz kalıyor. Vahşi büyü'nün yükünü sana yüklemeye çalışmamızın nedeni Despiser'ın yenilgisi değildi. Eğer gerçekten de inandığınız gibi 'kırılmış' olsaydınız, hem Ülke hem de Dünya büyük zarar görürdü. Bu doğru. Ama Zaman dayanırdı. Hakiki sahibinden mahrum kalan beyaz altın, Kemeri yok etmeye muktedir değildir.

"Ayrıca artık Hukuk Personeli de olmayacaktı. Faydaları çoktur. Yine de Zaman Bekçisi'ni kısıtlıyor. Vahşi büyüyle ortaya çıktı ve sizin yaptıklarınızla zayıfladı."

Eğer yüzüğümü almasaydın ve o personeli yapmasaydın, her şeyi düzeltebilirdim-

"Ve biz *Elohim*'iz," diye devam etti Infelice, "her şeye eşitiz. Yüzyıllar boyunca pek çok şeyi iyileştirmiş olurduk. Belki Despiser'ın Toprak üzerindeki lekesi kalırdı ama Dünya'yı korur ve onarırdık."

Linden, Andelain'den geçişi kadar beklenmedik ve aydınlık garip bir sakin öfkeyle sordu. "O zaman tüm bunlar ne *içindi*? Madem sonucu -ya da Toprak'ı- umursamıyordun, neden beni Covenant'ın yerini almaya zorlamak için bu kadar uğraştın?"

Harrow kendi kendine küçümseyerek kıkırdadı.

Mum alevine benzeyen Wraithler tarafından yönlendirilen Linden, geniş bir Gilden'in altından atını sürdü ve sık bir vadinin ağzını geçti ve hedefini gördü. Hedefi hep oradaydı. Esmer ona öyle söylemişti: Stave ve Ustalar onun yerini biliyordu. Yine de aniden ortaya çıkmış gibiydi, sanki onun ihtiyacına cevap olarak kendini göstermişti. Anlar arasında gece geri çekildi ve vadinin dibinden gümüş rengi bir ateş parladı.

Dans eden Wraithler onun önünde hafif yamaçtan aşağı doğru ilerledi ve Kevin'in babası Damelon'un oğlu Yüce Lord Loric'in *krilini* çevrelemek için yayıldı. Orada sallanıp daha da parlaklaştılar, görünüşe göre eğildiler ve beslendiler, bıçağın akkorundan besin aldılar.

Andelain'i koruma güçlerinin kaynağı buradaydı. *Krill* kendi başına güçlüydü, körelmeden taşı kesebilir ve Viles ve Demondim gibi kadim yaratıkların hayatlarını koparabilirdi. Ancak en büyük gücü - Loric'in ilminin başlıca başarısı- diğer büyüler için bir kanal olmasıydı. Sadece beyaz altının sakın ve abartılı varlığıyla aktif hale gelen kılıç, Tepeleri koruyordu. Yine de Linden onun daha fazlasını başardığını görmüştü. *Krill* ile Sunder, Caer-Caverall'ı öldürmüştü ama Sunder kederli bir Stonedownor'dan fazlası değildi ve Caer-Caverall, Andelain'i Sunbane'e karşı koruyacak kadar güçlü olan son Forestal'dı. Ve Caer-Caverall'ın müziğinin serbest bırakılmasıyla *krill*, Sunder'in Hollian'ın yeniden yaşaması için Kanun'un dokusunu parçalama arzusunu mümkün kılmıştı.

Loric'in silahı neredeyse kısa bir kılıç kadar uzun, iki ağızlı bir hançerdi. Bıçağı, düz muhafazaları ve yivli kabzasının kesiştiği noktada, mistik ve tertemiz berrak bir mücevherin etrafında dövülmüştü: gücünün odak noktası. Mücevher orada, aynı anda hem güçlü hem de kontrollü, her türlü kullanıma hazır, vahşi bir büyü gibi yoğunlaştırılmış argenti ile parlıyordu.

Tam olarak Linden'in hatırladığı gibi kalmıştı: bir zamanlar Caer-Caverall ve Hile Troy olan yıkık bir ağacın siyah, patlamış kütüğüne derinlemesine gömülmüş bir intikam ve kayıp sinoziti.

Anıların ve zorunluluğun, son Forestal'ın kadar umutsuz bir amacın kışkırtmasıyla Hyn'i hızlı bir yürüyüşe teşvik etti. Su gibi zarif,

Hyn, Linden'i Wraithlerin onayından geçirerek vadinin dibine doğru taşıdı; ölü odunlara, parıltılara ve doruk noktasına doğru.

Arkasından Infelice ısrarla seslendi: "*Bunun içindi! Bu anı engellemek için.*" Dehşet ve yalvarış sesinde kıpırdandı. "Geçmişte kırılmış ya da zafer kazanmış olsaydın, Toprak'a geri dönemezdin. Şimdi beyaz altın ve Kanun Asası'na sahip olamazdın. Ne de Andelain'de Loric'in *kriline* Wraithler eşliğinde yaklaşırdın. Yanlış bir aşkla her şeyin sonunu getirmeye sürüklenmezdin!"

Linden, Harrow gibi gülmek istedi. Hedefine yaklaşırken alaycı bir sesle cevap verdi. "Tamamen deli olman seni hiç rahatsız etmiyor mu?"

Sonra Hyn Linden'in yoldaşlarını Wraithlerin genişleyen çemberine götürdü. Linden orada atından indi. Sırılsıklam botlarının ve lekeli pantolonunun altındaki Tepeler'in bereketli çimenleriyle Kanun Asası'nı göğsüne bastırdı. *İşte buradaydı: Loric'in krili buradaydı. - Güçlerini taşımasını sağlayacak olan şey... Ve Covenant'ın yüzüğü gömleğinin altında asılıydı. Jeremiah'ın yarış arabası cebinde duruyordu. İhtiyacı olan her şeyi elde etmişti, Ölüler hariç.*

Kril ağacın derinliklerine saplanmıştı: onu çıkarabileceğinden emin değildi. Ve onun sıcaklığını hatırlıyordu. Cüzzamdan uyuşmuş, beyaz altının gerçek sahibi Covenant değildi: hançere çıplak teniyle dokunursa onu yakabilirdi. Bunun yerine Caer-Caverall'ın kurban sunağıymış gibi önünde durdu.

Liand ve diğer arkadaşları da onun ardından geldiler. Sadece Stave ve Alçakgönüllü yere düştü: diğer atlılar Ranyhyn'lerinin gerisinde, Wraithler tarafından büyülenmiş, rüyalara dalmış gibi kaldılar. Devler bile büyülenmiş, gizemler içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Coldspray ve belki de Grueburn şaşkınlıklarına karşı koymaya çalışıyor gibiydi ama yoldaşları Wraithlerin çemberine bakıyor ve uyanmıyordu.

Liand, Anele ve Ramen gibi Harrow da Linden ve *krilden* uzakta duruyordu. Gözlerinin dipsiz çukurları ateşli mücevheri açıklıkla inceliyordu.

Yüzen Infelice, Linden'in yakınında yere doğru sürüklendi. *Krillerin* yoğunluğu elbisesini karartmış, parlaklığını yok etmişti. Neredeyse insan gibi -neredeyse huysuz- bir sesle, "Seni duydum, Vahşi Savaşçı. Sen beni duydun mu? Şu anda Dünya'nın son krizinde duruyoruz. Eğer geri dönmezsen, gerçekten kırılacaksın. Vicdan azabın dayanma gücünü aşacak."

Linden cevap vermedi. Onun yerine bekleyen geceyle usulca konuştu.

"Ben buradayım. Vakit geldi. Neden geldiğimi biliyorsun. Ne yapmam gerektiğini biliyorsun." Covenant Andelain'e onsuz girdiğinde, Ölülerini ona Toprak'ı kurtarma çabalarına yardımcı olması için hediyeler vermişti. *Linden*, *bul beni. Sen beni bulmazsan ben de sana yardım edemem.* "Harrow buranın *Banas Nimoram* olduğunu söylüyor ve sen beni buraya çağırdın. Hiçbir şeyi kurtaramam. Ne Jeremiah'yı, ne Toprak'ı, ne de kendisini. -"Sensiz."

Onun ve Wraithlerin etrafındaki karanlık nefesini tutmuş gibiydi. Harrow ona hiçbir şey ifade etmeyen sessiz dualar mırıldandı. Infelice sanki teselli edilemezmiş gibi kederlendi. Swordmainnir trans halinde huzursuzca yer değiştirdi ve Anele avlanan bir adam gibi tetikte ve korkmuş bir halde başını iki yana salladı. Yıldızlar görkemli allemande'lerinde durgunlaştı.

Linden ona kulak verileceğini bilemezdi. Yine de hiç şüphe duymuyordu. Rüyalarında ve Anele aracılığıyla, Antlaşma ona yaşam ve ölüm sınırlarının ötesinden ulaşmıştı. Artık yanılıyor olabileceğine ihtimal vermiyordu.

Sonra gece alçak bir iç çekiş verdi; ve Wraithlerin ötesinde, vadinin kenarından iki figür öne çıktı. Sanki ay ışığından yapılmışlar gibi gümüşle resmedilmişlerdi: *Krill*'in argent alevinin daha yumuşak bir tezahürü gibi fosforlu parlıyorlardı. Ama aynı anda hem ay ışığından daha belirgin hem de bıçağın vahşi büyü yankısından daha az keskindiler. Her ne kadar resmi adımlarla yürüyor olsalar da, çimenlerin üzerinde hayal gibi uçucu ve imalı bir şekilde sürükleniyor gibiydiler.

Linden onları tanıyordu. Onlar Sunder Graveler ve Hollian eh-Brand, Anele'nin ebeveynleriydi.

Hürmetkâr alevlerin arasından geçtikten sonra yamacın aşağısında durdular. Garip bir şekilde buyurgan ve tövbekâr görünüyordular ve ay taşı gözleri sade bir şefkatle parlıyordu. Onları görünce Linden'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu; ama ne ona doğru baktılar ne de konuştular. Bunun yerine sanki bastırılmış bir ağlama duygusuyla doluymuş gibi Anele'ye baktılar.

Onların farkında olmalıydı. Elleriyle yüzünü kapattı. Ama sonra parmaklarının ve avuçlarının onu koruyamayacak kadar ince, zayıf olduğunu fark etti. Kollarını başının etrafına dolayarak, azaptan saklanmayı uman bir çocuk gibi Hrama'nın boynuna doğru eğildi.

Linden şimdi Hollian'ın gözlerinde yaşlar, Sunder'ın kilerde ise keder görüyordu. Yine de oğullarını çağırdılar, onu hükümdarların kesinliğiyle kendilerine doğru çağırdılar. Hayatta cesaretleri, sevgileri ve toprak güçleri onlara Lordların itibarını kazandırmıştı.

Anele onların sessiz çağrısına tepki vermedi. Ama Hrama karşılık verdi. Sanki hem kendisi hem de binicisi böyle bir topluluğa aitmiş gibi, Ranyhyn Anele'yi Ölü'süne doğru taşıdı.

Sunder ve ardından Hollian sessiz ve ciddi bir şekilde Hrama'nın önünde eğildiler. Elleriyle işaret ederek Ranyhyn'i aralarında yürümeye davet ettiler. Bir kortej kadar vakur bir şekilde, Hrama ve Anele'yi Loric'in *krilinden* uzaklaştırmak için döndüler; vadinin dışına. Sunder ve Hollian oğullarıyla birlikte ayrılırken Linden kalbinin kırılmaya çalıştığını -denediğini ve başaramadığını- hissetti. Ama hiçbir şey söylemediler; o da söyleyemedi. Bir an için içinde bir terk edilme çığlığı yükseldi. Sonra taşla dönüştü.

Sunder, Hollian ve oğulları alevlerin arasında can verirken, Linden onları gözden kaybetti. Onların yerine başka bir hayalet yamaçtan aşağıya doğru ilerledi.

Onu da tanıyordu, onun için de üzülmüyordu.

O Grimmand Honninscrave'di, Starfare'in Mücevherinin Efendisi. Ölçsüz bir ıstırap içinde, Sandgorgon Nom'un Raver'ı parçalamak için onu öldürebilmesi için *samadhi* Sheol'u zapt etmişti. Otuz beş yüzyıl sonra, ıstırap hâlâ yüzünü kavriyordu. Hareket ettikçe, ay ışığından kan gibi damlacıklar saçıyor gibiydi.

Ayrıca Wraithler ile Caer-Caveral'ın kurbanının ölü kütüğü arasında durdu. O da konuşmadı. Ve konuşmadı.

Dostluklarına rağmen Linden'e bir bakış bile atmadı. Kadim acısı, Swordmainnir'i çağırırken ondan korktuğu izlenimini uyandırıyor.

Hiç tereddüt etmeden itaat ettiler ve Ölü Dev'e doğru ilerlerken silahlarını kınına soktular. Honninscrave'in ay gibi parlayan figürünün etrafında bir an sessizlik ve huşu içinde durdular. Sonra ona eşlik ederek Linden'in yanından uzaklaştılar ve onu cesaretleri, güçleri ve kahkahaları olmadan seçimleriyle yüzleşmeye bıraktılar. Birlikte Honninscrave'i takip ederek Wraithlerin yanından geçtiler, ta ki o ve kendileri gecenin içinde kaybolana kadar.

Linden'in arkadaşlarından geriye sadece Stave, Liand ve Ramen kalmıştı. "Bunu görüyor musun, Wildwielder?" Infelice tıslayarak bir yılanın aciliyeti. "*Görüyor* musunuz? Bunlar senin Ölülerin. Size olan sevgileri unutulmadı. Yine de senden uzak duruyorlar. Torunlarını senin niyetinin tehlikesinden uzak tutmaya çalışıyorlar. Eğer *bana* kulak vermeyeceksen, *onlara* kulak ver."

Harrow, mesafesini korumasına rağmen Infelice'in çağrısına bir alayla karşılık verdi. "O Infelice," dedi Linden'a küçümseyerek, "*Elohim*'in efendisi ve kendine tapmaktan gözü kör olmuş. Yine de onun umursamazlığında bir içgörü var. Siz de kör edildiniz leydim." Küçümsemesi örtülü bir yakarışa dönüştü. "Bedende olduğu gibi ruhta da Kevin'in Kir'i vardır. Mahdoubt'un adını, kullanımını ve yaşamını bir kenara atmasaydınız Dünya'ya daha iyi hizmet etmiş olurdunuz."

Linden o zaman tereddüt etmiş olabilirdi. Ama buraya Honninscrave ya da Sunder ve Hollian için gelmemişti. Covenant'ın yüzüğü hiç dokunulmadan gömleğinin altında asılı duruyordu ve Jeremiah'in yarış arabası cebindeydi: hâlâ bekliyordu. Tüm arkadaşları elinden alınsa bile, Covenant ortaya çıkana kadar olduğu yerde duracaktı.

Dişlerinin arasından tekrarlardı. "Ben buradayım. Vakit geldi." Sana ihtiyacım var. Sana *şimdi* ihtiyacım var.

Ama Tepeler arasında onu duyan bir hayalet varsa, o da Thomas Covenant değildi. Onun yerine on sert ruh vadiye doğru süzülür gibi yürüyordu ve onların tanıdığı *Haruchaï*'ler olduğunu gördü: Cail, Ceer ve Hergrom'un yanı sıra Revelstone'da Clave'e karşı savaşmış olan diğerleri. Esmer'in babasını tanıdığına

iniltisini bastırmak için dudağını ısırarak zorunda kaldı. *Kendini* uzun süre adamış olmasına rağmen, *deniz kadınlarının* baştan çıkarmasına karşı koyamadığı için akrabaları tarafından kanlı bir şekilde dövülmüştü. Çaresizlik içinde Lord's Keep'i terk ederek bir kez daha Deniz Dansçıları'nı aramaya koyulmuştu. Onların siren cazibesinin tutkusunu ve acımasızlığını unutamamıştı. Halkının ihbarı ona başka bir yol bırakmamıştı.

Şimdi o ve Ölüler topluluğu, sanki yargıya yargı ile karşılık vermek için gelmişler gibi vadiye sert bir şekilde girdiler.

Onlar da vadinin yamacında durdular. Ve onlar da konuşmadılar. Gözlerindeki ay ışığı ve jestlerindeki otoriteyle Stave ve Alçakgönüllüleri kendilerine doğru çağırdılar. Eğer onlar yaşayan *Harucha*'nin zihnine hitap ettilerse, Linden hiçbir şey hissetmedi.

Ama ne Stave ne de Efendiler itaat etti.

Ölüler dik ve tavizsiz bir şekilde ısrar etti. *Krillerin* ışıltısı Stave'in gözlerine ve Alçakgönüllülerin gözlerine yansıyor, Ölülerin parıltısını yankılıyordu. Yine de *Haruçayların* hiçbirisi Linden'in yanındaki yerlerini terk etmedi.

"Stave?" diye nefes aldı. "Ne istiyorlar? Ne söylüyorlar?"

Stave başını salladı. Gözlerini Cail, Ceer ve Hergrom'dan ayırmadı. "Bu gecede düşmanlık yok," dedi kendi kendine. "Ölüler sizi ne reddediyor ne de size karşı çıkıyor. Aksine yol açmaya çalışıyorlar. Andelain'de başka ruhlar da yaşıyor, inkâr edilemeyecek hayaletler. Loric'in *krili* yanarken, kudretleri itaat gerektiriyor. Özgürlüğün gerekliliğini onaylamak için gelecekler.

"Insequent ve *Elohim* kendilerinden başka hiçbir güce saygı duymazlar.

Kalıyorlar çünkü kendileri için korkuyorlar. Yine de çekişmeye cesaret edemezler. Eğer çekişmeye girerlerse, kuruntularına rağmen kovulacaklardır. Ve sizi etkileyemezler. Onlara karşı hiçbir sevgi beslemiyorsunuz. Bu nedenle kandırılmazsınız."

Aşka karşı dikkatli olun. Kalbi yıkıma sürükleyen bir cazibesi vardır.

Stave'in kısık sesi Liand ve Ramen'i dalmış oldukları hayalden uyandırmış gibiydi. Uyanır gibi kıpırdandılar; başlarını çevirip etraflarına baktılar. Linden dikkatlerinin keskinleştiğini hissetti. Mahrtiir elindeki boğma demirini kaldırdı.

Bir süre sonra Ölü *Haruçaylar* reddedildiklerini kabul etmiş gibi göründüler. Cail'in yüzünde ışıltılı bir keder vardı; ama Ceer ve diğerleri onaylamaz bir ifadeyle bakıyorlardı. Geri çekilirken hareketleri sitem dolu bir sertlikteydi.

"Stave?" Linden tekrar sordu. Cail'in üzüntüsünü anladığına inanıyordu. Ama Hergrom, Ceer ve diğerleri Üstatların atalarıydı. Eğer hayatta olsalardı, kesinlikle Alçakgönüllülerin yanında dururlardı.

Stave kaşlarını çatı. "Sakin olun, Seçilmişler," dedi kısıtlı bir sessizlikle. "Ölülerin sizin kulaklarınız için söyleyecek sözleri yok. Size hitap etmeleri yasak. Bu yerde eylemlerinizi kendinize ait olmalı, ölmüş olanların öğütleri ve bilgileriyle iyi ya da kötü yönde ikna edilmemelisiniz. Bu böyle emredilmiştir ve Ölüler buna itaat eder."

Andelain'de başka ruhlar da yaşar-

Covenant'tan başka kim Ölüler'e hükmedecek güce sahipti?

Cevap vadiye doğru dört yönden geldi. Ölü *Haruçay*, Wraithlerin dans eden alkışları arasında gözden kaybolurken, gecenin dokusunda açılan devasa kapılar ve dört yüksek gölge öne doğru ilerledi.

Dev oldukları için değil, ruhları büyük olduğu için uzun boyluydular, olağanüstü uzun boyluydular. Parlaklıkları *krillerin* ışıltısına benziyordu.

İçlerinden biri batıdan çıktı. Linden bir şokla onun Berek Halfhand olduğunu gördü. Ama o daha önce tanıştığı, isimsiz güçler tarafından şaşkına çevrilmiş, yorgun ve bitkin Berek değildi. Aksine o, zafer ve ilimle anılan Yüce Lord Berek Heartthew'du. Theomach'ın vesayeti altında kendini aşmıştı. Gözleri yıldız gibiydi ve aynı anda hem endişeli hem de memnun bir şekilde Linden'e kasvetli bir sevinçle bakıyordu.

Kuzeyden, genç bir adamken sadece kısa bir süre karşılaşmış olmasına rağmen tanıdığı başka bir kudretli hayalet geldi. O Berek'in oğlu Damelon'du, şimdi Yüce Lord Damelon Giantfriend. Zamanında Dünya'nın Kanını hem keşfetmiş hem de korumuştur. Yaşlandıkça irileşmişti: Ölü, Andelain'in karanlığının arka planına karşı dağların cüssesini ima etti ve

siyah cennetler. Linden'in sarsılmış bakışlarına karşılık, o da güzel bir gülümsemeyle cevap verdi.

Güneyden yaklaşan figür daha önce karşılaşmadığı bir adamdı; ama bu ancak Damelon'un oğlu Yüce Lord Loric Vilesilencer olabilirdi. Çabalamaktan ve acıya hâkim olmaktan zayıf düşmüştü ve gözlerinin karanlık çukurlarında umutsuzluğun samimi acısı vardı. Yine de *krillere*, el emeğine, derin bir haklılık havasıyla baktı. Linden'e baktığında, sanki ondan eminmiş gibi başını sallayarak onayladı.

Ama Kevin Landwaster vadiye doğudan girmişti. Onu çok iyi tanıyordu. Onunla daha önce Andelain'de karşılaşmış ve ona *İnançsız'ın çılgın niyetini durdurmasını*, Covenant'ın yüzüğünü teslim etmesini engellemesini emretmişti. *Biz kendi yolumuzda akrabayız - Rağmen'in kurbanları ve uygulayıcıları*. Yüce Lord Kevin'in hayaleti, azap ve öfke içinde, onu durdurmak için başka bir yol bulamazsa Covenant'ı öldürmesi için ona yalvarmış ya da emretmişti.

Yaşarken, Eski Lordların ilmini gelecek nesiller için korumak amacıyla Yedi Muhafızı şekillendirmiş ve saklamıştı. *Harucha'i*yi saygıyla karşılamış ve onlara Kan Muhafızı olmaları için ilham vermişti. Ve onları olduğu kadar Ranyhyn'i, Ramen'i ve Ülke halkının çoğunu da umutsuzluğunun sonuçlarından kurtarmıştı. Ama son eylemi Lord Foul ile birlikte Kutsala Saygısızlık Ayinine katılmak olmuştu. Ve Elena onu çağırmak için Ölüm Yasası'nı çiğnediğinde, onu yenerek Yasa Asası'nı Despiser'in hizmetine verdi. Şimdi yaptıklarının bedelini yüzünün her bir acı dolu çizgisinde taşıyordu.

Kötülük tüm gücüyle yükseldiğinde, gerçeği aşar ve iyilik kisvesine bürünebilir-

Onun varlığı Linden'i titretti. *İyilik kötü yollarla başarılamaz*. Antlaşma konusunda yanılmıştı. Rağmen hakkında da yanılmış olabilirdi. *Çelişkide umut vardır*. Ama onun kendisi hakkında yanıldığını doğrulayamıyordu. Çok fazla insan onu uyarmaya çalışmıştı-

Diğer Ölümler gibi, dört Yüce Lord da sessizdi. Ve Wraithlerin geniş çemberine girmediler. Bunun yerine ayakta durdular,

Linden'in Arazi'nin kaderini açıklamasına tanıklık etmek için gelmişler gibi alevlerin ötesinde ışıkla kazınmışlardı.

Ancak Linden'i buraya çağıran Covenant'ın kendisinden hiçbir yerde iz yoktu.

"Şimdi, Linden," dedi Stave belirgin bir şekilde. "Gerçekten de zamanı geldi.

Kalbinizin emirlerine göre hareket edin ya da geri dönün."

Ani ıstırapı hem Kevin'inkine hem de Honninscrave'inkine benziyordu. "Covenant burada değil. Ona *ihtiyacım var*. Buraya gelmemin sebebi o."

Niyetinizi bilmiyordu.

Stave, "O zaman Yasa-Kırıcıları çağır," diye cevap verdi. Ama açıklama yapmadı. Onun yerine, sanki onu reddetmek istercesine geri çekildi.

Bir an için onu anlayamadı ve neredeyse kırılıyordu. Görünürdeki onaylamayışı onu Cail'in sessiz gidişinden, Honninscrave'inkinden ya da Sunder ve Hollian'inkinden daha çok incitmişti. Hepsini seviyordu ama ölümlerini kabullenmişti. Stave yaşıyordu: en az onun kadar ölümlüydü ve en az onun kadar risk altındaydı. O onun arkadaşıydı-

Ama sonra zihni Yüce Lordların katı ışıltısı gibi bir parıltıyla doldu. Elbette, diye düşündü. *Elbette, diye düşündü*. Kanun Kırıcılar. Ölüm ve Yaşam Kanunları. Eğer Mutabakat onu duyamıyor ya da doğrudan cevap veremiyorsa, onu Zamanın Kemer'i'ne katılımından başka kim çağırabilirdi? Eşsiz çaresizlikleriyle Lord Foul'a teslimiyetinin zaferini mümkün kılan Yasa-Kırıcılar dışında kim?

Linden yine korkusuzca ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde başını yıldızlara kaldırdı. "Elena!" diye seslendi kararlılıkla. "Sen Lena'nın kızıydın ama aynı zamanda Covenant'ın da kızıydın. Dünya'nın Kanını içtin. Şimdi sana ihtiyacım var.

"Hile Troy! Önce Lordların ordusunu kurtarmak için kendini feda ettin. Sonra Caer-Caverall oldun ve kendini yine feda ettin. Benim de sana ihtiyacım var."

O konuşurken karanlık titredi. Etrafında, gerçekliğin özü sarsılmış bir kumaş gibi dalgalanıyor ve kabarıyor gibiydi. Kevin Landwaster yatıştırılmamış bir acıyla baktı. Hevesli bir kaş çatma babasının ay ışığıyla aydınlanmış yüzünü sıktı. Damelon ışıldamaya devam etti ama Berek endişeyle dudaklarını kemirdi.

Krillerin ve *Wraithlerin* ötesinde, vadinin kenarında üç hayalet belirdi.

Biri bir adamdı, bir ur-vile kadar gözsüz ve taahhütlerle dolu. Bir Forestal'ın kıyafetini giymişti, hayatının ve gücünün şarkısı durmuş olsa da melodi gibi akan bir kıyafet; ve elinde, kayıp müziğine eşlik eden budaklı bir asa taşıyordu. Linden için o Caer-Caverall'dı: onu Hile Troy olarak tanımamıştı. Onun son threnodisini asla unutmuyacaktı.

Andelain! Affet! Çünkü bu savaşta başarısız olmaya mahkumum.

Yanında bir kadın yürüyordu; kesinlikle Elena? Ama Covenant'ın Ölülerinden biri olarak tanımladığı, sevgi ve sevecenlik timsali Yüce Lord değildi. Daha ziyade, Covenant'ın orijinal Kanun Asası'nı, Berek'in Asası'nı yok ettiği, hayata son tutunuşunu da kopardığı ve ruhunu yaptığı şeyin dehşetine maruz bıraktığı zamanki haline benziyordu. Saçları kederle dağılmıştı; başarısızlıklarını tırnaklarıyla kazımaya çalışmış gibi yüzünde kanayan yaralar vardı. Vadiye girip Caer-Caverall'ın yanında durakladığında, formu titriyordu, sanki bulutlar hayalet ay ışığının üzerinde dolaşıyormuş gibi dönüşümlü olarak aydınlandı ve karardı.

Yasa Tanımazlar, ölü ve kırılmış; lanetlenmiş. Ülkenin kaybettiği her şeyin hayaletleri.

Ama Linden onları neredeyse hiç görmedi. Onun yerine aralarında yürüyen adama baktı, gümüş rengi ve sanki iradesi dışında ortaya çıkarılmış gibi zorlanmıştı.

O Thomas Covenant'tı: Sonunda ona gelmişti.

Ve o Ölülerden daha fazlasıydı, ah, sonsuz derecede daha fazlası: vahşi büyü ve Zaman ile dolu egemen bir ruhtu. Bir anlamda, hiç değişmemişti. Argence'a bürünmüştü, hatırladığı aynı delikli tişörtü, aynı yıpranmış kot pantolonu ve botları giyiyordu. Alnındaki yara izi sedeften belli belirsiz bir kıvrımdı. Ruhu bile sağ elinin son iki parmağını kaybetmişti. Onun bakışlarıyla karşılaştığında, onu olduğu kişi yapan, ona kendisini ve Toprak'ı sevmeyi öğreten aynı katı ve reddedilemez şefkatle onu aradı.

Ama diğer her açıdan tanınmayacak hale gelmişti. Yıldızlardan daha fazla insan değildi: öyle sınırsız bir varlıktı ki

yalnızlığı ve ihtişamıyla hem anlayışa meydan okuyor hem de onu tanrılaştırıyordu.

Krill onun varlığında kısa bir süre için sönükleşir gibi oldu. Sonra daha da parladı, coşku ve yücelikle alevlendi. Linden da onunla birlikte parladı. Covenant'ın adını haykırdığını duymadı ya da kalbindeki taşın parçalandığını hissetmedi. Tek bildiği, Caer-Caverel ve Elena durduğunda, Covenant'ın yokuştan aşağı devam ettiği, Yüce Lordlar'ın arasından, Wraithler'in coşkusundan geçip Linden'in onu açıkça görebileceği vadinin dibine ulaşana kadar bir yıkım ve umut peygamberi gibi yürüdüğü idi.

Loric'in gömülü kılıcının uzak tarafında durdu. Kollarını göğsünde bir inkâr gibi kavuşturmuş, öylece duruyordu.

"Ah, Covenant." Linden ağlamak üzereydi. "*Tanrım*, sana ihtiyacım var.

Oğlum Lord Foul'un elinde. Sen olmadan onu nasıl kurtaracağımı bilmiyorum."

Beni bulmazsan sana yardım edemem.

Ona karşı dizilen güçlere sadece Mutabakat karşı koyabilirdi.

Sadece dikkatli ol-

Gözleri onun adına sedef gibi kanıyordu. Ama başını iki yana salladı. Bir darbe kadar sert, ağzını kapatmak için yarım elini kaldırdı.

Dehşetine rağmen anlamıştı. O da sessizlik emrini kabul etti. Onun rehberliğini ne kadar arzulamış olursa olsun, onunla konuşmayacaktı. Bakışları ona doğru seçimi yapması için yalvarıyordu.

Bu yerde, eylemlerinize size ait olmalı, iyi ya da kötü yönde etkilenmemelisiniz-

Linden tüm sinirleriyle onun sesini, öğütlerini ve sevgisini duymak için yanıp tutuşuyordu. Ama sadece gelmiş olması bile ona her şeyi anlatıyordu.

Kendinize güvenin.

Roger ve *Croyel*'le olan savaşından beri bu an için çabalıyordu.

Beklemedikleri bir şey yapın.

Asayı sol eliyle tutarak topuğunu çimenlere dikti. Sağ eliyle gömleğinin altına uzandı ve Covenant'ın yüzüğünü çıkardı. Kasıtlı olarak zincirini başının üzerine çekti. Sonra yüzüğü yumruğuyla kapattı.

İkisi de tek başına senin gücünü aşar, tıpkı herhangi bir ölümlünün aşacağı gibi. Birlikte sadece deliliğe yol açarlar, çünkü vahşi büyü tüm yasalara meydan okur.

Ama Loric'in *krilinin* mücevheri herhangi bir miktarda gücü tutabilir ve odaklayabilirdi.

Linden Avery, kollarını hoş geldiniz ya da yalvarırcasına açarak Seçilmiş'in amacıyla yüzleşti.

"Wildwielder!" Infelice'in nefesi kesildi. "Yapma. Sana yalvarıyorum!"

Linden *Elohim*'e bakmadı. "O zaman oğlumu serbest bırak. Onu bana geri ver."

Her şeyle eşit değil miyiz?

Infelice cevap vermedi. Onun yerine Harrow küçümseyerek şöyle dedi. "Yapmayacaklar. Yapamazlar. Oğlundan senden korktuklarından daha çok korkuyorlar. Despiser için değeri ölçülemez olsa da, yetenekleri *Elohim*'in kendini düşünmesini lekeliyor."

-kalbin üzerinde bir gölge-

Belirli yapılar onları çeker. Jeremiah, Elohim'i içeri çekecek ve asla dışarı çıkmalarına izin vermeyecek bir kapı yapabilirdi.

Daha küçük bir çocukken Lord Foul tarafından dokunulmuş ve sakat bırakılmıştı.

Bunu affetmiyorum.

"O zaman beni yalnız bırak," diye mırıldandı Linden. "Konsantre olmalıyım." Önce sağlık hissi ve Loric'in mücevheri: sonra vahşi büyü: sonra

Toprak Gücü ve Hukuk.

Ama o daha başlayamadan Galt onun önüne çıktı.

"Linden Avery, hayır," dedi kesin bir ifadeyle. "Buna izin vermeyeceğiz. Sizden emin olmadığımız için karar vermekten çekindik. Ama şimdi tehlikenin çok büyük olduğunu düşünüyüz. Böyle bir savurganlık bilgelik değildir. Ne görünüşe uygun ne de kurtarıcı. Yaşamdan ve Toprak'tan nefret eden herkesin ölçsüz zevkine göre tahribatı serbest bırakacaksınız. Benzer aşırı tutkular Kutsala Saygısızlık Ritüelini gerçekleştirmiş, Ölüm ve Yaşam Yasalarına gölge düşürmüştü ve Güneşboğan'ı çağırmıştır.

"Eğer geri dönmezseniz, hem asayı hem de yüzüğü sizden alacağız, çünkü buna mecburuz."

Linden'in içinde bir anlık mutlak bir öfke birikti ama bunu dile

getirmedi.

Alçakgönüllü, Stave'in düşüncelerini duyamıyordu. Galt'ın iddiası havada asılı kalırken, Stave ona saldırdı; onu yere yıktı.

Aynı anda Mahrtiir, Narunal'ın sırtından fırladı. Elindeki boğma ipini Clyme'in boynuna geçirerek Üstat'ın dengesini bozdu.

Görmek bile Manethrall'ı Clyme'in dengi yapamazdı. Ama Bhapa ve Pahnı, Mahrtiir'in bir kalp atışından daha kısa bir süre gerisinden takip etti. Pahnı Clyme'in bacaklarına sarıldı: Bhapa dövüş ipiyle Clyme'in ellerinden birini yakaladı ve kaldırdı. Üç Ramen birlikte Clyme'ı ayaklarından çekti.

Aynı anda hem Rhohm hem de Ranyhyn Naybahn Branl ve Linden'in arasına daldı. Naybahn'ın göğsü binicisinin göğsüne çarptı: Rhohm, Branl ile yandan çarpıştı.

Büyük atlar *kendilerini tamamen Seçilmişlerin hizmetine adanmışlardı.*

Rhohm Branl'a karşı çıkarken Liand *ork yeleğini* kaptı; elinde parlıyordu. "Cesaretin var mı, Usta?" diye bağırdı. "Doğruluk sınavını kabul edecek misin? Eğer reddedersen, Seçilmişlere karşı çıkmaya layık olmadığını ilan etmiş olursun!"

Ustalar Liand'ı görmezden geldi. Ancak Rhohm ve Naybahn, Branl'ın hızına sanki onu güdüyormuş gibi karşı koydular. Bhanoryl, Galt Stave'den kurtulursa müdahale etmeye hazır bekliyordu. Mhonym ve Hynyn, Clyme'in Ramen'le mücadelesini çevreledi. Hyn Linden'ı korudu.

Infelice, fiziksel çarpışmanın onur kırıcılığını küçümsercesine arkasını döndü. Harrow acı acı gülerek ayrı kaldı. Vadinin kenarından Elena ve Caer-Caverl acı ve öfkeyle olanları izlediler. Kevin'in çenesi sıkılıp gerilmesine rağmen Yüce Lordlar tepkilerini kontrol altında tuttular.

Covenant hepsine özlem ve acıma *duygularıyla* baktı; ama ne hareket etti ne de konuştu.

Linden'in arkadaşlarının hareketleri Caerroil Wildwood'un rünleri gibiydi: onun kararlılığını ifade ediyorlardı. Minnettar ve hazırды, müttefiklerinden emindi, gözlerini kapattı. Karanlıkta, algısını *krillerin* kesin ihtişamına göre ayarlamaya başladı. Gözlerini açtığında

gizli kapı ve vahşi büyü bulduğunda, Loric'in mücevherini olası yıkımını yönetmek için kullanarak onu yalnızca bir yönde serbest bırakmayı amaçladı.

İşte orada. Loric'in kılıcını nasıl dövdüğünü hayal edemiyordu ama onun doğasını, sınırsız potansiyelini görüyordu. Asası elinde sıcacık dururken, mücevherin ve hançerdeki konumunun her türlü büyü nüiteliğini ve önemini hissetti. Kenarların, muhafazaların ve kabzanın taşın karmaşık saflığına nasıl katkıda bulunduğunu çözdü. Taşın birçok yönünün anlamını hissetti. Mücevherin şekillenmesini sağlayan, hançerin biçimini ve işlevini tasarlayan muazzam bir ilim ve tarifsiz bir beceri vardı. Loric'in silahıyla kullanılabilecek güçler için tanımlanmış sınırlar yoktu.

Artık Linden'in dikkatini hiçbir şey dağıtmıyordu. Belki de Ranyhyn'in iradesi Alçakgönüllü'yü engellemişti. *Haruchai* her çağda Ra'nın atlarına değer vermişti: hiçbir Efendi bir Ranyhyn'e saldırmazdı. Stave, Ramen ve hatta Liand bile hiç çekinmeden savaşırdı.

Harrow'un kahkahaları sessizliğe gömülmüştü. Infelice konuşmadı. Ölümler hareketsiz kaldı.

Linden *krilden* emin olduğunda, sağlık hissini içe çevirdi.

Mücevherin ışıltısına yakınlık ona yardım etti; yol gösterdi. Parlaklık onu insani gizliliklerine, eski şüphelerinin gizli imalarına götürdü. Ve kapıyı bulduğunda, beyaz ateş arzularına hevesle karşılık verdi. Onun çağrısıyla, vahşi büyü büyüdü ve dalları yıldızlarla süslenmiş, en saf argent rengindeki Tek Ağaç'ın bir görüntüsü gibi içinde dallanıp budaklandı. İki ya da üç kalp atışı boyunca, geceyi harekete geçirecek, göklerin müjdesini değiştirecek kadar gücü olana kadar alev birikti.

Onu serbest bıraktığında, durmak bilmeyen bir şimşek patlamasına dönüştü; sağ yumruğu ile Loric'in mücevheri arasına çarpan, alevlenen ve çatırdayan bir şimşek.

Zaman Kemerine zarar veremeyeceği konusunda defalarca temin edilmişti. Tek başına değil. Yüzüğün gerçek sahibi o değildi: bu nedenle beyaz altını kullanma yeteneği sınırlıydı. Ama *kendini* sınırlı *hissetmiyordu*. Onun ateşi geceyi durdurdu: bir andan diğerine olan hareketi durduruyor gibiydi. Onun şimşegi

havada, akıl almaz bir güce sahipti. Seçimleri ve arzuları gerçekliği şekillendirebilirdi.

Jeremiah, diye düşündü: kesintisiz bir vahşi büyü sesi. Geliyorum. Bildiğim tek yolla.

Ateşi o kadar yükseldi ki gözleri kapalıyken her şeyi gördü: Alçakgönüllüler ve rakipleri şok, keder ya da şaşkınlık içinde donup kalmışlardı; Infelice'in yüzündeki dehşet, Harrow'un bakışlarındaki korkmuş hesaplama; Yüce Lordların ciddi ve telaşlı incelemeleri. Covenant'ın onu dua ediyormuş gibi düşündüğünü gördü.

Asasının kutsanmış sarı alevine uzanırken korkunun ötesine geçmişti -korku kavramının ötesine-.

Bir anda, Toprak Gücü ve Yasa, Andelain Tepeleri'ndeki tüm karanlığı yok etmeye gelmiş gibi karşılık verdi. Güneş ışığı kadar mutluluk verici, Gilden kadar doğal ve bir fırın kadar yetenekli bir güç Asa'dan fışkırdı ve Loric'in *krilinin* kalbine iradesinin vücut bulmuş hali gibi aktı.

Kısa bir süre için kendini *Melenkurion* Skyweir'in derinliklerinde savaşıırken, Roger Covenant ve *croyel* onu söndürmeye çalışırken Emir Gücü'nü ve Yedi Söz'ü kullanırken hisseder gibi oldu. Ancak vahşi şimşek daha önceki mücadelelerinin çılgınlığını aştı. Vadiyi sanki Dünya'yı aydınlabilecekmiş gibi aydınlattı. Argence ve peygamber çiçeği alevleri ve hançerin akkorluğu birlikte her türlü muhalefet ya da kötülük olasılığını yuttu, yetersizliği engin bir güç denizinde boğdu.

Şimdi içgüdüsel olarak Caerroil Wildwood'un Asasını hazırladığı rünleri anlıyordu. Onlar *bunun* içindi. Garroting Deep'in Forestal'ı abanoz ağacına Yaşam ve Ölüm bilgisini işlemişti. Dolaylı olarak ona Yasa ile yüce bir ilişki vermişti. En azından bir an için, bu armağan onun vahşi büyü ile Dünya Gücünü, birinin kontrolünü kaybetmeden ya da diğerini tahrif etmeden bir araya getirmesini sağlamıştı.

Dağları yükseltebilir ya da düzleştirebilir, okyanusları bölebilir, buzulları oyabilirdi. En bariz beklentilerinden daha büyük hale gelmişti: bir tanrı kadar etkili ve eksiksiz.

Bu çok fazla olmalıydı. *İkisi de gücünüzü aşacaktır*- İnsan bedeni bu tür güçlere dayanacak şekilde yaratılmamıştı. Yine de Linden hiçbir tehlike hissetmedi. Gerildiğinin farkında bile değildi. Belki de zihni çoktan paramparça olmuştu. Eğer öyleyse, kaybının farkına varmadı ya da pişmanlık duymayı seçmedi. Loric'in mücevheri onun ölümlü kanından, sinirlerinden ve kemiklerinden ölçülemez bir gücü çekip almıştı. Caerrol Wildwood'un rünleri potansiyel kaosun üzerine bir tür yapı yerleştirmişti. Sevgilisi önünde durmuş, teolojilerin ve kendi içsel aşkınlığının karışımıyla ışıldıyordu. Ve kendinden hiç şüphe duymuyordu.

Swordmainnir'in Covenant'ın insan kemiklerinin yerini bildiğini tahmin edebiliyordu. Birinci ve Pitchwife onun cesedini gömülmek üzere Wightwarrens'in dışına taşımıştı. Ve hikâyeyi anlatmışlardı. Rime Coldspray ve yoldaşları onun hayatının zaman içinde kemirilmiş son kalıntısını nerede bulacaklarını biliyor olababilirlerdi. Linden bir düşünceyle onları yanına çağırabilirdi.

Ama onun sıradan bedeninden geriye kalan hiçbir parçaya ihtiyacı yoktu. Onun ruhu, aşk kadar gerekli ve bir emir kadar zorunlu olarak önünde duruyordu. Vahşi büyü ve Dünya Gücü, Loric'in *krili* ve Caer-Caverall'ın rünleri vardı. Sağlık hissi vardı. Ve Ölüm ve Yaşam Yasaları zaten bir kez çiğnenmişti. Artık daha zayıflardı.

Oğlunun derhal serbest bırakılmasını sağlayabilecek hiçbir güç bilmiyordu. Jeremiah ondan gizlenmişti; ulaşamayacağı bir yerdeydi. Antlaşma'nın yüzüğü ve Asası ona kehanette bulunma, sırları araştırma ya da kötü niyetin etkilerini önceden görme imkânı vermiyordu.

Ama yapabileceği şeyi tereddüt etmeden yaptı.

Şimdi, dedi ateş ve tutkuyla. **Şimdi. Covenant, sana ihtiyacım var.**

Yardıma ihtiyacım var. Seni geri getirmeliyim.

Yeremya'yı tek başına kurtaramayacağını defalarca kanıtlamıştı. Antlaşma olmadan bu görev için yetersizdi.

Göz kapaklarının arasından sabit bir şekilde Toprağın kurtarıcısına bakarak, ateşlerin coşkusuyla onun adını mırıldandı. Sonra ellerini bir araya getirdi, vahşi büyü ve Toprak Gücü.

Loric'in *krilinden* yıldızları bastıracak gibi görünen bir patlama çıktı. Kasıtlı olarak bir sarsıntı yarattı ve bu sarsıntı

enerjilerin bir olması.

Bu doruk noktası değildi. Bu tanrılaştırmaydı. Güç dünyanın temelini sarstı: gökyüzünü ele geçirmek için çabaladı. *Melenkurion* Skyweir'in altındaki deprem gibi sarsıntılar gerçekliği deliliğe sürükledi.

Vadinin etrafındaki Wraithler aniden dağıldılar; kaçtılar ve gözden kayboldular. Çığlık atıyor olabilirler. Biri feryat etti ya da kükredi: Elena ya da Kevin, Infelice ya da Harrow. Yüce Lordlar'dan duygular yükseldi. Ama Linden Antlaşma ve kendi amacı dışında hiçbir şeye aldırmadı.

Mücevher aracılığıyla, güçleri sanki onun ruhunu yakmayı seçmiş gibi onu ele geçirdi.

Bir an sonra, serbest bıraktığı güçlerin büyüklüğü onu ezdi; ve dünya süpürüldü.

Covenant'ın ıstırabını görmek korkunç olmalı. İtiraz çığlıkları geceyi sağır etmiş olabilir. Ama Linden artık onu ne görebiliyor ne de duyabiliyordu. Mutlak enginlik vücudundaki her siniri, zihnindeki her dürtüyü sersemletmişti. Bir an için, patlaması onu tamamen duyarsız bıraktı, hissedemedi, düşünemedi ya da hareket edemedi. Covenant'ın yüzüğünü sanki onu haşlamış gibi düşürdüğünü bilmiyordu. Parmakları, Asa'nın avuçlarından kayıp gittiğini fark edemeyecek kadar uyuşmuştu. Gözleri de kömürleşmiş olabilirdi: *Krill*'in büyüleyici kudretinin temel çelişkilerle parçalanıp yok olduğunu görmedi.

Karanlık ölümlülüğünü yeniden ortaya koyana ve nabzının çılgınca çalışması kaslarını ve sinirlerini yeni bir farkındalığa zorlamaya başlayana kadar ne yaptığını fark etmedi.

Gözlerini açtığında, Covenant'ın dirilmiş halini, acıdan iki büklüm olmuş bir halde, boş mücevherin, ölü kütüğün uzak tarafında dururken gördü. Kollarından, omuzlarından, göğsünden alevler fışkırıyor ve tükürüyordu. Linden onu, Lord Foul'un Kiril Threndor'da yaktığı kadar kötü bir şekilde yakmıştı. Ama onu ölüm yerine yaşam için yakmıştı. Dönüşümünün solmakta olan enerjileri onu sanki bir şenlik ateşinden çıkmış gibi sarstı.

Joan gibi o da çok fazla zaman geçirmenin sonuçlarına katlandı.

Yine de hayattaydı. Bir anlamda bütündü; eski yaraları dışında iz bırakmamıştı. Kıyafetleri bile bozulmamıştı. Linden onu görebiliyordu.

Joan'ın hatırı için bıçaklandığı tişörtündeki yırtık. Saçları şeyleşmiş beyaz altın gibi gümüş rengindeydi.

Ateşler vücudunda bir aşağı bir yukarı titriyordu. Vadideki, Andelain'deki ya da Ülke'deki tek ışık onlardı. Yavaş yavaş kendilerini tükettiler ve söndüler.

Gözlerinden son güç kırıntıları da akarken, Covenant kendini sırtını dikleştirmeye ve Linden'e bakmaya zorladı.

Ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha, sonra bacakları tutmadı ve dizlerinin üzerine çöktü. Hâlâ ayaktaydı ve ona öyle bir dehşetle bakıyordu ki, kadının boğazı düğümlendi. Nefes alamıyordu.

"Oh, Linden." Kadının ilk sözleri boğuk bir nefes alıştı. "Ne yaptın sen?"

"*Bitti* mi, Timewarden?" Infelice acımasızca tersledi. "*Bitti mi?* Dünyanın Sonu Solucanı'nı uyandırdı. Bu tür büyüler yanıtlanmalı. Onun çılgınlığı ve aptallığı yüzünden her *Elohim* yutulacak."

Krill'in mücevheri aniden yeniden parlamaya başladı. Işığı coşku içindeki bir kalp gibi çarpıyordu, sanki Joan'ın ya da Lord Foul'un uzak heyecanını yankılıyordu.

Hyn'in acı acı inlemesi Linden'e Ranyhyn'in onu uyarmaya çalıştığını hatırlattı.

Burada bitiyor
Fatal Revenant
İkinci Kitap
"Thomas Covenant'ın Son Günlükleri."
Hikaye Üçüncü Kitap ***Her Şeyin Sonuna***
Karşı'da devam ediyor

Sözlük

Abatha: Yedi Söz'den biri **Acence:** bir

Stonedownor, Atiaran'ın kız kardeşi

Ahamkara: Hoerkin. "Kapı" **Ahanna:**

ressam, Hanna'nın kızı **Ahnryn:** bir

Ranyhyn; Tull'un bineği **Aimil:** Anest'in

kızı, Sunder'in karısı

Yaklaşım Koridoru: *Melenkurion*'un altından Toprak Kök

Merdivenine geçiş

Skyweir

a-Yedi Cehennem'in Jeroth'u: Kötülüklerin Efendisi; Alçak L o r d

Foul'un Clave-adı

ak-Haru: yüce bir *Haruçay* onuru; her şeyin örneği ve ölçüsü

Haruchai erdemleri

Akkasri: Clave'nin bir üyesi; na-Mhoram-cro'dan biri

alianta: hazine-çilek

Alif, Hanımefendi: *Gaddhi*'nin gözdesi bir kadın

amanibhavam: atları iyileştiren ot, insanlar için tehlikeli

Amatin: bir Lord, Matin'in kızı

Amith: Kristal bir kadın Stonedown **Amok:**

Kadim İrfan'ın gizemli rehberi **Amorine:**

Önce Haft, sonra Hiltmark

Anchormaster: Bir Devler Gemisinin yurt dışındaki ikinci komutanı

Andelain, Andelain Tepeleri, Andelainian Tepeleri: Ülkenin

sağlık ve güzellik barındıran bir bölgesi

Andelainscion: Orta Ovalarda bir bölge

Anele: dengesiz yaşlı adam; Sunder ve Hollian'ın

oğlu **Anest:** Mithil Stonedown'dan bir kadın,

Kalina'nın kız kardeşi **Annoy:** bir Courser

anundivian yajña: kayıp Ramen kemik yontma sanatı

Atanmış: belirli bir yükü taşımak üzere seçilmiş bir *Elohim*; Findail

Zaman Kemer: zamanın varlığının ve yapısının sembolü; zamanın

varlığını mümkün kılan koşullar

arghule/arghuleh: vahşi buz canavarları

Asuraka: Loresraat'ın Personel-Yaşlısı

Atiaran: bir Stonedownor, Tiaran'ın kızı, Trell'in karısı, Lena'nın annesi

Toprak Kökü Seyir Salonu: *Melenkurion* Skyweir'in altında, Toprağın Kanını gizlemek ve korumak için kullanılan labirent

Clave'in Aumbrie'si: Eski Lore'un deposu

Auspice: *Gaddhi*'nin tahtı

aussat Befylam: *jheherrin*'in çocuk formu

Dayanılmaz Bahgoon: Bir Dev masalındaki karakter

Banas Nimoram: Bahar Kutlamaları

Bandsoil Bounds: Soulsease Nehri'nin kuzeyindeki bölge

Banefire, the: Clave'in Sunbane'i etkilediği **ateş Bann:** Lord Trevor'a atanmış bir Bloodguard

Bannor: Thomas Covenant'a atanmış bir Kan Muhafızı

Baradakas: Yükselen Woodhelven'in bir Hirebrandı

Bareisle: *Elemesnedene* açıklarında bir ada

Bargas Yarığı: Orta Düzlüklerden Garroting Deep'e Son Tepeler boyunca uzanan bir boşluk

Basila: Berek Halfhand'in ordusunda bir gözcü

Benj, Leydi: *Gaddhi* tarafından tercih edilen bir kadın

Berek Yarımel: Heartthew, Lord-Fatherer; Eski Lordların ilki

Bern: *Haruchai* Clave'e yenildi

Bhanoryl: bir Ranyhyn; Galt'ın bineği

Bhapa: Ramen'in bir Kordonu, Sahah'ın üvey kardeşi; Linden Avery'nin yoldaşı

Bhrathair: Gezgin Devlerin karşılaştığı bir halk, **Bhrathair**'in sakinleri

Büyük Çöl'ün eşiğindeki *Bhrathairealm*

Bhrathairain: *Bhrathair* şehri

Bhrathairain Limanı: **Bhrathair**'in limanı

Bhrathairealm: *Bhrathair*'in toprakları **Birinair:**

bir Hirebrand, Lord'un Kalesinin Ocakbaşı

Bloodguard, o: *Haruchai*, a insanlar yaşamak içinde ve Westron Dağları; Lordların savunucuları

kemik yontma: kadim Ramen zanaatı, ilik **kaynağı**
Borillar: bir Hirebrand ve Lord's Keep'in Hearthrall'ı
Bornin: bir *Haruchai*; bir Toprağın Efendisi
Brabha: bir Ranyhyn; Korik'in dağı
Branl: bir *Haruchai*; Toprağın Efendisi; Alçakgönüllülerden biri
Brannil: Stonemight Woodhelven'in adamı
Brinn: *Harucha*'nin bir lideri; Thomas Covenant'ın koruyucusu; daha sonra Tek Ağacın Muhafızı
Brow Gnarlifist: bir Dev, Aramanın İlkinin babası

Caamora: Ateşle gelen devasa keder çilesi
Cable Seadreamer: bir Dev, Honninscrave'in kardeşi; Arama'nın üyesi; Dünya Görüşü'ne sahip
Cabledarm: bir Dev; Swordmainnir'den biri
Caer-Caverall: Andelain Ormanı; eski adıyla Hile Troy
Caerroil Wildwood: Garroting Ormanı Deep **caesure:** zamanın dokusunda bir yarık; bir Düşüş
Cail: *Haruçaylardan* biri; Linden Avery'nin koruyucusu
Caitiffin: *Bhrathairealm*'in silahlı kuvvetlerinden bir yüzbaşı **Callindrill:** Faer'in kocası bir Lord
Callowail, Nehir: *Elemesnedene*'den doğan akarsu
Cavewights: Thunder Dağı'nın altında yaşayan kötü yaratıklar **Ceer:** *Harucha*'den biri
Bahar Kutlaması: Baharın ortasında ayın karanlığında Andelain'in Wraithlerinin Dansı
Merkez Ovalar: Kara'nın bir bölgesi
Centerpith Barrens: Orta Ovalarda bir bölge
Cerrin: Lord Shetra'ya atanmış bir Kan Muhafızı
Chant: *Elohim*'lerden biri
Char: Ramen'in bir Kordonu, Sahah'ın kardeşi **Chatelaine**, *gaddhi*'nin saray mensupları **Seçilmiş**, Linden Avery **Yaşlılar**
Çemberi'ne verilen unvan: Stonedown liderleri
Cirrus Kindwind: bir Dev; Swordmainnir'den biri

clachan, the: *Elohim*'in toprakları
Clang: bir Courser
Clangor: bir Courser
Clash: bir Courser
Clave: Sunbane'i kullanan ve Ülkeyi yöneten grup
clingor: yapışkan deri
Close, the: Lord's Keep'in Konsey odası
Clyme: bir *Haruchai*; bir Toprağın Efendisi; Alçakgönüllülerden biri
Coerceri: The Grieve; Giants'ın Seareach'teki eski evi
Düşüş Heykeli: Yukarı Toprakları koruyan antik taş figür
Consecear Redoin: Sousease Nehri'nin kuzeyinde bir bölge
Kordon: Ramen ikinci derece
Cording: Kordon olmanın ramen töreni
Corimini: Loresraat'ın En Büyüğü
Yozlaşma: Lord Foul için *Bloodguard/Haruchai* adı
Lordlar Konseyi, Toprağın koruyucuları **Courser:**
Clave tarafından Sunbane kullanılarak yapılan bir
canavar **Yaratıcı,** Toprağın **yaratıcısı**
Croft: Crystal Stonedown'dan Graveler
Crowl: bir Kan Muhafızı
Croyel, o: gizemli yaratıklar hangi Hibe güç
pazarlıklarla, ev sahiplerinin sırtından geçinerek
Crystal Stonedown: Hollian'ın evi
Currier: bir Ramen rütbesi

Damelon Giantfriend: Berek Halfhand'ın oğlu, Eski Lordların ikinci
Yüce Lordu
Damelon'un Kapısı: Açıldığında *Melenkurion* Skyweir'ın altındaki
Earthroot'un Seyirci Salonu'na geçişe izin veren irfan kapısı
Wraithlerin Dansı: Bahar Kutlaması
Dansçılar . ve Deniz,o: *Merewives*; Şüpheli için olmak
Elohim Kastenessen ve onun ölümlü sevgilisinin çocuğu
Daphin: *Elohim*'den biri

Dawngreeter: bir Dev Gemisinin ön direğindeki en yüksek yelken **Ölüler:** ölenlerin hayaletleri **Deaththane:** Ramen **Defiles** tarafından Yüce Lord Elena'ya verilen unvan **Course, the:** Aşağı Diyar'daki nehir **Demondim:** Viles tarafından yaratılan yaratıklar; ur-viles ve Waynhim'in yaratıcıları **Demondim-spawn:** ur-viles ve Waynhim için başka bir isim; ayrıca Vain için başka bir isim **Desolation, the:** dönem . harabe içinde ve Arazi sonra ve Ritüel Kutsala Saygısızlık **Despiser, the:** Lord Foul **Despite:** kötülük; Despiser'ın doğasına ve etkilerine verilen isim **dharmakshetra:** "düşmana karşı cesur olmak", bir Waynhim **dhraga:** bir Waynhim **dhubha:** bir Waynhim **dhurng:** bir Waynhim **Diamondraught:** Devasa likör **Din:** bir Kursiyer **Dire'nin Gemisi:** Swordmainnir tarafından Longwrath'ı taşımak için kullanılan dev gemisi **Doar:** Bir Kan Muhafızı **Dohn:** Ramen'in Manethrall'ı **Dolewind:** Soulbiter'a doğru esen rüzgar **Doom's Retreat:** Güney Düzlükleri ile Doriendor Corishev arasında Southron Sıradağları'nda bir boşluk **Doriendor Corishev:** antik bir şehir; Berek Halfhand'in isyan ettiği Kral'ın merkezi **drhami:** bir Waynhim **Drinishok:** Loresraat'ın Kılıç-Yaşlısı **Drinny:** bir Ranyhyn, Hynaril'in tayı; Lord Mhoram'ın bineği **Dromond:** Bir Devler Gemisi **Drool Rockworm:** bir Mağara Şövalyesi, Mağara Şövalyelerinin lideri; Illeearth Taşı'nı bulan kişi **dukkha:** "kurban," Waynhim adı **Dura Fairflank:** Bir Mustang, Thomas Covenant'ın bineği

Durance: *Elohim* tarafından tayin edilen bir engel; hem Kastenessen hem de *skurj* için bir hapisane

durhisitar: bir Waynhim

Sırasında **Stonedown:** KÖY yok edildi
tarafından ve *Grim*; ev Hamako'nun

Duroc: Yedi Kelimeden biri

Durris: bir *Haruchai*

Toprak Kanı: sadece *Melenkurion* Skyweir'da var olduğu bilinen konsantre akışkan Dünya Gücü; Komuta Gücünün kaynağı

Dünya dostu: ilk olarak Berek Halfhand'e verilen unvan

Toprak gücü: tüm yaşamın doğal gücü; **Topraktaki** tüm organik gücün kaynağı

Earthroot: *Melenkurion* Skyweir'in altındaki göl

Toprakkök **merdiveni:** Toprakkök gölüne inen merdiven
Melenkurion Skyweir

Dünya görüşü: Uzaktaki tehlikeleri ve ihtiyaçları algılamak için devasa güç

eftmound: *Elohim* için toplanma yeri

eh-Marka: Sunbane'i okumak için odun kullanabilen kişi

Elemesnedene: *Elohim*'in evi

Elena: Lena ve Thomas Covenant'ın kızı; daha sonra Yüce Lord

Elohim: Gezgin Devler tarafından karşılaşılan mistik bir halk

Elohimfest: *Elohim*'in bir toplantısı

Emacrimma'nın Maw'ı: Merkez Ovalarda bir bölge

Düşman: Lord Foul'un Yaratıcı için kullandığı referans terimi

Eoman: Lord's Keep'in Warward'ından bir birim, yirmi savaşçı ve bir Warhaft

Eoward: yirmi Eoman artı bir Haft

Epemin: Berek Halfhand'in ordusunda bir asker, onuncu Eoman, ikinci Eoward

Esmer: Cail ve Deniz Dansçıları'nın işkence gören oğlu

Exalt Widenedworld: bir Dev; Soar Gladbirth ve Sablehair
Foamheart'ın en küçük oğlu; daha sonra Lostson ve Longwrath
olarak adlandırıldı

fael Befylam: *jheherrin*'in yılan formu

Faer: Lord Callindrill'in karısı

Sonbahar: *Haruchai*'nin bir *sezaryene* verdiği isim

Dişler: Render'ın Dişleri; Demondim için Ramen adı

Fangthane the Render: Lord Foul için Ramen ismi

Far Woodhelven: Kara'nın bir köyü

Atların Babası: *Kelenbhrabanal*, Ranyhyn'in efsanevi efendisi

Favoriler, *gaddhi*'nin fahişeleri

Richloam Tarlaları: Orta Ovalarda bir bölge **Telkari:** bir

Dev; Samur Saç Köpük Yürek'in diğer adı **Findail:**

Elohim'den biri; Atanmış

Ateş Aslanları: Thunder Dağı'nın canlı ateş akışı

ateş taşları: çakılama

İlk Hain: Berek Halfhand'in Clave-adı **Birinci**

Çember: Sandhold'un birinci seviyesi **Birinci**

Haft: Warward'ın üçüncü komutanı **Birinci**

İşaret: Bloodguard komutanı

Aramanın İlk i: Dünya Görüşünü takip eden Devlerin lideri;

Gossmer Glowlimn

Kevin'in İlminin Birinci Koşuşu: Yüce Lord Kevin tarafından bırakılan birincil bilgi önbellesi

İlk Woodhelven: Revelstone ve Andelain arasındaki banyan ağacı köyü; Sunder ve Hollian tarafından yaratılan ilk Woodhelven

Fleshharrower: bir Giant-Raver, Jehannum, *moksha*

Foamkite: Honninscrave ve Seadreamer'a ait *tyrscull* **Fole:** bir *Haruchai*

Foodfendhall: Bir Devler Gemisinde Yemekhane ve Mutfak

Yasaklamak: bir güç duvarı

Foretal: Tek Orman'ın kalıntılarının koruyucusu

Fostil: Mithil Stonedown'dan bir adam; Liand'ın babası

Foul's Creche: Despiser'in evi; Ridjeck Thome **Frostheart**

Grueburn: bir Dev; Swordmainnir'den biri **Furl Falls:**

Revelstone'daki şelale

Furl's Fire: Revelstone'da uyarı yangını

gaddhi, the: *Bhrathairealm*'ın hükümdarı

Gallows Howe: Garroting Deep'te bir idam yeri **Galt:** bir

Haruchai; Toprağın Efendisi; Alçakgönüllülerden biri

Garroting Deep: Toprağın bir ormanı

Garth: Lord's Keep Savaşçısı Warmark

Gay: bir Winhome of the Ramen

ghohritsar: bir Waynhim

ghramin: bir Waynhim

Giantclave: Devler Konferansı

Dev dostu: önce Damelon'a, daha sonra Thomas Covenant'a verilen unvan

Devler: Mahkum Edilmemişler, Lordların kadim dostları; Dünya'nın denizci halkı

Giantship: Devler tarafından yapılan taştan yelkenli gemi; *dromond*

Giantway: Devler tarafından yapılan yol

Dev Orman: Kara'nın bir ormanı **Gibbon:**

na-Mhoram; Clave'in lideri **Gilden:** altın

yapraklı akçaağaç benzeri bir ağaç

Gildenlode: Gilden ağaçlarından oluşan bir güç ağacı

Glimmermere: Revelstone'un yukarısındaki platoda bir göl

Gorak Krembal: Hotash Slay, Foul's Creche etrafında bir

savunma **Gossamer Glowlimn:** bir Dev; Aramanın İlki **Grace:**

Ramen'in bir Kordonu

Graveler: Sunbane'i kullanmak için taş kullanan kişi

çakıllama: ateş taşları, taş-irfan tarafından parlamak ve ısı yaymak için yapılmıştır

Gravelingas: *Rhadhamaerl* taş-irfanının ustası

Gravin Threndor: Yıldırım Dağı

Büyük Çöl: Dünya'nın bir bölgesi; *Bhrathair*'in evi ve Sandgorgonlar

Yüce Olan: Caerroil Wildwood'a Mahdoubt tarafından verilen unvan

Büyük Batakılık: Yaşam Çiçeği; Kara'nın bir bölgesi

Greshas Slant: Orta Ovalarda bir bölge **Gri**

Çöl: Arazinin güneyinde bir bölge **Gri Nehir:**

Arazide **bir nehir**

Gri Avcı: Lord Foul için ovadaki isim

Greywightswath: Soulsease Nehri'nin kuzeyinde bir bölge

griffin: kanatlı aslan benzeri canavar

Grim, the: (ayrıca na-Mhoram'ın *Grim*'i) Clave tarafından gönderilen yıkıcı bir fırtına

Grimmand Honninscrave: bir Dev; Starfare'in Mücevherinin Efendisi; Seadreamer'ın kardeşi

Grimmerdhore: Toprağın Ormanı

Muhafız: *Hustin*; *Gaddhi*'ye hizmet eden askerler

Tek Ağacın Muhafızı: Tek Ağaca yaklaşmayı engelleyen mistik figür; eskiden *ak-Haru Kenaustin Ardenol*; şimdi *Harucha*'nin Brinn'i

Haft: bir Eoward'ın komutanı

Halewhole Bluntfist: bir Dev; Swordmainnir'lerden biri

Yarım El: Thomas Covenant'a ve Berek'e verilen unvan

Hediyeler Salonu: Revelstone'da bulunan ve Diyar'ın sanat eserlerine ayrılmış büyük oda

Hamako: During Stonedown'ın yıkımından kurtulan tek kişi

Hami: Ramen'in Manethrall'ı

Hand: Berek Halfhand'ın ordusunda bir rütbe; Berek'in yardımcısı **Handir:** bir *Haruçay* lideri; Efendilerin Sesi

Harad: Yedi Söz'den biri

Liman Kaptanı: *Bhrathairealm* limanının baş yetkilisi

Harn: *Haruçaylardan* biri; Hollian'ın koruyucusu

Harrow: İnsequent'lerden biri

Haruchai: Westron Dağları'ndan gelen savaşçı bir halk

Şifacı: bir hekim

Gök Gürültüsünün Kalbi: Kiril Threndor, Fırtına Dağı'nda bir güç mağarası

Hearthcoal: bir Dev; Starfare's Gem'in aşçısı; Seasauce'un karısı

Hearthrall . Lord'un Tut: a steward sorumlu için ışık, sıcaklık ve misafirperverlik

Heartthew: Berek Halfhand'e verilen bir unvan

öz odun odası: bir Woodhelven'in bir ağacın içindeki buluşma yeri

Heer: Woodhelven lideri

Heft Galewrath: Bir Dev; Starfare's Gem'in Mağaza Sorumlusu

Herem: bir Raver, Kinslaughterer, *turiya*

Hergrom: *Harucha*'den biri

Yüce Lord: Lordlar Konseyi lideri

Yüce Lord'un Kürkü: Yüce Lord'un sancağı

Yüksek Ağaç: *Iomillialor*; Tek Ağaç'ın yavruları

Hile Troy: Eskiden Covenant'ın dünyasından bir adam; Yüce Lord Elena'nın Warward'ının Warmark'ı

Hiltmark: Warward'ın ikinci komutanı **Hirebrand:**

bir *lillianrill* ahşap-irfan ustası **Hoerkin:** bir Warhaft

Hollian: Kızım . Amith; eh-Marka . Kristal Stonedown; Thomas Covenant ve Linden Avery'nin arkadaşı

Ev: Devlerin asıl vatani

Horizonscan: Devasa bir geminin orta direğinin tepesindeki gözcü

At: *Gaddh*'nin insan askerleri

Horserite: a toplanıyor . Ranyhyn içinde hangi onlar içki zihin- vizyonları, kehanetleri ve amaçları paylaşmak için suları karıştırmak

Hotash Katliamı: Gorak Krembal, Foul's Creche'i koruyan bir lav akışı

Hower: Lord Loerya'ya atanmış bir Kan Muhafızı

Hrama: bir Ranyhyn aygırı; Anele'nin bineği

Alçakgönüllü, o: üç *Haruchai* sakatlanmış için benzerlik Thomas Covenant, Efendilere sınırlarını hatırlatmak için

Hurn: Ramen Kordonu

hurtloam: iyileştirici bir çamur

Huryn: bir Ranyhyn; Terrel'in bineği

husta/hustin: Kasreyn tarafından yetiştirilen kısmen insan askerler.

Gaddh'nin Muhafızı

Hyn: bir Ranyhyn kısrağı; Linden Avery'nin bineği

Hynaril: bir Ranyhyn; Tamarantha'nın ve sonra Mhoram'ın bineği

Hynyn: bir Ranyhyn aygırı; Stave'in bineği

Hyrin: Hoole'un oğlu bir Lord

Illearth Taşı , güçlü Bane uzun gömülü altında Gök Gürültüsü Dağı

Illender: Thomas Covenant'a verilen unvan

Imoiran Tomal-mate: bir Stonedownor

Inbull: Berek Halfhand'in ordusunda bir S a v a ş ç ı ; onuncu Eoman'ın komutanı, ikinci Eoward

Infelice: *Elohim*'in hüküm süren lideri

Insequent: Ülkenin batısında yaşayan gizemli bir halk

Interdict, the: Düşüş Devi'nin Kuzgunların Yukarı Topraklara girmesini engelleme gücüne atıf

Irin: Warward **Ironhand**'in Üçüncü Eoman'ından bir savaşçı, Swordmainnir'in liderine verilen unvan **Tek Ağaç**

Adası, Tek Ağaç'ın yeri

Jain: Ramen'in bir Manethrall'ı

Jass: bir *Haruchai*; bir Toprağın Efendisi

Jehannum: bir Raver, Fleshharrower, *moksha*

Jevin: Berek Halfhand'in ordusunda bir şifacı

jheherrin: Yumuşak olanlar, Foul'un yaptığı şekilsiz yan ürünler

Jous: Mithil Stonedown'dan bir adam, Prassan'ın oğlu, Nassic'in babası; Sınırsız Olan'ın Yarım El'i hatırlama görevinin mirasçısı

Kalina: Mithil Stonedown'dan bir kadın; Nassic'in karısı, Sunder'in annesi

Kam: Ramen'in Manethrall'ı

Karnis: İlk Woodhelven'den bir Heer

Gyre'li Kasreyn: bir thaumaturge; *Bhrathairealm*'de *gaddhi*'nin Kemper'i (danışmanı) **Kastenessen:** *Elohim*'den biri; eski Atanmış

Na-Mhoram'ın kalesi: Revelstone

Bekçi: bir Ramen rütbesi, Kordon veya Manethrall olmanın zorluklarına uygun olmayanlardan biri

Kelenbhrabanal: Ranyhyn Efsanelerinde Atların Babası

Kemper: *Gaddhi*'nin baş danışmanı; Kasreyn

Kemper'in Sahası: Sandhold'un en yüksek seviyesi

Kenaustin Ardenol: *Haruchai* efsanesinin bir figürü; Tek Ağacın eski Muhafızı; Theomach'ın gerçek adı

Kevin Landwaster: Loric Vilesilencer'in oğlu; Eski Lordların son Yüce Lordu

Kevin'in Kirleri: Yukarı Diyar'ı kaplayan duman benzeri solgunluk; sağlık hissini engeller ve kendini aşağıdan görünmez kılar

Kevin'in İlmî: Kevin tarafından Yedi Koğuştaki saklı bırakılan güç bilgisi

Kevin's Watch: Mithil Stonedown yakınlarındaki dağ gözetleme yeri

Khabaal: Yedi Kelimeden biri

Kinslaughterer: bir Dev-Raver, Herem, *turiya*

Kiril Threndor: Thunder Dağı'nın derinliklerindeki güç odası; Thunder'ın Kalbi

Koral: Lord Amatin'e atanmış bir Kan Muhafızı

Korik: Bir Kan Muhafızı

Krenwill: Berek Halfhand'in ordusunda bir gözcü

kresh: vahşî dev sari kurtlar

krill, the: Yüce Lord Loric tarafından dövülmüş güç bıçağı, Thomas Covenant tarafından güce uyandırıldı

Kurash Plenethor: Ülkenin resmi adı Stricken Stone olan ve şimdi Trothgard olarak adlandırılan bölgesi

Kurash Qwellinir: Parçalanmış Tepeler, Aşağı Diyar'ın Foul's Creche'i koruyan bölgesi

Pelluce Gölü: Andelainscion'da bir göl

Lal: Ramen Kordonu

Kara: genellikle harita üzerinde bulunan alan; Dünya'nın Dünya gücünün benzersiz bir şekilde erişilebilir olduğu odak bölgesi

Landsdrop: Yukarı ve Aşağı Toprakları ayıran büyük uçurum

Landsverge Stonedown: Kara'nın bir köyü
Landwaster: Yüce Lord Kevin'e verilen unvan
Latebirth: bir Dev; Swordmainnir'den biri
Kanun: doğal düzen
Ölüm Yasası: Yaşayanları ölümlerden ayıran doğal düzen
Yaşam Yasası: Ölümleri yaşayanlardan ayıran doğal düzen
Yasa-Kırıcı: hem Yüce Lord Elena'ya hem de Caer-Caverall'a verilen unvan **Lax Blunderfoot:** Latebirth'ün kendini cezalandırmak için seçtiği bir isim **Lena:** bir Stonedownor, Atiaran'ın kızı, Elena'nın annesi **lianar:** bir eh-Brand tarafından kullanılan güç ağacı
Liand: Mithil Stonedown'dan bir adam, Fostil'in oğlu; Linden Avery'nin yoldaşı
Lifeswallower: Büyük Bataklık **lillianrill:** ahşap-irfan; ahşap-irfan ustaları **Lithe:** Ramen'in bir Manethrall'ı
Llaura: Yükselen Woodhelven'den bir Heer **Loerya:** Bir Lord, Trevor'un karısı
lomillialor: Yüksek Orman; bir güç ormanı
Longwrath: bir Dev; Genişlemiş Dünyayı Yüceltmek için Swordmainnir adı
Lord: Kevin'in İlminin hem Kılıç hem de Asa yönlerinde ustalaşmış olan kişi
Lord-Fatherer: Berek Halfhand'e verilen unvan
L o r d Foul: Toprağın düşmanı; Despiser
"Lord Mhoram'ın Zaferi": Ahanna'nın bir tablosu
Kötülüğün Efendisi: a-Jeroth
Lord'un ateşi: Lordlar tarafından kullanılan asa ateşi
Lord's Keep: Revelstone
Lordlar: Toprağın birincil koruyucuları
loremaster: ur-villerin lideri
Loresraat: Revelwood'da Kevin'in İlminin öğretildiği Trothgard okulu
Lorewarden: Loresraat'ta bir öğretmen
loreworks: Demondim güç laboratuvarı
Loric Vilesilencer: bir Yüce Lord; Damelon Giantfriend'in oğlu

Ior-liarill: Gildenlode

Kayıp: Kimsesizlerin dev ismi

Lost Deep, the: bir loreworks; Demondim, Waynhim ve ur-villerin yaratıldığı Thunder Dağı'nın altındaki üreme çukuru/laboratuvarı

Lostson: bir Dev; Exalt'ın sonraki adı Widenedworld

Aşağı Diyar: Landsdrop'un doğusundaki Diyar bölgesi

lucubrium: bir thaumaturge laboratuvarı

Sarangrave' in pusuda **bekleyeni:** Büyük Bataklık'ta yaşayan canavar

Mahdoubt: Revelstone'un bir hizmetkarı; Insequent **Mahrthir**'den biri:

Ramen'den bir Manethrall; Linden'in yoldaşı Avery **maidan:**

Elemesnedene çevresindeki açık arazi

Maker, Lord Foul'un *jheherrin* adı **Maker-**

place: Foul'un Creche'inin *jheherrin* adı

Malliner: Woodhelvennin Heer, Veinnin

Mane'nin oğlu: Bir Ranyhyn'e Ramen referansı

Maneing: Bir Manethrall olmanın ramen töreni

Manethrall: en yüksek Ramen rütbesi

Manhome: Ra Ovalarındaki Ramenlerin ana konutu

Marid: Mithil Stonedown'dan bir adam; Sunbane

kurbanı **Marny:** bir Ranyhyn; Tuvor'un bineği

marrowmeld: kemik şekillendirme; *anundivian*

yajña **Usta:** bir Dev Gemisinin komutanı

Efendi: Lord Foul için Clave-name

master-ruk: Revelstone'da diğer *rukhları* besleyen ve okuyan demir üçgen

Ustalar . ve Arazi, o: *Haruchai* kim var

Toprağı Yolsuzluktan korumak için sorumluluk üstlendi

Mehryl: bir Ranyhyn; Hile Troy'un bineği

Melenkurion: Yedi Kelimeden biri

Melenkurion Skyweir: Westron Dağları'nda bir yarık tepe

Memla: Clave'nin bir binicisi; na-Mhoram-in'den biri

mere-son: Esmer'e verilen isim veya unvan

Merewives: Denizin Dansçıları
metheglin: bir içecek; bal likörü
Mhoram: bir Lord, daha sonra yüksek Lord;
Variol'un oğlu **Mhonym:** bir Ranyhyn aygırı;
Clyme **Mill**'in bineği: Yedi Söz'den biri
Minas: Yedi Kelimeden biri
mirkfruit: narkoleptik posalı papay benzeri meyve
Mistweave: Bir Dev
Mithil Nehri: Toprağın bir nehri
Mithil Stonedown: Güney Ovalarında bir köy
Mithil's Plunge, Mithil vadisinin başındaki şelale
Moire Squareset: bir Dev; Swordmainnir'den biri; *skurj* tarafından
savaşta öldürüldü
moksha: bir Raver, Jehannum, Fleshharrower
Morin: BirinciMark . ve Bloodguard; KOMUTAN içinde
orijinal
Haruchai ordusu
Morinmoss: Toprağın Ormanı
Morninglight: *Elohim*'den biri
Morril: Lord Callindrill'e atanmış bir Kan Muhafızı Gök
Gürültüsü **Dağı:** Landsdrop'un merkezinde bir tepe
Murrin: Odon'a'nın eşi bir Stonedownor
Myrha: bir Ranyhyn; Yüce Lord Elena'nın bineği

na-Mhoram: Clave'in lideri
na-Mhoram-cro: Clave'in en alt rütbesi
na-Mhoram-in: Na-Mhoram'ın altındaki Clave'nin en yüksek rütbesi
na-Mhoram-wist: Clave'nin orta rütbesi
Naharahn: bir Ranyhyn kısırağı; Pahni'nin bineği
Narunal: bir Ranyhyn aygırı; Mahrtiir'in bineği
Nassic: Sunder'in babası, Jous'un oğlu; Sınırsız Olan'ın Yarım El'i
hatırlama görevinin mirasçısı
Naybahn: bir Ranyhyn; Branl'ın bineği
Nelbrin: Sunder'in oğlu. "kalbin çocuğu"

Nicor, büyük deniz canavarı; Dünyanın Sonundaki Solucan'ın yavrusu olduğu söylenir

Nom: bir Sandgorgon

Kuzey Ovaları: Kara'nın bir bölgesi

Northron Tırmanışları: Karada bir bölge

Barış Yemini: Ülke halkının gereksiz şiddete karşı ettiği yemin

Odon: bir Stonedownor, Murrin'in arkadaşı

Offin: eski bir na-Mhoram

Eski Lordlar: Kutsallıktan Arındırma Ayini öncesi Lordlar

Omournil: Woodhelvennin Heer, Mournil'in kızı

Tek Orman: Arazinin büyük bölümünü kaplayan kadim orman

Tek Ağaç, Kanun Asası'nın yapıldığı mistik ağaç

Oniks Taşbüyücüsü: bir Dev; Swordmainnir'lerden biri

orcrest: bir güç taşı; Güneş Taşı

Osondrea: bir Lord, Sondrea'nın kızı; daha sonra yüksek Lord

Padrias: Woodhelvennin Heer, Mill'in oğlu

Pahni: Ramen'in bir Kordonu, Sahah'ın kuzeni; Linden Avery'nin yoldaşı

Palla: Berek Halfhand'in ordusunda bir şifacı

Ateş Aslanlarının Zirvesi: Fırtına Dağı, Gravin Threndor

Pietten: Lord Foul'un köleleri tarafından zarar verilen

Woodhelvennin çocuğu, Soranal'ın oğlu

pitchbrew: a içecek birleştiren *diamondraught* ve *vitrim*, Pitchwife tarafından tasarlandı

Pitchwife: bir Dev; Arama'nın üyesi; Arama'nın İlk'inin kocası

Ra Ovaları: Kara'nın bir bölgesi

Porib: bir Kan Muhafızı

Komuta Gücü: Kevin's Lore'un Yedinci Koğuşu

Pren: bir Kan Muhafızı

Prothall: Yüce Lord, Dwillian'ın oğlu

Hayatın Atasözü: Thomas Covenant'a verilen unvan

Puhl: Ramen Kordonu

Saf Olan: *Jheherrin* efsanesinin kurtarıcı figürü

Quaan: Warward'ın Üçüncü Eoman'ının Warhaft'ı; daha sonra Hiltmark, sonra Warmark

quellvisk: şimdi görünüşe göre soyu tükenmiş olan bir tür canavar

Quern Ehstrel: Mahdoubt'un gerçek adı

Kanun Asası için **Görev:** Kanun Asasını Drool Rockworm'dan kurtarma görevi

Questsimoon, the: Roveheart rüzgarı; sabit, elverişli bir rüzgar, belki mevsimsel

Quilla: Birinci Woodhelven Heer'i

Quirrel: bir Stonedownor, Triock'un yoldaşı

Ramen: Ranyhyn'e hizmet eden insanlar

Rant Absolain: *Gaddhi*

Ranyhyn: Ra Ovalarının büyük atları

Kuzgunlar: Lord Foul'un üç eski hizmetkarı

Raw, Elohim'in arazisine giden yol.

Rawedge Rim, the: *Elemesnedene* çevresindeki dağlar

Okuyucu: *Master- rukh* ile ilgilenen ve onu kullanan bir Clave üyesi

Rede, Clave tarafından yayılan tarih ve hayatta kalma bilgisi

Revelstone: Lord'un Kalesi; Devler tarafından kurulan dağ

şehri **Revelwood:** Loresraat'ın merkezi; Lordlar tarafından

yetiştirilen ağaç şehri **rhee:** bir Ramen yemeği, kalın bir lapa

rhadhamaerl: taş-bilimi; taş-bilimi ustaları

Rhohm: bir Ranyhyn aygırı; Liand'ın bineği

rhysh: Waynhim'in bir topluluğu; "stead"

rhyshyshim: bir *rhysh* toplantısı; böyle bir toplantının gerçekleştiği bir yer

Riddenstretch: Soulsease Nehri'nin kuzeyinde bir bölge

Rider: Clave'in bir üyesi

Ridjeck Thome: Foul's Creche, Despiser'ın evi

rillinlure: iyileştirici ahşap tozu

Rime Coldspray: bir Dev; Swordmainnir'in Demir Eli **Ringthane**:

Thomas Covenant'ın Ramen adı, sonra Linden Avery **yüzük**

kullanıcısı: Thomas Covenant için *Elohim* referans terimi

Rire Grist: *Gaddhi*'nin Atı'nın Caitiffin'i

Serbest Bırakma Törenleri: Serbest Bırakılma Töreni

Kutsala Saygısızlık Ayini: Yüce Lord Kevin'in Eski Lordları yok ettiği ve Toprakların çoğunu mahvettiği umutsuzluk eylemi

Rivenrock: *Melenkurion* Skyweir ile platosunu ayıran derin yarık; Kara Nehir oradan Garroting Deep'e girer

Riversward: Soulsease Nehri'nin kuzeyinde bir bölge

Rockbrother, Rocksister: insanlar ve devler arasındaki sevgi terimleri

kaya ışığı: parlayan taş tarafından yayılan ışık

roge Befylam: *Jheherrin*'in Cavewight-formu

Rohnhyn: bir Ranyhyn; Whrany'nin ölümünden sonra Bhapa'nın bineği

Roveheartswind, the: *Questsimoon*

Rue: Ramen'den bir Manethrall, eski adı Gay

Ruel: Hile Troy'a atanmış bir Kan Muhafızı

ruk: bir Binicinin Güneşboğan'ın gücünü kullandığı demir tılsım

Runnik: bir Kan Muhafızı

Rustah: Bir Ramen Kordonu

Sablehair Foamheart: Filigree olarak da adlandırılan bir Dev; Soar Gladbirth'ün eşi; Exalt Widenedworld'ün annesi

Kutsal alan: Revelstone'daki Vespers salonu; daha sonra Banefire'ın bulunduğu yer

Sahah: Ramen Kordonu

Saltheart Foamfollower: Thomas Covenant'ın arkadaşı bir

Dev **Saltroamrest:** Dev gemisinde mürettebat için ranza

Salttooth: Devlerin Evi'nin limanındaki çıkıntılı kaya

Salva Gildenbourne: Andelain Tepelerini çevreleyen orman; Sunder ve Hollian tarafından başlatıldı

samadhi: bir Raver, Sheol, Satansfist

Kumorgonlar: Büyük *Bhrathairealm* Çölü'nün canavarları

Kumgorgonları Kıyameti: Kasreyn tarafından Kumgorgonlarını hapsetmek için yaratılan hapsedici fırtına

Sandhold: *Bhrathairealm*'de *Gaddhi*'nin kalesi **Sandwall:**

Bhrathairain'i koruyan büyük duvar **Santonin:** Clave'nin bir binicisi, na-Mhoram-in'lerden biri

Sarangrave Düzlüğü: Büyük Bataklığı kapsayan Aşağı Toprakların bir bölgesi

Satansfist: bir Dev-Raver, Sheol, *samadhi*

Satansheart: Lord Foul için dev ismi

Scend Wavegift: bir Dev; Swordmainnir'den biri; Longwrath tarafından öldürüldü

Arama: Devlerin Dünya'daki yarayı arayışı; daha sonra Tek Ağaç Adası'nın arayışı

Seareach: Diyar'ın Kimsesizler tarafından işgal edilen bölgesi

Seasauce: bir Dev; Hearthcoal'un kocası; Starfare'in Mücevherinin aşçısı **Seatheme:** Sevinhand'in ölü karısı

İkinci Çember: Kumdan Kale'nin ikinci seviyesi **İkinci**

Koğuş: Kevin'in gizli bilgisinin ikinci birimi **setrock:** taşı onarmak için zift ile kullanılan bir tür taş

Yedi Cehennem: a-Jeroth'un toprakları: çöl, yağmur, salgın hastalık, bereket, savaş, vahşet ve karanlık

Yedi Koğuş: Yüce Lord Kevin tarafından saklanan bilgi koleksiyonu

Yedi Söz, Kevin'in İlminden güç sözcükleri **Sevinhand:** bir

Dev, Starfare'in Mücevherinin Çapa Ustası **Paramparça**

Tepeler: Foul's Creche yakınlarındaki Toprakların bir bölgesi

Sheol: bir Raver, Satansfist, *samadhi*

Shetra: bir Lord, Verement'in karısı

Shipsheartthew: Bir Devler Gemisinin Dümeni

Shola: a küçük ağaçlık Glen nerede a akış çalışır ağaçsız tepeler arasında

Shull: Bir Kan Muhafızı

Sill: Lord Hyrim'e atanmış bir Kan Muhafızı

Sivit: Clave'in bir binicisi, na-Mhoram-wist'lerden biri

skest: Sarangrave'nin pusuda bekleyenine hizmet eden asit-yaratıklar

skurj: toprağı ve bitki örtüsünü yiyen laval canavarlar; uzun zaman önce, *Elohim* Kastenessen onların korkunç bir tahribat yaratmasını önlemek için (Durance) Atandı

Slen: bir Stonedownor, Terass'ın arkadaşı

Soar Gladbirth: bir Dev; Pitchwife ve Gossamer Glowlimn'in en küçük oğlu

Yükselen Woodhelven: bir ağaç-köy

yumuşak olanlar: *jheherrin*

Somo: Liand tarafından Mithil Stonedown'dan alınan pinto

soothreader: bir kahin

soothtell: Clave **Soranal** tarafından uygulanan vahiy ritüeli: Thiller'in oğlu bir Woodhelvennin Heer'i

Soulbiter, the: Dev efsanesinde tehlikeli bir okyanus

Soulbiter's Teeth: Soulbiter **Soulcrusher**'daki resifler: Lord Foul'un Dev dilindeki adı

Güney Ovaları: Kara'nın bir bölgesi

Sparlimb Keelsetter: Bir Dev, üçüzlerin babası

Spikes, the: *Bhrathairain* Limanı'nın ağzındaki nöbetçi kuleleri

Spray Frothsurge: bir Dev; Aramanın İlkinin annesi **springwine:** hafif, ferahlatıcı bir likör

Asa: Kevin'in İrfanını inceleyen bir dal

Kanun Asası: Dünya Gücü'nün bir aracı; ilk Asa Tek Ağaç'tan Berek tarafından oluşturuldu ve daha sonra Thomas Covenant tarafından yok edildi; ikincisi Linden Avery tarafından Vain ve Findail'i birleştirmek için vahşi büyü kullanılarak oluşturuldu

İlk Sürünün Aygırı: *Kelenbhrabanal Starfare*'in

Gemisi: Arama tarafından kullanılan dev gemisi

Starkin: *Elohim*'lerden biri

Stave: bir *Haruchai*; bir Toprağın Efendisi; Linden Avery'nin yoldaşı

Stell: *Haruchai*'den biri, Sunder'in koruyucusu

Stonedown: bir taş-köy

Stonedownor: taştan bir köyde yaşayan kişi **Stonemight,**

the: Illearth Taşı'nın bir parçası **Stonemight**

Woodhelven: Güney Ovaları'nda bir köy **Storesmaster:**

bir Dev Gemisi'nin üçüncü komutanı **Stormpast**

Galesend: bir Dev; Swordmainnir'den biri **Stricken Stone:**

daha sonra Trothgard olarak adlandırılan Kara bölgesi

Sunbane: Lord Foul tarafından doğanın bozulmasından doğan bir güç

Gündoğumu Denizi, Kara'nın doğusundaki okyanus

Sunder: Nassic'in oğlu; Mithil Stonedown'ın Graveler'i; Thomas Covenant ve Linden Avery'nin yoldaşı

Güneş-Bilge: Güneşboğan'ı etkileyebilen kişi

Güneştaşı: *orcrest*

sur-jheherrin: soyundan gelenler . ve *jheherrin*;
sakinleri Sarangrave Flat'in

suru-pa-maerl: taş kullanarak yapılan bir sanat

Swarte: Bir Clave Binicisi

Kılıç: Kevin'in İlmi'nin bir çalışma dalı

Kılıç-Yaşlı: Loresraat'ta Kılıç Şefi Lorewarden

Swordmain/Swordmainnir: Savaşçı(lar) olarak eğitilmiş dev(ler)

Tamarantha: bir Lord, Enesta'nın kızı, Variol'un karısı

Render'ın Dişleri: Demondim için Ramen adı; Dişler

Terass: bir Stonedownor, Annoria'nın kızı, Slen'in karısı

Terrel: Lord Mhoram'a atanmış bir Kan Muhafızı; orijinal *Haruchai* ordusunun bir komutanı

sessizlik testi: Ülke halkı tarafından kullanılan dürüstlük testi

doğruluk **testi:** *lomillialor* veya *orcrest* tarafından *yapılan* doğruluk testi

The Grieve: *Coerceri*; Seareach'teki kayıp Devlerin evi

Thelma Twofist: Bir Dev masalındaki karakter
Majesteleri: *Gaddhi*'nin taht odası; Sandhold'un dördüncü katı
Mide: İç organlardan biri
Thew: Ramen Kordonu
Üçüncü Koğuş: Kevin'in gizli bilgisinin üçüncü birimi
Thomin: Lord Verement'e atanmış bir Kan Muhafızı
Gerçeğin Üç Köşesi: Clave tarafından öğretilen ve uygulanan inançların temel formülasyonu
Taht Salonu: Foul's Creche'deki Despiser'ın koltuğu
Zenginlik Katmanı: *Gaddhi*'nin servetinin sergilendiği oda; Sandhold'un üçüncü katı
Timewarden: Ölümünden sonra Thomas Covenant için *Elohim* unvanı
Tohrm: bir Gravelingas; Lord's Keep'in Hearthrall'ı
Tomal: bir Stonedownor zanaat ustası
Toril: *Haruchai* Clave'e yenildi
Treacher's Gorge: Thunder Dağı'na açılan vadi
hazine meyveleri: her mevsimde Ülke'nin her yerinde bulunan *alianta*, besleyici meyve
Trell: Mithil Stonedown'dan Gravelingas; Atiaran'ın kocası, Lena'nın babası
Trevor: bir Lord, Loerya'nın kocası
Triock: bir Stonedownor, Thuler'in oğlu; Lena'yı seviyordu
Trothgard: eskiden Stricken Stone olan Kara'nın bir bölgesi
Tull: bir Kan Muhafızı
turiya: bir Raver, Herem, Kinslaughterer
Tuvor: Kan Muhafızları'nın İlk İşareti; orijinal bir komutan *Haruchai* ordusu
tyrscull: çirak denizciler için bir dev eğitim gemisi

İnançsız: Thomas Covenant tarafından talep edilen unvan
Sınırsız, **o:** lore-öğrenciler serbest bırakıldı gelen Bireysel bilgi ve hizmet arayışı için geleneksel sorumluluklar

Sınırsız Olan : Thomas Covenant'ın Ülkeye dönüşünü karşılamak için bekleyen adamların oluşturduğu sıranın kurucusu
Evsizler: Seareach'te yaşayan kayıp devler
yayla: Revelstone'un yukarısındaki plato
Yukarı Diyar: Landsdrop'un batısındaki Diyar bölgesi
ur-Lord: Thomas Covenant'a verilen unvan
ur-viles: Demondim-spawn, kötü yaratıklar
ussusimiel: Toprağın insanları tarafından yetiştirilen besleyici kavun

Vailant: Prothall'dan önceki eski Yüce Lord
Boşuna: Demondim-spawn; ur-viles tarafından gizli bir amaç için yetiştirilir
Vale: Bir Kan Muhafızı
İki Nehir Vadisi: Trothgard'da Revelwood'un bulunduğu yer
Variol Tamarantha-eşi: bir Lord, daha sonra Yüce Lord; Pentil'in oğlu, Mhoram'ın babası
Verement: bir Lord, Shetra'nın kocası
Gezintinin Eşiği, Mithil Taşlı Kasabası'nın güneydoğusundaki Southron Sıradağları'nda bulunan vadi; göçebe Ramenlerin toplanma yeri
Vernigil: a *Haruchai*; a Usta . ve Arazi koruma İlk Woodhelven
Vertorn: Berek Halfhand'ın ordusunda bir şifacı
Vespers: Lordların kendilerini kutsama ayinleri
Vettalor: Berek Halfhand'e karşı çıkan ordunun Warmark'ı
viancome: Revelwood'da buluşma yeri
Victuallin Tayne: Orta Ovalarda bir bölge **Viles:** Demondim'i yaratan canavar varlıklar **Vitrim:** Waynhim tarafından yaratılan besleyici sıvı **Vizard,**
the: Insequent'lerden biri
Üstatların Sesi: bir *Haruchai* lideri; bir grup olarak Üstatların sözcüsü
voure: böcekleri uzaklaştıran bir bitki örtüsü
Yemin: Kan Muhafızlarını oluşturan *Haruchai* hizmet yemini
vraith: bir Waynhim

Koğuş: Kevin'in irfanının bir birimi

Warhaft: Eoman **Warlore**'un komutanı:

Kevin's Lore'da kılıç bilgisi **Warmark:**

Warward'ın komutanı

Warrenbridge: Thunder Dağı'nın altındaki yeraltı mezarlarına giriş

Warward, Lord's Keep ordusu

Wavedancer: Brow Gnarlifist tarafından komuta edilen dev gemisi

Wavenhair Haleall: Bir Dev, Sparlimb Keelsetter'ın eşi, üçüzlerin annesi

Waymeet: Waynhim tarafından işletilen gezginler için dinlenme yeri

Waynhim: Waymeets'in ihalecileri; reddedilmiş Demondim spawn'ı, ur-villerin rakipleri ve akrabaları

Waynhim'in Garipliği: Waynhim'in kıyamet, kader ya da görev kavramı

were-menhir(s): *Skurj*'un dev dilindeki adı

Whane: Ramen Kordonu

beyaz altın: Ülkede bulunmayan bir güç metali

beyaz altın sahibi: Thomas Covenant'a verilen unvan **Beyaz Nehir: Ülkedeki bir nehir**

Whrany: bir Ranyhyn aygırı; Bhapa'nın bineği

Wightburrow, Drool Rockworm'un altında gömülü olduğu mağara

Wightwarrens: Thunder Dağı'nın altındaki Mağara Şövalyelerinin evi; yeraltı mezarları

vahşi büyü: beyaz altının gücü; Zaman Kemer'i'nin kilit taşı olarak kabul edilir

Wildwielder: beyaz altın kullanıcısı; Esmer ve *Elohim* tarafından Linden Avery'ye verilen unvan

Windscour: Orta Ovalarda yer alan bölge

Windshorn Stonedown: Güney Ovalarında bir köy

Winhome: Ramen en düşük sıra

Woodenwold: bölge . ağaçlarçevreleyen ve *maidan* . *Elemesnedene*

Woodhelven: orman-köy

Woodhelvennin: orman köyü sakinleri

Uyarı Sözü: güçlü, yıkıcı bir yasaklama

Dünyanın Sonunun Solucanı: *Elohim* tarafından inanılan yaratık
Dünya'nın temelini oluşturan

Andelain'in Wraithleri: Bahar Kutlamalarında Dans eden canlı
ışık yaratıkları

Dünyanın Würd'ü: *Elohim* tarafından kendi doğalarını, kaderlerini
veya amaçlarını tanımlamak için kullanılan terim; Söz, Solucan
veya Tuhaf olarak okunabilir

Yellinin: Berek Yarım El'in ordusunda bir asker; onuncu Eoman'ın
üçüncü komutanı, ikinci Eoward

Yeurquin: bir Stonedownor, Triock'un yoldaşı

Yolenid: Loerya'nın kızı

Zaynor: *Haruçaylar* bu topraklara gelmeden çok önceki zamanlardan
kalma bir *Haruçay*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.